

Apocalipsa 18: strigătul puternic — 2018-2030

*„A căzut, a căzut, Babilonul cel
Mare!” »*

*„Ieșiți din mijlocul ei, poporul
meu...”*

Samuel prezintă

Explicați- mi Daniel și Apocalipsa

**Dovezi profetice că Dumnezeu
există**

**Revelațiile Sale finale pentru aleșii
Săi**

**În această lucrare: Proiectul Său -
Judecata Sa**

Versiune: 23-09-2023 (7-7th ⁻⁵⁹⁹⁴)

**„Și am auzit glasul unui om în mijlocul lui Ulai;
a strigat și a zis: Gavriil, explică-i vedenia.” Daniel 8:16.**

Nota explicativă a copertei

De sus în jos: Mesaje de la cei trei îngeri din Apocalipsa 14.

Acestea sunt trei adevăruri din cartea lui Daniel revelate sfinților după procesul din primăvara anului 1843 și după cel din 22 octombrie 1844. Ignorând rolul Sabatului, primii adventiști nu au putut înțelege adevăratul sens al acestor solii. Adventiștii care așteptau întoarcerea lui Hristos și-au legat experiența de „**strigătul de la miezul nopții**” sau „*miezul nopții*” citat în pilda celor „zece fecioare” de la Matei 25:1 la 13, unde anunțul „întoarcerii” . *al Mirelui*” este menționat.

- 1- **Tema judecății** dezvoltată în Dan. 8:13-14 și subiectul mesajului primului înger din Apocalipsa 14:7: „*Teme-te de Dumnezeu și dă-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui și închină-te celui ce a făcut. pământul, cerurile și izvoarele de apă!*»: întoarcerea la sâmbătă, singura adevărată zi a șaptea a ordinii divine, Sabatul iudaic și ziua de odihnă săptămânală, este cerută de Dumnezeu în a patra din cele zece porunci ale sale.
- 2- **Denunțarea Romei papale** „*cornul mic*” și „*rege diferit*” din Daniel 7:8-24 și 8:10-23 până la 25, care primește numele de „*Babilon cel mare*” în solia celui de-al doilea înger al lui Apo. 14:8: „*A căzut Babilonul cel Mare, a căzut!*”: în principal, din cauza duminicii, fosta „zi a soarelui” moștenită de la împăratul Constantin I, ^{care} a înființat-o la 7 martie 321. Dar această expresie „*a căzut*” este justificată prin descoperirea naturii sale blestamate de către Dumnezeu, așa cum el l-a prezentat slujitorilor săi adventiști după 1843, în 1844, prin restabilirea practicii Sabatului abandonat. „*Ea a căzut*” înseamnă: „a fost luată și învinsă”. Dumnezeu adevărului își anunță astfel victoria împotriva taberei minciunilor religioase.
- 3- **Tema judecății de apoi** în care „*focul morții a doua*” lovește pe rebelii creștini. Aceasta este imaginea prezentată în Dan.7:9-10, tema este dezvoltată în Apoc.20:10-15 și este subiectul soliei îngerului al treilea din Apoc.14:9-10: „*Și altul, un al treilea înger i-a urmat, spunând cu glas tare: Dacă cineva se închină fiarei și chipului ei și primește un semn pe frunte sau pe mână, va bea și el vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat afară. amestecat în paharul mâniei sale, și el va fi chinuit cu foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului*”: Aici, duminica este identificată cu „*semnul fiarei*”.

Observați corespondența identică a numerelor versetelor vizate din Daniel 7: 9-10 și Apocalipsa 14: 9-10.

Al patrulea înger : apare doar în Apo.18 unde imaginează proclamarea finală a celor trei mesaje adventiste anterioare care beneficiază de toată lumina divină care a venit să le lumineze din 1994 și până la sfârșitul lumii, adică până la sfârșitul lumii. primăvara 2030 Acesta este rolul pe care trebuie să îl joace această lucrare. Lumina care a venit să-l lumineze dezvăluie vinovățiile succesive: ale religiei catolice, din 538; de religie protestantă, din 1843; și instituția oficială adventistă, din 1994. Toate aceste căderi spirituale au avut cauza, la vremea lor: refuzul luminii propuse de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu în Iisus Hristos. „ *La vremea sfârșitului* ” menționat în Dan.11:40, Biserica Catolică reunește în blestemul ei, toate grupurile religioase, creștine sau nu, care își recunosc slujirea și autoritatea; aceasta sub egida așa-numitei sale alianțe „ecumenice” la care, după protestantism, adventismul oficial s-a alăturat în 1995.

2 Corinteni 4:3-4

„ ...Dacă Evanghelia noastră este încă acoperită, ea este acoperită pentru cei care pier; pentru cei necredincioși a căror inteligență Dumnezeu veacului acesta a orbit-o, ca să nu vadă splendoarea Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu . »

„Și dacă cuvântul profetic rămâne greșit înțeleș, așa va rămâne doar pentru cei care trebuie pierduți”

De asemenea, în rezumat al revelațiilor prezentate în acest document, știm că, pentru a „justifica sfințenia ”, din primăvara anului 1843, stabilit prin decretul Dumnezeului creator și legiuitor al lui Daniel 8:14, conform „ *Evangheliei sale veșnice* ”,

pe tot pământul, fiecare bărbat și fiecare femeie,

trebuie botezat în numele lui Isus Hristos prin scufundare totală pentru a obține harul divin,

trebuie să respecte sâmbăta, ziua a șaptea odihnă a Sabatului, sfințită de Dumnezeu în Geneza 2 și a 4-a ^{dintre} cele 10 porunci ale sale citate în Exodul 20; aceasta, pentru a-i păstra harul,

trebuie să onoreze legile morale divine și legile dietetice prescrise în Sfânta Biblie, în Geneza 1:29 și Levitic 11, (sfințenia trupului)

și nu trebuie să „disprețuiască cuvântul său profetic”, pentru a nu „stinge Duhul lui Dumnezeu” (1 Tes. 5:20).

**Oricine nu îndeplinește aceste criterii este condamnat de Dumnezeu să sufere „moartea a doua” descrisă în Apocalipsa 20.
Samuel**

EXPLICA – EU DANIEL SI APOCALIPSA

Paginarea subiectelor abordate

Prima parte: Note pregătitoare

Utilizează căutarea automată a numerelor de pagină ale software-ului utilizat

Pagina	de titlu
07	Prezentare
12	Dumnezeu și creațiile sale
13	Fundamentele biblice ale adevărului
16	Notă fundamentală : 7 martie 321, ziua blestemata a păcatului
26	Mărturia lui Dumnezeu dată pe pământ
28	Notă : Nu confunda martiriul cu pedeapsa
29	Geneza: un rezumat profetic vital
30	Credința și necredința
33	Hrană pentru vremea potrivită
37	Istoria revelată a adevăratei credințe
39	Note pregătitoare pentru cartea lui Daniel
41	Totul începe în Daniel – CARTEA LUI DANIEL
42	Daniel 1 - Sosirea lui Daniel în Babilon
45	Daniel 2 – <i>Statuia vederii regelui Nebucadnețar</i>
56	Daniel 3 - Cei trei tovarăși în <i>cuptor</i>
62	Daniel 4 - regele umilit și convertit
69	Daniel 5 – Judecata regelui Belșațar
74	Daniel 6 - Daniel în <i>groapa cu lei</i>
79	Daniel 7 - <i>The patru animale și micul corn</i> papal
90	Daniel 8 – Identitatea papală confirmată – decretul divin al lui Dan.8:14.
103	Daniel 9 - Anunțul timpului slujirii pământești a lui Isus Hristos.
121	Daniel 10 - Anunțul mării <i>nenorociri</i> - Viziuni ale nenorocirii
127	Daniel 11 - Cele șapte războaie ale Siriei.
146	Daniel 12 - Misiunea universală adventistă ilustrată și datată.
155	Introducere în simbolismul profetic
158	Adventism
163	Prima privire asupra Apocalipsei
167	Simbolurile Romei în profeție

- 173 Lumină în Sabat
176 Decretul lui Dumnezeu din Daniel 8:14
179 Pregătirea pentru Apocalipsă
183 Apocalipsa în rezumat
188 **A doua parte: studiul detaliat al Apocalipsei**
188 **Apocalipsa 1** : Prolog-Întoarcerea lui Hristos-Tema adventist
199 **Apocalipsa 2** : Adunarea lui Hristos de la începuturi până în 1843
199 Prima perioadă: *Efes* - a doua perioadă : *Smirna* - ^{a treia perioadă} :
Pergamon -
Era a 4-a : *Tiatira*
216 **Apocalipsa 3** : Adunarea lui Hristos din 1843 - credința creștină apostolică restaurată
216 A 5-a perioadă : *Sardes* - a 6-a ^{perioadă} : *Philadelphia* -
223 Destinul adventismului revelat în Prima viziune a lui Ellen G. White
225 ^{Epoca} a VII-a : *Laodicea*
229 **Apocalipsa 4** : judecata cerească
232 Notă : LEGEA DIVINĂ profețește
239 **Apocalipsa 5** : Fiul Omului
244 **Apocalipsa 6** : Actori, pedepse divine și semne ale vremurilor erei creștine
- Primele 6 peceti
251 **Apocalipsa 7** : Adventismul de ziua a șaptea sigilat cu „*pecetea lui Dumnezeu*”: Sabatul și „*a șaptea pecete*” secretă.
259 **Apocalipsa 8** : Primele patru „*trâmbițe*”
268 **Apocalipsa 9** : A 5-a și a 6-a „*trâmbițe*”
268 a 5-a „*trâmbiță*”
276 a 6-a „*trâmbiță*”
286 **Apocalipsa 10** : „*mică carte deschisă*”
291 Sfârșitul primei părți a Apocalipsei
Partea a doua: temele dezvoltate
292 **Apocalipsa 11** : domnia papală - ateism național - a 7-a „*trâmbiță*”
305 **Apocalipsa 12** : marele plan central
313 **Apocalipsa 13** : frații falși ai religiei creștine
322 **Apocalipsa 14** : Timpul adventismului de ziua a șaptea
333 **Apocalipsa 15** : Sfârșitul perioadei de probă
336 **Apocalipsa 16** : *Cele șapte ultime plăgi ale mâniei lui Dumnezeu*
345 **Apocalipsa 17** : prostituata este demascată și identificată
356 **Apocalipsa 18** : desfrânata primește pedeapsa ei
368 **Apocalipsa 19** : *bătălia Armagedonului* a lui Isus Hristos
375 **Apocalipsa 20** : o *mie de ani* ai mileniului al 7-lea și judecata de apoi
381 **Apocalipsa 21** : simbolizat *Noul Ierusalim glorificat*
392 **Apocalipsa 22** : Ziua nesfârșită a eternității
405 **Scrisoarea ucide, dar Duhul dă viață**
408 **Timpul pământesc al lui Isus Hristos**
410 **Sfințenie și sfințire**
424 **Despărțirile Genezei – de la Geneza 1 la 22 –**
525 Îndeplinirea promisiunilor făcute lui Avraam: Geneza 23 la...

528 Exodul și Moise credincios – Din Biblie în general – Ora ultimei alegeri – Adventismul de ziua a șaptea: o separare, un nume, o istorie – Judecățile majore ale lui Dumnezeu – Divin de la A la Z – Distorsiuni ale textelor biblice – Duhul restaurează adevărul.

547 Dedicăția finală

548 Ultima chemare

Notă: traducerile în limbi străine fiind efectuate folosind software de traducere automată, autorul este responsabil doar pentru textele în limba franceză, limba versiunii originale a documentelor.

Explicați-mi Daniel și Apocalipsa

Prezentare

M-am născut și trăiesc în această țară extrem de abominabilă, deoarece Dumnezeu îi numește simbolic capitala „*Sodoma și Egipt*” în Apocalipsa 11:8. Modelul său de societate, republican, invidiat, a fost imitat, răspândit și adoptat de numeroase popoare din întreaga lume; această țară este Franța, o țară dominatoare monarhică și revoluționară, experimentatoare a cinci republici cu regimuri vameși condamnate de Dumnezeu. Cu mândrie, își proclamă și își afișează tabelele drepturilor omului, opuse în mod revoltător cu tabelele îndatoririlor umane scrise sub forma „zece porunci”, de însuși Dumnezeu creator. De la origine și prima sa monarhie, ea a preluat apărarea dușmanului său, religia romano-catolică a cărei învățătură nu a încetat niciodată să numească „rău” ceea ce Dumnezeu numește „bine” și să numească „bine” ceea ce el numește „rău”. Continuându-și căderea inexorabilă, Revoluția a determinat-o să adopte ateismul. Astfel, ca făptură, o oală de pământ, Franța este angajată într-un impas care o opune Dumnezeului atotputernic, o oală autentică de fier; rezultatul a fost previzibil și profetizat de el; ea va experimenta soarta „*Sodomei*” vinovată de aceleași păcate înaintea ei. Istoria lumii din ultimii 1700 de ani a fost modelată de influența ei malefică, în special de sprijinul său pentru autoritatea regimului papal romano-catolic, de la primul său monarh, Clovis I, primul rege^{al} francilor. A fost botezat la Reims, pe 25 decembrie în anul 498. Această dată poartă semnul unei sărbători de Crăciun legată de Roma, în mod nedrept și scandalos, de o dată falsă a nașterii lui Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, creator al lumii și tot ceea ce trăiește sau există; care pretinde pe bună dreptate titlul de „*Dumnezeu al adevărului*” pentru că detestă „*minciuna care are ca tată pe diavol*”, așa cum a declarat Isus.

Vrei o dovadă de netăgăduit că niciun papă roman nu este legitim să pretindă că este un slujitor al lui Isus Hristos? Iată-l, precis și biblic: Isus a spus în Matei 23:9: „**Și să nu numești pe nimeni tatăl tău pe pământ; căci unul este tatăl tău, care este în ceruri.**»

Cum se numește papa pe pământ? Toată lumea o poate vedea, „sfânt **părinte**” sau chiar „foarte sfânt **părinte**”. Preoții catolici sunt numiți și „**părinți**”. Această atitudine răzvrătită face ca mulțimile de preoți să se plaseze ca intermediari presupus indispensabili între Dumnezeu și păcătos, în timp ce Biblia învață pentru el accesul liber la Dumnezeu legitimat de Isus Hristos. În acest fel, credința catolică infantilizează ființele umane pentru a părea indispensabile și esențiale. Această abatere de la mijlocirea directă a lui Isus Hristos va fi denunțată de Dumnezeu într-o profecie, în Dan. 8:11-12. **Întrebare-Răspuns**: Cine poate crede că puternicul creator Dumnezeu ar putea lua drept slujitori ai săi ființe umane care nu-l ascultă cu atâta „**aroganță**” revoltătoare denunțată în Dan. 7:8 și 8:25? Răspunsul biblic la această infantilizare a minții umane este în acest verset din Ieremia 17:5: „**Așa spune YaHWéH: Blestemat să fie omul care se încrede în om, care ia carnea pentru sprijinul său și care își întoarce inima lui YaHWéH.**!»

Deoarece Franța a fost cea care a modelat foarte mult istoria religioasă a unei mari părți a erei creștine, Dumnezeu a dat unui francez misiunea de a-și dezvălui rolul blestemat; aceasta, prin iluminarea sensului ascuns al revelațiilor sale profetice criptate într-un cod strict biblic.

În 1975 am primit anunțul misiunii mele profetice printr-o viziune, al cărei sens adevărat l-am înțeles abia în 1980, după botez. Botezat în credința creștină adventistă de ziua a șaptea, știu, din 2018, că am fost pus în slujire pentru timpul unui jubileu (de 7 ori 7 ani) care se va încheia în primăvara anului 2030 cu revenirea în slavă a lui. Domnul Dumnezeu Atotputernic, Iisus Hristos.

Recunoașterea existenței lui Dumnezeu sau a lui Isus Hristos nu este suficientă pentru a obține mântuirea veșnică .

Îmi amintesc aici, înainte de a se întoarce la cer, Isus le-a adresat ucenicilor săi cuvintele acestor versete din Mat.28:18 până la 20: „Isus, S-a apropiat, le-a vorbit astfel: Mi-a fost dată toată puterea în ceruri și pe pamant. **Mergeți deci și faceți ucenici din toate neamurile , botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit .** Și iată, Eu sunt cu voi mereu, până la sfârșitul lumii .” Duhul Său divin a inspirat în apostolul Petru această altă declarație formală și solemnă din Fapte 4:12: „ **Nu este mântuire în altul; pentru că nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, prin care să fim mântuiți .**”

În consecință, înțelegeți, religia care ne împacă cu Dumnezeu nu se bazează pe o moștenire religioasă datorată tradițiilor umane. Credința în jertfa voluntară ispășitoare oferită de Dumnezeu, prin moartea Sa umană în Isus Hristos, este **singura cale** de a obține reconcilierea noastră cu neprihănirea perfectă a sfințeniei Sale divine. De asemenea, oricine ai fi, indiferent de originea ta, religia ta moștenită, poporul tău, rasa ta, culoarea ta sau limba ta, sau chiar statutul tău între oameni, reconcilierea ta cu Dumnezeu vine doar prin Isus Hristos și aderarea la învățătura Lui pe care o adresează ucenicilor săi până la sfârșitul lumii; după cum reiese din acest document.

Expresia „ **Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt** ” desemnează trei roluri succesive jucate de unicul Dumnezeu în planul său de mântuire oferit omului păcătos vinovat, condamnat la „ *moartea a doua* ”. Această „trinitate” nu este o adunare a trei zei, așa cum cred musulmanii, justificând astfel respingerea acestei dogme creștine și a religiei sale. Ca „ **Tată** ”, Dumnezeu este Creatorul nostru pentru toți; ca „ **Fiu** ”, el și-a dat un trup de carne pentru a ispăși păcatele aleșilor Săi în locul lor; în „ **Duhul Sfânt** ”, Dumnezeu, Duhul lui Hristos cel înviat, vine să-i ajute pe aleșii săi să reușească convertirea lor prin obținerea „ **sfintirii fără de care nimeni nu-l va vedea pe Domnul** ”, după ceea ce ne învață apostolul Pavel în Evr.12. : 14; „ **sfintirea** ” înseamnă a fi **pus deoparte** pentru și de către Dumnezeu. Ea confirmă acceptarea de către acesta a celui ales și apare în lucrările credinței sale, în dragostea lui pentru Dumnezeu și adevărul său biblic inspirat și revelat.

Citirea acestui document este esențială pentru a înțelege **nivelul foarte înalt de blestem** care apasă asupra popoarelor pământului, a instituțiilor lor religioase și a celor din lumea creștină occidentală, în special, din cauza originii lor creștine; deoarece calea trasată de Iisus Hristos constituie calea mântuitoare

unică și exclusivă a proiectului lui Dumnezeu; ca urmare, credința creștină rămâne ținta principală a atacurilor diavolului și a demonilor.

Practic, proiectul salvator conceput de Dumnezeu creator este simplu și logic. Dar religia capătă un caracter complex datorită faptului că cei care o predau se gândesc doar să-și justifice concepția religioasă și, practicând păcatul, adesea din ignoranță, această concepție nu mai este conformă cu cerințele lui Dumnezeu. Drept urmare, el îi lovește cu blestemul său pe care ei îl interpretează în avantajul lor și nu aud reproșul divin.

Această lucrare nu este destinată să primească un premiu literar; pentru Dumnezeu creator, singurul său rol este să-și pună aleșii la încercarea credinței, care le va permite să obțină viața veșnică câștigată de Isus Hristos. Veți găsi repetări acolo, dar acesta este stilul pe care Dumnezeu îl folosește, scotând aceleași învățături pe care le dezvăluie prin diferite imagini și simboluri. Aceste numeroase repetări constituie cea mai bună dovadă a autenticității lor și mărturisesc importanța pe care a acordat-o adevărilor ilustrate în cauză. Pildele predate de Isus confirmă acest accent și repetare.

Veți găsi în această lucrare revelații date de marele Dumnezeu creator care ne-a vizitat sub numele uman de Iisus din Nazaret, care a venit sub titlul de „uns”, sau „mesia”, după „mashiah” ebraic citat în Dan. 9:25, sau „hrist”, din grecescul „christos” al scrierilor noului legământ. În el, Dumnezeu a venit să-și ofere viața perfect pură ca jertfă voluntară, pentru a valida riturile sacrificiilor animale care au precedat venirea sa de la păcatul originar săvârșit de Eva și Adam. Termenul „*uns*” desemnează pe cel care primește ungera Duhului Sfânt simbolizată de uleiul măslinilor. Revelația profetică dată de Dumnezeu în numele unic al lui Isus Hristos și lucrarea lui ispășitoare îi călăuzește pe aleșii săi pe calea care duce la viața veșnică. Pentru că mântuirea numai prin har nu îi împiedică pe aleși să cadă în capcane de care nu este conștient. Prin urmare, pentru a-și completa oferta de har, în numele lui Isus Hristos, Dumnezeu vine să dezvăluie existența principalelor capcane care permit ultimilor săi slujitori ai timpului sfârșitului, să analizeze, să judece și să înțeleagă clar pe cei **confuzi**. situația religiei creștine universale care predomină în această ultimă epocă a mântuirii pământești.

Dar înainte de însământare, este indicat să smulgeți; deoarece natura Dumnezeului creator este distorsionată de învățătura marilor religii monoteiste predominante pe pământ. Toți au în comun faptul că îl impun pe unicul Dumnezeu prin constrângere și astfel mărturisesc despre despărțirea lor și de orice relație cu el. Libertatea aparentă atașată credinței creștine se datorează doar împrejurărilor actuale ale vremii, dar de îndată ce Dumnezeu permite demonilor să acționeze liber, această intoleranță față de cei care nu-i urmează va reapărea. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să acționeze prin constrângere, i-ar fi fost de ajuns, pur și simplu, să se facă vizibil ochilor lor, să obțină de la făpturile Sale să se supună tuturor voințelor Lui. Dacă nu a procedat în acest fel, este pentru că alegerea sa de aleși se bazează, **exclusiv**, pe libera alegere de a-l iubi sau de a-l respinge; libera alegere pe care o dă tuturor creaturilor sale. Iar dacă există o constrângere, aceasta este doar cea a caracterului natural al aleșilor care sunt împinși și atrași, de natura lor individuală liberă, de Dumnezeu iubirii. Iar acest nume de iubire i se potrivește, pentru că o sublimează, oferind creaturilor sale o demonstrație pusă în

acțiune care o face incontestabilă; aceasta prin oferirea vieții sale pentru a ispăși, în persoana lui Isus Hristos, păcatele moștenite și săvârșite **numai de aleșii săi** în momentul ignoranței și slăbiciunii lor. Atenție! Pe pământ, acest cuvânt iubire ia doar forma sentimentului și a slăbiciunii sale. Cel al lui Dumnezeu este puternic și perfect drept; ceea ce face toată diferența pentru că ia forma unui principiu în care sentimentul este controlat în totalitate. Adevărata religie aprobată de Dumnezeu se bazează așadar pe aderarea liberă la persoana sa, gândurile și principiile sale stabilite în legi. Toată viața pământească este construită pe legile ei fizice, chimice, morale, psihice și spirituale. Așa cum ideea de a scăpa de legea gravitației pământești și de a o face să dispară nu ar intra în mintea omului, spiritul său nu poate înflori armonios decât în respect și supunere față de legile și principiile stabilite de Dumnezeu creator. Și aceste cuvinte ale apostolului Pavel din 1 Corinteni 10:31 sunt astfel perfect justificate: „ **Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți orice altceva, faceți totul pentru slava lui Dumnezeu** ”. Aplicarea acestei invitații gratuite este posibilă prin faptul că, în Biblie, și numai în ea, Dumnezeu și-a dat și a revelat opiniile sale divine. Și este important să ținem cont de părerea sa în realizarea lucrării de „ **sfințire fără de care** ”, conform Evreilor 12:14, „ **nimeni nu va vedea pe Domnul** ”. Uneori părerea lui ia forma unei rețete, dar nu este mai discutabilă decât cea oferită de medicul specialist căruia ființa umană se grăbește să se supună, crezând că acționează în interesul său pentru sănătatea sa fizică sau psihică (chiar și dacă greșeste). Dumnezeu creator este, cu mult mai presus de toate, singurul și adevăratul medic al sufletelor pe care îl cunoaște în cele mai mici detalii ale lor. Doare dar se vindeca ori de câte ori situația este favorabilă. Dar, în cele din urmă, el va distruge și anihila toată viața cerească și pământească care s-a dovedit incapabilă să-l iubească și, prin urmare, să-i asculte.

Intoleranța religioasă este, așadar, rodul revelator al falsei religii monoteiste. Constituie o greșală și un păcat foarte grav pentru că denaturează caracterul lui Dumnezeu și, atacându-l, nu riscă să obțină binecuvântarea, harul și mântuirea lui. Cu toate acestea, Dumnezeu îl folosește ca pe un flagel pentru a pedepsi și a lovi omenirea necredincioasă sau necredincioasă. Mă bazez aici pe mărturia biblică și istorică. Într-adevăr, scrierile vechiului legământ ne învață că pentru a pedepsi infidelitatea poporului său, națiunea numită Israel, Dumnezeu s-a folosit de poporul „filistin”, aproapele său cel mai apropiat. În vremea noastră, acest popor continuă această acțiune sub numele de „palestinian”. Mai târziu, când a vrut să-și dezvăluie judecata și condamnarea sa finală a acestui Israel trupesc pământesc, a chemat serviciile regelui caldean Nebucadnețar; asta de trei ori. În a treia, în – 586, națiunea a fost distrusă și oamenii supraviețuitori au fost duși în deportare în Babilon pentru o perioadă de „70 de ani” profetită în Ieremia 25:11. Mai târziu, pentru refuzul său de a-L recunoaște pe Isus Hristos ca mesia, națiunea a fost din nou distrusă de trupele romane conduse de Titus, moștenitorul împăratului Vespasian. În epoca creștină, căzând oficial din nou în păcat în 321, credința creștină a fost predată intoleranței papilor din 538. Și această credință catolică dominantă a căutat să se ceartă cu popoarele din Orientul Mijlociu care deveniseră musulman religios în același secol al VI-lea . Creștinismul necredincios a găsit acolo un adversar formidabil perpetuu. Pentru că opoziția

religioasă a celor două tabere este ca și polii, total opuse până la sfârșitul lumii. Necredinciosul este și el mândru și caută gloria exclusivității; neobținând-o de la Dumnezeu, el și-o atribuie și nu acceptă să fie contestat. Această descriere a individului caracterizează, de asemenea, colectiv, membrii care aparțin diferitelor adunări și se grupează în diferitele religii false. Condamnarea intoleranței nu înseamnă că Dumnezeu este tolerant. Intoleranța este o practică umană inspirată din tabăra demonică. Cuvântul tolerant implică gândul de intoleranță, iar cuvântul adevăratei credințe este aprobare sau dezaprobare conform principiului biblic „da, sau nu”. La rândul său, Dumnezeu susține existența răului fără a-l tolera; o susține pentru o perioadă de libertate planificată în proiectul său de a-și selecta aleșii. Prin urmare, cuvântul toleranță se aplică numai umanității, iar termenul a apărut în Edictul de la Nantes al lui Henric al IV-lea din 13 aprilie 1598. Dar după sfârșitul timpului grației, răul și cei care o fac vor fi distruși. Toleranța înlocuise libertatea religioasă dată omului de Dumnezeu de la început.

Se anunță meniul acestei lucrări; dovezile vor fi prezentate și demonstrate pe parcursul paginilor.

Dumnezeu și creațiile sale

Lexicul spiritual folosit de bărbați în Europa latină ascunde mesaje esențiale transmise de Dumnezeu. Așa este, în primul rând, cu cuvântul Apocalipsă care, sub acest aspect, evocă marea catastrofă de temut de oameni. Totuși, în spatele acestui termen înspăimântător se află traducerea „Apocalipsa” care descoperă slujitorilor Săi în Hristos lucruri indispensabile necesare mântuirii lor. Conform principiului care dictează că fericirea unora provoacă nenorocirea altora, a celor din tabăra opusă, mesajele din contrarii absolute sunt foarte bogate în învățătură și foarte des sugerate în foarte sfânta „Revelație” dată apostolului Ioan.

Un alt termen, cuvântul „înger” ascunde lecții importante. Acest cuvânt francez provine din latinescul „angelus” însuși luat din grecescul „aggelos” care înseamnă: mesager. Această traducere ne dezvăluie valoarea pe care Dumnezeu o dă creaturilor sale, omologilor săi pe care i-a creat liberi și relativ independenți. Viața fiind dată de Dumnezeu, această independență păstrează restricții logice. Dar acest termen „mesager” ne dezvăluie că Dumnezeu îi vede pe omologii săi liberi ca solii vii. Astfel, fiecare creatură reprezintă un mesaj compus dintr-o experiență de viață marcată de alegeri și poziții personale care constituie ceea ce Biblia numește „un suflet”. Fiecare creatură este unică ca suflet viu. Pentru că ceea ce primii omologi cerești au creat de Dumnezeu, cei pe care în mod tradițional îi numim „îngerii”, nu știau este că cel care le-a dat viață și dreptul de a trăi îi poate lua înapoi. Au fost creați să trăiască veșnic și nici măcar nu cunoșteau sensul cuvântului moarte. Pentru a le dezvălui ce înseamnă cuvântul moarte, Dumnezeu a creat dimensiunea noastră pământească în care specia umană, sau Adam, ar juca rolul de muritor după păcatul Grădinii Edenului. Mesajul pe care îl reprezentăm este plăcut lui Dumnezeu numai dacă se conformează standardelor Sale de bine și de bine. Dacă acest mesaj își îndeplinește standardul de rău și rău, cel care îl poartă este de tip răzvrătit pe care îl condamnă la moarte veșnică, la o distrugere definitivă și la anihilarea întregului său suflet.

Fundamentele biblice ale adevărului

Dumnezeu a văzut că este bine și corect să-i dezvăluie, mai întâi, originile sistemului nostru pământesc lui Moise, pentru ca fiecare ființă umană să știe despre el. El indică acolo, o prioritate a învățaturii spirituale. În această acțiune, el ne prezintă **bazele adevărului său** care încep prin a reglementa ordinea timpului. Căci Dumnezeu este Dumnezeul ordinii și al consistenței nobile. Vom descoperi, prin comparație cu standardele sale, aspectul stupid și incoerent al ordinii noastre actuale stabilite de omul păcatului. Pentru că într-adevăr păcatul și păcatul deja original schimbă totul.

Dar este esențial să înțelegem înainte de orice altceva, că „*începutul*” citat de Dumnezeu în Biblie, și primul cuvânt al cărții numite „Geneza” este „origine”, nu se referă la „începutul” vieții, ci doar cea a creației sale a întregii noastre dimensiuni terestre care include stelele cosmosului ceresc toate create în a patra zi după pământul însuși. Având în vedere acest gând, putem înțelege că acest sistem pământesc specific, în care nopțile și zilele se vor succed, este creat pentru a deveni mediul în care Dumnezeu și aleșii săi credincioși și tabăra dușmanului diavolului se vor înfrunța reciproc. Această luptă a binelui divin împotriva răului diavolului, primul păcătos din istoria vieții, este rațiunea lui de a fi și baza întregii revelații a proiectului său mântuitor universal și multiversal. În timpul acestei lucrări, vei descoperi semnificația anumitor cuvinte enigmatice rostite de Isus Hristos în timpul slujirii sale pământești. Vei vedea astfel câtă semnificație capătă în marele proiect pus în mișcare de unicul mare Dumnezeu, creator al tuturor formelor de viață și materie. Aici închid această importantă paranteză și revin la subiectul ordinii de timp stabilite de acest Suveran Suprem al existenței.

Înainte de păcat, Adam și Eva și-au avut viața structurată în jurul unei succesiuni de săptămâni de șapte zile. În conformitate cu modelul celei de-a patra dintre cele zece porunci (sau Decalog) care o **amintește**, a șaptea zi este o zi sfințită pentru odihnă de către Dumnezeu și de către om și știind astăzi ceea ce profetește această acțiune, putem înțelege de ce Dumnezeu ține de respecta aceasta practica. În proiectul său de ansamblu care explică motivele acestei creații pământești specifice, săptămâna, unitatea de timp propusă, profetizează șapte mii de ani în care se va realiza marele proiect al demonstrației universale (și multiversale) a iubirii și dreptății sale. În acest program, în analogie cu primele șase zile ale săptămânii, primele șase milenii vor fi plasate sub demonstrația iubirii și răbdării sale. Și ca și ziua a șaptea, mileniul al șaptelea va fi dedicat stabilirii neprihănirii sale perfecte. Pot rezuma acest program astfel spunând: șase zile (de o mie de ani = șase mii de ani) pentru a salva, iar a șaptea (= o mie de ani), pentru a judeca și anihila rebelii terestre și cerești. Acest proiect mântuitor se va baza în întregime pe jertfa ispășitoare voluntară făcută de Dumnezeu creator, în aspectul divin pământesc al persoanei numite, prin voința sa divină, Iisus Hristos în versiunea greacă sau după ebraică, Iisus Mesia.

Înainte de păcat, în ordinea originală divină perfectă, întreaga zi este compusă din două părți egale succesive; 12 ore de noapte lunară sunt urmate de 12 ore de lumină solară, iar ciclul se repetă perpetuu. În starea noastră actuală, această situație apare doar două zile pe an, la momentul echinocțiului de

primăvară și toamnă. Știm că anotimpurile actuale se datorează unei înclinări a axei pământului și putem astfel înțelege că această înclinare a apărut ca o consecință a păcatului originar comis de primul cuplu, Adam și Eva. Înainte de păcat, fără această înclinație, regularitatea ordinii divine era perfectă.

Revoluția completă a pământului în jurul soarelui indică unitatea anului. În mărturia sa, Moise spune povestea Ieșirii evreilor eliberați de Dumnezeu din sclavia egipteană. Și chiar în ziua acestei ieșiri, Dumnezeu i-a spus lui Moise, în Exodul 12:2: „ *Luna aceasta va fi prima lună a anului pentru tine; va fi pentru tine în prima lună.* ” O astfel de insistență mărturisește importanța pe care Dumnezeu o acordă acestui lucru. Calendarul ebraic de douăsprezece luni lunare a fluctuat în timp, iar în spatele ordinii solare, a fost necesar să se adauge încă o luna a treisprezecea pentru a recăpăta concordanța după câțiva ani de acumulare a acestei întârzieri. Evreii au ieșit din Egipt „ *a 14-a zi a primei luni a anului* ” care în mod logic începea la echinocțiul de primăvară; nume care înseamnă exact „prima dată”.

Acest ordin dat de Dumnezeu, „ *luna aceasta va fi prima lună a anului pentru voi* ”, nu este banal, pentru că se adresează tuturor oamenilor care vor pretinde mântuirea lui până la sfârșitul lumii; Israelul ebraic, primitor al Revelației divine, fiind doar avangarda marelui proiect mântuitor universal al programului său divin. Timpul lui lunar va fi urmat de timpul solar al lui Hristos prin care proiectul mântuitor al lui Dumnezeu este revelat în toată lumina lui.

Restaurarea perfectă a acestor standarde divine nu va fi niciodată realizată pe un pământ populat de ființe umane răzvrătite și rele. Totuși, rămâne posibil, în relația individuală pe care o avem cu Dumnezeu, acest puternic Duh creator invizibil care mărește iubirea la fel de mult ca și dreptatea. Și orice relație cu el trebuie să înceapă cu această căutare a valorilor **sale** și, în primul rând, a celor ale ordinului **său** de timp. Acesta este un act de credință, destul de simplu și fără merit deosebit; un minim de oferit din partea noastră umană. Iar abordarea noastră fiind plăcută Lui, relația de iubire dintre creatură și Creatorul ei devine posibilă. Raiul nu este câștigat prin fapte sau minuni, ci prin semne de atenție reciprocă, care exprimă dragostea adevărată. Aceasta este ceea ce oricine poate descoperi în lucrarea lui Iisus Hristos, care și-a dat viața, de bunăvoie, în semn de chemare, pentru a-și mântui doar iubitul ales.

După această imagine admirabilă a ordinii divine, să ne uităm la aspectul patetic al ordinii noastre umane. Această comparație este cu atât mai necesară pentru că ne va permite să înțelegem reproșurile pe care Dumnezeu le-a proorocit prin profetul său Daniel, pe care Isus în ceasul său l-a autentificat ca atare. Printre aceste reproșuri citim în Dan.7:25: „ *El va plănuși să schimbe vremurile și legea* ”. Dumnezeu știe doar un singur standard dintre aceste lucruri; cele pe care el însuși le-a stabilit încă de la crearea lumii și apoi le-a descoperit lui Moise. Cine a îndrăznit să comită un asemenea ultraj? Un regim dominant căruia îi atribuie „ *aroganța* ” și „ *succesul trucurilor sale* ”. Descrie și ca un „ *rege diferit* ”, sinteza acestor criterii sugerează puterea religioasă. Mai mult, acuzat de „ *prigonirea sfinților* ”, posibilitățile de interpretare se îngustează și înglobează regimul papal roman instituit, **numai , din 538, printr** - un decret datorat împăratului Iustinian ¹. Dar Apocalipsa numită Apocalipsă va dezvălui faptul că această dată 538 este

doar consecința și prelungirea unui rău adus împotriva „timpurilor și legii divine” din 7 martie 321 de către împăratul roman Constantin ¹. Crima lui va fi adesea amintită în acest studiu, deoarece această dată rea aduce blestemul în credința creștină curată și desăvârșită stabilită pe vremea apostolilor. Această împărțire a vinovăției, în ștafetă, a Romei imperiale păgâne și a Romei papale romano-catolice este o cheie principală a revelației profetice construită în mărturiile scrise de Daniel. Pentru împăratul păgân a stabilit prima zi de odihnă, dar este regimul papal creștin care a impus-o religios în forma sa „schimbată”, particulară și umană, a celor zece porunci ale lui Dumnezeu.

Notă fundamentală: 7 martie 321, ziua blestemata a păcatului

Și puternic blestemat, pentru că la 7 martie 321, restul sfintei zile a șaptea a Sabatului a fost, prin ordinul unui decret imperial datat, înlocuită oficial cu prima zi. La acea vreme, această primă zi a fost dedicată de către păgâni închinării lui Dumnezeu Soare, SOL INVICTVS, adică revoltatul SOARE NEÎNVINS, deja

obiect de adorație din partea egiptenilor în timpul Exodului evrei, dar și, în America, de către incași și azteci, și până astăzi de către japonezi (țara „soarelui răsare”). Diavolul folosește întotdeauna aceleași rețete pentru a conduce oamenii în căderea și condamnarea lui de către Dumnezeu. Le exploatează superficialitatea și mintea lor trupească ceea ce îi face să disprețuiască viața spirituală și lecțiile trecutului istoric. Astăzi, 8 martie 2021, când scriu această notă, știrea mărturisește importanța acestui ultraj, o adevărată lesă-maiestate divină și, încă o dată, timpul divin capătă întregul său sens. Pentru Dumnezeu, timpul unui an începe primăvara și se termină la sfârșitul iernii, adică în calendarul nostru roman actual, de la 20 martie până la 20 martie următor. Se pare astfel că 7 martie 321 a fost pentru Dumnezeu 7 martie 320, adică cu 13 zile înainte de primăvara lui 321. În consecință, pentru Dumnezeu, anul 320 a fost marcat la sfârșitul lui, prin actul abominabil adus împotriva dreptului și dreptului său. sfântă lege divină. Conform timpului lui Dumnezeu, anul 2020 constituie cea de-a 17-a ^{aniversare} (17: număr de judecată) în număr de secole de la anul 320. De aceea, nu este de mirare că de la începutul anului 2020, blestemul divin a intrat într-o fază agresivă. sub forma unui virus contagios care a provocat panică, în Occident, societatea oamenilor a căror încredere și credință au fost puse în întregime în știință și progresul ei. Panica este consecința incapacității de a prezenta un remediu sau un vaccin eficient, în ciuda abilităților tehnice înalte ale oamenilor de știință actuali. Acordând acestor 17 secole o valoare profetică, nu inventez nimic, pentru că pentru Dumnezeu numerele au un sens spiritual pe care îl dezvăluie și îl folosește în construirea profețiilor sale, iar tocmai în Apocalipsa, capitolul 17 este consacrat temei „ judecata *curvei care stă pe multe ape* .” „ *Babilonul cel mare* ” este numele său și „ *apele mari* ” implicate sugerează „ *râul Eufrat* ” pe care Dumnezeu îl țintește în mesajul „ *a șasea trâmbiță* ” din Apocalipsa 9:13, simbol al celui de-al treilea război mondial care urmează. În spatele acestor simboluri se află catolicismul papal și Europa infidel creștină, surse și ținte ale furiei sale. Lupta dintre Dumnezeu și oameni tocmai a început; oala de fier contra oala de pământ, rezultatul luptei este previzibil; mai bine, este profetizat și programat. Cum avea să marcheze Dumnezeu cel de-al 17-lea ^{centenar} de la 7 martie 320 (320, pentru el și aleșii săi; 321 pentru lumea fals religioasă sau profană)? Am crezut de multă vreme că va fi prin intrarea în război mondial, dar un război mondial care se va încheia sub formă atomică, pentru că Dumnezeu l-a profetizat, de trei ori, în Dan. 11:40 până la 45, Ezechiel 38 și 39 și în cele din urmă. , în Apocalipsa 9:13 până la 21. Lupta inițiată de Dumnezeu împotriva umanității răzvrățite din primăvara lui 2020 este de același tip cu cea pe care a purtat-o împotriva faraonului Egiptului pe vremea lui Moise; iar rezultatul final va fi același; vrăjmașul lui Dumnezeu își va pierde viața acolo, ca și faraonul care, la vremea lui, și-a văzut fiul întâi născut murind și și-a pierdut viața. În 8 martie 2021, constat că această interpretare nu s-a împlinit, dar eram pregătit pentru ea de aproximativ o lună, având în vedere prin inspirație divină că 321 era pentru Dumnezeu 320 și că, în consecință, el plănuse să blesteme, nu doar ziua de 7 martie 2020, dar întregul an de care este atașată această zi blestemată, aplicând astfel, pentru această pedeapsă, principiul citat în Nom.14:34: „Așa cum ai petrecut patruzeci de zile explorând pământul, *tu va purta pedeapsa fărădelegilor tale patruzeci de ani, câte un an pentru fiecare zi ”.*

Dar la această observație se adaugă un lucru. Calendarul nostru fals nu este greșit doar în ceea ce privește începutul anului, ci este și data nașterii lui Isus Hristos. În mod incorect, în ^{secolul al V-lea}, călugărul Dionisie cel Mic a plasat-o pe cea a morții regelui Irod care a avut loc într-adevăr în – 4 din calendarul său. La acești 4 ani, trebuie să adăugăm „doi ani” estimați de Irod ca fiind vârsta lui Mesia pe care voia să-l omoare conform Matei 2:16: „*Atunci Irod, văzând că fusese păcălit de înțelepții s-au mâniat foarte tare și a trimis să omoare pe toți copiii de la doi ani în sus, care se aflau în Betleem și pe tot teritoriul ei, conform datei despre care întrebuse cu grijă de la înțelepți*”. Deci, când numără anii, Dumnezeu adaugă 6 ani la data noastră obișnuită falsă și înșelătoare și nașterea lui Isus a avut loc în primăvara aceluși an – 6. Ca urmare, anul 320 a fost pentru el: 326 și al 17-lea. aniversarea ^{seculară} a anului nostru 2020 a fost pentru el anul 2026 de la adevăratul moment al nașterii lui Isus Hristos. Acest număr 26 este numărul tetragramei „YHWH”, în ebraică „Yod, Hé, Wav, Hé”, prin care Dumnezeu s-a numit, în urma întrebării lui Moise: „Cum te cheamă ? » ; aceasta, conform Exod 3:14. De aceea, marele Dumnezeu creator a avut încă un motiv să marcheze cu sigiliul său regal personal această zi marcată de blestemul său divin atotputernic; și asta până la sfârșitul lumii. Flagelul bolilor contagioase apărute în acest an 2026 al timpului divin tocmai a confirmat continuitatea acestui blestem care va lua diferite forme în ultimii ani de viață pe planeta Pământ. Un al treilea război mondial nuclear va marca „sfârșitul” „vremurilor națiunilor” anunțate de Isus Hristos în Matei 24:14: „*Această veste bună a împărăției va fi propovăduită în întreaga lume, ca o mărturie pentru toți. națiunile . Atunci va veni sfârșitul .*” Acest „sfârșit” va începe cu sfârșitul perioadei de grație; oferta mântuirii se va încheia. Un test de credință bazat pe respectul pentru Sfântul Său Sabat va separa definitiv tabăra „oilor” de cea a „caprilor” din Matei 25:32-33: „*Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El se va despărți unul de altul, precum păstorul desparte oile de capre; și va pune oile la dreapta lui și caprele la stânga lui .*” Decretul unei legi care face duminica romană obligatorie va avea ca rezultat în cele din urmă condamnarea la moarte a adevăraților sfinți aleși ai lui Isus Hristos. Această situație va împlini aceste cuvinte din Dan.12:7: „*Și l-am auzit pe omul îmbrăcat în in, stând deasupra apelor râului; El și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă la cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi într-un timp, și vremuri și jumătate de timp și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului . sfântul va fi complet zdrobit .*” Dintr-o perspectivă umană, situația lor va fi disperată și moartea lor iminentă. Atunci ies la iveală aceste cuvinte ale lui Isus Hristos citate în Matei 24:22: „*Și dacă aceste zile nu ar fi scurtate, nimeni nu s-ar mântui; dar, de dragul celor aleși, aceste zile vor fi scurtate .*” Anul 6000 se va încheia înainte de 3 aprilie 2036 a timpului divin, adică 3 aprilie 2030 din calendarul nostru fals care vine la 2000 de ani după ziua răstignirii lui Isus Hristos, împlinită în a 14-a zi după începutul ^{primăverii} . 30. Și aceste „zile” trebuie „scurtate” sau diminuate. Aceasta înseamnă că data aplicării decretului decesului va precede această dată. Căci situația de urgență este cea care cere ca Hristos să intervină direct pentru a-și salva aleșii . Atunci trebuie să luăm în considerare prioritatea lui Dumnezeu de a glorifica standardul „timpului” pe care El l-a dat creației Sale pământești. El este cel care îi va inspira pe rebelii din ultimele zile să

aleagă o dată care să depășească cu câteva zile prima zi a primăverii anului 2030 în spatele căreia se închid cei 6000 de ani de istorie pământească. Se prezintă apoi două posibilități: o dată care va rămâne necunoscută până la sfârșit, sau 3 aprilie 2030 care marchează limita maximă posibilă și semnificativă din punct de vedere spiritual. Luați în considerare că, în ciuda importanței sale extreme, a 14-a^{zi} a anului crucificării lui Isus Hristos nu este potrivită pentru a marca sfârșitul a 6000 de ani de istorie mondială, cu atât mai puțin începutul mileniului al VII-lea. De aceea îmi plasez preferința și credința pe data de primăvară de 21 martie 2030, data timpului profetic „*abreviat*” de 3 aprilie sau o dată intermediară. Marcată de natura creată de Dumnezeu, primăvara este decisivă atunci când vrem să numărăm cei 6000 de ani de istorie a omenirii; ceea ce devine posibil din momentul în care Adam și Eva au păcătuit. În relatarea biblică a Genezei, zilele care au precedat această primăvară au fost zile veșnice. Timpul socotit de Dumnezeu este cel al pământului păcatului și al celor 6000 de ani pe care săptămâna profetizează încep cu începutul primei primăveri și se vor încheia cu sfârșitul unei ultime ierni. Într-o primăvară a început numărătoarea inversă până la 6000 de ani. Din cauza păcatului, pământul a suferit o înclinare a axei sale de 23° 26' și succesiunea anotimpurilor a putut începe. În sărbătorile evreiești ale vechiului legământ, două sărbători sunt dominante: Sabatul săptămânal și Paștele. Aceste două sărbători sunt plasate sub simbolismul numerelor „7, 14 și 21” ale zilelor „7 · 14 și 21” care reprezintă cele trei faze ale planului mântuirii divine: Tema săptămânală a Sabatului din Apocalipsa 7 care procește răsplata sfinților aleși, pentru „7”; lucrarea răscumpărătoare a lui Isus Hristos care constituie **mijlocul** de a oferi această răsplată, pentru „14”. Rețineți că în sărbătoarea Paștelui, care durează 7 zile, a 15-a^{și} a 21-a^{zi} sunt două sabbate de inactivitate profană. Iar triplul „7” sau „21” desemnează sfârșitul primilor 7000 de ani și intrarea în eternitate a noii creații divine pe pământ reînnoită conform Apoc.21; acest număr 21 simbolizează perfecțiunea (3) plinătății (7) a proiectului de viață care a fost scopul dorit de Dumnezeu. În Apocalipsa 3, versetele 7 și, respectiv, 14 marchează începutul și sfârșitul instituției adventiste de ziua a șaptea; iar aici cele două faze ale aceluiași subiect sfințit. La fel, Apoc.7 tratează subiectul pecetluirii aleșilor adventiști, iar Apoc.14 prezintă mesajele celor trei îngeri care sintetizează misiunea lor universală. Astfel, în anul 30, sfârșitul celor 4000 de ani a fost împlinit în primăvară și numai din motive simbolice, Isus a fost răstignit la 14 zile după 21 martie din această primăvară a anului 30, adică 36 pentru Dumnezeu. Prin aceste exemple, confirmă Dumnezeu, „7” din Sabat și „14” ale răscumpărării păcatelor aleșilor de către Isus Hristos sunt inseparabile. Astfel, când la sfârșit, „7” din Sabat este atacat, Hristos Răscumpărătorul lui „14” zboară în ajutorul său pentru a-i da slavă, cele maxim 14 „zile” care vor separa cele două date urmând să fie „prescurtate” sau, suprimat pentru a-și salva ultimii credincioși aleși.

Recitind Matei 24, mi s-a părut că solia lui Hristos este adresată, în special, ucenicilor Săi de la sfârșitul lumii, nouă, care trăim în acești ultimi ani. Versetele 1-14 acoperă timpul până la timpul „*sfârșitului*”. Isus profetizează succesiuni de războaie, aparițiile unor profeți falși și răcirea spirituală finală. Apoi, versetele 15 la 20, în dublă aplicare, se referă atât la distrugerea Ierusalimului realizată de romani în anul 70 d.Hr., cât și la agresiunea finală a națiunilor împotriva evreilor

aleșilor care păzesc Sfântul Sabat al lui Dumnezeu. După aceasta, versetul 21 proorocește „marea necaz ” a lor finală : „ Căci atunci va fi o nenorocire atât de mare, cum nu a mai fost de la începutul lumii până acum și „nu va mai fi niciodată ”; Rețineți că această clarificare „ și nu va exista niciodată ” interzice aplicarea pentru timpul apostolilor, deoarece ar fi contrazisă de învățătura din Dan. 12:1. Aceasta înseamnă că ambele citate se referă la aceeași realizare în testul pământesc final al credinței. În Dan.12:1, expresia este identică: „ În vremea aceea se va ridica Mihail, marele prinț, apărătorul copiilor poporului tău; și va fi un timp de necaz, așa cum nu a mai fost de când au existat națiunile până atunci . În acel moment, cei din poporul vostru care sunt găsiți scrși în carte vor fi mântuiți . ”. „ Necazul ” va fi atât de mare încât „ zilele ” vor trebui „ scurtate ” conform versetului 22. Versetul 23 indică standardul adevăratei credințe care nu crește în aparițiile spontane ale lui Hristos pe pământ: „Dacă atunci tu a spus: Iată, el este în pustie; nu merge acolo; iată, el este în odăi, să nu credeți .” În aceeași epocă finală, spiritismul își va înmulți „ minunele ” și aparițiile sale înșelătoare și **seducătoare** ale falsului Hristos, care vor subjuga sufletele prost învățate: „ Căci se vor ridica Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor săvârși mari minuni și minuni, până la **amăgirea** , dacă ar fi posibil, chiar și pe aleșii ”; care este confirmat de Apocalipsa 13:14: „ Și ea a înșelat pe locuitorii pământului prin semnele pe care i s-a dat să le facă în prezența fiarei, spunând locuitorilor pământului să facă fiarei un chip. care avea rana sabiei și care trăia . Versetul 27 evocă apariția puternică și biruitoare a divinului Hristos, iar versetul 28 profetește „ sărbătoarea ” oferită păsărilor de pradă după intervenția sa. Căci răzvrățiții care vor supraviețui până la venirea lui vor fi exterminați și dați la pășune „ păsărilor cerului ”, așa cum ne învață Apoc. 19:17-18 și 21.

Rezumă aici, această nouă înțelegere a creației divine. Prin stabilirea primei săptămâni, Dumnezeu fixează unitatea zilei care este alcătuită dintr-o noapte întunecată și o zi lumină, soarele o va lumina doar din a 4-a^{zi}. Noaptea profetește stabilirea păcatului pe pământ din cauza viitoarei neascultări a Evei și a lui Adam. Până la acest act de păcat, creația pământească prezintă caracteristici **eterne**. Păcatul săvârșit, lucrurile se schimbă și numărătoarea inversă a 6000 de ani poate începe, pentru că pământul se înclină pe axa lui și începe principiul anotimpurilor. Creația pământească blestemata de Dumnezeu capătă apoi caracteristica ei **perpetuă** pe care o cunoaștem. Cei 6000 de ani care au început în prima primăvară marcată de păcat se vor încheia în primăvara anului 6001 cu revenirea în slava divină a lui Isus Hristos. **Venirea Sa finală va fi împlinită în „ prima zi a primei luni ” din primul an al mileniului al VII-lea**.

Acestea fiind spuse, 7 martie 2021, a calendarului nostru uman fals, tocmai a fost marcată din punct de vedere religios de o vizită a Papei Francisc la creștinii estici persecutați în Irak de extremiștii musulmani. În această întâlnire, el le-a reamintit musulmanilor că au același Dumnezeu, cel al lui Avraam, și i-a considerat „frații săi”. Aceste cuvinte care îi încântă pe necredincioșii din Occident nu sunt mai puțin un scandal enorm pentru Isus Hristos, care și-a dat viața ca jertfă pentru iertarea păcatelor aleșilor Săi. Iar această pătrundere a liderului „foștilor cruciați” „creștini” catolici în teritoriul lor nu poate decât să intensifice furia islamiștilor. Această acțiune pașnică a papei va aduce așadar

consecințe dramatice profetizate în Dan.11:40, intensificarea „ciocnirii” „regelui sudului” musulman împotriva Italiei papale și a aliaților săi europeni. Și în această perspectivă, prăbușirea economică a Franței și a tuturor țărilor occidentale de origine creștină provocată de liderii lor, din cauza virusului Covid-19, va schimba raportul de putere și, în cele din urmă, va permite realizarea „Al Treilea Război Mondial” împins. înapoi la sfârșitul ultimilor 9 ani care sunt încă înaintea noastră. În concluzie, să ne amintim că, provocând epidemia cauzată de Covid-19 și evoluțiile sale, Dumnezeu a deschis calea blestemului care avea să caracterizeze ultimii zece ani ai istoriei omenirii pe pământ.

7 martie 2021 a fost însă marcată de acte de violență ale tinerilor între bande rivale și împotriva autorităților de poliție din mai multe orașe din Franța. Aceasta confirmă calea către o confruntare generalizată; pozițiile fiecăruia fiind ireconciliabile pentru că sunt incompatibile. Aceasta este consecința ciocnirii a două culturi diametral opuse: libertatea seculară occidentală împotriva societății șefilor și capoșilor din țările sudice, mai mult tradițional și național musulman. Se pregătește o tragedie precum Covid-19, fără tratament.

Pentru a completa observarea orânduirii abominabile legitimate de omenire, trebuie să remarcăm: schimbarea anului după luna a 12-a care poartă numele lunii a 10-a (decembrie), la începutul iernii; schimbarea zilei în miezul nopții (miezul nopții); rămâne pozitiv doar numărarea precisă și regulată a orelor. Astfel, frumoasa rânduială divină a dispărut din cauza păcatului, înlocuită cu o ordine păcătoasă care va dispărea la rândul său, când se va arăta gloriosul Dumnezeu creator, pentru stingerea conturilor, adică la sfârșitul primilor șase mii de ani, în primăvara anului 2030, pentru oamenii înșelați, sau primăvara anului 2036 a nașterii adevărate a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru aleșii săi.

Dezordinea stabilită și observată mărturisește blestemul divin care apasă asupra umanității. Pentru că de la înclinarea pământului, calculul timpului și-a pierdut stabilitatea și regularitatea, orele din noapte și din zi fiind în perpetua succesiune de creștere și scădere.

Ordinea în care Dumnezeu creator își organizează planul de mântuire ne dezvăluie în continuare prioritățile spirituale pe care le propune omului. El a ales să-și dezvăluie iubirea sublimă dându-și viața în Isus Hristos ca răscumpărare după 4000 de ani de experiențe umane pământești. Făcând aceasta, Dumnezeu ne spune: „Mai întâi, arată-mi ascultarea ta și îți voi arăta dragostea mea”.

Pe pământ, bărbații se succed reproducând aceleași fructe de caracter, însă generația timpului final în care am intrat în 2020 prezintă o particularitate; după 75 de ani de pace în Europa, și o evoluție recentă incredibilă a științei genetice, foarte logic, europenii și excesele lor, din SUA, Australia și Israel, credeau că pot răspunde tuturor problemelor de sănătate, societățile lor fiind din ce în ce mai igienizate. Nu atacul unui virus contagios este nou, ci comportamentul liderilor societăților avansate este nou. Cauza acestui comportament de frică este expunerea lor la popoarele pământului prin bombardarea mass-media, iar printre aceste mass-media, noile media sau rețelele sociale care apar pe pânza de păianjen care constituie comunicare gratuită pe internet, în care noi găsiți difuzoare mai

mult sau mai puțin clare. Omenirea este astfel prinsă de excesele sale de libertate care cad ca un blestem asupra ei. În SUA și Europa, violența pune comunitățile etnice unele împotriva altora; acolo, este blestemul experienței „*Babel*” care se reînnoiește; o altă lecție divină de netăgăduit care nu a fost învățată, deoarece este descendentul unui singur cuplu care vorbește neapărat aceeași limbă, până la această experiență vinovată, o vedem și astăzi, omenirea este despărțită de mai multe limbi și dialecte create de Dumnezeu și împrăștiate în toată lumea. Pământ. Și da, Dumnezeu nu a încetat să creeze după primele șapte zile ale creației; a creat încă multe pentru a blestema și uneori pentru a-și binecuvânta aleșii, mana oferită în deșert, fiilor lui Israel, este un exemplu.

Cu toate acestea, **libertatea** este în centrul ei, un dar minunat de la Creatorul nostru. Pe ea se bazează angajamentul nostru **liber fată de** cauza sa. Și acolo, trebuie să admitem, această libertate integrală presupune existența întâmplării pentru că Dumnezeu nu intervine în niciun fel; un cuvânt pe care mulți credincioși nu îl cred deloc. Și greșesc, pentru că Dumnezeu lasă o mare parte întâmplării în creația sa și, în primul rând, rolul de a trezi printre aleși, aprecierea normelor sale cerești revelate. După ce i-a identificat pe aleșii Săi, Creatorul se ocupă de ei pentru a-i conduce și a-i învăța adevărurile Sale care îi pregătesc pentru viața veșnică cerească. Malformațiile și monstruozițiile observate la nasterea creaturilor umane dovedesc acțiunea hazardului care produce erori genetice în procesul de reproducere a speciei cu consecințe mai mult sau mai puțin grave. Proliferarea speciilor se bazează pe impulsul lanțurilor reproductive care generează din când în când erori de conformitate; aceasta incluzând principiul eredității sau independent datorită șansei vieții. În concluzie, dacă îmi datorez credința șansei vieții libere, datorez, dimpotrivă, răsplata și hrana acestei credințe, iubirii lui Dumnezeu și inițiativelor deja luate și pe care El continuă să le ia pentru a mă salva. .

În povestea creației sale pământești, ziua care va fi blestemată de Dumnezeu vine mai întâi în săptămână; destinul lui este scris: scopul lui va fi „*să separe lumina de întuneric*”. Aleasă de falșii creștini pentru a contrazice alegerea lui Dumnezeu care sfințește ziua a șaptea, această primă zi își va fi îndeplinit pe deplin rolul de „*semn*” al taberei rebele neascultătoare din Apocalipsa 13:15. Oricât de mult prima duminică este blestemată de Dumnezeu, ziua a șaptea Sabatul este binecuvântată și sfințită de El. Și pentru a înțelege această opoziție, trebuie să îmbrățișăm gândul la Dumnezeu, care este un semn al sfințirii de către și pentru el. Sabatul se referă la ziua a șaptea și acest număr *șapte*, „7”, este simbolic al plinătății. Sub acest termen de plinătate, Dumnezeu plasează gândul la scopul pentru care a creat dimensiunea noastră pământească, și anume, reglementarea păcatului, condamnarea lui, moartea și dispariția lui. Și în acest plan, aceste lucruri se vor împlini pe deplin în timpul ^{mileniului al 7-lea} pe care îl profețește Sabatul săptămânal. Iată de ce **acest scop este mai important pentru Dumnezeu decât mijloacele** de răscumpărare prin care va răscumpăra viețile aleșilor pământești și pe care le va împlini în persoană, în Isus Hristos, cu prețul unei suferințe atroce.

Iată un alt motiv pentru care Dumnezeu spune în Ecc.7:8: „*Sfârșitul unui lucru este mai bun decât începutul lui*”. În Geneza, succesiunea în ordinea

„noapte-zi” sau „seară-dimineată” confirmă acest gând divin. În Isaia 14:12, sub masca împăratului Babilonului, Dumnezeu i-a spus diavolului: „*Iată că ești căzut din cer, steaua dimineții, fiul zorilor! Ești aruncat la pământ, tu, biruitorul neamurilor!* » Expresia prin care Dumnezeu îl desemnează „*steaua dimineții*” sugerează că el îl compară cu „soarele” sistemului nostru terestru. El a fost prima sa creatură și sub acoperirea regelui Tirului, Eze.28:12 relatează gloria sa inițială: „*Fiul omului, scoate o bocetă asupra împăratului Tirului! Îi vei spune: Așa vorbește Domnul Domnul: Tu ai pus pecetea la desăvârșire, erai plin de înțelepciune, desăvârșit în frumusețe.* » Această perfecțiune a trebuit să dispară, înlocuită de un comportament răzvrătit care l-a făcut să devină dușman, diavolul și potrivnicul, Satana condamnat de Dumnezeu pentru că versetul 15 declară: „*Ai fost desăvârșit în căile tale, din ziua când ai fost. creat până când nelegiuirea s-a găsit printre voi.*” Astfel, cel care era considerat „*steaua dimineții*” a împins bărbații necredincioși să cinstească ca divinitate „*steaua dimineții*” a creației divine: „Soarele necucerit” îndumnezeit din cultul roman căruia aproape întreaga lume se închină păgân creștinismul occidental. Dumnezeu știa, chiar înainte de creația sa, că acest prim înger se va răzvrăti împotriva lui și, în ciuda acestui fapt, l-a creat. La fel, cu o zi înainte de moartea sa, Isus a anunțat că unul dintre cei 12 apostoli îl va trăda și chiar i-a spus direct lui Iuda: „*Orice ai de făcut, fă-o repede!*” “. Acest lucru ne permite să înțelegem că Dumnezeu nu caută să împiedice creaturile Sale să-și exprime alegerile, chiar și atunci când acestea sunt contrare ale sale. Isus și-a invitat, de asemenea, apostolii să-l părăsească, dacă aceasta era dorința lor. Lăsând creaturilor sale deplină libertate de a se exprima și de a-și dezvălui natura, el îi poate selecta pe aleșii pentru fidelitatea lor demonstrată și, în cele din urmă, îi poate distruge pe toți dușmanii săi cerești și terestre, nedemni și indiferenți.

Păcatul originar

Restul primei zile capătă o importanță enormă în era noastră creștină pentru că constituie „păcatul” restaurat din 7 martie 321 și pentru că devine semnul taberei care a intrat în răzvrătire împotriva taberei sfințite a lui Dumnezeu. Dar acest „*păcat*” **nu trebuie să ne facă să uităm „păcatul”** originar care condamnă omenirea la moarte prin moștenire de la Adam și Eva. Iluminat de Duhul, acest subiect m-a determinat să descopăr lecții importante ascunse în cartea Geneza. La nivel de observație, cartea ne dezvăluie originea creației în capitolele 1, 2, 3. Sensul simbolic al acestor numere este încă perfect justificat: 1 = unitate; 2 = imperfecțiune; 3 = perfecțiune. Acest lucru merită o explicație. Gen.1 se referă la crearea primelor 6 zile. Definiția lor „*dimineța de seară*” va căpăta semnificație doar după păcat și blestemul pământului care devine domeniul dominat de diavol, care va fi tema Gen.3 fără de care expresia „*dimineța de seară*” nu are *sens*. sens la nivel terestru. Prin oferirea explicației, capitolul 3 pune pecetea perfecțiunii pe această revelație divină. La fel, în Gen.2, tema Sabatului zilei a șaptea sau, mai precis, a odihnei lui Dumnezeu și a omului în ziua a șaptea, își capătă semnificația doar după „păcatul originar” săvârșit de Eva și Adam. în

Gen.3 care îi dă rațiunea de a fi. Astfel, în mod paradoxal, fără justificarea sa dată în Gen.3, Sabatul sfințit își merită simbolul „2” al imperfecțiunii. Din toate acestea reiese că pământul a fost creat de Dumnezeu pentru a fi oferit diavolului și demonilor săi, astfel încât roadele rele ale sufletului lor să se poată materializa și să apară în ochii tuturor, Dumnezeu, îngeri și oameni, și că îngerii și bărbații își aleg partea.

Această analiză mă face să subliniez că stabilirea zilei a șaptea sfințită în odihnă profetește blestemul „*păcatului*” pământesc stabilit în Gen.3, deoarece pământul însuși este blestemat de Dumnezeu și, prin urmare, este numai din momentul morții. iar procesul lui îl lovește, timpul său de șase mii de ani și o mie de ani ai mileniului al șaptelea capătă un sens, o explicație, o justificare. Este potrivit să remarcăm acest lucru: înainte de creația pământească, în cer, conflictul pune deja tabăra diavolului în față cu tabăra lui Dumnezeu, dar numai moartea lui Isus Hristos va face alegerile individuale definitive; care se va face vizibil prin izgonirea din cer a răzvrătiților condamnați de atunci să moară în creația pământească. Acum, în ceruri, Dumnezeu nu a organizat viețile îngerilor în alternanțe „*dimineața de seară*”, asta pentru că cerul reprezintă norma lui veșnică; ceea ce va prevala și va continua pentru aleșii săi veșnic. În fața acestor date: cum rămâne cu pământul înainte de păcat? În afară de alternanțele „*seară-diminează*”, norma ei este și cea a cerului, aparent viața se desfășoară într-o normă eternă; animale vegane, oameni vegani și fără moarte care va fi plata păcatului, zilele urmează zile și ar putea dura pentru totdeauna.

Dar în Gen.2, Dumnezeu ne dezvăluie ordinea Sa a timpului săptămânii care se încheie în ziua a șaptea cu o odihnă pentru Dumnezeu și pentru om. Acest cuvânt odihnă vine de la verbul „a înceta” și se aplică atât lucrărilor făcute de Dumnezeu, cât și lucrărilor făcute de oameni. Poți înțelege, înainte de păcat, nici Dumnezeu, nici oamenii nu se puteau simți oboseți. Corpul lui Adam nu a suferit nicio boală, oboseală sau durere de niciun fel. Acum, săptămânile de șapte zile s-au succedat și s-au reprodus ca un ciclu etern, cu excepția faptului că succesiunile „*dimineața de seară*” au marcat diferența cu norma cerească a Împărăției lui Dumnezeu. Prin urmare, această diferență era menită să dezvăluie profetic un program conceput de marele Dumnezeu creator. Așa cum sărbătoarea „Yom Kippur” sau „Ziua ispășirii” a fost reînnoită în fiecare an printre evrei și a profetizat sfârșitul păcatului prin ispășirea sa realizată prin moartea lui Isus Hristos, tot așa Sabatul săptămânal profetește venirea celui de-al șaptelea. mileniu, când Dumnezeu și aleșii Săi vor intra într-o adevărată odihnă pentru că rebelii vor fi murit și răutatea va fi învinsă. Cu toate acestea, aleșii sunt încă preocupați de „*păcat*”, deoarece cu Hristos trebuie să judece „*păcate*” și păcătoși, care vor adormi în acel moment în somn de moarte. De aceea, ca și cele șase zile anterioare, a șaptea este plasată sub semnul „*păcatului*”, care acoperă și se referă la cele șapte zile ale întregii săptămâni. Și abia la începutul mileniului al optulea, după ce păcătoșii au fost mistuiți în „*focul morții a doua*”, veșnicia fără „*păcat*” va începe pe pământul reînnoit. Dacă cele șapte zile sunt marcate de păcat și ele prorocesc 7000 de ani, numărarea acestor 7000 de ani poate începe doar cu stabilirea păcatului revelat în Gen.3. Astfel, zilele pământești fără păcat nu sunt în norma și logica succesiunii „*dimineața de seară*” sau „*lumina întunericului*” și

întrucât acest timp este fără „păcat”, nu poate intra în cei 7000 de ani programați și profetați pentru „păcat”. ” până în săptămâna de șapte zile.

Această învățătură evidențiază importanța acestei acțiuni pe care Dumnezeu o atribuie papalității romane în Dan. 7:25: „ *El va face planul de a schimba vremurile și legea* ”. „ *Schimbarea vremurilor* ” stabilite de Dumnezeu are ca rezultat imposibilitatea descoperirii caracterului profetic al Sabatului săptămânal al „ *legii* ” lui Dumnezeu . Și aceasta este ceea ce a făcut Roma de la Constantin I de la 7 martie 321, ordonând odihna săptămânală în prima zi în loc de a șaptea. Urmând ordinea romană, păcătosul nu este eliberat de „ *păcatul* ” original moștenit de la Adam și Eva, dar în plus își asumă un „ *păcat* ” suplimentar, de data aceasta **voluntar**, care îi sporește vinovăția față de Dumnezeu.

Ordinea timpului „ *dimineața de seară* ” sau „ *lumina întunericului* ” este un concept ales de Dumnezeu și ascultarea acestei alegeri favorizează și autorizează accesul la misterul profetic al Bibliei. Nimic nu-l obligă pe om să adopte această alegere și dovada este că omenirea a ales să-și marcheze schimbarea de zi la miezul nopții, adică la 6 ore după apusul primăverii; care proorocește tabăra celor care se trezesc prea târziu pentru întoarcerea glorioasă a lui Hristos, Mirele din pilda celor zece fecioare. Mesajele subtile date de Dumnezeu sunt astfel dincolo de atingerea sa intelectuală. Dar pentru aleșii săi, ordinea timpului divin luminează toate profețiile sale și mai ales pe cea a Apocalipsei la începutul căreia Isus se prezintă ca fiind „ *alfa și omega* ”, „ *începutul sau începutul și sfârșitul* ”. Fiecare zi care trece în viața noastră profește planul lui Dumnezeu pe care îl rezumă în Gen.1, 2 și 3, deoarece „ *noaptea* ” sau „ *întunericul* ” reprezintă cele șase zile profane prezentate în Gen.1, în timp ce odihna divină stabilită în Gen.2 anunță timp „ *luminos* ”. Pe acest principiu, conform Dan. 8:14, timpul erei creștine este împărțit în două părți: un timp de „ *întuneric* ” spiritual între 321, când este stabilit „ *păcatul* ” împotriva Sabatului și 1843, unde un timp „ *luminii* ” începe pentru cei aleși de la această dată până la întoarcerea lui Isus Hristos în primăvara anului 2030, unde, ca în Gen.3, în Dumnezeu Atotputernic creator, el vine să judece între aleși și răzvrătiți, „ *oile și caprele* ”. ”, când a judecat între „ *șarpe, femeie și Adam* ”. La fel, în Apocalipsa, temele „ *Scrisorilor către cele șapte Biserici, ale celor șapte peceți și ale celor șapte trâmbițe* ” prorocesc „ *întuneric* ” pentru primele șase și „ *lumină* ” divină pentru gradul al șaptelea și ultimul din fiecare dintre aceste teme. . Este atât de adevărat încât în 1991, refuzul oficial al acestei ultime „ *lumini* ” de către adventismul instituțional, lumina pe care mi-a dat-o Isus din 1982, l-a determinat să spună, în Scrisoarea adresată „ *Laodiceei* ” din Apoc.3: 17 . : „ *Pentru că zici: sunt bogat, sunt îmbogățit și nu am nevoie de nimic și pentru că nu știi că ești nenorocit, nenorocit, sărac, orb și gol, ...* ”. Adventiștii oficiali au uitat acest citat din 1 Petru 4:17: „ *Căci acesta este timpul când va începe judecata asupra Casei lui Dumnezeu* . Acum, dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? » Instituția este înființată din 1863 și Iisus a binecuvântat înființarea ei în epoca „ *Philadelphia* ”, în 1873. Conform principiului divin „ *dimineața de seară* ” sau „ *întuneric luminos* ”, ultima și a șaptea eră simbolizate prin numele „ *Laodicea* ”. ” urma să

fie un timp de mare „*lumină*” divină și lucrarea de față constituie dovada acesteia, o mare „*lumină*” a venit într-adevăr să lumineze misterele profetizate, în această eră finală, în detrimentul instituției adventiste mondiale oficiale. Numele „*Laodicea*” este bine justificat, deoarece înseamnă „oameni judecați sau oameni de judecată”. Cei care nu aparțin sau nu mai aparțin Domnului sunt condamnați să se alăture susținătorilor „zilei blestamate de Dumnezeu”. Arătându-se incapabili să-i împărtășească lui Dumnezeu justa sa condamnare a „duminicii” romane, Sabatul nu le va mai părea la fel de important ca în timpul binecuvântat al botezului lor. Un mesaj dat de Isus Hristos slujitorului său Ellen G. White, în cartea ei „*Scrieri timpurii*” și în prima ei viziune, a tradus această situație astfel: „au pierdut din vedere și țelul, iar Isus... S-au scufundat în lume rea și nu-i mai vedem niciodată.”

Geneza 2 profetizează timpul „*luminii*” și acest capitol al Genezei începe cu **sfințirea „zilei a șaptea”**. Se termină cu acest verset 25: „*Bărbatul și soția lui erau amândoi goi și nu le era rușine.*” Legătura dintre aceste două teme arată că descoperirea nudității lor fizice va fi consecința imputării „păcatului” pe care ei îl vor comite și care, relatat în Gen.3, apare astfel drept cauza unei nudități spirituale muritoare. Comparând această învățătură cu cea a „*Laodiceei*”, găsim Sabatul asociat cu „*păcatul*” care îl face pe cineva „*gol*”. În acest context final, practica Sabatului nu mai este așadar suficientă pentru a păstra harul lui Hristos, deoarece oferind întreaga sa lumină profetică autorităților adventiste oficiale între 1982 și 1991, cerința lui Isus Hristos a crescut și el dorește pentru aceasta. era că, prin practicarea Sfântului Său Sabat, aleșii demni de harul său își dă interesul, timpul, viața și întregul său suflet pentru revelațiile lui proorocite în Daniel și Apocalipsa; dar și în întreaga Biblie revelată care constituie „*doi martori*” ai ei, conform Apoc. 11:3.

Mărturia lui Dumnezeu dată pe pământ

Oricât de importantă este, vizita lui Dumnezeu în omenire sub forma lui Isus Hristos nu ar trebui să ne facă să uităm vizita Sa anterioară în timpul lui Moise. Pentru că tocmai în acest context îndepărtat Dumnezeu i-a revelat originile dimensiunii terestre. Și ca revelație dată de Dumnezeu, relatarea Genezei este la fel de importantă ca și cea a Apocalipsei revelată apostolului Ioan. Forma aleasă de Dumnezeu pentru a organiza viața pământească profetește planul său de iubire față de făpturile cărora le dă deplină libertate, pentru ca acestea să răspundă iubirii Lui și să trăiască cu El veșnic sau să o respingă și să dispară în neantul morții, în conformitate cu condițiile ofertei sale salutare.

Dacă Adam este creat singur, în primul rând, este pentru că este prezentat ca „*chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26-27) în căutarea iubirii dintr-o contrapartidă liberă* a chipului său, pentru că tot timpul veșniciei sale trecute. a fost unul de singurătate absolută. Acest lucru a devenit insuportabil pentru el până în punctul în care era gata să suporte consecințele libertății pe care urma să o acorde ființelor sale vii. Crearea Evei dintr-una dintre coastele lui Adam, în timp

ce el este cufundat într-un somn de moarte, profetește crearea Bisericii sale, Alesul compus din aleșii săi credincioși, rodul cules prin ispășirea morții în Isus Hristos; aceasta justifică rolul de „*ajutor*” pe care Dumnezeu îl atribuie femeii care a venit de la el și al cărei nume Eva înseamnă „*viață*”. Aleasa va „*trăi*” veșnic, iar pe pământ, ea are vocația de a-i oferi lui Dumnezeu „*ajutorul*” ei pentru a colabora omenește la realizarea proiectului ei care își propune să instaureze iubirea perfectă, împărtășită și netulburată în universurile sale eterne.

Păcatul neascultării pătrunde în omenire prin Eva sau prin simbolul „*femeii*” al aleșilor ei care vor moșteni acest păcat originar. De asemenea, ca și Adam, din dragoste pentru Eva, în Isus Hristos, Dumnezeu devine om pentru a împărtăși și a suporta în locul Aleșilor Săi, pedeapsa de moarte pe care o merită păcatele ei. Povestea Genezei este, prin urmare, atât o mărturie istorică care ne dezvăluie originile și circumstanțele lor, cât și o mărturie profetică care dezvăluie principiul mântuitor al marelui proiect iubitor al atotputernicului Dumnezeu creator.

După primele șase zile ale creației menționate în Geneza 1, șase zile care au profetizat cei șase mii de ani rezervați de Dumnezeu pentru selecția sa aleșilor pământești, în Geneza 2, sub imaginea unui Sabat veșnic, ziua a șaptea nelimitată se va deschide pentru a primi bun venit. aleșii dovediți și aleși.

Dumnezeu știe de la început rezultatul proiectului său, numele aleșilor săi care vor apărea pe parcursul a șase mii de ani. El a avut toată puterea și autoritatea de a judeca și distruge îngerii răzvrățiți fără a fi nevoie să ne creeze dimensiunea pământescă. Dar tocmai pentru că își respectă creaturile, care îl iubesc și pe care îi iubește, organizează o demonstrație universală pe pământul creat în acest scop.

Dumnezeu ridică mai presus de toate, principiul adevărului. După cum a fost anunțat în Psalmul 51:6, Isus își definește aleșii ca fiind „*născuți din nou*” sau „*născuți din adevăr*”, astfel încât ei să poată fi conformați standardului adevărului divin. Conform Ioan 18:37, el însuși a venit să „*depună mărturie despre adevăr*” și se prezintă în Apocalipsa 3:14 sub numele de „*Adevărul*”. Această exaltare și glorificare a principiului adevărului este în **opoziție absolută** cu principiul minciunii, iar cele două principii iau forme multiple. Principiul minciunii a sedus în mod constant locuitorii pământului de-a lungul istoriei sale. În vremurile moderne, minciuna a devenit norma de existență. Este adoptat sub termenul „*bluff*” în mintea comerțului, dar este totuși rodul diavolului, „*părintele minciunii*” conform Ioan 8:44. La nivel religios, minciunile apar sub formă de multiple contrafăcute religioase diferite, în funcție de popoarele și locurile de pe pământ în cauză. Și credința creștină a devenit însăși imaginea perfectă a „*confuziei*” (= Babel), deoarece falsurile sale întunecate sunt atât de numeroase.

Minciuna este predată științific. Pentru că, contrar abordării sale autoritare, gândirea științifică este incapabilă să ofere dovezi reale ale teoriilor sale evolutive ale speciilor și ale milioanele și miliardele de ani pe care oamenii de știință îi atribuie existenței pământului. Contrar acestei gândiri științifice, mărturia Dumnezeului creator oferă multe dovezi ale realității sale, deoarece istoria terestră mărturisește acțiunile sale, dintre care potopul apelor constituie primul exemplu, atestat de prezența fosilelor marine în câmpie și chiar și pe culmile celor mai înalți munți de pe pământ. La această mărturie firească, se adaugă mărturia lăsată de

istoria omenirii, viața lui Noe, viața lui Avraam, eliberarea evreilor din sclavia egipteană și nașterea poporului evreu, martori oculari vii ai istoriei sale până la vremea sfârșitului. a lumii; există, de asemenea, mărturia martorilor oculari a apostolilor lui Iisus Hristos care au fost martori ai minunilor, răstignirii și învierii sale; asta până la punctul în care frica de moarte i-a părăsit și au mers pe calea martiriului, Stăpânul lor și Modelul lor Isus din Nazaret.

Evocând acest cuvânt „martiriu”, trebuie să deschid aici o explicație.

Notă: nu confunda martiriul cu pedeapsa

Cele două lucruri au același aspect exterior și, prin urmare, pot fi ușor confundate. Totuși, această confuzie are consecințe grave întrucât acțiunea punitivă riscă să fie imputată celui cu adevărat ales al lui Dumnezeu și dimpotrivă copilul diavolului poate fi imputat la un martiriu pentru un Dumnezeu foarte înșelător. Deci, pentru a vedea clar, trebuie să luăm în considerare următoarea analiză care pleacă de la acest principiu; În primul rând, să punem întrebarea: ce este martiriul? Acest cuvânt provine din grecescul „martus” care înseamnă: martor. Ce este un martor? Este cel care relatează cu fidelitate sau nu ceea ce a văzut, auzit sau ce a înțeles pe un subiect. Subiectul care ne interesează aici este religios, iar printre cei care mărturisesc pentru Dumnezeu, există martori adevărați și mincinoși. Cert este că Dumnezeu face diferența între cele două. Adevărul îi este cunoscut și îl binecuvântează pentru că, la rândul lui, acest martor adevărat se străduiește să se arate credincios exersând în „*fapte*” tot adevărul lui revelat și perseverează pe această cale până la acceptarea adevărului mort. Și această moarte este un autentic martiriu, pentru că viața oferită morții s-a conformat cu standardul sfințeniei cerut de Dumnezeu pentru timpul său. Dacă viața oferită nu este în această conformare, atunci nu este un martiriu, este o pedeapsă care lovește o ființă vie dată diavolului pentru distrugerea sa, pentru că nu beneficiază de ocrotirea și binecuvântarea lui Dumnezeu. În funcție de conformitatea cu standardul adevărului cerut de Dumnezeu pentru fiecare epocă, identificarea „martiriului” se va baza pe cunoașterea noastră despre judecata divină revelată în

profețiile sale care vizează timpul sfârșitului; care este scopul și subiectul acestei lucrări.

Este important să înțelegem că adevărul nu are capacitatea de a converti o minte rebelă; experiența primului înger creat, numit de Dumnezeu, Satana, încă de la răzvrătirea sa, o dovedește. Adevărul este un principiu spre care aleșii se vor simți atrași în mod firesc, cei care îl iubesc și sunt gata să lupte alături de Dumnezeu în Iisus Hristos, minciuna care îi dăunează.

În concluzie, Revelația Divină se construiește progresiv pe șase mii de ani de experiențe și mărturii trăite în cele mai bune și mai rele condiții. Un timp de șase mii de ani poate părea scurt, dar pentru omul care acordă doar un interes real anilor din propria viață, este în realitate un timp suficient de lung care îi permite lui Dumnezeu să se extindă peste secole și, mai precis, peste șase mii de ani. , diferitele faze ale realizărilor proiectului său global. Exclusiv în Isus Hristos, Dumnezeu dă aleșilor Săi din timpul sfârșitului, cu privire la tainele și lucrările sale, o înțelegere clară rezervată acestui timp de sfârșit.

Geneza: un rezumat profetic vital

În această înțelegere, relatarea Genezei oferă cheile fundamentale ale profețiilor biblice ale lui Daniel și ale Apocalipsei; și fără aceste chei, această înțelegere este imposibilă. Aceste lucruri vor fi amintite atunci când va fi necesar, în timpul studiului profetic, dar de acum înainte, trebuie să știm că cuvintele „*adânc, mare, pământ, femeie*”, vor purta o idee specifică a gândirii divine în revelația sa „Apocalipsă”. Ele sunt legate de trei etape succesive ale creației terestre. „*Abisul*” se referă la planeta Pământ acoperită în întregime de apă, fără viață. Apoi, în a doua zi, cea a separării elementelor, „*marea*”, ca sinonim și simbol al morții, va fi populată doar de animale marine în ^{ziua a 5-a}; mediul său este ostil pentru ființele umane create pentru a respira aer. „*Pământul*” iese din „*mare*” și va fi, de asemenea, locuit în a cincea zi de animale și în cele din urmă, în a șasea zi, de „*bărbatul format după chipul lui Dumnezeu*” și „*femeia*” care va fi formată. pe o coastă umană. Împreună, bărbatul și femeia vor concepe doi copii. Primul „*Abel*”, tipul alesului spiritual (*Abel* = Tatăl este Dumnezeu) va fi ucis din gelozie de mai marele său „*Cain*”, tip al omului trupesc, materialist (=dobândire) prorocind astfel destinul tipicului. ales, Iisus Hristos și aleșii săi, care vor suferi și vor muri martiri din cauza „Cainilor”, evreilor, catolicilor și protestanților, toți „negustori ai templului”, ale căror gelozii succesive și agresive sunt demonstrate și împlinite pe parcursul istoriei pământești. . Lecția dată de Duhul lui Dumnezeu este așadar următoarea: din „*abis*” ies, **succesiv**, „*mare* și *pământul*” simboluri ale religiilor creștine false care duc la pierzarea sufletelor.

Pentru a-și desemna adunarea aleasă, el îi dă cuvântul „*femeie*” care este, dacă este credincioasă Dumnezeului ei, „*Soția*”, „*mielului*” simbol pictural al lui Hristos însuși proorocit prin cuvântul „*bărbat*” (*Adam*). Dacă este infidelă, rămâne o „*femeie*”, dar ia imaginea unei „*prostituate*”. Toate aceste lucruri vor fi confirmate în studiul detaliat prezentat în această lucrare și importanța lor vitală va deveni evidentă. Puteți înțelege cu ușurință, în 2020, evenimentele profețite în profețiile lui Daniel și Apocalipsa, în cea mai mare parte, s-au împlinit deja în istorie și sunt cunoscute oamenilor. Dar ei nu au fost identificați pentru rolul spiritual pe care le-a dat Dumnezeu. Istoricii notează fapte istorice, dar numai profeții lui Dumnezeu le pot interpreta.

Credință și neîncredere

Prin natura lor, ființele umane, de la origini, sunt de tip credincios. Dar credința nu este credință. Omul a crezut dintotdeauna în existența lui Dumnezeu sau a divinităților, spirite superioare cărora trebuia să le slujească și cărora trebuia să le facă pe plac pentru a nu fi nevoiți să sufere pagube cauzate de mânia lor. Această credință naturală s-a extins de la secole la secole și de la milenii la milenii până în vremurile moderne, unde descoperirile științifice au pus stăpânire pe creierul omului occidental care de atunci a devenit neîncredzător și necredincios. Rețineți că această schimbare îi caracterizează în principal pe oamenii de origine creștină. Pentru că în același timp, în Orient, Orientul Îndepărtat și Africa, au rămas credințele în spiritele invizibile. Acest lucru se explică prin manifestări supranaturale la care au asistat oamenii care practică aceste rituri religioase. În Africa, dovezile clare ale existenței spiritelor invizibile interzic neîncrederea. Dar ceea ce acești oameni nu știu este că spiritele care se manifestă puternic printre ei sunt, în realitate, spirite demonice respinse de Dumnezeu, creatorul oricărei vieți și condamnate la moarte la încercare. Acești oameni nu sunt necredincioși, nici necredincioși, ca și occidentalii, dar rezultatul este același, deoarece slujesc demonii care îi seduc și îi țin sub dominația lor tiranică. Religiozitatea lor este de tip păgân idolatru care a caracterizat omenirea încă de la origini; Eve fiind prima sa victimă.

În Occident, necredința este într-adevăr rezultatul unei alegeri, deoarece puțini oameni nu sunt conștienți de originile lor creștine; iar printre apărătorii libertății republicane se numără oameni care citează cuvinte din Sfânta Biblie, depunând astfel mărturie că nu sunt ignoranți de existența ei. Ei nu cunosc faptele

glorioase despre care mărturisește pentru Dumnezeu și, totuși, aleg să nu le ia în considerare. Este acest tip de necredință pe care Duhul îl numește necredință și care este opoziția absolută răzvrătită față de adevărata credință. Pentru că dacă ține cont de dovezile pe care i le dă viața pe tot pământul și mai ales în manifestările supranaturale ale popoarelor africane, omul nu are nicio posibilitate de a-și justifica necredința. Acțiunile supranaturale desfășurate de demoni condamnă așadar necredința occidentală. Dumnezeuul creator dă și dovada existenței sale, acționând cu putere prin fenomene produse de natura care i se supune; cutremure, erupții vulcanice, valuri distructive, epidemii mortale, dar toate aceste lucruri primesc acum explicații științifice care maschează și distrug originea divină. Ochiului, acest mare dușman al credinței, i se adaugă explicația științifică care convinge creierul uman și ambele îl încurajează în alegerile sale care îl duc la pierzare.

Ce așteaptă Dumnezeu de la creaturile sale? El îi va selecta printre ei pe cei care aprobă concepțiile **sale** despre viață, adică care îi îmbrățișează gândurile. Credința va fi mijlocul, dar nu scopul. Acesta este motivul pentru care „*credința fără fapte*”, pe care trebuie să o ducă, se spune că este „*moartă*” în Iacov 2:17. Pentru că dacă adevărata credință există, există și credința falsă. Dreptul și răul fac toată diferența, iar Dumnezeu nu are probleme în a identifica ascultarea pentru a o distinge de neascultare. În orice caz, el rămâne singurul judecător a cărui părere va decide viitorul etern al fiecăreia dintre creaturile sale, întrucât scopul selecției sale este unic și oferta sa de viață veșnică este obținută exclusiv prin Isus Hristos. Trecerea pe pământ este justificată doar pentru a oferi posibilitatea acestei selecții a aleșilor veșnici. Credința nu este rodul unor eforturi și sacrificii formidabile, ci cel al unei stări naturale obținute sau nu de creatură încă de la naștere. Dar când există, trebuie să fie hrănit de Dumnezeu, altfel moare și dispare.

Adevărata credință este un lucru rar. Pentru că, spre deosebire de aspectul înșelător al religiei creștine oficiale, nu este suficient să așezi o cruce deasupra mormântului unei creaturi pentru ca ușile cerului să fie deschise lui. Și subliniez acest lucru pentru că pare trecut cu vederea, Isus a spus în Matei 7:13-14: „*Intră pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta și largă este calea care duce la distrugere și mulți sunt cei care intră prin ea. Dar îngustă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc.*» Această învățătură este confirmată în continuare în Biblie în exemplul deportării evreilor în Babilon, întrucât Dumnezeu îl găsește vrednic de alegerea lui pe Daniel și pe cei trei tovarăși ai săi și pe cinci împărați puternici; și Ezechiel care trăiește în această eră. Apoi citim în Ezechiel 14:13-20: „*Fiul omului, dacă o țară păcătuiește împotriva mea în necredincioșie și îmi întind mâna împotriva ei, dacă voi rupe pentru ea toiagul pâinii, dacă aș trimite peste foamete. ea, dacă aș nimici oameni și animale din ea și ar fi printre ei acești trei bărbați, Noe, Daniel și Iov, ei și-ar mântui sufletele prin dreptatea lor, zice Domnul Domnul. Dacă aș face să cutreieră fiarele sălbatice prin țara care ar depopula-o, dacă ar deveni un deșert unde nimeni nu ar trece din cauza acestor fiare și ar fi acești trei oameni în mijlocul ei, aș fi în viață! zice Domnul, Domnul, ei nu ar mântui fii sau fiuce, ci numai ei ar fi mântuiți și țara va deveni un pustiu. Sau dacă aș aduce sabia împotriva acestei*

țări, dacă aş zice: Să treacă sabia prin țară! Dacă aş extermina oameni și fiare și ar fi acești trei oameni în mijlocul ei, aş fi în viață! zice Domnul Domnul, **ei nu ar mântui fii sau fiuce, ci numai ei ar fi mântuiți** . Sau dacă aş trimite o urgie în această țară, dacă mi-aş vărsa mânia împotriva ei prin moarte, pentru a extermina din ea oameni și fiare și ar fi printre ea **Noe, Daniel și Iov, eu sunt în viață!** zice Domnul DOMNUL, **ei n-au mântuit fii sau fiuce, ci și-au mântuit sufletele prin dreptatea lor.** » Aflam astfel ca in vremea potopului de ape, doar Noe a fost gasit vrednic de mantuire printre cei opt oameni protejati de chivot.

Isus a mai spus în Matei 22:14: „ **Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.** » Motivul se explică pur și simplu prin standardul înalt de sfințenie cerut de Dumnezeu care vrea să ocupe primul loc în inima noastră sau nimic. Consecința acestei cerințe este opusă gândirii umaniste despre lume care pune omul deasupra tuturor. Apostolul Iacov ne-a avertizat împotriva acestei opoziții, spunându-ne: „ **Voi adulteri! Nu știți că dragostea lumii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu ? De aceea, cel care vrea să fie prieten cu lumea se face dușman al lui Dumnezeu** . » Isus ne spune din nou în Matei 10:37: „ **Cel ce iubește tatăl sau mama lui mai mult decât mine nu este vrednic de mine și cel ce iubește fiul sau fiica lui mai mult decât mine nu este demn de mine** .” De asemenea, dacă, ca mine, inviti un prieten să răspundă acestui criteriu religios cerut de Iisus Hristos, nu te mira dacă te numește fanatic; Iată ce mi s-a întâmplat și atunci am înțeles că nu-l aveam decât pe Isus ca prieten adevărat; el, „ *Adevăratul* ” din Apoc.3:7. Te vom numi și fundamentalist, pentru că te arăți cinstit cu Dumnezeu, legalist, pentru că iubești și cinstiți legea lui preasfântă prin ascultarea voastră. Acesta va fi, parțial, prețul uman de plătit pentru a fi pe plac Domnului Isus, atât de demn de jertfa noastră de sine și de devotamentul nostru complet pe care El o cere.

Credința ne permite să primim de la Dumnezeu gândurile sale secrete până când descoperim amploarea proiectului său prodigios. Și pentru a înțelege proiectul său de ansamblu, alesul trebuie să țină cont de viața cerească a îngerilor care a precedat experiența pământească. Pentru că în această societate cerească, împărțirea creaturilor și selecția îngerilor buni credincioși lui Dumnezeu nu s-au făcut pe credința în Hristos răstignit sau pe respingerea Lui, așa cum va fi cazul pe pământ. Acest lucru confirmă că, la nivel universal, răstignirea lui Hristos care a rămas fără păcat este pentru Dumnezeu **mijlocul** de condamnare a diavolului și a adepților săi și că pe pământ, credința în Isus Hristos reprezintă **mijlocul** ales de Dumnezeu pentru a avea dragostea pe care o simte față de el. aleși care îl iubesc și îl apreciază. **Scopul** acestei demonstrații a totalului său sacrificiu de sine a fost acela de a putea condamna legal la moarte creaturile cerești și terestre rebele care nu-și împărtășesc simțul existenței. Și dintre creaturile sale pământești, el îi selectează pe cei care îi îmbrățișează gândurile, îi aprobă acțiunile și judecățile, pentru că sunt apti să-i împărtășească eternitatea. În cele din urmă, el va fi rezolvat problema creată de libertatea dată tuturor creaturilor sale cerești și pământești, căci fără această libertate, dragostea creaturilor sale alese ar fi lipsită de valoare și chiar imposibilă. Într-adevăr, fără libertate, creatura nu este altceva decât un robot, cu comportament automatizat. Dar prețul libertății va fi, în cele din urmă, exterminarea creaturilor răzvrătite ale cerului și pământului.

Se dă astfel dovada că credința nu se bazează pe un simplu: „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit*”. Aceste cuvinte biblice se bazează pe ceea ce implică verbul „a crede”, și anume, ascultarea de legile divine care caracterizează adevărata credință. Pentru Dumnezeu, scopul este să găsească creaturi care Îi ascultă din dragoste. El i-a găsit pe unii printre îngerii cerești și printre creaturile sale omenești pământești, le-a ales pe unele și va continua să aleagă pe unele până la sfârșitul timpului harului.

Mâncare pentru vremea potrivită

Așa cum corpul uman are nevoie de hrană pentru a-și prelungi viața, credința produsă în spiritul său are nevoie și de hrana sa spirituală. Fiecare ființă umană sensibilă la demonstrația de iubire dată de Dumnezeu în Isus Hristos simte dorința de a face, la rândul său, ceva pentru el. Dar cum putem face ceva care-i face plăcere dacă nu știm ce așteaptă de la noi? Este răspunsul la această întrebare care va constitui hrana credinței noastre. Pentru că „*fără credință este imposibil să-i plăcem lui Dumnezeu*” conform Evrei 11:6. Dar această credință trebuie să fie încă vie și plăcută pentru el prin conformitatea ei cu așteptările sale. Căci Domnul, Dumnezeul Atotputernicului, este sfârșitorul și Judecătorul ei. Mulțimile de credincioși creștini tânjesc să aibă o relație bună cu Dumnezeul cerului, dar această relație rămâne imposibilă pentru că credința lor nu a fost alimentată corespunzător. Răspunsul la problemă ne este dat în Matei 24 și 25. Isus își concentrează învățătura pe ultimele noastre zile care preced cu puțin timp timpul celei de-a doua apariții, de această dată, în gloria divinității Sale. El o descrie înmulțind imaginile în pilde: pilda smochinului, în Matei 24:32 până la 34; pilda hoțului de noapte, în Matei 24:43 până la 51; pilda celor zece fecioare, în Matei 25:1 până la 12; pilda talanților, în Matei 25:13 până la 30; pilde ale oilor și ale caprelor, în Matei 25:31 până la 46. Dintre aceste pilde, mențiunea „hrană” apare de două ori: în pilda hoțului de noapte și în cea a oilor și a caprelor pentru că, în ciuda faptului că aparente, când Isus spune: „*Mi-a fost foame și Mi-ai dat să mănânc*”, ne vorbește despre hrana spirituală, fără de care credința omului moare. „*Căci omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu* . Matei 4:4”. Scopul hranei credinței este de a-l proteja împotriva „*moartei a doua*” din Apoc. 20, cea care face ca cineva să piardă dreptul de a trăi veșnic.

Ca parte a acestei reflecții, îndreptați-vă privirea și atenția către această pildă a hoțului de noapte:

V.42: „*Vezi deci, căci nu știi în ce zi va veni Domnul tău*”.

Tema reînțarcerii lui Iisus Hristos este definită și „așteptarea” ei va provoca o trezire spirituală în Statele Unite ale Americii de Nord, între anii 1831 și 1844. Se numește „Adventism”, membrii acestei mișcări fiind ei înșiși desemnați, de către contemporanii lor prin termenul „adventiști”; cuvânt luat din latinescul „adventus” care înseamnă: advent.

V.43: „*Să știți bine acest lucru, dacă stăpânul casei ar ști în ce strajă trebuie să vină hoțul, ar veghea și nu ar lăsa să i se spargă casa.*”

În acest verset, „*stăpânul casei*” este discipolul care așteaptă întoarcerea lui Iisus, iar „*hoțul*” se referă la Isus însuși. Prin această comparație, Isus ne arată avantajul de a cunoaște data întoarcerii sale. Prin urmare, ne încurajează să o descoperim, iar ascultarea sfatului său ne va condiționa relația cu el.

V.44: „*De aceea și voi fiți gata, căci Fiul Omului vine într-un ceas când nu vă gândiți.*”

Am corectat, în acest verset, timpul viitor al verbelor pentru că în limba greacă originală, aceste verbe sunt la timpul prezent. Într-adevăr, aceste cuvinte sunt spuse de Isus discipolilor săi contemporani care îl întrebă pe acest subiect. Domnul, la timpul sfârșitului, va folosi această temă „adventistă” pentru a-i cerne pe creștini, punându-i la încercarea credinței profetice; în acest scop, el va organiza succesiv de-a lungul timpului, patru așteptări „adventiste”; de fiecare dată justificate de o nouă lumină dată de Duhul, primele trei referitoare la textele profetice ale lui Daniel și Apocalipsa.

V.45: „*Cine este, deci, slujitorul credincios și înțelept, pe care stăpânul său l-a pus peste poporul său, ca să le dea mâncare la vremea potrivită?* »

Ai grijă să nu greșești în judecata ta, pentru că „*hrana*” despre care se vorbește în acest verset se află în prezent în fața ochilor tăi. Da, acest document căruia i-am dat numele „Explică Daniel și Apocalipsa” constituie această „*hrană*” spirituală esențială pentru a-ți hrăni credința, deoarece oferă, de la Iisus Hristos, toate răspunsurile la întrebările pe care le poți adresa în mod legitim. , iar dincolo de aceste răspunsuri, revelații neașteptate, precum adevărata dată a întoarcerii lui Isus Hristos care ne angajează până în primăvara anului 2030 în a patra și ultima „așteptare” „adventist”.

Fiind personal preocupat de acest verset, vă prezint acest document, rod al fidelității mele față de Dumnezeu adevărului și al prudenței mele, pentru că nu vreau să fiu surprins de întoarcerea lui Iisus Hristos. Isus își dezvăluie aici planul timpului final. El a plănuit pentru acest timp „*hrană*” care este potrivită pentru a hrăni credința aleșilor săi care așteaptă cu credință întoarcerea sa glorioasă. Și această „*hrană*” este profetică.

V.46: „*Ferice de acel slujitor, pe care stăpânul său, când va sosi, îl va găsi făcând așa!* »

Contextul revenirii sale glorioase este confirmat aici, este cel al celei de-a patra așteptări „adventiste”. Slujitorul în cauză este într-adevăr deja foarte fericit să cunoască gândul revelat despre Dumnezeu, judecata lui asupra credinței oamenilor. Dar această fericire se va extinde și îi va preocupa pe toți cei care,

primind această ultimă lumină dumnezeiască, o vor propaga la rândul lor și o vor împărtăși celor aleși împrăștiați pe tot pământul, până la întoarcerea efectivă a lui Iisus Hristos.

V.47: „ *Adevărul vă spun că el o va întări peste toate averile sale.* »

Bunurile Domnului vor viza, până la întoarcerea lui, valori spirituale. Iar slujitorul devine pentru Isus, păzitorul comorii sale spirituale; depozitarul exclusiv al oracolelor sale și al luminii sale revelate. După ce ați citit întreg acest document, veți putea vedea că nu exagerez când dau revelației sale profetice biblice numele de „comoară”. Ce alt nume aș putea da unei revelații care protejează împotriva „ *morții a doua* ” și deschide calea către viața veșnică? Pentru că risipește și face să dispară posibilitatea îndoielii care este fatală pentru credință și mântuire.

V.48: „ *Dar dacă este un slujitor rău, care zice în sine: „Stăpânul meu întârzie să vină”* ,

Viața creată de Dumnezeu este de tip binar. Totul are opusul său absolut. Și Dumnezeu le-a prezentat oamenilor două căi, două căi care să le ghideze alegerile: *viața și binele, moartea și răul; grâul și pleava; oaia și capra, lumina și întunericul* . În acest verset, Duhul îl țintește pe slujitorul rău, dar totuși un slujitor, care desemnează credința falsă nealimentată de Dumnezeu și mai presus de toate, credința creștină falsă care ajunge să ajungă și să privească însăși credința adventistă, în timpul nostru al sfârșitului. . Nema primind lumină de la Isus Hristos pentru că a refuzat ceea ce i s-a prezentat între 1982 și 1991 și care a anunțat venirea lui pentru 1994, acest adventism a produs un rod al răutății care a rezultat prin radiația mesagerului lui Dumnezeu în noiembrie 1991. Rețineți că Isus dezvăluie gândurile ascunse ale inimii: „ *care spune în sine* ”. Pentru că aparițiile comportamentului religios extern sunt extrem de înșelătoare; formalismul religios înlocuiește adevărata credință vie plină de zel pentru adevăr.

V.49: „... *dacă începe să-și bată tovarășii, dacă mănâncă și bea cu bețivii,*”

Imaginea este puțin anticipată până în prezent, dar radiația exprimă, clar, pe timp de pace, opoziția și lupta care exprimă și preced persecuția reală care va veni; e doar o chestiune de timp. Din 1995, adventismul instituțional „*mănâncă și bea cu bețivii* ” în măsura în care a făcut o alianță cu protestanții și catolicii intrând în alianța ecumenică. Căci în Apocalipsa 17:2, țintind credința catolică numită „ *Babilonul cel Mare* ”, și credința protestantă numită „ *pământ* ”, Duhul spune: „ ***Cu ea s-au predat împărații pământului curviei. , și locuitorii pământului sunt din vinul curviei lui m-am îmbătat*** .”

V.50: „ *... stăpânul acestui slujitor va veni într-o zi la care nu se așteaptă și la un ceas pe care nu-l știe.* ”

Consecința respingerii luminii cu privire la a treia așteptare adventistă, și data 1994, apare în cele din urmă sub forma necunoașterii timpului adevăratei întoarceri a lui Isus Hristos, adică a patra așteptare adventistă a proiectului divin. Această ignoranță este consecința rupturii relației cu Iisus Hristos, deci putem deduce următorul lucru: adventiștii puși în această situație tragică nu mai sunt în ochii lui Dumnezeu sau, după judecata lui, „adventiștii” .

V.51: „...El îl va sfâșia în bucăți și îi va da partea lui cu **fățarnicii** : acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. »

Imaginea exprimă mânia pe care Dumnezeu o va provoca asupra slujitorilor mincinoși care l-au trădat. Remarc în acest verset termenul „ **ipocriți** ” prin care Duhul desemnează creștinii falși în Dan.11:34, dar este necesară o lectură mai amplă pentru a înțelege contextul timpului vizat de profeție, care include versetele 33 și 35: „ și cel mai înțelept dintre ei îi va instrui pe cei mulți. Sunt unii care vor ceda pentru o vreme în fața sabiei și a flăcării, în robie și pradă. În vremea când vor ceda, vor fi ajutați puțin, și **mulți li se va alătura din ipocrizie** . Unii dintre înțelepți vor cădea, ca să fie curățiți, curățiți și albiți, **până la vremea sfârșitului** , căci nu va veni până la timpul hotărât. » „ Robul nelegiuit ” este, așadar, cel care trădează așteptările lui Dumnezeu, Stăpânul său, și se alătură, „ până la vremea sfârșitului ”, tabăra „fățarților ” . El împărtășește, de atunci, cu ei, mânia lui Dumnezeu care îi lovește până la judecata de apoi, unde sunt nimiciviți, mistuiți în „ lacul de foc ” care dă definitiv „ moartea a doua ”, conform Apoc. 20: 15: „ Oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc ”.

Istoria revelată a adevăratei credințe

Adevărata credință

Sunt multe lucruri de spus pe tema credinței adevărate, dar îmi propun deja acest aspect care mi se pare prioritar. Oricine dorește să stabilească o relație cu Dumnezeu trebuie să știe că concepția sa despre viața pe pământ și în cer este opusul extrem al sistemului nostru stabilit pe pământ, care este construit pe gânduri mândre și rele inspirate de Dumnezeu. dușmanul său și cel al adevăraților săi aleși. Isus ne-a dat calea de a identifica adevărata credință: „ **După roadele lor îi veți cunoaște** . *Culegem struguri din spini sau smochine din ciulini?* (Matei 7:16).” Pe baza acestei afirmații, fiți siguri că toți cei care pretind numele său și care nu prezintă, blândețea, utilitatea sa, sacrificiul său de sine, spiritul său de sacrificiu, dragostea lui pentru adevăr și zelul lui pentru ascultarea de poruncile lui Doamne, nu au fost niciodată și nu vor fi niciodată slujitorii Lui; aceasta este ceea ce ne învață 1 Cor.13 definind harisma adevăratei sfințenie; ceea ce este cerut de judecata dreaptă a lui Dumnezeu: versetul 6: „ **ea nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr** ”.

Cum putem crede că persecutatul și persecutorul sunt judecați de Dumnezeu în același mod? Care este asemănarea dintre Iisus Hristos, răstignit voluntar, și inchiziția papală romană sau Ioan Calvin, care a supus bărbaților și femeilor la tortură până la moartea lor? Pentru a nu vedea diferența, trebuie să ignorăm cuvintele inspirate din scrierile biblice. Acesta a fost cazul, înainte ca Biblia să fie răspândită în întreaga lume, dar din moment ce a fost disponibilă peste tot pe pământ; ce scuze pot justifica erorile de judecată ale ființelor umane? Nu există. Prin urmare, mânia divină viitoare va fi foarte mare și de necontrolat.

Cei trei ani și jumătate în care Isus a lucrat în lucrarea sa pământească ne sunt revelați în Evanghelii, pentru ca noi să cunoaștem standardul adevăratei credințe în opinia lui Dumnezeu; singurul care contează. Viața lui ne este oferită ca model; un model pe care trebuie să-l imităm pentru a fi recunoscuți de el ca fiind discipolii săi. Această adopție implică faptul că împărtășim concepția lui despre viața veșnică pe care o propune. Egoismul este alungat acolo, precum și mândria devastatoare și distructivă. Nu există loc pentru brutalitate și răutate în

viața veșnică oferită doar aleșilor recunoscuți de însuși Isus Hristos. Comportamentul său a fost pașnic revoluționar, pentru că el, Stăpân și Domn, s-a făcut slujitorul tuturor, aplecându-se până la spălarea picioarelor ucenicilor săi, pentru a da sens concret condamnării sale a valorilor mândre manifestate de conducătorii personaje religioase evreiești din timpul său; lucruri care caracterizează și astăzi oamenii religioși evrei și creștini. În opoziție absolută, standardul revelat în Isus Hristos este standardul vieții veșnice.

Arătându-le slujitorilor Săi mijloacele de a se identifica pe ei înșiși, pe dușmanii lor, pe slujitorii mincinoși ai lui Dumnezeu, Isus Hristos a acționat pentru a le salva sufletele. Și promisiunea lui de a fi, până la sfârșitul lumii, „*în mijlocul*” aleșilor săi, este ținută și constă în luminarea și protejarea lor pe tot parcursul vieții lor pământești. Standardul absolut al adevăratei credințe este că Dumnezeu rămâne cu aleșii Săi. Ei nu sunt niciodată lipsiți de lumina Lui și de Duhul Său Sfânt. Iar dacă Dumnezeu se retrage, este pentru că alesul nu mai este unul; statutul lui spiritual sa schimbat în judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Pentru că judecata lui se adaptează comportamentului uman. La nivel individual, schimbările rămân posibile în ambele direcții; de la bine la rău sau de la rău la bine. Dar nu este cazul, la nivelul colectiv al grupurilor și instituțiilor religioase, care se schimbă doar de la bine la rău, atunci când nu se adaptează la schimbările stabilite de Dumnezeu. În învățătura sa, Isus ne spune: „*Un pom bun nu poate face rod rău, așa cum un pom rău nu poate aduce roade bune* (Matei 7:18).” El ne-a dat astfel să înțelegem că, din cauza roadelor sale abominabile, religia catolică este un „*pom rău*” și că, prin doctrina sa falsă, așa va rămâne, chiar și atunci când, lipsită de sprijinul monarhic, încetează să persecute oamenii. Și este la fel și cu religia anglicană creată de Henric al VIII-lea pentru a-și justifica adulterile și crimele; ce valoare poate da Dumnezeu urmașilor și succesorilor săi? Este și cazul religiei protestante calviniste, întrucât acest fondator, Ioan Calvin, era temut, din cauza reputației duriții sale de caracter și a numeroaselor execuții cu moartea pe care le-a legitimat în orașul său Geneva, într-un mod foarte asemănător cu practicile catolice ale vremii sale, până la depășirea lor. Acest protestantism nu era de natură să-i placă dulcelui Domnul Iisus Hristos și nu poate fi luat în niciun fel ca un model al adevăratei credințe. Este atât de adevărat încât în revelația sa dată lui Daniel, Dumnezeu ignoră reforma protestantă, vizând doar regimul papal de 1260 de ani, și momentul instaurării mesajelor adventismului de ziua a șaptea, purtător al adevărilor divine revelate, încă din 1844. , până la sfârșitul lumii, care vine, în 2030.

Contrafacerile religioase rele istorice au toate aspecte ale modelului aprobat de Dumnezeu, dar nu se potrivesc niciodată cu el. Adevărata credință este hrănită constant de Duhul lui Hristos, credința falsă nu este. Credința adevărată poate explica misterele profețiilor biblice ale lui Dumnezeu, credința falsă nu poate. Mulțimi de interpretări ale profețiilor circulă în lume, fiecare mai fantezistă decât alta. Spre deosebire de ei, interpretările mele sunt obținute numai din citate din Biblie; mesajul este așadar precis, stabil, coerent și consecvent cu gândul lui Dumnezeu de care nu se abate niciodată; iar Cel Atotputernic veghează asupra ei.

Note pregătitoare pentru Cartea lui Daniel

Numele Daniel înseamnă că Dumnezeu este Judecătorul meu. Cunoașterea judecății lui Dumnezeu este o bază principală a credinței, deoarece ea conduce făptura spre ascultarea de voința sa revelată și înțeleasă, singura condiție pentru a fi binecuvântată de el în orice moment. Dumnezeu caută iubirea creaturilor Sale care o concretizează și o demonstrează prin credința lor ascultătoare. Judecata lui Dumnezeu este deci revelată prin profețiile sale care folosesc simboluri ca în pildele lui Isus Hristos. Judecata lui Dumnezeu este descoperită pentru prima dată de cartea lui Daniel, dar ea pune doar baza principală pentru judecata Lui asupra istoriei religioase creștine, care va fi revelată în detaliu în cartea Apocalipsa.

În Daniel, Dumnezeu dezvăluie puțin, dar acest mic cantitativ are o mare importanță calitativă, deoarece constituie fundamentul Revelației profetice de ansamblu. Arhitectii de construcții știu cât de decisivă și determinantă este pregătirea șantierului. În profeție, acesta este rolul dat revelațiilor primite de profetul Daniel. Într-adevăr, atunci când semnificațiile lor sunt înțelese clar, Dumnezeu atinge obiectivul dublu **de a-și dovedi existența** și de a oferi aleșilor săi **cheile pentru înțelegerea** mesajului transmis de Duhul. În aceste „puține lucruri” găsim tot la fel: anunțul unei succesiuni de patru imperii dominante universale de pe vremea lui Daniel (Dan. 2, 7 și 8); datarea oficială a slujirii pământești a lui Isus Hristos (Dan.9); anunțul apostaziei creștine în 321 (Dan.8), domnia papală de 1260 de ani între 538 și 1798 (Dan.7 și 8); și alianța „Adventist” (Dan. 8 și 12) din 1843 (până în 2030). La aceasta adaug Dan.11, care, după cum vom vedea, dezvăluie forma și evoluția ultimului Război Mondial nuclear terestru, care rămâne încă de realizat înainte de revenirea glorioasă a Mântuitorului Dumnezeu.

Subtil, Domnul Isus Hristos a evocat numele lui Daniel pentru a-și aminti importanța lui pentru noul legământ. „ *De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel , așezată în locașul sfânt, să ia seama cel ce o citește!* (Matei 24:15) »

Dacă Isus a mărturisit în favoarea lui Daniel, este pentru că Daniel primise de la el învățăturile referitoare la prima Sa venire și la întoarcerea Sa glorioasă, mai mult decât oricare altul înaintea lui. Pentru ca cuvintele mele să fie bine

înțelese, trebuie să știți că Hristos care a venit din cer s-a prezentat înainte lui Daniel sub numele de „ *Mihael* ”, în Dan. 10:13-21, 12:3 și acest nume este preluat de Isus. -Hristos în Apocalipsa 12:7. Acest nume „ *Micaël* ” este mai cunoscut în forma sa latină catolică Michel, numele dat faimosului Mont Saint-Michel din Franța bretonă. Cartea lui Daniel adaugă detalii numerice care ne permit să știm anul primei sale veniri. De asemenea, aș dori să subliniez că numele „ *Micaël* ” înseamnă: Cine este ca Dumnezeu; iar numele „ *Iisus* ” se traduce prin: YaHWÉH mântuiește. Ambele nume îl privesc pe marele Dumnezeu creator, primul cu titlul celest, al doilea cu titlul pământesc.

Revelația viitorului ne este prezentată ca un joc de construcție cu mai multe etaje. La începutul cinematografului, pentru a crea efecte de relief în desene animate, realizatorii de film foloseau plăci de sticlă ale căror diferite modele pictate, odată suprapuse, dădeau o imagine pe mai multe niveluri. Așa este și cu profeția concepută de Dumnezeu.

Totul începe în Daniel

CARTEA LUI DANIEL

Voi care citiți această lucrare, știți că Dumnezeuul Atotputernic nelimitat este viu, deși este ascuns. Această mărturie a „*profetului Daniel*” a fost scrisă pentru a vă convinge de acest lucru. Ea poartă pecetea mărturiei vechiului și noului legământ, deoarece Isus a evocat-o în cuvintele adresate ucenicilor Săi. Experiența lui dezvăluie acțiunea acestui Dumnezeu bun și drept. Și această carte ne permite să descoperim judecata pe care Dumnezeu o poartă asupra istoriei religioase a monoteismului său, evreu într-o primă alianță, apoi creștin, în noua sa alianță, clădită pe sângele vărsat de Iisus Hristos, la 3 aprilie 30 a lui. eră. Cine mai bine decât „*Daniel*” poate dezvălui judecata lui Dumnezeu? Numele lui înseamnă „Dumnezeu este judecătorul meu”. Aceste experiențe trăite nu sunt fabule, ci mărturie despre binecuvântarea divină a modelului său de fidelitate. Dumnezeu îl prezintă printre cei trei oameni pe care i-ar salva în nenorocire în Ezek.14:14-20. Aceste trei tipuri ale alesului sunt „*Noe, Daniel și Iov*”. Mesajul lui Dumnezeu ne spune clar că chiar și în Isus Hristos, dacă nu semănăm cu aceste modele, ușa mântuirii ne va rămâne închisă. Acest mesaj confirmă calea îngustă, calea îngustă sau poarta îngustă prin care aleșii trebuie să treacă pentru a intra în rai, conform învățaturii lui Isus Hristos. Povestea lui „*Daniel*” și a celor trei însoțitori ai săi ne este prezentată ca model al credincioșiei pe care Dumnezeu o salvează în zilele de necaz.

Dar există și în această poveste a vieții lui Daniel, convertirea a trei împărați puternici pe care Dumnezeu a reușit să-i smulgă de la diavol pe care ei erau închinători în deplină ignoranță. Dumnezeu i-a făcut pe acești împărați cei mai puternici purtători de cuvânt ai cauzei sale din istoria omenirii, primii, dar și ultimii, pentru că acești oameni model vor dispărea și religia, valorile, morala vor declina neîncetat. Pentru Dumnezeu, smulgerea unui suflet este o luptă lungă, iar cazul regelui „*Nebucadnețar*” este un model extrem de revelator de acest fel. Ea confirmă pilda lui Isus Hristos, acest „*Păstor bun*” care își părăsește turma pentru a căuta oaia pierdută.

Daniel 1

Dan 1:1 În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, Nebucadnețar, regele Babilonului, a mers împotriva Ierusalimului și l-a asediat.

1a- Al treilea an al domniei lui Ioiachim, regele lui Iuda
Domnia lui Ioiachim de 11 ani de la – 608 la – 597. ^{Anul 3} în – 605.

1b- Nebucadnețar

Aceasta este traducerea babilonică a numelui regelui Nebucadnețar, „Nabu îl protejează pe fiul meu cel mare”. Nabu este zeul mesopotamien al cunoașterii și scrisului. Putem deja să înțelegem că Dumnezeu intenționează să-i redea această putere asupra cunoașterii și scrisului.

Dan 1:2 Domnul a dat în mâinile Lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda, și o parte din vasele Casei lui Dumnezeu. Nebucadnețar a luat ustensilele în țara Șinear, în casa zeului său, și le-a pus în tezaurul zeului său.

2a- Domnul l-a dat în mâinile lui pe Ioiachim, regele lui Iuda

Abandonarea de către Dumnezeu a regelui evreu este justificată. 2Ch.36:5: Ioiachim avea douăzeci și cinci de ani când a devenit rege și a domnit unsprezece ani la Ierusalim. El a făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului său .

2b- Nebucadnețar a luat ustensilele în țara Sinar, în casa zeului său, le-a pus în tezaurul zeului său.

Acest rege este păgân, nu-l cunoaște pe adevăratul Dumnezeu pe care îl slujește Israel dar are grijă să-și cinstească zeul: Bel. După convertirea sa viitoare, el va sluji adevăratului Dumnezeu al lui Daniel cu aceeași credincioșie.

Dan 1:3 Împăratul a poruncit lui Așpenaz, căpetenia eunucilor săi, să aducă pe câțiva dintre copiii lui Israel de naștere împărătească sau de familie nobilă,

Dan 1:4 băieți fără cusur trupului, frumoși la înfățișare, înzestrați cu înțelepciune, pricepere și învățătură, capabili să slujească în palatul împăratului și care să fie învățați literele și limba caldeenilor.

4a- Regele Nebucadnețar pare prietenos și inteligent, el caută doar să ajute copiii evrei să se integreze cu succes în societatea sa și în valorile acesteia.

Dan 1:5 Împăratul le-a dat pentru fiecare zi câte o parte din mâncarea mesei lui și din vinul pe care îl bea, intenționând să-i crească timp de trei ani, la sfârșitul cărora să fie în slujba lui. rege.

5a- Sentimentele bune ale regelui sunt evidente. Împărtășește cu tinerii ceea ce își oferă el însuși, de la zeii până la mâncarea lui.

Dan 1:6 *Printre ei au fost Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria, dintre fiii lui Iuda.*

6a- Dintre toţi tinerii evrei duşi în Babilon, doar patru dintre ei au arătat fidelitate model. Faptele care urmează sunt organizate de Dumnezeu pentru a arăta diferenţa dintre roadele aduse de cei care îi slujesc şi pe care îi binecuvântează şi de cei care nu-i slujesc şi pe care îi ignoră.

Dan 1:7 *Căpetenia eunucilor le-a pus nume: Daniel Belţşatar, Hanania Şadrac, Mişael Mesac şi Azaria Abed-Nego.*

7a- Inteligenţa este împărtăşită de aceşti tineri evrei care acceptă să poarte nume păgâne impuse de câştigător. Numele este un semn de superioritate şi un principiu predat de adevăratul Dumnezeu. Geneza 2:19: *Şi Domnul Dumnezeu, care a făcut din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului, le-a adus la om, ca să vadă cum le va numi şi că orice făptură vie să i se numească cum om. i-ar da.*

7b- Daniel „Dumnezeu este judecătorul meu” este redenumit Belţşatar: „Bel va proteja”. Bel desemnează diavolul pe care, în deplină ignoranţă, aceste popoare păgâne l-au slujit şi onorat, victime ale spiritelor demonice.

Hanania „Grace sau dat de la YaHWéH” devine „Shadrach „inspirat de Aku”. Aku era zeul lunii din Babilon.

Mishaël „Cine este dreptatea lui Dumnezeu” devine Meschac „care aparţine lui Aku”.

Azaria „Ajutorul sau Ajutorul este YaHWéH” devine „Abed-Nego” „Slujitorul lui Nego”, iar acolo deja, zeul solar al caldeenilor.

Dan 1:8 *Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu mâncarea împăratului şi cu vinul pe care îl bea împăratul;*

8a- **A avea un** nume păgân nu reprezintă o problemă atunci când eşti învins, dar a te pângări până la a-l face pe Dumnezeu de ruşine este prea mult să ceri. Loialitatea tinerilor i-a determinat să se abţină *de la vinurile şi carnea regelui*, deoarece aceste lucruri erau prezentate în mod tradiţional zeităţilor păgâne onorate în Babilon. Tinereţea lor este lipsită de maturitate şi încă nu raţionează ca Pavel, martor credincios al lui Hristos care consideră că zeităţile false sunt vântul (Rom.14; 1Co.8). Dar de teamă să nu-i şocheze pe cei care sunt slabi în credinţă, el se comportă ca ei. Dacă acţionează în sens invers, nu comite un păcat, pentru că raţionamentul lui este corect. Dumnezeu condamnă întinarea săvârşită de bunăvoie, cu toată cunoştinţele şi conştiinţa; în acest exemplu, alegerea intenţionată de a onora zeii păgâni.

Dan 1:9 *Dumnezeu a dat lui Daniel favoare şi har înaintea famenului principal.*

9a- Credinţa tinerilor este demonstrată de teama lor de a nu-i displa lui Dumnezeu; El îi poate binecuvânta.

Dan 1:10 *Căpetenia famenilor a zis lui Daniel: „Mă tem, domnul meu, regele, care ţi-a hotărât ce să mănânci şi să bei; pentru că de ce să-ţi vadă faţa mai abătută decât cea a tinerilor de vârsta ta? Mi-ai expune capul regelui.*

Dan 1:11 *Daniel a zis ispravnicului căruia mai marele famen îi încredinţase supravegherea lui Daniel, Hanania, Misael şi Azaria:*

Dan 1:12 *Testează-ţi pe slujitorii tăi timp de zece zile şi dă-ne legume de mâncat şi apă de băut;*

Dan 1:13 *Atunci să te uiți la fețele noastre și la fețele tinerilor care mănâncă hrana împăratului și vei face cu slujitorii tăi după ceea ce ai văzut.*

Dan 1:14 *Și le-a dat ceea ce cereau, și ia încercat zece zile.*

Dan 1:15 *La sfârșitul celor zece zile, ei erau mai înfățișați și mai plini decât toți tinerii care mâncau din mâncarea împăratului.*

15a- Putem stabili o comparație spirituală între cele „zece zile” ale experienței lui Daniel și ale celor trei însoțitori ai săi, cu cele „zece zile” de ani profetici de persecuții ai soliei epocii „Smirnei” din Apo. 2:10. Într-adevăr, în ambele experiențe, Dumnezeu dezvăluie rodul ascuns al celor care pretind că sunt de la El.

Dan 1:16 *Ispravnicul a luat mâncarea și vinul care le erau destinate și le-a dat legume.*

16a- Această experiență arată cum Dumnezeu poate acționa asupra minții oamenilor, astfel încât aceștia să favorizeze slujitorii Săi conform voinței Lui sfinte. Pentru că riscul pe care și-l asumă ispravnicul regelui era mare și Dumnezeu a trebuit să intervină pentru ca el să accepte propunerile făcute de Daniel. Experiența de credință este un succes.

Dan 1:17 *Dumnezeu a dat acestor patru tineri cunoaștere, pricepere în toate literele și înțelepciune; și Daniel a explicat toate viziunile și visele.*

17a- *Dumnezeu le-a dat acestor patru tineri cunoaștere, inteligență în toate literele și înțelepciune*

Totul este un dar de la Domnul. Cei care nu-l cunosc nu știu cât de mult depinde de el dacă sunt inteligenți și înțelepți sau ignoranți și proști.

17 b- *și Daniel a explicat toate viziunile și toate visele.*

Întâi care să-și arate credincioșia, Daniel este onorat de Dumnezeu, care îi dă darul profeției. Aceasta a fost mărturia pe care a dat-o la vremea lui credinciosului Iosif, captiv al egiptenilor. Printre jertfele lui Dumnezeu, Solomon a ales și înțelepciunea; și pentru această alegere, Dumnezeu i-a dat orice altceva, slavă și bogăție. Daniel va experimenta, la rândul său, această înălțare construită de Dumnezeu său credincios.

Dan 1:18 *La vremea rânduită de împărat pentru a le aduce la el, căpetenia famenilor ia adus lui Nebucadnețar.*

Dan 1:19 *Împăratul a vorbit cu ei; și printre toți acești tineri nu era nimeni ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. Au fost deci admiși în slujba regelui.*

Dan 1:20 *Cu privire la toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care împăratul i-a întrebat, le-a găsit de zece ori mai presus de toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui.*

20a- Dumnezeu arată astfel „diferența dintre cei care-i slujesc și cei care nu-i slujesc”, care este scrisă în Mal.3:18. Numele lui Daniel și ale tovarășilor săi vor intra în mărturia Sfintei Biblii, pentru că demonstrațiile lor de credincioșie vor servi drept modele pentru a-i încuraja pe aleși până la sfârșitul lumii.

Dan 1:21 *Așa a fost și Daniel până în primul an al regelui Cir.*

Daniel 2

Dan 2:1 În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a visat vise. Minteă îi era neliniștită și nu putea dormi.

1a- Deci, în – 604. Dumnezeu se manifestă în duhul regelui.

Dan 2:2 Împăratul a chemat pe vrăjitori, pe astrologi, pe vrăjitori și pe caldeeni, ca să-i spună visele lui. Au venit și s-au prezentat în fața regelui.

2a- Regele păgân se îndreaptă apoi către oamenii în care a avut, până atunci, încredere, fiecare fiind specialist în domeniul său.

Dan 2:3 Împăratul le-a zis: „Am visat un vis; mintea mea este agitată și aș vrea să cunosc acest vis.

3a- Împăratul a spus bine: Vreau să cunosc acest vis ; el nu vorbește despre semnificația lui.

Dan 2:4 Caldeii au răspuns împăratului în limba aramaică: „O, împărate, trăiește în veac! Spune-i slujitorilor tăi despre asta, iar noi le vom explica.

Dan 2:5 Împăratul a răspuns iarăși și a zis caldeenilor: „Mi-a scăpat lucrul; Dacă nu mă faci conștient de vis și explicația lui, vei fi sfâșiat, iar casele tale vor fi reduse la o grămadă de gunoaie.

5a- Intransigența regelui și măsura extremă pe care o ia sunt excepționale și inspirate de Dumnezeu care creează mijloacele de a încurca șarlatanismul păgân și de a-și dezvălui gloria prin slujitorii săi credincioși.

Dan 2:6 Dar dacă îmi vei spune visul și explicația lui, vei primi de la mine daruri și daruri și mare cinste. Prin urmare, spune-mi visul și explicația lui.

6a- Aceste daruri, daruri și mari onoruri , Dumnezeu le pregătește pentru aleșii Săi credincioși.

Dan 2:7 Ei au răspuns a doua oară: „Lasă împăratul să spună visul slujitorilor săi, iar noi îl vom explica.

Dan 2:8 Și împăratul a răspuns și a zis: „Întâlnesc adevărat că încerci să câștigi timp, pentru că vezi că problema mi-a scăpat.

8a- Împăratul îi întreabă pe înțelepții săi ceva ce nu i s-a cerut niciodată și nu reușește.

Dan 2:9 De aceea, dacă nu-mi faceți cunoscut visul, aceeași sentință vă va acoperi pe toți; vrei să te pregătești să-mi spui minciuni și minciuni, în timp ce aștepți ca vremurile să se schimbe. Prin urmare, spune-mi visul și voi ști dacă poți să-mi dai explicația.

9a- vrei să te pregătești să-mi spui minciuni și minciuni, în timp ce aștepți ca vremurile să fie schimbate

Pe acest principiu, până la sfârșitul lumii, toți văzătorii falși și ghicitorii se îmbogățesc.

9b- *De aceea, spune-mi visul și voi ști dacă poți să-mi dai explicația*

Pentru prima dată acest raționament logic se manifestă în gândul unui om. Șarlatanii se distrează de minune fiind capabili să spună orice clienților lor naivi și excesiv de creduli. Cererea regelui le demască limita.

Dan 2:10 *Haldeii au răspuns împăratului: „Nimeni pe pământ nu poate spune ce cere împăratul; niciun rege, oricât de mare și de puternic ar fi fost, nu a cerut vreodată așa ceva de la vreun magician, astrolog sau caldean.*

10a- Cuvintele lor sunt adevărate, de vreme ce până atunci Dumnezeu nu intervenise să-i demască, astfel încât să înțeleagă că El este singurul Dumnezeu și că divinitățile lor păgâne nu sunt altceva decât nimic și idoli construiți de mâini și de spiritele oamenilor dăruite. la spiritele demonice.

Dan 2:11 *Ceea ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să-i poată spune regelui, în afară de zei, a căror locuință nu este printre oameni.*

11a- Înțelepții exprimă aici un adevăr de netăgăduit. Dar făcând aceste observații, ei recunosc că nu au nicio relație cu zeii, în timp ce tot timpul, sunt consultați de oameni păcăliți care cred că vor obține răspunsuri de la zeități ascunse prin intermediul lor. Provocarea lansată de rege îi demască. Și pentru a realiza acest lucru, a fost nevoie de înțelepciunea imprevizibilă și infinită a adevăratului Dumnezeu, deja sublim revelată la Solomon, acest maestru al înțelepciunii divine.

Dan 2:12 *Împăratul s-a mâniat de aceasta și s-a mâniat foarte tare. El a poruncit să fie omorâți toți înțelepții Babilonului.*

Dan 2:13 *Sentița a fost publicată, înțelepții au fost omorâți și au căutat pe Daniel și pe tovarășii lui, ca să-i nimicească.*

13a- Îi va pune pe slujitorii săi înaintea morții Dumnezeu îi va învia în slavă împreună cu regele Nebucadnețar. Această strategie profetizează ultima experiență a credinței adventiste în care aleșii vor aștepta moartea decretată de rebeli la o dată hotărâtă. Dar din nou, situația se va inversa, pentru că morții vor fi acei rebeli care se vor ucide între ei atunci când Hristosul puternic și biruitor va apărea în cer pentru a-i judeca și a-i condamna.

Dan 2:14 *Daniel a vorbit cu înțelepciune și înțelepciune lui Arjoh, căpetenia gărzii împăratului, care ieșise să omoare pe înțelepții Babilonului.*

Dan 2:15 *El a răspuns și a zis lui Arioh, căpetenia împăratului: De ce este sentița împăratului atât de aspră? Arjoc i-a explicat treaba lui Daniel.*

Dan 2:16 *Daniel s-a dus la rege și l-a rugat să-i dea timp să-i dea împăratului explicația.*

16a- Daniel acționează conform naturii și experienței sale religioase. El știe că darurile sale profetice îi sunt date de Dumnezeu, în care este obișnuit să-și pună toată încrederea. Afând ce întreabă regele, el știe că Dumnezeu are răspunsurile, dar este voia lui să i le facă cunoscute?

Dan 2:17 *Daniel s-a dus la casa lui și le-a spus lui Hanania, Mișael și Azaria tovarășilor săi despre această problemă:*

17a- Cei patru tineri locuiesc în casa lui Daniel. „ Cei care se aseamănă se adună împreună ” și reprezintă adunarea lui Dumnezeu. Deja înainte de Isus Hristos, „ unde doi sau trei se adună în numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor ”,

spune Domnul. Dragostea frățească îi unește pe acești tineri care dau dovadă de un frumos spirit de solidaritate.

Dan 2:18 *îndemnându-i să implore milă de la Dumnezeuul cerului, pentru ca Daniel și tovarășii săi să nu fie nimiciți împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului.*

18a- În fața unei amenințări atât de puternice la adresa vieții lor, rugăciunea arzătoare și postul sincer sunt singurele arme ale aleșilor. Ei știu asta și vor aștepta răspunsul de la Dumnezeuul lor care le-a dat deja atât de multe dovezi că îi iubește. La sfârșitul lumii, la fel vor proceda și ultimii aleși vizați de decretul morții.

Dan 2:19 *Atunci secretul i-a fost descoperit lui Daniel într-o vedenie pe timp de noapte. Și Daniel a binecuvântat pe Dumnezeuul cerului.*

19a- Solicitat de aleșii săi, Dumnezeuul credincios este acolo, pentru că a organizat proba pentru a mărturisi despre credințioșia sa față de Daniel și cei trei tovarăși ai săi; pentru a-i ridica la cele mai înalte funcții în guvernarea regelui. El, experiență după experiență, îi va face indispensabili pentru acest rege pe care îl va conduce și în cele din urmă îl va converti. Această convertire va fi rodul comportamentului credincios și ireproșabil al celor patru tineri evrei sfințiți de Dumnezeu pentru o misiune excepțională.

Dan 2:20 *Daniel a răspuns și a zis: Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu din veșnicie în veșnicie! Înțelepciunea și puterea îi aparțin.*

20a- O laudă bine justificată pentru că dovada *înțelepciunii sale* este, în această experiență, demonstrată incontestabil. *Puterea* ei l-a predat pe Ioiachim lui Nabucodonosor și ea și-a impus ideile în mintea bărbaților care urmau să favorizeze proiectul ei.

Dan 2:21 *El este cel care schimbă vremurile și împrejurările, care doboară și întărește regi, care dă înțelepciune celor înțelepți și cunoaștere celor ce au pricepere.*

21a- Acest verset exprimă clar toate motivele pentru a crede în și în Dumnezeu. Nebucadnețar se va converti în cele din urmă când își va da seama pe deplin de aceste lucruri.

Dan 2:22 *El descoperă ceea ce este adânc și ascuns, El știe ce este în întuneric și lumina rămâne cu El.*

22a- Diavolul poate dezvălui și ceea ce este adânc și ascuns, dar lumina nu este în el. El o face pentru a seduce și a îndepărta oamenii de adevăratul Dumnezeu care, atunci când face acest lucru, acționează pentru a-și salva aleșii dezvăluindu-le capcanele mortale întinse de demonii condamnați la întunericul pământesc, de la victoria lui Isus Hristos asupra păcatului. și moartea.

Dan 2:23 *Dumnezeule părinților mei, Te slăvesc și Te laud, că Mi-ai dat înțelepciune și putere și că Mi-ai făcut cunoscut ceea ce Ți-am cerut, că ne-ai descoperit taina împăratului.*

23a- Înțelepciunea și puterea erau în Dumnezeu, în rugăciunea lui Daniel, și Dumnezeu i le-a dat. Vedem în această experiență împlinirea principiului predat de Isus: „cere și ți se va da”. Dar se înțelege clar că pentru a obține acest rezultat, loialitatea solicitantului trebuie să reziste la toate testele. Forța primită de Daniel va lua o formă acționând asupra gândurilor regelui care va fi supus unei

dovezi evidente de netăgăduit care îl va obliga să admită existența Dumnezeului lui Daniel necunoscut lui și poporului său până atunci .

Dan 2:24 *După aceea, Daniel s-a dus la Arioh, căruia împăratul poruncise să nimicească pe înțelepții Babilonului; și s-a dus și i-a spus astfel: Nu nimici pe înțelepții Babilonului! Du-mă înaintea regelui și îi voi da regelui explicația.*

24a- Dragostea divină se citește în Daniel care se gândește să obțină viață pentru păgânii înțelepți. Acesta este din nou un comportament care mărturisește lui Dumnezeu bunătatea și compasiunea Sa, într-o stare de spirit de desăvârșită smerenie. Dumnezeu poate fi mulțumit, slujitorul său îl slăvește prin faptele credinței sale.

Dan 2:25 *Arioh l-a dus repede pe Daniel înaintea împăratului, și i-a spus astfel: „Am găsit printre prizonierii lui Iuda un om care să-i dea explicații împăratului.*

25a- Dumnezeu îl ține pe rege într-o mare suferință, iar simpla perspectivă de a obține răspunsul pe care l-a dorit atât de mult îi va potoli imediat mânia.

Dan 2:26 *Împăratul a răspuns și a zis lui Daniel, al cărui nume era Belșațar: Poți să-mi arăți visul pe care l-am avut și explicația lui?*

26a- Numele păgân care i-a fost dat nu schimbă nimic. Daniel și nu Belșațar este cel care îi va da răspunsul așteptat.

Dan 2:27 *Daniel a răspuns în fața regelui și a zis: „Ceea ce cere împăratul este un secret, pe care înțelepții, astrologii, vrăjitorii și ghicitorii nu-l pot dezvălui împăratului.*

27a- Daniel mijlocește în favoarea celor înțelepți. Ceea ce le-a cerut regele le era dincolo de atingerea lor.

Dan 2:28 *Dar este un Dumnezeu în cer, care descoperă taine și care a făcut cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla la sfârșitul timpurilor. Acesta este visul tău și viziunile pe care le-ai avut în patul tău.*

28a- Acest început al explicației îl va face pe Nabucodonosor să fie atent, pentru că subiectul viitorului i-a chinuit și a tulburat întotdeauna pe oameni, iar perspectiva de a obține răspunsuri pe acest subiect este incitantă și mângâietoare. Daniel îndreaptă atenția regelui către Dumnezeul viu invizibil, ceea ce este surprinzător pentru regele care s-a închinat zeităților materializate.

Dan 2:29 *Pe patul tău, rege, ți-au venit gânduri cu privire la ceea ce va fi după acest timp; iar cel ce dezvăluie taine ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla.*

Dan 2:30 *Dacă acest secret mi s-a descoperit, nu este pentru că este în mine o înțelepciune mai mare decât cea a tuturor celor vii; dar este ca explicația să fie dată regelui și să cunoști gândurile inimii tale.*

30a- *nu este că există în mine o înțelepciune superioară celei a tuturor oamenilor vii; dar este astfel încât explicația să fie dată regelui*

Smerenie desăvârșită în acțiune. Daniel se dă deoparte și îi spune regelui că acest Dumnezeu invizibil este interesat de el; acest Dumnezeu mai puternic și mai eficient decât cei pe care i-a slujit până atunci. Imaginează-ți efectul acestor cuvinte asupra minții și inimii lui.

30b- *și cunoașteți gândurile inimii voastre*

În religia păgână, standardele binelui și răului ale adevăratului Dumnezeu sunt ignorate. Regii nu sunt niciodată chestionați, pentru că sunt temuți și temuți pentru că puterea lor este mare. Descoperirea adevăratului Dumnezeu îi va

permite lui Nebucadnețar să-și descopere treptat defectele de caracter; ceea ce nimeni n-ar fi avut îndrăzneala să facă printre oamenii lui. Lecția ne este adresată și nouă: nu putem *cunoaște gândurile inimii noastre* decât dacă Dumnezeu acționează în conștiința noastră.

Dan 2:31 *O, împărate, te-ai uitat și ai văzut un chip mare; această statuie era imensă și de o splendoare extraordinară; stătea în fața ta și aspectul ei era groaznic.*

31a- *ai văzut o statuie mare; această statuie era imensă și de o splendoare extraordinară*

Statuia va ilustra succesiunile marilor imperii pământești care se vor succeda până la întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos, de unde *imensa sa înfățișare*. *Splendoarea* sa este aceea a conducătorilor succesivi acoperiți cu bogăție, glorie și onoruri oferite de oameni.

31b- *ea stătea înaintea ta și înfățișarea ei era groaznică.*

Viitorul profetizat de statuie se află *în fața* regelui și nu în spatele lui. Aspectul său teribil profetizează multitudinea de morți omenești pe care le vor provoca, războaiele și persecuțiile care vor caracteriza istoria omenirii până la sfârșitul lumii; conducătorii merg peste cadavre.

Dan 2:32 *Capul acestui chip era aur curat; pieptul și brațele lui erau de argint; burta și coapsele lui erau de aramă;*

32a- *Capul acestei statui era din aur curat*

Daniel o va confirma în versetul 38, *capul de aur* este însuși regele Nebucadnețar. Acest simbol îl caracterizează pentru că mai întâi, el va converti și va sluji cu credință adevăratului Dumnezeu creator. Aurul este **simbolul** credinței purificate din 1 Petru 1:7. Îndelungata lui domnie va marca istoria religioasă și va justifica mențiunea sa în Biblie. În plus, el constituie **șeful** construcției succesiunilor de domnitori pământenii. Profeția începe în primul an al domniei sale în – 605.

32b- *pieptul și brațele lui erau de argint*

Argintul are o valoare mai mică decât aurul. Se modifică, aurul rămâne inalterabil. Asistăm la o degradare a valorilor umane care urmează de sus în jos descrierea statuii. Din – 539, imperiul medilor și perșilor va urma imperiului caldeen.

32c- *burta și coapsele lui erau de aramă*

Alama are, de asemenea, o valoare mai mică decât argintul. Este un aliaj metalic pe bază de cupru. Se deteriorează teribil și își schimbă aspectul în timp. Este, de asemenea, mai dur decât argintul, el însuși mai dur decât aurul, care singur rămâne foarte maleabil. Sexualitatea este în centrul imaginii alese de Dumnezeu, dar este și imaginea reproducerii umane. Imperiul grec, pentru că este într-adevăr el, se va dovedi într-adevăr a fi foarte prolific, dând omenirii cultura sa păgână care va continua până la sfârșitul lumii. Statuile grecești din alamă topită și turnată vor fi admirate de oameni până la final. Nuditatea corpului este dezvăluită, iar morală lui depravată este nelimitată; aceste lucruri fac din imperiul grec un simbol tipic al păcatului care va rezista de-a lungul secolelor și mileniilor până la întoarcerea lui Hristos. În Dan.11:21-31, regele grec Antioho 4 cunoscut sub numele de Epifan, persecutor al poporului evreu timp de „7 ani” între – 175 și

– 168, va fi prezentat ca un tip al persecutorului papal pe care îl precedă în relatare profetică a acestui capitol. Acest verset 32 a grupat și evocat succesiv imperiile care au condus la imperiul roman.

Dan 2:33 *picioarele lui de fier; picioarele lui, parțial din fier și parțial din lut.*

33a- *picioarele lui, de fier*

Fiind al patrulea imperiu profetizat, cel al Romei se caracterizează prin călirea maximă reprezentată de fier. Este, de asemenea, cel mai comun metal care se oxidează, ruginește și este distrus. Din nou aici se confirmă deteriorarea și este în creștere. Romanii sunt politeiști; adoptă zeii dușmanilor învinși. Așa se va extinde păcatul grecesc, prin extinderea lor, asupra tuturor popoarelor imperiului său.

33b- *picioarele sale, parțial de fier și parțial de lut*

În această fază, o porțiune de lut slăbește această dominație dură. Explicația este simplă și istorică. În 395, Imperiul Roman s-a destrămat și după acesta, cele *zece degete ale picioarelor statuii* aveau să realizeze înființarea a *zece regate creștine independente*, dar toate plasate sub supravegherea religioasă a Episcopului Romei care avea să devină Papă din 538. Acești zece regi. sunt menționate în Dan.7:7 și 24.

Dan 2:34 *Pe când priveai, o piatră a căzut fără mâini, a lovit picioarele de fier și de lut ale icoanei și le-a rupt în bucăți.*

34a- Imaginea pietrei care lovește este inspirată din practica morții prin lapidare. Acesta a fost standardul pentru execuția păcătoșilor vinovați în Israelul antic. Prin urmare, această piatră vine să-i ucidă pe păcătoșii pământești. Ultima plagă a mâniei lui Dumnezeu va fi grindina conform Apocalipsei 16:21. Această imagine profetește acțiunea lui Hristos împotriva păcătoșilor în timpul glorioasei Sale întoarceri divine. În Zac.3:9, Duhul îi dă lui Hristos chipul unei pietre, cea principală a colțului, cea cu care Dumnezeu începe construirea clădirii sale spirituale: Căci iată, cât despre piatra pe care am pus-o înaintea lui Iosua, *sunt șapte ochi pe această piatră; iată, eu însumi voi grava ceea ce va fi gravat în el, zice Domnul oștirilor; și voi înlătura nelegiuirea acestei țări într-o singură zi.* Apoi citim în Zac.4:7: *Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Vei fi netezit. El va pune piatra principală în mijlocul aclamațiilor: Har, har pentru ea!* În același loc, în versetele 42 și 47, citim: *El mi-a zis: Ce vezi? I-am răspuns: „Mă uit și iată că este un sfeșnic tot de aur, cu o vază deasupra și care ține șapte lămpi, cu șapte țevi pentru lămpile care sunt pe vârful sfeșnicului; ... Căci cei care au disprețuit ziua începuturilor slabe se vor bucura când vor vedea nivelul în mâna lui Zorobabel. **Acești șapte sunt ochii Domnului, care străbat tot pământul***. Pentru a confirma acest mesaj, vom găsi în Apoc.5:6, această imagine, în care cei șapte ochi ai pietrei și ai sfeșnicului sunt atribuiți Mielului lui Dumnezeu, și anume, Iisus Hristos: *Și am văzut, în mijlocul tronului și cele patru ființe vii și în mijlocul bătrânilor, un miel care era acolo parcă înjunghiat. El avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise prin tot pământul.* Judecata popoarelor păcătoase fiind efectuată de Dumnezeu în persoană, nici o mână umană nu intervine.

Dan 2:35 *Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și au devenit ca pleava care iese dintr-o aria de vară; vântul i-a dus și nu s-a găsit*

nicio urmă din ele. Dar piatra care a lovit chipul a devenit un munte mare și a umplut tot pământul.

35a- *Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și au devenit ca pleava care iese din aria vara; vântul i-a dus și nu s-a găsit nicio urmă din ele.*

La întoarcerea lui Hristos, urmașii popoarelor simbolizate de aur, argint, aramă, fier și lut au rămas cu toții în păcatele lor și vrednici de distrugere de către el, iar chipul profetește această anihilare.

35b- *Dar piatra care a lovit chipul a devenit un munte mare și a umplut tot pământul*

Revelația va dezvălui că acest anunț se va împlini complet numai după cei *o mie de ani* de judecată cerească, odată cu instalarea aleșilor pe pământul reînnoit, în Apocalipsa 4, 20, 21 și 22.

Dan 2:36 *Acesta este visul. Vom da explicația în fața regelui.*

36a- Regele aude în sfârșit ce a visat. Un astfel de răspuns nu poate fi inventat, pentru că era imposibil să-l înșeli. Cel care îi descrie aceste lucruri a primit, prin urmare, el însuși aceeași viziune. Și tot el răspunde cererii regelui arătându-se capabil să interpreteze imaginile și să le dea sensul.

Dan 2:37 *O, rege, tu ești regele împăraților, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat stăpânire, putere, putere și slavă;*

37a- Apreciez foarte mult acest verset în care îl vedem pe Daniel vorbind informal cu puternicul rege, ceea ce niciun om nu ar îndrăzni să facă în zilele noastre pervertite și corupte. Adresa informală nu este jignitoare, Daniel are respect pentru regele caldean. Tuinalitatea este doar forma gramaticală folosită de un subiect izolat care se exprimă unui singur terț. Și „oricât de mare este regele, nu este mai puțin bărbat”, după cum a putut spune actorul Molière la vremea lui. Iar deriva de jurămintе nejustificate s-a născut pe vremea lui cu Ludovic al 14-lea, mândrul „rege soare”.

37b- *O, rege, tu ești regele regilor, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat imperiul*

Mai mult decât respect, Daniel îi aduce regelui o recunoaștere cerească de care nu era conștient. De fapt, Regele regilor cerească atestă că a construit regele împăraților pământesc. Domnia asupra regilor constituie titlul imperial. Simbolul imperiului este „*aripile vulturului*” care îl va caracteriza ca fiind primul imperiu din Dan.7.

37c- *putere,*

Desemnează dreptul de a domina mulțimi și se măsoară în cantitate, adică în masă.

Poate întoarce capul și poate umple de mândrie un rege puternic. Regele va ceda uneori mândriei și Dumnezeu îl va vindeca printr-o grea încercare de umilire revelată în Dan.4. El trebuie să accepte ideea că nu și-a dobândit puterea prin propria sa putere, ci pentru că adevăratul Dumnezeu i-a dat-o. În Dan.7, această putere va lua imaginea simbolică a *Ursului* Medilor și Perșilor.

Puterea fiind obținută, uneori, simțind un gol în ei înșiși și în viața lor, bărbații se sinucid. Puterea te face să fantezi despre obținerea unei mari fericiri care nu vine. „Tot nou, totul frumos” se spune, dar acest sentiment nu durează. În

viața modernă, artiști renumiți, admirați și îmbogățiți ajung să se sinucidă în ciuda unui succes aparent, orbitor și glorios.

37d- *puterea*

Desemnează acțiunea, presiunea sub constrângere care îl face pe adversar să se aplece în luptă. Dar această luptă poate fi dusă împotriva ta. Vorbim apoi despre puterea de caracter. Forța se măsoară în calitate și eficiență.

Are și simbolul său: *leul* conform Judecătorilor 14:18: „ *ce este mai tare decât leul, ce este mai dulce decât mierea* ”. Puterea leului este în mușchii lui; cele ale labelor și ghearelor sale dar mai ales cele ale gurii sale care strâng și sufocă victimele înainte de a le devora. Revelația deturnată a acestui răspuns la ghicitoarea pusă filistenilor de Samson va deveni consecința unei acțiuni de o forță fără egal din partea lui împotriva lor.

37- *și gloria* .

Acest cuvânt își schimbă sensul în concepțiile sale terestre și cerești. Nabucodonosor a obținut gloria omenească până la această experiență. Plăcerea de a domina și de a decide soarta tuturor creaturilor de pe pământ. Îi rămâne să descopere slava cerească pe care o va obține Iisus Hristos făcându-se, Stăpân și Domnul, slujitorul slujitorilor săi. Pentru mântuirea lui, el va accepta în cele din urmă această glorie și condițiile ei cerești.

Dan 2:38 *El a dat în mâinile tale, oriunde locuiesc ei, copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a pus stăpânitor peste toate: tu ești cel care ești. capul de aur.*

38a- Această imagine va fi folosită pentru a-l desemna pe Nebucadnețar în Dan. 4:9.

38b- *esti cap de aur.*

Aceste cuvinte arată că Dumnezeu știe dinainte alegerile pe care le va face Nabucodonosor. Acest simbol, *capul de aur* , profetește sfințirea sa viitoare și alegerea lui pentru mântuirea veșnică. Aurul este simbolul credinței purificate conform 1 Petru 1:7: *pentru ca încercarea credinței voastre, mai prețios decât aurul pieritor (care însă este încercat prin foc), să aibă ca rezultat laudă, slavă și cinste, când Iisus Hristos se va arăta.* . Aurul , acest metal maleabil, este ***imaginea*** acestui mare rege care se lasă transformat prin lucrarea Dumnezeului creator.

Dan 2:39 *După tine se va ridica o altă împărăție, mai mică decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și va domni peste tot pământul;*

39a- În timp, calitatea umană se va deteriora; argintul pieptului și două brațe ale statuii sunt mai mici decât aurul capului. Asemenea lui Nebucadnețar, Darius Mediul se va converti, Cyrus 2 Persanul, de asemenea, conform Esd.1:1 la 4, toți iubind și pe Daniel; iar după ei Darius Persanul și Artaxerxe 1 ^{conform} Esd.6 și 7. În încercări, ei se vor bucura să-l vadă pe Dumnezeul iudeilor venind în ajutorul lui.

39b- *apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul.*

Aici, situația se deteriorează serios pentru imperiul grec. Arama, simbolul care o reprezintă, desemnează impuritatea, *păcatul* . Studiul lui Dan.10 și 11 ne va permite să înțelegem de ce. Dar deja, cultura poporului este pusă în discuție ca inventatorul libertății republicane și al tuturor abaterilor ei perverse și corupte care

conform principiului nu au limită, de aceea Dumnezeu spune în Pro.29:18: Când nu există revelație , oamenii sunt fără reținere; Fericit dacă respectă legea!

Dan 2:40 *Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; precum fierul sparge și rupe totul, tot așa va sparge și rupe totul, ca fierul care sparge totul în bucăți.*

40a- Situația se înrăutățește cu acest al patrulea regat care este cel al Romei care va domina imperiile anterioare și va adopta toate divinitățile acestora, astfel încât va acumula toate caracteristicile lor negative aducând o nouă disciplină de fier de o *duritate* implacabilă . Acest lucru îl face atât de eficient încât nicio țară nu îi poate rezista; atât de mult încât imperiul său se va extinde din Anglia în vest până la Babilon în partea de est. Fierul este cu adevărat simbolul său, prin săbiile sale cu două tăișuri, armura și scuturile sale, astfel că, atunci când atacă, armata capătă aspectul unei carapace împodobite cu vârful de sulică, formidabil de eficientă împotriva atacurilor dezordonate și împrăștiată de dușmanii săi.

Dan 2:41 *Și după cum ai văzut picioarele și degetele de la picioare, parțial din lut de olar și parțial din fier, această împărăție va fi împărțită; dar va fi în el ceva din puterea fierului, pentru că ai văzut fier amestecat cu lut.*

41a- Daniel nu o specifică, dar imaginea vorbește. *Picioarele și degetele de la picioare* reprezintă o fază dominantă care va succeda imperiului roman păgân imaginat de *fier* . Împărțit, acest imperiu roman va deveni câmpul de luptă pentru micile regate formate după destrămarea sa. Alianța dintre *fier* și *lut* nu creează forță, ci diviziune și slăbiciune. Citim *lutul olarului* . Olarul este Dumnezeu conform Ier.18:6: *Nu pot eu să mă comport cu voi ca acest olar, casă a lui Israel? zice Domnul. Iată, precum lutul în mâna olarului, așa ești și voi în mâna mea, casă a lui Israel!* Acest lut este componenta pașnică a umanității din care Dumnezeu își alege aleșii și îi face vase de onoare.

Dan 2:42 *Și precum degetele picioarelor erau parțial din fier și parțial din lut, tot așa împărăția aceasta va fi parțial puternică și parțial fragilă.*

42a- Constată că *fierul* roman a continuat până la sfârșitul lumii, deși Imperiul Roman și-a pierdut unitatea și dominația în 395. Explicația constă în reluarea dominației prin seducția religioasă a credinței romano-catolice. Aceasta datorită sprijinului armat dat de Clovis și împărații bizantini episcopului Romei în jurul anului 500. Aceștia i-au construit prestigiul și noua sa putere papală care l-a făcut, dar numai în ochii oamenilor, conducătorul pământesc al bisericii creștine. din 538.

Dan 2:43 *Ai văzut fier amestecat cu lut, pentru că vor fi amestecați prin legături omenești; dar nu vor fi unite între ele, așa cum fierul nu este combinat cu lutul.*

43a- Degetele *picioarelor*, în număr de zece , vor deveni *zece coarne* în Dan. 7:7 și 24. După trup și picioare, ele reprezintă națiunile creștine occidentale ale Europei în timpul final, adică, a noastră. eră. Denunțând alianțele ipocrite ale națiunilor europene, Dumnezeu a dezvăluit în urmă cu 2.600 de ani fragilitatea acordurilor care unesc popoarele Europei de astăzi, unite tocmai pe baza „Tratatelor de la Roma”.

Dan 2:44 *În zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și nici nu va trece sub stăpânirea altui popor; va sfârâma și va nimici toate aceste împărății și el însuși va răbda în veci.*

44a- *Pe vremea acestor regi*

Lucrul este confirmat, cele *zece degete de la picioare* sunt contemporane cu revenirea glorioasă a lui Hristos.

44b- *Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi niciodată distrusă*

Alegerea aleșilor se face sub numele lui Isus Hristos încă de la lucrarea sa, în timpul primei sale veniri pe pământ, pentru a ispăși păcatele celor pe care îi mântuiește. Dar pe parcursul celor două mii de ani care au urmat acestei slujiri, această selecție a fost realizată în smerenie și persecuție din tabăra diabolică. Și din 1843, cei pe care Isus îi salvează sunt puțini la număr, așa cum va confirma studiul lui Dan.8 și 12.

Cei 6000 de ani ai timpului selecției aleșilor ajungând la sfârșit, ^{mileniul al 7-lea} deschide Sabatul eternității numai aleșilor răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos de la Adam și Eva. Toți vor fi aleși datorită credințioșii lor, deoarece Dumnezeu ia cu el oameni credincioși și ascultători, eliberând diavolul, îngerii săi răzvrățiți și oamenii neascultători la distrugerea completă a sufletelor lor.

44c- *și care nu va trece sub stăpânirea altui popor*

Pentru că pune capăt dominațiilor și succesiunilor umane pământești.

44d- *El va zdrobi și va nimici toate aceste împărății și el însuși va răbda în veci*

Duhul explică sensul pe care îl dă cuvântului sfârșit; sens absolut. Va avea loc o eliminare a întregii omeniri. Iar Apocalipsa 20 ne va dezvălui ce se întâmplă în timpul ^{mileniului al VII-lea}. Vom descoperi astfel programul plănuțit de Dumnezeu. Pe pământul pustiu, diavolul va fi ținut prizonier, fără nicio companie cerească sau pământească. Și în cer, timp de 1000 de ani, aleșii vor judeca morții răi. La sfârșitul acestor 1000 de ani, cei răi vor fi înviați pentru judecata finală. Focul care îi distruge va purifica pământul pe care Dumnezeu îl va reînnoi, slăvindu-l pentru a primi tronul Său și aleșii Săi răscumpărați. Imaginea viziunii rezumă așadar acțiuni mai complexe pe care le va dezvălui Apocalipsa lui Isus Hristos.

Dan 2:45 *Acest lucru este indicat de piatra pe care ai văzut-o căzând din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Marele Dumnezeu a făcut cunoscut regelui ce trebuie să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, iar explicația lui este sigură.*

45a- În cele din urmă, după venirea Sa, Hristos fiind simbolizat prin *piatră*, judecata cerească de *o mie de ani* și executarea sa a judecății de pe urmă, pe noul pământ restaurat de Dumnezeu, *muntele cel mare* anunțat în viziune va lua contur și loc. pentru el. eternitatea.

Dan 2:46 *Atunci regele Nebucadnețar a căzut cu fața la pământ și s-a închinat lui Daniel și a poruncit să i se aducă jertfe și tămâie.*

46a- Încă păgân, regele reacționează conform firii sale. După ce a primit de la Daniel tot ceea ce ceruse, s-a închinat în fața lui și și-a onorat angajamentele. Daniel nu se opune acțiunilor idolatre pe care le practică față de el. Este încă prea devreme pentru a o contrazice și a pune la îndoială. Timpul, care aparține lui Dumnezeu, își va face lucrarea.

Dan 2:47 *Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis: „Cu adevărat, Dumnezeul tău este Dumnezeul zeilor și Domnul împăraților;*

47a- Acesta a fost primul pas al regelui Nebucadnețar către convertirea sa. Nu va putea niciodată să uite această experiență care îl obligă să admită că Daniel este în relație cu adevăratul Dumnezeu, de fapt, *Dumnezeul zeilor și Domnul regilor*.

Dar anturajul păgân care îl ajută îi va întârzia convertirea. Cuvintele Lui mărturisesc eficacitatea lucrării profetice. Puterea lui Dumnezeu de a spune dinainte ce se va întâmpla îl pune pe omul normal în fața zidului dovezilor convingătoare la care alesul cedează, iar cel căzut rezistă.

Dan 2:48 *Atunci regele l-a ridicat pe Daniel și ia dat multe daruri bogate; i-a dat poruncă asupra întregii provincii Babilonului și l-a pus conducător suprem peste toți înțelepții Babilonului.*

48a- Nebucadnețar a procedat față de Daniel în același fel în care a făcut Faraon înaintea lui față de Iosif. Când sunt inteligenți și nu se încapățânează închiși și blocați, marii lideri știu să aprecieze serviciile unui servitor cu calități valoroase. Ei și oamenii lor sunt beneficiari ai binecuvântărilor divine care se sprijină asupra aleșilor lui. Înțelepciunea adevăratului Dumnezeu este astfel de folos tuturor.

Dan 2:49 *Daniel i-a cerut regelui să predea stăpânirea provinciei Babilonului lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Și Daniel era în curtea împăratului.*

49a- Acești patru tineri s-au remarcat, prin atitudinea lor deosebit de credincioasă față de Dumnezeu, dintre ceilalți tineri evrei care au venit cu ei în Babilon. După această încercare, care ar fi putut deveni dramatică pentru toată lumea, apare aprobarea Dumnezeului celui viu. Vedem astfel diferența pe care Dumnezeu o face între cei care-i slujesc și cei care nu-i slujesc. El își ridică aleșii care s-au arătat demni, public, în ochii tuturor oamenilor.

Daniel 3

Dan 3:1 *Împăratul Nebucadnețar a făcut un chip de aur, înalt de șaiszeci de coți și lățime de șase coți. El l-a ridicat în valea Dura, în provincia Babilon.*

3a- Împăratul era convins, dar nu s-a convertit încă de Dumnezeul cel viu al lui Daniel. Și încă îl caracterizează megalomania. Adulții din jurul lui îl încurajează pe această cale așa cum face vulpea din fabulă cu corbul, îl adoră și îl

venerează ca pe un zeu. De asemenea, regele ajunge să se compare cu un zeu. Trebuie spus că în păgânism, deriva este ușoară deoarece celelalte zeități false sunt imobile și înghețate sub formă de statui în timp ce el, regele, fiind în viață, le este deja superior. Dar cât de prost este folosit acest aur la ridicarea unei statui! Evident, viziunea anterioară nu a dat încă roade. Poate chiar și onorurile pe care i le-a arătat Dumnezeu zeilor au ajutat la menținerea și chiar la creșterea mândriei sale. Aurul, simbolul credinței purificate prin încercare conform 1 Petru 1:7, va ajuta la dezvăluirea prezenței acestui tip de credință sublimă în cei trei însoțitori ai lui Daniel, în noua experiență relatată în acest capitol. Aceasta este o lecție pe care Dumnezeu o adresează în special aleșilor săi în ultimul proces adventist, când un decret de moarte profețit în Apocalipsa 13:15 va fi pe cale să le ia viața.

Dan 3:2 *Împăratul Nebucadnețar i-a chemat pe satrapi, pe ispravnici și pe guvernanți, pe judecătorii de seamă, pe vistiererii, pe avocații, pe judecătorii și pe toți magistrații provinciilor, să vină la sfințirea chipului pe care l-a ridicat regele Nebucadnețar.*

2a- Spre deosebire de încercarea lui Daniel din Dan.6, experiența nu se datorează conspirațiilor oamenilor din jurul regelui. Aici se dezvăluie rodul personalității sale.

Dan 3:3 *Atunci s-au adunat satrapii, ispravnicii și dregătorii, judecătorii principali, vistiererii, avocații, judecătorii și toți magistratorii provinciilor, ca să sfințească chipul pe care îl ridicase regele Nebucadnețar. Ei stăteau în fața chipului pe care îl ridicase Nebucadnețar.*

Dan 3:4 *Și un vestitor a strigat cu glas tare: „Iată ce vă poruncesc, oameni, neamuri și oameni de orice limbă!*

Dan 3:5 *Când veți auzi sunetul trâmbiței, al tubului, al chitarei, al sambucului, al psalteriului, al cimpoiilor și al tot felul de instrumente muzicale, atunci vă veți cădea și vă veți închina statuii de aur ridicate de regele Nebucadnețar.*

5a- *În momentul în care auzi sunetul trâmbiței*

Semnalul procesului va fi dat de *sunetul trâmbiței*, așa cum întoarcerea lui Isus Hristos este simbolizată în Apocalipsa 11:15 prin *sunetul celei de-a 7-a trâmbițe*, iar cele șase pedepse anterioare sunt, de asemenea, simbolizate prin trâmbițe.

5b- *te vei prosterna*

Prosternarea este forma fizică a onoarei oferite. În Apocalipsa 13:16, Dumnezeu îl simbolizează prin *mâna* oamenilor care vor *primi semnul fiarei*, care constă în practicarea și cinstirea zilei soarelui păgân care a înlocuit Sfântul Sabat divin.

5c- *și o să-ți placă*

Închinarea este forma mentală a onoarei oferite. În Apocalipsa 13:16, Dumnezeu o imaginează prin *fruntea* omului care primește *semnul fiarei*.

Acest verset ne permite să descoperim cheile acestor simboluri citate în Apocalipsa lui Isus Hristos. *Fruntea și mâna* omului rezumă gândurile și lucrările sale, iar printre aleși, aceste simboluri primesc pecetea *lui Dumnezeu* spre deosebire de *semnul fiarei*, identificat cu „Duminică” romano-catolicismului, acceptată și susținută de protestanți încă din intrarea lor în alianța ecumenică.

Întreaga organizare a acestei măsuri impuse de regele Nebucadnețar va fi reînnoită la sfârșitul lumii în proba fidelității pentru Sabatul Dumnezeului creator.

În fiecare Sabat, refuzul celor aleși de a lucra va mărturisi rezistența lor față de legea oamenilor. Iar duminică, refuzul lor de a participa la cultul comun impus îi va identifica drept rebeli de care trebuie scăpați. Apoi va fi pronunțată condamnarea la moarte. Procesul va fi așadar perfect în concordanță cu ceea ce vor experimenta cei trei însoțitori ai lui Daniel, ei înșiși fiind pe deplin binecuvântați de Dumnezeu pentru fidelitatea lor deja demonstrată.

Totuși, înainte de sfârșitul lumii, această lecție a fost oferită, mai întâi, evreilor din vechea alianță care au fost supuși unei încercări similare între – 175 și – 168, persecutați până la moarte de regele grec Antioho 4 cunoscut sub numele de Epifan. Și Dan.11 va mărturisi că anumiți evrei credincioși au preferat să fie uciși decât să comită o urâciune înaintea adevăratului lor Dumnezeu. Pentru că în acele zile, Dumnezeu nu a intervenit ca să-i salveze în mod miraculos, la fel cum a făcut ulterior pentru creștinii uciși de Roma.

Dan 3:6 *Cine nu se va închina și nu se va închina, va fi aruncat îndată într-un cuptor aprins.*

6a- Pentru tovarășii lui Daniel, amenințarea este *cuptorul de foc*. Această amenințare cu moartea este imaginea decretului definitiv cu moartea. Dar există o diferență între cele două experiențe ale începutului și cea a sfârșitului, pentru că în final, cuptorul de foc va fi pedeapsa judecării de pe urmă a agresorilor persecutori ai sfinților aleși ai lui Dumnezeu.

Dan 3:7 *De aceea, când toate popoarele au auzit sunetul trâmbiței, și al tubului, și al chitarei, și al sambucului, și al psalteriului și al oricărei instrumente de muzică, tot poporul, neamurile și oamenii din toate limbile a căzut și s-a închinat chipului de aur pe care îl ridicase regele Nebucadnețar.*

7a- Acest comportament de supunere aproape generală și unanimă a maselor față de legile și rânduielile omenești încă procește comportamentul lor la momentul ultimei încercări a credinței pământești. Ultimul guvern universal al pământului va fi ascultat cu aceeași frică.

Dan 3:8 *Cu această ocazie și în același timp, au venit niște caldeeni și au acuzat pe iudei.*

8a- Aleșii lui Dumnezeu sunt ținta mâniei diavolului care domină toate sufletele pe care Dumnezeu nu le recunoaște drept aleșii Săi. Pe pământ, această ură diabolică se conturează sub forma geloziei și, în același timp, a urii mari. Ei sunt apoi considerați responsabili pentru toate relele de care suferă omenirea, deși este opusul care explică aceste rele care sunt pur și simplu consecințele absenței protecției lor de către Dumnezeu. Cei care urăsc aleșii completează pentru a face din ei execrația populară de care trebuie scăpată prin uciderea lor.

Dan 3:9 *Ei au răspuns și au zis împăratului Nebucadnețar: „O, rege, trăiește în veac!*

9a- Agenții diavolului intră în scenă, complotul devine mai clar.

Dan 3:10 *Ai dat o poruncă ca oricine aude sunetul trâmbiței, țevii, chitara, sambuca, psalteria, cimpoiul și tot felul de instrumente, să se închine și să se închine chipului de aur. ,*

10a- Ei amintesc regelui de propriile sale cuvinte și de ordinea autorității sale regale față de care se cere ascultarea.

Dan 3:11 și oricine nu se va închina și nu se va închina, va fi aruncat într-un cuptor de foc.

11a- Se amintește și amenințarea cu moartea; capcana se închide asupra sfinților aleși.

Dan 3:12 Acum sunt iudei cărora le-ai încredințat stăpânirea provinciei Babilonului: Șadrac, Meșac și Abed-Nego, oameni care nu te țin seama, rege; ei nu slujesc zeilor tăi, nici nu se închină icoanei de aur pe care l-ai ridicat.

12a- Lucrul era previzibil, înaltele funcții fiind încredințate străinilor evrei, gelozia perfidă aprinsă urma să-și manifeste rodul urii criminale. Și astfel, aleșii lui Dumnezeu sunt evidențiați și condamnați de răzburarea populară.

Dan 3:13 Atunci Nebucadnețar, mânios și mâniat, a poruncit să fie aduși pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Și acești oameni au fost aduși înaintea regelui.

13a- Amintiți-vă că acești trei bărbați au obținut de la Nabucodonosor cele mai înalte funcții în regatul său, pentru că i s-au părut mai înțelepți, mai inteligenți decât oamenii din poporul său. Acesta este motivul pentru care starea lui „iritată și furioasă” va explica uitarea lui momentană de calitățile lor excepționale.

Dan 3:14 Nebucadnețar a răspuns și le-a zis: „Șadrac, Meșac și Abed-Nego, s-a gândit să nu slujiți dumnezeilor mei și să nu vă închinați icoanei de aur pe care eu îl înalț?

14a- Nici măcar nu așteaptă să răspundă la întrebarea lui: Ne supuneți în mod deliberat ordinelor mele?

Dan 3:15 Acum fiți gata și, când veți auzi sunetul trâmbiței, al tubului, al chitarei, al sambucului, al psaltirii, al cimpoiilor și al tot felul de instrumente, vă veți închina și vă veți închina chipului care este Am facut; dacă nu te închini lui, vei fi îndată aruncat în mijlocul unui cuptor aprins. Și cine este zeul care te va izbăvi din mâna mea?

15a- Dându-și brusc seama cât de utili îi sunt acești oameni, regele este gata să le ofere o nouă șansă, supunându-se ordinii sale imperiale universale.

Întrebarea pusă va primi un răspuns neașteptat de la adevăratul Dumnezeu pe care Nebucadnețar pare să-l fi uitat, luat de activitățile vieții sale imperiale. În plus, nu există nimic care să stabilească data aventurii.

Dan 3:16 Șadrac, Meșac și Abed-Nego au răspuns împăratului Nebucadnețar: „Nu trebuie să-ți răspundem în această privință.

16a- Aceste cuvinte adresate celui mai puternic rege al timpului său par revoltătoare și ireverențioase, dar acești oameni care le-au spus nu sunt oameni răzvrățiți. Dimpotrivă, ele constituie modele de ascultare față de Dumnezeu viu căruia i-au hotărât ferm să rămână credincioși.

Dan 3:17 Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne izbăvească din cuptorul de foc și ne va izbăvi din mâna ta, rege.

17a- Spre deosebire de rege, aleșii credincioși au păstrat dovezile pe care le-a dat Dumnezeu pentru a arăta că a fost cu ei în încercarea viziunii. Asociind această experiență personală cu amintirile glorioase ale poporului lor eliberat de egipteni și sclavia lor, de către același Dumnezeu credincios, ei împing îndrăzneala până la sfidarea regelui. Determinarea lor este totală, chiar dacă vine cu prețul morții lor. Dar Duhul îi face să profetească intervenția lui: ne va izbăvi din mâna ta, rege .

Dan 3:18 *Altfel, știi, rege, că nu ne vom sluji zeilor tăi și nu ne vom închina icoanei de aur pe care ai ridicat-o.*

18a- Și în cazul în care ajutorul lui Dumnezeu nu vine, este mai bine pentru ei să moară ca aleși credincioși decât să supraviețuiască ca trădători și lași. Această fidelitate se va regăsi în proba impusă de persecutorul grec în – 168. Și după aceea, în toată epoca creștină printre creștinii adevărați care până la sfârșitul lumii nu vor confunda legea lui Dumnezeu cu legea oamenilor răi.

Dan 3:19 *Atunci Nebucadnețar s-a umplut de mânie, și și-a schimbat fața, întorcându-și fața spre Șadrac, Meșac și Abed-Nego. El a vorbit din nou și a ordonat ca cuptorul să fie încălzit de șapte ori mai mult decât ar trebui să fie încălzit.*

19a- Trebuie să se înțeleagă că acest rege nu a văzut și nici nu a auzit pe nimeni în timpul vieții să se opună deciziilor sale; ceea ce îi justifică furia și schimbarea aspectului feței. Diavolul intră în el pentru a-l conduce să-i omoare pe aleșii lui Dumnezeu.

Dan 3:20 *Apoi a poruncit unora dintre cei mai puternici soldați din oastea lui să lege pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego și să-i arunce în cuptorul de foc.*

Dan 3:21 *Oamenii aceștia au fost legați în pantalonii lor, cu tunicile, cu hainele și cu celelalte haine, și au fost aruncați în mijlocul cuptorului de foc.*

21a- Toate aceste materiale menționate sunt combustibile la fel ca și corpurile lor de carne.

Dan 3:22 *Fiindcă porunca împăratului era severă, iar cuptorul era extraordinar de fierbinte, flacăra ia ucis pe oamenii care aruncaseră în el pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego.*

22a- Moartea acestor oameni mărturisește eficacitatea mortală a focului acestui cuptor.

Dan 3:23 *Acești trei bărbați, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au căzut legați în mijlocul cuptorului de foc.*

23a- Ordinul regelui este executat, chiar și uciderea propriilor slujitori.

Dan 3:24 *Atunci împăratul Nebucadnețar s-a înspăimântat și s-a sculat repede. Iar el a răspuns și a zis sfetnicilor săi: Nu am aruncat noi trei legați în mijlocul focului? Ei i-au răspuns regelui: Cu siguranță, rege!*

24a- Regele regilor din timpul său nu-și poate crede ochilor. Ceea ce vede el depășește imaginația umană. Simte nevoia să se liniștească întrebând pe cei din jur dacă acțiunea de a arunca trei oameni în focul cuptorului este o realitate. Și acestea îi confirmă lucrul: *Este sigur, o, rege!*

Dan 3:25 *El a răspuns și a zis: Ei bine, văd patru bărbați fără legături, umblând în mijlocul focului, și nu au nici un rău; iar figura celui de-al patrulea seamănă cu cea a unui fiu al zeilor.*

25a- Se pare că numai regele a avut viziunea celui de-al patrulea personaj care l-a îngrozit. Credința exemplară a celor trei bărbați este onorată și răspunde de Dumnezeu. În acest foc, regele poate distinge oamenii și vede o figură de lumină și foc stând alături de ei. Această nouă experiență o depășește pe prima. Realitatea Dumnezeului viu îi este încă dovedită.

25b- *iar figura celui de-al patrulea seamănă cu cea a unui fiu al zeilor*

Aspectul acestui al patrulea personaj este atât de diferit de cel al oamenilor, încât regele îl identifică cu *un fiu al zeilor*. Expresia este fericită pentru că este într-adevăr o intervenție directă a celui care va deveni pentru oameni, **Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului**, Iisus Hristos.

Dan 3:26 *Atunci Nebucadnețar s-a apropiat de intrarea cuptorului de foc și, vorbind, a zis: Șadrac, Meșac și Abed-Nego, slujitori ai Dumnezeului Prea Înalt, ieșiți și veniți! Și Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit din mijlocul focului.*

26a- Încă o dată, Nabucodonosor se transformă într-un miel în fața unui rege leu imens mai puternic decât el. Această reamintire trezește mărturia experienței viziunii anterioare. Dumnezeu cerului îi face un al doilea apel.

Dan 3:27 *Satrapii, ispravnicii, dregătorii și sfetnicii împăratului s-au adunat; au văzut că focul nu a avut nicio putere asupra trupurilor acestor bărbați, că părul de pe capul lor nu a fost ars, că chiloșii nu le-au fost deteriorați și că mirosul focului nu i-a afectat.nu a ajuns.*

27a- În această experiență, Dumnezeu ne dă nouă și lui Nebucadnețar dovada reală atotputerniciei sale. El a creat legi pământești care condiționează viața tuturor ființelor umane și a tuturor animalelor care trăiesc pe solul și în dimensiunea lui. Dar tocmai a dovedit că nici el, nici îngerii nu sunt supuși acestor reguli pământești. Creator al legilor universale, Dumnezeu este deasupra lor și poate, după voia sa, să ordone cazuri miraculoase care, la vremea lui, vor aduce glorie și reputație lui Isus Hristos.

Dan 3:28 *Nebucadnețar a răspuns și a zis: Bindecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care și-a trimis îngerul și i-a izbăvit pe slujitorii lui care se încredeau în el și care au încălcat porunca împăratului și și-au predat trupul mai degrabă decât să slujească și să se închine. orice alt zeu decât Dumnezeul lor!*

28a- Mânia regelui a dispărut. Odată din nou pe picioarele sale ca bărbat, el învață din experiență și dă un ordin care va împiedica lucrul să se repete. Pentru că experiența este amară. Dumnezeu le-a arătat babilonienilor că El este viu, activ și plin de putere și putere.

28b- *care și-a trimis îngerul și i-a eliberat pe slujitorii săi care se încredeau în el și care au încălcat porunca împăratului și și-au predat trupurile mai degrabă decât să slujească și să se închine oricărui alt dumnezeu decât Dumnezeul lor!*

Într-un grad înalt de luciditate, regele realizează cât de admirabilă este loialitatea oamenilor pe care mândria lui nebună dorea să-i omoare. Fără îndoială că realizează că, din cauza puterii sale, i-ar fi fost posibil să evite acest calvar stupid provocat de mândria lui care nu-l face decât să greșească pe riscul unor oameni nevinovați.

Dan 3:29 *Acum aceasta este porunca mea: Orice om, din orice popor, neam sau limbă, care va vorbi de rău pe Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, va fi tăiat în bucăți, iar casa lui va fi redusă la un morman de gunoaie, pentru că nu există alt zeu care să poată izbăvi ca el.*

29a- Prin această declarație, regele Nebucadnețar asigură protecția sa aleșilor lui Dumnezeu.

În același timp, el amenință pe oricine vorbește de rău pe Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego și precizează că va fi sfâșiat, iar casa lui va fi redusă

la o grămadă de gunoaie, pentru că nu există. nici un alt zeu care să poată mântui ca el. În fața acestei amenințări, este cert că atâta timp cât regele Nebucadnețar va domni, aleșii credincioși ai lui Dumnezeu nu vor avea probleme din cauza comploturilor.

Dan 3:30 După aceea, regele a făcut să prospere pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego în provincia Babilonului.

30a- „Tot ce se termină bine este bine” pentru aleșii credincioși ai Dumnezeului celui viu, creatorul a tot ceea ce trăiește și există. Căci aleșii Lui vor învia cei din urmă și vor umbla pe țărâna morților, dușmanii lor de odinioară, pe pământul restaurat, pentru veșnicie.

În ultimul test se va obține și acest final fericit. Astfel, prima încercare și ultima beneficiază de intervenția directă a Dumnezeului viu în favoarea aleșilor săi pe care vine să-i mântuiască în Isus Hristos, Mântuitorul, întrucât numele său Iisus înseamnă „YaHWéH mântuiește”.

Daniel 4

Dan 4:1 Împăratul Nebucadnețar tuturor popoarelor, națiunilor și limbilor care locuiesc pe tot pământul. Fie ca pacea să ți se dea din belșug!

1a- Tonul și forma o dovedesc, regele care vorbește este cel care s-a convertit la Dumnezeul lui Daniel. Expresiile sale seamănă cu scrierile epistolelor noului legământ. El oferă pace, pentru că el însuși este acum în pace, în inima lui de om, cu Dumnezeul iubirii și al dreptății, adevăratul, singurul, unic.

Dan 4:2 Mi s-a părut bine să arăt semnele și minunile pe care Dumnezeul Preaînalt le-a făcut față de mine.

2a- Împăratul acționează acum așa cum le-a spus Isus orbilor și infirmilor vindecați de el: „Duceți-vă și arătați-vă în templu și faceți cunoscut ce a făcut Dumnezeu pentru voi”. Regele este animat de aceeași dorință inspirată de Dumnezeu. Pentru că convertirile sunt posibile în fiecare zi, dar Dumnezeu nu le dă tuturor impactul celui experimentat de un rege al regilor, un împărat puternic și puternic.

Dan 4:3 Cât de mari sunt semnele Lui! Cât de puternice sunt minunile lui! Domnia Lui este o domnie veșnică și stăpânirea Lui dăinuie din generație în generație.

3a- Înțelegerea și certitudinea acestor lucruri îi oferă pacea și adevărata fericire deja disponibile aici mai jos. Regele a învățat și a înțeles totul.

Dan 4:4 *Eu, Nebucadnețar, locuiam liniștit în casa mea și fericit în palatul meu.*

4a- Liniște și fericită? Da, dar totuși un păgân neconvertit pentru adevăratul Dumnezeu.

Dan 4:5 *Am avut un vis care m-a înspăimântat; gândurile cu care eram urmărit pe patul meu și viziunile minții m-au umplut de groază.*

5a- Acest rege Nebucadnețar ne este prezentat cu adevărat ca oia pierdută pe care Dumnezeu în Hristos vine să o caute să o ajute și să o salveze de nenorocire. Căci după acest timp pământesc pașnic și fericit, viitorul regelui avea să fie pierzanie și moarte veșnică. Pentru mântuirea lui veșnică, Dumnezeu vine să-l tulbure și să-l chinuie.

Dan 4:6 *Și am poruncit ca toți înțelepții Babilonului să fie aduși înaintea mea, ca să-mi dea explicația visului.*

6a- Evident, Nabucodonosor are probleme serioase de memorie. De ce nu îl sună imediat pe Daniel?

Dan 4:7 *Apoi au venit vrăjitorii, astrologii, caldeenii și ghicitorii. Le-am spus visul, iar ei nu mi-au dat explicația.*

7a- Lucrurile se întâmplă ca în prima viziune, ghicitorii păgâni preferă să-și recunoască incapacitatea decât să spună fabule regelui care le-a amenințat deja viața.

Dan 4:8 *În cele din urmă, Daniel a apărut înaintea mea, numit Belșațar după numele dumnezeului meu, și care are în el duhul zeilor sfinți. Ii spun visul:*

8a- Este dat motivul uitării. Bel era încă zeul regelui. Îmi amintesc aici că Darius Mediul, Cyrus Persanul, Darius Persanul, Artaxerxes I conform Esd.1, 6 și 7, toți vor aprecia la vremea lor pe evreii aleși și singurul lor Dumnezeu. Inclusiv Cyrus despre care Dumnezeu prorocește în Isaia 44:28, spunând: *Eu spun despre Cyrus: El este păstorul meu și va face toată voia mea; va zice despre Ierusalim: Să fie reconstruit! Și a templului: Să se întemeieze! - Păstorul profețit va împlini voia profetică a lui Dumnezeu, căruia îi recunoaște că se supune. Acest alt text confirmă convertirea lui profetizată: Isaia 45:2: Așa vorbește Domnul unsului Său, lui Cir și în versetul 13: Eu l-am ridicat pe Cir în dreptatea Mea și îi voi îndrepta toate căile. ; El îmi va zidi cetatea și va elibera pe robii mei, fără răscumpărare sau mită, zice Domnul oștirilor. Iar împlinirea acestui plan apare în Esd.6:3 până la 5: În primul an al regelui Cir, regele Cir a dat această poruncă cu privire la casa lui Dumnezeu din Ierusalim: Să se zidească casa din nou, ca să fie un loc unde se jertfă. sunt oferite și că are baze solide. Va avea șaiszeci de coți înălțime, șaiszeci de coți lățime, trei rânduri de pietre cioplite și un rând de lemn nou. **Costurile vor fi plătite de gospodăria regelui**. Mai mult decât atât, vasele de aur și argint ale Casei lui Dumnezeu, pe care Nebucadnețar le luase din templul din Ierusalim și le dusesse în Babilon, vor fi înapoiate, duse la templul din Ierusalim la locul unde se aflau și așezate în casă. lui Dumnezeu. **Costurile vor fi plătite de gospodăria regelui**. Dumnezeu îi acordă onorurile pe care le-a dat regelui Solomon. Totuși, fii atent! Acest decret nu va permite ca calculul propus în Dan.9:25 să fie folosit pentru a obține data primei veniri a lui Mesia; va fi cea a regelui Artaxerxe Persanul. Cyrus a reconstruit templul, dar Artaxerxe a autorizat*

reconstrucția zidurilor Ierusalimului și întoarcerea întregului popor evreu pe pământul său național.

Dan 4:9 *Belșaşar, căpetenia magicienilor, despre care ştiu că are în tine duhul zeilor sfinți și căruia nici un secret nu este greu, dă-mi explicația viziunilor pe care le-am văzut în vis.*

9a- Trebuie să înțelegem unde este regele. În mintea lui , el a rămas păgân și l-a recunoscut pe Dumnezeu lui Daniel doar ca un alt zeu, cu excepția faptului că era capabil să explice visele. Ideea de a trebui să schimbe zeii nu i-a trecut prin cap. Dumnezeu lui Daniel era doar un alt zeu în comparație cu ceilalți.

Dan 4:10 *Acestea sunt viziunile minții mele când stau culcat. M-am uitat și, iată, era un copac de mare înălțime în mijlocul pământului.*

10a- În imaginile pe care le va folosi Isus pentru a-și da lecțiile oamenilor duhovnicești pe care dorește să-i predea, copacul va fi chipul omului, de la trestia care se îndoiaie și se îndoiaie până la cedru puternic și maiestuos. Și așa cum omul poate aprecia fructul gustos al unui pom, Dumnezeu apreciază sau nu fructele aduse de fapăturile sale, de la cele mai plăcute la cele mai puțin plăcute, chiar detestabile și dezgustătoare.

Dan 4:11 *Și acest copac a devenit mare și puternic, vârful lui se întindea până la ceruri și se vedea de la marginile întregului pământ.*

11a- În viziunea statuii, regele caldean era deja comparat cu un copac după chipul puterii, puterii și imperiului care i-a fost dat de adevăratul Dumnezeu.

Dan 4:12 *Frunzișul lui era frumos și rodul ei era bogat; a cărat mâncare pentru toată lumea; fiarele câmpului s-au adăpostit la umbra lui și fiecare făptură vie trăgea hrană din ea.*

12a- Acest rege puternic a împărțit cu toți cei din imperiul său bogăția și hrana produsă sub directivele sale.

12b- *păsările cerului și-au adăpostit printre ramurile lui,*

Expresia este o reluare a lui Dan.2:38. În sensul literal, aceste păsări ale cerului reprezintă pacea și liniștea care domnesc sub conducerea sa. În sensul spiritual, ei înseamnă îngerii cerești ai lui Dumnezeu, dar în această referință unică din Ec.10:20, Dumnezeu însuși este cel care este în discuție, căci singurul cercetează gândurile fiecărei persoane: Nu *blestemați pe împărat. , chiar și în mintea ta și nu blestema pe cei bogați în camera în care dormi; căci pasărea cerului și-ar duce vocea, animalul înaripat și -ar publica cuvintele .* În majoritatea citatelor, păsările cerului evocă vulturi și păsări de pradă, dominante printre speciile înaripate. Păsările se stabilesc acolo unde hrana lor este abundentă; imaginea confirmă prin urmare prosperitatea și saturația alimentară.

Dan 4:13 *În vedeniile duhului meu, pe care le-am văzut în timp ce zăceam, am văzut, și iată că unul dintre cei ce veghează și sunt sfinți s-a pogorât din cer.*

13a- Într-adevăr, îngerii cerești nu au nevoie să doarmă, deci sunt în activitate permanentă. Cei care sunt sfinți și Îi slujesc lui Dumnezeu se coboară din cer pentru a duce soliile Sale slujitorilor Săi pământești.

Dan 4:14 *El a strigat cu putere, și a spus astfel: Taie copacul și taie-i crengile; scuturați frunzișul și împrăștiați fructele; fiarele să fugă de sub ea și păsările din ramurile lui!*

14a- Viziunea anunță că regele își va pierde împărăția și dominația asupra lui.

Dan 4:15 *Dar lăsați tulpina acolo unde sunt rădăcinile în pământ și legați-o cu lanțuri de fier și aramă printre iarba câmpului. Să fie udat în roua cerului și, ca fiarele, să aibă iarba pământului ca parte.*

15a- *Dar lasă trunchiul în pământ unde sunt rădăcinile*

Regele va rămâne în împărăția lui; el nu va fi expulzat.

15b- *și leagă-l cu lanțuri de fier și aramă, printre iarba câmpului*

Nu este nevoie de lanțuri de fier sau de aramă, pentru că Dumnezeu va face pur și simplu creatura sa maleabilă să-și piardă rațiunea și bunul simț în toate aspectele sale, fizice, mentale și morale. Puternicul rege se va lua drept o fiară de câmp. Cei mari ai regatului său vor fi, prin urmare, forțați să înlătore de la el dominația regatului.

15c- *Să fie udat cu roua cerului și să aibă, ca fiarele, iarba pământului ca parte a sa*

Ne putem imagina consternarea adulților săi care îl vor vedea mâncând iarbă din pământ, ca o vaca sau ca o oaie. El va refuza locuințele acoperite, preferând să trăiască și să doarmă la câmp.

Dan 4:16 *Inima lui de om îi va fi luată de la el, și inima de fiară îi va fi dată; și peste el vor trece șapte ori.*

În această experiență, Dumnezeu dă din nou dovada reală atotputerniciei sale. Fiindcă Creator al vieții tuturor creaturilor sale, el poate oricând, pentru gloria lui, să facă pe cineva inteligent sau, dimpotrivă, să-l amuți. Pentru că rămâne invizibil pentru ochii lor, bărbații ignoră această amenințare care îi cântă în mod constant. Dar este adevărat că el intervine rar, iar când o face, este pentru un motiv și un scop anume.

Pedeapsa este măsurată. Se va aplica regelui Nebucadnețar de **șapte ori**, doar șapte ani. Nu există nicio legitimitate în folosirea acestei durate pe altceva decât pe regele însuși. Din nou, făcând această alegere a numărului „7”, Dumnezeu creator perfecționează cu „sigiliul său regal” acțiunea care urmează să fie îndeplinită.

Dan 4:17 *Această sentință este o hotărâre a celor ce veghează, această hotărâre este o poruncă a sfinților, pentru ca cei vii să știe că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea el și că el ridică acolo pe cel mai josnic dintre oameni.*

17a- *Această sentință este un decret al celor care veghează*

Duhul subliniază caracterul excepțional al acestei intervenții divine căreia îi acordă un rol de „decret” datorat *celor care veghează*. Omul trebuie să învețe că, în ciuda aparențelor înșelătoare, el este urmărit constant de ființe cerești. Dumnezeu vrea să facă din acest exemplu o lecție pentru ființe umane până la sfârșitul lumii. Citând *pe cei care privesc*, el dezvăluie unitatea colectivă perfectă a îngerilor din tabăra lui Dumnezeu care îi asociază în proiectele și acțiunile sale.

17b- *pentru ca cei vii să știe că Cel Preaînalt stăpânește asupra împărăției oamenilor, că o dă cui vrea el*

Dumnezeu conduce totul și controlează totul. Adesea, uitând această realitate ascunsă, omul se crede stăpân pe destinul său și pe deciziile sale. El crede că își alege conducătorii, dar Dumnezeu este cel care îi pune în funcție, după bunăvoința sa și judecata lui asupra lucrurilor și ființelor.

17c- și că el ridică acolo pe cel mai josnic dintre oameni

Este adevărată zicala: „oamenii au liderii pe care îi merită”. Când oamenii merită un om ticălos ca conducător, Dumnezeu le impune.

Dan 4:18 *Acesta este visul pe care l-am visat eu, regele Nebucadnețar. Tu, Belșatar, dă explicația, căci toți înțelepții împărăției mele nu mi-o pot da; poți, pentru că ai în tine duhul sfinților zei.*

18a- Nebucadnețar face progrese, dar încă nu s-a convertit. Și-a amintit încă că Daniel slujește zeilor sfinți . Monoteismul nu este încă înțeles de el.

Dan 4:19 *Daniel, al cărui nume era Belșatar, a rămas o clipă uluit, și gândurile lui l-au tulburat. Împăratul a răspuns și a zis: Belșatar, să nu te tulbure visul și explicația; Iar Belșatar a răspuns: Domnul meu, visul să fie pentru vrăjmașii tăi și explicația lui pentru potrivnicii tăi!*

19a- Daniel înțelege visul și ceea ce se va întâmpla este atât de groaznic pentru rege, încât Daniel ar prefera să vadă lucrul împlinit asupra dușmanilor săi.

Dan 4:20 *Pomul pe care l-ai văzut, care creștea mare și puternic, al cărui vârf ajungea până la ceruri și care se vedea în toate părțile pământului;*

Dan 4:21 *Acest copac, al cărui frunziș era frumos și roadele lui bogate, care aducea hrană tuturor, sub care se adăposteau fiarele câmpului și printre ramurile căruia și-au adăpostit păsările cerului,*

21a- *frunzișul era frumos*

Aspectul fizic și îmbrăcămintea.

21b- *și fructe abundente*

Abundența prosperității.

21c- *care ducea mâncare pentru toți*

Care a asigurat întreținerea alimentară a întregului popor.

21d- *sub care se adăposteau fiarele câmpului*

Regele protector al slujitorilor săi.

21- *și printre ale căror ramuri și-au făcut casa păsările cerului*

Sub stăpânirea lui, poporul său trăia în mare siguranță. Păsările zboară și lasă copacul la cel mai mic pericol.

Dan 4:22 *Tu ești, rege, care te-ai făcut mare și puternic, a cărui măreție a crescut și a crescut până la ceruri și a cărui stăpânire se întinde până la marginile pământului.*

Dan 4:23 *Și împăratul a văzut pe unul dintre sfinții veghetori coborându-se din cer, și zicând: Tăiați copacul și nimiciți-l; ci lăsați trunchiul în pământ unde sunt rădăcinile și legați-l cu lanțuri de fier și aramă, printre iarba câmpului; să fie udat cu roua cerului și partea lui să fie cu fiarele câmpului, până când vor trece peste el de șapte ori.*

Dan 4:24 *Aceasta este explicația, împărate, aceasta este porunca Celui Prea Înalt, care se va împlini asupra domnului meu, împăratul.*

Dan 4:25 *Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui cu fiarele câmpului și îți vor da iarbă să mănânci ca boii; vei fi udat de roua cerului și șapte ori vor trece peste tine, până vei ști că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.*

25a- *până când vei ști că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.*

Daniel îl menționează pe Dumnezeu drept „Preaînalt”. El orientează astfel gândurile regelui asupra existenței unui singur Dumnezeu; o idee pe care regele o înțelege foarte greu, din cauza acestor origini politeiste moștenite din tată în fiu.

Dan 4:26 *Porunca de a lăsa trunchiul unde sunt rădăcinile copacului înseamnă că împărăția ta va rămâne cu tine când vei recunoaște că Cel ce stăpânește este în ceruri.*

26a- Când *recunoaște că cel care domnește este în ceruri*, experiența umilinței va înceta pentru că regele va fi convins și convertit.

Dan 4:27 *De aceea, împărate, să vă placă sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale practicând dreptate și fărădelegilor tale arătând compasiune față de cei nefericiți și fericirea ta poate continua.*

27a- Când regele va pune în practică lucrurile enumerate de Daniel în acest verset, el se va converti cu adevărat. Dar acest personaj este dat mândriei, puterea sa incontestabilă l-a făcut capricios și adesea nedrept, așa cum ne-au învățat experiențele anterioare revelate.

Dan 4:28 *Toate aceste lucruri s-au împlinit asupra regelui Nebucadnețar.*

28a- Această declarație a lui Daniel interzice orice altă interpretare a acestei profeții, care condamnă la nulitate bazele profetice predate de Martorii lui Iehova și orice alt grup religios care contravine regulii definite de Daniel. Mai mult, conținutul întregului capitol oferă dovadă în acest sens. Pentru că povestea ne va învăța de ce regele este lovit de un blestem în profeția copacului.

Dan 4:29 *La sfârșitul a douăsprezece luni, pe când mergea în palatul împărătesc din Babilon,*

29a- 12 luni, sau un an sau „*un timp*” între viziune și împlinirea ei.

Dan 4:30 *Împăratul a răspuns și a zis: Nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am zidit ca locuință împărătească, prin puterea puterii mele și pentru slava măreției mele?*

30a- Acesta este momentul fatidic când regele ar fi făcut mai bine să tacă. Dar îl putem înțelege pentru că Babilonul său a fost cu adevărat o minune pură încă listată ca una dintre „șapte minuni ale lumii”. Grădini suspendate luxuriante cu verdeață, iazuri, piețe spațioase și metereze pe un pătrat de 40 km pe fiecare parte. Rampete pe vârful cărora două tancuri puteau trece unul pe altul pe toată lungimea meterezelor; autostrada vremii. Una dintre porțile sale, reconstruită la Berlin, se află în centrul a două ziduri formate din pietre albastre emailate pe care este gravată emblema regelui: un leu cu aripi de vultur pe care îl menționează Dan.7:4. Avea cu ce să fie mândru. Dar Dumnezeu nu vede mândrie în cuvintele lui, vede mândrie dar mai ales uitare și dispreț față de experiențele sale anterioare. Cu siguranță, acest rege nu este singura ființă mândră de pe pământ, dar Dumnezeu și-a pus ochii pe el, îl vrea în raiul lui și îl va avea. Aceasta merită explicație: Dumnezeu își judecă creaturile dincolo de aparențe. El le cercetează inimile și mințile și recunoaște, fără să se înșele vreodată, oile demne de mântuire. Acest lucru îl face să insiste și uneori să facă minuni dar metoda este justificată de calitatea rezultatului final obținut.

Dan 4:31 *Pe când cuvântul era încă în gura împăratului, din cer s-a coborât un glas: „Ascultă, rege Nebucadnețar, că împărăția ți se va lua!*

31a- Nebucadnețar este o victimă a iubirii lui Dumnezeu care i-a întins o capcană și l-a avertizat în visul său profetic. Se aude sentința din cer, dar să ne bucurăm pentru că răul pe care i-l va face Dumnezeu îi va salva viața și o va face veșnică.

Dan 4:32 *Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui cu fiarele câmpului și îți vor da iarbă să mănânci ca boii; și peste tine vor trece șapte timpuri, până vei ști că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.*

32a- De șapte ani, de șapte ori, regele își pierde luciditatea și mintea îl convinge că nu este decât un animal.

Dan 4:33 *În același timp, cuvântul s-a împlinit asupra lui Nebucadnețar. A fost izgonit dintre oameni, a mâncat iarba ca boii, trupul i-a fost udat de roua cerului; până când părul i-a crescut ca pene de vultur și unghiile ca ale păsărilor.*

33a- Regele mărturisește că tot ce fusese anunțat în viziune a fost bine realizată asupra lui. În scrierea mărturiei sale, regele convertit evocă această experiență umilitoare, vorbind despre sine la persoana a treia. Rușinea încă îl împinge să se dă înapoi. O altă explicație rămâne posibilă, și anume că această mărturie a fost scrisă împreună de împărat și Daniel, noul său frate în adevăratul Dumnezeu.

Dan 4:34 *După timpul hotărât, eu, Nabucodonosor, mi-am ridicat ochii spre cer, și rațiunea s-a întors la mine. L-am binecuvântat pe Cel Prea Înalt, l-am lăudat și l-am slăvit pe Cel ce trăiește în veci, a cărui stăpânire este stăpânire veșnică și a cărui împărăție dăinuie din neam în neam.*

34a- Dumnezeuul înțelept și atotputernic dobândește dragostea oii pierdute. Ea s-a alăturat turmei lui și își înmulțește laudele pentru slava Lui.

34b- *cel a cărui stăpânire este o stăpânire veșnică și a cărui domnie dăinuie din generație în generație*

Formula se referă la a 5-a ^{împărăție}, de data aceasta, veșnică, a vedeniei Fiului omului din Dan. 7:14: *Lui i-au fost date stăpânire, slavă și împărăție; și i-au slujit toate popoarele, națiunile și oamenii din orice limbă. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică care nu va trece, iar împărăția Lui nu va fi niciodată distrusă.* Și, de asemenea, în viziunea chipului din Dan. 2:44: *În zilele acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi niciodată nimicită și nici nu va trece sub stăpânirea altui popor; va sfârâma și va nimici toate aceste împărății și el însuși va răbda pentru totdeauna.*

Dan 4:35 *Toți cei ce locuiesc pe pământ nu sunt nimic în ochii lui: el face ce vrea cu ostirea cerului și cu cei ce locuiesc pe pământ; el: Ce faci?*

35a- Slavă Dumnezeului celui viu! Pentru că de data aceasta regele a înțeles totul și s-a convertit.

Dan 4:36 *În vremea aceea, mi-a revenit minte; slava împărăției mele, măreția și splendoarea mea mi-au fost redată; consilierii mei și bătrânii mei m-au întrebat din nou; Am fost restabilit în regatul meu și puterea mea a crescut.*

36a- Asemenea dreptului și dreptului Iov, căruia Dumnezeu i-a dat fii, fiice și urmași la sfârșitul încercării sale, regele își recapătă încrederea marilor săi și își reia domnia acum înțeleaptă printre adevărații înțelepți luminați de Dumnezeu cel viu. Această experiență dovedește că Dumnezeu dă împărăția cui dorește. El a fost cel care i-a inspirat pe marii caldeeni să ceară din nou regele lor.

Dan 4:37 *Acum, Eu, Nabucodonosor, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, ale cărui fapte sunt toate adevărate și ale cărui căi sunt drepte și care poate să smerească pe cei ce umblă în mândrie.*

37a- O poate spune, pentru că a plătit pentru a putea spune.

Pentru a evita ce e mai rău, scoaterea unui dinte poate răni foarte mult; dar miza poate justifica suferința. Pentru a câștiga eternitatea, poate fi necesar să treci prin încercări grele sau foarte grele; dezrădăcinarea mândriei le va justifica atunci când va fi posibil. Cunoscându-și potențialul, Iisus Hristos l-a făcut orb pe Pavel pe drumul Damascului, pentru ca „persecutorul fraților săi” orb spiritual să devină martorul său credincios și zelos, după ce și-a recăpătat vederea ochilor, dar mai presus de toate, vederea lui. spirit.

Daniel 5

Dan 5:1 *Împăratul Belșatar a dat un mare ospăț nobililor săi, în număr de o mie, și a băut vin în fața lor.*

1a- Împăratul Nebucadnețar a adormit în pacea lui Dumnezeu când era destul de bătrân și i-a urmat fiul său Nabonid, reticent să guverneze, așa că l-a lăsat pe fiul său Belșatar să domnească în locul lui. Nu confundați acest nume care înseamnă „Bel îl protejează pe rege”, provocare pe care Dumnezeu intenționează să o accepte, cu cel pe care Nebucadnețar i-a dat-o lui Daniel: Belșatar care înseamnă „Bel va proteja”. La originea acestor nume se află venerarea lui Bel sau Bélial în spatele căruia se află singurul organizator al politeismului: Satana, diavolul. După cum vom vedea, succesorii regelui convertit nu l-au urmat pe această cale.

Dan 5:2 *Belșatar, după ce a gustat vinul, a adus vasele de aur și de argint pe care tatăl său Nebucadnețar le luase din templul din Ierusalim, astfel încât împăratul și nobilii săi, soțiile și concubinele lui au fost folosite pentru baut.*

2a- Pentru acest rege păgân, aceste vase de aur și argint sunt doar prada luată de la evrei. După ce a ales să-l ignore pe adevăratul Dumnezeu la care se convertise Nebucadnețar, el ignoră faptul că acest Dumnezeu viu îi judecă toate acțiunile. Folosind pentru o utilizare josnică și profană aceste lucruri consacrate și sfințite în slujba Dumnezeului creator, el comite ultima greșeală a scurtei sale vieți. La vremea lui, Nebucadnețar a știut să țină cont de puterea activă a Dumnezeului evreilor pentru că a înțeles că zeii săi naționali în adevăr nu există. Toate popoarele supuse regelui Babilonului auziseră puternica sa mărturie în favoarea Regelui cerurilor, în special familia lui imediată. Prin urmare, Dumnezeu are toate motivele să se arate acum drept și fără milă.

Dan 5:3 *Apoi au adus vasele de aur care au fost scoase din templu, din casa lui Dumnezeu din Ierusalim; iar regele și nobilii săi, soțiile și concubinele lui, l-au folosit pentru a bea.*

3a- Daniel insistă asupra originii acestor vase care au fost îndepărtate din templu, din casa lui Dumnezeu din Ierusalim. Deja, văzând că Dumnezeul evreu a îngăduit ca aceste lucruri să fie scoase din templul său, tânărul rege ar fi trebuit să înțeleagă că adevăratul Dumnezeu pedepsește și pedepsește aspru pe cei care îi

slujesc rău. Zeii păgâni nu fac astfel de lucruri și oficianții lor caută doar să-i placă oamenilor a căror credulitate o exploatează.

Dan 5:4 *Au băut vin și au lăudat zeii aurului, argintului, aramei, fierului, lemnului și pietrei.*

4a- Folosirea profană este depășită, este folosirea idolatrică, culmea urâciunii pentru Dumnezeu. Detaliu important, într-o mare etapă de nepăsare, regele ospătă cu prietenii săi, în timp ce orașul său este amenințat de medii și perși care îl asediază.

Dan 5:5 *În clipa aceea, au apărut degetele mâinii unui om, și au scris în fața sfeșnicului pe calcarul zidului palatului împărătesc. Regele a văzut acest capăt al mâinii care scria.*

5a- Minunile din vremea lui Nebucadnețar fiind disprețuite, această nouă minune nu își propune să convertească, ci să distrugă viețile celor vinovați, după cum vom vedea. În fața acuzatorilor răi care doreau moartea unui păcătos, Iisus Hristos va scrie și el în nisip cu degetul păcatele pe care le comit în secret.

Dan 5:6 *Atunci împăratul și-a schimbat culoarea și l-au tulburat gândurile; articulațiile spatelui i s-au relaxat, iar genunchii i s-au izbit unul de altul.*

6a- Minunea își produce imediat efectele. În ciuda intoxicației, mintea lui reacționează, este îngrozit.

Dan 5:7 *Împăratul a strigat tare după astrologi, pe caldeeni și pe ghicitori; iar regele a răspuns și a zis înțelepților Babilonului: „Oricine va citi scriptura aceasta și îmi va da explicația ei, va fi îmbrăcat în purpură și va purta un colier de aur la gât și va avea locul al treilea în guvernarea regatului...”*

7a- Încă o dată, Daniel este ignorat; mărturiile sale au fost disprețuite de succesiunea regală. Și din nou, într-o angoasă extremă, tânărul rege promite cele mai înalte onoruri celui care se dovedește capabil să descifreze mesajul scris pe perete într-un mod supranatural. Cine va face asta va primi locul al treilea în regat, pentru că Nabonid și Belșatașar ocupă locul întâi și al doilea.

Dan 5:8 *Toți înțelepții împăratului au intrat; dar nu au putut citi scrisul și să-i dea regelui explicația.*

8a- Ca și sub Nebucadnețar, acest lucru rămâne imposibil pentru înțelepții păgâni.

Dan 5:9 *Atunci împăratul Belșatașar s-a înspăimântat foarte tare, și-a schimbat culoarea, și nobilii lui au fost înspăimântați.*

Dan 5:10 *Și regina, din pricina cuvintelor împăratului și ale nobililor săi, a intrat în sala de ospăț și a spus astfel: „O, rege, trăiește în veac! Fie ca gândurile tale să nu te tulbure și să nu-ți schimbe fața!”*

Dan 5:11 *În împărăția ta este un om care are în el duhul dumnezeilor sfinți; și în zilele tatălui tău s-au găsit în el lumini, pricepere și înțelepciune ca înțelepciunea zeilor. De asemenea, regele Nebucadnețar, tatăl tău, regele, tatăl tău, l-a pus conducător al magilor, al astrologilor, al caldeenilor, al ghicitorilor,*

Dan 5:12 *pentru că în el, Daniel, numit de regele Belșatașar, s-a găsit un spirit superior, cunoștință și pricepere, capacitatea de a interpreta vise, de a explica ghicitori și de a rezolva întrebări dificile. De aceea Daniel să fie chemat și el va da explicația.*

12a- Această mărturie a reginei este confuză și condamnă întreaga familie regală: știam asta... dar am ales să nu luăm în considerare.

Dan 5:13 *Atunci Daniel a fost adus înaintea împăratului. Împăratul a răspuns și i-a zis lui Daniel: „Ești tu acesta Daniel, unul dintre robii lui Iuda, pe care tatăl meu, regele, l-a scos din Iuda?”*

Dan 5:14 *Am auzit de tine că ai în tine duhul zeilor și că în tine este lumină, înțelegere și înțelepciune extraordinară.*

Dan 5:15 *Tocmai au adus înaintea mea pe înțelepți și pe astrologi, ca să citească această scriere și să-mi dea explicația; dar nu puteau da explicația cuvintelor.*

Dan 5:16 *Am învățat că poți să dai explicații și să rezolvi întrebări dificile; acum, dacă poți să citești această Scriptură și să-mi dai explicația, vei fi îmbrăcat în purpură, vei purta un colier de aur la gât și vei avea locul al treilea în guvernarea împărăției.*

16a- Locul al treilea după Nabonid, tatăl său și el însuși.

Dan 5:17 *Daniel a răspuns înaintea împăratului: „Păstrează-ți darurile și dă-ți darurile altora; cu toate acestea îi voi citi regelui scrisul și îi voi da explicația.*

17a- Daniel este bătrân și nu dă importanță onorurilor sau bunurilor și valorilor de argint și aur, dar ocazia de a-i aminti acestui tânăr rege de greșelile sale, de păcatele sale pe care va trebui să le plătească pentru viața sa, nu o face. refuza si el este slujitorul lui Dumnezeu pentru acest tip de actiune.

Dan 5:18 *O, împărate, Dumnezeu cel suprem a dat lui Nebucadnețar tatălui tău stăpânire, măreție, slavă și măreție;*

18a- Domnia lui Nebucadnețar fusese lucrarea și darul adevăratului Dumnezeu, la fel ca măreția lui pe care el o atribuisse, greșit, *propriei sale puteri*, din mândrie, înainte de a fi prost de Dumnezeu timp de șapte ani.

Dan 5:19 *și din pricina măreției pe care i-o dăduse, toate popoarele, neamurile, oamenii din toate limbile s-au temut și s-au cutremurat înaintea lui. Regele i-a ucis pe cei pe care i-a dorit și a lăsat pe cei pe care i-a dorit să trăiască; i-a ridicat pe cei pe care i-a dorit, i-a coborât pe cei pe care i-a dorit.*

19a- *Regele i-a ucis pe cei pe care i-a dorit*

În special, această putere dată de Dumnezeu l-a determinat să pedepsească poporul evreu răzvrătit și să-i omoare pe mulți dintre reprezentanții lor.

19b- *și a părăsit viața celor pe care i-a dorit*

Daniel și evreii captivi au beneficiat.

19c- *i-a crescut pe cei pe care i-a dorit*

Daniel și cei trei tovarăși ai săi credincioși au fost ridicați deasupra caldeenilor de către regele Nebucadnețar.

19d- *și a coborât pe cei pe care i-a dorit*

Marii regatului său trebuiau să consimtă să fie guvernați de tineri străini din captivitatea evreilor. Prin mâna sa puternică, mândria națională evreiască a fost umilită și distrusă.

Dan 5:20 *Dar când inima lui s-a înălțat și duhul i s-a împietrit la trufie, a fost aruncat de pe tronul său împărătesc și dezbrăcat de slava lui;*

20a- Experiența regelui Nebucadnețar ne permite să înțelegem aroganța atribuită regelui papal al lui Dan.7:8. Daniel îi demonstrează regelui că puterea absolută este dată de Dumnezeu oricui dorește, conform programului său. Dar,

amintindu-și înjosirea regelui Nebucadnețar, el îi reamintește că, oricât de puternic ar fi el, un rege pământesc depinde de puterea nelimitată a regelui ceresc.

Dan 5:21 *El a fost izgonit din mijlocul copiilor oamenilor, și inima lui a devenit ca inima fiarelor, și locuința lui era cu măgari sălbatici; i s-a dat iarbă să mănânce ca boii, iar trupul i s-a udat cu roua cerului, până când a recunoscut că Dumnezeu suprem stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui îi place.*

21a- Remarc, numai în acest verset, mențiunea „măgari sălbatici”. Măgarul este un simbol tipic al încăpățânării: „încăpățânat ca măgarul”, mai ales dacă este „sălbatic” și nu domesticit. Este simbolul care reprezintă spiritul omului care refuză să audă lecțiile date de Dumnezeu prin experiențele vieții sale și prin revelațiile sale biblice.

Dan 5:22 *Iar tu, fiul său Belșatar, nu ți-ai smerit inima, deși știai toate aceste lucruri.*

22a- De fapt, Belșatar a fost cel care s-a comportat ca un „măgar sălbatic” fără a ține cont de experiența trăită de „tatăl” său (bunicul său).

Dan 5:23 *Te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele casei lui au fost aduse înaintea ta și le-ai folosit pentru a bea vin, tu și bătrânii tăi, soțiile și concubinele tale; ai lăudat zeii de argint, aur, aramă, fier, lemn și piatră, care nu văd și nu aud și nu știu nimic și nu l-ai proslăvit pe Dumnezeu, care are în mână suflarea ta și toate căile tale.*

23a- Belșatar a profanat vasele de aur care au fost sfințite pentru Dumnezeu creator pentru serviciul religios al templului său. Dar folosindu-le pentru a lăuda pe falșii zei păgâni, el a atins culmea **urâciunii**. Această imagine o pregătește pe cea din Apocalipsa 17:4: *Această femeie era îmbrăcată în purpuriu și stacojiu și împodobită cu aur și pietre prețioase și perle. Ea ținea în mână un pahar de aur, plin cu urâciunile și necurațiile prostituției ei*. Ea primește numele „Babilon cel mare” în versetul 5.

Dan 5:24 *De aceea a trimis acest capăt al mâinii care a trasat această scriere.*

24a- La rândul său, Belșatar descoperă prea târziu existența adevăratului Dumnezeu viu care acționează și reacționează în mod miraculos la comportamentul oamenilor.

Dan 5:25 *Aceasta este scrierea care a fost scrisă: pisici, pisici, tekel, oufarsin.*

25a- Traducere: numărat, numărat, cântărit și împărțit

Dan 5:26 *Și aceasta este explicația acestor cuvinte. Numărat: Dumnezeu a numărat împărăția ta și i-a pus capăt.*

26a- Primul „numărat” vizează începutul domniei, iar al doilea „numărat”, sfârșitul acestei domnii.

Dan 5:27 *Cântărit: Ai fost cântărit la cântar și ai fost găsit lipsit.*

27a- Scara este aici simbolul judecății divine. Bărbații l-au adoptat pentru a desemna serviciile justiției; o justitie foarte imperfectă. Dar cel al lui Dumnezeu este desăvârșit și bazat pe imaginea unui cântar dublu, el cântărește acțiunile de bine și de rău pe care ființa judecată le-a îndeplinit. Dacă platoul binelui este mai ușor decât cel al răului, condamnarea divină este justificată. Și acesta este cazul regelui Belșatar.

Dan 5:28 *Împărțit: Împărăția ta va fi împărțită și va fi dată Mediilor și Perșilor.*

28a- În timp ce el se deda la băuturi abominabile în palatul său regal, condus de regele Darius, medii au intrat în Babilon pe lângă albia râului, s-au deviat temporar și s-au secat.

Dan 5:29 *Belșatar a dat îndată porunci, și l-au îmbrăcat pe Daniel în purpură și i-au pus un colier de aur la gât;*

Dan 5:30 *În aceeași noapte a fost ucis Belșatar, împăratul caldeenilor.*

Dan 5:31 *Dar Darius Mediul a luat stăpânire pe împărăție, fiind în vârstă de șaizeci și doi de ani.*

31a- Această mărturie precisă a martorului ocular a lui Daniel nu este recunoscută de istorici care atribuie această acțiune regelui persan Cyrus 2 cel mare în – 539.

Daniel 6

Învățătura acestui capitol 6 este identică cu cea din Daniel 3. Ne prezintă, de această dată, Daniel într-un test de fidelitate model , pentru a imita și reproduce pentru toți aleșii chemați de Dumnezeu în Isus Hristos. Comentariile sunt utile, dar citește și învață lecția. Regele *Darius* se comportă ca Nebucadnețar la vremea lui și, la rândul său, *în vârstă de 62 de ani* , va mărturisi gloria Dumnezeului viu al lui Daniel; o convertire obținută prin mărturia de credincioșie a lui Daniel când Dumnezeu l-a protejat de *lei* . De la începutul relației lor, el are afecțiune și interes pentru Daniel care îl slujește cu credință și onestitate și în care discernere *un mintea superioara* .

Dan 6:1 *A fost bine ca Darius să pună peste împărăție o sută douăzeci de satrapi, care să fie în toată împărăția.*

1a- Regele Darius își dezvăluie înțelepciunea încredințând guvernarea regatului celor 120 de guvernatori stabiliți în 120 de provincii.

Dan 6:2 *Și a pus peste ei trei căpetenii, printre care se afla și Daniel, pentru ca acești satrapi să le dea socoteală și pentru ca împăratul să nu sufere vreun rău.*

2a- Daniel este încă printre principalii lideri care supraveghează satrapii.

Dan 6:3 *Daniel ia întrecut pe căpetenii și pe satrapi, pentru că era în el un spirit superior; iar regele s-a gândit să-l întemeieze în întregul regat.*

3a- Darius, la rândul său, observă superioritatea lui Daniel în ceea ce privește mintea sa inteligentă și înțeleaptă. Iar planul său de a-l stabili mai presus de toate va stârni gelozia și ura împotriva lui Daniel.

Dan 6:4 *Atunci conducătorii și satrapii au căutat o ocazie să-l acuze pe Daniel cu privire la treburile împărăției. Dar ei nu au găsit prilej, nici nimic de muștrat, pentru că el era credincios și nu se vedea în el nici vină, nici nimic rău.*

4a- Daniel slujește lui Dumnezeu acolo unde îl pune, astfel încât să slujească împăratului cu aceeași dăruire și credincioșie. Pare astfel *de necontestat* ; un criteriu găsit în rândul sfinților „advențiști din zilele din urmă”, conform Apoc. 14:5.

Dan 6:5 *Bărbații aceștia au zis: „Nu vom găsi nici un prilej împotriva acestui Daniel, dacă nu găsim unul în legea Dumnezeului său.*

5a- Aceste raționamente dezvăluie gândirea taberei diabolice a ultimului test pământesc al credinței în care, odihna sabatică a zilei a șaptea a legii lui Dumnezeu va permite uciderea slujitorilor săi credincioși, deoarece ei nu vor consimți să onoreze restul primei zile a devenit obligatoriu, duminica conform legii religioase romane.

Dan 6:6 *Atunci acești căpetenii și acești satrapi au venit în tumult la rege și i-au spus astfel: Împărate Darius, trăiește în veci!*

6a- Această intrare tumultuoasă își propune să-i amintească regelui de puterea numerelor, de capacitatea sa de a crea tulburări și, prin urmare, de nevoia ca el să-și întărească dominația.

Dan 6:7 *Toți căpeteniile împărăției, ispravnicii, satrapii, sfetnicii și guvernanții sunt de părere că ar trebui dat un edict împărătesc, cu o interdicție severă, ca oricine în termen de treizeci de zile, care se roagă cuiva. Dumnezeu sau oricărui om, în afară de tine, rege, va fi aruncat în groapa cu lei.*

7a- Până atunci, regele Darius nu a căutat să-i forțeze pe oamenii regatului său să slujească unui zeu mai degrabă decât altuia. În politeism, libertatea religioasă este completă. Iar pentru a-l convinge, unghiitorii îl măgulesc, cinstându-l, pe regele Darius, ca pe un zeu. Iarăși aici, ca la toți marii conducători, mândria se trezește și îl face să aprobe această rânduială care însă nu i-a venit din minte.

Dan 6:8 *Acum, rege, întărește interdicția și scrie hotărârea, ca să fie irevocabilă, conform legii mediilor și perșilor, care este imuabilă.*

8a- Acest decret îl profețește admirabil pe cel care va face duminica romană obligatorie la sfârșitul zilelor. Dar să observăm că acest caracter imuabil al legii mediilor și perșilor stabilit de oameni falibili și păcătoși este total nejustificat. Imuabilitatea aparține Dumnezeului adevărat și viu, Creatorul.

Dan 6:9 *Atunci regele Darius a scris decretul și decretul.*

9a- Acest pas este esențial, deoarece având el însuși scris *decretul și apărarea*, legea imuabilă a mediilor și perșilor va trebui respectată.

Dan 6:10 *Când Daniel a aflat că porunca era scrisă, s-a retras în casa lui, unde ferestrele camerei de sus erau deschise spre Ierusalim; și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și Îl lăuda pe Dumnezeuul său, așa cum a făcut mai înainte.*

10a- Daniel nu își schimbă comportamentul și nu se lasă influențat de această măsură umană. Deschizându-și fereastra, el arată că dorește ca loialitatea lui față de Dumnezeuul Atotputernic să fie cunoscută tuturor. În acest moment, Daniel se întoarce în direcția Ierusalimului unde, chiar distrus, se află templul lui Dumnezeu. Căci Duhul Dumnezeu s-a manifestat multă vreme în acest templu sfânt pe care și-a făcut casa, locuința lui pământească.

Dan 6:11 *Atunci bărbații aceștia au intrat într-un chip zbuciumat, și l-au găsit pe Daniel rugându-se și chemând pe Dumnezeuul său.*

11a- Complotorii l-au pândit și l-au urmărit ca să-l prindă în actul de neascultare față de decretul regal ; în prezent un „delict flagrant”.

Dan 6:12 *Ei au stat înaintea împăratului și i-au zis cu privire la apărarea împărătească: N-ai scris o apărare ca oricine, în termen de treizeci de zile, s-ar roagă vreunui Dumnezeu sau vreunui alt om, în afară de tine, rege, aruncat în groapa cu lei? Împăratul a răspuns: Lucrul este cert, după legea mezilor și perșilor, care este imuabilă.*

12a- Regele nu poate decât să confirme decretul pe care el însuși l-a scris și semnat.

Dan 6:13 *Ei au vorbit iarăși și au zis împăratului: „Daniel, unul dintre robii lui Iuda, nu te-a ascultat, rege, nici apărarea pe care ai scris-o; rugăciune de trei ori pe zi.*

13a- Prins în flagrant, în acțiunea rugăciunii sale, Daniel este denunțat. Regele îl apreciază pe Daniel pentru comportamentul său credincios și onest. El va face imediat legătura între el și acest Dumnezeu pe care îl slujește cu atâta râvnă și fidelitate, deoarece se roagă lui regulat de *trei ori pe zi*. Aceasta explică durerea

și suferința pe care i le va provoca condamnarea lui Daniel și începutul convertirii sale viitoare.

Dan 6:14 *Împăratul a fost foarte întristat când a auzit acestea; s-a gândit să-l elibereze pe Daniel și până la apusul soarelui s-a străduit să-l salveze.*

14a- Regele își dă atunci seama că a fost manipulat și face tot posibilul să-l salveze pe Daniel, pe care îl apreciază foarte mult. Dar eforturile lui vor fi zadarnice și regele descoperă cu tristețe înainte de toate acestea: *litera ucide, dar spiritul dă viață*. Dându-le mai târziu oamenilor această expresie, Dumnezeu arată limita respectului pentru legi. Viața nu poate fi reglementată pe scrisori de texte de lege. În judecata sa divină, Dumnezeu ține cont de detalii pe care litera moartă a legii sale scrise le ignoră și oamenii fără Dumnezeu nu au înțelepciunea să facă la fel.

Dan 6:15 *Dar acești oameni au insistat asupra regelui și i-au zis: „Să știi, rege, că legea mezilor și a perșilor cere ca orice interdicție sau hotărâre confirmată de rege să fie irevocabilă.*

15a- Complotarii amintesc de caracterul irevocabil (nejustificat) al deciziilor luate de regele mezilor și al persilor. El însuși este prins în capcană de cultura sa moștenită. Dar înțelege că a fost victima unui complot împotriva lui Daniel.

Dan 6:16 *Atunci regele a poruncit să fie adus pe Daniel și aruncat în groapa cu lei. Împăratul a răspuns și i-a zis lui Daniel: Dumnezeuul tău, căruia îi slujești cu răbdare, să te izbăvească!*

16a- Regele este silit să-l arunce pe Daniel în groapa cu lei, dar își dorește din toată inima ca Dumnezeu pe care îl slujește cu atâta credință să intervină pentru a-l salva.

Dan 6:17 *Au adus o piatră și au pus-o pe deschiderea gropii; regele a pecetluit-o cu inelul său și cu inelul nobililor săi, ca să nu se schimbe nimic în privința lui Daniel.*

17a- Aici, experiența trăită de Daniel prezintă asemănări cu înmormântarea lui Hristos, a cărei ușă circulară de piatră a fost și ea sigilată pentru a preveni intervenția omului.

Dan 6:18 *Atunci împăratul s-a dus la palatul său; a petrecut noaptea postind, nu i-a adus o concubină și nu a putut să adoarmă.*

18a- Acest comportament al regelui mărturisește sinceritatea lui. Făcând aceste lucruri, el arată că vrea să-i placă Dumnezeului lui Daniel și să-și obțină mântuirea de la el. Acesta este începutul convertirii sale la unicul Dumnezeu.

Dan 6:19 *Împăratul s-a sculat la răsăritul zilei și a mers în grabă la groapa cu lei.*

19a- O pregătire de puritate urmată de o noapte nedorită din cauza minții lui chinuite de gândul morții lui Daniel și această goană spre groapa cu lei în zori nu sunt acțiunile practice de un rege păgân, ci cele ale unui frate care își iubește fratele în Dumnezeu.

Dan 6:20 *Când s-a apropiat de groapă, a strigat pe Daniel cu glas trist. Împăratul a răspuns și i-a zis lui Daniel: Poate Daniel, slujitorul Dumnezeului celui viu, Dumnezeuul tău, căruia îi slujești cu răbdare, să te izbăvească de lei?*

20a- *Apropiindu-se de groapă, l-a chemat pe Daniel cu glas trist*

Regele speră, dar se teme și se teme de ce este mai rău pentru Daniel. Totuși, speranța lui este demonstrată de faptul că o sună și îi pune o întrebare.
20b- A putut *Daniel, slujitorul Dumnezeului celui viu, Dumnezeul tău, căruia îi slujești cu răbdare, să te izbăvească de lei?*

Desemnându-l drept „*Dumnezeu viu*”, Darius mărturisește începutul convertirii sale. Cu toate acestea, întrebarea lui „*a fost în stare să te elibereze de lei?*» ne arata ca nu-l cunoaste încă. Altfel ar fi spus „*a vrut să te elibereze de lei?*».

Dan 6:21 *Și Daniel a zis împăratului: „Împărate, trăiește în veci!*

21a- În gura complottorilor, în versetul 6, expresia avea puțină semnificație, dar în cea a lui Daniel, a profetizat accesul la viața veșnică rezervată aleșilor lui Dumnezeu.

Dan 6:22 *Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a oprit gurile leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea lui; și nici înaintea ta, rege, n-am făcut nimic rău.*

22a- În această experiență, regele Darius își dă seama cât de stupid, nejustificat și dezaprobat de concepția imuabilă a decretelor regale umane este de către adevăratul Dumnezeu Viu pe care Daniel îl slujește fără să-l ascundă.

Dan 6:23 *Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit ca Daniel să fie scos din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu a fost găsită nicio rană asupra lui, pentru că s-a încrezut în Dumnezeul său.*

23a- *Atunci regele s-a bucurat foarte mult*

Această reacție de bucurie naturală și spontană dezvăluie un viitor ales de Dumnezeu pentru că regele are acum certitudinea existenței și puterii sale.

23b- *Daniel a fost scos din groapă și nu a fost găsită nicio rană asupra lui*

Așa cum hainele celor trei însoțitori ai lui Daniel aruncate în cuptorul supraîncălzit nu au fost arse.

23c- *pentru că se încrezuse în Dumnezeul său*

Această încredere a fost dezvăluită în decizia sa de a nu se supune decretului regal care l-ar fi lipsit pe Dumnezeu de rugăciunile sale; o alegere imposibilă și de neconceput pentru acest model pur uman de credință.

Dan 6:24 *Împăratul a poruncit ca acei bărbați care îl acuzaseră pe Daniel să fie aduși și aruncați în groapa cu lei, ei și copiii lor și soțiile lor; și înainte de a ajunge la fundul gropii, leii i-au apucat și le-au rupt toate oasele.*

24a- Dumnezeu a întors situația împotriva celor răi care plănuiau răul. Pe vremea regilor persani care vor veni, experiența va fi reînnoită pentru evreul Mardoheu pe care liderul Haman va dori să-l omoare împreună cu poporul său pe vremea reginei Estera. Și acolo, Haman este cel care va ajunge spânzurat pe spânzurătoarea pusă pentru Mardoheu.

Dan 6:25 *După aceasta, împăratul Darius a scris tuturor oamenilor, tuturor neamurilor și tuturor limbilor care locuiesc pe tot pământul: „Pace vouă din belșug!*

25a- Această nouă scriere a regelui este cea a unui om cucerit de Dumnezeul cel viu. Fiind acum într-o pace perfectă în inima lui, el își folosește poziția dominantă pentru a vorbi tuturor oamenilor din împărăția lui, mărturia păcii sale pe care a primit-o de la adevăratul Dumnezeu.

Dan 6:26 *Eu poruncesc ca în toată împărăția mea să fie frică și frică de Dumnezeu lui Daniel. Căci El este Dumnezeu cel viu și rămâne în veac; Împărăția lui nu va fi niciodată distrusă și stăpânirea lui va dura până la sfârșit.*

26a- *Eu poruncesc asta în toată întinderea împărăției mele*

Regele ordonă dar nu obligă pe nimeni.

26b- *frică și frică de Dumnezeu lui Daniel*

Însă îmbogățit de această experiență, el impune frica și frica de Dumnezeu lui Daniel pentru a-i descuraja pe autorii unui nou complot fomentat împotriva lui Daniel.

26c- *Căci El este Dumnezeu cel viu și El rămâne în veac*

El speră că această mărturie va fi primită în inimile poporului împărăției și, pentru a face acest lucru, o laudă și o înalță.

26d- *Împărăția lui nu va fi niciodată distrusă și stăpânirea lui va dura până la sfârșit*

Caracterul etern al celui de-al 5-lea^{regat} al statuii este din nou proclamat.

Dan 6:27 *Cel ce eliberează și mântuiește, care face semne și minuni în cer și pe pământ. El a fost cel care l-a eliberat pe Daniel de sub puterea leilor.*

27a- *El este cel care eliberează și cel care mântuiește*

Regele depune mărturie despre ceea ce a observat, dar această eliberare și această mântuire privesc doar corpul fizic, viața lui Daniel. Va trebui să așteptăm venirea lui Isus Hristos pentru a înțelege dorința lui Dumnezeu de a elibera și de a salva de păcat. Dar să subliniem că regele a simțit în mod firesc nevoia de a se purifica pentru a-i plăcea Dumnezeului viu.

27b- *care face semne și minuni în ceruri și pe pământ*

Cartea lui Daniel mărturisește aceste semne și minuni, acțiuni supranaturale pe care le-a săvârșit Dumnezeu, dar fiți atenți, diavolul și demonii săi pot și contraface anumite minuni divine. Pentru a identifica între cele două posibile origini, este suficient să înțelegem cine beneficiază de mesajul transmis. Conduce ea la ascultarea de Dumnezeu creator sau la neascultarea lui?

Dan 6:28 *Daniel a prosperat în timpul domniei lui Darius și a lui Cyrus Persanul.*

28a- *Înțelegem, Daniel nu se va întoarce în țara natală, dar lecțiile pe care le-a învățat Dumnezeu în Dan.9 l-au făcut să accepte fără să sufere această soartă hotărâtă de Dumnezeu său.*

Daniel 7

Dan 7:1 *În primul an al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat și a avut vedenii în timp ce zăcea. Apoi a notat visul și a relatat principalele lucruri.*

1a- *Primul an al lui Belșatar, regele Babilonului*

Adică în – 605. De la viziunea lui Dan.2, au trecut 50 de ani. Moartea, marele rege Nabucodonosor este înlocuit de nepotul său Belșatar.

Dan 7:2 : *Daniel a început și a spus: „Am văzut în vedenia mea de noapte și iată că cele patru vânturi ale cerului au izbucnit peste marea cea mare.*

2a- *cele patru vânturi ale cerului au izbucnit*

Acestea sunt războaiele universale care îi determină pe dominatori să-și extindă puterea în direcția celor patru puncte cardinale , spre Nord, Sud, Est și Vest.

2b- *pe marea mare*

Imaginea nu este măgulitoare pentru omenire, pentru că marea, chiar mare, este un simbol al morții. Nu este, în proiectul lui Dumnezeu, mediul pregătit pentru om făcut după chipul lui, conform Gen.1. Mediul său este pământul. Dar omenirea a pierdut, de la păcatul originar, prin neascultarea sa, imaginea sa divină și nu mai este în ochii ei curați și sfinți decât animalele marine impure și vorace care se devorează între ele sub inspirațiile diavolului și a demonilor. În această viziune, marea simbolizează masa anonimă a ființelor umane.

În plus, zona acoperită de profeție se referă la popoare legate prin aspectele lor de coastă care se învecinează cu Marea Mediterană. Marea joacă așadar *un* rol important în acțiunile războinice ale cuceririlor dominatorilor.

Dan 7:3 *Și patru fiare mari au ieșit din mare, diferite unul de altul.*

3a- *Și patru animale mari au ieșit din mare*

Găsim într-o nouă viziune învățătura dată în Daniel 2, dar acolo, animalele *înlocuiesc* părțile corpului *statuiei* .

3b- *diferite l e s unul de altul*

La fel ca materialele *statuiei* lui Dan.2.

Dan 7:4 *Cel dintâi era ca un leu și avea aripi de vulturi; Am privit până i s-au rupt aripile; a fost înălțat de pe pământ și pus să stea în picioare ca un om și i s-a dat inima omului.*

4a- *Cel întâi a fost ca un leu și a avut aripi de vultur*

Aici *capul de aur* al regelui caldean din Dan.2 devine *un leu cu aripi de vultur* ; emblemă gravată pe pietrele albastre ale Babilonului, mândria regelui Nebucadnețar în Dan.4.

4b- *M-am uitat, până i s-au rupt aripile*

Profeția se referă la cei șapte ani sau șapte ori în care regele Nebucadnețar a fost făcut prost de Dumnezeu. În timpul acestor 7 ani (*de șapte ori*) de umilire profețiți în Dan.4:16, *inima lui umană a fost îndepărtată*, înlocuită cu inima unei fiare.

4c- *a fost înălțat de pe pământ și pus să stea în picioare ca un om și i s-a dat inima omului.*

Convertirea lui la Dumnezeul creator este aici confirmată. Experiența lui ne permite să înțelegem că, pentru Dumnezeu, omul este om numai atunci când inima lui poartă chipul celei lui Dumnezeu. El o va dezvălui în întruparea sa în Isus Hristos modelul divin perfect al iubirii și ascultării.

Dan 7:5 *Și iată, o a doua fiară era ca un urs și stătea pe o parte; avea trei coaste în gură între dinți și i-au zis: Scoală-te, mănâncă multă carne.*

5a- *Și iată, o a doua fiară era ca un urs și stătea pe o parte*

După regele caldeului, *cufărul și brațele de argint* ale mediilor și perșilor devin un *urs*. Precizia „*care stătea pe o parte*” ilustrează dominația persană care a apărut a doua după dominația medii, dar cuceririle sale obținute de regele Cyrus 2 Persanul i-au dat o putere mult mai mare decât cea a medilor.

5b- *avea trei coaste în gură între dinți și i-au spus: Scoală-te, mănâncă multă carne*

Perșii vor domina pe medii și vor cuceri trei țări: Lidia regelui bogat Creso în - 546, Babilonul în - 539 și Egiptul în - 525.

Dan 7:6 *După aceea, m-am uitat, și iată, un altul era ca un leopard și avea patru aripi pe spate, ca o pasăre; acest animal avea patru capete și i s-a dat stăpânirea.*

6a- *După aceasta, m-am uitat și iată, altul era ca un leopard*

Idem, *burta și coapsele de aramă* ale domnitorilor greci devin un *leopard* cu patru aripi de pasăre; *Petele leopardului grecesc* îl fac un **simbol al păcatului**.

6b- *și avea patru aripi pe spate ca o pasăre*

Cele *patru aripi de pasăre* asociate leopardului *ilustrează* și confirmă viteza extremă a cuceririlor tânărului său rege Alexandru cel Mare (între -336 și -323).

6c- *acest animal avea patru capete și i s-a dat stăpânirea*

Aici, „*patru capete*”, dar în Dan.8 vor fi „*patru coarne mari*” care îi desemnează pe conducătorii greci, urmașii lui Alexandru cel Mare: Seleucus, Ptolemeu, Lisimachus și Cassander.

Dan 7:7 *După aceasta, m-am uitat în viziunile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, îngrozitoare, îngrozitoare și foarte puternică; avea dinți mari de fier, a mâncat, a rupt și a călcat în picioare ce mai rămăsese; era diferit de toate animalele anterioare și avea zece coarne.*

7a- *După aceasta, m-am uitat în viziunile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, îngrozitoare, îngrozitoare și extraordinar de puternică*

Din nou, *picioarele de fier* ale Imperiului Roman devin un monstru cu *dinți de fier și zece coarne*. Pentru că, conform Apoc.13:2, numai ea poartă criteriile celor 3 imperii anterioare: Forța leului, confirmată în acest verset unde este specificat: *extraordinar de puternic*; puterea ursului și viteza leopardului **cu moștenirea păcatului său** simbolizat de petele lui.

7b- *avea dinți mari de fier, a mâncat, a rupt și a călcat în picioare ce a mai rămas;*

Aceste detalii îi atribuie măcelul și masacrele comise prin simbolul **fierului roman** care vor continua până la sfârșitul lumii, prin dominația sa papală.

7c- *era diferit de toate animalele anterioare și avea zece coarne.*

Cele *zece coarne* îi reprezintă pe francii, lombarzii, alemanii, anglosaxonii, vizigoții, burgunzii, suevii, herulii, vandalii și ostrogoții. Acestea sunt cele *zece* regate creștine care se vor forma după prăbușirea Imperiului Roman din 395, conform explicațiilor date de îngerul lui Daniel în versetul 24.

Dan 7:8 *M-am uitat la coarne, și iată că din mijlocul lor a ieșit un alt corn mic, și trei dintre primele coarne au fost smulse înaintea aceluia corn; și iată, ea avea ochi ca ochii unui bărbat și o gură care vorbea cu trufie.*

8a- M- *am uitat la coarne și iată că din mijlocul lor a ieșit un alt corn mic*

Cornul *mic* iese dintr-unul dintre cele *zece coarne*, care desemnează Italia ostrogoților unde se află orașul Roma și așa-numitul „sfânt scaun” papal, la Palatul Lateran de pe Muntele Caelius; Nume latin care înseamnă: cerul.

8b- *și trei dintre primele coarne au fost rupte în fața acestui corn*

Coarnele *rupte* sunt cronologic: cei *trei regi coborât* din versetul 24, și anume, herulii între 493 și 510, apoi succesiv, vandalii în 533 și ostrogoții în 538 care au fost alungați din Roma de generalul Belisarius la ordinul lui Iustinian I, și învinși definitiv la Ravenna în ⁵⁴⁰. Pentru că trebuie să remarcăm consecința expresiei *dinaintea acestui corn*. Aceasta înseamnă că *Cornul* nu are putere militară personală și beneficiază de forța armată a monarhilor care se tem de el și de puterea sa religioasă și preferă astfel să-l susțină și să se supună. Acest raționament va fi confirmat în Dan.8:24, unde vom citi: *puterea lui va crește, dar nu prin propria sa putere*, iar versetul 25 va specifica: *din cauza prosperității sale și a succesului trucerilor sale, el va avea aroganță în inima*. **Se demonstrează astfel că adevărul primește confirmare doar prin gruparea mesajelor similare împrăștiate în diferitele capitole ale cărții lui Daniel și mai larg din întreaga Biblie.** Separate, capitolele cărții „sigilează” profetia și mesajele ei, cele mai subtile și mai importante rămân inaccesibile.

8c- *și iată, ea avea ochi ca ochii unui bărbat*

În Apocalipsa 9, Duhul precede descrierile sale cu termenul *ca*. În acest fel, sugerează o asemănare de aspect care nu este o realitate. Tot aici trebuie să remarcăm asemănarea cu *omul* întrupat în desăvârșirea lui în Iisus Hristos, dar el are doar pretenția acesteia. Dar este mai mult, pentru că „*ochii*” sunt simbolice pentru clarviziunea profetilor, a căror model perfect este și Isus. Iar Duhul face aluzie la pretenția profetică a papalității care în cele din urmă își va stabili sediul oficial în orașul Vatican, cuvânt care înseamnă: a profeti, din latinescul „vaticinare”. Lucrul va fi confirmat în Apocalipsa 2:20, când Duhul compară această biserică romano-catolică cu Izabela *care* a ucis profetii lui YaHWéH, femeia străină care se închina la Baali, căsătorită de regele Ahab. Comparația este justificată pentru că paparia îi face pe adevărații profeti ai lui Dumnezeu în Hristos să moară pe micul inchiziției.

8d- *și o gură, care vorbea cu aroganță.*

În acest capitol 7, divinul Cineaste și Regizor prezintă în „zoom” epoca creștină care îl preocupă în mod deosebit, perioada dintre sfârșitul Imperiului Roman și revenirea glorioasă a lui Hristos în Mihai, numele său celest cu Îngeri. El anunță venirea unui *rege arogant, persecutor al sfinților a Celui Prea Înalt*, care atacă normele religioase divine încercând să *schimbe vremurile și legea*, cele zece porunci dar și alte rânduieli divine. Duhul își anunță pedeapsa finală; el va fi „*mistuit de foc din cauza cuvintelor sale arogante*.” Prin urmare, scena judecării cerești din mileniul al șaptelea este prezentată imediat după menționarea *cuvintelor sale arogante*. Înaintea ei, regele Nebucadnețar a dat dovadă *de aroganță*, dar a acceptat cu umilință lecția de umilire pe care i-a dat-o Dumnezeu.

Judecata Cerească

Dan 7:9 *M-am uitat în timp ce se ridicau tronuri. Și Bătrânul de Zile s-a așezat. Haina lui era albă ca zăpada, iar părul de pe cap era ca lâna curată; tronul lui era ca flăcările de foc, iar roțile ca focul aprins.*

9a- *M-am uitat, în timp ce tronurile erau așezate*

Această scenă reprezintă timpul judecății care va fi împlinit de sfinții răscumpărați ai lui Isus Hristos în prezența lui, *așezați pe tronuri* , **în cer** , conform Apoc.4, în timpul celor *o mie de ani* citați în Apoc.20. Această judecată pregătește condițiile pentru **judecata finală** , a cărei executare este ilustrată în versetul 11.

9b- *Și bătrânul de zile s-a așezat.*

Este Hristosul îndumnezeit, singurul Dumnezeu creator. Acțiunea verbului *așezați* indică încetarea unei activități în picioare, este imaginea odihnei. Cerul este în pace absolută. Pe pământ, cei răi au fost distruși la întoarcerea lui Hristos.

9c- *Haina lui era albă ca zăpada, iar părul capului lui era ca lâna curată*

Albul este simbolul purității perfecte a lui Dumnezeu care privește întreaga sa natură la nivelul hainelor sale , simboluri ale lucrărilor sale și părul capului său care este o coroană a înțelepciunii curate și desăvârșite, eliberată de orice *păcat* . Acest verset sugerează Isaia 1:18: *Vino și hai să implorăm! spune YaHWéH. Dacă păcatele tale sunt ca stacojiu, vor fi albe ca zăpada; dacă sunt roșii ca violetul, vor deveni ca lâna.*

9d- *tronul lui era ca flăcările de foc,*

Tronul desemnează locul marelui Judecător, judecata minții lui Dumnezeu . Este plasat sub imaginea flăcărilor *focului* care vor fi *ochii* lui Hristos dreptatea din Apoc.1:14 unde găsim descrierile acestui verset. Focul distruge, ceea ce dă acestei judecăți scopul de a distruge vrăjmașii lui Dumnezeu și aleșii lui . Pentru că sunt deja morți, această judecată se referă la *a doua moarte* care îi va lovi definitiv pe condamnați.

9- *și roțile ca un foc aprins.*

Tronul are roți în comparație cu un *foc aprins* care va fi aprins pe pământ: Apoc.20:14-15: *a doua moarte este lacul de foc* . Roțile sugerează așadar mișcarea judecătorilor din cer pe pământ pentru *executarea* sentințelor pronunțate. Dumnezeu cel viu, marele Judecător, se mișcă și când pământul va fi reînnoit și purificat, el se va mișca din nou pentru a-și instala acolo tronul regal, conform Apoc.21:2-3.

Dan 7:10 *Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea lui. O mie de mii l-au slujit și zece mii de milioane au stat în prezența lui. Judecătorii s-au așezat și cărțile au fost deschise.*

10a- *Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea lui*

Focul purificator care se va coborî din cer pentru a mistui sufletele morților căzuți și apoi a înviați, conform Apoc.20:9: *Și s-au urcat pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și oras iubit . Dar focul a coborât din cer și i-a mistuit .*

10b- *O mie de mii l-au servit*

Adică un milion de suflete ale **aleșilor** răscumpărați de pe pământ.

10c- *și zece mii de milioane stăteau **în prezența lui***

Zece miliarde de suflete pământești **chemate** de Dumnezeu sunt înviate și chemate înaintea lui și a judecătorilor săi pentru a suferi justa sentință divină a celei de-a doua morți , lucru confirmat în Luca 19:27: *Și restul, adu-i aici pe **vrăjmașii mei**, care nu au vrut ca eu, domni peste ei și ucide-i **în prezența mea**.* În acest fel, Duhul confirmă cuvintele pe care le-a spus prin Isus în Matei 22:14: **Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși** . Acesta va fi cazul în special în ultimele zile, conform Luca 18:8: ... *Dar când va veni Fiul Omului, va găsi el credință pe pământ?*

10d- *Judecătorii s-au așezat și cărțile au fost deschise*

Instanța supremă va judeca pe baza mărturiilor care au permis judecata și a rechizitoriilor adaptate individual pentru fiecare suflet condamnat. *Cărțile* sale cuprind viața unei creaturi, păstrată în memorie de Dumnezeu, având drept martori îngeri credincioși, invizibili în prezent pământenilor.

Dan 7:11 *Apoi m-am uitat din pricina cuvintelor îngâmfate pe care le-a rostit cornul; și când m-am uitat, animalul a fost ucis.*

11a- *Apoi m-am uitat, din cauza cuvintelor arogante pe care le-a rostit cornul*

Ca și cuvintele „ *din cauza cuvintele arogante* „, indica, acest verset vrea să ne arate relația cauză și efect care definește judecata lui Dumnezeu. Nu judecă fără motiv.

11b- *și în timp ce mă uitam, animalul a fost ucis*

Dacă al *patrulea animal* reprezentând succesiunea, Roma Imperială - zece regate europene - Roma papală, este distrus de foc, este din **cauza activității orale arogante** a Romei papale; activitate care va continua până la întoarcerea lui Hristos.

11c- *iar trupul lui a fost **distrus** , dat focului pentru a fi ars*

Judecata lovește în același timp *cornul mic* și cele *zece coarne civile* care l-au susținut și au participat la păcatele sale conform Apoc. 18:4. *Lacul de Foc al morții a doua îi va devora și îi va **distruge** .*

Dan 7:12 *Celelalte animale au fost lipsite de puterea lor, dar li s-a dat prelungirea vieții până la un anumit timp.*

12a- *Celelalte animale au fost deposedate de puterea lor*

Aici, ca și în Apoc. 19:20 și 21, Duhul dezvăluie că păcătoșii obișnuiți ai păgânismului le este prevăzută o altă soartă, fiind moștenitori ai păcatului originar transmis de la Adam la masele umane de-a lungul istoriei pământești.

12b- *dar li s-a acordat o prelungire a vieții până la un anumit timp*

Această precizie înseamnă avantajul imperiilor anterioare de a nu fi experimentat sfârșitul dominației lor la sfârșitul lumii așa cum este cazul celui de-al 4-lea animal ^{roman} sub ultima sa formă de guvernare creștină universală la momentul întoarcerii lui Isus Hristos. Sfârșitul celui de-al 4-lea ^{este} marcat de distrugerea sa completă. După aceasta, pământul va rămâne *fără formă și gol* , după chipul *abisului* din Geneza 1:2.

Iisus Hristos, fiul omului

Dan 7:13 *M-am uitat în vedeniile de noapte, și iată că pe norii cerului venea cineva ca fiul omului; a venit la Bătrânul de zile și l-au adus aproape de el.*

13a- *M-am uitat în viziunile mele de noapte și iată, pe norii cerului a venit unul ca un fiu al omului*

Această înfățișare a fiului omului aruncă lumină asupra semnificației date judecății amintite. Judecata aparține lui Hristos. Dar pe vremea lui Daniel, Isus nu venise încă, așa că Dumnezeu își imaginează ce va realiza prin lucrarea lui pământească în timpul primei sale veniri pe pământul oamenilor.

13b- *a venit la cel bătrân de zile și l-au adus aproape de el.*

După moartea sa, el se va învia, pentru a prezenta neprihănirea sa desăvârșită care a fost jertfită ca jertfă lui Dumnezeu jignit, pentru a obține iertarea aleșilor săi credincioși, sortați și aleși de el însuși. Imaginea prezentată învață principiul mântuirii obținute prin credința în jertfa de bunăvoie a lui Dumnezeu în Hristos. Și își confirmă valabilitatea față de Dumnezeu.

Dan 7:14 *Și i-au dat stăpânire, slavă și împărăție; și i-au slujit toate popoarele, națiunile și oamenii din orice limbă. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui nu va fi niciodată distrusă.*

14a- *I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție*

Datele acestui verset sunt rezumate în aceste versete din Matei 28:18 până la 20 care confirmă că judecata aparține într-adevăr a lui Isus Hristos: *Isus, apropiindu-se, le-a vorbit astfel: Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ. . Mergeți deci și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi mereu, până la sfârșitul lumii .*

14b- și i-au **slujit** toate popoarele, națiunile și oamenii din orice limbă

În termeni absoluți, va fi pe noul pământ, cel vechi reînnoit și glorificat după mileniul al șaptelea. Dar cei răscumpărați vor fi aleși dintre toate popoarele, națiunile și limbile prin singura mântuire obținută de Isus Hristos pentru că i-au **slujit** în timpul vieții lor. În Apoc.10:11 și 17:15 această expresie se referă la Europa creștinizată și la lumea occidentală. În acest grup îi găsim pe cei *un milion* de aleși mântuiți care slujesc lui Dumnezeu în versetul 10.

14c- *iar domnia lui nu va fi niciodată distrusă*

Detaliile citate în Dan.2:44 cu privire la el sunt confirmate aici: *domnia lui nu va fi niciodată distrusă.*

Dan 7:15 *În ceea ce mă privește, Daniel, duhul meu s-a tulburat în mine, și viziunile capului meu m-au îngrozit.*

15a- *Eu, Daniel, aveam în mine un duh tulburat*

Necazul lui Daniel este justificat, viziunea anunță o primejdie pentru sfinții lui Dumnezeu.

15b- *iar viziunile din capul meu m-au speriat.*

În curând, viziunea lui despre Mihai avea să aibă același efect asupra lui, conform Dan. 10:8: *Am rămas singur și am văzut această mare viziune; Mi-au pierdut puterea, fața mi-a schimbat culoarea și s-a descompus și mi-am pierdut toată vigoarea.* Explicație: *fiul omului și Mihai* sunt una și aceeași persoană divină . *Frica* va caracteriza domnia Romei, deoarece în aceste două stăpâniri

sucsesive, ea nu va da poporului unor conducători sfinți precum Nabucodonosor, Darius Mediul și Cyrus 2 Persanul.

Dan 7:16 *M-am apropiat de unul dintre cei care stăteau acolo și l-am întrebat adevărul despre toate aceste lucruri. Mi-a spus și mi-a dat explicația:*

16a- **Aici încep explicațiile suplimentare date de înger**

Dan 7:17 *Aceste patru fiare mari, acestea sunt patru regi care se vor ridica de pe pământ;*

17a- Rețineți că această definiție se aplică la fel de mult succesiunilor revelate în Dan.2 de imaginea *statuiei* , ca și aici în Dan.7, de cea a *animalelor* .

Dan 7:18 *Dar sfinții Celui Prea Înalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna, din veșnicie în veșnicie.*

18a- Același comentariu ca și pentru cele patru succesiuni. Din nou, a cincea se referă la *împărăția veșnică* a aleșilor pe care Hristos o clădește pe biruința Sa **asupra păcatului** și asupra morții.

Dan 7:19 *Atunci am vrut să aflu adevărul despre a patra fiară, care era diferită de toate celelalte, extrem de înfricoșătoare, având dinți de fier și cuie de aramă, care mânca, frângea și călca în picioare ce rămăsese;*

19a- *care avea dinți de fier*

Găsim aici, în *dinți* , *fierul* deja simbol al durității Imperiului Roman desemnat de *picioarele* statuiei lui Dan.2.

19b- *și cuie din alamă* .

În această informație suplimentară, îngerul specifică: *și cuie de alamă* .

Moștenirea păcatului grecesc este astfel confirmată de acest material impur, un aliaj care simboliza imperiul grec în **burta și coapsele** statuiei lui Dan.2.

19c- *care a mâncat, a spart și a călcat în picioare ce a mai rămas*

A *mânca* , sau a profita de lucrurile cucerite, ceea ce le face să crească – *spargerea* , forțarea și distrugerea – *călcarea în picioare* , disprețuirea și persecutarea – Acestea sunt acțiunile pe care cele două „Rome” succesive și susținătorii lor civili și religioși le vor practica până la întoarcere. a lui Hristos. În Apoc.12:17: Duhul îi desemnează pe ultimii „advenșiști” prin cuvântul „*rămășiță*” .

Dan 7:20 *Și din cele zece coarne care erau pe capul lui și din celălalt care ieșea și înaintea căruia trei au căzut, peste acel corn care avea ochi, o gură care vorbea cu trufie, și o infatisare mai mare decât celelalte* .

20a- Acest verset aduce un detaliu contradictoriu versetului 8. Cum ia „ *cornul mic* ” aici **un aspect mai mare decât celelalte?** Aceasta este toată diferența lui față de ceilalți *regi* ai celor *zece coarne* . Este foarte slabă și fragilă și totuși, prin credulitate și frica de Dumnezeu pe care pretinde că o reprezintă pe pamant, le domina și le manipulează după bunul plac, cu excepția rarelor excepții.

Dan 7:21 *Și am văzut acest corn făcând război împotriva sfinților și biruind asupra lor,*

21a- Paradoxul continuă. Ea pretinde că întruchipează cea mai înaltă sfințenie și Dumnezeu o acuză că îi persecută pe sfinții săi. O singură explicație atunci: ea minte ca și cum ar respira. Succesul său este acela al unei imense minciuni înșelătoare și devastatoare , foarte distructivă a drumului trasat de Isus Hristos.

Dan 7:22 până când a venit Bătrânul de zile și a dat dreptate sfinților Celui Prea Înalt și a venit vremea când sfinții au stăpânit împărăția.

22a- Din fericire, vestea bună este confirmată. După acțiunile întunecate ale Romei papale și ale susținătorilor ei civili și religioși, victoria finală va veni la Hristos și aleșii săi.

Versetele 23 și 24 precizează ordinea succesiunii

Dan 7:23 Așa mi-a spus: „A patra fiară este o a patra împărăție care va exista pe pământ, diferită de toate împărățiile, și care va mânca tot pământul, îl va călca și îl va sfărâma.

23a- Imperiul roman păgân în forma sa imperială între – 27 și 395.

Dan 7:24 Cele zece coarne sunt zece împărați care se vor ridica din această împărăție. După ei se va ridica altul, diferit de primul, și va doborî trei regi.

24a- Datorită acestei precizii putem identifica aceste zece coarne cu cele zece regate creștine formate pe teritoriul vestic al Imperiului Roman prăbușit și spulberat. Acest teritoriu este cel al Europei noastre actuale: UE (sau UE).

Dan 7:25 El va rosti cuvinte împotriva Celui Prea Înalt, va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt, și va nădăjdui să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi predați în mâinile lui pentru un timp, timpuri și jumătate de timp.

25a- El va rosti cuvinte împotriva Celui Prea Înalt

Dumnezeu concentrează în acest verset denunțarea păcatelor pe care le atribuie regimului papal roman și episcopilor săi predecesori ai Romei prin care răul săvârșit a fost popularizat, justificat și învățat mulțimilor ignorante. Duhul enumeră acuzațiile începând cu cele mai grave: *cuvinte împotriva Celui Preaînalt* însuși. Paradoxal, papii pretind că îl slujesc pe Dumnezeu și îl reprezintă pe pământ. Dar tocmai această pretenție este cea care constituie vina pentru că Dumnezeu nu aprobă în niciun fel această pretenție papală. Și, ca urmare, tot ceea ce Roma învață în mod fals despre Dumnezeu îl afectează în persoană.

25b- va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt

Persecuția nedreaptă a sfinților din versetul 21 este aici rechemat și confirmat. Hotărârile sunt pronunțate de tribunalele religioase care poartă numele de „Sfânta Inchiziție”. Tortura este folosită pentru a forța oamenii nevinovați să-și recunoască vinovăția.

25c- și va spera să schimbe vremurile și legea

Această acuzație oferă cititorului posibilitatea de a restabili adevărurile fundamentale ale închinării date lui Dumnezeu adevărat, viu și unic.

Frumoasa ordine stabilită de Dumnezeu a fost schimbată de călugării romani. Conform Exodului 12:2, Dumnezeu le-a spus evreilor la ieșirea din Egipt: ***Această lună va fi prima lunii pentru voi; va fi pentru tine prima luna a anului***. Acesta este un ordin, nu o simplă propunere. Și întrucât mântuirea vine de la evrei după Iisus Hristos, de la Ieșire, fiecare ființă care intră în mântuire intră și în familia lui Dumnezeu unde rânduiala lui trebuie să domnească și să fie respectată. Aceasta este adevărata doctrină a mântuirii și a fost încă de pe vremea apostolilor. În Hristos, Israelul lui Dumnezeu a căpătat un aspect spiritual, nu mai puțin Israelul său pentru care și-a stabilit ordinea și doctrinele. Conform Rom.11:24, convertitul păgân este altoit în rădăcina și trunchiul ebraic al lui Avraam, nu

invers. El este avertizat de Pavel împotriva necredinței care a devenit fatală pentru evreii răzvrățiți din vechiul legământ și va fi la fel de fatală pentru creștinii răzvrățiți ai noului; care se referă în mod direct la credința romano-catolică, iar studiul lui Dan.8 o va confirma, din 1843, creștinii protestanți.

Suntem abia la începutul unei lungi revelații profetice în care acuzația divină făcută în acest verset este omniprezentă pentru că consecințele sunt teribile și dramatice. Vremurile schimbate de Roma privesc:

1 – odihna sabatică a ^{poruncii a 4-a} a lui Dumnezeu. A șaptea zi a fost înlocuită din 7 martie 321 cu prima zi, ținută ca zi seculară și început de săptămână de către Dumnezeu. Mai mult, această primă zi a fost impusă de împăratul roman Constantin I ^{când} a fost dedicată adorației „venerabilului soare necucerit”, soare îndumnezeit de păgâni, aflat deja în Egipt, simbol biblic al păcatului. Daniel 5 ne-a arătat cum pedepsește Dumnezeu ultrajele care i-au fost făcute, omul este astfel avertizat și știe ce îl așteaptă atunci când Dumnezeu îl judecă așa cum l-a judecat și ucis pe regele Belșatar. Sabatul sfântit de Dumnezeu de la întemeierea lumii are caracteristicile duble de a fi despre **timp și** legea divină, așa cum menționează versetul nostru.

2 – Începutul anului, care avea loc inițial primăvara, cuvânt care înseamnă prima dată, a fost schimbat pentru a avea loc la începutul iernii.

3 – După Dumnezeu, schimbarea zilei are loc la apus, în ordinea noaptea zi, nu la miezul nopții, pentru că este ritmată și marcată de stelele pe care le-a creat cu această intenție.

Schimbarea legii merge mult mai adânc decât subiectul Sabatului. Roma nu a profanat vasele de aur ale templului, s-a autorizat să schimbe textul original al cuvintelor scrise de Dumnezeu cu degetul pe mesele de piatră date lui Moise. Lucruri atât de sfinte încât să atingă chivotul în care au fost găsite, a fost lovit de Dumnezeu cu moarte imediată.

25c- *și sfinții vor fi predați în mâinile lui pentru un timp, timpuri și jumătate de timp*

Ce înseamnă *un timp* ? Experiența regelui Nebucadnețar ne dă răspunsul în Dan. 4:23: *Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui cu fiarele câmpului, îți vor da iarbă să mănânci ca boilor; **și șapte timpuri vor trece peste tine**, până vei ști că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.* După această experiență grea, regele a spus în versetul 34: ***După timpul stabilit, eu, Nabucodonosor, mi-am ridicat ochii la cer și rațiunea s-a întors la mine. L-am binecuvântat pe Cel Prea Înalt, l-am laudat și l-am slăvit pe Cel ce trăiește în veci, a cărui stăpânire este stăpânire veșnică și a cărui împărăție dăinuie din neam în neam.*** Putem deduce că aceste *șapte timpuri* reprezintă șapte ani de când durată începe și se termină în cursul vieții sale. Ceea ce Dumnezeu numește *timp* este, prin urmare, timpul necesar pământului pentru a finaliza o revoluție completă a soarelui. De acolo apar multe mesaje. Dumnezeu este simbolizat de soare și atunci când o făptură se ridică în mândrie, pentru a o pune la locul ei, Dumnezeu îi spune: „Circulare în jurul divinității mele și învață cine sunt”. Pentru Nebucadnețar, șapte ture sunt necesare, dar eficiente. O altă lecție se va referi la durată domniei papale proorocită și prin termenul „ *timp* ” în acest verset. Comparând cu experiența lui Nebucadnețar, Dumnezeu pedepsește mândria

creștină dând-o prostiei **pentru un timp, timpuri și jumătate de timp** de ani profetici. Din 7 martie 321, mândria și ignoranța în prostie i-au făcut pe oameni să accepte să respecte ordinea care a schimbat o poruncă a lui Dumnezeu; ceea ce umilul sclav al lui Hristos nu poate asculta, altfel s-ar desprinde de Dumnezeul său salvator.

Acest verset ne conduce să căutăm valoarea reală și datele începutului și sfârșitului acestei durate profetizate. Vom descoperi că reprezintă 3 ani și șase luni. De fapt, această formulă va reapărea în Apoc.12:14 unde este paralelă cu formula *1260 de zile* din versetul 6. Aplicarea codului din Eze.4:5-6, *o zi timp de un an*, va face posibilă să înțeleg că aceștia sunt cu adevărat 1260 de ani lungi și groaznici, de suferință și moarte.

Dan 7:26 *Atunci va veni judecata și stăpânirea lui va fi luată de la el și va fi nimicită și nimicită pentru totdeauna.*

2a- Evidențiază interesul acestei precizii: judecata și sfârșitul stăpânirii papilor au loc în același timp. Aceasta dovedește că judecata menționată nu va începe înainte de întoarcerea lui Hristos. În 2021, papii sunt încă activi, așa că judecata citată în Daniel nu a început în 1844, frați adventiști.

Dan 7:27 *Împărăția, stăpânirea și măreția tuturor împărățiilor de sub cer vor fi date poporului sfinților Celui Prea Înalt. Domnia lui este o domnie veșnică și toți conducătorii îi vor sluji și îi vor asculta.*

27a- Judecata este așadar bine pusă în aplicare după întoarcerea în slavă a lui Hristos și răpirea la cer a aleșilor Săi.

27b- *și toți conducătorii îi vor sluji și îi vor asculta*

Ca exemple, Dumnezeu ne arată cei trei *conducători* prezentați în această carte: regele caldean Nebucadnețar, regele med Darius și regele persan Cyrus 2.

Dan 7:28 *Aici s-au încheiat cuvintele. Eu, Daniel, am fost extrem de tulburat de gândurile mele, mi-am schimbat culoarea și am păstrat aceste cuvinte în inima mea.*

28a- Necazul lui Daniel este încă îndreptățit, pentru că la acest nivel dovezile identității Romei papale încă lipsesc de putere; identitatea lui rămâne încă o „ipoteză” deja foarte convingătoare, dar totuși o „ipoteză”. Dar Daniel 7 constituie doar a doua dintre cele șapte plăci profetice prezentate în această carte a lui Daniel. Și deja, am putut vedea că mesajele transmise în Dan.2 și Dan.7 sunt identice și complementare. Fiecare pagină nouă ne va aduce elemente suplimentare care se vor suprapune studiilor deja efectuate, vor întări și întări mesajul lui Dumnezeu care va deveni astfel din ce în ce mai clar.

Ipoteza că „*cornul mic*” al acestui capitol 7 este Roma papală rămâne de confirmat. Lucrul se va face. Dar să ne amintim deja această succesiune istorică care privește Roma, „*al 4-lea animal monstruos cu dinți de fier*”. Desemnează Imperiul Roman urmat de „*zece coarne*” ale regatelor europene libere și independente cărora le-au urmat, în 538, „*cornul mic*” presupus papal, acest „*rege diferit*”, în fața căruia „*trei coarne sau trei regi*”, herulii, vandalii și ostrogoții sunt degradați între 493 și 538 în versetele 8 și 24.

Daniel 8

Dan 8:1 *În al treilea an al domniei împăratului Belșatar, eu, Daniel, am avut o vedenie, în afară de cea pe care o văzusem mai înainte.*

1a- Timpul a trecut: 3 ani. Daniel primește o nouă viziune. În aceasta, există doar două animale care sunt clar identificate în versetele 20 și 21 cu medii și perși și grecii care au fost în viziunile anterioare ^{Imperiile al 2-lea și al 3-lea ale succesiunilor profetizate.} De-a lungul timpului, în viziuni, animalele se conformează din ce în ce mai clar ritului evreilor. Dan.8 prezintă *un berbec și o capră*; animalele oferite în jertfa din *Ziua Ispășirii* de rit evreiesc. Putem observa astfel simbolul păcatului în suprapunerea imperiului grec: *burta și coapsele de aramă* ale lui Dan.2, *leopardul* lui Dan.7 și *capra* lui Dan.8.

Dan 8:2 *Când am văzut această vedenie, mi s-a părut că eram în Susa, capitala, în provincia Elam; iar în timpul vederii mele am fost lângă râul Ulai.*

2a- Daniel se află în Persia lângă râul Karoun, care pe vremea lui era Ulai. Capitala persană și simbolul *fluvial* al unui popor indică un loc geografic de referință pentru viziunea pe care Dumnezeu le-o va da. Prin urmare, mesajele profetice oferă date geografice valoroase în acest capitol, care lipseau în capitolele 2 și 7.

Dan 8:3 *Și mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată, un berbec stătea înaintea râului și avea coarne; aceste coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt și se ridica ultimul.*

3a- Acest verset rezumă istoria Persiei ilustrată de acest *berbec* al cărui *corn cel mai înalt* îl reprezintă pentru că, fiind dominat inițial de aliatul său Mede, s-a ridicat deasupra ei ultima prin sosirea la putere a regelui Cir 2 Persanul, în 539, ultimul contemporan al lui Daniel conform Dan.10:1. Dar aici, subliniez o problemă de dată reală, deoarece istoricii ignoră complet mărturia martorilor

oculari a lui Daniel care atribuie, în Dan.5:31, cucerirea Babilonului regelui med Darius care a organizat Babilonul în 120 de satrapii conform lui Dan. 6: 1. Cyrus a ajuns la putere după moartea lui Darius, prin urmare nu în 539, ci puțin mai târziu, sau dimpotrivă, cucerirea de către Darius ar fi putut avea loc cu puțin înainte de data – 539.

3b- O subtilitate divină apare în acest verset, în forma folosită pentru a desemna un corn mic și unul mare. Aceasta confirmă faptul că expresia „*corn mic*”, evitată cu grijă, este atașată în mod specific și exclusiv de identitatea Romei.

Dan 8:4 *Am văzut berbecul bătând cu coarnele la apus, la miazănoapte și la miazăzi; niciun animal nu i-a putut rezista și nu era nimeni care să-i elibereze victimele; a făcut ce a vrut și a devenit puternic.*

4a- Imaginea acestui verset ilustrează fazele succesive ale cuceririlor persane care îi conduc spre imperiu, dominația regelui regilor.

În *Occident* : Cyrus 2 a făcut o alianță cu caldeenii și egiptenii între – 549 și – 539.

În *nord* : Lidia regelui Cresus este cucerită în – 546

La *prânz* : Cyrus cucerește Babilonia, succedând regelui med Darius după – 539 și mai târziu regele persan Cambises 2 va cuceri Egiptul în – 525.

4b- *și a devenit puternic*

El a atins *puterea imperială* care a făcut din Persia primul imperiu profețit în acest capitol 8. A fost al 2-lea ^{imperi} în viziunile lui Dan.2 și Dan.7. În această putere Imperiul Persan extins până la Marea Mediterană a atacat Grecia, care a oprit-o la Maraton în – 490. Războaiele au reluat.

Dan 8:5 *Când m-am uitat atent, iată, un țap a venit de la apus și a alergat peste tot pământul, fără să se atingă de el; această capră avea între ochi un corn mare.*

5a- Versetul 21 identifică clar țapul: *țapul este regele Javanului, cornul cel mare dintre ochi este primul rege* . *Javan*, este numele antic al Greciei. Ignorând regii greci slabi, Duhul își construiește revelația pe marele cuceritor grec Alexandru cel Mare.

5b- *iată că a venit o capră dinspre apus*

Se mai dau indicații geografice. Capra provine din Occident în raport cu Imperiul Persan luat ca locație geografică de referință.

5c- *și a călătorit pe tot pământul pe suprafața lui, fără a-l atinge*

Mesajul este analog celor patru aripi de pasăre ale leopardului din Dan.7:6. El subliniază viteza extremă a cuceririlor acestui tânăr rege macedonean care își va extinde dominația până la râul Indus în zece ani.

5d- *această capră avea între ochi un corn mare*

Identitatea este dată în versetul 21: *cornul cel mare dintre ochi este primul rege*. Acest rege este Alexandru cel Mare (– 543 – 523). Spiritul îi dă aspectul de Unicorn, un animal mitic fabulos. El denunță astfel imaginația fertilă inepuizabilă a unei societăți grecești care a inventat fabule aplicate religiei și al cărei spirit a străbătut secolele până la vremea noastră în Occidentul înșelător creștin. Este un aspect al *păcatului* care este confirmat de imaginea țapului , animalul care a jucat rolul *păcatului* în ritul sacru anual al „zilei ispășirii”. Răstignirea lui Mesia Iisus a îndeplinit în desăvârșirea sa divină acest ritual a trebuit să înceteze după el... prin forță, prin distrugerea templului și a națiunii evreiești de către romani în anul 70.

Dan 8:6 *El a ajuns la berbecul care avea coarne, pe care l-am văzut stând înaintea râului, și a alergat peste el în toată mânia lui.*

6a- Alexandru cel Mare lansează atacul împotriva perșilor al căror rege este Darius 3. Acesta din urmă este învins la Issus, fuge lăsându-și în urmă arcul, scutul și mantia, precum și soția și moștenitorul său, în – 333 El va fi ucis mai târziu de doi dintre mării săi.

6b- *și a alergat spre el în toată mânia lui*

Această **furie** este justificată istoric. Acesta a fost precedat de acest schimb dintre Darius și Alexandru: „Înainte de a-l întâlni pe Alexandru pe Darius, regele persan i-a trimis cadouri menite să sublinieze pozițiile lor respective de rege și copil – Alexandru era încă tânăr pe vremea aceea. prinț novice în arta război (ramura I, lesă 89). Darius îi trimite un glonț, un bici, o frână de cal și o cutie de argint plină cu aur. O scrisoare care însoțește comoara strălucește elementele: mingea este pentru ca el să continue să se joace ca copilul care este, frâna să-l învețe să se stăpânească, biciul să-l corecteze și aurul reprezintă tributul pe care macedonenii trebuie să-l plătească. împăratul persan.

Alexandru nu dă niciun semn de furie, în ciuda fricii de mesageri. Dimpotrivă, le cere să-l felicite pe Darius pentru finețea sa. Darius, spune el, cunoaște viitorul, din moment ce i-a dat lui Alexandru o minge care reprezintă viitoarea sa cucerire a lumii, frâna înseamnă că toți i se vor supune, biciul va fi să-i pedepsească pe cei care îndrăznesc să se ridice împotriva lui și aurul sugerează tributul pe care îl va primi de la toți supușii săi”. Detaliu profetic, Alexandru avea un cal căruia i-a dat numele „Bucephalus” care înseamnă, cu prefix augmentativ, „cap”. În toate luptele sale, el va fi în „capul” armatei sale, cu armă în mână. Și el va deveni timp de „zece ani” „capul” conducător al lumii acoperit de profetie. Notorietatea sa va promova cultura greacă și **păcatul** care o stigmatizează.

Dan 8:7 *L-am văzut apropiindu-se de berbec și mâniindu-se pe el; a lovit berbecul și i-a rupt cele două coarne, fără ca berbecul să aibă putere să-i reziste; l-a aruncat la pământ și l-a călcat în picioare și nu a fost nimeni care să-l salveze pe berbec.*

7a- Războiul declanșat de Alexandru cel Mare: în – 333, la Issus, tabăra persană a fost înfrântă.

Dan 8:8 *Și țapul a devenit foarte puternic; dar când era puternic, i s-a rupt cornul cel mare. Patru coarne mari s-au ridicat pentru a-l înlocui, la cele patru vânturi ale cerului.*

8a- i s- *a rupt cornul cel mare*

În 323, tânărul rege (– 356 – 323) a murit fără moștenitor la vârsta de 32 de ani, în Babilon.

8b- *Patru coarne mari s-au ridicat pentru a-l înlocui, în cele patru vânturi ale cerului.*

Înlocuitorii regelui mort au fost generalii săi: diadochii. Au fost zece când Alexandru a murit și timp de 20 de ani s-au luptat între ei până la punctul în care la sfârșitul a 20 de ani au mai rămas doar patru supraviețuitori. Fiecare dintre ei a fondat o dinastie regală în țara pe care a dominat. Cel mai mare este Seleucus cunoscut sub numele de Nicator, el a fondat dinastia „Seleucid” care a domnit peste regatul Siriei. Al doilea este Ptolemaios Lagos, el a fondat dinastia „Lagid”

care a domnit asupra Egiptului. Al treilea este Cassandros care domnește peste Grecia, iar al patrulea este Lysimachus (nume latin) care domnește peste Tracia.

Mesajul profetic bazat pe geografie continuă. Cele patru puncte cardinale ale celor patru vânturi ale cerului confirmă identitatea țărilor combatanților în cauză.

Întoarcerea Romei, cornul mic

Dan 8:9 *Din unul dintre ei a ieșit un corn mic , care a crescut mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea mai frumoasă.*

9a- Aspectul acestui verset descrie extinderile unui regat care, la rândul său, va deveni un imperiu dominator. Totuși, în lecțiile anterioare și în istoria lumii regatul succesori al Greciei este Roma. Această identificare este în continuare justificată de expresia „corn mic” care este de data aceasta, contrar a ceea ce s-a făcut pentru cornul median mai scurt, citat clar. Acest lucru ne permite să spunem că acest „corn mic” simbolizează, în acest context, Roma republicană în creștere. Pentru că, intervine spre est, ca polițiști ai lumii, de multe ori pentru că este chemat să rezolve un conflict local între adversari. Și acesta este motivul precis care justifică imaginea care urmează.

9b- *De la unul dintre ei a venit un corn mic*

Anterior dominator a fost Grecia și tocmai din Grecia ajunge Roma să domine în această zonă de est în care se află Israelul; Grecia, unul dintre cele patru coarne.

9c- *care se extinde foarte mult spre sud, spre est și spre cea mai frumoasă dintre țări.*

Creșterea romană începe de la locația sa geografică **spre sud** mai întâi. Istoria confirmă acest lucru , Roma intrând în războaiele punico împotriva Cartaginei, Tunisia de astăzi, în jurul anului 250.

Următoarea fază de extindere are loc **spre est** prin intervenția într-**unul din cele patru coarne** : Grecia, în jur de – 200. A fost chemat acolo de liga grecească etoliană pentru a o susține împotriva ligii aheilor (Etolia împotriva Ahaiei). Ajunsă pe pământ grecesc, armata romană nu avea să-l părăsească niciodată și întreaga Grecie va deveni colonie romană din – 160.

Din Grecia, Roma își va continua expansiunea punând piciorul în Palestina și Iudeea care va deveni în – 63 o provincie a Romei cucerită de armatele generalului Pompei. Aceasta este Iudeea, pe care Duhul o desemnează prin această expresie frumoasă: **Cea mai frumoasă dintre țări** , expresie citată în Dan.11:16 și 42 și Eze.20:6 și 15.

Ipoteza este confirmată, „ cornul mic ” este Roma

De data aceasta, îndoiala nu mai este îngăduită, regimul papal al lui Dan.7 este demascat, așa că, sărind peste secolele inutile, Duhul ne conduce la ceasul tragic în care, părăsită de împărați, Roma își reia dominația sub formă religioasă de Înfrățire creștină căreia îi atribuie acțiunile revelate de simbolurile versetului 10 care urmează. Acestea sunt acțiunile „**diferitului**” rege al lui Dan.7.

Roma imperială apoi Roma papală îi persecută pe sfinți

Două lecturi succesive pentru acest singur vers

Dan 8:10 *Ea s-a ridicat la oștirea cerului și a coborât o parte din acea oștire și câteva dintre stele pe pământ și le-a călcat în picioare.*

10a- S -a ridicat la armata cerului

Spunând „ea”, Duhul păstrează ca țintă identitatea Romei, în succesiunea cronologică a extinderilor sale, după diferite forme de guvernare la care face aluzie în Apoc. 17:10, Roma a ajuns în imperiu sub domnia lui. Împăratul roman Octavian cunoscut sub numele de Augustus. Și în timpul său s-a născut Iisus Hristos din Duhul, în trupul încă fecioară al Mariei, tânăra soție a lui Iosif; amândoi aleși doar din cauza apartenenței lor la descendența regelui David. După moartea sa, odată înviat de el însuși așa cum anunțase, Isus a încredințat apostolilor și ucenicilor săi misiunea de a vesti vestea bună a mântuirii (Evangelia) pentru a face oameni aleși pe toată lumea. În acest moment Roma se confrunta cu blândețea și pacifismul creștin; ea în rolul măcelarului, ucenicii lui Hristos în cel al mieii tăiați. Cu prețul multor sânge vărsat de martir, credința creștină s-a răspândit în întreaga lume și în special în capitala imperiului, Roma. Persecutarea Romei imperiale se ridică împotriva creștinilor. În acest verset 10, două acțiuni ale Romei se suprapun. Primul se referă la imperial și al doilea, papal.

În regimul imperial îi putem atribui deja acțiunile citate:

Ea s-a ridicat la armata cerului : i-a înfruntat pe creștini. În spatele acestei expresii simbolice, *înarmat cu raiul* , se află Aleșii creștini, conform cărora Isus și-a numit deja credincioșii: *cetățeni ai împărăției cerurilor* . Mai mult, Dan.12:3 compară *sfinții adevărați* cu *stelele* care sunt, de asemenea, *sămânța* lui Avraam din Geneza 15:5. La prima lectură, îndrăzneala de a martiriza fiii și fiucele lui Dumnezeu constituie deja pentru Roma păgână o acțiune arogantă și o înălțare nedemnă și nejustificată . La a doua lectură, pretenția episcopului Romei de a conduce ca papă pe Alesul lui Isus Hristos din 538 este, de asemenea, o acțiune arogantă și o ridicare și mai nedemnă și nejustificată .

Ea a făcut ca o parte din această armată și stelele să cadă la pământ și le-a călcat în picioare : i-a persecutat și i-a ucis pentru a-și distrage atenția populației din arenele ei. Persecutorii sunt în principal Nero, Domițian și Dioclețian, ultimul persecutor oficial între anii 303 și 313. La prima lectură, această perioadă dramatică este acoperită în Apo.2 sub numele simbolice „de la Efes”, momentul în care Ioan primește Revelația sa divină *numită* „Apocalipsa” și „*Smirna* ”. La a doua lectură, atribuită Romei papale, aceste acțiuni sunt plasate în Apo.2 sub perioadele numite „*Pergam* ”, adică alianță ruptă sau adulter și „*Thiatira*”, adică urâciuni și morți. Spunând, *și ea le-a călcat în picioare*, Spiritul impută ambelor Rome același tip de acțiuni însetate de sânge. Verbul *călcat în picioare* și expresia lui *călcat în picioare* sunt atribuite Romei păgâne din Dan.7:19. Dar acțiunea de a *călca* va continua până la sfârșitul celei 2300 de seară-dimineată din versetul 14 din acest capitol 8 conform declarației din versetul 13: Până când vor fi *călcate sfințenia și armata* ? Această acțiune a fost realizată în vremea erei creștine și, prin urmare, trebuie să o atribuim Romei papale și suporturilor ei monarhice; pe care istoria o confirmă. Să remarcăm totuși o diferență importantă. Roma păgână îi face pe sfinții lui Iisus Hristos *să cadă la*

pământ doar literal , în timp ce Roma papală, prin instrucțiunile sale religioase false, îi face *să cadă la pământ* spiritual, înainte de a-i persecuta literalmente pe rând.

Persecuțiile sporadice au continuat cu alternanțe de pace până la sosirea împăratului Constantin I ^{care} a pus capăt persecuțiilor împotriva creștinilor prin edictul de la Milano, capitala sa romană, în anul 313, care constituie termenul perioadei de „*zece ani*” de persecuțiile care caracterizează epoca „*Smirnei*” din Apoc.2:8. Prin această pace, credința creștină nu va câștiga nimic, iar Dumnezeu va pierde multe. Pentru că fără bariera persecuției, angajamentele celor neconvertiți la această nouă credință abundă și se înmulțesc în tot imperiul și mai ales în Roma unde sângele martirilor curgea cel mai mult.

Prin urmare, de acest moment putem lega începutul celei de-a doua lecturi a acestui verset. Cel în care Roma devine creștină prin supunerea ordinelor împăratului Constantin care, în 321, tocmai a emis un edict prin care se dispune schimbarea zilei săptămânale de odihnă: Sabatul zilei a șaptea este înlocuită cu prima zi a săptămânii; la vremea aceea, dedicată de către păgâni cultului zeului „*venerabil soare necucerit*”. Această acțiune este la fel de gravă ca și *bea vasele de aur ale templului* , dar de data aceasta, Dumnezeu nu va reacționa, ora judecății finale va fi suficientă. Odată cu noua sa zi de odihnă, Roma își va extinde doctrina creștină în tot imperiul, iar autoritatea sa locală, episcopul Romei va câștiga în prestigiu și sprijin, până la înălțarea supremă pe care titlul papal i-o dă prin decret, în 533 , cel bizantin. împăratul Iustinian ^I Abia după expulzarea ostrogoților ostili, primul papă domnitor, Vigilius, și-a luat scaunul papal la Roma, la Palatul Lateran construit pe Muntele Caelius. Data 538 și sosirea primului papă marchează realizarea acțiunilor descrise în versetul 11 care urmează. Dar este și începutul celor 1260 de zile-ani de domnie a papilor și a tot ceea ce îi privește și care a fost revelat în Dan.7. O domnie continuă în timpul căreia sfinții sunt, din nou, *călcați în picioare* , dar de data aceasta, de dominația religioasă papală romană și susținătorii ei civili, monarhii, și înălțimea acesteia... în numele lui Hristos.

Acțiuni specifice ale papei stabilite în 538

Dan 8:11 *Ea s-a ridicat la căpetenia oștirii, a luat de la el ~~jertfa~~-veșnică și a răsturnat ~~locul~~-temelia sanctuarului Lui.*

11a- *S-a ridicat la capul armatei*

Acest conducător al armatei este logic și biblic Iisus Hristos, conform Efesenilor 5:23: *căci soțul este capul soției, asa cum Hristos este capul Bisericii, care este trupul său și al căreia el este Salvator.* Verbul „*ea a înviat*” este bine ales, pentru că tocmai în 538, Isus este în ceruri în timp ce papalitatea este pe pământ. Cerul este dincolo de atingerea ei, dar „*s-a ridicat*” făcându-i pe oameni să creadă că ea îl înlocuiește pe pământ. Din ceruri, Isus are puține șanse să evite oamenii din capcana întinsă pentru ei de diavol. Mai mult, de ce ar face-o, când el însuși îi dă în această capcană și în toate blestemele ei? Pentru că am citit bine, în Dan.7:25, „*sfinții vor fi predați în mâinile lui pentru un timp, de ori (de două ori) și jumătate de timp*”; ei sunt eliberați intenționat de Dumnezeul Hristos, din cauza *vremurilor schimbate și a legii* . Legea modificată în 321 de Constantin cu privire

la Sabat, desigur, dar mai presus de toate, *legea schimbată* de paparia romană, după 538 unde acolo, nu numai Sabatul este afectat și atacat, ci întreaga lege care este reelaborată Roma. versiune.

11b- *a luat de la el ~~sacrificiul~~-perpetuu*

Subliniez absența cuvântului sacrificiu în textul ebraic original. Acestea fiind spuse, prezența sa sugerează contextul vechii alianțe, dar nu este cazul, așa cum tocmai am demonstrat. Sub noul legământ, *jertfa și jertfa* au încetat, moartea lui Hristos, *la mijlocul săptămânii* citate în Dan.9:27, făcând aceste rituri inutile. Totuși, din vechiul legământ a rămas ceva: slujirea marelui preot și mijlocitor pentru păcatele poporului care a proorocit și slujirea cerească pe care Isus a îndeplinit-o în favoarea doar aleșilor săi cumpărați prin sângele său de la învierea sa. Hristos S-a întors în ceruri, ce a mai rămas de luat de la el? Funcția sa preoțească este rolul său exclusiv de mijlocitor pentru a ierta păcatele aleșilor săi. Într-adevăr, din 538, înființarea pe pământ, la Roma, a unui conducător al Bisericii lui Hristos a făcut slujirea cerească a lui Isus zadarnică și inutilă. Rugăciunile nu mai trec prin el și păcătoșii rămân purtători ai păcatelor lor și ai vinovăției lor față de Dumnezeu. Evrei 7:23 confirmă această analiză, spunând: „*Dar el, pentru că rămâne veșnic, are o preoție care nu poate fi transferată*”. Schimbarea domnitorului pe pământ justifică roadele abominabile aduse de acest creștinism fără Hristos; fructe proorocite de Dumnezeu lui Daniel. De ce au fost loviți creștinii de acest blestem teribil? Următorul verset 12 va da răspunsul: *din cauza păcatului*.

Identificarea perpetuului care tocmai a fost efectuat va servi ca bază pentru calculele folosind duratele 1290 și 1335 zile-ani care vor fi propuse în Dan.12:11 și 12; baza stabilită fiind data 538, când preoția *perpetuă* a fost furată de conducătorul papal pământesc.

11c- *și a răsturnat ~~locul~~-baza sanctuarului său*

Din cauza contextului noului legământ, între cele două semnificații posibile ale cuvântului ebraic „mecon” tradus prin „loc” am păstrat traducerea „bază” la fel de legitimă și mai bine adaptată contextului erei creștine vizate de profeție. .

se discută adesea despre *sanctuar*, ceea ce este confuz. Totuși, este posibil să nu fii înșelat în funcție de verbul care marchează acțiunea care se face la *sanctuar*.

Aici, în Dan.7:11: *baza sa este răsturnată* de papalitate.

În Dan.11:30: este *profanat* de regele grec persecutor al evreilor Antioho 4 Epifan în – 168.

În Dan.8:14 și Dan.9:26 nu este o chestiune de ~~sanctuar~~, ci de *sfințenie*. Cuvântul ebraic „qodesh” este tradus greșit în mod sistematic în toate traducerile celor mai comune versiuni. Dar textul original ebraic rămâne neschimbat pentru a mărturisi despre adevărul original.

Ar trebui să știți că termenul „*sanctuar*” se referă exclusiv la locul în care Dumnezeu stă în persoană. De când Isus a înviat și s-a întors la cer, nu mai există niciun *sanctuar pe pământ*. *Răsturnarea bazei sanctuarului său* înseamnă, prin urmare, subminarea fundamentelor doctrinare care privesc slujirea lui cerească, care ilustrează toate condițiile mântuirii. Într-adevăr, odată botezat, cel chemat trebuie să poată beneficia de aprobarea lui Iisus Hristos care își judecă credința

după faptele sale și acceptă sau nu să-și ierte păcatele în numele jertfei sale. Botezul marchează începutul unei experiențe trăite sub justa judecată a lui Dumnezeu și nu sfârșitul ei. Ceea ce înseamnă că atunci când relația directă dintre aleșii pământești și mijlocitorul lui ceresc este întreruptă, mântuirea nu mai este posibilă, iar legământul sfânt este rupt. Este o dramă spirituală teribilă ignorată de masele umane înșelate și seduse din 7 martie 321 și anul 538 în care preoția *perpetuă* a lui Iisus Hristos a fost înlăturată de papă în folosul său. *Răsturnarea temeliei sanctuarului său* înseamnă și atribuirea celor 12 apostoli care reprezintă baza sau temelia Casei aleșilor, spirituale, a unei doctrine fals creștine care justifică și legalizează păcatul împotriva legii divine; ce n-ar fi făcut niciun apostol.

Dan 8:12 *Și oastea a fost dată cu jertfa veșnică din pricina păcatului; cornul a aruncat adevărul la pământ și a reușit în angajamentele lui.*

12a- *Armata a fost livrată cu sacrificiul perpetuu*

Într-un limbaj mai simbolic, această expresie are același înțeles ca și cea din Dan.7:25: *armata a fost livrată ...* Dar aici Duhul adaugă *cu perpetuu*

12b - *din cauza păcatului*

Fie, conform 1 Ioan 3:4, din cauza călcării legii *sa schimbat* în Dan. 7:25. Căci Ioan a spus și a scris: „ *Oricine păcătuiește, calcă legea și păcatul este călcarea legii* ” . Această încălcare datează din 7 martie 321 și se referă, în primul rând, la abandonarea Sfântului Sabat al lui Dumnezeu; Sabatul ***sfințit*** de el, de la crearea lumii, în „ ***ziua a șaptea*** ” unică și perpetuă.

12c- *cornul a aruncat adevărul la pământ*

Adevărul este încă un cuvânt spiritual care desemnează legea conform Psalmii 119:142-151: *Legea ta este adevărul... toate poruncile tale sunt adevărul .*

12d- *și reușește în eforturile sale*

Dacă Duhul Dumnezeului creator a anunțat-o dinainte, atunci nu vă mirați că ați ignorat această înșelăciune, cea mai mare fraudă spirituală din toată istoria oamenilor; dar, de asemenea, cel mai grav în consecințele sale de pierdere a sufletelor omenești pentru Dumnezeu. Versetul 24 va confirma spuna: *Puterea Lui va crește, dar nu prin puterea Lui; el va face ravagii incredibile, va reuși în acțiunile sale , îi va distruge pe cei puternici și pe oamenii sfinților.*

Pregătirea pentru sfințire

În lecțiile date de riturile religioase ale vechiului legământ apare în mod constant acest subiect de pregătire pentru sfințire. În primul rând, între vremea sclaviei și intrarea în Canaan, celebrarea Paștelui a fost necesară pentru a sfinți oamenii pe care Dumnezeu urma să-l conducă pe pământul său național, Israel, țara făgăduită. De fapt, a fost nevoie de 40 de ani de încercare de purificare și sfințire pentru ca intrarea în Canaan să fie realizată.

La fel, în ceea ce privește Sabatul marcat în ziua a șaptea de la un apus la altul, era necesar un timp prealabil de pregătire. Cele șase zile de activități seculare au necesitat o spălare a trupului și o schimbare a hainelor, aceste lucruri i-au fost impuse și preotului pentru ca acesta să poată, fără pericol pentru viața sa, să intre în locașul sfânt al templului pentru a-și oficia acolo slujba rituală. . .

Săptămâna de șapte zile și 24 de ore a creației este modelată după cei șapte mii de ani ai planului de mântuire al lui Dumnezeu. Astfel încât primele 6 zile reprezintă primele 6 milenii în care Dumnezeu își alege aleșii. Iar al 7-lea și ultimul mileniu constituie marele Sabat în timpul căruia Dumnezeu și aleșii Săi adunați în cer se bucură de odihnă adevărată și deplină. Păcătoșii fiind temporar toți morți, cu excepția Satanei, care rămâne izolat pe un pământ depopulat în această perioadă de „o mie de ani” revelată în Apocalipsa 20. Înainte de a intra în „rai”, aleșii trebuie să fie purificați și sfințiți. Purificarea se bazează pe credința în jertfa voluntară a lui Hristos, dar sfințirea se obține prin ajutorul lui după botez pentru că, purificarea este imputată, sau se obține în prealabil în numele unui principiu al credinței, dar sfințirea este rodul obținut în realitate în întregul său. suflet de către aleși prin cooperarea sa reală cu Dumnezeul cel viu Iisus Hristos. Se obține printr-o luptă pe care o duc împotriva lui însuși, împotriva firii sale rele, pentru a rezista păcatului.

Daniel 9:25 ne va învăța că Isus Hristos a venit să moară pe cruce pentru a-i determina pe aleșii Săi să nu mai păcătuiască, pentru că a venit să pună **capăt păcatului**. Acum tocmai am văzut în versetul 12, Creștinul ales a fost predat despotismului papal din cauza păcatului. Prin urmare, purificarea este necesară pentru a obține sfințirea *fără de care nimeni nu îl va vedea pe Dumnezeu*, așa cum este scris în Evrei 12:14: *Urmărește pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul*.

Aplicat celor 2000 de ani ai erei creștine de la moartea lui Isus Hristos până la întoarcerea sa în 2030, acest timp de pregătire și sfințire va fi revelat în versetele 13 și 14 care urmează. Spre deosebire de credința inițială a adventiștilor, această epocă nu este aceea a judecării pe care o descrie Daniel 7, ci cea a sfințirii făcute necesară din cauza moștenirii de secole a păcatelor legitimate de învățătura abominabilă a Romei papale. Precizez că lucrarea Reformei inițiată din ^{secolul al XIII}-lea nu a realizat curățirea și sfințirea cerute în toată dreptatea de Dumnezeu de trei ori sfânt și desăvârșit pur mântuitor.

Dan 8:13 *Am auzit un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis celui ce vorbea: Până când se va împlini viziunea despre jertfa veșnică și despre păcatul nimicitor? Cât timp vor fi călcate în picioare sanctuarul și armata?*

13a- *Am auzit un sfânt vorbind; iar un alt sfânt i-a spus celui ce a vorbit*

Doar *sfinții adevărați* devin conștienți de păcatele moștenite de la Roma.

Le vom regăsi în scena viziunii prezentată în Dan.12.

13b- *Cât timp se va împlini viziunea?*

Sfinții cer o dată care să marcheze sfârșitul urâciunilor romane.

13c- *despre saerificiul-perpetuu*

Sfinții cer o dată care să marcheze reluarea preoției **perpetue** de către Hristos.

13d- *și despre păcatul devastator ?*

Sfinții cer o dată care să marcheze întoarcerea Sabatului zilei a șaptea, a cărui încălcare este pedepsită prin devastarea romană și cea a războaielor; iar pentru călcătorii săi această pedeapsă va dura până la sfârșitul lumii.

13- *Cât timp vor fi călcate în picioare sanctuarul și armata?*

Sfinții cer o dată care să marcheze sfârșitul **persecuțiilor papale** aplicate împotriva lor, sfinții aleși de Dumnezeu.

Dan 8:14 *El mi-a zis: Două mii trei sute de seri și dimineți; atunci sanctuarul va fi purificat.*

14a- Din 1991, Dumnezeu mi-a îndreptat studiul asupra acestui verset prost tradus. Iată traducerea lui adevărată a textului ebraic.

Și mi-a zis: Până seara-dimineța două mii trei sute și îndreptățite va fi sfîntenia.

Puteți vedea, termenul de 2300 seara-dimineță are ca scop sfințirea **aleșilor** aleși de Dumnezeu de la data care va fi stabilită pentru acest termen. Dreptatea veșnică obținută prin botez până atunci este pusă în discuție. Cerința lui Dumnezeu de trei ori sfânt, ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, s-a schimbat și a fost întărită de nevoia ca aleșii să nu mai păcătuiască împotriva Sabatului sau împotriva oricărei alte rânduieli care iese din gura lui Dumnezeu. Calea *îngustă* a mântuirii predată de Isus este astfel restaurată. Și modelul aleșilor prezentat în **Noe, Daniel și Iov** justifică milionul ales pentru cele zece miliarde căzute din judecata de apoi a lui Dan.7:10.

Dan 8:15 *Pe când eu, Daniel, vedeam această vedenie și căutam să o înțeleg, iată, stătea înaintea mea unul care avea înfățișarea unui om.*

15a- În mod logic, Daniel ar dori să înțeleagă semnificația viziunii și acest lucru îl va câștiga în Dan. 10:12, o aprobare justificată din partea lui Dumnezeu, dar nu va fi niciodată pe deplin îndeplinită în dorința lui ca răspunsul lui Dumnezeu în Dan. 12:9 o arată: *El a răspuns: Du-te, Daniel, căci aceste cuvinte vor fi ținute ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului .*

Dan 8:16 *Și am auzit glasul unui om în mijlocul lui Ulai; a strigat și a spus: Gabriel, explică-i viziunea.*

16a- Chipul lui Isus Hristos din mijlocul Ulai anticipează lecția dată în viziunea lui Dan.12. Îngerul Gavril, un slujitor apropiat al lui Hristos, este responsabil pentru explicarea sensului întregii viziuni de la începutul ei. Prin urmare, să urmărim cu atenție informațiile suplimentare care vor fi dezvăluite în versetele care urmează.

Dan 8:17 *Apoi s-a apropiat de locul unde eram eu; iar când s-a apropiat, m-am speriat și am căzut cu fața la pământ. El mi-a spus: Fii atent, fiul omului, căci vedenia se referă la un timp care va fi sfârșitul.*

17a- Viziunea ființelor cerești va provoca întotdeauna acest efect asupra omului trupesc. Dar să fim atenți așa cum ne invită El să facem. Ora de încheiere relevantă va începe la sfârșitul întregii viziuni.

Dan 8:18 *Pe când mi-a vorbit, am rămas uluit cu fața mea. M-a atins și m-a făcut să stau acolo unde eram.*

18a- În această experiență, Dumnezeu subliniază blestemul cărnii care nu echivalează cu puritatea corpurilor cerești ale îngerilor credincioși.

Dan 8:19 *Atunci el mi-a zis: „Te voi învăța ce se va întâmpla la sfârșitul mâniei, căci este un timp rânduit pentru sfârșit .*

19a- Sfârșitul mâniei lui Dumnezeu va veni, dar această mânie este justificată prin neascultarea creștină, moștenire a doctrinei papale romane. Încetarea acestei

mâinii divine proorocite va fi așadar parțială, deoarece ea va înceta cu adevărat numai după distrugerea întregii omeniri la întoarcerea în slava lui Hristos.

Dan 8:20 *Berbecul pe care l-ai văzut, care avea coarne, sunt împărații Mediilor și ai Perșilor.*

20a- Este vorba ca Dumnezeu să le dea puncte de referință aleșilor Săi, astfel încât aceștia să înțeleagă principiul succesiunii simbolurilor prezentate. Medii și perșii marchează contextul istoric al începutului revelației. În Dan.2 și 7 au fost pe poziția a doua.

Dan 8:21 *Tapul este regele Javanului, cornul cel mare dintre ochi este primul rege.*

21a- La rândul său, Grecia este a doua succesiune; al treilea în Dan.2 și 7.

21b- *Cornul mare dintre ochii lui este primul rege*

După cum am văzut, se referă la marele cuceritor grec, Alexandru cel Mare. Cornul cel mare, imagine a caracterului său ofensator și beligerant pe care regele Darius 3 a greșit să-l umilească, pentru că l-a costat regatul și viața. Punând acest corn nu pe frunte, ci între ochi, Duhul își arată pofta sa nesățioasă de cucerire că numai moartea lui se va opri. Dar ochii sunt și clarviziune profetică, iar încă de la naștere i s-a anunțat un destin excepțional de către un clarvăzător și crede în destinul lui profetizat de-a lungul vieții.

Dan 8:22 *Cele patru coarne care s-au ridicat pentru a înlocui acest corn rupt sunt patru împărații care se vor ridica din acest neam, dar nu vor fi la fel de puternice.*

22a- Găsim cele patru dinastii grecești întemeiate de cei patru generali care i-au succedat lui Alexandru, încă în viață după 20 de ani de războaie între cei zece care au fost la început.

Dan 8:23 *La sfârșitul domniei lor, când păcătoșii vor fi mistuiți, se va ridica un împărat obrazător și viclean.*

23a- Sărind timpii intermediari, îngerul evocă epoca creștină a dominației Romei papale. Făcând astfel, el indică scopul principal al revelației date. Dar această explicație aduce o altă învățătură care apare în prima propoziție a acestui verset: *La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi mistuiți.* Cine sunt acești păcătoși consumați care preced timpul regimului papal? Aceștia sunt evreii naționali răzvrățiți care l-au refuzat pe Isus Hristos ca Mesia și mântuitor, eliberator, da, dar numai al păcatelor săvârșite și numai în favoarea celor pe care îi recunoaște prin calitatea credinței lor. Ei au fost de fapt *consumați* în anul 70 de trupele Romei, ei și orașul lor Ierusalim, și aceasta pentru a doua oară după distrugerea adusă sub Nabucodonosor în – 586. Prin această acțiune, Dumnezeu a dat dovada că străvechea alianță s-a încheiat încă de când moartea lui Iisus Hristos unde în Ierusalim vâlul despărțirii templului a fost rupt în două, de sus în jos, arătând astfel că acțiunea a venit de la Dumnezeu însuși.

23b- *se va ridica un rege obrazător și viclean*

Aceasta este descrierea lui Dumnezeu a papei caracterizată conform Dan.7:8 prin *aroganța sa și aici prin obraznicia sa* . El adaugă *și este isteț* . Artificiul constă în a acoperi adevărul și a prelua înfățișarea a ceea ce nu suntem. Artificiul este folosit pentru a-și înșela aproapele, așa fac papii succesivi.

Dan 8:24 *Puterea Lui va crește, dar nu prin puterea lui; va face ravagii incredibile, va reuși în acțiunile sale, va distruge pe cei puternici și pe oamenii sfinților.*

24a- *Puterea Lui va crește*

Într-adevăr, descris în Dan.7:8 ca un „*corn mic*”, versetul 20 îi atribuie „*o înfățișare mai mare decât celelalte*”.

24b- *dar nu prin puterea lui*

Din nou, istoria confirmă că fără sprijinul armat al monarhilor, regimul papal nu ar fi putut exista. Primul sprijin fiind Clovis regele francilor din dinastia merovingiană și după el, cel al dinastiei carolingiene și, în sfârșit, cel al dinastiei Capeți, sprijinul monarhiei franceze a lipsit rareori. Și vom vedea că acest sprijin are un preț de plătit. Acest lucru se va face ca exemplu prin decapitarea regelui francez Ludovic al 16-lea, a reginei Maria Antonieta, a curtenilor monarhiști și a clericilor romano-catolici principalii responsabili, prin ghilotina instalată în Franța în capitală și orașele de provincie, de către revoluționarii francezi între 1793. și 1794; două epoci de „Terori” înscrise cu litere de sânge în memoria umanității. În Apocalipsa 2:22, această pedeapsă divină va fi profețită în aceste cuvinte: Iată, **o voi arunca pe pat și voi trimite *necazuri mari* . *are cei care comit adulter cu ea*, *dacă nu se pocăiesc de faptele lor. îi voi omorî copiii*; și toate bisericile vor ști că eu sunt cel ce cercetează mințile și inimile și voi răsplăti fiecăruia după faptele tale.**

24c- *va face ravagii incredibile*

Pe pământ, nimeni nu le poate număra, dar în cer, Dumnezeu știe numărul exact și la ceasul pedepsei judecății de pe urmă toți vor fi ispășiți, de la cel mai mic până la cel mai groaznic, de către autorii lor.

24d- *va reuși în angajamentele sale*

Cum ar putea să nu reușească, când Dumnezeu i-a dat acest rol de a pedepsi păcatul săvârșit de poporul său care pretinde mântuirea câștigată de Isus Hristos?

24- *va nimici pe cei puternici și pe poporul sfinților*

Trecându-se drept reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ și amenințându-i cu excomunicarea care le-ar închide intrarea în cer, papalitatea obține supunerea celor mari și a monarhilor de pe pământul apusean și chiar mai mult de către cei mici, bogați sau săraci. , dar toți ignoranți, din cauza necredinței și indiferenței lor față de adevărurile divine.

De la începutul erei Reformei inițiate de la Petru Valdo în 1170, regimul papal a reacționat cu furie prin incitarea împotriva credincioșilor slujitori ai lui Dumnezeu, singurii sfinți adevărați mereu pașnici și pașnici, ligii catolice ucigașe susținute de curțile din inchiziția falsei sale sfințenie. Judecătorii cu glugă care au ordonat astfel torturi groaznice sfinților și altora, toți acuzați de erezie împotriva lui Dumnezeu și a Romei, toți vor trebui să dea socoteală pentru exigențele lor în fața adevăratului Dumnezeu în ceasul judecății finale drepte proorocite, în Dan.7: 9 și Apocalipsa 20:9 până la 15.

Dan 8:25 *Din pricina prosperității sale și a succesului planurilor sale, el va avea trufie în inima lui și va nimici pe mulți care trăiau în pace și se va înălța împotriva căpeteniilor prinților; dar va fi rupt, fără efortul vreunei mâini.*

25a- *Din cauza prosperității sale și a succesului trucurilor sale*

Această *prosperitate* sugerează îmbogățirea lui pe care versetul o leagă de *trucurile sale*. Trebuie, de fapt, să folosim șmecherie, când suntem mici și slabi, pentru a obține oameni bogați, bani și bogății de tot felul pe care le enumeră Apoc. 18:12 și 13.

25b- *va avea aroganță în inimă*

Aceasta, în ciuda lecției date de experiența regelui Nebucadnețar în Dan.4 și cea, mai tragică, a nepotului său Belșatar în Dan.5.

25c- *va distruge mulți oameni care au trăit în pace*

Caracterul pașnic este un rod al adevăratului creștinism, dar numai până în 1843. Căci înainte de această dată, și în principal, până la sfârșitul Revoluției Franceze, la sfârșitul celor 1260 de ani de domnie papală profețiți în Dan.7:25, credința falsă, se caracterizează prin brutalitate care atacă sau răspunde la brutalitate. Doar în aceste vremuri blândețea și pacea fac diferența. Regulile puse de Isus nu s-au schimbat din vremurile apostolice, aleasa este o oaie care accepta să fie sacrificată, niciodată un macelar.

25d- *și se va ridica împotriva căpeteniilor*

Cu această precizie, îndoiala nu mai este permisă. Liderul, citat în versetele 11 și 12, este într-adevăr Iisus Hristos, *Regele regilor și Domnul domnilor care apare în gloria întoarcerii sale în Apocalipsa 19:16*. Și de la el i-a fost luată preoția *perpetuă legitimă de paparia romană*.

Dan 8:26 *Și vedenia serii și a dimineții despre care se vorbește este adevărată. La rândul tău, păstrează această viziune secretă, pentru că se referă la vremuri îndepărtate.*

26a- *Și viziunea serilor și a dimineților, în discuție, este adevărată*

Îngerul atestă originea divină a profeției „2300 seară-dimineată” din versetul 14. El atrage, așadar, atenția, în cele din urmă, asupra acestei enigme care trebuie să fie luminată și înțeleasă de sfinții aleși ai lui Isus Hristos când va fi timpul. a ajuns să o facă.

26b- *Din partea ta, păstrează această viziune secretă, pentru că se referă la vremuri îndepărtate*

Într-adevăr, între vremea lui Daniel și a noastră, au trecut aproximativ 26 de secole. Și așa ne aflăm în ***timpul sfârșitului*** în care acest mister trebuie să fie luminat; lucrul va fi făcut, dar nu înainte de studiul lui Dan.9 care va oferi cheia esențială pentru efectuarea calculelor propuse.

Dan 8:27 *Eu, Daniel, am fost multe zile lănceind și bolnav; apoi m-am ridicat și m-am ocupat de treburile regelui. Am fost uimit de viziune și nimeni nu știa de ea.*

27a- Acest detaliu care se referă la sănătatea lui Daniel nu este nimic personal. Ea traduce pentru noi importanța extremă a primirii de informații de la Dumnezeu cu privire la cele 2300 de seri-dimineți proorocite; căci așa cum boala poate duce la moarte, ignoranța enigmei îi va condamna pe ultimii creștini care vor trăi în ***timpul sfârșitului*** la moarte spirituală veșnică.

Daniel 9

Dan 9:1 În primul an al lui Darius, fiul lui Ahaşveroş, din neamul Mediilor, care a devenit împărat al împărăţiei caldeenilor,

1a- Conform mărturiei martorilor oculari a lui Daniel, deci de netăgăduit, aflăm că regele Darius din Dan.5:30 este fiul lui Ahasverus, din neamul Mediilor; regele persan Cyrus 2 nu l-a înlocuit încă. Primul an al domniei sale a fost cel în care a cucerit Babilonul, luându-l astfel de la caldeeni.

Dan 9:2 în primul an al domniei sale, eu, Daniel, am văzut din cărţi că urmau să treacă şaptezeci de ani pentru ruinele Ierusalimului, după numărul de ani despre care Domnul îi vorbise lui Ieremia, profetul.

2a- Daniel se referă la scrierile profetice ale lui Ieremia, profetul. El ne oferă un exemplu frumos de credinţă şi încredere care îi uneşte pe slujitorii lui Dumnezeu sub privirea lui. El confirmă astfel aceste cuvinte din 1 Corinteni 14:32: *Duhurile profeţilor sunt supuse profeţilor*. Daniel a trăit în Babilon o mare parte din cei 70 de ani profeţiţi despre deportarea poporului evreu. Îl interesează şi subiectul întoarcerii sale în Israel care, potrivit lui, ar trebui să fie destul de aproape. Pentru a obţine răspunsuri de la Dumnezeu, el adresează o rugăciune magnifică pe care urmează să o studiem.

Rugăciunea model a credinţei unui sfânt

Prima lecţie a acestui capitol 9 din Daniel este să înţelegem de ce a vrut Dumnezeu să apară în această parte a cărţii lui Daniel.

În Dan.8:23, prin anunţul profetic al *păcătoşilor consumaţi*, am primit confirmarea că evreii naţiunii Israel au fost din nou condamnaţi şi distruşi prin foc de către romani în anul 70, din cauza tuturor lucrurilor pe care Daniel merge să le mărturisească în rugăciune. Acum cine a fost acest Israel prezentat în prima alianţă cu Dumnezeul cel viu de la Avraam până la cei 12 apostoli şi ucenici ai lui Isus Hristos, el însuşi fiind evreu? Doar o mostră din întreaga umanitate, pentru că de la Adam, bărbaţii au fost la fel în afară de culoarea pielii, care variază de la foarte deschis la foarte închis. Dar oricare ar fi rasa lor, etnia lor, lucrurile transmise genetic de la tată şi mamă la fii şi fiice, comportamentul lor mental este identic. Conform principiului dezpurii frunzelor margaretei, „Te iubesc, puţin, mult, pasional, nebunesc, deloc”, bărbaţii reproduc această gamă de sentimente faţă de Dumnezeul viu, creator al tuturor lucrurilor, atunci când îşi descoperă existenţa. De asemenea, marele Judecător vede printre cei care pretind că sunt de la el, oameni credincioşi care îl iubesc şi îi ascultă, alţii care pretind că-l iubesc, dar nu-i ascultă, alţii care îşi trăiesc religia în indiferenţă, încă alţii care o trăiesc cu un inimă tare şi acerbă care îi face fanatici şi în extremă, nu suportă contradicţiile şi cu atât mai puţin reproşurile şi susţin uciderea adversarului insuportabil. Aceste comportamente s-au întâlnit în rândul evreilor, deoarece se

găsesc încă în rândul oamenilor de pe planeta Pământ și în toate religiile care, totuși, nu sunt egale.

Rugăciunea lui Daniel vine să te întrebe, în care dintre aceste comportamente te recunoști? Dacă nu este cea a unuia care îl iubește pe Dumnezeu și îl ascultă ca o mărturie a credincioșiei sale, pune la îndoială concepția ta despre credință; pocăiește-te și dă lui Dumnezeu un fruct sincer și real al pocăinței, așa cum va face Daniel.

Al doilea motiv pentru prezența acestei rugăciuni în acest capitol 9 este că cauza ultimei distrugerii a lui Israel, în anul 70 de către romani, este tratată și dezvoltată acolo: prima venire a lui Mesia pe pământul oamenilor . Și după ce l-au respins pe acest Mesia ale cărui singure greșeli erau desăvârșirea lucrărilor sale care i-au condamnat, conducătorii religioși au stârnit poporul împotriva lui, cu acuzații calomnioase, toate demontate și contrazise de fapte. Așa că și-au bazat acuzația finală pe un adevăr divin, acuzându-l pe el, un om, că pretinde că este Fiul lui Dumnezeu. Sufletele acestor lideri religioși erau negre ca cărbunele unui focar aprins care le va mistui în timpul mâniei drepte. Dar cea mai mare vină a evreilor nu a fost că l-au ucis, ci că nu l-au recunoscut după învierea sa divină. În fața minunilor și faptelor bune care au fost săvârșite de cei doisprezece apostoli ai săi, ei s-au împietrit ca Faraonul din vremea lui și au mărturisit despre aceasta prin omorîrea credinciosului diacon Ștefan, pe care l-au ucis singuri cu pietre fără a apela de data aceasta la romani.

Al treilea motiv pentru această rugăciune este că ea are rolul unei observații finale întristătoare la sfârșitul unei experiențe îndelungate trăite în relație cu Dumnezeu ; o mărturie, un fel de testament lăsat de alianța evreiască restului umanității. Căci tocmai în această deportare în Babilon încetează demonstrația pregătită de Dumnezeu. Este adevărat că evreii se vor întoarce pe pământul lor național și că pentru o vreme Dumnezeu va fi onorat și ascultat, dar loialitatea va dispărea rapid, până la punctul în care supraviețuirea lor nu poate fi justificată decât ca ultimul lor test de credință bazat pe primul venirea lui Mesia, pentru că el trebuie să fie, un fiu al lui Israel, un iudeu printre evrei.

Al patrulea motiv al acestei rugăciuni se bazează pe faptul că greșelile declarate și mărturisite au fost toate săvârșite și reînnoite de creștinii din epoca lor, de la abandonarea Sabatului din 7 martie 321 până în vremea noastră . Ultima instituție oficială binecuvântată din 1873 și individual din 1844 nu a scăpat de blestemul timpului, de când Isus a vărsat-o în 1994. Studiul ultimelor capitole din Daniel și cartea Apocalipsa vor explica aceste date și ultimele mistere.

Acum să-l ascultăm cu atenție pe Daniel vorbind lui Dumnezeu Atotputernic.

Dan 9:3 *Mi-am îndreptat fața spre Domnul Dumnezeu, ca să mă întorc la rugăciune și cerere, să postesc și să iau sac și cenușă.*

3a- Daniel este acum bătrân, dar credința lui nu slăbește, iar legătura lui cu Dumnezeu este păstrată, hrănită și menținută. În cazul lui, inima lui fiind profund sinceră, postul, sacul și *cenușa* poartă un adevărat sens. Aceste practici indică

puterea dorinței cuiva de a fi ascultat și acordat de Dumnezeu. Postul arată superioritatea dată răspunsului lui Dumnezeu în comparație cu plăcerile de a mânca. În această abordare există ideea de a-i spune lui Dumnezeu că nu mai vreau să trăiesc fără răspunsul tău, fără a ajunge până la a mă sinucide.

Dan 9:4 *M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, și i-am mărturisit: Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșător, care păzește legământul tău și ai milă de cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale.*

4a- *Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșător*

Israel este în exil în Babilon și a plătit pentru a afla că Dumnezeu este mare și minunat.

4b- *tu care păzești legământul tău și ai milă de cei care te iubesc și păzesc poruncile tale!*

Daniel arată că-L cunoaște pe Dumnezeu din moment ce își trage argumentele din textul celei de-a doua din cele zece porunci ale lui Dumnezeu, pe care nefericiții catolici nu le cunosc de-a lungul secolelor de întuneric, pentru că în mod suveran, papalitatea a luat inițiativa de a o înlătura din el. versiunea celor zece porunci, pentru că a fost adăugată o poruncă centrată pe trup pentru a păstra numărul la zece; un bun exemplu de obrăznicie și înșelăciune denunțat în capitoul anterior.

Dan 9:5 *Am păcătuit, am făcut nelegiuire, am fost răi și răzvrățiți, ne-am abătut de la poruncile și de la judecățile tale.*

5a- Nu putem fi mai adevărați și mai clari pentru că acestea sunt greșelile care au condus Israelul la deportare, cu excepția faptului că Daniel și trei dintre tovarășii săi nu s-au făcut vinovați de acest tip de vină; aceasta nu-l împiedică să îmbrățișeze cauza poporului său în timp ce poartă cu el povara vinovăției sale.

Atunci trebuie să ne dăm seama în 2021 că și noi, creștinii, slujim aceluiași Dumnezeu care nu se schimbă conform declarației sale din Mal.3:6: *Căci Eu sunt DOMNUL, nu mă schimb; și voi, fiii lui Iacov, nu v-ați mistuit*. Ar fi potrivit să spunem „încă nu a fost consumat”. Căci de când Maleahi a scris aceste cuvinte, Hristos a apărut, copiii lui Iacov l-au respins și l-au omorât și, în conformitate cu cuvântul profețit în Dan. 8:23, ei au ajuns să fie mistuiți în anul 70 de către romani. Și dacă Dumnezeu nu se schimbă, asta înseamnă că creștinii necredincioși care călcău poruncile lui, în primul rând, Sabatul sfințit, vor fi loviți și mai tare decât evreii și evreii naționali la vremea lor.

Dan 9:6 *Nu am ascultat de slujitorii tăi, proorocii, care au vorbit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noștri, părinților noștri și întregului popor al țării.*

6a- Este adevărat, evreii sunt vinovați de aceste lucruri, dar ce putem spune despre creștinii care, chiar și în ultima instituție instituită de el, se fac vinovați de aceleași fapte?

Dan 9:7 *A Ta, Doamne, este dreptatea, și a noastră este rușinea în ziua de azi, pentru oamenii lui Iuda, pentru locuitorii Ierusalimului și pentru tot Israelul, atât cei apropiați, cât și cei care sunt departe. în toate țările în care i-ai urmărit din cauza necredincioșii de care s-au făcut vinovați față de tine.*

7a- Pedepsa lui Israel a fost groaznică, au fost multe morți și doar supraviețuitorii au avut șansa să fie deportați în Babilon și de acolo împrăștiați

prin țările imperiului caldean și imperiului persan care i-a urmat. Națiunea evreiască a fost dizolvată în țări străine și totuși, conform promisiunii sale, Dumnezeu îi va reuni curând pe evrei pe pământul lor național, țara părinților lor. Ce putere și putere are acest Dumnezeu viu! În rugăciunea sa, Daniel exprimă toată pocăința pe care acești oameni trebuie să o demonstreze înainte de a se întoarce în țara lor sfântă, dar numai atunci când Dumnezeu este alături de ei.

Daniel mărturisește infidelitatea evreiască pedepsită de Dumnezeu dar apoi ce pedeapsă pentru creștinii care fac la fel? deportare sau moarte?

Dan 9:8 *Doamne, rușine nouă, împăraților noștri, căpeteniilor și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta.*

8a- Este citat cuvântul teribil, cuvântul „păcat”. Cine poate pune capăt păcatului care provoacă o suferință atât de mare? Acest capitol va oferi răspunsul. O lecție merită învățată și reținută: Israelul a suferit consecințele alegerilor și comportamentelor regilor, conducătorilor și părinților care l-au condus. Așadar, iată un exemplu în care neascultarea față de liderii corupți poate fi încurajată să rămână în binecuvântarea lui Dumnezeu. Aceasta este alegerea pe care Daniel și cei trei însoțitori ai săi au făcut-o și sunt binecuvântați pentru aceasta.

Dan 9:9 *Cu Domnul, Dumnezeul nostru, să fie milă și iertare, căci i-am fost neascultători.*

10a- Într-o situație de păcat rămâne o singură speranță; biziue-te pe Dumnezeul bun, milostiv, ca să-și acorde iertarea. Procesul este perpetuu, evreul din vechea alianța și creștinul din noua au aceeași nevoie de iertare. Din nou, Dumnezeu pregătește un răspuns pentru care va trebui să plătească scump.

Dan 9:10 *N-am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru, ca să urmăm legile Lui, pe care ni le-a pus înainte prin slujitorii Săi, proorocii.*

10a- Acesta este și cazul creștinilor în anul 2021.

Dan 9:11 *Tot Israelul a călcat legea Ta și s-a abătut să nu audă glasul tău. Atunci s-au revărsat asupra noastră blesteme și blesteme, care sunt scrise în legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu.*

11a- În legea lui Moise, Dumnezeu a avertizat într-adevăr pe Israel împotriva neascultării. Dar după el, profetul Ezechiel, contemporan cu Daniel, deportat la 13 ani după Daniel, adică la 5 ani după ce regele Ioiachin, fratele lui Ioiachin, căruia i-a urmat, s-a trezit prizonier la râul Chebar situat între Tigru și Eufratul. Acolo Dumnezeu l-a inspirat și l-a făcut să scrie mesaje pe care le găsim astăzi în Biblie. Și tocmai în Ezé.26 găsim o succesiune de pedepse al căror model se găsește aplicat spiritual, dar nu numai, în cele șapte trâmbețe ale Apocalipsei din Apoc.8 și 9. Această asemănare surprinzătoare confirmă că Dumnezeu nu se schimbă cu adevărat. Păcatele sunt pedepsite în noul legământ, așa cum au fost în vechiul.

Dan 9:12 *El a împlinit cuvintele pe care le-a spus împotriva noastră și împotriva conducătorilor noștri care ne stăpâneau, și a adus asupra noastră o mare nenorocire, cum nu s-a întâmplat niciodată sub tot cerul, pe cel care a ajuns la Ierusalim.*

12a- Dumnezeu nu s-a slăbit, El își împlinește anunțurile de a binecuvânta sau de a blestema cu aceeași grijă, iar „calamitatea ” care a lovit poporul lui Daniel are scopul de a avertiza națiunile care învață aceste lucruri. Dar ce vedem? În

ciuda mărturieii scrise în Biblie, această lecție rămâne ignorată chiar și de cei care o citesc. Amintiți-vă acest mesaj: Dumnezeu pregătește pentru iudei și după ei, pentru creștini, alte două *mari calamități* care vor fi descoperite în restul cărții lui Daniel.

Dan 9:13 *După cum este scris în Legea lui Moise, toată această nenorocire a venit peste noi; și nu ne-am rugat Domnului Dumnezeului nostru, nici nu ne-am abătut de la fărâdelegile noastre, nici nu am ascultat de adevărul Tău.*

13a- Disprețul pentru lucrurile pe care Dumnezeu le scrisese în Biblie este și el perpetuu, în 2021 și creștinii sunt vinovați de această vină și cred că Dumnezeu nu îi va contrazice. Nici nu se îndepărtează de nelegiuirile lor și nu sunt mai atenți la adevărul biblic, dar atât de important pentru timpul nostru al sfârșitului, adevărul lui profetic revelat intens și înțeles, întrucât cheile înțelegerii se află chiar în Biblie.

Dan 9:14 *Domnul a păzit această nenorocire și a adus-o asupra noastră; căci Domnul Dumnezeul nostru este drept în tot ce a făcut, dar noi nu am ascultat de glasul Lui.*

14a- Ce să mai spun? Întrădevăr ! Dar să știți bine că o nenorocire mult mai mare a fost pregătită de Dumnezeu pentru omenirea de astăzi și pentru aceeași cauză. Va veni, între 2021 și 2030, sub forma unui război nuclear a cărui misiune divină este *de a ucide o treime dintre oameni* conform Apoc.9:15.

Dan 9:15 *Și acum, Doamne, Dumnezeul nostru, care ai scos poporul Tău din țara Egiptului prin mâna Ta cea puternică și ai făcut Numele Tău așa cum este astăzi, am păcătuit, am săvârșit nelegiuire.*

15a- Daniel ne amintește de ce necredința este condamnabilă de Dumnezeu. Pe pământ, existența poporului evreu mărturisește acest fapt extraordinar datorită unei puteri supranaturale, ieșirea din Egipt a poporului evreu. Întreaga lor poveste se bazează pe acest fapt miraculos. Nu avem ocazia să asistăm la acest exod, dar nimeni nu poate nega că urmașii acestei experiențe sunt și astăzi printre noi. Și pentru a exploata mai bine această existență, Dumnezeu i-a eliberat pe acești oameni urii naziste în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Atenția omenirii s-a îndreptat astfel către supraviețuitorii care în 1948 și-au obținut strămutarea pe pământul străvechii lor patrii pierdute din 70. Dumnezeu nu a lăsat să cadă pe capul lor decât cuvintele părinților lor care îi spusese guvernatorului roman Ponțiu Pilat despre Isus. , pentru a-i obține moartea, citez „sângele lui să cadă peste noi și peste copiii noștri”. Dumnezeu le-a răspuns la scrisoare. Dar creștinii de toate confesiunile au ignorat rușinos această lecție divină și putem înțelege de ce, din moment ce toți își împărtășesc blestemul. Evreii l-au refuzat pe Mesia, dar creștinii i-au disprețuit legile. Condamnarea de către Dumnezeu a ambelor este, prin urmare, perfect justificată.

Dan 9:16 *Doamne, după marea Ta îndurare, să se îndepărteze de mânia Ta și de mânia Ta de la cetatea Ta Ierusalim, de la muntele Tău cel sfânt; căci din cauza păcatelor noastre și a fărâdelegilor părinților noștri, Ierusalimul și poporul tău sunt o ocără pentru toți cei din jurul nostru.*

16a- Daniel preia aici un argument pe care Moise l-a prezentat lui Dumnezeu: ce vor spune oamenii care sunt martori la pedeapsa poporului său? Dumnezeu este conștient de problemă deoarece El însuși declară despre iudei, prin gura lui Pavel

în Romani 2:24: *Căci numele lui Dumnezeu este hulit între neamuri din pricina voastră, după cum este scris* . El face aluzie la textul din Eze.16:27: *Și iată, mi-am întins mâna împotriva ta, am redus partea pe care ți-am pus-o, te-am predat vouă vrăjmașilor tăi, fiicele lui. Filistenii, cărora le era rușine de conduita voastră criminală* . În compasiunea lui, Daniel mai are multe de învățat despre judecata lui Dumnezeu asupra orașului său Ierusalim. Dar când spune „*Ierusalimul și poporul tău sunt o ocară pentru toți cei din jurul nostru* ” nu greșește, căci dacă pedeapsa lui Israel ar fi produs în păgâni o teamă salutară și o dorință de a sluji acestui adevărat Dumnezeu, pedeapsa ar fi produs. avea un interes real. dar această experiență tristă a dat puține roade, deloc neînsemnate, din moment ce îi datorăm convertirea regelui Nebucadnețar și a regelui Darius Mediul.

Dan 9:17 *Acum, Dumnezeul nostru, ascultă rugăciunea și cererile robului Tău și, de dragul Domnului, lasă-ți fața să strălucească peste sanctuarul tău pustiu.*

17a- Ceea ce cere Daniel va fi acordat, dar nu pentru că Dumnezeu îl iubește, ci pur și simplu pentru că această întoarcere în Israel și reconstruirea templului sunt în proiectul său. Cu toate acestea, Daniel nu știe că templul, care de fapt va fi reconstruit, va fi din nou distrus în anul 70 de către romani. Acesta este motivul pentru care informațiile pe care le va primi în acest capitol 9 îl vor vindeca de importanța tocmai evreiască pe care încă o acordă templului de piatră construit în Ierusalim; templul trupului lui Hristos îl va face în curând zadarnic și din acest motiv va fi distrus din nou în 70 de armatele romane.

Dan 9:18 *Dumnezeule meu, ascultă și ascultă! Deschide-ți ochii și uită-te la ruinele noastre, uită-te la orașul peste care este invocat numele tău! Căci nu pentru dreptatea noastră vă prezentăm cererile noastre, ci pentru marile voastre îndurări.*

18a- Este adevărat că Dumnezeu alesese Ierusalimul pentru a face din el locul sfințit prin prezența Sa glorioasă. Dar locul este sfânt doar atunci când Dumnezeu stă acolo, iar din anul – 586, nu a mai fost așa. Și, dimpotrivă, ruinele Ierusalimului și templul lui au mărturisit despre imparțialitatea dreptății sale. Această lecție a fost necesară pentru ca oamenii să-l privească pe adevăratul Dumnezeu ca pe o ființă vie care vede, judecă și reacționează spre deosebire de zeitățile păgâne idolatre care se raportează doar la îngerii răi din tabăra diavolului. Omul credincios Îl slujește pe Dumnezeu, dar omul necredincios îl folosește pe Dumnezeu pentru a-și da legitimitate religioasă față de cei din jur. Compasiunea lui Dumnezeu la care apelează Daniel este reală și în curând va da cea mai frumoasă dovadă a acesteia, în Isus Hristos.

Dan 9:19 *Doamne, ascultă! Doamne, iartă! Doamne, fii atent! Acționează și nu întârzia, pentru dragostea ta, Dumnezeule! Căci numele tău este chemat asupra cetății tale și asupra poporului tău.*

19a- Vârsta înaintată a lui Daniel îi justifică insistența pentru că, la fel ca Moise, dorința sa personală cea mai dragă este de a putea experimenta această întoarcere în țara lui „sfântă”. El dorește să fie martor la reconstruirea templului sfânt care va aduce din nou slavă lui Dumnezeu și lui Israel.

Dan 9:20 *Și totuși, am vorbit, m-am rugat și am mărturisit păcatul meu și păcatul poporului meu Israel, și am adus cererile mele înaintea Domnului Dumnezeului meu pentru muntele sfânt al Dumnezeului meu;*

20a- Nu este de mirare că Dumnezeu îl iubește pe Daniel, este un model de smerenie care îl vrăjește și îndeplinește criteriul sfințeniei pe care îl cere. Fiecare om este falibil atâta timp cât trăiește într-un trup de carne și Daniel nu face excepție. El își mărturisește păcatele, conștient de slăbiciunea sa extremă, așa cum trebuie să facem cu toții. Dar calitatea sa spirituală personală nu poate acoperi păcatul oamenilor, pentru că el este doar un om, el însuși imperfect. Soluția va veni de la Dumnezeu în Isus Hristos.

Dan 9:21 *Încă vorbeam în rugăciune, când omul Gavril, pe care îl văzusem mai înainte într-o vedenie, a venit zburând spre mine, în timpul jertfei de seară.*

21a- Timpul ales de Dumnezeu pentru vizita lui Gavriil este cel al jertfei de seară, adică cel al jertfei *perpetue* a unui miel care proorocește *seara și dimineața* viitoarea jertfă de bună voie a trupului perfect sfânt și nevinovat al lui Isus Hristos. El va muri răstignit pentru a ispăși păcatele singurilor săi aleși care constituie singurul său popor adevărat. Legătura cu revelația care va fi dată mai jos, lui Daniel, este așadar stabilită.

Sfârșitul rugăciunii: răspunsul lui Dumnezeu

Dan 9:22 *El m-a învățat și a vorbit cu mine. El mi-a spus: Daniel, am venit acum să-ți deschid înțelegerea.*

22a- Expresia „deschide-ți inteligența” înseamnă că până atunci inteligența era închisă. Îngerul vorbește despre subiectul planului mântuitor al lui Dumnezeu, care a fost ținut ascuns până la momentul întâlnirii sale cu profetul ales al lui Dumnezeu.

Dan 9:23 *Când ai început să te rogi, a ieșit cuvântul și am venit să-ți spun; pentru că ești iubit. Fiți atenți la cuvânt și înțelegeți viziunea!*

23a- *Când ai început să te rogi, a ieșit cuvântul*

Dumnezeul cerului organizase totul, momentul întâlnirii la ceasul veșnicului și îngerul Gavriil îl desemnează pe Hristos prin „Cuvântul” așa cum va face Ioan la începutul Evangheliei sale: cuvântul s-a făcut *trup*. Îngerul vine să-i vestească „Cuvântul”, ceea ce înseamnă că vine să-i vestească venirea lui Hristos proorocită de la Moise conform Deut.18:15 până la 19: *Domnul, Dumnezeul tău, te va ridica din mijlocul tău. , 'Printre frații tăi, un profet ca mine: îl vei asculta! Așa va răspunde el cererii pe care ai făcut-o Domnului Dumnezeului tău în Horeb în ziua adunării, când ai spus: Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu moară. Domnul mi-a zis: Ceea ce au spus ei este bine. le voi ridica dintre frații lor un profet ca tine , îi voi pune cuvintele mele în gura lui și le va spune tot ce îi voi porunci . Și dacă cineva nu ascultă de cuvintele mele pe care le rostește în numele meu, îi voi cere socoteală . Dar profetul care are îndrăzneala să rostească în numele meu un cuvânt pe care nu i-am poruncit să-l rostească sau care vorbește în numele altor dumnezei, acel profet va fi pedepsit cu moartea.*

Acest text este fundamental pentru a înțelege vinovăția evreilor în refuzul lor față de Mesia Isus, deoarece el a îndeplinit toate criteriile proorocite despre

venirea sa. Luat printre oameni și transmițător al cuvântului divin, Isus corespundea acestei descrieri, iar minunile pe care le-a făcut mărturiseau acțiunea divină.

23b- *căci ești un iubit*

De ce îl iubește Dumnezeu pe Daniel? Pur și simplu pentru că Daniel îl iubește. Dragostea este motivul pentru care Dumnezeu a creat viața pentru creaturile libere în fața lui. Nevoia lui de iubire este cea care a justificat prețul foarte mare pe care va trebui să-l plătească pentru a-l obține de la unele dintre creaturile sale umane pământești. Și cu prețul morții sale, pe care va trebui să o plătească, cei pe care îi va alege vor deveni tovarășii săi veșnici.

23c- *Fii atent la cuvânt și înțelege viziunea!*

Care este cuvântul, cuvântul îngerului sau „Cuvântul” divin ascuns în Hristos? Cert este că ambele sunt posibile și complementare, deoarece viziunea se va referi la „Cuvântul” care va veni în trup în Isus Hristos. Înțelegerea mesajului este, așadar, de cea mai mare importanță.

Profeția celor 70 de săptămâni

Dan 9:24 *Șaptezeci de săptămâni au fost rânduite pentru poporul tău și pentru cetatea ta sfântă, pentru a opri fărâdelegile și pentru a pune capăt păcatelor, pentru a ispăși nelegiuirea și pentru a aduce neprihânirea veșnică, pentru a pecetlui vedenia și a proorocului și pentru a unge. Sfânta Sfintelor.*

24a- *Șaptezeci de săptămâni au fost rupte din poporul tău și din cetatea ta sfântă*

Verbul ebraic „hatac” înseamnă în primul sens a tăia sau a feli ; și doar la figurat, „a determina sau a repara”. Retin primul înțeles, pentru că dă sens acestei acțiuni a lui Avraam care își concretizează alianța cu Dumnezeu printr-o jertfă, în Gen.15:10: *Avram a luat toate aceste animale, le-a tăiat la mijloc și a pus fiecare bucată către fiecare bucată. celălalt; dar nu împărțea păsările . Acest ritual a ilustrat alianța dintre Dumnezeu și slujitorul său. Acesta este motivul pentru care acest verb „a tăia” își va căpăta înțelesul deplin în „alianța făcută cu mulți pentru o săptămână” din versetul 27. Acești „mulți” sunt evreii naționali în beneficiul cărora, beneficiul credinței în Hristos răstignit este prezentat mai întâi. Al doilea interes al acestui verb tăiat este că cele 70 de săptămâni de ani din acest capitol 9 sunt tăiate în „2300 seara-dimineată” din Dan.8:14. Și din această cronologie reiese o lecție care pune credința creștină înaintea credinței iudaice. În felul acesta, Dumnezeu ne învață că în Iisus Hristos El își dă viața pentru a o oferi ca mântuire pentru fiecare credincios demn de mântuirea sa în toată omenirea. Vechiul legământ a trebuit să dispară când Isus și-a vărsat sângele pentru a rupe noul său legământ cu aleșii de pe întreg pământul.*

Cartea lui Daniel își propune să învețe această mântuire universală prezentându-ne convertirile regilor contemporani ai lui Daniel; Nebucadnețar, Darius Mediul și Cyrus Persanul.

Mesajul este un avertisment solemn care amenință poporul evreu și orașul său sfânt Ierusalim, căruia i se acordă un termen de 70 de săptămâni. Din nou, codul lui Eze.4:5-6 dă o zi pentru un an, durata pe care o reprezintă în toți cei 490

de ani. Daniel trebuie să aibă dificultăți în înțelegerea semnificației unei amenințări împotriva orașului său, care este deja în ruine.

24b- *pentru a opri fărădelegile și a pune capăt păcatelor*

Imaginați-vă ce îi trecea prin mintea lui Daniel auzind aceste lucruri când tocmai îl chemase pe Dumnezeu în rugăciune pentru iertarea păcatelor sale și a păcatelor poporului său. El va înțelege rapid despre ce este vorba. Dar noi înșine înțelegem bine cerința divină exprimată. Dumnezeu vrea să obțină de la aleșii Săi că mântuiește, ca ei să nu mai păcătuiască, să pună capăt încălcărilor lor ale legilor Lui, punând astfel capăt păcatelor în conformitate cu ceea ce va fi scris de apostolul Ioan în 1 Ioan 3: 4: *Oricine păcătuiește, călcă legea și păcatul este călcarea legii* . Acest obiectiv se adresează oamenilor care trebuie să lupte cu natura lor rea pentru a nu mai păcătui.

24c- *pentru a ispăși nelegiuirea și a aduce dreptate veșnică*

Pentru evreul Daniel , acest mesaj evocă ritul „zilei ispășirii”, un festival anual în care sărbătorim înlăturarea păcatelor prin jertfa unui țap. Acest simbol tipic al păcatului a reprezentat Grecia în Dan.8 și prezența lui a plasat profeția în atmosfera spirituală a acestei „zi a ispășirii”. Dar cum poate moartea unui țap să îndepărteze păcatele dacă moartea altor animale sacrificate pe parcursul anului nu a reușit să le îndepărteze? Răspunsul la această dilemă este dat în Evrei 10:3 până la 7: *Dar amintirea păcatelor este reînnoită în fiecare an prin aceste jertfe; căci este imposibil ca sângele taurilor și al țapilor să înlăture păcatele* . De aceea, Hristos, intrând în lume, a zis: *Jertfa și jertfa nu ai vrut, ci un trup mi-ai făcut ; Nu ai acceptat arderi de tot sau jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată, vin (în sulul cărții vorbește despre mine) să fac, Doamne, voia Ta* . Explicațiile date de apostolul Pavel sunt foarte clare și logice. Rezultă că Dumnezeu și-a rezervat pentru Sine, în Isus Hristos, lucrarea de ispășire pentru păcatele anunțate de îngerul Gabriel lui Daniel. Dar unde a fost Isus Hristos în acest ritual al „zilei ispășirii”? Inocența sa personală desăvârșită, care l-a făcut simbolic în mielul pascal al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, s-a ocupat de păcatele aleșilor săi simbolizate de țapul ritului ispășirii. Mielul a fost ascuns de capră, astfel încât mielul a murit pentru țapul de care avea grijă. Acceptând moartea sa pe cruce pentru a ispăși păcatele aleșilor săi, păcate pentru care era responsabil, în Hristos Dumnezeu le-a dat cea mai frumoasă dovadă a iubirii sale pentru ei.

24d- *și aduceți dreptatea veșnică*

Aceasta este consecința fericită a morții Mântuitorului Mesia. Această neprihănire pe care omul, de când Adam, nu a putut-o produce, este imputată aleșilor pentru ca, prin credința lor în această demonstrație a iubirii divine, prin har curat, neprihănirea desăvârșită a lui Isus Hristos să le poată fi imputată, inițial..., până la luptă . a credinței învinge păcatul. Și când aceasta dispăre cu totul, se spune că dreptatea lui Hristos este împărtășită. Studentul devine ca Maestrul sau. Pe aceste baze doctrinare a fost construită credința apostolilor lui Isus. Înainte ca timpul și puterile întunecate să le transforme, lărgind astfel calea îngustă predată de Isus Hristos. Această *neprihănire* va fi *eternă* numai pentru aleșii credincioși, cei care aud și răspund în ascultare de cererile drepte ale lui Dumnezeu.

24- *pentru a pecetlui viziunea și profetul*

Sau, pentru ca viziunea să fie împlinită prin apariția profetului anunțat. Verbul pecetlui face aluzie la sigiliul lui Dumnezeu care dă astfel profetiei și profetului care se va prezenta o autoritate și legitimitate divine completă și incontestabilă. Lucrarea care urmează să fie îndeplinită este pecetluită cu pecetea sa regală divină. Numărul simbolic al acestui sigiliu este „șapte: 7”. De asemenea, desemnează plinătatea care caracterizează natura Dumnezeului creator și pe cea a Duhului Său. La baza acestei alegeri se află construcția proiectului său pe parcursul a șapte mii de ani, motiv pentru care a împărțit timpul în săptămâni de șapte zile precum cele șapte mii de ani. Profetia celor 70 de săptămâni dă astfel un rol numărului (7), pecetea Dumnezeului celui viu din Apoc.7. Versetele care urmează vor confirma importanța acestui număr „7”.

24f- *și să ungi Sfânta Sfintelor*

Aceasta este ungera Duhului Sfânt pe care o va primi Isus în momentul botezului Său. Dar să nu greșim, porumbelul care a aterizat peste el din cer avea un singur scop, acela de a-l convinge pe Ioan că Isus este într-adevăr Mesia anunțat; cerul dă mărturie despre el. Pe pământ, Isus a fost întotdeauna Hristosul și sub forma unor întrebări alese adresate preoților, învățătura lui în sinagogă la vârsta de 12 ani este dovada acestui lucru. Pentru poporul său, printre care s-a născut și a crescut, misiunea sa oficială era să înceapă la botezul său în toamna anului 26 și să renunțe la viață în primăvara anului 30. Titlul Sfântul Sfintelor desemnează cu demnitate întrucât întruchipează sub formă de carne pe Dumnezeu viu care i-a îngrozit pe evrei pe vremea lui Moise. Dar Sfânta Sfintelor vie avea un simbol material pe pământ; locul prea sfânt sau sanctuarul templului din Ierusalim. Era un simbol al raiului, această dimensiune inaccesibilă umanității în care stau Dumnezeu și îngerii lui. Sediul judecării divine și locul tronului său, Dumnezeu ca Judecător a așteptat sângele lui Hristos pentru a valida iertarea păcatelor aleșilor selectați în timpul celor 6 milenii stabilite pentru această selecție. Moartea lui Isus a împlinit astfel „sărbătoarea ispășirii” supremă. Iertarea a fost obținută și sacrificiile străvechi aprobate de Dumnezeu au fost toate validate. Ungerea Sfintei Sfintelor se făcea în Ziua Ispășirii prin stropirea sângelui țapului ucis pe scaunul milei, un altar așezat deasupra chivotului care conținea poruncile călcate ale lui Dumnezeu. Pentru această acțiune, o dată pe an, marele preot era autorizat să pătrundă dincolo de vâlul despărțirii, în locul preasfânt. Astfel, după învierea sa, Isus a adus în cer ispășirea sângelui său pentru a primi stăpânire, legitimitatea de a-și salva aleșii prin imputarea dreptății sale și dreptul de a condamna păcătoșii nepocăiți, inclusiv îngerii răi și conducătorul lor Satana, diavolul. . Sfânta Sfintelor, desemnând și cerul, sângele vărsat de Isus pe pământ, îi va permite, în Mihail, să scoată din cer pe diavolul și demonii săi, lucru revelat în Apoc.12:9. Astfel, eroarea poporului religios evreu a fost de a nu înțelege caracterul profetic al „zilei ispășirii” anuale. Ei au crezut în mod greșit că sângele animal oferit în această sărbătoare ar putea valida un alt animal care înseamnă vărsat în timpul anului. Om făcut după chipul lui Dumnezeu; animalul produs de viața terestră, cum putem justifica egalitatea de valoare pentru cele două specii? Fiind Dumnezeu, Iisus Hristos a fost însuși untelemnul ungerii ca Duh Sfânt și, înălțându-se la cer, aduce cu el ungera legitimității sale câștigate pe pământ.

Cheia calculelor

Dan 9:25 *Cunoașteți deci și înțelegeți! Din vremea în care cuvântul a declarat că Ierusalimul va fi refăcut Unsului, Căpeteniei, acum șapte săptămâni și șaptezeci și două de săptămâni, locurile și șanțurile vor fi restaurate, dar în vremuri grele.*

25a- *Cunoașteți acest lucru atunci și înțelegeți!*

Îngerul are dreptate să-l invite pe Daniel la atenție pentru că abordează date care necesită o mare concentrare spirituală și intelectuală; deoarece vor trebui făcute calcule.

25b- **De pe vremea când s-a anunțat cuvântul că Ierusalimul va fi reconstruit pentru Unsul, Conducătorul**

Numai această parte a versetului este de cea mai mare importanță, deoarece rezumă scopul viziunii. **Dumnezeu le dă poporului Său care așteaptă pe Mesia lor mijloacele de a ști în ce an se va prezenta lor**. Și acest moment în care cuvântul a anunțat că Ierusalimul va fi reconstruit trebuie determinat în funcție de durata celor 490 de ani proorociți. Pentru acest decret de reconstrucție, în cartea lui Ezra, găsim trei decrete posibile ordonate succesiv de trei regi perși: Cyrus, Darius și Artaxerxe. Rezultă că decretul instituit de ultimul în – 458, permite încununarea celor 490 de ani în anul 26 al erei noastre. De aceea, acest decret al lui Artaxerxe va fi reținut, ținând cont de anotimpul în care a fost scris: primăvara conform Esd.7:9: *a părăsit Babilonul în prima zi a primei luni și a ajuns la Ierusalim pe în prima zi a lunii a cincea, mâna bună a Dumnezeului său fiind asupra lui*. Anul decretului regelui este dat în Ezra.7:7: *Mulți dintre copiii lui Israel, preoți și leviți, cântăreți, ușii și netiniți, au venit și la Ierusalim în al șaptelea an al regelui Artaxerxe*.

Plecarea decretului fiind un izvor, Duhul vizează pentru profeția sa, Paștele izvorului în care Iisus Hristos a murit răstignit. Calculele ne vor conduce la acest obiectiv.

25c- *în urmă cu șapte săptămâni și șizeci și două de săptămâni, locurile și șanțurile vor fi restaurate, dar în vremuri grele.*

Avem inițial 70 de săptămâni. Îngerul evocă 69 de săptămâni; 7 + 62. Primele 7 săptămâni culminează cu timpul recuperării Ierusalimului și a templului, în vremuri nefericite pentru că evreii lucrează sub permanenta adversitate a arabilor care au venit să se stabilească în zona lăsată liberă de deportarea lor. Acest verset din Neh.4:17 descrie bine situația: *Cei care au construit zidul și cei care purtau sau încărcau poverile, lucrau cu o mână și țineau o armă în cealaltă*. Acesta este un detaliu care este specificat, dar principalul se regăsește în a 70-a săptămână numărată.

Săptămâna a ^{70-a}

Dan 9:26 *După cele șizeci și două de săptămâni, Unsul va fi nimic, și ~~nu va avea urmaș~~, nimic pentru el. Oamenii unui conducător care vine vor nimici cetatea și sfântul ~~sanctuar~~ și sfârșitul lor va veni ca printr-un potop; Se decide ca devastările vor dura până la sfârșitul războiului.*

26a- *După cele șizeci și două de săptămâni, Unsul va fi nimic*

Aceste 62 de săptămâni sunt precedate de 7 săptămâni, ceea ce înseamnă că adevăratul mesaj este „după cele 69 de săptămâni” *un uns va fi tăiat*, dar nu

orice uns, cel care este astfel anunțat întruchipează însuși ungera divină. Folosind formula „ *a uns* ”, Dumnezeu pregătește poporul evreu pentru întâlnirea cu un om cu aspect obișnuit, departe de constrângerile divine. Conform pildei sale despre viticultori, Fiul Omului, fiul Stăpânului viei, se prezintă viticulturilor după ce și-a trimis solii care l-au precedat și pe care i-au maltratat. Din perspectivă umană, Isus este doar *un uns* care se prezintă după ceilalți unși.

Îngerul a spus „ *după* ” durată totală de 69 de săptămâni, indicând astfel a ^{70-a}. Astfel, pas cu pas, datele îngerului ne îndreaptă spre Paștele de primăvară din anul 30 care va fi situat la mijlocul acestei a 70-a ^{săptămâni} de zi-an.

26b- *și nu va avea succesor pentru el*

Această traducere este cu atât mai ilegală cu cât autorul ei, L.Segond, precizează în marjă că traducerea literală este: *nimeni pentru el*. Iar pentru mine traducerea literală mi se potrivește perfect pentru că spune ce s-a întâmplat cu adevărat la ora crucificării sale. Biblia mărturisește că apostolii înșiși încetaseră să creadă că Isus era Mesia așteptat pentru că, ca și restul poporului evreu, așteptau un mesia războinic care să-i alunge pe romani din țară.

26c- *Oamenii unui conducător care va veni vor distruge cetatea și sfințenia sanctuarului*

Acesta constituie răspunsul lui Dumnezeu la necredința națională evreiască observată: *nimeni pentru el*. Indignarea împotriva lui Dumnezeu va fi plătită definitiv prin distrugerea Ierusalimului și *sfințenia lui falsă*; pentru că din anul 30 nu mai exista *sfințenie* pe pământ evreiesc; sanctuarul nemaifiind unul. Pentru această acțiune, Dumnezeu s-a folosit de romani, cei prin care conducătorii religioși evrei l-au răstignit pe Mesia, neîndrăznind și neputând să o facă ei înșiși, în timp ce ei știau, fără ei, să-l ucidă pe diaconul Ștefan „trei ani și șase luni.” mai tarziu.

26d- *și sfârșitul lui va veni ca un potop*

Așadar, în anul 70, după câțiva ani de asediu roman, Ierusalimul a căzut în mâinile lor și, plini de ură distrugătoare, însuflețiți de ardoarea divină, au distrus frenetic, așa cum anunțase, orașul și sfințenia care nu mai era, până *acolo*. nu a mai rămas *piatră peste piatră*, așa cum anunțase Isus înainte de moartea sa în Matei 24:2: *Dar el le-a zis: Vedeți toate acestea? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră peste piatră care să nu fie dărâmată.*

26 - *se decide ca devastarile vor dura pana la sfarsitul* ^{razboiului}

În Matei 24:6, Isus a spus: *Veți auzi de războaie și zvonuri de războaie: aveți grijă să nu vă tulburați, căci aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar acesta nu va fi încă sfârșitul.* După romani, războaiele au continuat de-a lungul celor două mii de ani ai erei creștine și timpul lung de pace de care ne-am bucurat de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial este excepțional, dar programat de Dumnezeu. Omenirea poate astfel produce roadele perversiunii sale până la capătul fanteziei sale înainte de a plăti mortal prețul.

Cu toate acestea, nu trebuie să uităm, când vorbim despre romani, că succesiunea lor papală va prelungi lucrările păgânului „ *divagator sau pustiitor* ” și tot *acolo până la sfârșitul războiului purtat împotriva aleșilor lui Hristos Dumnezeu.*

Dan 9:27 *El va face un legământ puternic cu mulți timp de o săptămână și, pentru jumătate de săptămână, va înceta jertfele și jertfele de cereale; Și [va fi] pe aripa urâciunilor pustiirii și chiar la o distrugere (sau o distrugere totală), și va fi zdrobită, [după] ceea ce a fost hotărât, în [pământul] pustiit .*

27a- *Va face o alianță puternică cu mulți timp de o săptămână*

Duhul profetizează stabilirea noului legământ ; este solidă pentru că devine baza mântuirii oferite până la sfârșitul lumii. Sub termenul „mulți”, Dumnezeu vizează cetățenii evrei, apostolii săi și primii săi ucenici evrei care vor intra în legământul său în ultimii șapte ani ai termenului dat națiunii evreiești pentru a accepta sau respinge oficial pe Mesia răstignit. Acest legământ este „tăiat ” în versetul 24 între Dumnezeu și păcătoșii evrei care se pocăiesc. În toamna anului 33, sfârșitul acestei ultime săptămâni va fi marcat de acest alt act nedrept și odios reprezentat de lapidarea cu pietre a noului diacon Ștefan. Singura lui greșală a fost să spună iudeilor adevăruri pe care ei nu puteau suporta să le audă, în timp ce Isus își puna cuvintele în gură. Văzând un urmaș al cauzei sale ucis, Isus a consemnat refuzul național oficial al mijlocirii sale. Din toamna anului 33, rebelii evrei au alimentat mânia romanilor care a fost golit de un bloc asupra Ierusalimului în anul 70.

27b- *și pentru jumătate de săptămână va face să înceteze jertfa și jertfa*

Acest moment de la mijlocul sau jumătatea săptămânii este primăvara 30 vizată de profeția celor 70 de săptămâni. Acesta este momentul în care se împlinesc toate acțiunile menționate în versetul 24: **Sfârșitul păcatului, ispășirea lui, venirea profetului care împlinește viziunea prin stabilirea dreptății sale veșnice și ungerea lui Hristos cel înviat care se înalță la cer biruitor și Atotputernic**. Moartea ispășitoare a lui Mesia este menționată aici sub aspectul unei consecințe pe care ea o presupune: încetarea definitivă a jertfelor și jertfelor de animale făcute seara și dimineața în templul evreiesc, dar și de dimineața până seara, pentru păcatele poporului. Moartea lui Isus Hristos face ca simbolurile animale care l-au prefigurat în vechiul legământ învechite, iar aceasta este schimbarea esențială adusă de sacrificiul său. Sfârșirea vălului templului pe care Dumnezeu o efectuează în momentul expirării lui Isus confirmă încetarea definitivă a riturilor religioase pământești, iar distrugerea templului, în anul 70, întărește această confirmare. La rândul lor, festivalurile iudaice anuale, toate profetice ale venirii sale, au trebuit să dispară; dar în niciun caz, practica Sabatului săptămânal care primește în această moarte adevăratul său sens: ea profetește odihna cerească a mileniului al șaptelea pe care, prin biruința sa, Iisus Hristos o obține pentru Dumnezeu și adevărații săi aleși, cărora le impută desăvârșitul său. dreptatea veșnică citată în versetul 24.

Începutul acestei „săptămâni ” de zile-ani are loc în toamna lui 26 cu botezul lui Isus care a fost botezat de Ioan Botezătorul.

27c- *Și [va fi] pe aripa urâciunilor pustiirii*

Îmi pare rău, dar această parte a versetului este prost tradusă în versiunea L.Segond, deoarece a fost interpretată greșit. Ținând cont de revelațiile oferite în Apocalipsa lui Ioan, vă prezint traducerea textului ebraic pe care alte traduceri o confirmă. Expresia „pe aripă ”, simbol al caracterului ceresc și al stăpânirii, sugerează o responsabilitate religioasă care vizează direct Roma papală, care „se

ridică ” în Dan. 8:10-11, și aliații ei religioși din ultimele zile. *Aripile de vultur* simbolizează înălțarea supremă a titlului imperial, de exemplu *leul cu aripi de vultur* care îl privește pe regele Nebucadnețar, sau al lui Dumnezeu însuși, care a purtat pe *aripi de vultur* poporul său evreu pe care l-a eliberat din sclavia egipteană. Toate imperiile au adoptat acest simbol al vulturului, inclusiv, în 1806, Napoleon I care a fost confirmat de Apo.8:13, apoi împărații prusaci și germani, ultimul fiind dictatorul A.Hitler. Dar de atunci, SUA au și acest vultur imperial pe biletul verde al monedei naționale: dolarul.

Părăsind subiectul anterior, Spiritul se întoarce pentru a-și viza inamicul său favorit: Roma. După misiunea pământească a lui Isus Hristos, actorul vizat al *urâciunilor care provoacă* pustiirea finală a pământului este într-adevăr Roma a cărei fază imperială păgână tocmai a distrus Ierusalimul în 70 din versetul 26. Și acțiunea de a comite „*urâciuni ale pustiirii*” va continua în timp până la sfârșitul lumii. Urâciunile, la plural, sunt deci imputabile, în primul rând, Romei imperiale care îi va persecuta pe credincioșii aleși punându-i la moarte în „etape” spectaculoase pentru a întreține însetat de sânge poporul roman, lucruri care vor înceta în 313. Dar încă un alt urâciunea urmează apoi și constă în a pune capăt practicii Sabatului zilei a șaptea, 7 martie 321; această acțiune este încă atribuită Imperiului Roman și liderului său imperial Constantin ¹. Odată cu el, Imperiul Roman a intrat sub dominația împăraților bizantini. În anul 538, la rândul său, împăratul Iustinian 1 ^{a săvârșit} o altă *urâciune* stabilind pe scaunul său roman regimul papal al lui Vigilius 1 iar această prelungire a *urâciunilor* până la sfârșitul lumii trebuie apoi atribuită acestei faze legii papale pe care Dumnezeu a avut-o. denunțat încă din Dan.7. Ne amintim că numele „*corn mic*” desemnează cele două faze dominante ale Romei în Dan.7 și Dan.8. Dumnezeu vede în aceste două faze succesive doar continuitatea aceleiași lucrări abominabile.

Studiul capitoalelor anterioare ne-a permis să identificăm diferitele tipuri de urâciuni pe care i le impută acest verset.

27d- *și până la o exterminare (sau o distrugere completă) și va fi sfârșită*, [după] *ceea ce a fost hotărât, în [țara] pustie*.

„***Ea va fi ruptă*** [după] *ceea ce a fost hotărât*” și descoperit în Dan. 7:9-10 și Dan.8:25: *Din cauza prosperității sale și a succesului vicleniei sale, va avea aroganță în inima lui, va face multe oamenii care au trăit în pace vor pieri și el se va ridica împotriva căpeteniilor; dar va fi rupt, fără efortul vreunei mâini.*

Textul ebraic oferă această gândire divină diferită de traducerea actuală.

Această nuanță se bazează pe proiectul lui Dumnezeu de a pune vina oamenilor pe planeta Pământ pe care trăiesc; ceea ce ne învață Apoc.20. Să notăm faptul că falsă credință creștină ignoră acest proiect divin care va consta în exterminarea oamenilor de pe fața pământului, la întoarcerea glorioasă a lui Hristos. Ignorând revelațiile date în Apocalipsa 20, ei așteaptă în zadar stabilirea împărăției lui Hristos pe pământ. Cu toate acestea, distrugerea completă a suprafeței sale este planificată aici și în Rev.20. Întoarcerea în slavă a biruitorului Hristos în toată divinitatea sa va readuce pământului înfățișarea sa haotică de la începutul istoriei descrise în Geneza 1. Cutremurele gigantice îl vor zgudui și se va întoarce sub numele de abis la starea sa haotică „fără formă” . și *gol* ” , „tohu

wa bohu”, inițială. Nu va mai rămâne niciun om viu asupra ei, dar va fi închisoarea *diavolului* izolat pe ea timp de *o mie de ani* până la ceasul morții lui.

În această etapă a studiului, trebuie să ofer informații suplimentare referitoare, în primul rând, la „a 70-a săptămână ” care tocmai a fost studiată. Împlinirea ei în zile-ani profetice este cuplată cu o împlinire literală. Pentru că datorită mărturiei unui calendar evreiesc, cunoaștem configurația săptămânii de Paști a anului 30. Centrul acesteia era o ajun de miercuri a Sabatului ocazional justificat de Paștele evreiesc care cădea în acel an în ziua de joi. Astfel putem reconstrui complet cursul acestui Paște în care a murit Isus. Arestat marți seara, Judecat noaptea, Iisus a fost răstignit miercuri dimineața la ora 9. Expiră la ora 15.00. Înainte de ora 18, Iosif din Arimateea și-a pus trupul în mormânt și a rostogolit piatra care l-a închis. Sabatul Paștelui din joi trece. Vineri dimineața, femeile evlavioase cumpără mirodenii pe care le pregătesc în timpul zilei pentru a îmbălsăma trupul lui Isus. În seara zilei de vineri, la ora 18, începe Sabatul săptămânal, într-o noapte, trece o zi în odihnă sfințită de Dumnezeu. Și sâmbătă seara, la ora 18, începe prima zi a săptămânii seculare. Noaptea trece și la prima lumină a zorilor, femeile merg la mormânt sperând să găsească pe cineva care să rostogolească piatra. Ei găsesc piatra rostogolită și mormântul deschis. Intrând în mormânt, Maria Magdalena și Maria, mama lui Iisus, văd un înger stând care le spune că Isus a înviat, îngerul le spune să meargă să-și avertizeze frații, apostolii săi. În timp ce zăbovi în grădină, Maria Magdalena vede un bărbat îmbrăcat în alb pe care îl ia drept grădinar; în schimb îl recunoaște pe Isus. Și aici, un detaliu foarte important care distruge o credință foarte răspândită, Isus îi spune Mariei: „ *Nu m-am întors încă la Tatăl Meu* ”. Tâlharul care era pe cruce și Iisus însuși nu au intrat în paradis, în Împărăția lui Dumnezeu, în aceeași zi a răstignirii lor, deoarece 3 zile întregi mai târziu, Iisus încă nu s-a întors la ceruri. Deci pot să spun în numele Domnului, cei care nu au nimic de spus de la El să tacă! Pentru a nu fi nevoit să suferi într-o zi ridicol sau rușine.

Al doilea lucru este să profităm de data – 458 care marchează mai întâi începutul celor 70 de săptămâni de ani-zi fixate pentru poporul evreu căruia Dumnezeu i-a dat două semne principale de identitate: Sabatul și tăierea împrejur a firii.

Conform Rom.11, convertirii păgâni intrați în noul legământ sunt altoiți în rădăcina și trunchiul ebraic și evreiesc. Dar bazele noii alianțe sunt pur evreiești, iar Isus și-a propus să amintească acest lucru în Ioan 4:22: *Te închini la ceea ce nu cunoști; ne închinăm la ceea ce știm, pentru că mântuirea vine de la iudei*. Astăzi, acest mesaj capătă o relevanță vie, deoarece Isus îl adresează păgânilor convertiți în mod fals din toate epocile. Ca să-i ruineze mai bine, diavolul i-a împins să-i urască pe evrei și alianța lor; care i-a abătut de la poruncile lui Dumnezeu și de la Sfântul Său Sabat. Prin urmare, trebuie să îndreptăm această eroare și **să privim noul legământ cu o identitate evreiască**. Apostolii și noii discipoli evrei convertiți sunt acești „ *mulți* ” care fac *o alianță solidă cu Isus*, în Dan.9:27, dar baza lor rămâne evreiască, ei sunt, de asemenea, preocupați de începutul perioadei celor „ *70 de săptămâni* ” . dat de Dumnezeu națiunii evreiești pentru a accepta sau a respinge standardul noului legământ bazat pe sângele uman vărsat voluntar

de Isus Hristos. Prin deducere din aceste raționamente, data – 458 devine începutul „2300 seara-dimineată” din Dan.8:14.

La sfârșitul acestei lungi durate profetice, 2300 de ani, trei lucruri au trebuit să înceteze conform Dan.8:13.

- 1- preoția perpetuă
- 2- păcatul devastator
- 3- persecutarea sfințeniei și a armatei.

Sunt identificate trei lucruri:

- 1- preoția pământească perpetuă a papei
- 2- restul primei zile redenumit: duminică.
- 3- Prigonirea sfințeniei creștine și a sfinților, cetățeni ai împărăției cerurilor.

Aceste modificări au vizat:

- 1- Redă lui Isus Hristos sfânta Sa preoție perpetuă cerească.
- 2- Restabiliți întreaga lege divină, inclusiv a 7-a zi ^{de odihnă sabatică}.
- 3- Vedeți sfârșitul persecuțiilor sfințeniei și sfinților creștini.

Calculul propus pentru „2300 seara-dimineata” începând de la data – 458, sfârșitul acestei durate se termina în primăvara anului 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. În acest calcul avem 1842 de ani întregi la care trebuie să adăugăm +1 pentru a desemna primăvara de la începutul anului 1843 unde se termină proorocitul „2300 seară-dimineată”. Această dată marchează începutul unei reveniri a intervenției lui Dumnezeu care dorește astfel să-și elibereze adevărații sfinți de minciunile religioase moștenite din catolicismul roman papal timp de 1260 de ani. Astfel, luând inițiativa de a crea o trezire spirituală în SUA, unde protestanții și-au găsit refugiu, Duhul îi inspiră lui William Miller un interes pentru profeția din Daniel 8:14 și două date propuse succesive anunță întoarcerea lui Isus Hristos, prima pentru primăvara anului 1843, a doua pentru toamna lui 1844. Pentru el, purificarea sanctuarului înseamnă că Isus se întoarce pentru a purifica pământul. După două dezamăgiri la datele programate, Duhul dă un semn celor mai perseverenți care au luat parte la cele două probe ale credinței. O viziune cerească a fost primită în dimineața zilei de 23 octombrie 1844 de către unul dintre sfinții care traversa câmpurile. Cerul s-a deschis la o scenă în care Iisus Hristos este Marele Preot oficiind în sanctuarul ceresc. În vedenie a trecut de la locul sfânt la cel preasfânt. Astfel, după 1260 de ani de întuneric, Iisus Hristos a reluat legătura cu credincioșii săi sortați de cele două încercări succesive.

- 1- **Reluarea perpetuului**. Prin urmare, prin această viziune, Dumnezeu a preluat oficial din nou controlul asupra preoției sale perpetue cerești la 23 octombrie 1844.
- 2- **Întoarcerea Sabatului**. În aceeași lună, un alt sfinți a început să păzească Sabatul zilei a șaptea, în urma unei vizite a doamnei Rachel Oaks care i-a dat un pamflet de la biserica ei: „Baptiștii de ziua a șaptea”. Rând pe rând, de-a lungul timpului, sfinții selectați prin cele două teste au adoptat și Sabatul zilei a șaptea. Așa a pus Dumnezeu capăt păcatului devastator instituit de Roma păgână, dar legalizat de Roma papală sub numele său „Duminică”.

- 3- **Oprirea persecuțiilor** . Al treilea subiect a vizat sfințenia și creștinii persecutați timp de 1260 de ani. Și acolo din nou, în 1843 și 1844, pacea religioasă a domnit peste tot în lumea occidentală preocupată de profeție. Aceasta pentru că Franța revoluționară i-a redus cu ghilotina la tăcere pe cei responsabili pentru abuzurile religioase comise. Astfel, după ultimii ani sângeroși ai pedepsei *adulterilor religioși* conform Apo.2:22-23, la sfârșitul celor 1260 de ani începuți în 538, data legată de înlăturarea perpetuului *prin* instaurarea regimului papal, adică în 1798, domnește pacea religioasă. Iar libertatea de conștiință stabilită le permite sfinților să-L slujească pe Dumnezeu în funcție de alegerea lor și de cunoștințele lor că Dumnezeu va crește. În 1843 , *sfințenia și armata sfinților* , acești cetățeni ai Împărăției cerurilor aleși de Isus Hristos, nu mai sunt persecutați, așa cum a anunțat profeția din Daniel 8:13-14.

Toate aceste experiențe au fost organizate și ghidate de Dumnezeu Atotputernic care în totală invizibilitate călăuzește mințile oamenilor, astfel încât să-și îndeplinească planurile, întregul său program, până la sfârșitul lumii când selecția aleșilor lui se va fi încheiat. Din toate acestea reiese că omul nu alege să onoreze Sabatul și lumina lui, Dumnezeu este cel care îi dă aceste lucruri care îi aparțin ca semn al aprobării sale și al iubirii sale reale pentru el, așa cum ne învață Ezé .20:12. -20: *Le-am dat și sabatele mele ca un semn între mine și ei, ca să știe că eu sunt Domnul, care îi sfințește...Sfințiți-mi sabatele și să fie între mine și voi un singur semn prin care să știe că eu sunt Domnul Dumnezeuul tău* . Pentru că el este cel care își caută oaia pierdută, să fim siguri că niciun ales nu va rata apelul.

În Dan.8, în răspunsul unic pe care Dumnezeu îl dă în versetul 14 la întrebarea din versetul 13, cuvântul „*sfințenie*” se potrivește perfect pentru că sfințenia privește în general tot ceea ce este proprietatea lui Dumnezeu și care îl afectează în mod deosebit. Acesta a fost cazul preoției sale *perpetue cerești, al Sabatului* său sfințit de la întemeierea lumii a doua zi după crearea lui Adam și al *sfinților săi* , aleșii săi credincioși.

Experiențele profetite în Daniel 8:13-14 s-au împlinit între 1843 când decretul divin a intrat în vigoare și toamna lui 1844, ambele bazate pe așteptarea revenirii lui Isus Hristos la acele date, bazându-se deci pe ideea de la venirea lui Iisus Hristos, contemporanii acestei experiențe au dat participanților care erau adepți ai acestor așteptări numele de „adventist”, din latinescul „adventus” care înseamnă tocmai „advent”. Vom găsi această experiență „adventistă” în capitolul 12 al acestei cărți a lui Daniel, unde Duhul va sublinia importanța acestui ultim „legământ” oficializat.

Daniel 10

Dan 10:1 *În al treilea an al lui Cir, împăratul Persiei, i s-a descoperit un cuvânt lui Daniel, al cărui nume era Belșațar. Acest cuvânt, care este adevărat, anunță o mare calamitate. El a ascultat acest cuvânt și a înțeles viziunea.*

1a- *În al treilea an al lui Cirus, regele Persiei, un cuvânt i-a fost descoperit lui Daniel, al cărui nume era Belșațar*

Cirus 2 a domnit din – 539. Data vederii este deci – 536.

1b- *Acest cuvânt, care este adevărat, anunță o mare nenorocire.*

Acest termen, *mare calamitate*, anunță masacrul pe scară largă.

1c- *El a ascultat acest cuvânt și a înțeles viziunea.*

Dacă Daniel a înțeles sensul, îl vom înțelege și noi.

Dan 10:2 *În vremea aceea, eu, Daniel, am jelit trei săptămâni.*

Acest *doliu personal* care îl afectează pe Daniel, confirmă caracterul funerar al masacrului care va avea loc atunci când va avea loc marea calamitate anunțată.

Dan 10:3 *N-am mâncat nicio delicatessă, nici carne, nici vin nu mi-au intrat în gură, nici nu m-am uns până ce s-au împlinit cele trei săptămâni.*

Această pregătire a lui Daniel care caută o sfințenie sporită profetește situația dramatică pe care îngerul o va profeti în Dan. 11:30.

Dan 10:4 *În a douăzeci și patra zi a lunii întâi, am fost lângă râul cel mare Hiddekel.*

Hiddékel are numele Tigru în franceză. Acesta este râul care a udat Mesopotamia cu Eufratul care a traversat și a udat orașul caldeean *Babilonul* din cauza mândriei pedepsite a regelui Nebucadnețar. Daniel nu putea să înțeleagă, dar această clarificare mi-a fost destinată. Pentru că abia în 1991 am făcut cunoscute adevăratele explicații ale lui Daniel 12, unde râul **Tigru** va juca rolul unui „**tigru**” care mănâncă suflete umane. Un test al credinței este ilustrat de trecerea sa periculoasă. Numai cei aleși îl pot traversa și își pot continua călătoria cu Isus Hristos. Este din nou, o imagine copiată de la trecerea Mării Roșii de către evrei, o trecere imposibilă și fatală pentru păcătoșii egipteni. Dar cel pe care îl evocă Daniel 12 îi selectează pe ultimii „advențiști” aleși a căror misiune va continua până la întoarcerea lui Hristos. Ultimul dintre ei va experimenta ultima **mare calamitate**, forma ei extremă care va necesita intervenția lui Hristos într-o puternică și glorioasă întoarcere mântuitoare și răzbunătoare.

Prima calamitate anunțată lui Daniel este menționată în Dan.11:30. Se referă la poporul evreu din antichitate, dar o altă *calamitate similară* va fi anunțată printr-o imagine analogă din Apoc.1. Acest lucru va fi realizat după al treilea război mondial în care *o treime dintre oameni vor fi uciși*. Și acest conflict este prezentat în Apocalipsa 9:13 până la 21 prin simboluri, dar este dezvoltat într-un limbaj simplu în această carte a lui Daniel la sfârșitul capitolului 11 în versetele 40 până la 45. Astfel încât vom găsi succesiv, în acest capitol 11, marea nenorocire a evreilor, apoi în Dan. 12:1, marea nenorocire care îi va ținti pe aleșii creștinismului și pe evreii credincioși ai timpului de la sfârșit, care se vor converti la Hristos. Această nenorocire este menționată acolo sub termenii „vremuri” de necaz” iar accentul principal va fi practicarea Sabatului sfințit de Dumnezeu.

Comparația celor două viziuni asupra calamităților prezise

1- Pentru copiii poporului lui Daniel din vechiul legământ: Dan.10:5-6.

2- Fiilor poporului lui Daniel din noul legământ: Apoc.1:13-14.

Pentru a aprecia pe deplin interesul pe care trebuie să-l acordăm acestor două calamități, trebuie să înțelegem că, deși ele se succed în timp, prima este un tip care o profetește pe a doua, care va fi vizată de întoarcerea lui Iisus Hristos, ultimul credincios. copiii lui Dumnezeu de tipul lui Daniel și cei trei tovarăși ai săi. După zeci de ani de pace, urmate de un război atomic teribil și teribil de distructiv, ziua de odihnă a Duminicii Romane va fi impusă de guvernul universal organizat de supraviețuitorii dezastrului. Apoi, din nou, moartea va veni pentru a amenința viețile aleșilor credincioși, ca în zilele lui Daniel, Hanania, Mișael și

Azaria; și ca și pe vremea „Macabeilor” în –168, pe care nenorocirea anuntată în acest capitol din Daniel îi vizează; și în cele din urmă, ultimii adventiști rămânând credincioși Sabatului zilei a șaptea în 2029.

Dar înainte de această ultimă încercare, lunga domnie papală de 1260 de ani va fi făcut deja să moară mulțimi de creaturi în numele lui Dumnezeu.

Pe scurt, înțelegerea mesajului transmis prin această viziune dată lui Daniel ne va permite să înțelegem semnificația celei pe care el o dă lui Ioan în Apocalipsa 1:13 până la 16.

Dan 10:5 *Și mi-am ridicat ochii și m-am uitat și iată că era un om îmbrăcat în pânză, care avea pe coapsele lui un brâu de aur din Ufaz.*

5a- *era un om îmbrăcat în in*

O lucrare de dreptate simbolizată de pânza va fi îndeplinită de Dumnezeu printr-o ființă umană. În imaginea descrisă, Dumnezeu ia înfățișarea regelui grec Antioho 4 cunoscut sub numele de Epifan. El va fi persecutorul evreilor între – 175 și – 164, durata domniei sale.

5b- *având pe coapsă un brâu de aur al lui Uphaz*

Așezată pe rinichi, centura desemnează adevărul forțat. În plus, aurul din care este făcut provine de la Uphaz, care în Ieremia 10:9 vizează folosirea sa idolatrică păgână.

Dan 10:6 *Trupul lui era ca crizolit, fața lui strălucea ca fulgerul, ochii lui erau ca flăcări de foc, brațele și picioarele lui erau ca arama șlefuită și sunetul glasului lui era ca sunetul zgomotului mulțimii.*

6a- *Trupul lui era ca crizolit*

Dumnezeu este autorul viziunii, dar el anunță venirea unui zeu păgân, de unde acest aspect supranatural glorios.

6b- *Fața lui strălucea ca fulgerul*

Identitatea greacă a acestui Dumnezeu este confirmată. Acesta este Zeus, zeul grec al regelui Antiochos 4. Fulgerul este simbolul zeului olimpic Zeus; zeul zeilor olimpici din mitologia greacă

6c- *ochii lui erau ca niște flăcări de foc*

El va distruge ceea ce se uită și nu aprobă; Ochii lui vor fi ațintiți asupra evreilor, conform Dan. 11:30: ... *va privi pe cei care au părăsit legământul sfânt*. Calamitatea nu vine fără motiv, apostazia spurcă oamenii.

6d- *brațele și picioarele lui păreau aramă lustruită*

Călăul care va fi trimis de Dumnezeu va fi la fel de păcătos ca victimele lui. Acțiunile sale distructive simbolizate de brațele și picioarele sale de aramă sunt simbolul păcatului grecesc în statuia lui Dan.2.

6- *și sunetul vocii lui era ca zgomotul unei mulțimi*

Regele grec nu va acționa singur. Va avea în spate și în fața sa o mulțime de soldați la fel de păgâni ca și el care să-i asculte ordinele.

Punctul culminant și punctul culminant al acestui anunț profetic vor fi atinse în ceasul împlinirii lui Dan. 11:31: *Trupele vor apărea la porunca lui; ei vor pângări sanctuarul, cetatea, vor pune capăt jertfei veșnice și vor înființa urâciunea nimicitorului*. Pentru onestitatea biblică, am tăiat cuvântul sacrificiu care nu este scris în textul ebraic, deoarece Dumnezeu a prevăzut pentru „

perpetuu ” două roluri succesive diferite în vechiul legământ și în noul legământ. În vechime constă în aducerea unui miel seara și dimineața ca ardere de tot. În noul legământ, ea desemnează mijlocirea cerească a lui Isus Hristos care amintește de jertfa lui de a mijloci pentru rugăciunile aleșilor. În acest context din Dan.11:31, cel al vechiului legământ, regele grec va pune capăt jertfelor perpetue ale legii lui Moise. Astfel, doar contextul timpului în care este evocat este cel care determină interpretarea slujirii de mijlocire perpetuă a unui preot pământesc sau a marelui preot ceresc: Iisus Hristos. Perpetuu este deci legat de o slujire umană sau, în al doilea rând și definitiv, de slujirea divină cerească a lui Isus Hristos .

Dan 10:7 *Eu, Daniel, am văzut singur vedenia, și oamenii care erau cu mine n-au văzut-o, ci s-au înspăimântat foarte tare, au fugit și s-au ascuns.*

7- Această teamă colectivă este doar imaginea slabă a realizării viziunii. Căci în ziua măcelului prezis, cei dreți ar face bine să fugă și să se ascundă, chiar dacă ar fi în pânțele pământului.

Dan 10:8 *Am rămas singur și am văzut această mare vedenie; Mi-au pierdut puterea, fața mi-a schimbat culoarea și s-a descompus și mi-am pierdut toată vigoarea.*

8a- Prin sentimentele sale, Daniel continuă să profetizeze consecințele nenorocirii care va veni.

Dan 10:9 *Am auzit sunetul cuvintelor Lui; și când am auzit sunetul cuvintelor lui, am căzut uluit, cu fața în jos, la pământ.*

9a- În ziua nenorocirii, glasul regelui persecutor va produce aceleași efecte terifiante; genunchii se vor ciocni și picioarele se vor îndoi, incapabile să poarte corpurile care vor cădea pe pământ.

Dan 10:10 *Și iată, o mână m-a atins și mi-a scuturat genunchii și mâinile.*

10a- Din fericire pentru el, Daniel este doar profetul responsabil pentru a anunța poporului său venirea acestei ***mari nenorociri*** și nu este el însuși vizat de mânia dreaptă a lui Dumnezeu.

Dan 10:11 *El mi-a zis: „Daniel, omule iubit, fii atent la cuvintele pe care ți le voi spune și stai acolo unde ești; căci acum sunt trimis la tine. După ce mi-a vorbit astfel, am stat tremurând.*

11a- *Daniel, omul iubit, fii atent la cuvintele pe care ți le voi spune și stai acolo unde ești*

Un iubit de Dumnezeu nu are de ce să se teamă de intervențiile lui cerești. Mânia lui Dumnezeu este împotriva păcătoșilor răi și cruzi, agresivi, răzvrățiți. Daniel este opusul acestor oameni. El trebuie să rămână în picioare pentru că este chiar semnul diferenței de soartă care va cădea în cele din urmă celor aleși. Chiar și culcați în țărâna morții pământești, ei vor fi treziți și puși din nou pe picioare. Cei răi se vor culca și cei răi vor fi treziți pentru ca judecata finală să fie distrusă pentru totdeauna. Îngerul precizează „în locul în care te afli”. Și unde este? În natură pe malurile râului „Hiddekel”, în franceză, Eufratul, care va desemna Europa creștină a noii alianțe în Apocalipsa. Prima lecție este că omul îl poate întâlni pe Dumnezeu oriunde și poate fi binecuvântat de El acolo. Această lecție răstoarnă prejudecățile idolatre că, pentru mulți oameni, Dumnezeu poate fi întâlnit doar în biserici, clădiri sacre, temple, altare, dar aici, nu există nimic din

toate acestea. La vremea lui, Isus va reînnoi această lecție spunând în Ioan 4:21 până la 24: *Femeie, Iisus i-a spus: Crede-mă, vine ceasul când nu va fi nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim să te închini Tatălui . Adori ceea ce nu cunoști; ne închinăm la ceea ce știm, pentru că mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și a venit deja, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; căci aceștia sunt închinătorii pe care îi cere Tatăl. Dumnezeu este Duh, iar cei care i se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr.*

A doua lecție este mai subtilă, se bazează pe râul Hiddekel, deoarece Spiritul a plănuțit să deschidă înțelegerea cărții sale numai ultimilor săi slujitori credincioși a căror experiență și testul prin care se realizează selecția lor este ilustrată de imaginea lui trecerea periculoasă a râului Hiddékel în franceză, Tigrul, ca animalul cu acest nume, tot în proba credinței, devorator de suflete ale oamenilor.

11b- *căci acum sunt trimis la voi. După ce mi-a vorbit astfel, am stat tremurând.*

Întâlnirea nu mai este o viziune, ea se transformă într-un dialog, un schimb între două fapte ale lui Dumnezeu, una venită din cer, cealaltă fiind încă de pe pământ.

Dan 10:12 *El mi-a spus: Daniel, nu te teme; căci din prima zi în care ți-ai pus inima să înțelegi și să te smeri înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite și eu vin din pricina cuvintelor tale.*

Pe tot acest verset, am un singur lucru de spus. Dacă ar fi să-ți pierzi memoria, amintește-ți măcar acest verset care ne spune cum să-i facem pe plac lui Dumnezeu creator.

Versetul este un exemplu de acest fel; o succesiune logică bazată pe faptul că fiecare cauză își are efectul ei la Dumnezeu: se aude și se împlinesc setea de înțelegere însoțită de adevărată smerenie.

Aici începe o lungă revelație care nu se va încheia până la sfârșitul Cărții lui Daniel, cel al capitolului 12 .

Dan 10:13 *Și conducătorul împărăției Persiei mi-a împotrivit douăzeci și una de zile; dar, iată, Mihail, unul dintre fruntașii, mi-a venit în ajutor și am rămas acolo cu împărăția Persiei.*

13a- *și Conducătorul regatului Persiei mi-a rezistat douăzeci și una de zile*

Îngerul Gavril îl asistă pe Cyrus 2 regele persan și misiunea lui pentru Dumnezeu constă în influențarea deciziilor sale, astfel încât acțiunile întreprinse să nu se opună marelui său proiect. Exemplul acestui eșec al îngerului dovedește că creaturile lui Dumnezeu sunt într-adevăr lăsate libere și independente și, prin urmare, responsabile pentru toate alegerile și lucrările lor.

13b- *dar iată, Mihail, unul dintre căpeteniile, mi-a venit în ajutor*

Exemplul dezvăluit ne învață și că în caz de necesitate reală „*unul dintre principalii lideri, Michael*”, poate interveni pentru a forța decizia. Acest ajutor superior este ajutorul divin, deoarece Mihail înseamnă: „Cine este ca Dumnezeu”. El este cel care va veni pe pământ pentru a se întrupa în Isus Hristos. În cer, el a fost pentru îngeri reprezentarea Duhului lui Dumnezeu cu ei. În acest caz,

expresia „ *unul dintre principalii lideri* ” ne poate surprinde în mod legitim. Ei bine, acest lucru nu este surprinzător, pentru că smerenia, blândețea, împărtășirea și dragostea pe care Isus le va demonstra pe pământ, au fost deja puse în practică în viața lui cerească alături de îngerii săi credincioși. Legile cerului sunt cele pe care El le-a demonstrat în timpul slujirii Sale pământești. Pe pământ, el a devenit slujitorul slujitorilor săi. Și aflăm că în cer s-a făcut egal cu ceilalți îngeri principali.

13c- *și am rămas acolo cu regii Persiei*

Dominația dinastiei regilor persani va continua așadar ceva timp până la dominația greacă.

Dan 10:14 *Acum vin să-ți arăt ce se va întâmpla cu poporul tău în viitor; căci viziunea privește încă acele vremuri.*

14a- Până la sfârșitul lumii, poporul lui Daniel va fi preocupat, atât în vechiul cât și în noul legământ, pentru că poporul său este Israelul pe care Dumnezeu îl salvează de păcatul egiptean, de păcatul lui Adam prin Isus Hristos și de păcat stabilit de Roma în creștinismul purificat prin sângele lui Isus.

Scopul revelației aduse de înger lui Daniel este de a-și avertiza poporul cu privire la tragediile ce vor urma. Daniel poate deja să înțeleagă că ceea ce i se dezvăluie nu-l mai privește personal, dar este, de asemenea, sigur că aceste învățături vor fi de folos în viitor slujitorilor poporului său și, prin urmare, tuturor celor cărora Dumnezeu le adresează și le destina prin l.

Dan 10:15 *Pe când el îmi spunea aceste cuvinte, m-am uitat spre pământ și am tăcut.*

15a- Ioan încă mai are în minte viziunea cumplită a nenorocirii și încearcă să se concentreze să audă ceea ce aude, nu mai îndrăznește să ridice capul să se uite la cel care îi vorbește.

Dan 10:16 *Și iată, cineva asemănător cu fiii oamenilor mi-a atins buzele. Mi-am deschis gura și am vorbit și i-am spus celui care stătea înaintea mea: Domnul meu, vedenia m-a umplut de frică și mi-am pierdut toată puterea.*

1a- *Și iată, unul care avea înfățișarea fiilor omului mi-a atins buzele*

În timp ce teribila viziune a fost o imagine fictivă ireală creată în mintea lui Daniel, dimpotrivă, îngerul se prezintă sub formă umană identică cu omul pământesc. În primul rând, și el a fost creat după chipul lui Dumnezeu, dar într-un corp ceresc eliberat de legile pământești. Natura lui cerească îi oferă acces la ambele dimensiuni având o capacitate activă în fiecare. Atinge buzele lui Daniel care simte această atingere.

Dan 10:17 *Cum poate slujitorul domnului meu să vorbească cu domnul meu? Acum îmi lipsește puterea și nu mai am suflare.*

17a- Pentru ființa umană pur pământească, situația este foarte diferită, se impun legi pământești și frica l-a făcut să-și piardă puterea și respirația.

Dan 10:18 *Atunci cel care avea înfățișarea unui om sa atins din nou de mine și m-a întărit.*

18a- Cu o blândă insistență, îngerul reușește să-i redea putere lui Daniel liniștindu-l.

Dan 10:19 *Atunci el mi-a zis: Nu te teme, omule iubit, pacea cu tine! curaj curaj! Și pe când îmi vorbea, m-am întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, căci m-am întărit.*

19a- Un mesaj de pace! Identic cu cel pe care Isus îl va adresa ucenicilor Săi! Nimic ca să liniștești o minte speriată. Cuvintele curaj, curaj, îl ajută să-și tragă sufletul și să-și recapete puterea.

Dan 10:20 *El mi-a zis: Știi de ce am venit la tine? Acum mă întorc să mă lupt cu domnitorul Persiei; și când voi pleca, iată că va veni conducătorul lui Javan.*

20a- *Acum mă întorc să mă lupt cu liderul Persiei*

Acest conducător al Persiei este Cir 2 cel Mare pe care Dumnezeu îl consideră uns; ceea ce nu-l împiedică să fie nevoit să lupte împotriva lui pentru a-și îndrepta deciziile în direcția lui.

20b- *și când mă voi duce, iată că va veni conducătorul lui Javan*

Când îngerul părăsește Cyrus 2, un atac al liderului grec al vremii va deschide ostilitatea crescândă între cele două dominații persane și grecești.

Dan 10:21 *Dar vă voi face cunoscut ceea ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, cu excepția lui Michael, liderul tău.*

21a- Această revelație pe care o va primi Daniel se numește cartea adevărului. Astăzi, în 2021, pot confirma împlinirea a tot ceea ce este revelat în ea, pentru că înțelegerea ei a fost dată pe deplin de Duhul nemuritor al lui Mihai, conducătorul nostru, pentru Daniel în vechiul legământ și pentru mine, în noul legământ, de la Isus Hristos. pretinde acest nume pentru a judeca demonii încă activi până la întoarcerea lui glorioasă.

Daniel 11

Atentie! În ciuda schimbării capitolului, discuția dintre înger și Daniel continuă în continuitate cu ultimul verset al capitolului 10 .

Dan 11:1 *Eu, în anul întâi al lui Darius Mediul, am fost cu el ca să-l ajut și să-l sprijin.*

1a- Creat de Dumnezeu pentru a trăi veșnic, îngerul care îi vorbește lui Daniel îi spune că l-a ajutat și l-a sprijinit pe Darius, regele median, care a cucerit Babilonul la vârsta de 62 de ani și care a domnit încă în Dan.6. Acest rege l-a iubit pe Daniel și pe Dumnezeul său, dar, prins în capcană, și-a pus viața în pericol predându-l leilor. Așa că el a intervenit pentru a închide gura leilor și a-i salva viața. Prin urmare și el a fost cel care l-a ajutat pe acest rege Darius să înțeleagă că Dumnezeul lui Daniel este singurul Dumnezeu adevărat, creator al tot ceea ce este, care trăiește și că nu există altul ca el.

Dan 11:2 *Acum vă voi face să cunoașteți adevărul. Iată, vor mai fi trei regi în Persia. Al patrulea va strânge mai multă bogăție decât toți ceilalți; și când va fi puternic în bogățiile sale, va ridica pe toți împotriva împărăției lui Javan.*

2a- *Acum te voi face să cunoști adevărul*

Adevărul este cunoscut doar de Dumnezeu Adevărat și este numele pe care Dumnezeu și-l dă în relația cu ultimii săi aleși în Hristos, conform Apoc.3:14. Adevărul nu este doar legea divină, rânduielile și poruncile sale. Ea cuprinde, de asemenea, tot ceea ce Dumnezeu plănuiește cu scrupulozitate și face să se împlinească în timpul Său. Descoperim doar fiecare zi a vieții noastre, o parte a acestui mare program în care progresăm până la sfârșitul vieții noastre și colectiv, până la finalul proiectului de salvare final care îi va vedea pe aleșii accesând eternitatea promisă.

2b- *Iată, vor mai fi trei regi în Persia*

Primul rege după Cyrus 2: Cambyses 2 (– 528 – 521) îl măcează pe fiul său Bardiya, poreclit de greci ^{Smerdis}.

Al 2-lea rege: falsul Smerdis, magul Gaumâta uzurpatorul numelui Smerdis domnește doar pentru ^{scurt} timp.

3-lea rege: Darius I ^{Persanul} (– 521 – 486) fiul lui Hystape

2c- *Al patrulea va aduna mai multă bogăție decât toate celelalte*

al 4-lea rege: Xerxes I ^(– 486 – 465). Imediat după el, Artaxerxe I ^{va} domni și va elibera pe toți captivii evrei **în al șaptelea an** al domniei sale, în primăvara – 458 conform Esd.7:7-9.

2d- *și când va fi puternic prin bogățiile sale, va ridica totul împotriva împărăției lui Javan*

Xerxes I ^{a reprimat} și a pacificat Egiptul revoltat, apoi a purtat război împotriva Greciei, a invadat Attica și a ruinat Atena. Dar a fost învins la Salamina în – 480. Grecia va păstra dominația asupra teritoriului său. Și regele persan a rămas în Asia, lansând totuși atacuri care i-au dovedit dorința de a cuceri Grecia.

Dan 11:3 *Dar se va ridica un împărat puternic, care va stăpâni cu mare putere și va face tot ce vrea.*

3a- Înving pe teritoriul său, vânatul regele persan Xerxes I ^{va} ajunge să moară, asasinat de doi dintre marii săi oameni. A fost învins de un tânăr pe care îl batjocorește în mod înșelător. Grecia și-a ales ca rege pe Alexandru cel Mare, un tânăr macedonean de 20 de ani (născut în – 356, a domnit în – 336, – decedat în – 323). Profeția îl menționează ca fondator al celui de-al treilea ^{imperiu} al statului lui Dan.2, al treilea animal al lui Dan.7 și al doilea animal al lui Dan.8.

Dan 11:4 *Când va fi înălțat, împărăția lui va fi zdrobită și împărțită spre cele patru vânturi ale cerului; nu va aparține urmașilor lui și nici nu va fi la fel de puternic precum era, căci va fi sfâșiat și va trece și altora decât lor.*

4a- Găsim acolo, definiția exactă dată pe cornul mare rupt al șapului grec al lui Dan. 8:8 și explicația sa din versetul 22: *Cele patru coarne care au apărut pentru a înlocui acest corn rupt, acestea sunt patru regate care se vor ridica. din acest neam, dar care nu va avea atâta putere .*

Îmi amintesc ce reprezintă cele „patru mari coarne”.

^{cornul} I : dinastia seleucidă grecească fondată în Siria de către Seleucus I

Nicator

Al 2-lea corn: dinastia greacă Lagid fondată în Egipt de Ptolemeu^I Lagos.

Al 3-lea corn: dinastia greacă fondată în Trace de Lysimachus.

Al 4-lea^{corn}: dinastia greacă fondată în Macedonia de Cassandra

Dan 11:5 *Împăratul sudului va deveni puternic. Dar unul dintre conducătorii lui va fi mai puternic decât el și va domina; stăpânirea lui va fi puternică.*

5a- *Regele sudului va deveni puternic*

Ptolemeu I Soter Lagos –383 –285 rege al Egiptului sau „*rege al sudului*”.

5b- *Dar unul dintre conducătorii lui va fi mai puternic decât el și va stăpâni; stăpânirea lui va fi puternică.*

Seleucus I Nicator –312–281 rege al Siriei sau „*rege al nordului*”.

Dan 11:6 *După câțiva ani, ei vor forma o alianță și fiica împăratului de la miazăzi va veni la împăratul de la miazănoapte pentru a restabili armonia. Dar ea nu-și va păstra puterea brațului ei, iar el nu va rezista, nici el, nici brațul ei; ea va fi eliberată cu cei care au adus-o, cu tatăl ei și cu cel care i-a fost sprijinul la vremea aceea.*

6a- *Profeția omite domnia lui Antioho I⁽ –281–261), al doilea „rege al nordului” care a inițiat primul „război sirian” (–274-271) împotriva „regelui sudului” Ptolemeu 2 Philadelphus (– 282 –286). Urmează apoi al 2-lea „Război sirian” (- 260 - 253) care se opune egiptenilor noului „rege al nordului” Antiochos 2 Theos (- 261 - 246).*

6b- *După câțiva ani se vor alia, iar fiica împăratului de la sud va veni la împăratul de la nord pentru a restabili armonia.*

Începe comportamentul scabrus. Pentru a se căsători cu Berenice, Antiochos 2 divorțează de soția sa legitimă pe nume Laodice. Tatăl își însoțește fiica și stă cu ea la casa ginerelui său.

6c- *Dar ea nu-și va păstra puterea brațului ei, iar el nu va rezista, nici el, nici brațul ei; ea va fi eliberată cu cei care au adus-o, cu tatăl ei și cu cel care i-a fost sprijinul la vremea aceea.*

Dar chiar înainte de moartea sa, Antiochos 2 o dezmoștenește pe Bérénice. Laodicea se răzbună și o ucide împreună cu tatăl ei și fiica ei (*brațul* = copil).
Notă: în Apocalipsa 3:16, Isus va divorța de soția sa oficială adventistă, numită simbolic Laodicea; cu atât mai mult cu cât Antioho 2 se numește „Theos”, Dumnezeu. În Anglia, regele Henric 8 s-a descurcat mai bine, a divorțat despărțindu-se de autoritatea religioasă a Romei, și-a creat biserica anglicană și a făcut ca cele șapte soții ale sale să moară una după alta. Apoi urmează al ^{treilea} „**Război sirian” (-246-241).**

Dan 11:7 *Un lăstar din rădăcinile lui va răsări în locul lui; va veni la oaste, va intra în cetățile regelui de la nord, le va dispune după bunul plac și se va face puternic.*

7a- *Un lăstar din rădăcinile sale se va ridica în locul lui*

Ptolemeu 3 Evergetes -246-222 fratele lui Berenice.

7b- *va veni la armată, va intra în cetățile împăratului de la miazănoapte*

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *va dispune de el după bunul plac și se va face puternic*

Dominația aparține regelui sudului. Această dominație egipteană este favorabilă evreilor spre deosebire de grecii seleucizi. Trebuie să înțelegem imediat că între cei doi conducători opuși se află teritoriul Israelului pe care cele două tabere în război trebuie să-l traverseze în ofensive sau în retragerile lor.

Dan 11:8 *El va lua și va duce în Egipt pe dumnezeii lor și chipurile lor turnate și obiectele lor prețioase de argint și aur. Apoi va sta departe de regele nordului câțiva ani.*

8a- În semn de recunoaștere, egiptenii vor adăuga la numele său, Ptolemeu 3, numele „Evergetes” sau binefăcător.

Dan 11:9 *El se va duce împotriva împărăției împăratului de la miazăzi și se va întoarce în țara lui.*

9a- Răspunsul lui Seleucus 2 a eșuat până la începutul celui de-al **4-lea „Război sirian” (-219-217)** care l-a înfruntat pe Antioho 3 cu Ptolemeu 4 Philopator ·

Dan 11:10 *Fiii lui vor ieși și vor aduna o mare mulțime de oști; unul dintre ei va veni înainte, se va răspândi ca un torent, se va revărsa, apoi se va întoarce; și vor împinge ostilitățile către cetatea regelui din sud.*

10a- Antioho 3 Megas (-223 -187) împotriva lui Ptolemeu 4 Philopator (-222-205). Poreclele adăugate dezvăluie starea de batjocură a poporului Lagid, deoarece Philopator înseamnă în greacă, iubire de tată; un tată pe care Ptolemeu l-a ucis... Încă o dată, atacurile seleucide au eșuat. Dominația va rămâne în tabăra urâtă.

Dan 11:11 *Împăratul de la miazăzi se va mânia și va ieși și va ataca pe împăratul de la miazănoapte; el va ridica o mare mulțime și oștile împăratului de la miazănoapte vor fi date în mâinile lui.*

11a- Această înfrângere zdrobitoare a seleucidului este un lucru bun pentru evreii care îi preferă pe egipteni pentru că îi tratează bine.

Dan 11:12 *Și această mulțime va fi mândră, și inima împăratului se va înălța; va doborî mii, dar nu va triumfa.*

12a- Situația se va schimba odată cu cel **de-al 5-lea „Război sirian” (-202-200)** care îl va înfrunta pe Antioho 3 cu Ptolemeu 5 Epifan (-205 -181) ·

Dan 11:13 *Căci împăratul de la miazănoapte va veni iarăși și va aduna o mulțime mai mare decât cea dintâi; după un timp, câțiva ani, va porni cu o armată mare și cu o mare bogăție.*

13a- Din păcate, pentru evrei, grecii seleucizi s-au întors pe teritoriul lor pentru a ataca Egiptul.

Dan 11:14 *În vremea aceea, mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi, și oameni violenti din poporul tău se vor răzvrăti pentru a împlini vedenia și vor cădea.*

14a- Noul rege din sudul egiptean Ptolemeu 5 Epifan - sau Ilustru (-205-181) în vârstă de cinci ani este pus în dificultate de atacul lui Antioho 3 sprijinit de adversari. Dar evreii îl susțin pe regele egiptean luptând cu seleucizii. Sunt, nu numai că au învins și au ucis, dar tocmai i-au făcut pe grecii seleucizi sirieni dușmani de moarte pe viață.

Revolta evreiască revelată în acest verset este justificată de o preferință evreiască pentru tabăra egipteană; sunt deci ostili lagărului seleucid care recâștigă

stăpânirea situației. Dar, nu și-a avertizat Dumnezeu poporul împotriva alianțelor cu egiptenii? „Egipt, trestia aceea care străpunge mâna celui ce se sprijină pe ea”, conform Isaiei 36:6: „*Iată, ai pus-o în Egipt, ai luat ca sprijin această trestie frântă, care pătrunde și străpunge mâna. dintre oricine se sprijină pe ea: acesta este Faraonul, regele Egiptului, pentru toți cei care se încred în el.*” Acest avertisment pare să fie ignorat de poporul evreu și relația lor cu Dumnezeu este cea mai proastă; pedeapsa se apropie și lovește. Antioh 3 îi face să plătească scump pentru ostilitatea lor.

Vă rugăm să rețineți : această revoltă evreiască își propune să „împlinească viziunea ” în sensul că pregătește și construiește ura sirienilor împotriva poporului evreu. Astfel, ***marea nenorocire*** anunțată în Dan.10:1 va veni să-i lovească.

Dan 11:15 *Împăratul de la miazănoapte va ieși, va ridica terase și va lua cetățile puternice. Trupele sudice și elita regelui nu vor rezista, le va lipsi puterea de a rezista.*

15a- Dominația și-a schimbat permanent taberele, este în lagărul seleucid. În fața lui, regele egiptean are doar cinci ani.

Dan 11:16 *Oricine se va împotrivi lui, va face ce vrea, și nimeni nu i se va împotrivi; se va opri în cea mai frumoasă țară, exterminând tot ce-i vine sub mână.*

16a- Antioho 3 încă nu reușește să cucerească Egiptul și setea lui de cucerire îl nervează, poporul evreu devine durerea lui. El golește surplusul de mânie asupra națiunii evreiești martirizate la care se face referire prin expresia „*cel mai frumos dintre țări*” ca în Dan.8:9.

Dan 11:17 *El va propune să vină cu toate oștirile împărăției sale și să facă pace cu împăratul de la miazăzi; îi va da fiica sa de soție, cu intenția de a-i aduce ruina; dar acest lucru nu se va întâmpla și nu va reuși.*

17a- Întrucât războiul nu reușește, Antiochos 3 încearcă calea alianței cu tabăra Lagid. Această schimbare de strategie are o cauză: Roma a devenit protectorul Egiptului. Așa că încearcă să rezolve diferențele dându-i fiicei sale Cleopatra, prima din nume, în căsătorie cu Ptolemeu 5. Căsnicia are loc, dar cuplul căsătorit vrea să-și mențină independența față de lagărul seleucid. Planul lui Antioh 3 de a cuceri Egiptul a eșuat din nou.

Dan 11:18 *El își va pune ochii pe insule și va lua multe dintre ele; dar un conducător va pune capăt oprobriului pe care voia să-l atragă și îl va face să cadă asupra lui.*

18a- El va cuceri țări din Asia, dar ajunge să găsească pe traseul său armata romană, denumită aici în Dan.9:26 prin termenul „*conducător*”; asta pentru că Roma este încă o republică care își trimite armatele în operațiuni de pacificare musculară sub conducerea legaților reprezentând puterea senatorilor și a poporului, plebea. Trecerea la stăpânirea imperială nu va schimba acest tip de organizare militară. Acest lider se numește Lucius Scipio cunoscut drept african, regele Antioho și-a riscat să-l confrunte și a fost învins în bătălia de la Magnesia din 189 și condamnat să plătească Romei drept compensație de război o datorie uriașă de 15.000 de talanți. În plus, fiul său cel mic, viitorul Antioho 4 Epifan,

persecutor al evreilor care vor împlini în versetul 31 „nenorocirea” profetită în Dan.10:1, este luat ostatic de romani.

Dan 11:19 *Apoi se va duce în fortărețele țării lui; și se va poticni și va cădea și nu va mai fi găsit.*

19a- Visele de cucerire s-au încheiat cu moartea regelui, înlocuit de fiul său cel mare Seleucus 4 (-187-175).

Dan 11:20 *Oricine îi va lua locul, va aduce un stăpânitor în cea mai frumoasă parte a împărăției, dar în câteva zile va fi zdrobit, și nu de mânie sau de război.*

20a- Pentru a stinge datoria față de romani, regele îl trimite pe slujitorul său Heliodor la Ierusalim pentru a pune mâna pe comorile templului, dar victima unei viziuni groaznice în templu, abandonează acest proiect înspăimântat. Acest exactor este Heliodor care îl va asasina apoi pe Seleucus 4, care îl însărcinase cu misiunea sa la Ierusalim. Intenția merită acțiunea, iar Dumnezeu l-a făcut să plătească pentru profanarea templului său sfânt prin moartea conducătorului său care, ucis, nu a murit nici de mânie, nici de război .

Antioho 4 omul înfățișat în viziunea mării nenorociri

Dan 11:21 *Un om disprețuit îi va lua locul, fără să fie îmbrăcat cu demnitate împărătească; el se va arăta în mijlocul păcii și va stăpâni împărăția prin intrigi.*

21a- Acesta este Antioho, fiul cel mic al lui Antioho 3. Captiv și ostatic al romanilor, ne putem imagina efectele produse în caracterul său. Devenit rege, a trebuit să se răzbune pe viață. Mai mult, șederea lui la romani a permis o anumită înțelegere cu aceștia. Sosirea lui pe tronul Siriei se bazează pe intrigi, pentru că un alt fiu, Dimitrie, mai mare, avea prioritate față de el. Văzând că Dimitrie a făcut un pact cu Perseu, regele Macedoniei, dușman al romanilor, acesta din urmă l-a favorizat și l-a așezat pe tron pe prietenul lor Antioho.

Dan 11:22 *Oastea care se varsă ca un torent va fi copleșită înaintea lui și nimicită, ca un prinț al legământului.*

22a- *Oastea care se întinde ca un torent va fi scufundată înaintea lui și distrusă* Ostilitatea se reia cu cel **de-al 6-lea „Război sirian” (-170-168)**).

De data aceasta, romanii l-au lăsat pe Antioho 4 să reia războiul tatălui său împotriva taberei urâte a Egiptului. Niciodată nu și-a meritat atât simbolul păcatului, greacă este adevărat în acest context. Mai degrabă judecă faptele, așa cum a făcut Dumnezeu atunci. În tabăra Lagid, Ptolemeu 6 este căsătorit incestuos cu sora sa Cleopatra 2. Fratele lor mai mic, Ptolemeu 8, cunoscut sub numele de Physcon, este asociat cu ei. Apoi putem înțelege de ce Dumnezeu l-a lăsat pe Antioh să le zdrobească armata.

22b- *precum și un lider al alianței.*

Menelau, colaborator al seleucizilor, râvnește poziția marelui preot legitim Onias, îl pune asasinat de Andronic și îi ia locul. Este acesta încă Israelul lui Dumnezeu? În această dramă, Dumnezeu începe să-și amintească acțiunile pe care Roma le va îndeplini de-a lungul secolelor. Într-adevăr, Roma imperială îl va ucide pe Mesia, iar Roma papală va râvni și îi va lua preoția perpetuă, la fel cum Menelau l-a ucis pe Onias pentru a-l înlocui.

Dan 11:23 *După ce se va alătura de el, se va folosi de înșelăciune; el va porni și va avea puterea cu puțini oameni.*

23a- Antioh face alianțe cu toată lumea, gata să le rupă dacă este în interesul lui. Numai acest personaj este o imagine a istoriei regilor Franței și Europei; alianțe făcute, alianțe rupte și războaie sângeroase intercalate cu perioade scurte de pace.

Dar și acest verset continuă, în dublă lectură, să ne ofere o schiță a regimului papal care îi va persecuta pe sfinți timp de 120 de ani. Pentru că regele grec și papa sunt foarte asemănătoare: *înșelăciuni și trucuri* în ambele.

Dan 11:24 *El va intra în pace în locurile cele mai fertile ale provinciei; el va face ceea ce nu au făcut părinții lui, nici părinții părinților săi; el va împărți prada, prada și bogățiile; va forma proiecte împotriva cetățitorilor și asta pentru un anumit timp.*

24a- Datoria enormă datorată romanilor trebuie plătită. În acest scop, Antioh 4 taxează provinciile sale și, prin urmare, poporul evreu asupra căruia îl domină. El duce acolo unde nu a semănat și dezbracă popoarele înrobite care au ajuns sub stăpânirea lui de averea lor. El nu și-a abandonat scopul de a cuceri Egiptul prin cârlig sau prin escroc. Și pentru a fi apreciat de soldații săi și pentru a obține sprijinul acestora, împarte prada cu trupele sale și își onorează cu generozitate zeitățile grecești, dintre care principala: Zeusul Olimpic, zeul zeilor mitologiei grecești.

În dublă lectură, regimul papal roman va proceda la fel. Pentru că este slab din fire, trebuie să seducă și să îmbogățească marii regate pentru a fi recunoscuți și sprijiniți de ei și de forțele lor armate.

Dan 11:25 *În fruntea unei oști mari, el își va folosi puterea și ardoarea împotriva împăratului de la miazăzi. Iar regele din sud se va angaja în război cu o armată numeroasă și foarte puternică; dar nu va rezista, pentru că împotriva lui vor fi plănuit planuri rele.*

25a- În – 170, Antiochos 4 smulge Pelusium și preia stăpânirea întregului Egipt, cu excepția capitalei Alexandria.

Dan 11:26 *Cei ce mănâncă din masa lui, îl vor nimici; oștile lui se vor răspândi ca un torent și morții vor cădea în număr mare.*

26a- Ptolemeu 6 se angajează apoi în negocieri cu unchiul său Antioho 4. Se alătură tabărei seleucide. Dar dezaprobat de egipteni, a fost înlocuit, la Alexandria, de fratele său Ptolemeu 8, trădat deci de familia sa care a mâncat mâncare de la masa lui. Războiul continuă și morții cad în număr mare.

Dan 11:27 *Cei doi împărați vor căuta răul în inimile lor, și vor vorbi mincinos la aceeași masă. Dar acest lucru nu va reuși, pentru că sfârșitul nu va veni până la timpul stabilit.*

27a- Din nou intrigile lui Antioho 4 eșuează. Relația sa cu nepotul său Ptolemeu 6 care i s-a alăturat se bazează pe înșelăciune.

27b- *Dar aceasta nu va reuși, pentru că sfârșitul va veni numai la timpul rânduit.*

ce scop vorbește acest verset? Într-adevăr, sugerează mai multe finaluri și, în primul rând, sfârșitul războiului dintre Antioho 3 și nepoții și nepoata sa egiptene. Acest sfârșit este aproape. Alte încheieri se vor referi la durata celor 1260 de ani de domnie papală din Dan. 12:6 și 7 și timpul finalului versetului 40

din capitolul curent, care va vedea împlinirea celui de-al treilea război mondial care pregătește contextul pentru ultima **mare** calamitate universală.

Dar în acest verset, această expresie nu are nicio legătură directă cu „*timpul sfârșitului*” citat în versetul 40, așa cum vom descoperi și demonstra. Structura acestui capitol este inteligent înșelătoare în aparență.

Dan 11:28 *El se va întoarce în țara lui cu bogății mari; va fi ostil în inima lui sfintei alianțe, va acționa împotriva ei, apoi se va întoarce în țara sa.*

28a- *Se va întoarce în țara lui cu bogății mari*

Responsabil pentru bogăția luată de la egipteni, Antioho 4 se întoarce în Antiohia, lăsând în urmă pe Ptolemeu 6 pe care l-a pus ca rege peste jumătate din Egiptul cucerit. Dar această jumătate de victorie îl irită pe regele nemulțumit.

28b- Supărarea întâlnită de rege a făcut din evrei ținta mâniei sale. De asemenea, vizitându-le acasă, el va revărsa o parte din această furie asupra lor, dar nu se va liniști.

Dan 11:29 *La vremea hotărâtă, el se va întoarce din nou spre miazăzi; dar de data aceasta, lucrurile nu se vor mai întâmpla ca înainte.*

29a- *Intrăm în anul mării nenorociri.*

În – 168, Antioho a aflat că nepoții săi s-au împăcat din nou împotriva lui, Ptolemeu 6 a făcut pace cu fratele său Ptolemeu 8. Pământurile egiptene cucerite s-au întors în tabăra egipteană. Prin urmare, pornește din nou în campanie împotriva nepoților săi, hotărât să spargă orice rezistență, dar...

Dan 11:30 *Corăbiile Chitimului vor veni împotriva lui; descurajat, se va întoarce. Apoi, furios împotriva alianței sfinte, nu va rămâne inactiv; când se va întoarce, se va uita la cei care au abandonat legământul sfânt.*

30a- *Corăbiile lui Chittim vor înainta împotriva lui*

Spiritul desemnează astfel flota romană bazată pe actuala insulă Cipru. De acolo controlează popoarele Mării Mediterane și popoarele de coastă din Asia. După ce tatăl său Antiochos 3 se confruntă cu vetoul roman. El suferă o umilință care îl va înfuria. Legatul roman Popilius Laenas desenează un cerc pe pământ în jurul picioarelor sale și îi îndrumă să nu-l părăsească decât dacă decide să lupte cu Roma sau să se supună acesteia. Antiochos, fostul ostatic, a învățat lecția dată tatălui său și trebuie să renunțe la cucerirea Egiptului, plasat în întregime sub protectoratul roman. În acest context de furie explozivă, el află că evreii, crezând morți, se bucură și sărbătoresc. Vor învăța îngrozitor pe calea grea că el este încă foarte viu.

Dan 11:31 *Oamenii vor veni la porunca lui; ei vor profana sanctuarul, cetatea, vor pune capăt jertfei-perpetue și vor înființa urâciunea pustitorului (sau a distrugătorului).*

31a- Acest verset confirmă faptele relatate în relatarea apocrifă din 1 Macc.1:43-44-45: *Atunci regele Antioh a scris întregului său regat, pentru ca toți să devină un singur popor și fiecare să abandoneze legea sa particulară. Toate națiunile au consimțit la această poruncă a regelui Antioh și multe din Israel au consimțit la această robie, au sacrificat idolilor și au încălcat (întinat) Sabatul.* Găsim în această descriere încercările trăite de Daniel și cei trei însoțitori ai săi în Babilon. Și Dumnezeu ne prezintă în 1 Macabei o descriere a ceea ce va fi ultima mare calamitate pe care noi, cei vii în Hristos, o vom avea de înfruntat chiar

înainte de întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos. Între vremea noastră și cea a evreilor macabei, o altă mare calamitate i-a făcut pe sfinții lui Isus Hristos să moară timp de 120 de ani.

31b- vor pângări sanctuarul, cetatea, vor pune capăt jertfei ~~perpetue~~ și vor înființa urâciunea pustitorului (sau a distrugătorului).

Aceste acțiuni vor fi confirmate în această mărturie istorică remarcată de istoricul evreu și roman Josephus. Importanța lucrării îl justifică, așa că să ne uităm la această mărturie în care găsim detalii identice cu legea duminicală din ultimele zile proclamată de regimul universal format de supraviețuitorii celui de-al treilea război mondial.

Iată o versiune timpurie a 1 Macc.1:41 până la 64:

1Ma 1:41 Atunci regele a poruncit ca toți cei din împărăția lui să devină un singur popor :

1Ma 1:42 fiecare trebuia să se lepede de obiceiurile lor. Toți păgânii s-au supus ordinelor regelui

1Ma 1:43 și chiar în Israel mulți oameni au primit închinarea lui: au jertfit idolilor și au pângărit Sabatul.

1Ma 1:44 Împăratul a trimis soli la Ierusalim și în cetățile lui Iuda, ca să-și ducă poruncile acolo; de acum înainte trebuia să urmeze obiceiuri străine de țară

1Ma 1:45 să înceteze arderile de tot ale Templului, jertfele și jertfele de băutură. Sabatul și sărbătorile trebuiau profanate,

1Ma 1:46 spurcă Sanctuarul și tot ce este sfânt,

1Ma 1:47 ridicând altare, lăcașuri de închinare și temple la idoli, măcelărind porci și animale necurate.

1Ma 1:48 Ei trebuiau să-și lase fiii netăiați împrejur și astfel să se facă odioși prin tot felul de necurății și profanări.

1Ma 1:49 Într-un cuvânt, trebuia să uităm Legea și să neglijăm toate împlinirile ei:

1Ma 1:50 Oricine nu a ascultat de poruncile împăratului, trebuie să fie pedepsit cu moartea.

1Ma 1:51 Astfel au fost trimise scrisorile împăratului în toată împărăția lui; a pus supraveghetori peste tot poporul și a poruncit tuturor cetăților lui Iuda să aducă jertfe.

1Ma 1:52 Mulți din popor au ascultat, toți cei ce au părăsit Legea; au făcut rău în țară,

1Ma 1:53 forțând pe Israel să caute refugiu.

1Ma 1:54 În a cincisprezecea zi a lunii Chisleu, în anul 145, regele a ridicat urâciunea pustiirii pe altarul arderilor de tot și au ridicat altare în cetățile vecine ale lui Iuda.

1Ma 1:55 Ardeau tămâie la ușile caselor și în piețe,

1Ma 1:56 Cărțile Legii au fost sfâșiate și aruncate în foc când au fost găsite,

1Ma 1:57 Iar dacă se găsea în cineva o carte a legământului, sau dacă se supune cineva Legea lui Dumnezeu, îl omorî după porunca împăratului.

1Ma 1:58 Ei i-au pedepsit pe israeliții, care erau prinși cu încălcări lună de lună în cetățile lor,

1Ma 1:59 și în ziua de 25 a fiecărei luni se aduceau jertfe pe altarul mare, în locul altarului arderilor de tot.

1Ma 1:60 După această lege, au omorât femeile cărora le-au fost tăiați împrejur copiii;

1Ma 1:61 cu pruncii atârându-le de gât; rudele lor și cei care făcuseră tăierea împrejur au fost și ele omorâți.

1Ma 1:62 Cu toate acestea, mulți din Israel au rămas credincioși și au fost destul de curajoși să nu mănânce alimente necurate.

1Ma 1:63 Ei preferau să moară decât să se murdărească cu mâncăruri care contravin Legământului Sfânt și, de fapt, au fost omorâți.

1Ma 1:64 A fost o mare încercare pentru Israel.

În această poveste, să notăm versetele 45 până la 47 care confirmă încetarea jertfelor mijlocirii *perpetue* și versetul 54 care mărturisește profanarea sanctuarului: **regele a pus urâciunea pustiirii pe altarul arderilor de tot.**

La originea acestor rele, această apostazie a lui Israel : *1Ma 1:11 În acea perioadă a apărut în Israel o generație de oameni rătăciți care au adus mulți oameni în spatele lor: „Să facem o alianță cu națiunile din jurul nostru”, au spus ei, „pentru că de când ne-am despărțit de ei, s-au întâmplat multe nenorociri. la noi .”* Nenorocirile erau deja consecința infidelității lor față de Dumnezeu și aveau să-și aducă și mai multe nenorociri asupra lor prin atitudinea lor rebelă.

În această tragedie sângeroasă, dominația greacă și-a justificat bine simbolul omniprezent al păcatului în *bronzul statuii* lui Dan.2; *leopardul pătat* al lui Dan.7; iar *șapul* împutit al lui Dan.8. Dar un detaliu mai trebuie remarcat. Responsabilul misiunii punitive trimise de Antioho 4 la Ierusalim în – 168 se numește Apollonius, iar acest nume grecesc care înseamnă în franceză „Distruător” va fi ales de Spirit pentru a denunța în Apo.9:11, folosirea distructivă. a Sfintei Biblii prin creștinismul protestant fals din zilele din urmă; sau chiar cei care vor organiza cea mai **mare calamitate finală** . Apollonius a venit la Ierusalim cu 22.000 de soldați și, **într-o zi de Sabat** , în timpul unei revolte publice spectaculoase, a masacrat toți spectatorii evrei. Ei au pângărit Sabatul cu acest interes profan și Dumnezeu a pus să-i omoare. Iar mânia lui nu se potolește pentru că în spatele acestui fapt sângeros este ordonată elenizarea evreilor. Atenianul Gerontes, delegatul regal, a impus tuturor poporului elenizarea cultului și a moravurilor în Ierusalim ca și în Samaria . Templul Ierusalimului a fost dedicat atunci lui Zeus Olimpic și cel de pe Muntele Garizim lui Zeus ospitalier. Îl vedem astfel pe Dumnezeu retrăgându-și protecția din propriul său templu, din Ierusalim și din întreaga națiune. Orașul sfânt este plin de ultraje, fiecare mai abominabilă decât cea din urmă. Dar numai voia lui Dumnezeu s-a aplicat, atât de mare a fost relaxarea morală și religioasă după avertismentul reprezentat de deportarea în Babilon.

Dan 11:32 *El îi va amăgi pe trădătorii legământului cu lingușiri. Dar cei din poporul care-l cunosc pe Dumnezeul lor vor acționa statornici,*

32a- *Îi va seduce pe trădătorii alianței cu lingușiri*

Această clarificare confirmă că pedeapsa divină a fost meritată și justificată. În locurile sfinte, profanarea devenise norma.

32b- *Dar cei din popor care-L cunosc pe Dumnezeu lor vor acționa cu fermitate,*

În această tragedie, credincioșii sinceri și vrednici s-au remarcat prin credințioșia lor și au preferat să moară ca martiri decât să renunțe la cinstirea lui Dumnezeu Creator și a legilor sale sfinte.

Încă o dată, la a doua lectură, această experiență sângeroasă de 1090 de zile reale seamănă cu condițiile domniei papale de 1260 de ani-zile profetite succesiv în diferite forme în Dan. 7:25, 12:7 și Apocalipsa 12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Privind înapoi la evenimentele actuale în contextul antichității

Pentru a înțelege clar ce se întâmplă, voi lua imaginea unui cameraman care filmează cu camera sa o scenă pe care o urmărea îndeaproape. În acest moment, el micșorează în timp ce câștigă înălțime și câmpul văzut se lărgeste din ce în ce mai mult. Pentru ca, aplicată istoriei religioase, privirea Duhului supraveghează întreaga istorie religioasă a creștinismului, de la micile ei începuturi, orele ei de suferință, vremea martirilor, până la sfârșitul ei glorios marcat de revenirea Mântuitorului așteptat.

Dan 11:33 *și cel mai înțelept dintre ei îi va instrui pe cei mulți. Sunt unii care vor ceda pentru o vreme în fața sabiei și a flăcării, în robie și pradă.*

33a- *și cei mai înțelepți dintre ei vor instrui mulțimea*

Apostolii lui Isus Hristos, precum și Pavel din Tars căruia îi datorăm 14 epistole ale noului legământ. Această nouă instrucție religioasă poartă numele „Evanghelia” sau, Vestea Bună a mântuirii oferite de harul divin celor aleși. În acest fel, Duhul ne duce înainte în timp și noua țintă examinată devine credința creștină.

33b- *Sunt unii care vor ceda pentru o vreme în fața sabiei și a flăcării, în robie și pradă.*

Pentru un timp, Duhul a spus prin înger și de această dată vor fi profetiți 1260 de ani lungi, dar sub anumiți împărați romani, Caligula, Nero, Domițian și Dioclețian, a fi creștin însemna să moară ca martir. În Apocalipsa 13:10, Duhul amintește de vremurile pretențiilor papale romane, spunând: *Dacă cineva duce în robie, va merge în robie; dacă cineva ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabia. Aceasta este perseverența și credința sfinților .*

Dan 11:34 *În vremea când vor eșua, ei vor fi ajutați puțin și mulți li se vor alătura în fătărnicie.*

34a- Într-adevăr, în acest timp de dominație crudă a papalității, a apărut ajutorul ipocriților din acest verset. Identificarea lor se bazează pe nesocotirea lor față de valorile și poruncile predate de Isus Hristos și, în acest caz, pentru această eră vizată, interzicerea uciderii cu sabie. Revizuiind istoria, puteți înțelege apoi că mișcarea protestantă largă din ^{secolul al XV-lea} până în vremea noastră a fost judecată ipocrită de dreptul Judecător Iisus Hristos. Abandonarea lor totală din 1843 va fi așadar mai ușor de înțeles și acceptat.

Dan 11:35 *Unii dintre înțelepți vor cădea, ca să fie curățiți, curățiți și albiți, până la vremea sfârșitului, căci nu va veni până la vremea rânduită.*

35a- *Unii dintre înțelepți vor cădea, ca să fie curățiți, curățiți și albiți, până la vremea sfârșitului*

Judecând după această afirmație, standardul vieții creștine este încercarea și selecția, prin capacitatea de a îndura și de a suferi persecuție până la sfârșitul lumii. În felul acesta, omul modern obișnuit cu pacea și toleranța nu mai înțelege nimic. El nu își recunoaște viața în aceste mesaje. Acesta este motivul pentru care vor fi date explicații despre acest subiect în Apocalipsa 7 și 9:5-10. O perioadă lungă de pace religioasă de 150 de ani reali, sau „cinci luni profetice”, a fost programată de Dumnezeu, dar din 1995 această perioadă s-a încheiat și războaiele religioase au început din nou. Islamul ucide în Franța și în alte părți ale lumii; iar acțiunea sa este destinată să se intensifice până când aprinde întregul pământ.

35b- *pentru că va ajunge doar la ora stabilită*

Acest sfârșit va fi cel al lumii și îngerul ne spune că niciun semn de pace sau război nu permite nimănui să-l vadă venind. Depinde de un singur factor: „ *timpul marcat* ” de Dumnezeu, sfârșitul celor 6000 de ani dedicați selecției sale aleșilor pământești. Și pentru că suntem la mai puțin de zece ani de acest termen, Dumnezeu ne-a dat harul să cunoaștem data: 20 martie a primăverii care precede 3 aprilie 2030, adică 2000 de ani mai târziu moartea ispășitoare a lui Hristos. El va părea puternic și victorios pentru a-și salva aleșii și a-i distruge pe rebelii ucigași care intenționau să-i omoare.

Regimul papal catolic al Romei „creștine”: marele persecutor al istoriei religioase a lumii occidentale.

Spre el ar trebui să ne conducă modelul Antiochos 4. Tipul și-a pregătit antitipul și ce putem spune despre această comparație? Cu siguranță, la o scară fenomenală, persecutorul grec a acționat timp de 1090 de zile reale, dar paparia va răvăși timp de aproape 1260 de ani reali, depășind astfel toate modelele istorice.

Dan 11:36 *Împăratul va face ce vrea; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți zeii și va spune lucruri incredibile împotriva Dumnezeului zeilor; va prospera până când mânia va fi desăvârșită, căci ceea ce este hotărât se va împlini.*

36a- Cuvintele acestui verset rămân ambigue și pot fi încă adaptate la regele grec și la regele papal roman. Structura revelatoare a profeției trebuie ascunsă cu grijă cititorilor superficiali. Un mic detaliu desemnează totuși ținta papală; este precizie: *pentru că ceea ce este hotărât se va realiza.* Acest citat face ecoul lui Dan.9:26: *După cele șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi tăiat și nu va avea nimic pentru sine. Oamenii unui conducător care vine vor nimici cetatea și sfântul sanetuar și sfârșitul lor va veni ca printr-un potop; Se decide ca devastările (sau pustițiile) vor dura până la sfârșitul războiului.*

Dan 11:37 *El nu va respecta dumnezeii părinților săi, nici pe dumnezeul care se bucură de femei; nu va avea grijă de niciun zeu, căci se va slăvi pe sine mai presus de toate.*

37a- *Nu va respecta zeii părinților săi*

Iată, micul detaliu care ne clarifică inteligența. Avem aici dovada formală că regele vizat de cuvintele sale nu poate fi Antiochos 4 care avea grijă de zeii părinților săi și dintre ei cel mai mare, Zeus zeul zeilor Olimpului căruia i-a oferit templul evreiesc din Ierusalim. Obținem astfel o dovadă incontestabilă că regele

vizat este într-adevăr regimul papal roman al epocii creștine. De acum înainte, toate cuvintele revelate se vor referi deci pe acest *rege diferit* de Dan.7 și *obrăzător și viclean* de Dan.8; A daug, acest *rege devastator sau pustiitor* al lui Dan.9:27. „Etapale rachetei” susțin toate *capul a unui om papal* , *mic și arogant* plasat în vârful dominațiilor.

A respectat Roma papală pe zeii părinților săi? Oficial nu, pentru că convertirea ei la creștinism a determinat-o să renunțe la numele divinităților romane păgâne. Cu toate acestea, ea a păstrat formele și stilul închinării lor: imaginile sculptate, sculptate sau modelate în fața cărora închinătorii ei se pleacă și îngenunchează pentru a se ruga. Pentru a păstra acest comportament condamnat de Dumnezeu în toate legile sale, ea a făcut Biblia inaccesibilă muritorilor obișnuiți și a înlăturat a doua dintre cele zece porunci ale Dumnezeului celui viu deoarece interzice această practică și dezvăluie pedeapsa plănuită pentru călcătorii ei. Cine poate vrea să ascundă pedeapsa suferită dacă nu diavolul? Personalitatea regimului papal se încadrează așadar în cutia definiției propuse în acest verset.

37b- *nici divinității care încântă femeile*

Gândindu-se la religia păgână romană abandonată de papă, Duhul lui Dumnezeu evocă acest subiect scabru. Pentru că ea a întors spatele moștenirii sale sexuale deschise pentru a arăta valori de sfințenie. Această zeitate sugerată este Priap, falusul masculin onorat ca divinitate de către părinții bisericii păgâne ai Romei. Era încă o moștenire a păcatului grecesc. Și pentru a rupe cu această moștenire sexuală, ea apără în mod excesiv puritatea cărnii și a spiritului.

Dan 11:38 *El va cinsti pe zeul cetăților pe soclu; acestui zeu, pe care părinții săi nu l-au cunoscut, îi va aduce omagiu cu aur și argint, cu pietre scumpe și obiecte de preț.*

38a- *Cu toate acestea, el va onora zeul cetăților pe pedestalul său*

Se naște un nou zeu păgân: *zeul cetăților* . *Pedestalul* său se află în mintea omului și înălțimea lui este la fel de mare ca impresia făcută.

Roma păgână a construit temple păgâne deschise tuturor vântului; capitelurile sprijinite de coloane erau suficiente. Dar prin aderarea la creștinism, Roma își propune să înlocuiască modelul evreiesc distrus. Evreii aveau un templu închis, cu o înfățișare puternică, care le dădea glorie și prestigiu. Roma îl va imita așadar și, la rândul său, va construi biserici romanice asemănătoare castelelor fortificate, pentru că domnește nesiguranța și cei mai bogați Domni își întăresc casele. Roma face la fel. Și-a construit bisericile într-un stil auster până pe vremea catedralelor și acolo, totul s-a schimbat. Acoperișurile rotunjite devin săgeți îndreptate spre cer, iar aceasta, din ce în ce mai sus. Fațadele exterioare capătă aspect de dantelă, sunt îmbogățite cu vitralii de toate culorile care aduc în interior o lumină irizată care impresionează sărbătoritorii, adepții și vizitatorii.

38b- *acestui zeu, pe care părinții lui nu l-au cunoscut, îi va aduce omagiu cu aur și argint, cu pietre scumpe și obiecte de preț.*

Pentru a le face și mai atractive, pereții interiori sunt **împodobiți cu aur, argint, perle prețioase, obiecte scumpe** : *prostituata Babilon cel mare* din Apoc.17:5 știe să se prezinte pentru a-și atrage și a-și atrage clienții.

Adevăratul Dumnezeu nu se lasă sedus pentru că această măreție nu-i folosește. În profeția sa, el denunță această Roma papală cu care nu a avut **niciodată** cea mai

mică relație. Pentru el, bisericile sale romanice sau gotice sunt doar divinități mai păgâne care nu servesc decât să seducă oamenii spirituali pe care îi îndepărtează de el: se naște un nou zeu: zeul cetăților și seduce mulțimile care cred că l-au găsit pe Dumnezeu intrând în zidurile sale. sub tavane disproporționat de înalte.

Dan 11:39 *Cu zeul străin va acționa împotriva locurilor întărite-Și a lucrat la fortificațiile cetăților cu zeul străin și îi va umple de cinste pe cei care îl recunosc, îi va face să domine peste mulți, va împărți pământuri. lor pentru răsplată.*

39a- *Și a lucrat la fortificațiile cetăților cu zeul străin*

Pentru Dumnezeu, există un singur dumnezeu activ în fața lui, adică cine îi este *străin* : este diavolul, Satana împotriva căruia Iisus Hristos i-a avertizat pe apostolii săi și pe ucenicii săi. În textul ebraic, nu este vorba de „a acționa împotriva” ci de „a face pentru”. Același mesaj va fi citit în Apocalipsa 13:3, sub forma: ... *balaurul i-a dat puterea lui, și tronul său și mare autoritate* . Balaurul care este diavolul în Apoc.12:9 dar în același timp Roma imperială conform Apoc.12:3 .

Mai mult, prin convertirea la religia creștină, autoritatea romană l-a adoptat pe adevăratul Dumnezeu care i-a fost străin, deoarece a fost inițial Dumnezeul evreilor, al evreilor descendenți ai lui Avraam.

39b- *și îi va umple de cinste pe cei care îl recunosc*

Aceste onoruri sunt religioase. Paperia le aduce regilor care îl recunosc ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ, sigiliul autorității divine pentru propria lor autoritate. Regii devin cu adevărat regi doar atunci când biserica i-a sfințit într-una dintre *cetățile* sale zeificate , în Franța, Saint-Denis și Reims.

39c- *îi va face să domine peste mulți*

Paperia acordă titlul imperial care desemnează un rege suzeran care domină peste alți regi vasali. Cei mai celebri: Carol cel Mare, Carol al V-lea, Napoleon I ' Hitler.

39d- *le va împărți pământ ca recompensă.*

Această superputere temporală pământească și cerească, conform pretenției sale, se potrivea bine regilor pământului. Pentru că le-a rezolvat diferențele, în special în ceea ce privește terenurile cucerite sau descoperite. Așa se face că în 1494, Alexandru 6 Borgia, cel mai rău dintre papi, asasin în funcție, a fost condus să fixeze o linie meridiană pentru a împărți între Spania și Portugalia atribuirea și stăpânirea teritoriului Americii de Sud redescoperit încă din antichitate.

Al Treilea Război Mondial sau ^{trompeta a 6-a} din Apoc.9 .

Reduce umanitatea cu o treime din populația sa și punând capăt independenței naționale, pregătește regimul universal care va stabili ultima mare calamitate anunțată în Apo.1. Printre actorii agresivi se numără Islamul în țările musulmane, așa că vă ofer viziunea biblică asupra acestui subiect.

Rolul islamului

Islamul există pentru că Dumnezeu are nevoie de el. Nu pentru a salva, acest rol se bazează **exclusiv** pe harul adus de Iisus Hristos, ci pentru a lovi, ucide, masacra dușmanii săi. Deja, în vechiul legământ, pentru a pedepsi infidelitatea lui Israel,

Dumnezeu a apelat la poporul „filistin”. În poveste, pentru a pedepsi infidelitatea creștină, el face apel la musulmani. La originea musulmanilor și arabilor se află Ismael, fiul lui Avraam și Agar, slujitorul egiptean al Sarei, soția sa. Și deja în acel moment, Ismael era în dispută cu Isaac, fiul legitim. Aceasta este atât de mult încât, cu acordul lui Dumnezeu, la cererea Sarei, Agar și Ismael au fost alungați din tabără de Avraam. Iar Dumnezeu a avut grijă de oamenii expulzați ai căror urmași, frați vitregi, aveau să mențină o atitudine ostilă față de urmașii lui Avraam; primul, evreu; al doilea, în Iisus Hristos, creștin. Iată cum a profetizat Dumnezeu despre Ismael și descendenții săi arabi în Geneza 16:12: „*Va fi ca un măgar sălbatic; mâna lui va fi împotriva tuturor și mâna tuturor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi.*” Dumnezeu vrea să-și facă cunoscute gândurile și judecata Lui asupra lucrurilor. Aleșii lui Hristos trebuie să cunoască și să împărtășească acest plan al lui Dumnezeu care folosește popoarele și puterile pământului conform voinței sale supreme. Trebuie remarcat faptul că profetul Mahomed, întemeietorul islamului, s-a născut la sfârșitul ^{secolului} al VI-lea după instaurarea papei romano-catolice în 538. Islamul părea să atace catolicismul păgân și pe creștinii în general atunci când sunt loviți de blestemul lui Dumnezeu. Și așa se întâmplă încă din 7 martie 321, de când împăratul Constantin I a ^{făcut} să se abandoneze odihna de Sabat de ziua a șaptea în favoarea primei sale zile dedicate „soarelui necucerit” (Sol Invictvs), duminica noastră actuală. La fel ca mulți creștini de astăzi, Constantin a vrut în mod greșit să marcheze o ruptură între creștini și evrei. El i-a criticat pe creștinii din vremea lui pentru iudaizarea prin cinstirea Sabatului sfânt al lui Dumnezeu. Această judecată nejustificată venită de la un rege păgân a fost plătită și va continua să fie plătită până la sfârșit prin pedepsele celor „șapte trâmbițe” revelate în Apocalipsa 8 și 9, o succesiune neîntreruptă de nenorociri și tragedii. Pedepsa finală va veni sub forma unei dezamăgiri groaznice, când Iisus Hristos va apărea pentru a îndepărta aleșii Săi de pe pământ. Dar tema care tocmai a fost tratată, cea a „Al Treilea Război Mondial” este însăși, a șasea dintre aceste pedepse divine profetizate în care Islamul este un actor important. Căci și Dumnezeu a profetizat despre Ismael, spunând în Geneza 17:20: „*În ceea ce privește Ismael, te-am auzit. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face rod și îl voi înmulți nespun de mult; va naște doisprezece prinți și voi face din el o națiune mare.*” Închid această paranteză pentru a relua studiul din Dan.11:40.

Dan 11:40 *La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi îl va lovi . Și împăratul de la nord se va învârti asupra lui ca o furtună, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va intra în pământ și se va răspândi ca un torent și se va revărsa.*

40a- *La momentul sfârșitului*

De data aceasta este într-adevăr sfârșitul istoriei omenirii; sfârșitul timpului neamurilor prezente ale pământului. Isus a anunțat de această dată, spunând în Matei 24:24: **Această veste bună a împărăției va fi propovăduită în întreaga lume ca o mărturie pentru toate națiunile. Atunci va veni sfârșitul.**

40b- *Împăratul de la miazăzi îl va lovi*

Aici trebuie să admirăm imensa subtilitate divină care permite slujitorilor săi să înțeleagă ceea ce rămâne ascuns altor ființe umane. Aparent, dar numai în aparență, conflictul dintre regii Seleuci și regii Lagid pare să se reia și să continue

în acest vers, care nu poate fi mai înșelător. Pentru că, în realitate, am părăsit acest context de la versetele 34 la 36 iar momentul încheierii acestei noi confruntări privește epoca creștină a regimului papal catolic și protestantismul universal care a intrat în alianța sa ecumenica. Această schimbare de context ne impune să redistribuim rolurile.

În rolul „*el*”: Europa papală-catolică și religiile creștine aliate.

În rolul „*regelui sudului*”: Islamul cuceritor care trebuie să convertească oamenii prin forță sau să-i pună în sclavie, conform acțiunilor conduse de fondatorul său Mohammed.

Să notăm aici alegerea verbului: *a ciocni* ; în ebraică, „*nagah*” care înseamnă a lovi cu coarnele. Ca adjectiv, desemnează un agresor furios care de obicei lovește. Acest verb se potrivește perfect cu Islamul arab care a fost agresiv împotriva lumii occidentale fără întreruperi de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Posibilele verbe „*a lupta, a lupta, a se ciocni*” indică o apropiere foarte strânsă, de unde și ideea de cartier național sau cartier de orașe și străzi. Ambele posibilități confirmă islamul, bine înființat în Europa din cauza dezinteresului religios al europenilor. Luptele s-au intensificat de la întoarcerea evreilor în Palestina în 1948. Situația greșită a palestinienilor a înfruntat popoarele musulmane cu coloniile creștine occidentale. Și, în 2021, atacurile islamiste cresc și creează nesiguranță în rândul popoarelor europene, în primul rând Franța, fosta colonizatoare a popoarelor nord-africane și africane. Va avea loc o ciocnire națională mai mare? Poate, dar nu înainte ca situația internă să se deterioreze până la punctul de a produce ciocniri brutale grup-la-grup pe pământul metropolei însăși. În acea zi, Franța va fi într-o situație de război civil; în realitate, un război autentic religios: Islamul împotriva creștinismului sau necredincioșii fără Dumnezeu.

40c- *Și împăratul de la nord se va învârti asupra lui ca o furtună , cu care și călăreți și cu multe corăbii*

În Ezech.38:1, acest *rege al nordului* se numește *Magog, prinț al Roșului* (Rusia) *al Meșecului* (Moscova) și *al Tubalului* (Tobolsk) și citim în versetul 9: *Și vei urca, vei veni ca un furtună , vei fi ca un nor care să acopere țara, tu și toate cetele tale și multe popoare cu tine.*

Redistribuirea rolurilor: În rolul „*regelui nordului*”, Rusia ortodoxă și *popoarele ei* aliate musulmane . Din nou, alegerea verbului „*tourera sur el*”, sugerează un atac surpriză masiv din aer. Moscova, capitala Rusiei, se află de fapt la o distanță bună de Bruxelles, capitala europeană, și de Paris, vârful său de lance militar. Prosperitatea europeană i-a făcut orbi pe liderii săi, până la subestimarea potențialului militar al puternicei Rusii. Va lansa în agresiune, avioane și mii de tancuri pe rute terestre și multitudini de nave de război marine și submarine. Și pentru ca pedeapsa să fie exprimată cu forță, acești lideri europeni nu au încetat să umilească Rusia și liderii ei de la înflăcăratul Vladimir Jirinovski până la noul său actual „Țar”, Vladimir Putin (Vladimir: prințul lumii în rusă).

Actorii identificați, cei trei „regi” în cauză se vor confrunta în ceea ce ia forma unui al 7-lea „^{Război} sirian” în care va fi implicat noul Israel național; pe care versetul următor îl va confirma. Dar pentru moment, „regele” (*el*) atacat de Rusia este Europa Tratatului de la Roma.

40d- *va înainta în țări, se va răspândi ca un torent și se va revărsa.*
Superioritatea sa militară copleșitoare permite Rusiei să invadeze Europa și să-și ocupe întreaga întindere teritorială. În față, trupele franceze nu se potrivesc; sunt zdrobiți și distruși.

Dan 11:41 *El va intra în țara cea mai frumoasă și mulți vor cădea; dar Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon vor fi scăpați din mâna lui.*

41a- *El va intra în cea mai frumoasă țară și mulți vor ceda*

Expansiunea rusă are loc spre sudul său unde se află Israelul , aliatul țărilor occidentale care este la rândul său invadată de trupele rusești; Evreii vor muri în continuare.

41b- *dar Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon vor fi eliberați din mâna lui*

Aceasta este o consecință a alianțelor militare care vor plasa aceste nume care reprezintă Iordania modernă de partea rusă. În 2021, Rusia este deja aliatul oficial al Siriei, pe care o înarmează și o protejează.

Dan 11:42 *El își va întinde mâna peste diferite țări, și țara Egiptului nu va scăpa.*

42a- Abia din 1979 această configurație politică a ajuns să confirme profeția. Pentru că în acel an, la Camp David din SUA, președintele egiptean Anwar El Sadat a făcut oficial o alianță cu premierul israelian Menachem Begin. Alegerea strategică și politică făcută în acel moment a fost aceea de a îmbrățișa cauza celor mai puternici ai zilei, deoarece Israelul a fost susținut puternic de SUA. În acest sens, Duhul lui Dumnezeu îi atribuie inițiativa de a încerca „să scape ” de ruină și dezastru. Dar cu timpul, jocul își schimbă mâinile, iar Israelul și Egiptul se trezesc, din 2021, aproape abandonate de SUA. Rusia își impune legea în regiunea Siriană.

Dan 11:43 *El va stăpâni comorile de aur și argint și toate lucrurile de preț ale Egiptului; libienii și etiopienii îl vor urma.*

43a- *El va deveni stăpân al comorilor de aur și argint și al tuturor lucrurilor prețioase ale Egiptului*

Datorită veniturilor din taxele plătite pentru utilizarea Canalului Suez, Egiptul s-a îmbogățit foarte mult. Dar această bogăție este bună numai în timp de pace pentru că în timp de război rutele comerciale devin pustii. Egiptul s-a îmbogățit prin turism. Din cele patru colțuri ale pământului, oamenii vin să-i contemple piramidele, muzeele îmbogățite de descoperirile continue ale mormintelor egiptene ascunse în subteran încă din antichitate. În aceste morminte, cel al tânărului rege Tutankamon a scos la iveală obiecte din aur masiv de o valoare necunoscută. Prin urmare, Rusia va găsi în Egipt ceva care să-și satisfacă dorința de pradă de război.

La sfârșitul Sabatului din 22 ianuarie 2022, Duhul mi-a adus un argument care confirmă, **fără posibilă dispută** , interpretarea pe care o dau lui Daniel 11. Să remarcăm în cele două versete 42 și 43, importanța mențiunii clare. necodificat, de la numele „ *Egipt* ” care este în acest context o țară diferită de cea care se numește „ *regele sudului* ”. Cu toate acestea, în versetele 5 până la 32, *lagidul „Egipt”* al lui Ptolemei a fost mascat, dar identificat ca „ *rege al sudului* ”. **Schimbarea de context istoric este astfel confirmată și dovedită irefutată** . Începând cu contextul antichității, povestea din Daniel 11 se încheie cu „ *timpul*

sfârșitului ” lumii, în care „ *Egiptul* ”, aliat al taberei creștine și agnostice occidentale din 1979, este ținta noului „ *regele sudului* ”, adică islamul războinic, și mai ales cel al noului „ *rege al nordului* ”, Ortodoxia rusă.

43b- *libienii și etiopienii îl vor urma*

Traducatorul a tradus corect cuvintele „ *Puth și Cush* ” ale profeției care desemnează pentru „Libia”, țările musulmane situate la nord de Sahara, țările de coastă de pe coasta Africii și pentru Etiopia, Africa neagră, toate țările situate la sud de Sahara. Un mare număr dintre ei au acceptat și adoptat islamul; în cazul Coastei de Fildeș, cu complicitatea președintelui francez Nicolas Sarkozy, căruia îi datorăm și haosul libian.

Astfel, lovit de Rusia, „ *Egiptul* ” devine prada tuturor prădătorilor, iar vulturii musulmani, frații săi, coboară asupra lui, pentru a-și curăța cadavrul și a-și lua partea din prada care mai rămâne, după înțepătura rusească.

Citând clar „ *Libia și Etiopia* ”, Spiritul desemnează aliații religioși africani ai „ *regelui sudului* ” care ar trebui să fie identificați cu Arabia, unde profetul Mahomed a apărut în 632, pentru a răspândi, încă de la Mecca, noua sa religie numită Islam. Este susținută de puternica Turcia, care a revenit, în acest context final, la un angajament religios musulman fundamentalist, cuceritor și răz bunător, după umilirea supunerii sale de moment față de valorile seculare occidentale. Dar alte țări musulmane, care nu sunt situate în „ *sud* ”, precum Iran, Pakistan, Indonezia, se pot alătura „ *regelui sudului* ” pentru a lupta împotriva popoarelor occidentale cu valori morale urate de toate popoarele musulmane. Această ură este în adevăr numai cea a adevăratului Dumnezeu Iisus Hristos disprețuit de creștinii occidentali. Pedepsește astfel, prin Islam și Ortodoxie, infidelitatea evreiască, catolica, ortodoxă, protestantă și chiar adventistă în lumea occidentală; toată credința monoteistă vinovată față de el.

Dan 11:44 *Veștile de la răsărit și de la miazănoapte vor veni și-l vor îngrozi;*

44a- *Vor veni vești de la răsărit și de la miazănoapte să-l sperie*

Aceste două puncte cardinale „ *est și nord* ” privesc numai țara rusă, în funcție de faptul că este menționată din Europa papală sau din Israel, deoarece profeția le desemnează ca fiind atacate succesiv de Rusia în versetele 40 și 41. Aceasta înseamnă că frica citat provine de pe teritoriul Rusiei, dar ce poate speria un astfel de cuceritor? Ce s-a întâmplat cu țara lui să-l sperie atât de tare? Răspunsul nu este în cartea lui Daniel, ci în Apocalipsa 9, care dezvăluie și vizează religia protestantă a cărei fortăreață globală se află în SUA. Misterul va deveni mai clar, ținând cont de această existență a SUA. Din anul 1917, când Rusia rebelă și-a adoptat regimul socialist și comunist, un decalaj a despărțit-o pe termen lung de SUA capitalistă imperialistă. Individul nu se poate îmbogăți pe cheltuiala vecinului său dacă este comunist; de aceea cele două opțiuni sunt ireconciliabile. Sub cenușa păcii, focurile urii mocnesc și cer să fie exprimate. Doar concurența și amenințarea nucleară au reușit să prevină ce e mai rău. Era balanța terorii nucleare. Numai că, fără a folosi arme nucleare, Rusia va prelua Europa, Israelul și Egiptul. Echilibrul fiind perturbat, SUA se va simți înșelată și amenințată, așa că, pentru a-și reduce numărul morților, va intra în război, lovind mai întâi puternic. O distrugere nucleară a Rusiei va provoca teamă în rândul armatelor ruse împrăștiate pe teritoriile ocupate.

44b- *și va ieși cu mare furie să nimicească și să extermine mulțimi.*

Până în acel moment, Rusia va fi în spiritul de cucerire și de a lua pradă, dar brusc starea sa de spirit se va schimba, armata rusă nu va mai avea o patrie în care să se întoarcă și disperarea ei se va transforma în dorința de a „distruge și extermină mulțimi”; care va fi „a treia dintre oamenii uciși” din *trâmbița a*^{6-a} din Apoc.9. Toate națiunile echipate cu arme nucleare vor fi astfel forțate de fapte să le folosească împotriva potențialilor lor dușmani personali.

Dan 11:45 *El va ridica corturile palatului său între mări, spre muntele slăvit și sfânt; atunci va ajunge la capăt, fără să-l ajute nimeni.*

45a- *El va întinde corturile palatului său între mări, spre muntele slăvit și sfânt*

Corturi între mări, pentru că *palatele sale* nu mai sunt pe pământ. Situația disperată a trupelor ruse este descrisă clar de Spiritul care le-a condamnat la această soartă. Sub focul adversarilor lor, ei sunt împinși înapoi în țara lui Israel. Urați de toată lumea, ei nu au beneficiat de nici un sprijin sau milă și au fost exterminați pe pământul evreiesc. Rusia va plăti astfel o grea dispută pe care Dumnezeu i-o atribuie de la sprijinul ei pe dușmanii spirituali ai Israelului în vechea alianță, la momentul deportării sale în Babilon. Ea a vândut cai oamenilor din Tir, un oraș al poftei păgâne. Ezek.27:13-14 confirmă, Dumnezeu spunând lui Tir: *Javan, Tubal (Tobolsk) și Meșec (Moscova) au făcut comerț cu tine; au dat sclavi și ustensile de aramă în schimbul bunurilor tale. Cei din casa Togarma (Armenia) v-au aprovizionat piețele cu cai, călăreți și catâri.* A fost, de asemenea, o piatră de poticnire comercială pentru evreii care au făcut comerț cu ea: Ezechiel 27:17: *Iuda și țara lui Israel au făcut comerț cu tine; au dat grâul lui Minnit, patiserie, miere, ulei și balsam, în schimbul bunurilor tale.* Prin urmare, Tire s-a îmbogățit pe cheltuiala lor. Mai târziu, în Ezechiel 28:12, sub titlul „*rege al Tirului*”, Dumnezeu îi vorbește direct lui Satana. Înțelegem că el a fost cel care a profitat de luxul și bogăția acumulate în marile orașe păgâne care l-au slujit sub masca mai multor zeități păgâne, mai degrabă inconștient, dar întotdeauna și pretutindeni în forme de cult pe care Dumnezeu le consideră abominabile. El poartă pe inimă greutatea unei frustrări acumulate, de asemenea, de-a lungul secolelor și mileniilor de istorie umană. Această frustrare îi justifică furia care este parțial golită sub forma acestui ultim conflict internațional teribil de distructiv.

Dar această mânie divină împotriva traficului mercantil din vremuri străvechi ne invită să înțelegem ce poate crede Dumnezeu despre traficul internațional contemporan într-un context internațional construit în întregime pe economia de piață. Cred că distrugerea turnurilor World Trade Center din New York pe 11 septembrie 2001 este un răspuns. Cu atât mai mult cu cât, în Apoc. 18, profeția subliniază rolul nociv al îmbogățirii datorat comerțului și schimburilor internaționale în fața cărora orice regulă sau drept religios divin se prăbușește atât de mare este impietatea.

La sfârșitul lui Dan.11, adversarul ereditar al SUA, Rusia, este distrusă. Prin urmare, le va oferi putere absolută asupra tuturor supraviețuitorilor conflictului internațional. Vai celor învinși! El trebuie să se închine și să se supună legii învingătorului oriunde s-ar afla pe pământ, supraviețuind.

Daniel 12

Dan 12:1 *În vremea aceea se va ridica Mihail, marele căpetenie, apărătorul copiilor poporului tău; și va fi un timp de necaz, așa cum nu a mai fost de când au existat națiuni până atunci. În vremea aceea, cei din poporul tău care se găsesc scrise în carte vor fi mântuiți.*

1a- *În vremea aceea se va ridica Mihail,*

*Acest timp este cel al sfârșitului lumii când având ultimul cuvânt, Iisus Hristos se întoarce în gloria și puterea divinității sale mult contestate de religiile concurente. Citim în Apoc.1:7: *Iată, el vine cu norii. Și orice ochi o va vedea, chiar și cei care l-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor plânge din pricina lui. Da. Amin!* Trebuie să ne obișnuim cu această idee, pentru că pentru fiecare dintre rolurile sale, Dumnezeu și-a dat un nume diferit, motiv pentru care în Daniel și Apocalipsa 12:7 el se prezintă drept Mihail, capul suprem al vieții angelice cerești, care **îi dă** . autoritate asupra diavolului și a demonilor. Numele Său, Iisus Hristos, îl reprezintă doar pentru aleșii pământului pe care a venit să-i salveze sub acest nume.*

1b- *marele lider,*

*Acest mare conducător este deci YaHWéH Mihail Iisus Hristos și de la el, în obrăznicia sa caracterizată, regimul papal a luat în folosul său, misiunea sa de mijlocitor ceresc **perpetuu** până în 1843, aceasta din anul 538, datează de la începutul regimul papal și instalarea lui în orașul Roma, la Palatul Lateran de pe Muntele Caelius. Acest subiect a fost tratat în Daniel 8.*

1c- *apărătorul copiilor poporului tău;*

*Un apărător intervine atunci când are loc un atac. Și așa va fi și pentru ultimele ore de viață pământească ale aleșilor care au rămas credincioși, chiar condamnați la moarte de ultimii răzvrățiți. Aici găsim toate modelele propuse în poveștile lui Daniel pentru că se împlinesc într-o situație finală tragică. În această ultimă **mare nenorocire** , vom retrăi intervențiile miraculoase povestite în Dan.3, *cuptorul* și cele patru personaje vii ale sale, în Dan.5, capturarea *Babilonului cel mare* de către Dumnezeu, în Dan.6, *leii* făcuți inofensivi dar de asemenea, sfârșitul mării **nenorociri** prefigurată de cea care i-a lovit pe evrei în – 168, pe 15 Kisleu, adică 18 decembrie, într-o zi de Sabat.*

1d- *și va fi un timp de necaz, așa cum nu a mai fost de când au existat națiunile până atunci.*

Judecând după această afirmație, ultima mare calamitate o va depăși pe cea a evreilor organizată de greci. Într-adevăr, grecii i-au bătut doar pe evreii pe care i-au găsit pe străzi sau în casele lor. La sfârșitul lumii, lucrurile stau foarte diferit, iar tehnologia modernă permite controlul absolut asupra oamenilor care trăiesc pe pământ. Folosind tehnici de detectare umană, putem găsi pe oricine oriunde, în orice loc se ascunde. Listele persoanelor care se împotrivesc ordinilor decretate pot fi astfel stabilite cu precizie. În acest context final, eradicarea aleșilor va fi făcută omenește posibilă. Deși plini de credință și speranță în eliberarea lor, aleșii vor experimenta ore dureroase; pentru cei care vor fi în continuare liberi, lipsiți de tot, ceilalți aflându-se în închisorile rebele așteptând executarea lor. Necazul va domni în inimile aleșilor care sunt maltratați dacă nu sunt uciși.

1e- *În acel timp, cei din poporul tău care se găsesc scrise în carte vor fi mântuiți.*

Este cartea vieții, pentru că fără computer, Dumnezeu a făcut și o listă cu toate creaturile pe care le-au generat Adam și Eva și descendenții lor. La sfârșitul vieții fiecărei persoane, soarta finală a fost hotărâtă de Dumnezeu care a reținut două liste: cea a aleșilor și cea a celor căzuți , în conformitate cu cele două căi prezentate omenirii în Deut.30:19-20: *Eu numesc. cerul și pământul să depună mărturie împotriva ta astăzi: Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca tu și urmașii tăi să trăiești, să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să ascuți de glasul Lui și să te lipi de El, căci de aceasta depinde viața ta și prelungirea zilelor tale... După alegerea lui pentru rău , soarta sfârșitul final al papei romane, *ars în foc* , ne este descoperit în Dan. 7:9-10; aceasta *din cauza cuvintelor sale arogante față de Dumnezeul zeilor* conform Dan.11:36.*

În Apocalipsa 20:5, întoarcerea lui Hristos este însoțită de învierea morților în Hristos, care este numită *prima înviere* : *Fericiți și sfinți sunt cei care participă la prima înviere , pentru că moartea a doua nu are putere asupra lor. .* **Dan 12:2** *Mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii la viața veșnică, iar alții la ocară și la rușine veșnică.*

2a- *Mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii la viața veșnică,*

Să remarcăm mai întâi că, în normalitatea obișnuită, *morții dorm bine în praful pământului* și nu într-un paradis minunat sau într-un iad arzător, așa cum învață și cred religiile false creștine sau păgâne. Această clarificare restabilește statutul adevărat al morților, așa cum este învățat în Ecc.9:5-6-10: *Pentru toți cei care trăiesc acolo există speranță; și chiar și un câine viu este mai bun decât un leu mort. Cei vii, de fapt, știu că vor muri; dar morții nu știu nimic și nu mai este plată pentru ei, de vreme ce amintirea lor este uitată. Iar dragostea, ura și invidia lor au pierit deja; și nu vor mai avea niciodată vreo parte în nimic din ceea ce se face sub soare . ... Orice mâna ta găsește de-a face cu puterea ta, fă-o; căci nu este lucrare, nici gând, nici cunoaștere, nici înțelepciune, în iad, unde te duci. (Locuința morților care este **praful pământului**).*

Nu există gând după moarte pentru că gândul trăiește în creierul omului, doar atunci când este încă în viață și hrănit cu sângele trimis de bătăile inimii sale. Și acest sânge trebuie însuși purificat prin respirație pulmonară. Dumnezeu nu a spus nimic altceva, de când i-a spus lui Adam care a devenit păcătos prin neascultare, în Geneza 3:19: *În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce pe pământul, din care ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce* . Pentru a confirma această stare de neant a morților, citim în Psalmul 30:9: *Ce câștigați vărsând sângele meu, făcându-mă să cobor în groapă? Te-a lăudat praful? Vorbește despre loialitatea ta?* Nu, pentru că nu se poate conform Psalm 115:17: *Nu morții îl prăznuiesc pe Domnul, nici unul dintre cei care coboară în locul tăcerii.* Dar acest lucru nu îl împiedică pe Dumnezeu să poată da din nou naștere unei vieți care a existat anterior și această putere creatoare este cea care îl face Dumnezeu și nu înger sau om.

Cele două căi au două rezultate finale și Apocalipsa 20 ne spune că sunt separate de o *mie de ani* ai mileniului al șaptelea. În timp ce toată viața umană dispăre de pe fața pământului la începutul acestor *mii de ani* , cei căzuți vor fi înviați numai după judecata lor dusă la îndeplinire de sfinți și de Isus Hristos în

împărăția sa cerească. Prin acest mesaj atașat la a ^{7-a} trâmbiță , Apocalipsa 11:18 confirmă, spunând: *Națiunile s-au mâniat; și mânia ta a venit și a venit vremea să judeci morții , să răsplătească slujitorii tăi, proorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să-i nimicească pe cei ce distrug pământul .* În acest verset, *judicata morților* îl conduce pe Dumnezeu să învie, în primul rând, aleșii săi morți credincioși, astfel încât să-i poată judeca pe cei răi ținți în stare de moarte.

2b- *iar ceilalți pentru ocară, pentru rușine veșnică.*

Eternitatea va aparține numai celor vii. După anihilarea lor definitivă la Judecata de Apoi , *ocara și rușinea* celor căzuți vor rămâne doar în amintirea veșnică a aleșilor, a îngerilor și a lui Dumnezeu.

Dan 12:3 *Cei pricepuți vor străluci ca strălucirea cerului, iar cei ce învață dreptatea pe mulți vor străluci ca stelele în vecii vecilor.*

3a- *Cei inteligenți vor străluci ca splendoarea cerului*

Inteligența ridică omul deasupra animalelor. Se dezvoltă prin capacitatea sa de a raționa, de a trage concluzii prin observarea faptelor sau prin simplă deducție. Dacă oamenii nu ar fi răzvrățiți în libertatea pe care le-o oferă Dumnezeu, inteligența ar conduce întreaga omenire către aceeași recunoaștere a existenței lui Dumnezeu și a legilor sale. Pentru că de la Moise, Dumnezeu a avut cele mai semnificative evenimente ale revelației Sale oamenilor înregistrate în scris. Iată calea raționamentului de urmat. Credința monoteistă a apărut în istoria poporului evreu. Mărturia și scrierile sale au, prin urmare, prioritate față de toate celelalte scrieri atribuite acestui Dumnezeu unic. Că poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie luptat rămâne o posibilitate normală, dar că ar trebui să se lupte împotriva Sfințelor Scripturi devine o lucrare diabolică. Credința stabilită de Isus Hristos își ia sursele și referințele din scripturile ebraice ale vechiului legământ, ceea ce îi conferă legitimitate. Însă doctrina romano-catolică nu respectă acest principiu, motiv pentru care nici ea, nici Coranul Islamului nu pot pretinde că este Dumnezeul viu, creator a tot ceea ce trăiește și există. Isus a confirmat principiul amintind în Ioan 4:22 că *mântuirea vine de la iudei : Te închini la ceea ce nu știi; ne închinăm la ceea ce știm, pentru că mântuirea vine de la evrei .*

În acest prim grup de aleși, Dumnezeu desemnează oameni mântuiți fără cunoștințe speciale din cauza fidelității lor manifestate cu riscul vieții lor de la Adam și Eva; și aceasta până în 1843. Ei sunt mântuiți pentru că lucrările lor au mărturisit inteligența lor și primirea lor a legilor divine manifestate prin ascultarea lor. În acest grup, protestanții cei mai credincioși și **pasnici** au beneficiat până în primăvara anului 1843 de răbdarea lui Dumnezeu care a făcut ca practicarea sfântului său Sabat să fie obligatorie doar de la acea dată. Apocalipsa 2:24-25 va confirma această excepție: *vouă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu primiți această doctrină și care nu au cunoscut adâncurile lui Satana, așa cum le numesc ei , vă spun : nu vă puneți nicio altă povară; ține-te doar de ceea ce ai până vin eu.*

3b- *și cei care învață neprihănirea mulțimii vor străluci ca stelele, în vecii vecilor*

Acest al doilea grup este pus deoparte datorită nivelului ridicat de sfințire pe care îl reprezintă pe pământ din 1843. Selectat prin intermediul unui test de

credință, bazat inițial pe speranța revenirii lui Isus Hristos, succesiv pentru primăvara anului 1843 și toamna anului 1844, sfințirea lui de către Dumnezeu a fost oficializată prin restaurarea Sabatului pe care l-a practicat din nou, după lungi secole de întuneric, uitare și dispreț față de el.

În această împărțire în două grupuri , ceea ce îi face diferiți este situația lor față de dreptatea lui Dumnezeu, statutul lor față de cele zece porunci ale Lui și celelalte rânduieli ale sale de sănătate și alte rânduieli. În textul său original din Exo.20:5-6, a doua poruncă ștersă de Roma, dezvăluie în mod clar importanța pe care Dumnezeu o acordă ascultării de poruncile Sale și amintește cele două căi și cele două soarte finale opuse: ... Sunt un *gelos Dumnezeu care pedepsește nelegiuirea părinților asupra copiilor până la al treilea și al patrulea neam asupra celor care Mă urăsc și călcă poruncile Mele și ai milă de cei care Mă iubesc și păzesc poruncile Mele până la o mie de generații .*

În acest verset, Spiritul dezvăluie motivul existenței *stelelor* în creația noastră pământească. Ei aveau motive să existe doar pentru a servi ca simbol al aleșilor pământești aleși de Dumnezeu; și este Gen.1:17 care dezvăluie solia lor: *Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.* Apoi Dumnezeu le folosește pentru a-i arăta lui Avraam mulțimea *descendenților săi* în Geneza 15:5: *Numărează stelele cerului dacă le poți număra; așa vor fi urmașii tăi.*

Totuși, statutul acestor *stele spirituale* se poate schimba în funcție de lucrările desfășurate de credinciosul răscumpărat. Prin căderea spirituală prin neascultarea sa, *steaua cade , cade din cer .* Imaginea va fi evocată pentru a imagina căderea credinței protestante în 1843, anunțată printr-un adevărat semn ceresc în 1833, în a 6-a pecete a *Apoc.6 :13: și stelele cerului au căzut pe pământ, ca atunci când „un smochin scuturat de un vânt violent își aruncă smochinele verzi.* Și din nou în Apocalipsa 12:4: *Coada Lui a târât o treime din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.* Acest mesaj îl reînnoiește pe cel din Dan. 8:10: *Ea s-a ridicat la oștirea cerului și a coborât o parte din acea oștire și stelele pe pământ și le-a călcat în picioare .* Duhul atribuie regimului papal roman căderea spirituală a unei treimi dintre credincioșii răscumpărați; oameni înșelați care vor crede în zadar în mântuirea lui Hristos și vor pretinde dreptatea Lui.

Dan 12:4 *Tu, Daniel, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Mulți îl vor citi apoi, iar cunoștințele vor crește.*

4a- Acest ***timp de sfârșit*** cunoaște mai multe faze succesive dar a început, oficial, în primăvara anului 1843, cu intrarea în aplicare a decretului divin prescripționat în Dan. 8:14: ***Până seara-dimineța la 2300 și sfințenia va fi justificat .*** În 1994, a doua eră a sfârșitului a fost marcată de condamnarea instituției universale adventiste. Din 1843, cartea lui Daniel a fost citită, dar nu a fost niciodată interpretată corect înainte de această lucrare pe care încă o pregătesc în 2021 și aceasta din 2020. Prin urmare, această dată este cea care marchează apogeul cunoștințelor sale și, prin urmare, ***acolo*** , adevăratul ***timp final al sfârșitului*** care se va încheia cu adevărata întoarcere a lui Isus Hristos, cunoscută și așteptată, pentru primăvara lui 2030. Vedem că acest an 2020 a fost deja bine marcat de Dumnezeu, deoarece întreaga umanitate este lovită de mortalitatea Virusul Covid-

19 care a apărut în China în 2019, dar în Europa papal-catolică, abia din 2020. În 2021, virusii suferă mutații și continuă să lovească umanitatea vinovată și rebelă.

Testul Adventist al credinței ilustrat

Dan 12:5 *Și eu, Daniel, m-am uitat și iată, alți doi bărbați stăteau în picioare, unul de-o parte a râului, iar celălalt de-a lungul râului.*

5a- Amintește-ți! Daniel se află pe malul râului „Hiddekel”, Tigul, acest mâncător de oameni. Cu toate acestea, sunt doi bărbați de fiecare parte a râului, ceea ce înseamnă că unul a reușit să-l traverseze, iar celălalt se pregătește să o facă. Deja în Dan.8:13 a avut loc o discuție între doi sfinți.

Dan 12:6 *Și unul dintre ei a zis omului îmbrăcat în in, care stătea deasupra apelor râului: „Când va fi sfârșitul acestor minuni?”*

6a- În Dan.8:14 întrebările sfinților primiseră de la Dumnezeu răspunsul de 2300 seara-diminează care a determinat data 1843. Abordarea se repetă aici și întrebarea de data aceasta se referă la sfârșitul lumii; momentul în care profeția va înceta să mai fie de folos. Întrebarea se pune lui Hristos reprezentat de acest om îmbrăcat în in care stă deasupra râului observând trecerea acestuia de către oameni. Dumnezeu folosește imaginea trecerii Mării Roșii care i-a salvat pe evrei, dar i-a înecat pe dușmanii lor egipteni.

Dan 12:7 *L-am auzit pe omul îmbrăcat în in, stând deasupra apelor râului; El și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă la cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi într-un timp, și vremuri și jumătate de timp și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi complet rupt.*

7a- *Și l-am auzit pe omul îmbrăcat în in, care stătea deasupra apelor râului; și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre ceruri,*

În poziția de Arbitru, Iisus Hristos își ridică mâna dreaptă binecuvântată și mâna stângă pedepsitoare spre cer pentru a face o declarație solemnă.

7b- *și a jurat pe Cel ce trăiește pentru totdeauna că va fi într-un timp, vremuri și jumătate de timp*

Citând durata profetică a domniei papale, Hristos arată și reamintește judecata sa care, în trecut, a condamnat biserica sa să sufere exigențele regimului papal și blestemele invaziilor barbare care au precedat-o ; aceasta din cauza abandonării Sabatului din 7 martie 321. Credincioșii din vremurile încercărilor adventiste sunt astfel avertizați. Dar un al doilea motiv îl face pe Dumnezeu să evoce această domnie papală; aceasta este data începerii sale, 538 d.Hr. Alegerea este judicioasă deoarece această dată 538 va servi drept bază pentru calculele pe care ni le va propune profeția prezentându-ne noi durate profetice în versetele 11 și 12.

7c- *și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi complet ruptă*

Această scurtă propoziție rezumă bine de această dată adevăratul moment al sfârșitului: acela în care, la sfârșitul ultimei ***mari calamități*** , aleșii se vor găsi pe cale de a fi exterminați, eradicați de pe fața pământului; notează precizia: ***rupt în întregime*** .

Dan 12:8 *Am auzit, dar n-am înțeles; iar eu am zis: Domnul meu, care va fi rezultatul acestor lucruri?*

8a- Sărmanul Daniel! Dacă înțelegerea cărții sale este încă un mister pentru cei care trăiesc în 2021, cât de dincolo de atingerea lui și de inutilă a fost această înțelegere pentru propria sa mântuire!

Dan 12:9 *El a zis: „Du-te, Daniele, căci aceste cuvinte vor fi ținute ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.*

9a- Răspunsul îngerului îl va lăsa pe Daniel flămând, dar confirmă împlinirea târzie a profeției rezervate pentru *timpul sfârșitului* erei creștine.

Dan 12:10 *Mulți vor fi curățiți, albiți și rafinați; cei răi vor face răul și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, dar cei care au pricepere vor înțelege.*

10a- *Mulți vor fi purificați, albiți și purificați*

Repetând aici citatul exact apropiat de cuvântul din Dan.11:35, îngerul confirmă identitatea papală a regelui **arogant** și despotic care *se ridică deasupra tuturor zeilor* și chiar a singurului **Dumnezeu adevărat**, în versetul 36.

10b- *cei răi vor face răul și niciunul dintre cei răi nu va înțelege,*

Îngerul evocă un principiu care va continua până la sfârșitul lumii, prelungirea răului este imaginea în profețiile lui Daniel prin extinderea „aramei” păcatului *grecesc* și a „fierului” forței romane până la întoarcerea lui Hristos. . Cei răi vor fi împiedicați de două ori să înțeleagă: în primul rând prin dezinteresul lor personal și, în al doilea rând, printr- *o putere de amăgire* dată de Dumnezeu, care le permite să *creadă o minciună* conform 2 Tes.2:11-12: *De asemenea, Dumnezeu le trimite o putere. de confuzie, pentru ca ei să creadă o minciună , pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, ci au plăcere în nelegiuire, să fie osândiți .*

10c- *dar cei care au pricepere vor înțelege.*

Acest exemplu demonstrează că *inteligența spirituală* este un dar special dat de Dumnezeu, dar este precedat de o bună utilizare a *inteligenței* de bază oferite tuturor oamenilor normali. Pentru că și în acest standard, oamenii confundă educația și diplomele sale cu *inteligența* . Așa că îmi amintesc această diferență: instrucțiunea permite introducerea datelor în memoria umană, dar numai *inteligența* permite utilizarea lor bună și înțeleaptă.

Dan 12:11 *De când va înceta jertfa neîncetată și se va întări o pustiire urâcioasă, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.*

11a- *Din vremea când jertfa perpetuă încetează*

Încă trebuie să vă reamintesc, dar cuvântul „~~sacrificiu~~” nu apare în textul ebraic original. Și această precizie este crucială pentru că această *perpetuă* se referă la preoția cerească a lui Isus Hristos. Reproducând mijlocirea sa pe pământ, paparia îndepărtează de la Isus Hristos rolul său de mijlocitor pentru păcatele aleșilor Săi.

Această slujire pământească paralelă uzurpată începe în 538; data când Vigilius I ' primul papă în titlu, s-a stabilit la Roma, la Palatul Lateran, pe muntele Caelius (cerul).

11b- *și unde se va stabili o pustiire abominabilă*

papală romană citată în Dan. 9:27 : *și va fi pe aripa lui urâciunile pustirii, până la nimicire, și va fi nimicrit [după] ceea ce a fost hotărât, în [pământul] pustiu .*

În acest verset, care vizează data 538, Duhul vizează doar Roma papală, ceea ce explică singularizarea cuvântului „urâciune”. Acesta nu a fost cazul în Dan.9:27, unde au fost implicate ambele faze ale Romei, păgână și apoi papală.

Să remarcăm interesul și importanța grupării în acest verset a două lucruri: „*răpirea celor veșnici*” la Hristos în Dan. 8:11 și „*aripa*” papală care poartă „*pustiirea urâtă*” citată în Dan. . 9:27. Legând aceste două acțiuni de aceeași dată 538 și de aceeași entitate, Duhul confirmă și dovedește că autorul acestor fapte rele este într-adevăr paparia romană.

În Dan.11:31, acțiunea atribuită regelui grec Antioh 4 ne-a prezentat modelul tipic a ceea ce Dumnezeu numește „*urâciunea pustirii*”. Papiaria o reproduce, dar timp de 1260 de ani lungi și sângeroase.

11c- *vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.*

Pentru a face duratele profetice citate care privesc timpul sfârșitului de nefalsificat, unitatea este plasată înaintea numărului din toate profețiile lui Daniel: *zilele 1290 ; zilele 1335* (versul următor); Dan.8:14: *seara-dimineata 2300* ; și deja în Dan.9:24: *săptămâni 70.*

Avem doar un calcul foarte simplu de efectuat: $538 + 1290 = 1828$.

Interesul acestei date 1828 este de a da evenimentului adventist un caracter universal, deoarece vizează al treilea din cei cinci ani ai conferințelor adventiste desfășurate în Albury Park din Londra în prezența familiei regale a Angliei.

Dan 12:12 *Ferice de cel ce așteaptă și sosește până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.*

12a- Numai acest verset ne dă sensul acestor două durate profetice. Tema este aceea a așteptării întoarcerii lui Hristos, dar o așteptare specială bazată pe propuneri numerice date de Biblie. Este necesar un nou calcul: $538 + 1335 = 1873$. Îngerul ne prezintă două date care marchează, respectiv, începutul și sfârșitul testului adventist de credință realizat între anii 1828 și 1873. În acest fel, atenția noastră este direcționat pe datele 1843 și 1844 care au fost tocmai cauzele a două așteptări succesive ale reîntoarcerii glorioase a lui Iisus Hristos în SUA, deci pe pământurile protestante.

În imaginea traversării râului „Tigru”, tigrul care mănâncă sufletele umane este aceste date 1843-1844 care îl fac pe protestantul reprobabil să treacă de la viața spirituală la moartea spirituală. Pe de altă parte, cel care a trecut testul iese viu și binecuvântat de Dumnezeu din această trecere periculoasă. El dobândește de la Dumnezeu o fericire specifică: „*Ferice de cel ce ajunge la 1873!* »

Dan 12:13 *Iar tu, mergi spre sfârșitul tău; te vei odihni și vei rămâne moștenirea ta la sfârșitul zilelor.*

13a- Daniel va descoperi după prima înviere în care va învia, sensul tuturor lucrurilor pe care ni le-a transmis. Dar pentru adventist încă în viață, învățătura lui va fi în continuare completată de revelațiile conținute în Apocalipsa lui Ioan.

Cartea lui Daniel își ascunde bine bogăția enormă. Am notat acolo lecțiile de încurajare pe care Domnul le adresează aleșilor Săi din ultimele zile, deoarece

aceste ultime zile vor reveni la norma fricii și nesiguranței care a predominat de-a lungul întregii istorii omenești pe pământ. Încă o dată, dar ultima, oficialii aleși vor fi desemnați și trași la răspundere pentru nenorocirile care se vor întâmpla asupra supraviețuitorilor rebeli ai celui de-al Treilea Război Mondial, anunțați în Dan. 11:40-45 și Apoc. 9:13. Ezechiel 14 prezintă modelele standard de credință: Noe, Daniel și Iov. La fel ca Noe, va trebui să scăpăm și să ne împotrivim curentului de gândire al lumii, construind chivotul credincioșiei noastre față de Dumnezeu. La fel ca Daniel, trebuie să rămânem ferm angajați să ne îndeplinim datoria de oficiali aleși, refuzând standardul stabilit de religia falsă. Și ca Iov, va trebui să acceptăm suferința fizică și psihică ori de câte ori Dumnezeu o va permite, având un avantaj față de Iov: prin experiența lui, am aflat de ce Dumnezeu permite aceste încercări.

Cartea lui Daniel ne-a permis de asemenea să înțelegem mai bine viața cerească invizibilă. Aceasta, prin descoperirea acestui personaj pe nume Gabriel, nume care înseamnă „cel care vede chipul lui Dumnezeu”. El este prezent în toate misiunile importante ale planului de mântuire divină. Și trebuie să ne dăm seama că, în împărăția cerească a lui Dumnezeu, el și toți îngerii buni au fost lipsiți de prezența lui Mihail, expresia îngerească a lui Dumnezeu, în timpul întrupării sale pământești, și anume, 35 de ani. Într-o mare împărțășire a dragostei, Micael își împărțășește și autoritatea, acceptând să fie doar „*unul dintre principalii lideri*”. Dar Gavriil l-a prezentat și lui Daniel, alesul dintre cei aleși, drept „*Conducătorul poporului tău*”. Și Dan.9 ne dezvăluie foarte clar tot ceea ce Isus vine să realizeze pentru a-și salva aleșii credincioși. Proiectul divin de mântuire este astfel anunțat clar, apoi împlinit pe 3 aprilie 30 prin răstignirea lui Iisus Hristos.

Cartea lui Daniel ne-a arătat că credința este demonstrată doar de un adult. Și că, după Dumnezeu, copilul devine adult la intrarea în al treisprezecelea an. Așadar, nu putem vedea decât roadele amare aduse de botezul copiilor și de moștenirea nașterii religioase în toate religiile false. Isus a spus în Marcu 16:16: *Cine va crede și va fi botezat va fi mântuit; cine nu va crede va fi osândit*. Aceasta înseamnă deci că înainte de botez, credința trebuie să fie prezentă și demonstrată. După botez, Dumnezeu a pus-o la încercare. De asemenea, o altă perlă revelată în Daniel, aceste cuvinte ale lui Isus din Matei 7:13 sunt confirmate: *Intră pe poarta îngustă. Căci largă este poarta, largă este calea care duce la distrugere și sunt mulți care trec pe acolo*; și, de asemenea, în Matei 22:14: *Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*; conform Dan.7:9, *zece miliarde chemat la socoteală lui Dumnezeu pentru doar un milion ale aleșilor răscumpărați mântuiți*, pentru că ei vor fi *slujit cu adevărat* bine lui Dumnezeu creator, în Hristos în Duhul Sfânt.

Capitolul 12 tocmai a pus bazele structurii cărții Apocalipsa amintind datele 538, 1798, 1828, 1843-1844 ascunse și sugerate, dar fundamentale pentru împărțirea timpului în Apocalipsă și 1873. O altă dată, 1994, va exista să fie construit pentru nenorocirea unora și fericirea altora.

Introducere în simbolismul profetic

În toate pildele biblice, Duhul folosește elemente pământești ale căror anumite criterii pot simboliza entități anonime care prezintă criterii comune. Fiecare simbol folosit trebuie deci examinat în toate aspectele sale, pentru a extrage din el lecțiile ascunse de Dumnezeu. Luați de exemplu cuvântul „mare”. Conform Gen.1:20, Dumnezeu a populat-o cu animale de tot felul, nenumărate și anonime. Mediul său este fatal pentru omul care trăiește prin respirația lui în aer. Devine astfel un simbol al morții pentru om care, pe bună dreptate, se poate teme și de salinitatea sa care face pământul steril. Evident, acest simbol nu este favorabil omenirii și, din cauza semnificației sale de moarte, Dumnezeu își va da numele rezervorului ebraic de abluție care prefigurează apele botezului. Acum a boteza înseamnă a te scufunda, a muri înecat pentru a trăi din nou în Isus Hristos. Bătrânul nedreptățit învie din nou purtând neprihănirea lui Hristos. Vedem acolo, toată bogăția unui singur element al creației divine: *marea*. Sub această învățătură, vom înțelege mai bine sensul pe care Dumnezeu îl dă acestui verset din Daniel 7:2-3: „... și iată, cele patru vânturi ale cerului au izbucnit peste marea cea mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, diferite una de cealaltă. Să știți că „cele patru vânturi ale cerului” sugerează războaiele universale care aduc popoarele învingătoare la puterea dominantă. Aici, „marea mare” simbolizează masele umane ale popoarelor păgâne care, necinstând pe Dumnezeu, sunt, în ochii lui, egale cu animalele „mării”. În expresia „patru vânturi ale cerului”, „patru” reprezintă cele 4 puncte cardinale ale direcțiilor Nord, Sud, Est și Vest. „Vânturile cerului” aduc schimbări în aspectul cerului, suflă nori, provoacă furtuni și aduc ploaie; împingând norii deoparte, ei promovează lumina soarelui. La fel, războaiele provoacă mari schimbări politice societale, răsturnări enorme care dau stăpânire noului popor victorios ales de Dumnezeu, dar fără ca ei să fie binecuvântați de el. Fiind desemnat ca un „animal”, el nu are dreptul la binecuvântările destinate să fie oferite oamenilor adevărați; aleșii săi credincioși care umblă în lumina divină de la Adam și Eva și aceasta până la sfârșitul lumii. Și cine sunt aleșii săi? Cei în care el își recunoaște chipul, deoarece omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu conform Gen.1:26. Rețineți această diferență: omul este făcut sau creat de Dumnezeu după chipul lui, în timp ce animalul este produs de mediul său, marin, terestru sau ceresc, după ordinea dată de Dumnezeu. Alegerea verbului marchează diferența de statut.

Ca al doilea exemplu, să luăm cuvântul „pământ”. Conform Gen.1:9-10, acest nume „pământ” este dat pământului uscat care a ieșit din „mare”; o imagine pe care Dumnezeu o va exploata în Apocalipsa 13, pentru a simboliza credința protestantă care a ieșit din credința catolică. Dar să ne uităm la alte aspecte ale „pământului”. Este favorabil omului când îl hrănește, dar nefavorabil când ia forma unui deșert arid. Prin urmare, depinde de udarea bună din cer să fie o binecuvântare pentru om. Această udare poate proveni și din râurile care o traversează; Acesta este motivul pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este însuși comparat cu „un izvor de ape vii” în Biblie. Prezența sau absența acestei „ape”

este cea care determină natura „pământului ” , iar spiritual, calitatea credinței omului compusă din 75% apă.

Ca al treilea exemplu, să luăm stelele de pe cer. În primul rând, „ *soarele* ”, pe partea pozitivă, luminează; conform Gen.1:16, este lumina „zilei ” , ea încălzește și favorizează creșterea plantelor din care omul își face hrana. Pe partea negativă, arde recoltele din cauza căldurii excesive sau a lipsei ploii. Galileo avea dreptate, este în centrul universului nostru și toate planetele din sistemul său se învârt în jurul lui. Și mai presus de toate, el este cel mai mare, Biblia se referă la el drept „ *cel mai mare* ” în Gen.1:16, cel mai tare și nu este accesibil. Toate aceste criterii îl fac imaginea perfectă a lui Dumnezeu în care se regăsesc toate aceste caracteristici. Nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu și să trăiască, la fel cum își poate pune picioarele pe „ *soare* ”; singura stea masculină, celelalte fiind toate planete sau stele feminizate. După el, „ *lună* ”, „ *cel mai mic* ”: conform Genezei 1:16, este lumina nopții, a întunericului pe care o prezidează. Prin urmare, „ *Luna* ” are doar un mesaj negativ pentru ea. Deși este cea mai apropiată de noi, această stea a păstrat de mult misterul laturii sale ascunse. Nu strălucește de la sine, dar ca toate celelalte planete, ne trimite înapoi, într-un ciclu progresiv, o lumină slabă pe care o primește de la „soare”. După toate aceste criterii, „luna” este simbolul perfect pentru a reprezenta, în primul rând, religia iudaică și, în al doilea rând, falsa religie creștină a papei romano-catolice, din 538 până în prezent, și protestantismul luteran, calvinist și anglican. din 1843. Există și pe cer „ *stelele* ” care conform Gen.1:14-15-17 au două roluri pe care le împărtășesc cu „ *soarele și luna* ”. Acela de a „ *marca epoci, zile și ani* ”. , și cea de a „ *ilumina pământul* ”. Majoritatea dintre ele strălucesc doar pe timp de întuneric, noaptea. Este simbolul ideal pentru a reprezenta slujitorii lui Dumnezeu, pe cei adevărați, până când profeția le atribuie o cădere; ceea ce indică o schimbare a statutului lor spiritual. Acesta va fi mesajul pe care Dumnezeu îl va folosi pentru a evoca căderea creștinismului, victima minciunii romane din Dan.8:10 și Apoc.12:4; și căderea protestantismului universal în Apoc.6:13 și 8:12. Izolată, „ *steaua* ” desemnează papalitatea catolică în Apoc.8:10-11, credința protestantă din Apoc.9:1; și s-au adunat într-o coroană în număr de 12, Adunarea Aleasă victorioasă, în Apoc.12:1. Dan.12:3 îi desemnează drept simbolul „ *celor care învață neprihănirea mulțimii* ”, adică „ *cei care luminează pământul* ” cu lumina dată de Dumnezeu.

Aceste cinci simboluri vor juca un rol important în profeția Apocalipsei. Puteti deci exersa descoperirea mesajelor ascunse purtate de criteriile simbolurilor prezentate. Dar unii ar fi greu de descoperit, așa că Dumnezeu însuși indică cheia misterului, în versete din Biblie, precum cuvintele „ *cap și coadă* ” care pot fi înțelese doar prin semnificația pe care le dă Dumnezeu în Isa.9: 14, unde citim: „ *magistratul sau bătrânul este capul, profetul care învață minciuna este coada* ”. Dar versetul 13 propune în paralel, purtând deci aceleași semnificații, „ *crenga de palmier și trestia* ”; „ *o trestie* ” care va reprezenta papalitatea romană în Apocalipsa 11:1.

Există, de asemenea, o semnificație simbolică a cifrelor și numerelor. Ca regulă de bază, avem în ordine crescătoare:

Pentru numărul „1”: unicitate (divină sau digitală)

Pentru numărul „2”: imperfecțiune.
Pentru numărul „3”: perfecțiune.
Pentru numărul „4”: universalitate (4 puncte cardinale)
Pentru numărul „5”: bărbat (ființa umană masculină sau feminină).
Pentru numărul „6”: îngerul ceresc (ființa cerească sau mesagerul).
Pentru numărul „7”: plenitudine. (De asemenea: sigiliul Dumnezeului creator)

Deasupra acestei cifre avem combinații de adunări ale primelor șapte cifre de bază; exemple: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ și $7+4$; $12 = 7+5$ și $6+6$; $13 = 7+6$. Aceste alegeri au sens spiritual în raport cu temele tratate în aceste capitole din Apocalipsa. În cartea lui Daniel găsim mesajele profetice referitoare la epoca creștină mesiaică în capitolele 2, 7, 8, 9, 11 și 12.

În cartea Apocalipsa revelată apostolului Ioan, codul simbolic al numerelor capitolelor este extrem de revelator. Epoca creștină este împărțită în două părți istorice principale.

Prima, atașată numărului „2”, acoperă timpul majoritar al „imperfecțiunii” doctrinare a credinței creștine reprezentată din 538 de paparia romano-catolică, moștenitoarea norme religioase stabilite începând cu 7 martie 321 de împăratul roman păgân Constantin. ^{eu} Capitolul 2 acoperă întreaga perioadă cuprinsă între 94 și 1843.

A doua parte reprezentată de cifra „3” se referă, din 1843, vremea „adventist”, timp în care Dumnezeu cere „perfecțiune” doctrinară apostolică restaurată în conformitate cu programul profețit de decretul divin citat în Dan.8:14. Această perfecțiune va fi atinsă treptat până la revenirea lui Hristos, așteptată în primăvara anului 2030.

Deasupra numărului 7, numărul 8, $2+6$, evocă timpul imperfecțiunii (2) a lucrărilor diabolice (6). Cifra 9, $3+6$, indică timpul desăvârșirii (3) și al lucrărilor la fel de diabolice (6). Numărul 10, $3+7$, profetizează pentru timpul desăvârșirii (3), plinătatea (7) a lucrării divine.

Cifra „11” sau, în principal, $5+6$, vizează vremea ateismului francez în care omul (5) este asociat cu diavolul (6).

Numărul „12”, adică $5+7$, dezvăluie asocierea omului (5) cu Dumnezeul creator ($7 =$ plinătatea și pecetea sa regală).

Cifra „13” sau $7+6$, desemnează plenitudinea (7) a religiei creștine asociată cu diavolul (6); papal mai întâi (*mare*) și protestant (*pământ*) în ultimele zile.

Numărul „14” sau $7+7$, se referă la lucrarea adventistă și la mesajele ei universale (*Evanghelia eternă*).

Numărul „15”, adică $5+5+5$ sau 3×5 , evocă timpul perfecțiunii umane (3) (5). Este cel care marchează sfârșitul timpului harului. „ *Grâul* ” spiritual este copt pentru a fi recoltat și depozitat în hambarele cerești. Pregătirea aleșilor este finalizată pentru că ei au atins nivelul cerut de Dumnezeu.

Numărul „16” se referă în Apocalipsa, momentul în care Dumnezeu revarsă „ *cele șapte ultime boluri ale mâniei Sale* ” asupra dușmanilor săi religioși, creștinismul infidel din capitolul 13.

Cifra „17” își ia sensul, ca și precedentul, din tema pe care i-o dă Dumnezeu în profeția sa: în Apocalipsa 17, simbolul „judecății *marii curve* ” de

către Dumnezeu. În Biblie, prima utilizare a acestui număr simbolic se referă la săptămâna Paștelui care începe în a 10-a^{zi} a primei luni a anului și se termină în a 17-a^{zi}. Înfăptuit la literă la nivelul zilelor pentru moartea „Mielului lui Dumnezeu” Iisus Hristos, Paștele este profețit în ani-zi în cea de-a 70-a^{dintre} „cele 70 de săptămâni” din anii lui Dan. 9:24 până la 27. Profeția din săptămâna a 70-a din versetul 27 acoperă așadar timpul celor șapte ani dintre datele 26 și 33. Ținta indicată de profeție este Paștele situat în primăvară, „la mijlocul” acestor șapte ani ai săptămânii profetice. citat în Dan.9:27.

Pentru ultimii „advențiști” adevărați, numărul 17 va viza 17 secole de practică a Duminicii Romane, păcat stabilit la 7 martie 321. Data aniversară a sfârșitului acestor 17 secole, 7 martie 2021 a deschis „timpul sfârșitului” a profețit în Dan.11:40. Acest „timp” este favorabil împlinirii acestei ultime pedepse de avertisment care, desemnând al Treilea Război Mondial, este profețită de Dumnezeu și prin „a șasea trâmbiță” revelată în Apoc.9:13-21. Ruina economică cauzată de Covid-19. Virusul -19 marchează anul 2020 (20 martie 2020 până la 20 martie 2021) ca fiind cel al începutului pedepselor divine.

Tema capitolului „18” este pedeapsa „Babilonului cel Mare”.

Capitolul „19” vizează contextul întoarcerii în slavă a lui Isus Hristos și confruntarea lui cu rebelii umani.

Capitolul „20” evocă mileniul al șaptelea, pe pământul pustiu, unde diavolul este ținut prizonier și în ceruri, unde aleșii procedează să judece viețile și lucrările răzvrătiților morți răi respinși de Dumnezeu.

Capitolul „21” găsește simbolismul 3x7, adică perfecțiunea (3) a sfințirii divine (7) reprodusă în aleșii săi răscumpărați de pe pământ.

Vedem astfel că profeția ia ca temă pe aleșii adventismului din Apocalipsa 3, 7, 14 =2x7 și 21 =3x7 (creșterea către desăvârșirea sfințirii).

Capitolul „22” inaugurează vremea când, pe pământul regenerat și reînnoit, Dumnezeu își instalează tronul și aleșii împărăției sale veșnice.

Adventism

Cine sunt, deci, acești fii și fiice ale lui Dumnezeu? La fel de bine am putea să o spunem imediat, pentru că acest document va oferi toate dovezile dezirabile, această Revelație divină este adresată de Dumnezeu creștinilor „advențiști”. Pentru că ne place sau nu, voința lui Dumnezeu este suverană și, din primăvara lui 1843, când a intrat în vigoare un decret profețit în Daniel 8:14,

standardul „Adventist de ziua a șaptea” a fost canalul exclusiv care încă îl conectează pe Dumnezeu. și slujitorii săi umani. Dar atenție! Această normă este în continuă evoluție, iar refuzul acestei evoluții, voită de Dumnezeu, a făcut ca reprezentarea sa instituțională oficială să fie vărsată de Isus Hristos din 1994. Ce este adventismul? Acest cuvânt provine din latinescul „adventus” care înseamnă: advent. Cea a lui Isus Hristos, pentru marea sa revenire finală în slava Tatălui, era așteptată în primăvara lui 1843, în toamna lui 1844 și în toamna lui 1994. Aceste așteptări false prevăzute în proiectul lui Dumnezeu, au purtat totuși serioase consecințe. consecințe spirituale tragice pentru cei care au disprețuit aceste anunțuri profetice și așteptările lor, pentru că au fost organizate, în mod suveran, de marele Dumnezeu creator. Astfel, oricine recunoaște în acest document luminile propuse de Iisus Hristos va deveni, drept o consecință directă, un „adventist”, „al zilei a șaptea”, dacă nu printre oameni, acesta va fi cazul lui Dumnezeu; aceasta, de îndată ce abandonează odihna religioasă din prima zi, pentru a practica restul zilei a șaptea, numită Sabatul, sfințit de Dumnezeu încă de la crearea lumii. Apartenența la Dumnezeu implică cerințe divine complementare; odată cu ziua de Sabat, adventistul ales va trebui să realizeze că trupul său fizic este, de asemenea, proprietatea lui Dumnezeu și, ca atare, va trebui să-l hrănească și să-l îngrijească ca pe o proprietate divină prețioasă, un sanctuar carnal. Căci Dumnezeu a prescris omului, în Geneza 1:29, dieta lui ideală: „ *Și Dumnezeu a spus: Iată, vă dau orice plantă care dă sămânță, care este pe toată suprafața pământului și orice copac care are în el rodul pomului și sămânța: aceasta va fi hrana voastră .*”

Gândirea adventistă este inseparabilă de proiectul creștin revelat de Dumnezeu. Întoarcerea lui Isus Hristos este menționată în numeroase citate biblice: Psalmul 50:3: „ ***El vine, Dumnezeul nostru , nu stă în tăcere; înaintea lui este un foc mistuitor, în jurul lui o furtună violentă*** ”; Psalmul 96:13: „ ... *înaintea Domnului! Căci vine, căci vine să judece pământul ; el va judeca lumea în dreptate și poporul după credințioșia Lui.* » ; Isaia 35:4: „ *Spuneți celor care au inima tulburată: Îndrăznește-te, nu te teme; iată Dumnezeul tău, va veni răzbunarea, pedeapsa lui Dumnezeu; **El însuși va veni și te va mântui*** ”; Os.6:3: „ *Să știm, să căutăm să-L cunoaștem pe Domnul; **venirea ei este la fel de sigură ca cea a zorilor. El va veni pentru noi ca ploaia , ca ploaia de primăvară care udă pământul*** ”; în scripturile noului legământ citim: Matei 21:40: „ *Acum , când va veni Domnul viei , ce va face el acești arendași?* » ; 24:50: „ ... **stăpânul acestui slujitor va veni într-o zi la care nu se așteaptă și într-un ceas pe care nu-l știe,** ”; 25:31: „ **Când va veni Fiul Omului în slava Sa , împreună cu toți îngerii, va șede pe tronul slavei Sale.** » ; Iea.7:27: „ *Totuși, știm de unde vine acesta; **dar Hristos, când va veni , nimeni nu va ști de unde este.*** » ; 7:31: „ *Mulți din mulțime au crezut în El și au zis: **Va face Hristos, când va veni , fapte mai mari decât a făcut acesta?*** » ; Evrei 10:37: „ *Încă puțin timp; **cel ce va veni va veni și nu va întârzia*** ”. Ultima mărturie a lui Isus: Ioan 14:3: „ *Și când Mă voi duce și vă pregătesc un loc , **voi veni iarăși și vă voi lua la Mine , pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi*** ”; Mărturia îngerilor: Fapte 1:11: „ *Și au zis: **Oameni Galilei, de ce încetați să vă uitați la cer? Acest Isus, care a fost înălțat din mijlocul vostru la cer, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.*** ”. Proiectul

adventist al lui Mesia apare în: Isaia 61:1-2: „ *Duhul Domnului, YaHWéH, este peste mine, căci Domnul m-a uns să aduc o veste bună săracilor; El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor libertatea și eliberarea prizonierilor; pentru a proclama un an de favoare a lui YaHWéH, ...* ” Iată, citind acest text în sinagoga din Nazaret, Iisus a oprit lectura și a închis cartea, pentru că restul, cu privire la "ziua lui răzbunarea" trebuia să se realizeze abia 2003 de ani mai târziu, pentru glorioasa sa întoarcere divină: ” *și o zi de răzbunare de la Dumnezeu nostru ; să mângâie pe toți cei necăjiți; »*

Adventismul de astăzi are multiple fețe și, în primul rând, aspectul instituțional oficial care a respins în 1991 ultimele lumini pe care i le-a oferit Iisus, prin umilul instrument uman care sunt eu. Detaliile vor apărea acolo unde este cazul în acest document. Numeroase grupuri adventiste dizidente există împrăștiate pe pământ. Această lumină le este adresată în mod prioritar. Ea este „marea lumină” către care sora noastră spirituală mai mare, Ellen White, a vrut să conducă poporul adventist. Ea și-a prezentat munca ca fiind „lumina mică” care duce la „cea mare”. Și în ultimul ei mesaj public, ținând în ambele mâini Sfânta Biblie, ea a declarat: „Fraților, vă recomand această carte”. Dorința lui este acum îndeplinită; Daniel și Apocalipsa sunt descifrate în întregime prin utilizarea strictă a codurilor biblice. Armonia perfectă dezvăluie marea înțelepciune a lui Dumnezeu. Cititorule, oricine ai fi, te îndemn să nu faci greșelile trecutului, tu ești cel care trebuie să te adaptezi planului divin, pentru că Atotputernicul nu se va adapta la punctul tău de vedere. Refuzul luminii este un păcat de moarte fără nici un remediu; sângele vărsat de Iisus Hristos nu o acoperă. Închid această paranteză importantă și revin la „ *calamitatea* ” anunțată.

Înainte de a aborda povestea Apocalipsei, trebuie să vă explic de ce, în general, profețiile inspirate de Dumnezeu sunt pentru noi, ființele umane, vitale în cea mai mare măsură, întrucât cunoașterea sau disprețul lor va avea ca rezultat viața veșnică sau moartea permanentă. Motivul este următorul: ființelor umane le place stabilitatea și, ca atare, se tem de schimbare. În consecință, el protejează această stabilitate și își transformă religia în tradiție, renunțând la tot ceea ce se prezintă într-un aspect de noutate. Așa au acționat, spre ruina lor, primii evreii din vechea alianță divină, pe care Iisus nu ezită să-i denunțe ca fiind „ *o sinagogă a lui Satana* ” în Apocalipsa 2:8 și 3:9. Aderând la tradiția părinților, ei credeau că prin acest mijloc vor reuși să-și protejeze relația cu Dumnezeu. Dar ce se întâmplă în acest caz? Omul nu mai ascultă de Dumnezeu când îi vorbește, ci îi cere lui Dumnezeu să-l asculte vorbind. În această situație, Dumnezeu nu-și mai găsește socoteala, cu atât mai mult cu cât, dacă este adevărat că el însuși nu se schimbă în caracterul său și judecata lui care rămâne veșnic aceeași, este și adevărat că proiectul său este în continuă creștere și în continua schimbare. Un singur verset este suficient pentru a confirma această idee: „ *Calea celor dreپți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire crește până la mijlocul zilei. (Pro 4:18).*” „ *Calea* ” acestui verset este echivalentă cu „ *calea* ” întruchipată în Iisus Hristos. Aceasta dovedește că și adevărul credinței în Hristos evoluează în timp, după alegerea lui

Dumnezeu, în conformitate cu planul său. Candidații pentru veșnicie ar trebui să dea cuvintelor lui Isus semnificația pe care o merită atunci când le-a spus: „ *Celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da...* (Apoc.2:26)”. Mulți oameni cred că este suficient să păstrați ceea ce ați învățat de la început până la sfârșit; și aceasta a fost deja eroarea evreilor naționali și lecția lui Isus în pilda sa cu talanții. Dar aceasta înseamnă a uita că adevărata credință este o relație permanentă cu Duhul Dumnezeului celui viu care are grijă să le dea copiilor săi această hrană care iese din gura lui în orice moment și în orice moment. Cuvântul lui Dumnezeu nu se limitează la sfintele scripturi ale Bibliei, după el, rămâne permanent, „Logosul” viu, Cuvântul făcut pe moment trup, Hristos acționând în Duhul Sfânt pentru a-și continua dialogul cu cei care îl au. iubiți-l și căutați-l cu tot sufletul. Pot depune mărturie despre aceste lucruri deoarece am beneficiat personal de această contribuție de lumină nouă pe care o împărtășesc celor care o iubesc la fel de mult ca și mine. Noutatea primită din cer ne îmbunătățește constant înțelegerea proiectului său revelat și trebuie să știm să decidem și să renunțăm la interpretările învechite atunci când acestea devin învechite. Biblia ne invită să facem acest lucru: „ *Examinați totul; ține-te tare de ceea ce este bun;* (1Tes.5:21).”

Judecata lui Dumnezeu este continuu adaptată acestei evoluții progresive a luminii inspirate și revelate depozitarilor aleși ai oracolelor sale. Astfel, respectul strict pentru tradiție provoacă pierderi, deoarece împiedică ființa umană să se adapteze la evoluția programului salvator dezvăluit treptat până la sfârșitul lumii. Există o expresie care capătă deplină valoare în domeniul religios, este: adevărul prezentului sau adevărul prezent. Pentru a înțelege mai bine acest gând, trebuie să privim în trecut, unde pe vremea apostolilor aveam o doctrină perfectă a credinței. Mai târziu, în vremurile profetizate de întuneric extrem, doctrina apostolilor a fost înlocuită cu cea a celor două „Rome”; cea imperială și cea papală, cele două faze ale aceluiași proiect divin pregătit pentru diavol. Prin urmare, lucrarea de reformă își justifică numele, deoarece implică smulgerea doctrinelor false și replantarea semințelor bune distruse ale doctrinei apostolice. Cu multă răbdare, Dumnezeu a dat timp, mult timp, pentru ca lumina Sa să fie restabilită la deplin. Spre deosebire de zeii păgâni care nu reacționează, pentru că nu există, Dumnezeul creator trăiește veșnic, și arată că există, prin reacțiile și acțiunile sale inimitabile; din nefericire pentru om, sub masca pedepselor aspre. Cel care poruncește naturii, care dirijează fulgerele, tunetele și fulgerele, care trezește vulcanii și îi face să arunce foc asupra umanității vinovate, care provoacă cutremure și provoacă valuri distrugătoare, este și cel care vine să șoptească în mintea aleșilor săi, progresul proiectului său, ceea ce se pregătește să facă, așa cum a anunțat dinainte, cu mult înainte. „ *Căci Domnul DUMNEZEU nu face nimic până când nu a dezvăluit taina Sa slujitorilor Săi, proorocii* ”, conform Amos 3:7.

Prima privire asupra Apocalipsei

În prezentarea sa, Ioan, apostolul Domnului Isus Hristos, ne descrie imaginile pe care Dumnezeu i le dă în viziune și mesajele pe care le aude. În aparență, dar numai în aparență, Apocalipsa, traducere din grecescul „apocalupsis”, nu dezvăluie nimic, pentru că își păstrează aspectul misterios de neînțeles pentru mulțimile de credincioși care o citesc. Misterul îi descurajează, iar ei sunt reduși la ignorarea secretelor dezvăluite.

Dumnezeu nu face asta fără motiv. Acționând în acest fel, El ne învață cât de sfântă este Revelația Sa și, ca atare, este destinată numai aleșilor săi. Și aici se cuvine să fim clari asupra subiectului, aleșii săi nu sunt cei care pretind că sunt așa, ci exclusiv cei pe care el însuși îi recunoaște ca slujitori ai săi, pentru că se remarcă, falși credincioși, prin credințioșia și ascultarea lor. .

„Apocalipsa lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu pentru a le arăta slujitorilor Săi lucrurile care trebuiau să se întâmple repede, și pe care a făcut-o cunoscute, trimițând îngerul său, slujitorului său Ioan, care a mărturisit Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, tot ce a văzut. (Apoc.1:1-2).”

Deci cel care a declarat în Ioan 14:6: „*Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine*”, vine, prin Apocalipsa sa, Revelația sa, să arate slujitorilor săi calea adevărului care le permite să obțină viața veșnică oferită și propusă în numele său. Prin urmare, numai cei pe care el îi judecă vrednici să o primească o vor obține. După ce a arătat concret prin slujirea sa pământească ceea ce constituie modelul adevăratei credințe, Isus îi va recunoaște pe cei care sunt vrednici de El și de jertfa sa ispășitoare voluntară, prin faptul că s-au angajat cu adevărat pe această cale model pe care a umblat înaintea lor. Consacrarea sa deplină în slujirea lui Dumnezeu este standardul propus. Dacă Maestrul i-a spus lui Pilat: „*...Am venit în lume să mărturisesc adevărul...* (Ioan 18:37)”, în această lume, aleșii lui trebuie să facă același lucru.

Fiecare mister are explicația lui, dar pentru a-l obține trebuie să folosești cheile care deschid și închid accesul la secrete. Dar vai de cei superficiali curioși, o cheie principală este Dumnezeu însuși, în persoană. În timpul liber și după judecata sa infailibilă și perfect justă, el deschide sau închide inteligența umană. Acest prim obstacol face cartea revelată de neînțeles și Sfânta Biblie în general devine, atunci când este supusă lecturii falșilor credincioși, o colecție de articole de alibiuri religioase. Și sunt foarte mulți dintre acești credincioși mincinoși, motiv pentru care, pe pământ, Isus și-a înmulțit avertismentele cu privire la hristoșii falși care aveau să apară până la sfârșitul lumii, conform Matei 24:5-11-24 și Mat. 7:21 la 23, unde avertizează împotriva pretențiilor false ale celor care strigă pentru el.

Apocalipsa este așadar revelația istoriei adevăratei credințe recunoscute de Iisus Hristos în Tatăl și în Duhul Sfânt venit de la Tatăl, singurul Dumnezeu creator. Această credință adevărată îi califică pe aleșii săi care trec prin vremuri de confuzie religioasă extremă de-a lungul secolelor întunecate. Această situație justifică simbolul *stelelor* pe care Dumnezeu îl atribuie aleșilor pe care îi recunoaște, chiar și momentan, pentru că asemenea lor, conform Gen.1:15, ele strălucesc în întuneric, „*pentru a lumina pământul*”. »

A doua cheie a Apocalipsei este ascunsă în cartea profetului Daniel, una dintre cărțile vechiului legământ, care constituie primul dintre cei „*doi martori*” ai lui Dumnezeu citați în Apocalipsa 11:3; a doua fiind Apocalipsa și cărțile noului legământ. În timpul slujirii sale pământești, Isus a atras atenția discipolilor săi asupra acestui profet Daniel a cărui mărturie este clasificată în cărțile istorice în „*Tora*” sfântă evreiască.

Revelația divină ia forma a două coloane spirituale. Este atât de adevărat că cărțile lui Daniel și cea a Apocalipsei date lui Ioan sunt interdependente și complementare pentru a purta, ca două coloane, capitalul unei revelații divine cerești.

Apocalipsa este deci povestea adevăratei credințe pe care Dumnezeu o definește în acest verset: „ *Ferice de cel ce citește și cei care aud cuvintele profeției și care păzesc lucrurile care sunt scrise în ea! Căci vremea este aproape* (Apoc.1:3).”

Verbul „a citi” are un sens precis pentru Dumnezeu care asociază faptul de a înțelege mesajul citit. Acest gând este exprimat în Isaia 29:11-12: „ *Toată revelația îți este ca cuvintele unui sul pecetluit, care sunt date unui om care știe să citească, spunând: Citește aceasta! Și cine răspunde: nu pot, pentru că este pecetluită; sau ca o carte pe care cineva o dă unui om care nu știe să citească, spunând: Citește asta! Și cine răspunde: nu știu să citesc .”* Prin aceste comparații, Duhul confirmă imposibilitatea de a înțelege mesajele divine codificate pentru cei care „ Îl cinstesc cu gura și buzele, dar ale căror inimi sunt departe de El ”, conform Isaiei 29:13: „ *Domnul a spus: Când aceasta oamenii se apropie de mine, Mă cinstesc cu gura și buzele lor; dar inima lui este departe de mine, iar teama pe care o are de mine este **doar un precept al tradiției umane** ”.*

O a treia cheie se alătură primei. Se găsește și în Dumnezeu, care îl alege în mod suveran dintre aleșii săi, pe cel pe care îl va face capabil să „citească” profeția pentru a-și lumina frații și surorile în Isus Hristos. Căci Pavel o amintește în 1 Corinteni 12:28-29: „ *Și Dumnezeu a rânduit în biserică mai întâi apostoli, în al doilea rând prooroci, în al treilea rând învățători, apoi pe cei care au darul minunilor, apoi pe cei care au darurile vindecării, a ajuta, a governa, a vorbi diferite limbi. Toți sunt apostoli? Toți sunt profeți? Toți sunt medici? ”.*

În ordinea condusă de Dumnezeu, nu se improvizează ca profet prin decizie umană personală. Totul se întâmplă așa cum a învățat Isus în pildă, nu trebuie să ne grăbim să luăm primul loc în fața scenei, ci dimpotrivă, trebuie să stăm în fundul sălii și să așteptăm, dacă este necesar. , că Dumnezeu ne invită să mergem în primul rând. Nu am aspirat la vreun rol anume în lucrarea lui și aveam doar un mare apetit de a înțelege semnificația acestor mesaje ciudate pe care le-am citit în Apocalipsa. Și Dumnezeu a fost cel care, înainte să înțeleg sensul, m-a chemat într-o viziune. Așa că nu vă mirați de caracterul excepțional de luminos al lucrărilor pe care le prezint; este rodul unei misiuni autentice apostolice.

Incapacitatea momentană de a-i înțelege secretele revelate în cod este așadar normală și așteptată în ordinea stabilită de Dumnezeu. Ignoranța nu constituie o vină, atâta timp cât nu este consecința unui refuz al luminii date. În cazul refuzului a ceea ce dezvăluie prin profeții pe care îi încredințează pentru această sarcină, sentința divină este imediată: este ruptura de relație, protecție și speranță. Astfel, un profet misionar, Ioan, a primit de la Dumnezeu o viziune codificată, în timpul sfârșitului, un alt profet misionar vă prezintă astăzi viziunile decodificate ale lui Daniel și Apocalipsa, oferindu-vă toate garanțiile binecuvântării divine prin claritatea lor sublimă. Pentru această decodare, o singură sursă: Biblia, nimic altceva decât Biblia, ci întreaga Biblie, sub lumina Duhului Sfânt. Atenția lui Dumnezeu și dragostea lui sunt concentrate asupra celor mai simple fapte umane, ca niște copii ascultători, care au devenit rare în timpul sfârșitului. Înțelegerea gândirii divine nu poate fi realizată decât printr-o colaborare strânsă și intensă între Dumnezeu și slujitorul său. Adevărul nu poate fi

furat; ea o merita. Este primit de cei care o iubesc ca pe o emanatie divina, un fruct, o esenta a Domnului iubit si adorat.

Construcția completă a mării Revelații adusă în mod complementar de cărțile Daniel și Apocalipsa este gigantică și înșelător de complexă. Pentru că, în realitate, Dumnezeu menționează adesea aceleași subiecte sub aspecte și detalii diferite și complementare. La nivelul de măiestrie pe care îl am astăzi asupra subiectului, istoria religioasă revelată este de fapt foarte simplu de rezumat.

Mai rămâne o a patra cheie: suntem noi înșine. Trebuie să fim aleși, pentru că sufletul nostru și întreaga noastră personalitate trebuie să împărtășească lui Dumnezeu, toate concepțiile sale despre bine și rău. Dacă cineva nu-i aparține, cert este că își va contesta doctrina într-un punct sau altul. Revelația glorioasă apare clară doar în mințile sfințite ale aleșilor. Adevărul este de așa natură încât nu poate fi negociat, nu poate fi negociat, trebuie luat așa cum este sau lăsat. După cum a învățat Isus, totul este decis prin „da” sau „nu”. Și ceea ce adaugă omul vine de la Cel Rău.

Rămâne încă un criteriu fundamental cerut de Dumnezeu: smerenia totală. Mândria într-o lucrare este legitimă, dar mândria nu va fi niciodată: „ *Dumnezeu rezistă celor mândri dar el dă har celor smeriți* (Iac. 4:6).” Mândria fiind rădăcina răului care a provocat căderea diavolului cu consecințele sale monstruoase pentru sine și pentru toate creaturile cerești și pământești ale lui Dumnezeu, este imposibil pentru o ființă mândră să obțină alegerea în Hristos.

Smerenia, adevărata smerenie, constă în a ne recunoaște slăbiciunea umană și a crede cuvintele lui Hristos când ne spune: „ *fără Mine nu puteți face nimic* (Ioan 15:5)”. În acest „ *nimic* ” se găsește, în primul rând, posibilitatea de a înțelege semnificația mesajelor sale profetice codificate. Vă spun de ce și vă voi da explicația. În înțelepciunea sa, în inteligența sa divină, Domnul l-a inspirat pe Daniel cu profețiile sale în elemente separate de decenii. Înainte de a mă inspira cu ideea de a face o sinteză comparativă a tuturor acestor profeții separate în capitole, nimeni nu o făcuse înaintea mea. Căci numai prin această tehnică acuzațiile prezentate de Dumnezeu capătă precizie și claritate. Secretul luminii se bazează pe sinteza tuturor textelor profetice, pe studiul paralel al datelor din capitolele sale separate și, mai ales, pe căutarea în Biblie a sensului spiritual al simbolurilor întâlnite. Până nu a fost folosită această metodă, cartea lui Daniel, fără de care profeția Apocalipsei rămâne cu totul de neînțeles, acuzațiile divine menționate nu i-au îngrijorat prea mult pe cei cărora le priveau. Tocmai pentru a schimba această situație, Duhul Sfânt al lui Isus Hristos m-a inspirat să clarific ceea ce până atunci era păstrat în obscuritate. Identificarea celor patru ținte principale ale mâniei divine este astfel revelată într-o manieră incontestabilă. Dumnezeu nu recunoaște altă autoritate decât cea a cuvântului său scris și aceasta este cea care denunță și acuză, sub titlul „ *doi martori* ” ai săi, conform Apoc. 11:3, pe păcătoșii terestre și cerești. Să ne uităm acum la această poveste profetică revelată pe scurt.

Prima parte : istoria Israelului în deportare începând cu anul 605

Daniel ajunge în Babilon (-605) Dan.1

Viziunile lui Daniel despre conducătorii succesivi

1-Imperiul caldean: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Imperiul Medi și Persan: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Imperiul grec: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Imperiul Roman: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Regatele europene: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Regimul papal: . . . . . Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Partea a doua : Daniel + Apocalipsa

Profeție despre prima venire a lui Mesia respinsă de iudei: Daniel 9.

Persecuțiile evreilor de către regele grec Antioho IV Epifane (-168):
anunțul unei *mari calamități* : Dan.10:1. Împlinirea: Dan.11:31. persecuții romane
(70): Dan.9:26.

După caldeeni, medii și perși, greci, dominația Romei, imperială, apoi papală, din 538. La Roma, credința creștină își întâlnește dușmanul de moarte în cele două faze succesive imperiale și papale: Dan.2:40. până la 43; 7:7-8-19 până la 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 până la 6-13 până la 16; 13:1-10; 14:8.

Din 1170 (Pierre Valdo), opera Reformei până la întoarcerea lui Hristos: Apo.2:19-20-24 până la 29; 3:1 la 3; 9:1-12; 13:11 până la 18.

Între 1789 și 1798, acțiunea punitivă a ateismului revoluționar francez: Apo.2:22; 8:12; 11:7-13.

Imperiul lui Napoleon I : Apo.8:13.

Din 1843, testul credinței adventiste și consecințele ei: Daniel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Căderea protestantismului tradițional: Apoc.3:1 la 3; pedeapsa lui: Apoc.9:1 până la 12 (a ^{5-a} *trompeta*). Fericiți Pionierii Adventiști: Apoc.3:4-6.

Din 1873, binecuvântarea oficială a instituției universale adventiste de ziua a șaptea: Daniel 12:12; Apoc. 3:7; sigiliul *lui Dumnezeu* : Apoc.7; misiunea sa universală sau mesajele celor trei îngeri: Apoc.14:7 până la 13.

Din 1994, supusă unui test de credință profetică, credința adventistă instituțională a căzut: Apoc.3:14 până la 19. Consecința: s-a alăturat taberei protestante respinse din 1844: Apoc.9:5-10. Pedeapsa lui: Apoc.14:10 (*și el va bea ...*).

Între 2021 și 2029, al treilea război mondial: Daniel 11:40 până la 45; Apoc.9:13 până la 19 (al ^{6-lea} *trompeta*).

În 2029, sfârșitul timpului grației colective și individuale: Apo.15.

Testul universal al credinței: legea duminicală impusă: Apoc.12:17; 13:11-18; 17:12-14; ultimele șapte plăgi: Apoc.16.

În primăvara anului 2030, „ *Armagedon* ”: decretul morții și revenirea glorioasă a lui Hristos: Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Apoc. 13:15; 16:16. A *șaptea trâmbiță* : Apoc.1:7; 11:15-19; 19:11 până la 19. A *șaptea ultima plagă* : Apoc. 16:17. *Secerișul* sau răpirea aleșilor: Apocalipsa 14:14 la 16. *Vărmă* sau pedeapsa profesorilor religioși falși: Apocalipsa 14:17 la 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Din primăvara anului 2030, al șaptelea mileniu sau marele Sabat pentru Dumnezeu și aleșii lui: învins, Satana este înlănțuit pe pământul pustiu timp de o

mie de ani : Apocalipsa 20:1 până la 3. În cer, aleșii judecă pe cei căzuți: Daniel 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Pe la 3030, Judecata de Apoi: slava aleșilor: Apo.21. A doua moarte pe pământ: Daniel 7:11; 20:7 până la 15. Pe pământul reînnoit: Apoc.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Simbolurile Romei în profetie

Aspectul obscur al profetiilor se bazează pe utilizarea diferitelor simboluri, chiar dacă acestea privesc aceeași entitate. Prin urmare, ele devin complementare, în loc să se excludă reciproc. Aceasta îi permite lui Dumnezeu să păstreze aspectul misterios al textelor și să construiască într-o schiță diferitele aspecte ale subiectului vizat. Așa este și cu ținta sa principală: Roma.

În Dan.2, în viziunea statuii, este al patrulea imperiu cu simbolul „*picioare de fier*”. „*Fierul*” reflectă caracterul său dur și motto-ul latin „*DVRA LEX SED LEX*”, tradus prin: „*legea este grea, dar legea este legea*”. În plus, „*picioarele de fier*” amintesc de apariția legionarilor romani îmbrăcați în pieptar de fier pe trunchi, pe cap, pe umeri, pe brațe și pe picioare, înaintând pe jos în coloane lungi, organizate și disciplinate.

În Dan.7, Roma, în cele două faze ale sale păgâne, republicană și imperială, este încă al patrulea imperiu descris drept „*un monstru teribil cu dinți de fier*”. Fierul *dinților* ei o leagă de *picioarele de fier ale lui Dan.2*. Are și „*zece coarne*” care reprezintă zece regate europene independente care se vor forma după căderea Imperiului Roman. Aceasta este învățătura dată în Dan.7:24.

Dan.7:8 descrie apariția unui al unsprezecelea „*corn*” care va deveni în profetie, ținta principală a întregii mâini divine. Primește numele de „*corn mic*”, dar, în mod paradoxal, Dan.7:20 îi atribuie „*o înfățișare mai mare decât celelalte*”. Explicația va fi dată în Dan.8:23-24, „*acest rege obrăzător și viclean... va reuși*”.

în angajamentele sale; va nimici pe cei puternici și pe poporul sfinților.” Aceasta este doar o parte din acțiunile pe care Dumnezeu le atribuie acestei a doua dominații romane, care s-a realizat din 538, odată cu instaurarea regimului papal care a impus credința romano-catolică prin autoritatea imperială a lui Iustinian¹. Va trebui să ținem cont de toate acuzațiile pe care Dumnezeu le prezintă în mod împrăștiat, în toată profeția, împotriva acestui regim autocratic și despot, dar religios, pe care îl reprezintă paparia romană. Dacă Dan.7:24 îl numește „*diferit de primul*”, tocmai pentru că puterea lui este religioasă și se bazează pe credulitatea celor puternici care se tem de el și se tem de influența lui față de Dumnezeu; pe care Dan.8:25 îl atribuie „*succesului vicleniei sale*”. Unii ar putea considera că este anormal că eu leg regele din Daniel 7 de regele din Daniel 8. Prin urmare, trebuie să demonstrez justificarea acestei legături.

În Dan.8, nu mai găsim cele patru succesiuni imperiale ale lui Dan.2 și 7, ci doar două dintre aceste imperii, de altfel clar identificate în text: imperiul Medi și Persan, desemnat printr-un „berbec” și imperiul grec. imaginea unui „capră” care precede Imperiul Roman. În 323, marele cuceritor grec Alexandru cel Mare a murit, „*s-a rupt marele corn al caprei*”. Dar fără un moștenitor, imperiul său este împărțit între generalii săi. După 20 de ani de război între ei, au mai rămas doar 4 regate „*patru coarne s-au ridicat la cele patru vânturi ale cerului pentru a-l înlocui*”. Aceste patru coarne sunt Egipt, Siria, Grecia și Tracia. În acest capitol 8, Spiritul ne prezintă nașterea acestui al patrulea imperiu care, inițial, nu a fost decât un oraș occidental, mai întâi monarhic, apoi republican din - 510. Anume în regimul său republican Roma a câștigat treptat puterea prin transformarea popoarelor. care a făcut apel la ajutorul ei în coloniile romane. Așa se face că, în versetul 9, sub denumirea de „*corn mic*” care desemnează deja regimul papal roman din Dan.7, sosirea Romei republicane în istoria Orientului unde se află Israel, realizată prin intervenția sa în Grecia, „*unul dintre cele patru coarne*”. După cum tocmai am spus, a fost chemat în - 214 pentru a soluționa o dispută între două ligi grecești, liga aheică și liga etoliană, iar rezultatul a fost pentru Grecia, pierderea independenței sale și aservirea colonială a romanilor în - 146. Versetul 9 evocă cuceririle succesive care vor face din acest orașel al Italiei al patrulea imperiu imaginat de „*fier*” în profețiile anterioare. Locația geografică a raționamentului este cea a Italiei unde se află Roma. Nașterea fondatorilor săi Romulus și Remus prezintă o lupoaică care i-ar fi alăptat. În latină cuvântul Louve este „lupa” care înseamnă lupoaică, dar și prostituată. Astfel, încă de la crearea sa, acest oraș a fost marcat de Dumnezeu pentru dublul său destin profetic. O vom găsi ca pe un lup în stâna lui Isus, care o va compara cu o prostituată din Apocalipsa 17. Apoi, extinderea ei spre „*sud*”, s-a realizat prin cucerirea sudului Italiei (-496 până la - 272), apoi ieșind învingător din războaiele purtate împotriva Cartaginei, actuala Tunis, din 264 î.Hr. Următoarea fază spre „*est*” este cea a intervenției sale în Grecia, așa cum tocmai am văzut. Acolo este descrisă ca „*înălțându-se dintr-unul dintre cele patru coarne*” ale imperiului grec spulberat, moștenit de la Alexandru cel Mare. Din ce în ce mai puternică, în - 63, Roma va sfârși prin a-și impune prezența și puterea colonială asupra Iudeii pe care Duhul o numește „*cea mai frumoasă țară*” pentru că a fost lucrarea ei încă de la crearea ei după ieșirea poporului său din Egipt. Această expresie este repetată în Ezechiel

20:6-15. Precizie istorică: încă o dată, Roma a fost chemată de Hyrcanus să lupte împotriva fratelui său Aristobul. Cele trei cuceriri romane descrise, în aceeași formă geografică ca cele ale „berbecului” medo-persan din același capitol, sunt în concordanță cu mărturia istorică. Scopul stabilit de Dumnezeu este deci atins: expresia „corn mic” din Dan.7:8 și Dan.8:9 se referă, în ambele referințe, la identitatea romană. Lucrul este demonstrat și indiscutabil. Pe această certitudine, Duhul divin își va putea desăvârși învățătura și acuzațiile aduse acestui regim religios papal, care concentrează asupra lui însuși toate fulgerele cerului. Succesiunea de la Roma papală la Roma imperială fiind demonstrată în Dan.7, aici, în Dan.8, Duhul sare peste secolele care le despart, iar din versetul 10, el țintește din nou entitatea papală, dușmanul său muritor favorit; și nu fără motiv. Pentru că accesează religia creștină a cetățenilor împărăției cerurilor adunați de Iisus Hristos: „înviat la armata cerului”. Lucrul a fost realizat în 538 prin decretul imperial al lui Iustinian I^{care} i-a oferit lui Vigilius¹ autoritate religioasă și tronul papal al Vaticanului. Dar înarmat cu această putere, el acționează împotriva sfinților lui Dumnezeu, pe care îi persecută în numele religiei creștine, așa cum vor face urmașii săi istorici timp de aproape 1260 de ani (între 538 și 1789-1793). Precizia istorică confirmă exactitatea acestei durate, știind că decretul a fost scris în anul 533. Cei 1260 de ani s-au încheiat așadar, în acest calcul, în 1793, anul în care în „Teroarea” revoluționară s-a decretat desființarea bisericii romane. „*Ea a făcut ca unele dintre stele să cadă la pământ și le-a călcat în picioare.*” Imaginea va fi preluată în Apocalipsa 12:4: „*Coadă Lui a târât o treime din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.*” Cheile sunt date în Biblie. În ceea ce privește *stele*, ele sunt în Geneza 1:15: „*Dumnezeu le-a așezat în întinderea cerului pentru a lumina pământului*”; în Geneza 15:5 ei sunt comparați cu sămânța lui Avraam: „*Priviți spre cer și numărați stelele, dacă le puteți număra; așa va fi posteritatea voastră*”; în Dan.12:3: „*cei care învață dreptatea pe mulți vor străluci ca stelele în vecii vecilor*”. Cuvântul „*coadă*” va căpăta o mare importanță în Apocalipsa lui Iisus Hristos, deoarece simbolizează și desemnează „*profetul care învață minciuna*”, așa cum ne dezvăluie Isaia 9:14, deschizându-ne astfel înțelegerea mesajului codificat divin. Regimul papal al Romei este așadar, de-a lungul secolelor dominației sale și încă de la origine, condus de falși profeți, după judecata sfântă și dreaptă revelată de Dumnezeu.

În Dan.8:11, Dumnezeu acuză papalitatea că s-a ridicat împotriva lui Iisus Hristos, singurul „*Șef al conducătorilor*”, așa cum va fi clarificat în versetul 25, citat și ca „*Rege al regilor și Domn al domnilor*”, în Apoc. 17:14; 19:16. Citim: „*Ea s-a ridicat la căpitanul armatei, i-a luat perpetuu și a răsturnat baza sanctuarului său*”. Această traducere diferă de traducerile actuale, dar are meritul de a respecta cu strictețe textul original ebraic. Și în această formă mesajul lui Dumnezeu capătă consistență și precizie. Termenul „*perpetuu*” nu se referă aici la „*jertfa*”, deoarece acest cuvânt nu este scris în textul ebraic, prezența lui este ilicită și nejustificată; mai mult, denaturează sensul profeției. Într-adevăr, profeția vizează epoca creștină în care, conform Dan.9:26, *jertfele și jertfele* au fost abolite. Acest termen „*perpetuu*” se referă la o proprietate exclusivă a lui Iisus Hristos, care este preoția sa, și anume, puterea sa ca mijlocitor în favoarea numai aleșilor săi pe care îi identifică și îi selectează. Cu toate acestea, apucând această

pretenție, regimul papal îi binecuvântează pe cei blestemat și îi blestemă pe cei binecuvântați de Dumnezeu pe care îi acuză în mod fals de erezie, punându-se ca model al credinței divine; o afirmație complet contestată de Dumnezeu în revelația sa profetică care îl acuză, în Dan.7:25, că „și-a format planul de a schimba vremurile și legea”. Erezia se află așadar în întreaga lucrare a regimului papal, astfel făcută nedemnă de a purta sau de a pronunța vreo judecată religioasă. Prin urmare, *perpetuul* este în conformitate cu învățăturile din Evrei 7:24, „preoția intransmisibilă” a lui Isus Hristos. Acesta este motivul pentru care papa nu poate pretinde o transmitere a puterii și autorității sale de la Dumnezeu în Isus Hristos; nu putea deci să i-o fure decât ilegal cu toate consecințele pe care un asemenea furt le va avea, pentru el și cei pe care îi seduce. Aceste consecințe sunt dezvăluite în Dan.7:11. La ultima judecată, el va suferi „moartea a doua, aruncată de vie în lacul de foc și sulf”, cu care s-a amenințat de mult timp pe sine, monarhii și toți oamenii, pentru că ei să-l slujească și să se teamă de el.: „Atunci eu M-am uitat din cauza cuvintelor arogante pe care le-a rostit cornul și, în timp ce m-am uitat, fiara a fost ucisă și trupul ei a fost distrus, dat focului pentru a fi ars.” La rândul său, Revelația Apocalipsei va confirma această propoziție a judecării drepte a adevăratului Dumnezeu revoltat și frustrat, în Apocalipsa 17:16; 18:8; 19:20. Am ales să traduc „și am răsturnat baza sanctuarului său” din cauza naturii spirituale a acuzațiilor împotriva regimului papal. Într-adevăr, cuvântul ebraic „mecon” poate fi tradus ca: *loc* sau *bază*. Și în cazul care apare, este într-adevăr *baza sanctuarului* spiritual care este răsturnat. Acest termen „*bază*” se referă, conform Efesenilor 2:20-21, pe însuși Iisus Hristos, „*piatra principală a colțului*”, dar și întreaga temelie apostolică față de o clădire spirituală, și anume, un „*sanctuar*” proprietate a Iisus Hristos, zidit de Dumnezeu pe el. Presupusa moștenire a Sfântului Petru este deci contrazisă de Dumnezeu însuși. Pentru Popery, singura moștenire a lui Petru este continuarea lucrării călăilor săi care l-au răstignit după Stăpânul său divin. Regimul său de închiziție a reprodus fidel modelul păgân inițial. După ce a „*schimbat vremurile și legea*” pe care Dumnezeu le-a instituit, acest regim intolerant și crud, din care anumiți șefi papali erau asasini, criminali notorii, precum Alexandru al VI-lea Borgia și fiul său, Cezar, călău și cardinal, mărturisește caracterul diabolic integral al instituția papală romano-catolică. Masacre uriașe de oameni pașnici au fost dezlănțuite de această autoritate religioasă, prin convertiri forțate, sub pedeapsa cu moartea, iar ordinele religioase ale cruciadelor conduse împotriva musulmanilor care au ocupat pământul Israelului; un pământ blestemat de Dumnezeu încă din anul 70, unde romanii au venit să distrugă „*cetatea și sfințenia*”, conform celor anunțate, în Dan.9:26, ca urmare a respingerii lui Mesia de către evrei. . „*Baza sanctuarului său*” se referă la toate adevărurile doctrinare primite de apostolii care le-au transmis generațiilor viitoare prin scripturile noului legământ; al doilea dintre cei „*doi martori*” ai lui Dumnezeu, conform Apoc.11:3. Din această mărturie tăcută, Popery a reținut doar numele eroilor credinței biblice pe care îi face să-i adoreze și să slujească în mulțime de mulțimile sale de adepți. Adevărul potrivit Romei este consemnat, parțial, în „*misalul*” său (ghidul pentru liturghie), care îi înlocuiește pe „*doi martori*” ai lui Dumnezeu ; scrierile vechiului și

noului legământ care împreună constituie Sfânta Biblie împotriva căreia ea a luptat ucigându-și adepții credincioși.

Versetul 12 din Dan.8 ne va dezvălui de ce Dumnezeu însuși a fost forțat să creeze această religie odioasă și detestabilă. „ *Oastea a fost predată cu veșnicie din cauza păcatului* .” Astfel, acțiunile oribile și abominabile ale acestui regim au existat, prin dorința lui Dumnezeu, pentru a pedepsi „ *păcatul* ” care este, conform 1 Ioan 3:4, încălcarea legii. Și este o acțiune atribuibilă deja Romei, dar în faza ei imperială păgână, pentru că păcatul atât de grav, care merită o asemenea pedeapsă, l-a atins pe Dumnezeu în două puncte extrem de sensibile: slava lui ca Dumnezeu creator și Victor în Hristos. Vom vedea în Apocalipsa 8:7-8 că instaurarea regimului papal în 538 constituie a doua pedeapsă, aplicată de Dumnezeu și profetită de simbolul de avertizare al „a doua *trâmbiță* ”. Îi precede o altă pedeapsă, realizată de invaziile barbare ale Europei care devenise infidel creștin. Aceste acțiuni extinzându-se între 395 și 476, cauza pedepselor aplicate se regăsește și înainte de 395. Astfel, se confirmă data de 7 martie 321, în care, împăratul roman păgân, Constantin I, de către care s-a oferit ^{pacea} creștinii imperiului, au ordonat prin decret abandonarea practicii Sabatului pe care l-a înlocuit cu restul primei zile. Acum, această primă zi a fost dedicată închinării păgâne a soarelui divinizat necucerit. Dumnezeu a suferit dintr-o dată un dublu ultraj: pierderea Sabatului său, amintirea operei sale de creator și a biruinței sale finale asupra tuturor dușmanilor săi, dar și, în locul ei, extinderea onoarei păgâne aduse în prima zi, în chiar rândurile ucenicilor lui Isus Hristos. Puțini oameni vor înțelege importanța greșelii, pentru că trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu nu este doar creatorul vieții, el este și creatorul și organizatorul timpului și doar în acest scop a creat stelele cerului. Soarele apare în a patra zi pentru a marca zilele, luna pentru a marca noaptea, iar soarele și stelele pentru a marca anii. Dar săptămâna nu este marcată de stele, se bazează doar pe o decizie suverană a Dumnezeului creator. Prin urmare, va reprezenta semnul autorității sale și Dumnezeu va avea grijă de asta.

Lumină în Sabat

Organizarea internă a săptămânii este și expresia voinței sale divine și Dumnezeu își va aminti acest lucru la timp în textul poruncii sale a patra: „*Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca să o sfințești. Ai șase zile să-ți faci toată lucrarea, dar a șaptea este ziua Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nicio lucrare în ziua aceea, nici tu, nici soția ta, nici copiii tăi, nici animalele tale, nici străinul care este în porțile voastre, căci Domnul a făcut cerul și pământul și marea și tot ce este în ele în șase zile; de aceea a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit -o*”.

Privește cu atenție, în acest citat, este vorba doar despre numerele „șase și șapte”; nici măcar nu este pomenit cuvântul sabbat. Și în forma sa „a șaptea”, un număr ordinal, Legiuitorul Creator insistă asupra poziției că acest *al șaptelea zi plină*. De ce această insistență? Vă voi oferi un motiv pentru a vă schimba, dacă este necesar, punctul de vedere asupra acestei porunci. Dumnezeu a vrut să reînnoiască ordinea timpului pe care a stabilit-o de la întemeierea lumii. Și dacă insistă atât de mult, este pentru că săptămâna este construită după imaginea timpului întreg al proiectului său salvator: 7000 de ani sau mai precis, 6000 + 1000 de ani. Pentru că și-a denaturat planul de mântuire, lovind de două ori stânca Horeb, Moise a fost împiedicat să intre în Canaanul pământesc. Aceasta a fost lecția pe care Dumnezeu a vrut să o dea despre neascultarea lui. Din 1843-44, odihna din prima zi are aceleași consecințe, dar de data aceasta împiedică intrarea în Canaanul ceresc, răsplata pentru credința aleșilor oferită de moartea ispășitoare a lui Isus Hristos. Această judecată divină cade asupra răzvrătiților, pentru că, ca și acțiunea lui Moise, restul primei zile nu este conform planului programat de Dumnezeu. Numele pot fi schimbate fără prea multe consecințe, dar caracterul numerelor este imuabilitatea lor. Pentru Dumnezeul creator, care îi supraveghează creația, progresul progresiv al timpului se realizează printr-o succesiune de

săptămâni de șapte zile. Imuabil, prima zi va rămâne prima zi, iar „a șaptea” va rămâne „a șaptea”. Fiecare zi va păstra perpetuu valoarea pe care i-a dat-o Dumnezeu de la început. Și Geneza ne învață, în capitolul 2, că ziua a șaptea este obiectul unei anumite soarte: este „*sfințită*”, adică pusă deoparte. Până acum, omenirea a ignorat adevărata cauză a acestei valori deosebite, dar astăzi, în numele ei, dau explicația lui Dumnezeu. În lumina ei, alegerea lui Dumnezeu este clarificată și justificată: ziua a șaptea profetește mileniul al șaptelea al proiectului divin global de 7000 de ani solari, dintre care ultimii „mii de ani” citați în Apo.20, vor vedea aleșii lui Isus- *Hristos* . intra în bucuria și prezența iubitului lor Stăpân. Și această răsplată va fi obținută datorită victoriei lui Isus asupra păcatului și asupra morții. Sabatul sfințit nu mai este doar memorialul creației universului nostru pământesc de către Dumnezeu, el marchează și în fiecare săptămână avansul către intrarea în împărăția cerurilor unde, conform Ioan 14:2-3, Isus „pregătește un loc . ” pentru aleșii săi iubiți. Iată un motiv foarte frumos să-l iubim și să-l onorăm în această zi sfântă a șaptea, când pare să marcheze sfârșitul săptămânilor noastre, la apusul soarelui, la sfârșitul celei de-a șasea^{zile} .

De acum înainte, când vei citi sau auzi cuvintele acestei a patra porunci, trebuie să auzi în spatele cuvintelor textului, Dumnezeu spunând ființelor umane: „Ai 6000 de ani să faci lucrările credinței aleșilor, pentru că ai ajuns la sfârșitul din acest timp, timpul celor **1000 de ani** ai **mileniului al șaptelea** nu vă va mai aparține; va continua doar pentru aleșii mei care au intrat în veșnicia mea cerească, prin intermediul adevăratei credințe recunoscute de Isus Hristos”.

Sabatul apare astfel ca un semn simbolic și profetic al vieții veșnice rezervat celor răscumpărați de pe pământ. De asemenea, Isus a ilustrat-o prin „*perla de mare preț*” din pilda sa citată în Matei 13:45-46: „*Împărăția cerurilor este încă ca un negustor care caută mărgăritare frumoase. A găsit o perlă de mare preț ; și s-a dus și a vândut tot ce avea și a cumpărat-o .*” Acest verset poate primi două explicații inverse. Expresia „*împărăția cerurilor*” desemnează proiectul mântuitor al lui Dumnezeu. Închizându-și proiectul, Iisus Hristos se compară cu un „*comerciant*” de „*perle*” care caută *perla* , cea mai frumoasă, cea mai perfectă și deci, în consecință, cea care aduce cel mai mare preț. Pentru a găsi această *perlă rară* și, prin urmare, prețioasă, Isus a părăsit raiul și gloria lui și pe pământ, cu prețul morții sale cumplite, a răscumpărat aceste perle spirituale, astfel încât să devină proprietatea lui pentru veșnicie. Dar invers, *negustorul* este alesul care însetează după absolut, după perfecțiunea divină care va fi răsplata adevăratei credințe. Din nou, pentru a câștiga acest premiu al vocației cerești, el renunță la valorile pământești deșarte și nedrepte pentru a se devota să ofere lui Dumnezeu creator o închinare care să-i fie plăcută. În această versiune, *perla de mare preț* este viața veșnică oferită de Isus Hristos aleșilor Săi în primăvara anului 2030.

Această *perlă de mare preț* nu poate viza decât ultima eră a adventismului; cel ai cărui ultimi reprezentanți vor trăi până la adevărata întoarcere a lui Isus Hristos. Acesta este motivul pentru care această *perlă de mare preț* reunește Sabatul, întoarcerea lui Hristos și sfințenia celor din urmă aleși. Perfecțiunea doctrinară găsită în această ultimă epocă conferă sfinților imaginea *mărgăritarei* . Experiența lor specifică de a intra în eternitate în viață confirmă această imagine

de perlă . Iar atașamentul lor față de Sabatul zilei a șaptea, despre care ei știu că profetește mileniul al șaptelea, dă Sabatului și mileniului al șaptelea imaginea unei bijuterii prețioase unice cu care nimic nu poate fi comparat decât cu o „perlă de mare preț” . Această idee va apărea în Apocalipsa 21:21: „ ***Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare ; fiecare ușă era dintr-o singură mărgăritare . Piața orașului era aur curat, ca sticla transparentă*** .” Acest verset subliniază unicitatea standardului de sfințire cerut de Dumnezeu și, în același timp, răsplata unică a obținerii vieții veșnice prin intrarea lor în Sabatul mileniului al șaptelea prin „porți” simbolice care înfățișează încercările adventiste ale *credinței* . Ultimii răscumpărați nu sunt mai buni decât cei care i-au precedat. Numai adevărul doctrinar pe care Dumnezeu le-a făcut cunoscut este cel care justifică imaginea lor de *mărgăritare* care îi urmează pe cea a *pietrelor prețioase tăiate* . Dumnezeu nu face niciodată o excepție pentru oameni, dar, în funcție de timpul în cauză, El și-a rezervat dreptul de a face o excepție cu privire la standardul de sfințenie necesar pentru a obține mântuirea. Epoca creștină examinată se referă în principal la timpul marcat de întoarcerea păcatului formalizat religios de la instaurarea regimului papal roman, adică din 538. De asemenea, începuturile Reformei sunt acoperite de compasiunea și mila ei, precum și de încălcarea sa. a Sabatului nu a fost imputat înainte de a intra în vigoare decretul din Dan.8:14, din primăvara anului 1843. În aluzie subtilă, cumpărarea mărgăritarei este propusă de Isus în Apoc.3:18: „Te sfătuiesc să ***Cumpără de la mine aur încercat în foc, ca să te îmbogățești și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu arate rușinea goliciunii tale, și unge pentru a-ți unge ochii, ca să vezi.***” Aceste lucruri, pe care Isus le oferă celor cărora le lipsesc, constituie elementele care dau alesului aspectul său simbolic de „*mărgăritare*” în vederea și judecata Domnului Isus Hristos. „*Perla*” trebuie „*cumpărată*” de la El, nu se obține gratuit. Prețul este cel al tăgăduirii de sine, baza luptei pentru credință. În ordinea respectivă, Iisus propune să vândă o credință testată prin încercare care să-i ofere alesului bogăția sa spirituală; neprihănirea lui curată și fără pată care acoperă nuditatea spirituală a păcătosului iertat; ajutorul Duhului Sfânt care deschide ochii și inteligența omului păcătos la proiectul revelat de Dumnezeu în sfintele Sale Scripturi ale Bibliei.

În timpul a 6000 de ani ai erei creștine, Dumnezeu a așteptat până la sfârșitul acestui ciclu pământesc pentru a-i face pe ultimii săi aleși să descopere măreția sfintei zile a șaptea sau a Sabatului sfințit pentru odihna lui. Aleșii care înțeleg sensul ei au acum toate motivele să o iubească și să o onoreze ca pe un dar de la Isus Hristos. Cât despre cei cărora nu le place și se luptă cu ea, au și vor avea toate motivele să o urască pentru că va marca sfârșitul existenței lor animale pământești.

Decretul din Daniel 8:14

Dan.8:12 continuă, spunând: „ *cornul a doborât adevărul și a reușit în angajamentele lui* ”. „ *Adevărul* ” este, conform Ps.119:142, „ *legea* ”. Dar este și opusul absolut al „ *minciunii* ” care, conform Isaiei 9:14, îl caracterizează pe „ *prooroc mincinos* ” papal prin termenul „ *coadă* ” care îl acuză direct în Apocalipsa 12:4. De fapt, ea aruncă adevărul la pământ pentru a-și instala „ *minciunile* ” religioase în locul lui. „ *Întreprinderile* ” sale nu puteau decât „ *reuși* ”, întrucât Dumnezeu însuși a făcut ca înfățișarea lui să pedepsească infidelitatea creștină practică din 7 martie 321.

Versetele 13 și 14 vor căpăta o importanță vitală până la sfârșitul lumii. În versetul 13, sfinții se întreabă cât de mult va dura storcarea „ *păcatului perpetuu* ” și a „ *păcatului devastator* ”; lucruri pe care tocmai le-am identificat. Dar să ne oprim puțin asupra acestui „ *păcat devastator* ”. Devastarea în cauză este aceea a sufletelor sau a vieților umane. În cele din urmă, întreaga umanitate decimată va răși, în timpul celor „ *mii de ani* ” ai mileniului al șaptelea, planeta Pământ în forma sa originală „ *fără formă și goală* ”, ceea ce va merita pentru ea, în Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 și 20:1-3, numele „ *adânc* ” din Geneza 1:2.

„ *Sfinții* ” se întreabă și cât timp vor fi călcate în picioare „ *sfințenia și ostia* ” „ *creștină* ” ? ". În această scenă, acești „ *sfinți* ” se comportă ca niște slujitori credincioși ai lui Dumnezeu, animați ca Daniel, care este dat ca exemplu în Dan.10:12, al dorinței legitime „ *de a înțelege* » proiectul divin. Ei obțin pentru cele trei subiecte menționate, un singur răspuns dat în versetul 14.

Conform corecțiilor și îmbunătățirilor pe care Dumnezeu m-a făcut să le fac din textul ebraic original, răspunsul dat este: „ *Până dimineața seara, două mii trei sute și sfințenia va fi îndreptățită* ”. Nu mai este acolo, textul obscur al tradiției: „ *Până la două mii trei sute de seri și dimineți și sanctuarul va fi curățit* ”. Nu mai este o chestiune de *sanctuar* , ci de ***sfințenie*** ; în plus, verbul „ *purificat* ”

” este înlocuit cu „*justificat*”. „, iar a treia modificare se referă la expresia „*dimineața de seară*” care este într-adevăr singulară în textul ebraic. În acest fel, Dumnezeu îndepărtează orice îndreptățire celor care încearcă să schimbe numărul total împărțindu-l la două, pretinzând că separa seriile de dimineți. Abordarea sa constă în prezentarea unității de calcul „*dimineața de seară*” care definește o zi de 24 de ore în Gen.1. Abia atunci Spiritul dezvăluie numărul acestei unități: „2300”. Numărul total de zile profetice citate este astfel protejat. Verbul „*îndreptățit*” are ca rădăcină, în ebraică, cuvântul „dreptate” „*tsedek*”. Prin urmare, traducerea pe care o propun este în sine justificată. Apoi, o eroare referitoare la cuvântul ebraic „*qodesh*” redă acest termen drept „*sanctuar*”, care în ebraică este „*miqdash*”. Cuvântul „*sanctuar*” este tradus bine în versetul 11 din Daniel 8, dar nu are loc în versetele 13 și 14 unde Duhul folosește cuvântul „*qodesh*” care trebuie tradus ca „*sfîntenie*”.

Când știm că „*păcatul devastator*” vizează în mod specific abandonarea Sabatului, el însuși obiectul unei anumite **sfîțiri divine, acest cuvânt „sfîntenie”** luminează considerabil sensul mesajului profetic. Dumnezeu anunță că la sfârșitul celor „*2300 de seri și dimineți*” citate, respectul pentru restul adevăratei sale „*zile a șaptea*” va fi cerut de el, de la fiecare persoană care pretinde sfîntenia și „*dreptatea veșnică*” obținută de Isus Hristos. Sfârșitul „*păcatului devastator*” presupune renunțarea la cultul religios al duminicii, fosta zi a soarelui, instituită de Constantin I împăratul păgân. Dumnezeu restabilește astfel, la rândul său, normele doctrinare ale mântuirii care predominau pe vremea apostolilor. Numai acest termen „*sfîntenie*” cuprinde toate adevărurile doctrinare ale fundamentelor credinței creștine. Având ca model și origine învățătura dată evreilor, credința creștină nu aduce decât noi, înlocuirea jertfelor de animale, cu sângele vărsat de Isus Hristos pe scaunul milei ascuns într-o peșteră subterană situată sub picioarele sale la Golgota, ca a făcut plăcere Mântuitorului nostru să dezvăluie și să arate, slujitorului său Ron Wyatt, în 1982. Descoperirea subiectelor vizate de cuvântul „*sfîntenie*” este progresivă și se extinde pe parcursul unei vieți, dar din 2018, acest timp este socotit și limitat, iar astăzi, în 2020, au mai rămas doar 9 ani pentru a restabili toate aspectele.

Daniel 8:14 este un decret care ucide sufletul, pentru că schimbarea judecății lui Dumnezeu are ca rezultat pierderea ofertei de mântuire a lui Hristos pentru toți creștinii romano-catolici de duminică practicanți. Spiritul tradiției moștenite va provoca așadar moartea veșnică a mulțimilor, care de cele mai multe ori nu sunt conștiente de condamnarea lor de către Dumnezeu. Aici demonstrarea iubirii de adevăr îi permite lui Dumnezeu să marcheze „*diferența*”, cu privire la soarta care îi afectează „*pe cei care-i slujesc și pe cei care nu-i slujesc* (Mal.3:18)”.

Unele spirite răzvrătite vor dori să conteste însăși ideea unei schimbări atribuibile lui Dumnezeu, care el însuși declară: „*Eu nu mă schimb*”, în Mal.3:6. Atunci trebuie să ne dăm seama, schimbarea realizată în 1843-44, constă doar în restabilirea unei norme inițiale de mult distorsionate și transformate. Iată de ce binecuvântarea aleșilor Reformei, imputată în ciuda faptelor lor imperfecte, prezintă un caracter excepțional, al cărui aspect doctrinar nu poate fi prezentat ca model al adevăratei credințe. Această judecată specială pentru primii reformatori

este atât de excepțională încât Dumnezeu o preia și o dezvăluie în Apocalipsa 2:24, unde le-a spus protestanților, înainte de 1843: „Nu vă pun altă povară, ci doar ceea ce aveți voi păstrați-o până când eu vin .”

„Vai” atașat intrării în vigoare a acestui decret din Dan.8:14 este atât de „mare” încât Dumnezeu îl semnalează prin anunțarea a trei „mare vai” în Apoc.8:13. Și cu consecințe atât de grave, este urgent să cunoaștem data intrării sale în vigoare. Aceasta a fost tocmai preocuparea „sfinților” din Dan.8:13. Durata este acum revelată ca profetică „2300 de zile”, sau 2300 de ani solari reali, conform codului dat lui Ezechiel, un profet contemporan al lui Daniel (Ezechiel 4:5-6). Acest capitol 8, a cărui temă constă în a pune capăt „păcatului” roman, va găsi elementele care îi lipsesc în Dan.9 unde, și acolo, va fi vorba de „a pune capăt păcatului”, dar de data aceasta, la „păcatul originar care a cauzat pierderea vieții veșnice, de la Adam și Eva. Operațiunea se va baza pe slujirea pământească a lui Mesia Iisus și pe oferirea de bună voie a vieții sale desăvârșite, în răscumpărare pentru păcatele aleșilor săi, și precizez, numai ale acestora. Timpul venirii Lui între oameni este fixat prin profeție în zilele profetice. Mesajul se referă la poporul evreu prioritar, deoarece este în alianță cu Dumnezeu. El dă poporului evreu, pentru a „pune capăt păcatului”, o perioadă de „șaptezeci de săptămâni” care reprezintă 490 de ani-zi reale. Dar indică și mijloacele de datare a punctului de plecare al calculului. „De când cuvântul a anunțat că Ierusalimul va fi zidit, până la uns, sunt... (7 + 62 = 69 de săptămâni).” Trei regi persani au dat această autorizație, dar numai al treilea, Artaxerxes I ' a îndeplinit-o în întregime conform Ezra 7:7. Decretul său regal a fost promulgat în primăvara anului 458 î.Hr. Termenul de 69 de săptămâni plasează începutul slujirii lui Isus Hristos în anul 26. Vizând în special ultimii „șapte ani” rezervați lucrării lui Isus, care a stabilit, prin moartea sa ispășitoare, bazele noului legământ, Spiritul prezintă în versetul 27 din Dan.9, această „săptămână” de zile-ani „în mijlocul” căreia, prin moartea sa voluntară, „face încetarea jertfei și a jertfei”; lucrurile oferite până la Isus Hristos, pentru ispășirea păcatelor. Dar moartea lui vine mai presus de orice pentru a „pune capăt păcatului”. Cum ar trebui să înțelegem acest mesaj? Dumnezeu oferă o demonstrație a iubirii Sale care va capta inimile aleșilor Săi care, prin întoarcerea iubirii și recunoașterii, vor lupta cu ajutorul său împotriva păcatului. 1 Ioan 3:6 confirmă, spunând: „Oricine rămâne în el, nu face păcat; cine păcătuiește nu L-a văzut și nu L-a cunoscut.” Și își întărește mesajul cu multe alte citate.

La nivel doctrinar, noua alianță construită de Isus Hristos o înlocuiește doar pe cea veche. Astfel, ambele legăminte se bazează pe aceeași bază profetică revelată în Dan.9:25. Data – 458 poate servi deci ca bază pentru calcularea celor 70 de săptămâni fixate pentru poporul evreu, dar și pentru cea a celor 2300 de ani-zi efectivi ai lui Dan.8:14 care privesc credința creștină. Datorită acestei precizii date, putem stabili pentru anul 30 moartea lui Mesia și pentru anul 1843 intrarea în aplicare a decretului lui Dan.8:14. Ambele mesaje vin să „pună capăt păcatului” cu consecințe eterne muritoare pentru cei care persistă în a le ignora, unul ca altul, până când moartea îi lovește, sau după sfârșitul timpului harului colectiv și individual care va precede revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Până

la acest punct final, viața permite convertiri sincere care permit accesul la statutul aleșilor.

Pregătirea pentru Apocalipsă

Scrierea cărții este în întregime făcută de Dumnezeu. El este cel care alege cuvintele și în Apocalipsa 22:18-19, el avertizează traducătorii și cărturarii care vor fi responsabili pentru transmiterea sau transcrierea poveștii originale, din generație în generație, că cea mai mică schimbare a cuvintelor îi va afecta. va merita pierderea mântuirii. Așa că aici avem o lucrare deosebită de foarte înaltă sfințenie. Îl pot compara cu un „puzzle” gigantic al cărui asamblare nu ar putea fi finalizată dacă s-ar modifica cea mai mică piesă originală. Lucrarea este așadar divin colosală și, după natura ei, tot ceea ce spune Dumnezeu în ea este adevărat, dar adevărat pentru finalizarea proiectului său mântuitor; pentru că el adresează această profeție „slujitorilor”, mai precis „*robilor săi*”, ai sfârșitului lumii. Profeția va fi interpretabilă numai atunci când elementele profețite sunt pe cale să se împlinescă sau, în cea mai mare parte, să se împlinescă.

Durata totală a duratei proiectului de salvare divină a fost întotdeauna ignorată de oameni. În felul acesta, în orice moment, slujitorul lui Dumnezeu putea nădăjdui să fie martor la sfârșitul lumii, iar Pavel mărturisește acest lucru prin cuvintele sale: „*Iată ce spun, fraților, că timpul este scurt ; pentru ca de acum înainte cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea, cei care plâng ca nu plâng, cei care se bucură ca nu se bucură, cei care cumpără ca neposedând și cei care folosesc lumea ca nefolosind-o, pentru că forma acestei lumi trece (1 Cor. 7:29-31).*”

Avem, față de Pavel, avantajul de a ne găsi în acest timp în care Dumnezeu va pune capăt selecției sale aleșilor veșnici. Și astăzi sfatul său inspirat ar trebui să fie pus în aplicare de către adevărații aleși ai veacului nostru final. Lumea va trece și numai viața veșnică a aleșilor va continua. De asemenea, cuvintele lui Dumnezeu în Hristos, „*Vin repede*”, din Apocalipsa 1:3, sunt adevărate, perfect justificate și adaptate pentru acest timp final care este al nostru; la nouă ani de la întoarcerea sa, la momentul scrierii acestui text.

Am văzut în Dan.7:25 că scopul Romei era „*să schimbe vremurile și legea divină*”. Înțelegerea misterelor Apocalipsei lui Isus Hristos, date apostolului Ioan reținut pe insula Patmos, se bazează în esență pe cunoașterea timpului adevărat

stabilit de Dumnezeu. Subiectul timpului este așadar fundamental pentru înțelegerea Apocalipsei, pe care Dumnezeu o structurează pe această noțiune de timp. El va juca așadar pe imprecizia acestor date pentru ca cartea să-și păstreze caracterul misterios inofensiv care îi va permite să traverseze cele 20 de secole ale erei noastre fără a fi distrusă de entitățile acuzate și denunțate. Timpurile schimbate, și mai ales calendarul stabilit de Roma la o dată falsă legată de nașterea lui Isus, nu au permis aleșilor să fie înșelați atunci când interpretează profețiile divine; asta pentru că Dumnezeu prezintă în profețiile sale durate al căror început și sfârșit se bazează pe acțiuni istorice ușor identificabile și datate de istoricii de specialitate.

Dar în Apocalipsă, noțiunea de timp este esențială, deoarece pe ea se sprijină întreaga structură a cărții. Prin urmare, înțelegerea sa a depins de interpretarea corectă a Sabatului cerut și restaurat de Dumnezeu în 1844. Slujirea mea, începută în 1980, a urmărit să dezvăluie importanța rolului profetic al Sabatului, care profetește marele rest al mileniului al șaptelea, despre Dumnezeu și aleșii Săi, tema din Apoc.20. Conform versetului 2Pt.3:8, „ *o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi* ”, legătura stabilită între imaginea celor șapte zile ale creației revelată în Gen.1 și 2 și cele șapte zile. mii de ani din timpul total al proiectului divin, singuri au făcut posibilă înțelegerea mea a ansamblului structurii cărții. Cu această cunoaștere, profeția devine mai clară și dezvăluie, perlă cu perlă, toate secretele ei.

Astfel, profeția prinde viață și eficiență numai dacă mesajul poate fi legat de o dată din istoria erei creștine. Aceasta este ceea ce mi-a permis să realizez inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu în Isus Hristos. De asemenea, pot să declar această „ *carte mică, deschisă* ”, confirmând realizarea planului divin anunțat în Apocalipsa 5:5 și 10:2.

În ceea ce privește arhitectura sa, viziunea Apocalipsei acoperă timpul erei creștine dintre sfârșitul timpului apostolic, în jurul anului 94 și sfârșitul mileniului al șaptelea, care va urma revenirea finală a lui Isus Hristos în 2030. Prin urmare, împărtășește cu Daniel. capitolele 2, 7, 8, 9, 11 și 12 prezentare generală a erei creștine. Pentru creștini, principala învățătură obținută din studiul acestei cărți este data cheie a primăverii anului 1843 stabilită de Dan.8:14, dar și a toamnei lui 1844 în care s-a încheiat încercarea credinței. Din toamna lui 1844, Dumnezeu a pus bazele credinței adventiste de ziua a șaptea. Aceste două date sunt atât de importante încât Dumnezeu le va folosi pentru a-și structura viziunea asupra Apocalipsei. Pentru a înțelege pe deplin valoarea acestor două date apropiate, trebuie să ne raportăm la 1843, începutul unui test de credință pentru cuvântul profetic. Primele victime spirituale au căzut la această dată prin respingerea lor disprețuitoare față de primul anunț adventist al lui William Miller. Dar timpul încercării le oferă o a doua șansă cu al doilea anunț al întoarcerii lui Isus pentru 22 octombrie 1844. Pe 23 octombrie procesul se încheie și judecata lui Dumnezeu poate fi astfel formulată și revelată. Testul colectiv s-a încheiat, dar conversia individuală este încă posibilă. Mai mult decât atât, de fapt, toți adventiștii observă odihna romană de duminica care nu este încă identificată ca păcat. Iar Sabatul este adoptat treptat de adventiști în mod individual, fără ca rolul său major să fie

realizat de toți adventiștii. Acest raționament mă duce la favor pentru sfârșitul falsei credințe protestante, data primăverii 1843 și pentru începutul adventismului binecuvântat de Dumnezeu, data toamnei de 23 octombrie 1844. Deja, la evrei, primăvara și toamna erau legate. dând naștere unor festivaluri care celebrau teme complementare diametral opuse; dreptatea veșnică a „mielului” înjunghiat din „Paștele” primăverii, pe de o parte, și sfârșitul păcatului „țapului” ucis pentru „ziua ispășirii” păcatelor, a toamnei, a altundeva. Cele două sărbători religioase și-au găsit împlinirea în Paștele anului 30 în care Mesia Isus și-a dat viața. Primăvara anului 1843 și 22 octombrie 1844 sunt, de asemenea, legate în sens, deoarece scopul testului credinței este „a pune capăt păcatului” conform Dan.7:24; ceea ce constituie practica odioasă a odihnei săptămânale în prima zi, în timp ce Dumnezeu a rânduit-o pentru a șaptea pe care chiar a sfințit-o pentru acest folos, de la sfârșitul primei săptămâni a creației pământești; în 2021, cu 5991 de ani înaintea noastră.

Putem favoriza și data decretului din Daniel 8:14 care definește data primăverii 1843. Pentru a justifica această alegere, trebuie să considerăm că acest moment întrerupe toate relațiile stabilite până atunci între Dumnezeu și creaturile sale; Dumnezeu care a întreprins, de la această dată, o selecție finală construită pe două anunțuri adventiste succesive. Din primăvara anului 1843, Sabatul era convenit, dar Dumnezeu nu avea de gând să-l dea câștigătorilor testului decât în toamna lui 1844, ca semn binecuvântat și sfințit că ei îi aparțineau, în conformitate cu învățătura biblică a lui Eze.20:12-20, așa cum am văzut mai devreme.

În această carte, capitolul 5 își propune să ne amintească că, fără victoria plătită atât de scump de Isus Hristos, „*Mielul lui Dumnezeu*”, orice ajutor divin, toată lumina revelată ar fi fost imposibilă și, prin urmare, niciun suflet uman nu ar fi putut fi salvat. Lumina lui profetică îi salvează pe aleșii săi la fel de mult ca și răstignirea sa acceptată de bunăvoie. Credința în jertfa lui ne impută „*dreptatea lui veșnică*” conform Dan. 7:24, dar Revelația sa ne luminează calea și ne arată capcanele spirituale întinse de diavol, pentru a ne face să împărtășim soarta lui cumplită. În acest caz, mântuirea ia o formă concretă.

Iată un exemplu de aceste capcane subtile. Biblia este privită corect și considerată a fi Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, aceste cuvinte au fost scrise de bărbați cufundați în contextul timpului lor. Totuși, dacă Dumnezeu nu se schimbă, dușmanul său diavolul, Satana, își schimbă oportun strategia și comportamentul față de aleșii lui Dumnezeu, în timp. Acesta este motivul pentru care diavolul acționând ca o imagine de „*balaur*” a războiului său deschis de persecuție, în timpul său, dar numai pentru acea vreme, Ioan a putut declara în I Ioan 4:1 până la 3: „*Iubiților, nu credeți în orice duh; ci încercați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci mulți profeți mincinoși au ieșit în lume. Recunoaște Duhul lui Dumnezeu în aceasta: orice duh care mărturisește pe Isus Hristos venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este al lui Dumnezeu, este cel al antihristului, despre a cărui venire ați auzit și care acum este deja în lume.*» În cuvintele sale, Ioan specifică „*veniți în trup*” doar pentru a-l identifica pe Hristos din mărturia martorului său ocular. Dar afirmația sa „*orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este al lui*

Dumnezeu ” și-a pierdut valoarea de când religia creștină a căzut în apostazie și păcat din 7 martie 321, renunțând la practica adevăratului Sabat al adevăratei zile a șaptea sfințite. de către Dumnezeu. Practicarea păcatului, până în 1843, a redus valoarea „ *mărturisirii lui Iisus Hristos venit în trup* ” și, de la aceeași dată, i-a lipsit orice valoare; ultimii dușmani ai lui Isus Hristos pretind că-și folosesc „ **numele** ” așa cum a anunțat în Matei 7:21 până la 23: „ *Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci numai cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor spune în ziua aceea: Doamne, Doamne, nu am proorocit noi **în numele Tău** ? Nu scoatem noi demonii **prin numele tău** ? Și nu am făcut noi multe minuni **prin numele tău** ? Atunci le voi spune deschis: **Nu v - am cunoscut niciodată**, depărtați-vă de la Mine, cei care săvârșiți nelegiuirea.* ” „ **Niciodată** ” ! **Prin urmare**, aceste „ minuni ” au fost săvârșite de diavol și demonii săi.

Apocalipsa pe scurt

În prologul capitolului 1, începutul glorioasei Sale Revelații, Duhul ne prezintă meniul sărbătorii pregătit. Acolo găsim tema anunțului revenirii glorioase a lui Isus Hristos, organizată deja în 1843 și 1844, pentru a testa credința universală și în principal protestantă americană; această temă este omniprezentă: versetul 3, *Căci timpul este aproape* ; versetul 7, *iată că vine cu norii...* ; versetul 10, *am fost luat de Duhul în ziua Domnului și am auzit în spatele meu un glas tare ca sunetul unei trâmbițe* . Transportat de Duhul, Ioan se regăsește în ziua întoarcerii glorioase a lui Isus, Ziua Domnului , „ zi mare și înfricoșătoare ” conform Mal.4:5, și are *în spate* trecutul istoric al erei creștine. prezentat sub simbolul a șapte nume împrumutate din *șapte orașe din Asia* (Turcia de astăzi). Apoi, ca și în Daniel, cele trei teme *de litere, peceți și trâmbițe* vor acoperi în paralel întreaga epocă creștină, dar fiecare dintre ele este împărțită în două capitole. Un studiu detaliat va dezvălui că această împărțire are loc la data esențială a anului 1843 stabilită în Dan.8:14. În cadrul fiecărei teme, mesaje adaptate standardelor spirituale stabilite în Daniel, pentru erele vizate, marchează 7 momente din timpul parcurs; 7, numărul **sfințirii divine** care îi servește drept „ *pecete* ” și care va fi tema Apoc.7.

Explicația care vine nu a fost niciodată făcută efectivă pentru că noțiunea de timp este revelată doar prin semnificația numelor celor „șapte biserici” citate în primul capitol. În tema scrisorilor, din Apoc. 2 și 3, nu găsim nicio precizie în forma: „primul înger, al doilea înger... etc. » ; așa cum va fi cazul „ *peceților, trâmbițelor și ultimelor șapte plăgi ale mâniei lui Dumnezeu* ”. În felul acesta unii au putut crede că mesajele erau adresate, cu adevărat și literal, creștinilor care trăiesc în aceste orașe din Capadocia antică, din Turcia actuală. Ordinea în care profeția prezintă aceste nume de orașe urmează cronologic ordinea în care s-au împlinit faptele istorice religioase de-a lungul erei creștine. Și conform revelațiilor deja obținute de cartea lui Daniel, Dumnezeu definește caracterul pe care îl dă fiecărei epoci prin semnificația numelui orașului său. Succesiv, ordinea revelată se traduce astfel:

1- *Efes* : sens: lansare (cea a Adunării sau sanctuarul lui Dumnezeu).

2- *Smirna* : sens: smirnă (miros plăcut și îmbălsămarea morților pentru Dumnezeu; persecuțiile romane ale aleșilor credincioși între 303 și 313).

3- *Pergamon* : însemnând: adulter (de la abandonarea Sabatului la 7 martie 321. În 538, regimul papal instituit oficializat religios restul primei zile redenumit Duminica).

4- *Tiatira* : sens: urâciune și suferință muritoare (desemnează vremea Reformei protestante care a denunțat deschis caracterul diabolic al credinței catolice; vremea privitoare la secolul al XVI-lea ^{când} datorită tipăririi mecanice s-a favorizat răspândirea Bibliei).

5- *Sardes* : sensuri duble și opuse: piatră convulsivă și prețioasă. (Revelează judecata pe care Dumnezeu o duce mai departe testul credinței din 1843-1844: sensul convulsiv se referă la credința protestantă respinsă: „Sunteți morți”, iar piatra prețioasă îi desemnează pe aleșii câștigători ai testului: „*ei vor umbla cu eu îmbrăcată în haine albe pentru că sunt demne.*”

6- *Philadelphia* : adică: iubire frățească (pietrele prețioase din *Sardes* au fost adunate în instituția adventistă de ziua a șaptea din 1863; mesajul este acordat pentru anul 1873 definit de Dan.12:12. Binecuvântată în acest moment, ea este totuși avertizat împotriva riscului de a avea *coroana* „*luată*”).

7- *Laodicea* : adică: oamenii judecați: „*nici rece, nici cald, ci călduț*” (*Filadelfia* este cea care are „*cunoana luată*”: „*Ești nefericit, nefericit, sărac, orb și gol*”. Instituția nu și-a imaginat că va fi testat și testat, între 1980 și 1994, printr-un test de credință identic cu cel care a câștigat pionierilor săi din 1844 binecuvântarea lor divină: în 1994, instituția a căzut, dar mesajul a continuat de adventiștii împrăștiați pe care Dumnezeu îi identifică și îi selectează prin dragostea lor pentru lumina Sa profetică revelată și prin natura blândă și supusă care îi caracterizează pe adevărații ucenici ai lui Isus Hristos din toate veacurile).

„*În continuarea*” timpului pământesc care s-a încheiat cu revenirea glorioasă a lui Hristos Dumnezeu, Apo.4 va reprezenta prin simbolul „24 de tronuri”, o scenă a judecății cerești (în ceruri) în care Dumnezeu își va reuni *aleșii* astfel încât ei îi judecă pe cei răi morți. În paralel cu Apocalipsa 20, acest capitol acoperă „o mie de ani” ai mileniului al șaptelea. Clarificare: de ce 24, și nu 12, tronuri? Din cauza împărțirii erei creștine în două părți la datele 1843-1844 ale începutului și sfârșitului testului credinței vremii.

Apoi, ca o parte importantă, Apocalipsa 5 va evidenția importanța înțelegerii cărții profețiilor; care va fi posibilă numai prin biruința obținută de dumnezeiescul nostru Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos.

Timpul erei creștine va fi cercetat din nou în Apoc.6 și 7 sub privirea unei teme noi; cel al „șapte peceti”. Primii șase vor prezenta actorii principali de pe scenă și semnele vremurilor care caracterizează cele două părți ale împărțirii erei creștine: până în 1844, pentru Apo.6; iar din 1844, pentru Apo.7.

Apoi vine tema „*trâmbițelor*” care simbolizează pedepse de avertizare pentru primele șase din Apoc. 8 și 9 și pedeapsa definitivă, pentru „*a șaptea trâmbiță*”, întotdeauna pusă deoparte, în Apoc. 11:15 la 19.

În spatele Apo.9, Apo.10 vizează timpul sfârșitului lumii, evocând situația spirituală a celor doi mari dușmani ai lui Iisus Hristos care pretind că sunt el: credința catolică și credința protestantă, la care se alătură adventismul oficial căzut încă din 1994. Capitolul 10 încheie prima parte a revelațiilor cărții. Dar

subiectele principale importante vor fi abordate și dezvoltate în capitolele care urmează.

Astfel Apo.11 va relua privirea de ansamblu asupra erei creștine și va dezvolta, în principal, rolul important al Revoluției Franceze, al cărei ateism național consacrat este folosit de Dumnezeu, sub numele simbolic de „fiara care se ridică din adâncuri”, pentru a distruge puterea regimului catolic al „fiarei care se ridică din mare”, în Apoc.13:1. Pacea religioasă universală, menționată în Apo.7, va fi astfel obținută și remarcată în 1844. Apoi, luând acest ^{regim revoluționar} ca imagine a iminentului al treilea război mondial sau „trâmbița a șasea” din Apo.9:13, care constituie adevăratul „Al doilea vai” prin anunțul din Apocalipsa 8:13, tema finală a „Trâmbiței a șaptea”, care este îndeplinită prin întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos, este prezentată.

În Apocalipsa 12, Duhul ne prezintă o altă privire de ansamblu asupra erei creștine. El își completează informațiile, în special despre situația diavolului și a susținătorilor săi îngerești. El ne învață că, după victoria sa pe cruce, în numele ceresc al lui Mihail deja citat în Dan. 10:13, 12:1, numele pe care l-a purtat în cer înainte de întruparea sa umană în Isus, Domnul nostru a curățat cerul de prezența rea și că au pierdut pentru totdeauna accesul la dimensiunile cerești create de Dumnezeu. Iată câteva vești bune! Victoria lui Isus a avut consecințe cerești fericite pentru frații noștri cerești eliberați de ispitele și gândurile demonilor. De la această expulzare, ei au fost limitați la dimensiunea noastră pământească, unde vor fi uciși împreună cu dușmanii pământești ai lui Dumnezeu, în 2030, la întoarcerea glorioasă a lui Hristos Dumnezeu. În această imagine de ansamblu, Spiritul imaginează succesiunile „balaurului” și „șarpelui” care desemnează, respectiv, cele două strategii de luptă a diavolului: războiul deschis, al Romei imperiale sau papale denunțate și seducția religioasă înșelătoare a romanului. Papalitatea Vaticanului, demascată, aproape umanistă. În imagini subtile împrumutate din experiențele evreilor, „pământul își deschide gura” pentru a înghiți agresiunea papală a ligilor catolice. După cum tocmai am văzut, lucrarea va fi realizată de revoluționarii ateii francezi. Dar va fi început și de trupele protestante ale unui fals creștinism agresiv, războinic. Prezentarea generală se va încheia cu mențiunea „restul posterității femeii”. Apoi Duhul dă definiția sa despre adevărații sfinți ai timpului final: „Aceasta este perseverența sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și păstrează mărturia lui Isus”. Duhul îi desemnează în acești termeni pe cei care, ca mine, se agață de Revelația sa profetică și nu lasă pe nimeni să o smulgă, adunând până la sfârșit, mărgăritarele dăruite de cer.

Capitolul 13 prezintă cei doi dușmani religioși agresivi care poartă credința creștină. Ca atare, el le imaginează prin două „fiare”, dintre care a doua a apărut din prima, așa cum sugerează relația dintre cuvintele „mare și pământ” din povestea Genezei care le definesc în acest capitol 13. Prima a acționat înainte 1844 și al doilea va apărea abia în ultimul an al timpului pământesc, marcând astfel sfârșitul timpului de har oferit oamenilor. Aceste două „fiare” sunt, pentru prima, catolice, biserica-mamă, iar pentru a doua, bisericile protestante reformate care au venit din ea, fiicele ei.

Acoperind doar a doua parte a erei creștine din 1844, Apocalipsa 14 evocă cele trei mesaje ale adevărilor adventiste de ziua a șaptea în condiții eterne: slava lui Dumnezeu care cere restaurarea practicării sfântului său Sabat, condamnarea sa a romano-catolicismului, și condamnarea sa a protestantismului, care își onorează duminica pe care el o desemnează drept „*semn*” al autorității umane și diabolice a Romei imperiale și papale. Când timpul misiunii pregătitoare se va încheia, succesiv, cu răpirea sfinților aleși imaginați de „*seceriș*”, și distrugerea învățătorilor răzvrățiți și a tuturor necredincioșilor, acțiuni imaginate de „*vinsem*”, pământul va redeveni „*abis*” din prima zi a creației, lipsit de toate formele de viață terestră. Totuși, va păstra în viață „*o mie de ani*”, un locuitor ales, Satana, diavolul însuși, care așteaptă distrugerea sa la judecata de apoi, precum și toți ceilalți oameni și îngeri rebeli.

Rev.15 se concentrează pe momentul încheierii perioadei de probă.

Apocalipsa 16 dezvăluie „*cele șapte plăgi din urmă ale mâniei lui Dumnezeu*” care lovesc, după sfârșitul timpului de probă, ultimii răzvrățiți necredincioși care devin din ce în ce mai agresivi, până la decretarea morții observatorilor dreptilor. Sabatul divin înainte de a șaptea plagă.

Apocalipsa 17 este în întregime dedicat identificării „*marii curve*” numită „*Babilonul cel Mare*”. În acești termeni Duhul desemnează „*cetatea cea mare*” imperială și papală, Roma. Judecata lui Dumnezeu asupra ei este astfel revelată în mod clar. De asemenea, capitolul anunță judecata ei viitoare și distrugerea prin foc, pentru că Mielul și aleșii lui credincioși o vor birui.

Apocalipsa 18 vizează timpul „*secerișului*” sau pedepsei „*Babilonului cel Mare*”.

Apocalipsa 19 descrie revenirea glorioasă a lui Isus Hristos și confruntarea lui cu forțele rebele pământești îngrozite.

Apo.20 vizează timpul celor o mie de ani ai mileniului al șaptelea trăit în mod foarte diferit, în cer de către cei aleși și pe pământul pustiu, izolat de Satana. La sfârșitul celor o mie de ani, Dumnezeu va organiza judecata de apoi: anihilarea de către focul terestru celest și subteran a tuturor răzvrățiților umani terestre și angelici cerești.

Apo.21 descrie gloria Adunării formată prin adunarea aleșilor răscumparați prin sângele lui Isus Hristos. Perfecțiunea aleșilor este ilustrată prin comparații cu ceea ce pământul oferă mai de preț oamenilor: aur, argint, perle și pietre prețioase.

Apo.22 evocă în imagine întoarcerea în Edenul pierdut, găsit și instalat pentru veșnicie pe pământul păcatului regenerat și transformat pentru a deveni tronul universal al unicului și unic mare Dumnezeu, creator, legiuitor și mântuitor care domină peste toate universurile sale. cu răscumpărarea ei pământească.

Aici se încheie această prezentare rapidă a cărții Apocalipsa, al cărei studiu detaliat va confirma și întări ceea ce tocmai s-a spus.

Adaug această explicație extrem de spirituală care dezvăluie raționamentul ascuns al minții lui Dumnezeu. El transmite mesaje nebănuite prin aluzii subtile că Biblia ne va lumina. Urmând, în construirea Apocalipsei, aceleași procese pe care le-a folosit pentru construirea revelațiilor sale date lui Daniel, Dumnezeu confirmă că „*nu se schimbă*” și că va fi „*veșnic la fel*”. De asemenea, am găsit în Apocalipsă aceeași metodă de a pune în paralel trei teme care sunt „*scrisorile*”

către Adunări ”, „ pecețile ” și „ trâmbițele ”. Potrivit Apo.5, unde Apocalipsa este imaginea de o carte închisă de „ șapte peceți ”, doar deschiderea „ cel de-al șaptelea sigiliu ” va autoriza accesul la dovezi care vor confirma în capitolele 8 până la 22, interpretările și suspiciunile. ridicată de studiul capitolelor 1 până la 6. Capitolul 7 este deci cheia pentru a pătrunde în înțelegerea misterelor revelate. Și să nu fii surprins, pentru că tema lui este tocmai Sabatul, care a făcut toată diferența între adevărata și falsă sfințenie încă din 1843. Așadar, găsim în Apo.7, marele adevăr care a ciuruit religia protestantă în primăvara anului 1843. Apocalipsa nu va face decât să confirme această învățătură fundamentală revelată lui Daniel. Dar, pentru adventism, care a apărut la această dată ca învingător, Apocalipsa va dezvălui pentru 1994, un test care îl va cerne la rândul său. Această nouă lumină va face , din nou, „ din nou ”, „ diferența dintre cei care slujesc lui Dumnezeu și cei care nu-I slujesc ”, sau mai mult.

Partea a doua: studiul detaliat al Apocalipsei

Apocalipsa 1: Prolog – Întoarcerea lui Hristos – tema adventistă

Prezentarea

Versetul 1: „ Apocalipsa lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu pentru a le arăta ~~slujitorilor~~-Săi lucrurile care trebuie să se întâmple repede, și pe care le-a făcut cunoscut, trimițând îngerul Său, slujitorului Său Ioan... ”.

Ioan, apostolul pe care l-a iubit Isus, este depozitarul acestei Revelații divine pe care o obține de la Tatăl în numele lui Isus Hristos. Ioan, în ebraică „Yohan”, înseamnă: Dumnezeu a dat; și este și prenumele meu. Nu a spus Isus: „ *Celui ce are, i se va da* ”? Acest mesaj este „ *dat* ” de „ *Dumnezeu* ” Tatăl, deci cu conținut nelimitat. Pentru că de la învierea Sa, Iisus Hristos și-a reluat atributele sale divine și, ca Tată ceresc, poate, din ceruri, să acționeze în favoarea slujitorilor săi sau mai precis a „robilor” săi . După cum se spune, „avertizat este prearmat”. Dumnezeu este de această părere și o dovedește, adresând slujitorilor săi revelații despre viitor. Expresia „ *ce trebuie să se întâmple prompt* ” poate fi surprinzătoare când știm că mesajul a fost dat în anul 94 d.Hr. și că acum suntem în 2020-2021, momentul în care a fost scris acest document. Dar descoperind mesajele lui, vom înțelege că aceasta „ prompt » capătă un sens literal, deoarece destinatarii lor vor fi contemporani cu revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Această temă va fi în Apocalipsa omniprezentă, deoarece Apocalipsa se adresează ultimilor „adventiști” selectați de Dumnezeu, prin credință demonstrată într-un test final construit pe datele din Apoc.9:1-12, care tratează tema „ *Trâmbița a cincea* ”. În acest capitol, versetele 5 și 10 citează o perioadă profetică de „ *cinci luni* ” interpretată greșit până la mine. În studiul meu asupra subiectului, această durată a determinat o nouă dată care ar trebui să anunțe întoarcerea lui Isus pentru 1994, anul real 2000 al adevăratei nașteri a lui Hristos. Acest test de credință a pus la încercare, pentru ultima oară, adventismul oficial, care a devenit călduț și formalist și care se pregătea să încheie un pact cu cei pe care Dumnezeu îi descoperă dușmani în Apocalipsa sa. Din 2018, cunosc data adevăratei întoarceri a lui Iisus Hristos și nu se bazează pe nicio dată din profețiile lui Daniel și Apocalipsa, ale căror durate cuantificate au fost toate realizate prin îndeplinirea rolului lor de cernere la momentele stabilite. Adevărata întoarcere a lui Isus poate fi înțeleasă din relatarea Genezei, crezând că cele șapte zile ale săptămânilor noastre sunt construite pe imaginea celor 7.000 de ani ai întregului plan conceput de Dumnezeu, pentru a elimina păcatul și păcătoșii și pentru a-i aduce în eternitatea lui. așei dragi selectați în primii 6000 de ani. La fel ca porțiunile sanctuarului sau

tabernacolului ebraic, timpul de 6000 de ani este alcătuit din trei treimi din 2000 de ani. Începutul ultimei treimi a fost marcat, pe 3 aprilie, 30, de moartea ispășitoare a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Un calendar evreiesc confirmă această dată. Revenirea sa este așadar stabilită pentru primăvara anului 2030, 2000 de ani mai târziu. Știind că întoarcerea lui Hristos este înaintea noastră, atât de aproape, cuvântul „**prompt**” » din cuvintele lui Isus este perfect justificată. Astfel, deși a rămas cunoscută și citită de-a lungul secolelor, cartea Apocalipsa a rămas închisă, înghețată, pecetluită, până la vremea sfârșitului, care privește generația noastră.

Versetul 2: „... care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, tot ce a văzut.”

Ioan mărturisește că și-a primit viziunea de la Dumnezeu. O viziune care constituie mărturia lui Isus Hristos pe care Apocalipsa 19:10 o definește ca fiind „*duhul profeției*”. Mesajul se bazează pe imagini „*văzute*” și cuvinte auzite. Ioan a fost smuls din contingentele pământești de către Duhul lui Dumnezeu care i-a revelat în imagini marile teme ale istoriei religioase a erei creștine; se va încheia cu întoarcerea sa glorioasă și formidabilă pentru dușmanii săi.

Versetul 3: „*Ferice de cel ce citește și aude cuvintele profeției și păzește lucrurile care sunt scrise în ea! Căci timpul este aproape.*”

Îmi iau pentru mine partea care mi se cuvine, fericirea pentru „*cel ce citește*” cuvintele profeției, pentru că Domnul dă verbului citit un sens logic precis. El dă explicația în Isaia 29:11-12: „*Toată revelația vă este ca cuvintele unei cărți pecetluite care sunt date unui om care știe să citească, spunând: Citiți aceasta! Și cine răspunde: nu pot, pentru că este pecetluită; sau ca o carte pe care cineva o dă unui om care nu știe să citească, spunând: Citește asta! Și cine răspunde: nu știu să citesc.*” Versetul 13, care urmează, dezvăluie cauza acestei incapacități: „*Domnul a zis: Când se apropie acest popor de Mine, mă cinstește cu gura și cu buzele; dar inima lui este departe de mine și teama pe care o are de mine este doar un precept al tradiției omenesci.*” Termenul „*sigilat*” sau sigilat descrie aspectul Apocalipsei, ilizibil pentru că este sigilat. Prin urmare, pentru a-l deschide și a desigila în întregime, eu, un alt Ioan al timpului final, am fost chemat de Dumnezeu; aceasta pentru ca toți aleșii săi adevărați să „*asculte și să păzească*” adevărurile revelate în cuvintele și imaginile profeției. Aceste verbe înseamnă „a înțelege și a pune în practică”. În acest verset, Dumnezeu îi avertizează pe aleșii săi că vor primi, de la unul dintre frații lor în Hristos, „*cel care citește*”, lumina care explică tainele profeției pentru ca ei, la rândul lor, să se bucure și să pună învățătura lui, în practică. Ca și în timpul lui Isus, credința, încrederea și smerenia vor fi așadar necesare. Prin această metodă, Dumnezeu cerne și îndepărtează oamenii care sunt prea mândri pentru a fi învățați. Așadar, le spun aleșilor: „*Uitați omule, acest mic traducător și transmițător oficial și priviți la adevăratul Autor: Dumnezeul Atotputernic Iisus Hristos*”.

Versetul 4: „*Ioan celor șapte Biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă de la Cel ce este, care a fost și care va veni și de la cele șapte duhuri care sunt înaintea tronului său...*”

Mențiunea „*șapte Adunări*” este suspectă, deoarece *Adunarea* cu A mare este, una, perpetuă. Prin urmare, „*Șapte Adunări*” desemnează în mod necesar

Adunarea unificată a lui Isus Hristos în șapte ere marcate și succesive. Lucrul va fi confirmat și știm deja că Dumnezeu împarte epoca creștină în 7 timpuri particulare. Referirea la Asia este utilă și justificată, deoarece numele prezentate în versetul 11 sunt cele ale orașelor care există în Asia Mică, în Anatolia antică situată la vestul Turciei de astăzi. Spiritul confirmă deja limita Europei și începutul continentului asiatic. Dar cuvântul *Asia* ca și cuvântul Anatolia ascunde un mesaj spiritual. Ele înseamnă: **răsăritul soarelui** în akkadiană și greacă și sugerează astfel tabăra lui Dumnezeu vizitată de Isus Hristos, „*soarele răsărit*”, în Luca 1:78-79: „*Mulțumită măruntaielor milei Dumnezeului nostru, prin virtutea căreia soarele răsărit ne-a vizitat de sus, pentru a da lumină celor ce stau în întuneric și în umbra morții, pentru a ne îndrepta pașii pe calea păcii.* » El este, de asemenea, „*soarele dreptății*” din Mal.4:2: „*Dar pentru voi, care vă temeți de numele Meu, va răsări soarele dreptății și vindecarea va fi sub aripile lui; vei ieși și vei sări ca vițeei dintr-un grajd.*” Formula salutului este în concordanță cu scrisorile pe care creștinii le-au schimbat pe vremea lui Ioan. Cu toate acestea, Dumnezeu este desemnat printr-o expresie nouă, necunoscută până acum: „*din cel ce este, care a fost și care va veni*”. Această expresie reflectă doar, în limba greacă originală și în alte traduceri, semnificația numelui ebraic al lui Dumnezeu: „YaHWéH”. Este verbul „a fi” conjugat la persoana a treia singular la timpul imperfect din ebraică. Acest timp numit imperfect exprimă împlinirea care se extinde în timp, deoarece timpul prezent nu există în conjugarea ebraică. „*și cine vine*”, confirmă în continuare tema întoarcerii lui Isus Hristos, adventismul. Se confirmă astfel deschiderea credinței creștine către păgâni; pentru ei Dumnezeu își adaptează numele. Apoi, apare o altă noutate pentru a desemna Duhul Sfânt: „*cele șapte Duhuri care sunt înaintea tronului său*”. Acest citat va apărea în Apocalipsa 5:6. Numărul 7 desemnează sfințirea, în acest caz, aceea a Duhului divin revărsat în creaturile sale, așadar, „*în fața tronului său*”. În Apoc.5:6, „*mielul ucis*” este legat de aceste simboluri, profeția confirmă astfel atotputernicia divină a lui Isus Hristos. „*Cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu*” sunt simbolizate de „*sfeșnicul cu șapte ramuri*” al tabernacolului ebraic care proorocește planul de mântuire al lui Dumnezeu. Programul lui a fost astfel clar conturat. De când Adam, 4000 de ani, și prin moartea sa Isus ispășește păcatele aleșilor pe 3, 30 aprilie, el rupe astfel vălul păcatului și deschide accesul în cer aleșilor răscumparați în ultimele două mii din cei șase mii de ani programați. pentru alegerea aleșilor împrăștiați, până la sfârșitul lumii, între neamurile întregului pământ.

Versetul 5: „*...și de la Isus Hristos, martor credincios, întâiul născut dintre morți și prințul împăraților pământului! Celui care ne iubește, care ne-a izbăvit de păcatele noastre prin sângele Lui.*”

Numele „*Iisus Hristos*” este legat de slujirea pământească pe care Dumnezeu a venit să o îndeplinească pe pământ. Acest verset ne amintește de lucrările sale îndeplinite pentru a obține mântuirea prin har pe care el o oferă numai aleșilor săi. În fidelitatea sa perfectă față de Dumnezeu și valorile sale, Isus a fost „*martorul credincios*” propus ca model de imitat, apostolilor și ucenicilor săi din toate timpurile, inclusiv ale noastre. Moartea lui a fost profetită prin moartea primului animal ucis pentru a se îmbrăca cu goliciunea lui Adam și a

Evei după păcatul lor. Prin el, el a fost, așadar, într-adevăr „*întâiul născut dintre morți*”. Dar el este, de asemenea, datorită importanței sale divine, numai moartea lui a avut eficiența și puterea de a condamna diavolul, păcatul și păcătoșii. El rămâne „*întâiul născut*” mai presus de toți „*primul născut*” din istoria religioasă. Gândindu-se la moartea sa, făcută necesară pentru a răscumpăra păcatul aleșilor Săi, Dumnezeu a ucis pe toți oamenii și animalele „*întâi născuți*” din Egiptul răzvrătit, chipul păcatului, pentru a „*elibera*” poporul său evreu din sclavie, deja un simbol și o imagine a „*păcatului*”. Ca „*întâi născut*”, dreptul de întâi născut spiritual îi aparține. Prezentându-se ca „*prinț al împăraților pământului*”, Isus devine un slujitor al celor răscumpărați. „*Regii pământului*” sunt cei care intră în împărăția lui răscumpărată prin sângele Lui; vor moșteni pământul reînnoit. Este un lucru uimitor să descoperi nivelul de smerenie, compasiune, prietenie, fraternitate și iubire al ființelor cerești care au rămas fidele standardelor divine ale vieții cerești. Pe pământ, Isus a spălat picioarele apostolilor Săi, confirmând în același timp că el este „*Stăpânul și Domnul*”. În cer, el va fi veșnic „*prințul*” „*regilor*” săi. Dar „*regii*” vor fi și slujitori ai fraților lor. De asemenea, dându-și titlul de „*prinț*”, Iisus se pune la nivelul diavolului, adversarul și concurentul său învins, pe care îl numește „*prințul acestei lumi*”. Întruparea lui Dumnezeu în Isus a fost motivată de față în față a celor doi „*principi*”; soarta lumii și a creaturilor ei depinde de puterea marelui învingător Isus Michael YaHWÉH. Dar Iisus își datorează victoria doar parțial divinității sale, pentru că a luptat împotriva diavolului în condiții egale, într-un trup de carne identic cu al nostru, la 4000 de ani după lupta pierdută de primul Adam. Starea sa de spirit și hotărârea de a câștiga pentru a-i salva singur pe aleșii lui i-au dat victoria. El a deschis calea aleșilor săi arătând că un „*miel*” docil poate învinge „*lupii*” devorând carne și duhuri, cu ajutorul Dumnezeului credincios și adevărat.

Versetul 6: „*Și cine ne-a făcut împărăție, preoți ai lui Dumnezeu Tatăl Său, Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin!* »

Ioan este cel care definește ceea ce constituie Adunarea aleșilor. În Isus Hristos, Israelul antic continuă în forme spirituale profețite în riturile vechiului legământ. Slujind „*Regelui regilor și Domnul domnilor*”, adevărații aleși participă la domnia sa și, împreună cu el, ei constituie cetățeni ai împărăției cerurilor. Ei sunt, de asemenea, „*preoți*” spirituali, pentru că ei slujesc în templul trupului lor, în care slujesc lui Dumnezeu, oferindu-se în sfințenie pentru slujirea Lui. Și prin rugăciunile lor către Dumnezeu, ei transmit parfumurile oferite pe altarul de tămâie al templului antic al Ierusalimului. Separarea dintre Isus și Tatăl este înșelătoare, dar corespunde concepției pe care mulți creștini falși o au despre subiect. Aceasta este până la punctul de a pretinde că îl „*cinstește*” pe Fiul pe cheltuiala Tatălui. Aceasta a fost vina sau păcatul credinței creștine din 7 martie 321. Pentru mulți, odihna Sabatului este o rânduială care îi privea doar pe evreii din vechiul legământ, dispensația Tatălui. Tatăl și Isus fiind o singură persoană, ei vor suferi mânia lui Isus pe care credeau că îl onorează. În natura sa divină de Tată, Isus deține, și pentru veșnicie, „*slava și puterea, în vecii vecilor! Amin!* » „*Amin*” care înseamnă: este adevărat! Întrădevăr !

Tema adventistă

Versetul 7: „*Iată, El vine cu norii. Și orice ochi o va vedea, chiar și cei care l-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor plânge din pricina lui. Da. Amin!* »

Tocmai, când se întoarce, Isus își va demonstra gloria și puterea. Potrivit Fapte 1:11, el se va întoarce „*în același mod în care s-a înălțat la cer*”, dar întoarcerea sa va fi într-o glorie cerească extremă, care îi va îngrozi pe vrăjmașii; „*cei care l-au străpuns*” opunându-se proiectului său real. Pentru că această expresie se referă doar la ființele umane contemporane cu venirea lui. Când slujitorii săi sunt amenințați cu moartea sau omorâți, Isus le împărtășește soarta pentru că se identifică cu ei: „*Și împăratul le va răspunde: Adevărat vă spun, de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre aceștia mai mici. frații mei, mi le-ați făcut.* (Matei 25:40).” Evreii și soldații romani care l-au răstignit nu sunt incluși în acest mesaj. Duhul lui Dumnezeu impută această acțiune tuturor oamenilor care împiedică lucrarea Sa de mântuire și zădărnicesc pentru ei înșiși și pentru alții oferta Sa de har și mântuire veșnică. Citând „*triburile pământului*”, Isus îi vizează pe falșii creștini prin care se presupune că triburile lui Israel vor fi extinse în noul legământ. Descoperind la întoarcerea lui că se pregăteau să-i omoare pe adevărații aleși, vor avea motive să se plângă, descoperindu-se dușmani ai Dumnezeului care avea să-i salveze. Detaliile programului pentru ultimele zile vor fi dezvăluite împrăștiate pe parcursul capitolelor cărții Apocalipsa. Dar pot spune că Apocalipsa 6:15-16 descrie scena în aceste cuvinte: „*Împărății pământului, cei mari, comandanții militari, cei bogați, cei puternici, toți sclavii și cei liberi, s-au ascuns în peșteri și în stânci de munte. Și au zis munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața celui ce șade pe tron și de mânia Mielului;*”.

Versetul 8: „*Eu sunt alfa și omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel care este, care a fost și care va veni, Cel Atotputernic.* »

Cel care se exprimă astfel este dulcele Isus care și-a găsit slava divină în ceruri, el este „*Atotputernicul*”. Este suficient să legați acest verset cu cele din Apocalipsa 22:13-16 pentru a avea dovada: „*Eu sunt alfa și omega, primul și ultimul, începutul și sfârșitul... /... Eu, Isuse, am l-a trimis pe îngerul meu să vă mărturisească aceste lucruri în Biserici. Eu sunt rădăcina și sămânța lui David, steaua strălucitoare a dimineții.*” Ca și în versetul 4, Isus se prezintă sub atributele Dumnezeului creator, prietenul lui Moise, al cărui nume ebraic este „*YaHWéH*” conform Exo.3:14. Dar precizez că numele lui Dumnezeu se schimbă în funcție de faptul că el este cel care se numește pe sine sau dacă oamenii îl numesc: „*Eu sunt*” devine „*El este*” sub forma „*YaHWéH*”.

Notă adăugată în 2022: Expresia „*alfa și omega*” rezumă întreaga revelație oferită de Dumnezeu în Biblia sa, de la Geneza 1 la Apocalipsa 22. Cu toate acestea, din 2018, sensul profetic al „șase mii” de ani dat celor șase zile ale Săptămâna a fost confirmată fără a pune la îndoială valoarea sa ca șase zile reale, în timpul cărora Dumnezeu a creat pământul și viața pe care urma să o susțină. Dar, păstrându-și sensul profetic, aceste șase zile sau „6000” de ani au făcut posibilă definirea pentru primăvara anului 2030 a întoarcerii biruitoare definitive a lui Isus Hristos și răpirea sfinților săi credincioși. Prin expresia „*alfa și omega*”, Isus le dă sfinților din zilele din urmă o cheie care le va permite să descopere

timpul real al celei de-a doua Sale veniri. Dar a trebuit să așteptăm până în primăvara anului 2018 pentru a înțelege cum să folosim acești 6000 de ani, iar pe 28 ianuarie 2022, să-i asociem cu aceste expresii: „alfa și omega”, „începutul și sfârșitul” .

Versetul 9: „ *Eu, Ioan, fratele tău, care împărtășesc cu tine necazul și împărăția și stăruința în Isus, am fost în insula numită Patmos, din cauza cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus.* »

Pentru un adevărat sclav al lui Isus Hristos, aceste trei lucruri sunt legate: partea în necaz, partea în împărăție și partea în perseverență în Isus. Ioan mărturisește contextul în care a primit viziunea sa divină. Găsindu-l aparent indestructibil, romanii l-au izolat în cele din urmă, în exil pe insula Patmos, pentru a-și limita mărturia la oameni. De-a lungul vieții sale, el nu a încetat niciodată să mărturisească pentru Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L slăvi pe Isus Hristos. Dar putem înțelege și că Ioan a fost dus la Patmos pentru a primi, în liniște, mărturia lui Isus care constituie Apocalipsa, pe care a primit-o acolo de la Dumnezeu.

Să remarcăm în trecut că cei doi autori ai celor două profeții Daniel și Apocalipsa au fost protejați în mod miraculos de Dumnezeu; Daniel a fost salvat de dinții leilor și Ioan a fost eliberat nevătămat dintr-o cuvă plină cu ulei clocotit. Experiența lor ne învață o lecție: Dumnezeu face diferența între slujitorii Săi, protejând într-un mod puternic și supranatural pe cei care îl slăvesc cel mai mult și prezintă aspectul unui model pe care dorește în mod deosebit să-l încurajeze. Lucrarea profetică este astfel desemnată în 1Corinteni 12:31 drept „ *calea mai excelentă* ”. Dar există profeți și profeți. Nu toți profeții sunt chemați să primească viziuni sau profeții de la Dumnezeu. Dar toți aleșii sunt îndemnați să profetească, adică să dea mărturie despre adevărurile Domnului aproapelui lor pentru a-i conduce la mântuire.

Viziunea lui Ioan despre vremurile adventiste

Versetul 10: „ *Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit în spatele meu un glas tare, ca sunetul unei trâmbițe.* ”

Expresia „ *ziua Domnului* ” va favoriza interpretările tragice. În traducerea sa a Bibliei, JN Darby, nu ezită să o traducă prin cuvântul „duminică”, pe care Dumnezeu îl consideră a fi „semnul” uscat *al „fiarei”* condusă de diavol în Apocalipsa 13:16; aceasta opunându-se direct „ *sigiliului* ” său regal , a șaptea zi de odihnă sfințită. Etimologic, cuvântul „Duminică” înseamnă „ziua Domnului”, dar problema vine din faptul că înscrie prima zi a săptămânii odihnei, pe care Dumnezeu nu a poruncit-o niciodată, având la rândul său, manieră perpetuă, sfințită pt. această utilizare în ziua a șaptea. Deci, ce înseamnă cu adevărat „ *ziua Domnului* ” citată în acest verset ? Dar răspunsul a fost deja dat în versetul 7 spunând: „ *Iată, el vine cu norii* ”. » Iată „ *ziua Domnului* ” vizată de Dumnezeu: „ *Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte să vină ziua Domnului, acea zi mare și înfricoșătoare* . (Mal.3:5)”; cel care a creat adventismul și cele trei „așteptări” ale sale de întoarcere a lui Isus, deja îndeplinite cu toate consecințele bune și rele aduse de aceste trei încercări, în 1843, 1844 și 1994. Trăind astfel în 94, Ioan este transportat de Spirit chiar la începutul mileniului al șaptelea, unde Isus se întoarce

în slava Sa divină. Deci ce are el „ *în spatele* ” lui? Întregul trecut istoric al erei creștine; de la moartea lui Isus, 2000 de ani de religie creștină; 2000 de ani în care Isus a stat printre aleșii săi, ajutându-i, în Duhul Sfânt, să învingă răul, așa cum el însuși învinsese pe diavol, păcatul și moartea. „ *Glasul tare* ” auzit „ *în spatele* ” lui este cel al lui Isus care intervine ca „ *o trâmbiță* ”, *pentru a-i avertiza pe aleșii săi și a le dezvălui natura capcanelor religioase diabolice pe care le vor întâlni în viața lor în toate cele „șapte”*. ” epoci pe care le va numi următorul vers.

Versetul 11: „ *Cine a spus: „Ceea ce vezi, scrie-l într-o carte și trimite-l la cele șapte Biserici, la Efes, la Smirna, la Pergam, la Tiatira, la Sardes, la Filadelfia și la Laodiceea.* ”.

Forma aparentă a textului părea să prezinte ca destinatari, la propriu, orașele numite din Asia din timpul lui Ioan; fiecare are propriul mesaj. Dar aceasta a fost doar o aparență înșelătoare menită să mascheze adevăratul sens pe care Isus îl dă mesajelor sale. De-a lungul Bibliei, numele proprii atribuite oamenilor au un sens ascuns în rădăcina lor, din ebraică, caldeană sau greacă. Acest principiu se aplică și numelor grecești ale acestor șapte orașe. Fiecare nume dezvăluie caracterul epocii pe care o reprezintă. Iar ordinea în care sunt prezentate aceste nume corespunde ordinii de avansare în timp programată de Dumnezeu. Vom vedea în studiul Apoc. 2 și 3 unde ordinea acestor nume este respectată și confirmată, semnificația acestor șapte nume, dar cele ale primului și ultimului, „Efes și Laodiceea”, le descoperă numai *lor*, folosirea pe care Duhul o face de ele. Însemnând, respectiv, „a lansa” și „oameni judecați”, găsim „ *alfa și omega, începutul și sfârșitul* ”, ale erei harului creștin. Nu este de mirare că Isus s-a prezentat în versetul 8, sub această definiție: „ *Eu sunt alfa și omega* ”. El își înregistrează astfel prezența alături de sclavii săi credincioși, de-a lungul întregii ere creștine.

Versetul 12: „ *M-am întors să știu ce voce îmi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur* ,

Acțiunea „ *întoarcerii* ” îl face pe Ioan să privească întreaga epocă creștină, de când el însuși a fost transportat în momentul întoarcerii lui Isus în glorie. După precizia „ *în spate* ”, avem aici „ *M-am întors* ”, iar din nou, „ *și, după ce m-am întors* ”; Spiritul insistă cu tărie asupra acestei priviri către trecut, astfel încât să o urmărim în logica lui. Și atunci ce vede Jean? „ *Șapte sfeșnice de aur* ”. Aici, din nou, lucrul este suspect ca cele „ *șapte Adunări* ”. Căci modelul „ *sfeșnic* ” a fost găsit în tabernacolul ebraic și avea șapte ramuri care deja simbolizau, împreună, sfințirea Duhului lui Dumnezeu și a luminii sale. Această observație înseamnă că, asemenea celor „ *șapte Adunări* ”, cele „ *șapte sfeșnice* ” simbolizează sfințirea luminii lui Dumnezeu, dar în șapte momente marcate pe parcursul întregii ere creștine. Sfeșnicul reprezintă aleșii unei epoci, primește uleiul Duhului lui Dumnezeu de care depinde pentru a-i lumina pe aleșii cu lumina sa.

Anunțul unei mari calamități

Versetul 13: „**Și în mijlocul celor șapte sfeșnice**, unul ca un fiu al omului, îmbrăcat într-o haină lungă și având la piept un brâu de aur. »

Aici începe descrierea simbolică a Domnului Isus Hristos. Această scenă ilustrează promisiunile lui Isus: Luca 17:21: „*Nimeni nu va spune: El este aici, sau: El este acolo. Căci iată, împărăția lui Dumnezeu este printre voi*. » ; Matei 28:20: „*Și învață-i să păzească tot ce ți-am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi mereu, până la sfârșitul lumii*. ". Această viziune este foarte asemănătoare cu cea din Daniel 10, unde versetul 1 o prezintă ca anunțul unei „*mari calamități*” pentru poporul său evreu. Cel din Apocalipsa 1 anunță așadar și o „*mare calamitate*”, dar de data aceasta, pentru Adunarea Creștină. Comparatia celor două viziuni este foarte edificatoare, deoarece detaliile sunt adaptate fiecăruia dintre cele două contexte istorice foarte diferite. Descrierile simbolice care vor fi prezentate îl privesc pe Isus Hristos în contextul revenirii sale glorioase finale. Cele două „*calamități*” au în comun faptul că se produc la sfârșitul celor două alianțe stabilite succesiv de Dumnezeu. Să comparăm acum cele două viziuni: „... *un fiu al omului*” în acest verset era „*un om*” în Daniel, pentru că Dumnezeu nu se întrupase încă în Isus. Dimpotrivă, în „*fiul omului*”, îl găsim pe „*fiul omului*” pe care Isus îl numește constant când vorbește despre el în Evangheliile. Dacă Dumnezeu a insistat atât de mult asupra acestei expresii, este pentru că îi legitimează capacitatea de a salva oamenii. El este aici „*îmbrăcat într-o haină lungă*”, „*îmbrăcat în in*” în Daniel. Cheia semnificației acestei haine lungi este dată în Apocalipsa 7:13-14. Este purtat de cei care mor ca martiri ai adevăratei credințe: „*Și unul dintre bătrâni mi-a răspuns și mi-a zis: Cei care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit? I-am spus: Domnul meu, tu știi. Și mi-a zis: Aceștia sunt cei care vin din neazul cel mare; și-au spălat hainele și le-au albit în sângele mielului*. ". Isus poartă „*un brâu de aur pe piept*” sau, pe inimă, dar „*pe coapsă*”, simboluri ale puterii, la Daniel. Iar „*breaua de aur*” simbolizează **adevărul** conform Efesenilor 6:14: „*Stai deci: încingeți adevărul în jurul coapselor voastre ; îmbrăcați-vă cu pieptarul dreptății* ; ". Asemenea lui Isus, adevărul este onorat doar de cei care îl iubesc.

Versetul 14: „*Capul și părul lui erau albi ca lâna albă, ca zăpada; ochii lui erau ca o flacără de foc; »*

Albul, simbol al purității desăvârșite, îl caracterizează pe Dumnezeul Iisus Hristos care, în consecință, are o groază de păcat. Cu toate acestea, anunțul unei „*mari calamități*” nu poate avea decât scopul de a pedepsi pe păcătoși. Această cauză privește ambele calamități, așa că găsim, aici și în Daniel, pe Dumnezeu, marele Judecător, ai cărui „*ochi sunt ca flăcări de foc*”. Privirea lui consumă păcatul sau păcătosul, dar alesul lui Iisus alege să renunțe la păcat, spre deosebire de falsul evreu și falsul răzvrătit creștin pe care judecata lui Isus Hristos îl va mistui în cele din urmă. Iar contextul final al acestei „*calamități*” îi desemnează pe dușmanii ei istorici, toți identificați în capitolele acestei cărți și în cel al lui Daniel. Apo.13 ni le prezintă sub aspectul a două „*fiare*” identificate prin numele lor „*mare și pământ*”, care desemnează credința catolică și credința protestantă care provine din ea, așa cum sugerează numele lor conform Gen.1:9-10. . La întoarcere, cele două fiare aliate devin una, unite pentru a lupta cu Sabatul și cu

credincioșii săi. Dușmanii lui vor fi îngroziți, conform Apocalipsei 6:16, și nu vor rezista.

Versetul 15: „ *Picioarele lui erau ca arama aprinsă, ca și cum ar arde într-un cuptor; iar glasul lui era ca zgomotul multor ape.* »

Picioarele lui Isus sunt la fel de curate ca și restul trupului său, dar în această imagine ele se spurcă călcând pe sângele păcătoșilor răzvrățiți. Ca și în Dan. 2:32, „ *arama* ”, un aliaj de metal impur, simbolizează păcatul. În Apoc.10:2 citim: „ *El avea o carte mică deschisă în mână. Și-a pus **piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ*** ; ”. Apocalipsa 14:17 până la 20 dă acestei acțiuni numele de „ *cules de struguri* ”; o temă dezvoltată în Isaia 63. „ *Ape multe* ” simbolizează, în Apocalipsa 17:15, „ *poporuri, mulțimi, neamuri și limbi* ” care fac o alianță cu „ *desfrânata Babilonul cel Mare* ”; nume care desemnează biserica romano-catolică papală. Această alianță din ceasul al unsprezecelea îi va uni pentru a se opune Sabatului sfințit de Dumnezeu. Vor ajunge până acolo încât vor decide să-i omoare pe observatorii săi fideli. Prin urmare, înțelegem simbolurile mâinii sale drepte. În viziune, Isus le arată aleșilor săi că singura „ *voce* ” divină personală este mai puternică decât cea a tuturor popoarelor pământului la un loc.

Versetul 16: „ *El avea în mâna sa dreaptă șapte stele. Din gura lui ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri; și chipul lui era ca soarele când strălucește în puterea lui.* »

Simbolul celor „ *șapte stele* ” ținute „ *în mâna sa dreaptă* ” amintește de dominația sa permanentă care singura ar putea da binecuvântarea lui Dumnezeu; atât de des și masiv revendicat greșit de dușmanii săi necredincioși. *Steaua* este simbolul mesagerului religios deoarece, ca *steaua* din Geneza 1:15, rolul ei este de a „ *lumina pământul* ”, în cazul lui, a dreptății divine. În ziua întoarcerii sale, Isus își va învia (resuscita sau ridica din nou după o anihilare totală de moment numită moarte) aleșii săi din toate epocile simbolizate prin numele celor șapte *Adunări*. În acest context glorios, pentru el și aleșii săi credincioși, el se prezintă ca „ *Cuvântul lui Dumnezeu* ” al cărui simbol „ *al unei săbii ascuțite cu două tăișuri* ” este citat în Evrei 4:12. Acesta este momentul în care această *sabie* va da viață și moarte, conform credinței arătate în acest cuvânt divin scris în Biblie pe care Apoc.11:3 îl simbolizează ca fiind „ *cei doi martori* ” ai lui Dumnezeu. La om, doar aspectul feței îi identifică și le permite să fie diferențiate; este deci elementul de identificare prin excelență. În această viziune, Dumnezeu își adaptează și chipul la contextul vizat. În Daniel, în viziune, Dumnezeu își simbolizează chipul prin „ *fulger* ”, simbol tipic al zeului grec Zeus, deoarece dușmanul profeției va fi poporul seleucid grec al regelui Antioho al IV-lea, care a împlinit profeția în – 168 În Viziunea Apocalipsei, chipul lui Iisus capătă și înfățișarea dușmanului său care de data aceasta este „ *soarele când strălucește în puterea lui* ”. Este adevărat că această ultimă încercare, de a eradica de pe pământ orice observator al Sfântului Sabat divin, constituie apogeul luptei rebele în favoarea respectării „zilei soarelui necucerit” stabilită la 7 martie 321 de împărat Constantin 1er. Această tabără de răzvrățiți va găsi în fața ei „ *soarele dreptății divine* ” în toată puterea sa divină, și aceasta, în prima zi a primăverii anului 2030.

Versetul 17: „ Când l-am văzut, am căzut la picioarele lui ca mort. Și-a pus mâna dreaptă peste mine, zicând: Nu vă temeți! »

Reacționând în acest fel, John nu face decât să anticipeze soarta celor care se vor confrunta cu el la momentul întoarcerii sale. Daniel a avut același comportament și, în ambele cazuri, Isus îl liniștește și își întărește slujitorul credincios, sclavul său. „ Mâna dreaptă ” îi confirmă binecuvântarea și încredințarea sa, spre deosebire de răzvrățiții din tabăra celeilalte, alesul nu are de ce să se teamă de Dumnezeu care vine să-l salveze din dragoste. Expresia „ nu te teme ” confirmă contextul final caracterizat încă din 1843 de acest mesaj adventist din primul înger din Apoc. 14:7: „ El a spus cu glas tare: **Teme-te de Dumnezeu și dă-i slavă** , pentru ceasul lui. judecata a venit; și închinați-vă înaintea Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor. » ; adică Dumnezeul creator.

Versetul 18: „ Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă și cel viu. Am fost mort; și iată, eu trăiesc în vecii vecilor. Detin cheile morții și iadului. »

Într-adevăr, Isus, biruitorul peste diavol, păcat și moarte, este cel care se exprimă în acești termeni. Cuvintele sale „ primul și ultimul ” confirmă mesajul începutului și sfârșitului timpului acoperit de profeție, dar, în același timp, Isus confirmă divinitatea sa dătătoare de viață de la prima până la ultima dintre creaturile sale umane. Cel care „ deține cheile morții ” are puterea de a decide cine să trăiască și cine să moară. Ora întoarcerii sale este când sfinții lui vor fi înviați în „ prima înviere ” rezervată „ fericitorilor morți în Hristos ” conform Apocalipsei 20:6. Să evacuăm toate miturile tradițiilor falsului creștinism din moștenirea greacă și romană și să înțelegem că „ mormântul morților ” este pur și simplu solul pământului care a adunat morții transformați în praf, așa cum este scris în Gen. . 3:19: „ În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce pe pământul din care ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce. ”. Aceste rămășițe nu vor mai fi de nici un folos, pentru că Creatorul lor îi va învia cu toată personalitatea lor gravată în memoria sa divină, într-un corp ceresc *necoruptibil* (1Cor.15:42) identic cu cel al îngerilor care rămân în fidelitate față de Dumnezeu: „ Căci la înviere oamenii nu se vor căsători, nici nu se vor căsători, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu din ceruri. Matei 22:30”.

Mesajul profetic despre viitor este confirmat

Versetul 19: „ Scrie deci lucrurile pe care le-ai văzut și cele care sunt și cele care se vor întâmpla după ele. ”

În această definiție, Isus confirmă acoperirea profetică a timpului global al erei creștine care se va încheia cu întoarcerea Sa în glorie. Timpul apostolic se referă la expresia „ pe care ați văzut ” și Dumnezeu îl desemnează astfel pe Ioan ca un martor ocular autentic al slujirii apostolice. El a fost martor la „ prima iubire ” a Alesului citată în Apoc.2:4. „... cei care sunt ” se referă la sfârșitul acestui timp apostolic în care Ioan rămâne viu și activ. „... și cele care urmează să vină după ei ” desemnează evenimentele religioase care vor avea loc până la vremea întoarcerii lui Isus Hristos și mai departe, până la sfârșitul mileniului al șaptelea.

Versetul 20: „ *Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna mea dreaptă și a celor șapte sfeșnice de aur. Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici, iar cele șapte sfeșnice sunt cele șapte Biserici.* ”.

„ *Îngerii celor șapte Adunări* ” sunt aleșii tuturor acestor șapte ere. Pentru că cuvântul „ *înger* ”, din grecescul „*aggelos*”, înseamnă mesager și desemnează îngerii cerești doar dacă cuvântul „*cerești*” îl clarifică. La fel, aici sunt reunite „ *șapte sfeșnice* ” și „ *șapte Adunări* ” *suspectate în comentariul meu*. Prin urmare, Duhul îmi confirmă interpretarea: „ *cele șapte sfeșnice* ” reprezintă sfințirea luminii lui Dumnezeu în cele șapte ere desemnate prin numele celor „ *șapte Adunări* ”.

Apocalipsa 2: Adunarea lui Hristos de la lansare până în 1843

În tema *literelor*, găsim în Apocalipsa 2, patru mesaje care vizează timpul cuprins între 94 și 1843, iar în Apocalipsa 3, trei mesaje care acoperă perioada cuprinsă între 1843-44 și 2030. Să notăm cu interes această precizie revelatoare referitoare la nume. din primele și ultimele *litere*: „*Ephesus* și *Laodicea*” care înseamnă, respectiv: aruncarea și judecata oamenilor; începutul și sfârșitul erei harului creștin. În Apoc.2, la sfârșitul capitolului, Duhul evocă începutul „temei adventiste a întoarcerii lui Hristos” care vizează data 1828 prestabilită în Dan.12:11. De asemenea, în succesiune de timp, începutul capitolului 3 din Apocalipsa poate fi legat în mod legitim de data 1843 care a marcat începutul testului adventist al credinței. Un mesaj adaptat vine să sancționeze credința protestantă dovedită: „*Ești mort*”. Aceste explicații au fost necesare pentru a confirma legătura dintre mesaje și datele stabilite în Daniel. Dar viziunea Apocalipsei aduce revelații despre începutul erei creștine pe care Daniel nu le-a dezvoltat. Scrisorile sau mesajele pe care Isus le adresează slujitorilor săi de-a lungul erei noastre risipesc neînțelegerea religioasă a iluziilor false și înșelătoare care preocupă mulțimi de credincioși creștini. Acolo îl găsim pe adevăratul Isus cu cererile sale legitime și cu reproșurile sale mereu justificate. Cele patru *litere* din Rev.2 vizează, succesiv, patru ere situate între 94 și 1843.

Prima ^{perioadă} : **Efes**

În 94, ultimul martor al lansării Adunării lui Hristos

Versetul 1: „*Scrie-i îngerului adunării din Efes : Iată ce spune cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și care umblă printre cele șapte sfeșnice de aur:*”

Prin numele *Efes*, din primul, traducere a grecescul „Ephesus” care înseamnă a lansa, Dumnezeu vorbește slujitorilor săi din vremea lansării Adunării lui Hristos, pe vremea împăratului roman Domițian (81-96).). Astfel, Duhul vizează momentul în care Ioan primește de la Dumnezeu revelația pe care ni o descrie. El este ultimul apostol care a rămas în mod miraculos în viață și reprezintă singurul ultimul martor ocular al lansării Adunării lui Isus Hristos. Dumnezeu își amintește puterea divină; El este singurul care „*ține în mâna sa dreaptă*”, simbol al binecuvântării sale, viața aleșilor săi, „*stelele*”, ale căror fapte le judecă, roade ale credinței lor. În funcție de caz, el binecuvântează sau blestemă. Dumnezeu „*umbla*”, înțelege că înaintează în timpul proiectului său însoțind, generație după generație, viața aleșilor săi și evenimentele lumii pe care le organizează sau le luptă: „*și învață-i să respecte tot ceea ce am prescris eu . pentru tine. Și iată, Eu sunt cu voi mereu, până la sfârșitul lumii. Matei 28:20.*” Până la sfârșitul lumii, aleșii săi vor trebui să îndeplinească lucrările pe care le-a pregătit dinainte pentru ei: „*Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să putem exersează-le. Efeseni 2:10.*” Și vor trebui să se adapteze la condițiile particulare cerute în fiecare dintre cele șapte ere. Căci lecția dată în „*Efes*” este valabilă pentru cele șapte ere; „*cele șapte stele fiind ținute în mâna sa dreaptă*” le poate lăsa să cadă și să cadă la pământ, cele care îi privesc pe creștinii răzvrățiți. Amintiți-vă ideea că un „*sfeșnic*” este util doar atunci când luminează, iar pentru a ilumina, trebuie să fie umplut cu ulei, simbol al Duhului divin.

Versetul 2: „ *Cunosc faptele tale, osteneala și perseverența ta. Știu că nu suporti băieții răi; că i-ai pus la încercare pe cei care se numesc apostoli și care nu sunt, și că ai și tu au găsit mincinoși; »*

Atentie! Timpurile de conjugare a verbelor sunt extrem de importante, deoarece determină timpul vizat al erei apostolice. În acest vers verbul conjugat la timpul prezent se referă la anul 94 în timp ce cei de la timpul trecut se referă la timpul persecuțiilor provocate de împăratul roman Nero, între anul 65 și 68.

În anul 94, creștinii iubesc adevărul care este încă intact și nedistorsionat și îi urăsc pe păgânii „ *răi* ” și în special printre ei, pe romanii dominatori ai vremii. Există un motiv pentru aceasta, și asta pentru că apostolul Ioan este încă în viață, la fel ca mulți alți martori antici ai adevărului predat de Isus Hristos. „ *Mincinoșii* ” sunt astfel ușor demascat. Căci în fiecare epocă, neghina neconvertită încearcă să se amestece cu grâul, pentru că frica de Dumnezeu este încă mare, iar mesajul mântuirii este seducător și atrăgător. Ei introduc idei false în doctrină. Dar în testul iubirii de adevăr, ei eșuează și sunt demascați de aleșii cu adevărat iluminați. La fel, referitor la trecutul epocii apostolice, „ *ai încercat* ”, Duhul amintește cum încercarea morții a doborât măștile înșelătoare ale falșilor creștini, adevărații „ *mincinoși* ” vizați în acest verset, între 65 și 68, când Nero i-a predat pe Aleșii lui Hristos fiarelor sălbatice în Colosseumul său, pentru a oferi un spectacol sângeros locuitorilor Romei. Dar să subliniem, Isus evocă acest zel al unei epoci trecute.

Versetul 3: „ *că ai răbdare, că ai suferit pentru numele Meu și nu te-ai obosit* ”. »

Iată, din nou, atenție la timpurile conjugărilor verbelor!

Dacă mărturia perseverenței se mai păstrează, cea a suferinței nu mai este. Și Dumnezeu este obligat să-și amintească acceptarea suferinței care a fost manifestată și onorată sublim cu aproximativ 30 de ani mai devreme, între anii 65 și 68, când însetat de sânge, Nero, i-a dat pe creștini la moarte, oferiți ca spectacol, poporului său pervers și corupt. Abia în acest moment tabăra aleasă „ *a suferit* ” în „ *numele* ” său și nu a „ *obosit* ”.

Versetul 4: „ *Dar ceea ce am împotriva ta este că ai abandonat prima ta iubire.* »

Amenințarea sugerată devine mai clară și confirmată. În acest moment creștinii erau credincioși, dar zelul demonstrat sub Nero slăbise sau nu mai exista; ceea ce Isus numește „ *pierderea primei iubiri* ”, sugerând astfel pentru epoca 94, existența unei a doua iubiri, mult inferioară primei.

Versetul 5: „ *Adu-ți aminte deci de unde ai căzut și pocăiește-te și fă faptele tale de mai înainte; dacă nu, voi veni la tine și voi scoate sfeșnicul tău de la locul lui, dacă nu te pocăiești.* »

Simplul respect sau simpla recunoaștere a adevărului nu aduce mântuire. Dumnezeu cere mai mult de la cei pe care îi salvează pentru a-i face tovarășii săi veșnici. Credința în viața veșnică implică devalorizarea primei vieți. Solia lui Isus rămâne mereu aceeași conform Matei 16:24 până la 26: „ *Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și asume crucea și să-și asume crucea. urmați-mă. Căci cine vrea să-și salveze viața, o va pierde, dar cine își va pierde viața pentru mine o va găsi. Și ce-i va*

folosi unui om să câştige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimbul sufletului său? » Amenințarea de a-și îndepărta Duhul, simbolizat de „sfeșnic”, arată că, pentru Dumnezeu, adevărata credință este departe de a fi o simplă etichetă lipită pe un suflet. În epoca Efesiană, sfeșnicul simbolic al Duhului lui Dumnezeu se afla în Orient, în Ierusalim unde s-a născut credința creștină și în bisericile create de Pavel în Grecia și în Turcia de astăzi. Centrul religios va fi mutat în curând în Occident și în principal la Roma, în Italia.

Versetul 6: „*Totuși aveți aceasta, că urăști lucrările nicolaiților, fapte pe care și eu le urăsc.* »

În această scrisoare, romanii sunt numiți simbolic, după „*cei răi*”: „*Nicolaiții*”, adică oameni învingători sau oameni ai Victoriei, dominatorii vremii. În greacă, termenul „Nike” este numele victoriei personificată. Care sunt atunci „*lucrările nicolaiților*” urate de Dumnezeu și aleșii lui? Păgânismul și sincretismul religios. Ei onorează oștile de zeități păgâne, dintre care cele mai mari au o zi a săptămânii dedicată lor. Calendarul nostru actual, care atribuie celor șapte zile ale săptămânii numele celor șapte stele, planete sau stele, ale sistemului nostru solar, este o moștenire directă a religiei romane. Iar cultul primei zile dedicate „soarelui necucerit” va da în timp, începând cu anul 321, un motiv deosebit Dumnezeului creator de a urî „*lucrările*” religioase ale romanilor.

Versetul 7: „*Cine are urechi să audă ce spune Duhul bisericilor: celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.* »

Două mesaje din acest verset evocă timpul pământesc al victoriei, „*cel ce biruiește*” și timpul ceresc al răsplătirii sale.

Această formulă este ultimul mesaj pe care Isus îl adresează slujitorilor săi într-una dintre cele șapte ere vizate de profeție. Spiritul îl adaptează la condițiile particulare ale fiecărei epoci. Cel din Efes marchează începutul timpului acoperit de profeție, așa că Dumnezeu îi prezintă mântuirea veșnică sub forma începutului istoriei pământești. Imaginea lui Isus a fost evocată acolo sub cea a *pomului vieții* grădinii pământești pe care Dumnezeu o crease pentru a-l așeza pe om nevinovat și curat acolo. Apo.22 profetizează această restaurare a unui Eden reînnoit pentru fericirea aleșilor biruitori pe noul pământ. Formula prezentată de fiecare dată privește un aspect al vieții veșnice oferit de Isus Hristos numai aleșilor Săi.

Perioada a 2-a : Smirna

Între 303 și 313, ultima persecuție „imperială” romană

Versetul 8: „*Scrie-i îngerului adunării din Smirna : Iată ce spune cel dintâi și cel de pe urmă, care a fost mort și a trăit:* ”

Prin numele „*Smirna*” al celei de-a doua litere, tradus din cuvântul grecesc „smurna” care înseamnă „*smirnă*”, Dumnezeu vizează vremea prigoanelor cumplite conduse de împăratul roman Dioclețian. „*Smirna*” este un parfum care a îmbălsămat picioarele lui Isus cu puțin timp înainte de moartea sa și care i-a fost adus ca jertfă la nașterea lui de către înțelepții din Răsărit. Isus găsește în această încercare zelul credinței adevărate pe care nu a mai găsit-o în anul 94. Cei care acceptă să moară în numele lui trebuie să știe că Isus a biruit moartea și că, încă o dată în viață, va putea să-i învie așa cum a făcut-o. „A făcut-o pentru el însuși. Profeția se adresează numai creștinilor dintre care Isus este

însuși „*primul*” reprezentant. Asimilându-și persoana cu viața slujitorilor săi, el va fi reprezentat și de „*ultimul*” creștin.

Versetul 9: „*Cunosc necazul tău și sărăcia ta (deși ești bogat) și defăimarea celor care se numesc evrei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satana.*»

Persecutați de romani, creștinii au fost privați de proprietatea lor și de cele mai multe ori omorâți. Dar această sărăcie materială și trupească îi face bogați spiritual în criteriile credinței judecării lui Dumnezeu. Pe de altă parte, el nu-și ascunde judecata și dezvăluie, în termeni foarte clari, valoarea pe care o acordă religiei iudaice care a refuzat standardul divin al mântuirii, prin nerecunoașterea lui Iisus Hristos, ca Mesia proorocit de sfintele Scripturi. Abandonați de Dumnezeu, evreii sunt preluați de diavol și demonii lui și devin pentru Dumnezeu și adevărații săi aleși, „*o sinagogă a lui Satana*”.

Versetul 10: „*Nu te teme de ceea ce vei suferi. Iată, diavolul îi va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiți încercați și veți avea necazuri zece zile. Fii credincios până la moarte și eu îți voi da cununa vieții.*»

În acest verset, diavolul este numit Dioclețian, acest crud împărat roman și „*tetrarhii*” săi asociați aveau o ură aprigă împotriva creștinilor pe care doreau să-i extermine. Persecuția anunțată sau „*necazul*” a continuat timp de „*zece zile*” sau „*zece ani*” în realitate între 303 și 313. Unora dintre ei care au fost „*credincioși până la moarte*” ca martiri înalt binecuvântați, Isus le va da „*cununa vieții*” . ; viața veșnică un semn al victoriei lor.

Versetul 11: „*Cine are ureche, să audă ce spune Duhul bisericilor: Cel ce va birui nu va suferi moartea a doua.*»

Tema mesajului de sfârșit de perioadă este: moartea. De această dată, Duhul evocă mântuirea amintindu-ne că cei care nu acceptă prima moarte de martiriu pentru Dumnezeu vor trebui să sufere, fără a putea scăpa, „*a doua moarte*” a „*lacului de foc*” al *judecării de apoi* . . O „*moarte a doua*” care nu-i va atinge pe aleși pentru că ei vor fi intrat în viața veșnică pentru totdeauna.

A 3-a perioadă : Pergam

În 538, instaurarea regimului papal la Roma

Versetul 12: „*Scrie-i îngerului adunării din Pergam : Iată ce spune cel care are sabia ascuțită cu două tăișuri:*”

Prin numele *Pergam* , Dumnezeu evocă vremea *adulterului spiritual* . În numele *Pergam* , două rădăcini grecești, „*pérao și gamos*”, se traduc prin „*a încălca căsătoria*”. Este ceasul fatidic al începerii nenorocirilor *care* vor lovi popoarele creștine până la sfârșitul lumii. Vizând data 313, epoca anterioară a sugerat accesul la putere și domnia păgână a împăratului Constantin I ' fiul tetrarhului Constantius Chlorus, și învingător împotriva lui Maxentius. Prin decretul imperial din 7 martie 321, el a abandonat odihna săptămânală a sfântului Sabat din a șaptea zi divină, actuala noastră sâmbătă, preferând prima zi dedicată, la acea vreme, cultului păgân al zeului solar, „*Solul*”. *Invictus*”, Soarele Necucerit. Ascultându-l, creștinii au comis „*adulter spiritual*”, care din 538 încoace va fi norma oficială a papei romane legată de perioada *Pergamon* . Creștinii necredincioși îl urmează pe Vigilius , noul lider religios stabilit de

împăratul Justinian ¹. Acest intrigant a profitat de relația sa cu Teodora, prostituata căsătorită de împărat, pentru a obține această poziție papală lărgită de noua sa putere religioasă universală, adică catolică. Astfel, sub numele *de Pergam*, Dumnezeu denunța practica „Duminică”, un nou nume și cauza de *adulter spiritual*, sub care fosta „zi a soarelui” mostenită de la Constantin continua să fie onorată de către o biserică creștină română. Pretinde că este Iisus Hristos și îl pretinde, prin titlul capului său papal, „vicar al Fiului lui Dumnezeu” (Înlocuitorul sau înlocuitorul Fiului lui Dumnezeu), în latină „VICARIVS FILII DEI”, numărul de litere ale care este „666”; un număr în concordanță cu cel pe care Apocalipsa 13:18 îl atribuie elementului religios al „fiarei”. Epoca numită *Pergam* începe deci cu domnia papală intolerantă și uzurpatoare care îndepărtează de la Isus Hristos, Dumnezeul atotputernic întrupat, titlul său de Cap al Adunării, conform Dan.8:11; Efeseni 5:23: „Căci bărbatul este capul soției, așa cum Hristos este capul Bisericii, care este trupul său și al căreia El este Mântuitorul. „Dar ai grijă! Această acțiune este inspirată de Dumnezeu însuși. În realitate, el a fost cel care a retras și a predat regimului papal credința creștină care devenise oficial infidelă. Obrăznicia acestui regim, denunțată în Dan.8:23, merge până acolo încât să-l facă să ia inițiativa de a „schimba vremurile și legea” stabilită de Dumnezeu, în persoană, conform Dan.7:25. Și mai mult, nesocotind avertismentul său de a nu numi nicio ființă umană spiritual „tată”, el se face adorat cu titlul de „Preasfânt Părinte”, ridicându-se astfel deasupra Dumnezeului creator, legiuitor, și-l va găsi într-o zi de folos: „Și să nu numești pe nimeni tatăl tău pe pământ; căci unul este Tatăl vostru, care este în ceruri. (Matei 23:9).” Acest rege uman are urmași prin care regimul și excesele sale vor continua până în ziua judecății programată de cel mai mare, cel mai puternic și cel mai drept, adevăratul „Preasfânt Părinte Cereșc”.

Împăratul Justinian I a stabilit ^{așadar} acest regim religios pe care Dumnezeu îl considera „adulter” față de el. Importanța ultrajului trebuie așadar marcată și gravată în istorie. Am remarcat în 535 și 536, în timpul domniei sale, două erupții vulcanice gigantice care vor întuneca atmosfera și vor provoca în 541 o epidemie fatală de ciumă care nu se va stinge decât în 767, cu un vârf de atac maxim, în 592. Blestemul divin ar putea, nu ia o formă mai teribilă, iar detalii despre acest subiect vor fi furnizate în versetul care urmează.

Versetul 13: „Știu unde locuiești, știu că acolo este tronul Satanei. Vă aduceți aminte de numele meu și nu mi-ați lepădat credința, nici în zilele lui Antipa, martorul meu credincios, care a fost omorât printre voi, acolo unde își are locuința Satana. »

Profeția subliniază „tronul” și locația lui, datorită faimei sale și a onorurilor pe care păcătoșii le plătesc și astăzi. Este din nou „Roma” care își reia dominația, de data aceasta, sub acest aspect religios fals creștin și în întregime păgân. Cel care pretinde că este „înlocuitorul” (sau vicar) al său, papa, nici măcar nu-l face pe Dumnezeu să se adreseze personal. Destinatarul profeției este un ales, nu unul căzut, nici un uzurpator care glorifică riturile păgâne. Acest înalt loc al credinței romano-catolice își are *tronul papal* la Roma, în Palatul Lateran pe care, cu generozitate, Constantin I l-a ^{oferit} Episcopului Romei. Acest palat Lateran este situat pe Muntele Caelius, unul dintre cei „șapte dealuri ale Romei” care se află în sud-estul orașului; Numele Caelius înseamnă: cer. Acest deal este cel mai

lung și cel mai mare dintre cele șapte, ca zonă. Lângă Biserica Laterană, care reprezintă și astăzi, pentru papalitate și clerul său, cea mai importantă biserică catolică din lume, se află cel mai mare obelisc care există la Roma unde sunt 13, deoarece atinge o înălțime de 47 de metri. Descoperit sub 7 metri de pământ și rupt în trei părți, a fost înființat în 1588 de Papa Sixt al V-lea care, în același timp, a organizat dominația statului Vatican în următoarea eră profetică numită *Tiatira*. Acest simbol al cultului solar egiptean are pe stela pe care o poartă o inscripție mare care amintește de oferta lui Constantin. În realitate, fiul său Constantin al II-lea a fost cel care, după moartea tatălui său, l-a adus din Egipt la Roma, pentru a îndeplini parțial o dorință a tatălui său care dorea să o aducă la Constantinopol. Această dedicare slavei lui Constantin I^{se} datorează mai mult dorinței lui Dumnezeu decât fiului lui Constantin. Pentru că întregul obelisc cu soclul său înalt confirmă legătura proorocită, ceea ce face din Constantin I^{autoritatea} civilă care instalează restul „zilei soarelui”, iar papa, pe atunci simplu episcop al Bisericii creștine din Roma, autoritatea religioasă, care va impune, religios, această zi păgână sub denumirea de „Duminică” sau, ziua Domnului. În vârful acestui obelisc se află patru simboluri revelatoare care se succed în această ordine crescătoare: 4 lei așezați pe vârful său, orientați către cele patru puncte cardinale, deasupra cărora se află patru munți depășiți de raze solare, iar deasupra acestuia împreună domină un creștin. cruce. Îndreptat către cele patru puncte cardinale, simbolul leilor desemnează regalitatea în forța sa universală; care confirmă, descrierea ei revelată în Dan.7 și 8. Apocalipsa 17:18 va confirma spusele despre Roma: „Și femeia pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare care are regalitate peste împărații pământului. » În plus, cartușul egiptean gravat pe obelisc evocă „dorința impură pe care un rege o adresează lui Amon”, zeul soarelui. Toate aceste lucruri dezvăluie natura reală a credinței creștine care domină la Roma încă de la Constantin I[’] din 313, data victoriei sale. Acest obelisc, și simbolurile pe care le poartă, mărturisesc „succesul” slujitorului diavolului profetizat în Dan. 8:25, care, prin Constantin I[’] a reușit să dea credinței creștine aparența de sincretism religios ferm condamnat de Dumnezeu. în Isus Hristos. Rezum mesajul acestor simboluri: „cruce”: credință creștină; „razele solare”: cultul solar; „munți”: putere pământescă; „patru lei”: regalitate universală și putere; „obelisc”: Egiptul să fie, păcat, de la răzvrătirea faraonului din exod, și pentru păcatul care constituie adorația idolatrică a zeului solar Amon. Dumnezeu atribuie aceste criterii credinței romano-catolice dezvoltate de Constantin¹. Iar la aceste simboluri, prin cartușul egiptean, el adaugă judecata sa asupra angajamentului religios al episcopilor Romei, pe amândoi pe care îi consideră impuri; sunt deja numiți „papi” de către frații religioși ai orașului. Asocierea credinței creștine cu cultul solar deja practicat și onorat de însuși Constantin, stă la originea unui blestem teribil pe care omenirea îl va plăti, continuu, până la sfârșitul lumii. Acest tron Lateran nu este în competiție cu împărații romani, deoarece de la Constantin I[’] aceștia nu mai locuiesc în Roma, ci în Estul imperiului, la Constantinopol. Astfel, ignorând revelația profetică dată de Isus Hristos lui Ioan, mulțimi de ființe umane cad victimele celei mai mari înșelăciuni religioase din toate timpurile. Dar ignoranța lor este păcătoasă pentru că nu iubesc adevărul și sunt astfel, de Dumnezeu însuși, predați minciunii și mincinoșilor de tot felul. Lipsa de educație

a populațiilor din perioada *Pergamon* explică succesul regimului papal impus și susținut de împărații romani succesivi ai vremii. Ceea ce nu împiedică anumiți oficiali cu adevărat aleși să refuze și să respingă această nouă autoritate ilegală; ceea ce îl face pe Isus să-i recunoască drept adevărații slujitori ai Săi. După ce a fost făcută locația romană a aleșilor, rețineți că Duhul a fost găsit acolo în 538 de slujitori care și-au păstrat credința în numele lui Isus în timp ce cinseau duminica. Cu toate acestea, în acest loc al Romei, ultimii martiri sau „martori credincioși” au fost văzuți doar în timpul lui Nero, în anii 65-68 și cel al lui Dioclețian între 303 și 313. Vizând orașul Roma, Duhul amintește de fidelitatea lui „*Antipa*” „*martorul său fidel*” al vremurilor trecute. Acest nume grecesc înseamnă: împotriva tuturor. Se pare că îl desemnează pe apostolul Pavel, primul vestitor al Evangheliei lui Isus Hristos în acest oraș în care a murit ca martir, decapitat, în anul 65, sub împăratul Nero. Dumnezeu contestă astfel titlul fals și înșelător de „vicar al Fiului lui Dumnezeu” al papilor. Adevăratul vicar a fost credinciosul Pavel, și nu necredinciosul Vigilius și nici vreunul dintre urmașii săi.

Atotputernicul Dumnezeu creator a gravat în natură momentele importante ale istoriei religioase a erei creștine; momente în care blestemul capătă un caracter intens cu consecințe grave pentru poporul creștin. Deja în timpul slujirii sale pământești, Isus Hristos a dat celor doisprezece apostoli uimiți și uimiți ai săi dovada că a controlat o furtună pe lacul Galileii; o furtună pe care a potolit-o într-o clipă, la comanda lui. În epoca noastră, perioada cuprinsă între 533 și 538 a căpătat acest caracter deosebit de blestemat, întrucât prin instituirea regimului papal de către împăratul Iustinian I, Dumnezeu a^{vru}t să-i pedepsească pe creștinii care au respectat decretul promulgat de împăratul Constantin I, care făcea odihna obligatorie. În „ziua Soarelui Necucerit” din prima zi a săptămânii, din 7 martie 321. În această perioadă blestemată de el, Dumnezeu a provocat trezirea a doi vulcani care au asfixiat emisfera nordică a planetei și au lăsat urme pe Emisfera sudică și până în Antarctica. La câteva luni distanță, situate unul la antipozii celuilalt în zona ecuatorului, răspândirea întunericului a fost foarte eficientă și foarte mortală. Miliarde de tone de praf s-au răspândit în atmosferă, privând oamenii de lumină și de culturile lor alimentare obișnuite. Soarele la zenit oferind aceeași lumină ca și luna plină care ea însăși a dispărut complet. Istoricii au notat această mărturie conform căreia armatele lui Iustinian au reluat Roma de la ostrogoți datorită unei furtuni de zăpadă la mijlocul lunii iulie. Primul vulcan numit „Krakatoa” este situat în Indonezia și s-a trezit în octombrie 535 cu o magnitudine inimaginabilă transformând o zonă muntoasă într-o zonă maritimă de peste 50 km. Iar al doilea, numit „Ilopengo” este situat în America Centrală și a erupt în februarie 536.

Versetul 14: „*Dar am ceva împotriva ta, pentru că ai acolo oameni care țin de doctrina lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, astfel încât aceștia să mănânce lucruri jertfite idolilor și să comită curvie sexuală. . »*

Spiritul descrie situația spirituală stabilită la Roma. Începând cu anul 538, aleșii credincioși ai vremii au fost martorii înființării unei autorități religioase pe care Dumnezeu o compară cu profetul „*Balaam*”. Acest om a slujit lui Dumnezeu, dar s-a lăsat sedus de momeala câștigului și a bunurilor pământești;

toate lucrurile împărtășite de regimul papal roman. Mai mult, „ *Balaam* ” a provocat prăbușirea lui Israel, dezvăluind lui „ *Balac* ” mijloacele prin care el putea să-l doboare: era suficient să-l împingă să accepte căsătoria între evrei și păgâni; lucruri pe care Dumnezeu le-a condamnat cu tărie. Comparându-l cu „ *Balaam* ”, Dumnezeu ne oferă o schiță a regimului papal. Aleasul înțelege atunci sensul acțiunilor pe care Dumnezeu însuși le face pe diavol și pe partenerii săi cerești și pământești să le facă. Blestemul bisericii creștine se bazează pe adoptarea „zilei soarelui necucerit” păgână, respectată încă din anul 321 de creștinii necredincioși. Și regimul papal, ca „ *Balaam* ”, va lucra spre căderea lor și va intensifica blestemul lor divin. „ *Carnurile jertfite idolilor* ” este doar imaginea în comparație cu „ziua soarelui” păgână. Roma aduce păgânismul în religia creștină. Dar ceea ce trebuie să înțelegem este că ele sunt de aceeași natură și poartă aceleași consecințe grave sub judecata lui Dumnezeu... Mai ales că blestemele provocate de „ *Balaam* ” din epoca creștină vor continua până la sfârșitul lumii, marcat de revenirea în slavă a lui Isus Hristos. Infidelitatea creștinilor este comparată și cu cea a evreilor care s-au predat „ *curviei* ” după ce Dumnezeu i-a făcut să înțeleagă cele zece porunci ale Sale. Între 321 și 538, creștinii necredincioși au procedat ca ei. Și această acțiune continuă până în zilele noastre.

Versetul 15: „ *Cu toate acestea, aveți și oameni care țin de doctrina nicolaiților.* »

În acest mesaj, numele „ *Nicolaiților* ” citați în *Efes* reapare în această scrisoare. Dar „ *faptele* ” care îi privesc în *Efes* devin „ *doctrina* ” aici. Unii romani au devenit de fapt, de la *Efes*, creștini, apoi creștini infidel din 321, și asta, în mod oficial religios din 538, prin onorarea „ *doctrinei* ” romano-catolice.

Versetul 16: „ *Deci pocăiește-te; dacă nu, voi veni repede la tine și mă voi lupta împotriva lor cu sabia gurii mele.* »

Evocând „ *lupta* ” condusă de „Cuvântul” său, „ *sabia gurii sale* ”, Duhul pregătește contextul pentru a patra solie care vine. Va fi cel din ^{secolul al XVI-lea}, în care Biblia, cuvântul ei sfânt scris, „ *doi martori* ” ai săi conform Apoc. 11:3, vor propaga adevărul divin și vor demasca falsa credință romano-catolică.

Versetul 17: „ *Cine are ureche să audă ce spune Duhul bisericilor: celui ce va birui îi voi da mană ascunsă și lui îi voi da o piatră albă; și pe această piatră este scris un nume nou, pe care nimeni nu-l cunoaște decât cel care îl primește.* »

Ca întotdeauna, Duhul evocă un aspect al vieții veșnice. Aici ni-l prezintă în chipul profețit de mana dată evreilor flămânzi în deșertul arid, sterp și uscat. Atunci Dumnezeu a învățat că poate proteja și prelungi viața aleșilor săi prin puterea sa creatoare; pe care o va realiza dând viață veșnică aleșilor săi răscumpărați. Acesta va fi punctul culminant al întregului său proiect de salvare.

Alesul vremii va avea drept răsplată viața veșnică pe care Duhul o descrie în imagini. Imaginea „ *manei* ” a hranei cerești este ascunsă în împărăția cerurilor, Dumnezeu însuși fiind producătorul ei. În simbolismul antic, mana se afla în locul cel mai sfânt care simboliza deja raiul unde Dumnezeu domnește suveran pe tronul său. În practicile romane, „ *pietricica albă* ” reprezenta votul „da”, cel negru denota „nu”. „ *Piatra albă* ” desemnează și puritatea vieții celui ales care a

devenit etern. Viața lui veșnică este un da divin care reflectă o primire entuziastă și masivă din partea lui Dumnezeu. Deoarece alesul este înviat într-un corp ceresc, noua sa stare este comparată cu un „ *nume nou* ”. Și această natură cerească este, pentru aleșii ei, perpetuu misterioasă și individuală: „ *nimeni nu o știe* ”. Va trebui deci să moștenim și să intrăm în această natură pentru a descoperi ce este ea.

Era a 4-a : Tiatira

Între 1500 și 1800, războaiele de religie

Versetul 18: „ *Scrie-i îngerului adunării din Tiatira : Iată ce spune Fiul lui Dumnezeu, ai cărui ochi sunt ca o flacără de foc și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă.* ”

A patra scrisoare evocă sub numele de „ *Tiatira* ” o perioadă în care credința creștină a ligilor catolice și protestante a oferit un spectacol abominabil prin ciocnirile lor sângeroase. Dar acest mesaj are surprize uriașe. În numele *Tiatira*, două rădăcini grecești „*thao, téiro*” se traduc „urâciunea și a aduce moartea cu suferință”. Termenul grecesc care justifică această interpretare a urâciunii desemnează, în dicționarul grec Bailly, porcul sau mistretul când sunt în călduri. Și aici sunt necesare clarificări. ^{Secolul} al XVI-lea a fost marcat de trezirea protestanților care au contestat autoritatea regimului papal roman. De asemenea, pentru a-și întări autoritatea temporală, papalitatea reprezentată de Papa Sixt al V-lea și-a stabilit Statul Vatican care îi va conferi legitimitate civilă legată de autoritatea sa religioasă. Acesta este motivul pentru care, încă din ^{secolul} al XVI-lea, regimul papal și-a transferat sediul, aflat anterior la Palatul Lateran, în proprietatea sa din Vatican, care constituia deja un stat papal independent. Dar acest transfer este doar o înșelăciune, pentru că cel care pretinde că este din Statul Vatican stă încă în Palatul Lateran; pentru că acolo, în Lateran, papii îi întâmpină pe emisarii statelor străine care îl vizitează. Și astfel, în 1587, obeliscul reparat reînălțat lângă Palatul Lateran din 3 august 1588 a fost descoperit sub 7 metri de pământ și în trei bucăți. Statul Vatican este situat în afara Romei, pe dealul Vaticanus, pe malul vestic al Tibrului care mărginește orașul de la nord la sud. În timp ce ne uităm la planul acestui oraș Vatican, am fost uimit să descopăr forma unui cap de porc, urechile la nord și botul la sud-vest. Mesajul grecesc „*thao*” este astfel dublu confirmat și justificat de Dumnezeu, organizatorul acestor lucruri. Credința catolică moștenită de la *Pergam* atinge apogeul urâciunilor sale. Ea reacționează violent cu ură și cruzime față de cei care, luminați de Biblie, răspândiți în cele din urmă grație tipografiei, îi denunță păcatele și abuzurile. Mai bine, până atunci, păzitoare a Sfințelor Scripturi pe care le reproducea de către călugării ei în mănăstiri și mănăstiri, a persecutat Biblia care îi denunța nelegiuirea. Iar ea îi pune la moarte pe denunțatori prin puterea unor monarhi orbi și mulțumitori; executorii docili ai testamentului său. Expresiile sub care se prezintă Isus citând: „ *cel care are ochii ca o flacără de foc și ale căror picioare sunt ca arama de foc* ”, dezvăluie acțiunea sa punitivă față de dușmanii săi religioși pe care îi va distruge la întoarcerea pe pământ. Acestea sunt tocmai cele două ideologii creștine care s-au luptat până la moarte „prin sabie” și arme de foc în acest context istoric al erei *Tiatira*. „ *Picioarele Lui* ” se vor sprijini apoi pe „ *mare și pe pământ* ” simbol al credinței catolice și al credinței protestante din

Apoc.10:5 și Apoc.13:1-11. Catolicismul și protestantismul, ambele păcătoase (păcat = *aramă*), nepocăiți, sunt descrise ca „ *arde de aramă* ” care atrage mânia judecății lui Dumnezeu Iisus Hristos. Luând această imagine prin care vestește marea „ *nenorocire* ” din Apocalipsa 1:15, Dumnezeu dezvăluie ceasul în care ultimii persecutori uniți împotriva copiilor lui credincioși s-au luptat între ei până la moarte ca „fiarele” sălbatice care le vor simboliza în întreaga profeție. De la François I ^{până la} Ludovic al XIV-lea, războaiele religioase s-au succedat. Și trebuie să remarcăm cum Dumnezeu dezvăluie blestemul poporului francez, sprijin armat al papalității încă de la Clovis, primul rege al francilor. Pentru a marca apogeul acestui blestem, Dumnezeu l-a plasat pe tânărul Ludovic al XIV-lea, în vârstă de „cinci” ani, pe tronul Franței. Acest verset biblic din Ecc.10:16, exprimă mesajul său: „ *Vai de tine, pământ al cărui rege este un copil și ai cărui prinți mănâncă dimineața!* » Ludovic al XIV-lea a ruinat Franța cu cheltuielile sale generoase pentru Palatul Versailles și războaiele sale costisitoare. A lăsat în urma lui o Franță scufundată în sărăcie, iar succesorul său Ludovic al XV-lea a trăit doar pentru libertinismul împărtășit cu tovarășul său inseparabil de desfrânare, cardinalul Dubois. Un personaj abominabil, Louis Vizând un om blând și pașnic drept ținta acestei mâinii, Dumnezeu și-a dezvăluit intenția de a lovi regimul monarhic ereditar, pentru încrederea oarbă pe care a pus-o pe nedrept în pretențiile religioase papale de la Clovis.

Versetul 19: „ *Cunosc faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujirea ta credincioasă, statornicia ta și faptele tale din urmă mai mult decât cele dintâi.* »

Aceste cuvinte, Dumnezeu le adresează slujitorilor Săi „ *credincioși până la moarte* ”, oferindu-se spre jertfă după chipul Stăpânului lor; „ *Lucrările* ” lor sunt acceptate de Dumnezeu pentru că mărturisesc „ *iubirea* ” lor autentică pentru Mântuitorul lor. „ *Credința* ” lor va fi justificată, deoarece este însoțită de „ *slujire credincioasă* ”. Cuvântul „ *constanță* ”, citat aici, capătă o importanță istorică apreciabilă. În „Turnul Constancei” din orașul Aigues-mortes, Marie Durand și-a trăit captivitatea timp de 40 de ani lungi și greoi, ca model de credință. Mulți alți creștini au dat aceeași mărturie, rămânând adesea necunoscute istoriei. Asta pentru că numărul martirilor a crescut în timp. Cele mai recente lucrări se referă la vremea domniei (1643-1715) a regelui Ludovic Observați clar rolul revelator al numelui „ *balaur* ” care desemnează „diavolul” și acțiunea agresivă deschisă a Romei imperiale și a Romei papale în Apoc.12:9-4-13-16. Cel care s-a autointitulat „regele soarelui” a dus la apogeul lupta pentru catolicism, apărător al „zilei soarelui” moștenită încă de la Constantin ¹ Cu toate acestea, pentru a depune mărturie împotriva lui, Dumnezeu a cufundat toată durata lungii sale domnii în întuneric, refuzându-i căldura și lumina deplină a adevăratului soare, cu consecințe grave pentru alimentația poporului francez.

Versetul 20: „ *Dar ceea ce am împotriva ta este că o lași pe femeia Izabela, care se numește prooroci, să învețe și să ademenească pe slujitorii mei să comită curvie și să mănânce carne jertfită idolilor.* »

În 1170, Dumnezeu a făcut ca Biblia să fie tradusă în limba provensală de Pierre Vaudès. El a fost primul creștin care a redescoperit doctrina adevărului apostolic integral, inclusiv respectul pentru adevăratul Sabat și adoptarea vegetarianismului. Cunoscut sub numele de Pierre Valdo, el este la originea

„Vaudois” care s-au stabilit în Piemontul Alpin italian. Lucrării Reformei pe care o reprezentau ei s-a opus papei și mesajul a dispărut. Atât de mult încât Dumnezeu a predat întreaga Europă unei invazii mongole ucigașe, urmată de o teribilă epidemie de ciumă provocată de mongoli care a distrus, din 1348, o treime și aproape jumătate din populația sa. Mesajul acestui verset, „ *o lași pe femeia Izabela...* ”, este un reproș adresat reformatorilor care nu au acordat lucrării lui Pierre Valdo importanța pe care o merita, pentru că era perfectă. Între 1170 și 1517, ei au ignorat doctrina perfectă a adevărului mântuirii creștine și Reforma lor întreprinsă la sfârșitul acestei ere este parțială și foarte incompletă.

Notă : desăvârșirea doctrinară înțeleasă și aplicată de Pierre Valdo arată că în el, Dumnezeu a prezentat programul complet al Reformei care trebuia să fie realizat. De fapt, lucrurile s-au realizat în două etape, cerința Sabatului neîncepând decât în 1843-1844, în conformitate cu timpul marcat de decretul din Dan.8:14.

Pentru a descrie credința papală romano-catolică, Dumnezeu o compară cu soția străină a regelui Ahab, cumplita „ *Izabela* ” care a ucis profeții lui Dumnezeu și a vărsat sânge nevinovat. Copia este conforma cu modelul și are și dezavantajul de a rezista mult mai mult în funcționare. Numindu-i „ *profetesă* ”, Dumnezeu vizează numele noului loc al „tronului” său: Vatican, care înseamnă în franceză veche și latină „vaticinare”: a profeti. Detaliile istorice despre loc sunt extrem de revelatoare. Inițial, acest loc a fost marcat de prezența unui templu roman dedicat zeului „ *șarpe* ” Esculapius. Acest simbol va desemna diavolul și regimul papal în Apocalipsa 12:9-14-15. Împăratul Nero și-a plasat circuitele de curse de care acolo, iar „Simon Magicianul” a fost îngropat într-un cimitir acolo. Este, se pare, rămășițele sale, care ar fi onorate ca cele ale Apostolului Petru răstignit la Roma. Din nou, o bazilică oferită de Constantin a celebrat gloria creștină. Zona a fost inițial mlaștină. Minciuna astfel construită va justifica noul nume al acestei bazilici Vaticane care, mărită și împodobită în ^{secolul al XV-lea}, va lua numele înșelător de „Basilica Sfântul Petru al Romei”. Această onoare, de fapt acordată unui **magician** și „șarpelui ” Esculapius, va justifica numele de „ *magie* ” pe care Duhul îl atribuie riturilor religioase romano-catolice în Apoc.18:23, unde versiunea biblică a lui Darby ne spune: „ *Și lumina a lămpii nu va mai străluci în tine; iar glasul mirelui și al soției nu se va mai auzi în tine; pentru că negustorii tăi erau cei mari ai pământului; căci prin magia ta toate neamurile au fost duse în rătăcire.* » Tocmai, finalizarea lucrării la această bazilică „Saint-Pierre de Rome”, care a necesitat sume enorme de bani, îl va determina pe prelatul Tetzl să-și vândă „indulgențele”. Văzând iertarea păcatelor vândute pe bani, călugărul profesor Martin Luther a descoperit adevărata natură a bisericii sale romano-catolice. El și-a denunțat astfel natura diabolică și unele dintre erorile sale expunând celebrele sale 95 de teze în 1517 pe ușa bisericii germane din Augsburg. El a oficializat astfel lucrarea Reformei propusă de Dumnezeu lui Pierre Valdo încă din 1170.

Vorbind direct slujitorilor săi reformați ai vremii, adevăratele victime pașnice și resemnate, Duhul le reproșează că i-a permis pe *Izabela să-și învețe și să seducă slujitorii săi* . Putem citi în acest reproș toată imperfecțiunea doctrinară a acestui început de reformă. Ea „ *învață și seduce* ” „ *slujitorii* ” ei , pe cei ai lui

Isus, ceea ce face din ea o biserică creștină. Dar învățătura lui este cea din perioada Pergamon în care acuzația de „curvie” și imaginea de „carne”. *jertfiți idolilor*” au fost deja denunțați. În ciuda aparențelor înșelătoare, în acest verset entitatea importantă nu este „femeia Izabela”, ci însuși creștinul protestant. Încă de la început, spunându-i „o lași pe femeia Izabela...”, Duhul sugerează greșeli împărtășite de primii protestanți. El dezvăluie apoi caracterul acestei greșeli: idolatrie păgână. Procedând astfel, el dezvăluie natura „poverii” pe care nu i-a impus-o încă, la acea vreme, dar pe care o va cere din 1843. Și în acest mesaj, Dumnezeu creator vizează „Duminica” romană a cărei practică este în ochii lui o lucrare idolatrică păgână care onorează o falsă divinitate solară a celui mai vechi păgânism din istoria omenirii. Din 1843, va trebui să renunțe la „duminică” sau la relația sa cu Isus Hristos, singurul Mântuitor al păcătoșilor pământești.

Versetul 21: „*I-am dat timp ca să se pocăiască și nu se va pocăi de curvia ei.* »

Acest timp este revelat începând cu Dan.7:25 și este confirmat în trei forme în Apocalipsă în capitolele 11, 12 și 13. Acestea sunt expresiile: „*un timp de timpuri și jumătate de timp; 1260 de zile, sau 42 de luni*” care desemnează toate intoleranța domnie papală în acțiune între 538 și 1798. Propagarea adevărului prin intermediul Bibliei și predicarea adevăraților reformatori a oferit credinței catolice ultima șansă de a se pocăi și de a abandona păcatele. Ea nu a făcut nimic și i-a persecutat și torturat, în numele puterii ei iscoditoare, pe solii pașnici ai Dumnezeului celui viu. Astfel, a reprodus lucrările răzvrătite ale poporului evreu dând pildei lui Iisus o a doua împlinire: este pilda viticultorilor care îi omoară pe cei dintâi trimiși de Dumnezeu, iar apoi îl ucid, când vine la ei, pe fiul Stăpânului. a viei să-i fure moștenirea.

Versetul 22: „*Iată, o voi arunca pe pat și voi trimite necazuri mari peste cei ce comit adulter cu ea, dacă nu se pocăiesc de faptele lor.* »

Dumnezeu o va trata ca pe o „prostituată” „aruncată pe un pat”, ceea ce ne permite să conectăm „femeia Izabela” din această temă cu „desfrânata Babilon cea mare” din Apocalipsa 17:1. „Marele necaz” prezis va veni după eșecul proclamației biblice. Același mesaj va confirma identificarea acestui „mare necaz” cu „fiara care se înalță din adânc” în Apocalipsa 11:7. Ea se ridică după lucrarea celor „doi martori” ai lui Dumnezeu, care sunt scrierile vechiului și noului legământ divin din Sfânta Biblie. „Adulterul” spiritual este confirmat și numit și „cei” pe care Dumnezeu îi acuză că l-au comis cu „Izabela” sunt monarhii și monarhiștii francezi. Alături de preoții catolici, monarhiștii vor deveni principalele ținte ale mâniei ateismului național revoluționar care nu a fost decât expresia mâniei atotputernicului Dumnezeu Iisus Hristos. Ei nu s-au pocăit, așa că mânia dublă i-a lovit în timpul stabilit de Dumnezeu pentru sfârșitul domniei papale între 1793 și 1798.

Cuvântul „necaz” desemnează consecința blestemului divin conform Romanilor 2:19: „*Necaz și necaz asupra fiecărui suflet al omului care face răul, mai întâi asupra iudeului și apoi asupra grecului!*” “. Dar „necazul” care pedepsește păcatele monarhiei catolice și aliatul ei, Biserica Romano-Catolică, simbolizat în Apocalipsa 17:5, prin numele „Babilonul mare”, este, în mod logic, un „mare necaz”.

Versetul 23: „ *Îi voi ucide copiii cu moartea; și toate bisericile vor ști că eu sunt cel ce cercetează mințile și inimile și voi răsplăti fiecăruia după faptele tale.* »

„ *A muri de moarte* ” este expresia pe care Duhul o folosește pentru a evoca cele două „terori” ale regimului revoluționar din 1793 și 1794. Cu această expresie, el respinge orice idee despre o simplă moarte spirituală care îi va preocupa pe protestanți în 1843 în mesajul transmis îngerului vremii „ *Sardes* ” în Apoc.3:1. Omenirea nu a cunoscut niciodată o astfel de muncă sângeroasă efectuată de mașinile de ucidere, inventate de doctorul Louis, dar apreciate de doctorul Guillotin al cărui nume a fost atribuit instrumentului însuși, numit de atunci: ghilotina. Hotărârile sumare au pronunțat apoi o mulțime de ordine de moarte, cu adăugarea principiului de a lovi cu moartea judecătorii și acuzatorii de o zi înainte. Conform acestui principiu, omenirea părea că trebuie să dispară și tocmai din acest motiv Dumnezeu a numit acest regim revoluționar exterminator „ *abis* ”. În cele din urmă, el ar fi făcut pământul, „ *abisul* ” fără nicio formă de viață din prima zi a Creației, conform Gen.1:2. Dar numai, în cer, în timpul judecății cerești exercitate de aleșii adunați, „ *toate Bisericile (sau Adunările)* ” să fie aleși din cele șapte ere, vor descoperi aceste fapte istorice cu semnificația pe care le-a dat Dumnezeu. Dreptatea lui Dumnezeu este perfectă; cei care judecau în mod fals au fost loviți de neprihănirea Lui, „ *după propriile fapte* ”. Ei i-au făcut pe oameni să moară pe nedrept și au fost, la rândul lor, loviți de moarte de dreptatea divină desăvârșită: „ *și voi răsplăti fiecăruia după faptele tale* ”.

Versetul 24: „ *Ție și tuturor celorlalți din Tiatira, care nu primiți această doctrină și care nu au cunoscut adâncurile lui Satana, cum le numesc ei, vă spun: Nu vă voi pune asupra voastră altă povară;* »

Cei care denunță credința catolică și dau ritului ei religios numele „ *adâncurile Satanei* ” nu pot fi decât reformatorii care au apărut din jurul anului 1200 până la revoluția franceză din 1789. Oricare ar fi comportamentul lor, doctrina lor era foarte departe de adevărul pur predat de Duhul către apostoli și ucenici ai lui Isus Hristos. Remarcăm în avantajul lor doar trei lucruri pozitive: credința doar în jertfa lui Isus, încrederea acordată numai Bibliei și darul persoanei și vieții lor; toate celelalte puncte doctrinare au fost moștenite din catolicism și, prin urmare, supuse întrebărilor. Astfel, deși imperfecti la nivelul doctrinei adevărului credinței creștine, reformatorii aleși au știut să-și predea viața oferită lui Dumnezeu în jertfe vii și în așteptarea anului 1844, data intrării în vigoare a decretului de Dan. 8:14, Dumnezeu a aprobat temporar serviciul lor. Acest lucru îl exprimă foarte clar când spune: „ *Nu vă pun altă povară* ”. Situația unei judecăți divine excepționale reiese clar în aceste cuvinte.

Versetul 25: „ *Numai ce ai, ține-te până voi veni.* ” »

Motivele care îi permit lui Dumnezeu să binecuvânteze credința protestantă imperfectă trebuie păstrate și practicate de către aleși până la întoarcerea lui Isus Hristos.

Versetul 26: „ *Celui ce va birui și care va păzi lucrările Mele până la sfârșit, îi voi da stăpânire peste neamuri.* »

Acest verset dezvăluie ce va cauza pierderea mântuirii din acest timp al Reformei până la întoarcerea lui Hristos. Aleșii trebuie să păstreze până la sfârșit

lucrările pregătite și revelate de Isus Hristos continuu până la sfârșitul lumii. Căderea chemată prin refuzul noilor cerințe ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu și-a ascuns niciodată intenția de a-și crește treptat lumina până la momentul venirii sale în glorie. „ *Calea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire crește până la mijlocul zilei (Pro.4:18)*”; acest verset biblic o dovedește. Și, prin urmare, în cadrul proiectului său, din 1844, cerințele divine vor apărea la datele planificate și profețite de cuvântul său profetic unic biblic. Numai în calitatea de judecător ceresc cel ales va primi de la Dumnezeu „autoritate asupra popoarelor”.

Versetul 27: „ *El îi va stăpâni cu un toiag de fier, precum cineva sparge vase de lut, așa cum eu însumi am primit putere de la Tatăl Meu.* »

Această expresie sugerează dreptul la condamnare la moarte. Dreptul pe care aleșii îl vor împărtăși cu Isus Hristos la judecata lor asupra celor răi, stabilită pentru judecata de apoi, în timpul celor „ *mii de ani* ” ai marelui Sabat al mileniului al șaptelea.

Versetul 28: „ *Și îi voi da steaua dimineții.* »

Dumnezeu îi va da întreaga sa lumină divină simbolizată pe pământul nostru actual prin aceea a soarelui. Dar Isus a spus: „Eu sunt lumina”. El anunță astfel lumina vieții cerești, unde Dumnezeu însuși este sursa luminii care nu mai depinde de o stea cerească precum soarele nostru.

Versetul 29: „ *Cine are ureche, să audă ce spune Duhul bisericilor!* »

Construcția Apocalipsei este ca un turn format din șapte etaje, al șaptelea va fi timpul întâlnirii cu Dumnezeu. În această construcție, capitolele 2 și 3 constituie cadrul de bază al întregii ere creștine între 94 și 2030. Toate temele menționate în Apocalipsă își găsesc locul în acest cadru de bază. Dar în acest cadru primele etaje joacă doar rolul de scări care duc la etajul superior. Importanța revelației apare la nivelul 3 numit *Pergam* . Această importanță este întărită în continuare la nivelul 4 numit *Tiatira* . În această eră credința creștină devine confuză și înșelătoare. Judecata lui Dumnezeu asupra situației spirituale a acestui veac va avea consecințe până la sfârșitul lumii. Iată de ce, pentru a vă consolida înțelegerea acestei judecăți, voi rezuma acest mesaj adresat de Dumnezeu protestanților săi aleși în timpul domniei lui Ludovic al XIV-lea.

Rezumat : La vremea Reformei, comportamentele creștine erau multiple. Găsim sfinți adevărați persecutați, dar mereu pașnici, și oameni care confundă religia și politica, care se înarmează și returnează lovitură cu lovitură armatelor regale catolice. În Daniel 11:34, Duhul îi desemnează drept „ipocriți”. Puțini oameni religioși au înțeles că a fi creștin înseamnă a-L imita pe Isus în toate lucrurile, a-i asculta ordinele și a se supune interdicțiilor sale; folosirea armelor este una dintre ele, iar aceasta a fost ultima lui lecție dată la momentul arestării sale. Reproșul lui Isus este justificat prin faptul că, continuând să practice moștenirea catolică, protestanții înșiși promovează, prin exemplul lor, învățătura și seducția care aparțin Izabela catolice . Practica lor religioasă imperfectă îi discreditează în judecata lui Dumnezeu pe care îl dezonorează în fața dușmanilor Săi. Această fază de la începutul Reformei l-a determinat să facă judecăți excepționale; pe care îl subliniază spunând: „ *Nu vă pun altă povară, păstrați doar ceea ce aveți până voi veni eu* ”. Dar imperfecțiunea doctrinară este legitimă

la acest început și Dumnezeu acceptă slujirea celor care acceptă persecuția și moartea în numele Său. Nu puteau da mai mult, dând maxim: viețile lor. Dumnezeu subliniază acest spirit de jertfă pe care el îl desemnează drept „*lucrări mai numeroase decât primele* (versetul 19)”. Păgânismul romano-catolicismului a fost comparat cu *carnea sacrificate idolilor*. Denunțarea înșelăciunii romane a început cu lucrările perfect luminate ale lui Pierre Valdo (Vaudés) care, din 1170, a scris o versiune a Bibliei într-o altă limbă decât latină, provensală. Cunoașterea și înțelegerea cerințelor divine a fost uimitor de completă și după el credința protestantă s-a deteriorat. Sub inspirația lui Ioan Calvin, credința protestantă chiar s-a împietrit, luând imaginea adversarului său catolic. Iar expresia „Războaie de religie” mărturisește o urâciune pentru Dumnezeu, pentru că aleșii lui Isus Hristos, cei adevărați, nu le întorc loviturile date. Răzbunarea lor va veni de la Domnul însuși. Înarmându-se, protestanții, al căror motto era „sola scriptura”, „Singur Scriptura”, au arătat dispreț față de Biblie care le interzicea violența. Isus a mers foarte departe în acest domeniu, învățându-i pe discipolii săi că ar trebui să întoarcă „celălalt obraz” celui care îi lovește.

Această perioadă în care persecuția catolică i-a făcut pe slujitorii credincioși ai lui Isus să moară este triplu subliniată în Apocalipsă, aici în această perioadă *Tiatira*, dar și în a ^{5-a} *pecetea* capitolului 6 și în al ^{3-lea} *trâmbița* capitolului 8. Aici, în versetul 22, Isus își încurajează slujitorii martiri, anunțându-le intenția sa de a răzbuna moartea sau suferința lor provocată de Roma și de slujitorii ei regali. Cuvântul cheie ascuns în numele *Pergam* apare clar, religia catolică este vinovată de *adulter* împotriva lui Dumnezeu, iar cei care o săvârșesc cu el, monarhii catolici, ligile lor și falsa lor nobilime vor plăti, sub ghilotina revoluționarilor francezi, sânge vărsat pe nedrept. Apocalipsa 2:22-23: „*Iată, o voi arunca pe pat și voi trimite necazuri mari peste cei care comit adulter cu ea, dacă nu se pocăiesc de faptele lor. Îi voi omorî copiii; și toate bisericile vor ști că eu sunt cel ce cercetează mințile și inimile și vă voi răsplăti fiecăruia după faptele voastre.*” Dar atenție! Pentru că după 1843, „*cei care comit adulter cu ea*” vor fi și ei **protestanți**, așa că Dumnezeu va pregăti cu cel nuclear „al treilea război mondial”, o nouă pedeapsă a adulterului catolic, ortodox, anglican, protestant și alte adventiste. În paralel, Duhul spune în al ^{5-lea} *pecete*: Apocalipsa 6:9 până la 11: „*Când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră uciși din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din cauza mărturiei pe care o aduseseră. Ei au strigat cu glas tare, zicând: Până când, Sfinte și adevărate Stăpâne, întârzii să judeci și să ne răzbuni sângele asupra celor ce locuiesc pe pământ? Fiecare dintre ei i s-a dat câte o haină albă; și li s-a spus să rămână în odihnă încă ceva timp, până când numărul tovarășilor lor de slujire și al fraților lor, care urmau să fie omorâți ca ei, va fi complet.*”

Această scenă din al ^{5-lea} *sigiliu* poate fi confuză și înșelătoare pentru o minte prost iluminată. Lucrurile să fie clare, această imagine ne dezvăluie gândul secret al lui Dumnezeu, căci conform Ec.9:5-6-10, morții în Hristos *dorm* într-o stare în care *amintirea lor este uitată, nemaifiind parte la toate. ce se face sub soare*. Biblia dă primei morți sensul unei anihilări a întregii ființe; mortul este ca și cum n-ar fi existat niciodată, cu diferența că, după ce a existat, întreaga lui existență rămâne gravată în gândul la Dumnezeu. Prin urmare, slujitorilor săi vii,

Dumnezeu le adresează acest mesaj de mângâiere pentru a-i încuraja. El le reamintește că, conform promisiunilor sale, după somnul morții, există un timp rânduit pentru trezirea lor, când ei vor învia prin el. Ei vor avea atunci ocazia să judece, sub privirea și judecata lui Dumnezeu în Isus Hristos, torționarii lor la fel de înviați, dar la sfârșitul celor o mie de ani . În mesajul *Tiatirei* , moartea anunțată pentru *cei care comit adulter* cu *Izabela* Catolica va avea o dublă împlinire. Pe pământ, munca revoluționarilor este prima fază, dar după ea, va veni, la vremea ei și în a doua fază, a doua moarte a judecării de apoi, ceas în care „ *toate Adunările* ” creștinii necredincioși sau credincioșii din toate epocile. a erei creștine va vedea judecata dreaptă a lui Dumnezeu aplicată împotriva *adulterului spiritual* .

În imaginea sa simbolică, al ^{4-lea} *trâmbița* din capitolul 8 confirmă acțiunea „marelui *necaz* ” programată pentru a pedepsi *adulterul* papei și a monarhiștilor care l-au susținut. *Soarele* , lumina divină, *luna* , religia catolică întunecată și *stelele* , oamenii religioși, *sunt loviți în treimi* sau, parțial, de persecuția ateismului revoluționarilor francezi în 1793 și 1794.

La sfârșitul mesajului adresat protestanților pașnici, Duhul își confirmă condamnarea folosirii armelor amintind că doar pentru judecata de apoi pregătită în timpul judecării cerești a mileniului al șaptelea alesul va fi răzbunat. Prin urmare, el nu este autorizat să se răzbune el însuși, înainte de această judecată cerească, în care apoi își va judeca persecutorii, împreună cu Isus Hristos, și va participa la verdictul condamnării lor la moarte. „ *El îi va stăpâni cu un toiag de fier, precum cineva sparge vase de lut .* ” Scopul acestei hotărâri va fi acela de a stabili timpul de suferință a vinovaților condamnați la moartea a doua a ultimei judecări. Versetul 29 menționează: *steaua dimineții* . „ *Și îi voi da steaua dimineții* . ” Această expresie desemnează soarele, imaginea luminii divine. Câștigătorul va intra în lumina divină pentru eternitate. Dar înaintea acestui context etern, acest termen pregătește a cincea scrisoare care vine. *Steaua dimineții* este citată în 2 Petru 1:19-20-21: „ *Și ținem cu atât mai sigur cuvântul profetic , la care faceți bine să-l ascultați, ca la o lampă care luminează într-un loc întunecat, până când ziuă răsare și steaua dimineții răsare în inimile voastre; știind în primul rând pe voi înșivă că nicio profeție a Scripturii nu poate fi obiect de tâlcuire privată, pentru că nu a fost adusă vreodată din voia omului o profeție, ci este mișcată de Duhul Sfânt că oamenii au vorbit de la Dumnezeu .* Acest verset subliniază importanța cuvântului profetic deoarece contextul erei viitoare va fi condiționat spiritual de intrarea în aplicare a decretului divin profețit în Dan.8:14. „ *Până la 2300 p.m. și sfințenia va fi justificată .* ” Dar la vremea aceea, acest verset era cunoscut doar în traducere: „ *Până la 2300 seara și dimineața și sanctuarul va fi purificat* ”. Chiar și în această traducere, mesajul lui Dumnezeu a fost același, dar mai puțin precis, el ar putea fi interpretat în această formă ca anunțând sfârșitul lumii prin întoarcerea în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dumnezeu l-a folosit pe protestantul american William Miller pentru a desfășura cele două încercări adventiste ale credinței în primăvara lui 1843 și toamna lui 1844. După cum ne învață Daniel 12:11-12, între aceste două date, în 1843, decretul divin se retrage de la protestanții căzuți. dreptatea mântuitoare oferită de Isus Hristos; pentru că nu mai îndeplinesc standardul noii sfințenie cerută de

Dumnezeu. Dreptatea lui Iisus este veșnică, dar ea beneficiază doar aleșilor adevărați aleși de Iisus însuși, și aceasta, în toate timpurile și până la sfârșitul lumii.

Aici, între *Tiatira* și *Sardes*, în prima zi a primăverii anului 1843, intră în vigoare decretul din Dan.8:14 și vom descoperi consecințele lui în mesajele adresate de Duhul creștinilor din acea dată.

Apocalipsa 3: Adunarea din 1843 – credința creștină apostolică restaurată

Epoca
a 5-a : Sardes

Judecata pronunțată de Iisus Hristos după procesele adventiste din primăvara anului 1843 și 22 octombrie 1844

Versetul 1: „ *Scrie-i îngerului adunării din Sardes : Iată ce spune cel care are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Eu cunosc faptele tale. Știi că se crede că ești în viață și că ești mort.* »

„ *Sardes* ”, tema celei de-a cincea litere, va scoate la iveală două comportamente creștine protestante, contrare atribuite: celor căzuți, cărora Iisus le declară: „ *Ești considerat că ești viu și ești mort* ”; iar celor aleși, în versetul 4: „ *ei vor umbla cu Mine în haine albe, pentru că sunt vrednici* ”. La fel ca și conținutul celor două mesaje ale sale, numele „ *Sardes* ” poartă un dublu sens ale cărui semnificații sunt absolut opuse. Rețin ideile principale ale acestei rădăcini grecești: piatră convulsivă și prețioasă, moarte și viață. Grimace și convulsiv definește râsul sardonice; în greacă, sardonionul este frânghia superioară a unei plase de vânătoare; sardina este un peste; iar în sens opus, sardo și sardonix sunt pietre prețioase; sardonixul fiind o varietate de calcedonie brună. La începutul acestei scrisori, Iisus se prezintă ca „ *cel care are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele* ”, adică sfințirea Duhului și judecata asupra slujitorilor Săi din cele șapte ere. Ca și în Dan.12, el stă deasupra râului ucigaș, testul credinței adventiste, și aici își dă verdictul. Să notăm familiaritatea care indică faptul că interlocutorul cuiva este unul în sens colectiv. Întreaga normă protestantă este vizată. Iisus pune capăt excepției protestante menționate în mesajul *Tiatira*. Noua „ *povara* ” (așa cum o înțeleg credincioșii răzvrățiți) este acum impusă și cerută. Practica duminicii romane trebuie abandonată și înlocuită cu Sabatul de sâmbătă. Acest decret din Dan.8:14 inversează situația stabilită începând cu 7 martie 321 de către împăratul Constantin ¹. În 1833, cu 11 ani înainte de 1844, printr-o ploaie continuă de stele căzătoare, care a durat de la miezul nopții până la 5 a.m. și vizibile în toată Statele Unite, Dumnezeu ilustrase și profetise căderea masivă a creștinilor protestanți. Pentru a te convinge de această interpretare, Dumnezeu i-a arătat lui Avraam stelele cerului, spunându-i: „ *Așa vor fi urmașii tăi* ”. Căderea stelelor din 1833 a profetizat așadar o cădere masivă a acestei posterități a lui Avraam. Acest semn ceresc ^{este} citat în tema celui de -al 6-lea sigiliu din Apocalipsa 6:13. Iisus a spus: „ *Se spune că ești în viață și că ești mort* ”. Cel despre care vorbește are deci reputația de a-l reprezenta pe

Dumnezeu, iar acest detaliu corespunde protestantismului care, crezând în reforma sa, crede că s-a împăcat cu Dumnezeu. Verdictul divin cade: „*Îți cunoșc lucrările*”, „*și ești mort*”. De la Dumnezeu însuși, marele Judecător, vine această judecată. Protestantul poate ignora această judecată, dar nu poate scăpa de consecințele ei. În 1843, decretul din Daniel 8:14 a intrat în vigoare și nu se așteaptă ca niciun creștin să nu cunoască legea Dumnezeului celui viu. Această ignoranță se datorează disprețului față de cuvântul profetic biblic căruia apostolul Petru ne îndeamnă să acordăm toată atenția noastră în 2 Petru 1:19-20: „*Și avem cu atât mai sigur cuvântul profetic, căruia voi faceți bine. să fii atent, ca la o lampă care strălucește într-un loc întunecat, până când se răsare ziua și în inimile voastre răsare steaua dimineții; știind în primul rând pe voi înșivă că nicio profeție a Scripturii nu poate fi obiect de interpretare privată.*» Trecând neobservate în mijlocul tuturor textelor Bibliei noului legământ, aceste versete fac, mai ales din 1843, diferența dintre viață și moarte.

Versetul 2: „*Fii vigilent și întărește pe rămășița care urmează să moară; căci nu am găsit lucrările tale perfecte înaintea Dumnezeului meu.*»

Dacă nu îndeplinesc noul standard al sfințeniei, „*restul*” protestantismului „*va muri*”. Pentru că, Dumnezeu îl condamnă din două motive. Prima este practica duminicii romane condamnată de intrarea în vigoare a decretului din Dan.8:14; a doua este dezinteresul față de cuvântul profetic, pentru că neținând cont de lecția dată de Dumnezeu prin experiența adventistă, descendenții protestanți vor purta vinovăția moștenită de la părinții lor. În ambele puncte, Isus a spus: „*Nu am găsit lucrările tale perfecte înaintea Dumnezeului meu*”. Spunând „*în fața Dumnezeului Meu*”, Isus le amintește protestanților de norma celor zece porunci scrise de degetul lui Dumnezeu, Tatăl pe care ei îl disprețuiesc în favoarea Fiului care ar trebui să-i salveze. Credința sa perfect ascultătoare, pe care a dat-o ca model, nu are nimic în comun cu credința protestantă, moștenitoare a numeroase păcate catolice, inclusiv, în primul rând, odihna săptămânală din prima zi. Ușa mântuirii se închide pentru totdeauna pe norma religioasă colectivă protestantă, cad „*stelele*” celui de-al șaselea pecete .

Versetul 3: „*Adu-ți aminte deci cum ai primit și auzit, păzește-te și pocăiește-te. Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști la ce oră voi veni peste tine.*»

Acest verb, „*amintește-ți*”, implică meditația critică asupra lucrărilor trecutului. Dar numai cei cu adevărat aleși sunt suficient de smeriți pentru a-și critica propriile lucrări. Mai mult, această poruncă „*adu-ți aminte*” evocă „*amintește-te*” de la începutul celei de-a patra porunci care poruncește odihna sfințită a zilei a șaptea. Din nou, de două ori, protestantismul oficial este invitat să reconsidere primirea pe care a avut-o mesajelor profetice lansate de William Miller în primăvara lui 1843 și în toamna lui 1844, dar și textului celei de-a 4-a dintre cele 10 porunci ale lui Dumnezeu : că a călcat în păcat de moarte din 1843. Cea mai gravă consecință a rupturii sale de Iisus Hristos este formulată: „*Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști la ce ceas voi veni peste tine.* . » Vom vedea cum din 2018, acest mesaj a devenit o realitate vie. Fără priveghere, fără pocăință și rodul pocăinței, credința protestantă este definitiv moartă.

Versetul 4: „ *Totuși aveți câțiva bărbați în Sardes care nu și-au spurcat hainele; vor umbla cu Mine în [veșminte] albe, pentru că sunt vrednici.* »

O nouă sfințenie va apărea. În acest mesaj, Isus se mulțumește să mărturisească existența „ *cătorva bărbați* ”, conform detaliilor revelate lui Ellen.G.White care se afla printre ei, doar 50 de oameni au primit aprobarea lui Dumnezeu. Acești „ *puțini bărbați* ” desemnează bărbați și femei care sunt aprobați și binecuvântați, individual, pentru mărturia credinței lor, în conformitate cu așteptarea Domnului. Isus a spus: „ *Cu toate acestea, aveți câțiva bărbați în Sardes care nu și-au spurcat hainele; și vor umbla cu Mine în [veșminte] albe, pentru că sunt vrednici.* ” Cine poate contesta o demnitate recunoscută chiar de Isus Hristos? Învingătorilor testelor de credință din 1843 și 1844, Isus le promite viață veșnică și recunoaștere pământească completă, care va lua forma oficială în mesajul viitor de la *Philadelphia*. Pângărirea „ *îmbrăcămintei* ” este atribuită comportamentului liber al ființelor umane. „ *Vesmântul* ” fiind neprihănirea imputată de Isus Hristos, în acest caz „ *albă* ”, întinarea ei desemnează pierderea acestei neprihăniri pentru tabăra protestantă tradițională. Aici, dimpotrivă, absența întinării desemnează continuarea imputării „neprihănirii *veșnice* ” a lui Isus Hristos conform Dan.9:24. În curând, cunoașterea și practicarea Sabatului le va da o adevărată sfințenie, rodul și semnul dreptății împărtășite a lui Isus Hristos. Această alegere judicioasă și inteligentă îi va face în curând veșnici în sfințirea și glorificarea cerească imaginate de „ *veșmintele albe* ” din versetul 5 care urmează. Duhul îi va declara „ *fără vină* ”: „ *și în gura lor nu s-a găsit nicio minciună, căci sunt fără vină* (Apoc.14:5)”. Ei vor găsi „ *pace cu toți și sfințire, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul* ”, conform lui Pavel, în Evr.12:14. Concret, aceste „ *veșminte albe* ” vor lua forma înlăturării păcatului care constituie practica Duminicii Romane. Pentru că l-au așteptat cu credincioșie de două ori, în locul lui, ca semn al aprobării sale, pecetea lui Dumnezeu le este dată prin Sabatul care vine să albească pe aleșii Domnului care îi păstrează dreptatea. Astfel s-a realizat „curățarea sanctuarului”, forma în care Daniel 8:14 a fost tradus la acea vreme. Sub această privire, din 23 octombrie 1844, Iisus a dat într-o viziune cerească aleșilor biruitori imaginea trecerii sale din sfântul sfânt în cel mai sfânt locaș al sanctuarului pământesc. El a amintit astfel, în ilustrare, momentul în care murind pe cruce, păcatul aleșilor săi a fost ispășit, împlinind astfel „ *ziua ispășirii* ”, ebraica „ *Yom kippur* ”. Având deja loc acest eveniment, reînnoirea acțiunii în viziune a avut doar scopul de a pune sub semnul întrebării prima realizare a dreptății veșnice obținute prin moartea lui Isus. Ceea ce este literalmente realizat pentru oamenii căzuți din Sardes a căror credință demonstrată este nesatisfăcătoare pentru Dumnezeu creator. Din două motive, Dumnezeu îi poate respinge din lipsă de dragoste pentru adevărul lui profetic proclamat și pentru încălcarea Sabatului care a devenit datorată din 1843 prin intrarea în vigoare a decretului din Daniel 8:14.

Versetul 5: „ *Cel ce va birui va fi îmbrăcat în haine albe; Nu voi șterge numele Lui din cartea vieții, ci îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi.* »

Aleșii răscumpărați de Isus Hristos sunt o ființă ascultătoare, conștientă că își datorează viața și eternitatea Creatorului, bun, înțelept și drept Dumnezeu.

Acesta este secretul victoriei lui. Nu se poate certa cu el, pentru că aprobă tot ce spune și face. De asemenea, el însuși este bucuria Mântuitorului său, care îl recunoaște și îl cheamă pe numele său, de la întemeierea lumii unde l-a văzut prin preștiința lui. Acest verset arată cum pretențiile false ale oamenilor falși religioși sunt zadarnice și înșelătoare chiar și pentru cei care le fac. Ultimul cuvânt va aparține lui Isus Hristos, care spune tuturor: „ *Cunosc faptele voastre* ”. După aceste lucrări, el își împarte turma, punând în dreapta sa, *oile* , iar în stânga, *caprele răzvrătite și lupii răpitori* destinați focului *celei de-a doua morți a judecății de apoi* .

Versetul 6: „ *Cine are ureche, să audă ce spune Duhul bisericilor!* »

Dacă toată lumea poate auzi literal cuvintele profetice ale Duhului, dimpotrivă, numai aleșii săi, pe care îi inspiră și îi educă, pot înțelege semnificația lor. Duhul se referă la fapte precise, realizate în timp istoric, alesul trebuie deci să fie interesat de istoria religioasă și laică, și de întreaga Biblie compusă din povești de mărturie, laude și profeții.

Notă : În versetul 3, Isus Hristos i-a spus protestantului căzut: „ *Adu-ți aminte deci cum ai primit și auzit, păzește și pocăiește-te. Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști la ce oră voi veni peste tine.* ” În schimb, pentru moștenitorii învingătorilor, din primăvara anului 2018, acest mesaj s-a transformat în: „Dacă veți privi, nu voi veni ca un hoț, și veți ști la ce oră vin **la** voi ”. Și Domnul și-a ținut promisiunile, deoarece astăzi, în 2020, aleșii săi au avut cunoștința despre data adevăratei sale întoarceri revelată pentru primăvara anului 2030. Dar, credința protestantă este condamnată să ignore această precizie, rezervată, numai, prin Isus, aleșilor săi. Pentru că, spre deosebire de comportamentul său față de slujitorii răi, „ *Domnul nu face nimic fără să-i avertizeze pe slujitorii Săi, proorocii* ” Amo.3:7.

Epoca a 6-a : Philadelphia

Adventismul intră în misiune universală

Între 1843 și 1873, Sabatul divin de sâmbătă, adevărata zi a șaptea rânduită de Dumnezeu, a fost restaurată și adoptată de pionierii adventismului de ziua a șaptea, care a luat forma unei instituții religioase creștine americane oficiale numită din 1863: „a șaptea- Biserica Adventistă de zi. În conformitate cu învățătura pregătită în Dan.12:12, solia lui Isus este adresată aleșilor săi sfințiți de odihna Sabatului, la data anului 1873. În același timp, acești aleși beneficiază de fericirea lui Dan. 12 :12: „ *Ferice de cel care așteaptă până la 1335 de zile!* ”.

Noile standarde stabilite din 1843 au devenit universale în 1873

Versetul 7: „ *Scrie-i îngerului adunării din Filadelfia : Iată ce spune Sfântul, Adevăratul, care are cheia lui David, care deschide și nimeni nu închide, care închide și nimeni nu închide. „va deschide. : »*

Cu numele „ *Philadelphia* ”, Isus Îl arată pe Alesul Său. El a spus: „ *Prin aceasta vor cunoaște toți oamenii că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții. Ioan 13:35*” Și acesta este cazul *Filadelfiei* ale cărei rădăcini grecești înseamnă: iubire frățească. El i-a ales pe aleșii care o compun, punându-le la încercare credința, iar pentru acești biruitori, dragostea lui se revarsă. El se

prezintă în acest mesaj, spunând: „ *iată ce spune Sfântul, Adevăratul* ”. Sfântul , pentru că este un timp în care sfințirea Sabatului și a celor aleși este cerută de decretul din Dan.8:14 care a intrat în vigoare din primăvara anului 1843. *Adevărul* , pentru că în acest ceas profetic, legea adevărului este restaurată; Dumnezeu redescoperă sfințenia celei de-a 4-a ^{porunci} călcate de creștini din 7 martie 321. El spune din nou: „ *cel care are cheia lui David* ”. Acestea nu sunt cheile Sf. Petru revendicate ca posesie a Romei. „ *Cheia lui David* ” aparține „ *fiului lui David* ”, Isus, însuși, în persoană. Nimeni altul decât el nu poate acorda mântuirea veșnică, pentru că a obținut această cheie purtând-o „ *pe umărul său* ” sub forma crucii sale, conform Isaiei 22:22: „ *Voi pune pe umărul lui cheia casei. lui David: când se deschide, nimeni nu va închide; când se închide, nimeni nu va deschide.* ” Această cheie desemnând crucea chinului său, în împlinirea acestui verset, citim aici: „ *cel ce deschide, și nimeni nu va închide, cel ce închide și nimeni nu va deschide* ”. Ușa mântuirii a fost deschisă pentru construirea adventismului de ziua a șaptea și a fost închisă pentru adepții religioși de duminica romană din primăvara anului 1843. Pentru că ei au fost de acord să se supună adevărilor doctrinare prezentate și au onorat cu credința lor cuvântul său profetic, Duhul de Isus le-a spus sfinților din epoca *Filadelfiei* : „ *Cunosc lucrările voastre. Iată, pentru că ai puțină putere și mi-ai păzit cuvântul și nu mi-ai tăgăduit numele, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide.* ” Acest mic grup religios fusese, oficial, numai american din 1863. Dar în 1873, în timpul unei conferințe generale ținute în Battle Creek, Spiritul a deschis o ușă misionară universală care urma să continue până la adevărata întoarcere a lui Isus Hristos. Nimeni nu o va împiedica și Dumnezeu va avea grijă de asta. Trebuie să remarcăm faptul că tot ceea ce este bun pe care Isus îl vede printre sfinții adevărați definește și cauzele pentru care credința protestantă a căzut în 1843. Acest mesaj este exact opusul celui pe care Isus îl adresează celor căzuți din Sardes în versetul 3 , deoarece lucrările vizate sunt ele însele inversate.

Cele 12 triburi ale Apoc.7 în creștere

Versetul 8: „ *Cunosc faptele tale. Iată, pentru că ai puțină putere și ai păzit cuvântul Meu și nu ai tăgăduit numele meu, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide.* »

Alesul din timp este judecat favorabil după faptele sale pe care Isus i le atribuie drept dreptate. „ *Mica sa putere* ” confirmă nașterea grupului bazat pe „ *puținii oameni* ” din versetul 4. În 1873, Isus a anunțat adventiștilor progresul lor către întoarcerea sa prin simbolul ușii cerești deschise care se va deschide în primăvara lui. 2030, adică în 157 de ani. În mesajul care urmează, cel adresat Laodiceei, Isus va sta în fața acestei uși, indicând astfel apropierea iminentă a întoarcerii sale: „ *Iată, eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu mine.* Apoc.3:20 »

Accesul la credința creștină este permis evreilor

Versetul 9: „ *Iată, vă dau dintre cei din sinagoga lui Satana, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină, să mă închin la picioarele tale și să știi că te-am iubit.* »

Citând intrarea evreilor adevărați în funcție de rasă și trup în grupul adventist, acest verset confirmă restaurarea odihnei Sabatului; Duminica nu mai este un obstacol în calea convertirii lor. Pentru că din anul 321, abandonarea lui a avut și consecința de a împiedica evreii sinceri să adopte credința creștină. Judecata lui asupra evreilor de rasă nu a fost o părere personală despre Pavel, martorul credincios; a fost cea a lui Isus Hristos care o confirmă în această Revelație, deja în Apocalipsa 2:9, în mesajul adresat slujitorilor săi calomniati de evrei și persecutați de romanii din epoca *Smirnei*. Rețineți că evreii de rasă vor trebui să recunoască mântuirea creștină în standardul adventist pentru a beneficia de harul lui Dumnezeu. Numai adventismul universal poartă lumina divină al cărei **depozit oficial exclusiv** din 1873. Dar fii atenți! Această lumină, doctrina ei și mesajele ei sunt proprietate exclusivă a lui Isus Hristos; nici un om și nicio instituție nu-și poate refuza evoluția fără a le pune în pericol salvarea. Ultimul în acest verset, Isus afirmă „ *că te-am iubit* ”. Ar putea însemna asta că, după acest timp de binecuvântare, s-ar putea să nu o mai iubească? Da, și acesta va fi sensul mesajului atribuit „ *Laodiceei* ”.

Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus

Versetul 10: „ *Pentru că ai păzit în Mine cuvântul răbdării, te voi păzi și în ceasul încercării care va veni pe pământul cunoscut, ca să-i pun la încercare pe cei ce locuiesc pe pământ.* »

Termenul de răbdare confirmă contextul așteptării adventiste menționat în Daniel 12:12: „ *Ferice de cel care așteaptă și care sosește până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!* ”. Testul se referă la credința „locuitorilor pământului”, a celor care locuiesc „ *pământul cunoscut* ”, adică recunoscuți de Isus Hristos, Dumnezeuul creator. Ea vine să testeze voința umană și să demascheze spiritul răzvrătit al taberei „ecumenice” care desemnează prin grecescul „oikomène” „ *țara cunoscută* ” a acestui verset.

Această promisiune îl leagă pe Isus doar cu condiția ca instituția să păstreze calitatea credinței de la început. Dacă mesajul adventist va continua până la momentul testului universal suprem al credinței profețit în acest verset, nu va fi neapărat într-o formă instituțională. Pentru că amenințarea plutește în acest mesaj din versetul 11 care urmează, până atunci total pozitiv și binecuvântat de Dumnezeu. Promisiunea lui Isus se va referi la urmașii lui care au rămas în viață în 2030. În acel moment, adevărații aleși din 1873 vor fi adormit „ *în Domnul* ” conform Apoc. 14:13: „ *Și am auzit un glas din cer care spunea: Scrie : Fericiți de acum înainte morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ca să se odihnească de ostenelile lor, căci lucrările lor îi urmează.* » Aceasta este deci o a doua fericire acordată de Isus Hristos acestui ales exemplar. Dar ceea ce binecuvântează Isus este comportamentul demonstrat prin fapte. Moștenitorii „ *Filadelfiei* ” vor reproduce cu fidelitate, în 2030, lucrările sale, credința ei, acceptarea adevărurilor date de Dumnezeuul cerului în ultimele forme pe care le-a dat; pentru că vor suferi mari schimbări până la sfârșit când înțelegerea planului divin va fi perfectă.

Promisiunea adventistă a lui Isus Hristos și avertismentul ei

Versetul 11: „ *Vin **repede**. Ține-te de ceea ce ai, ca să nu-ți ia nimeni coroana.* »

Mesajul „ *Vin **repede*** ” este de tip adventist. Isus confirmă astfel abandonul oricărei alte confesiuni religioase. Așteptarea revenirii sale în glorie va rămâne până la sfârșitul lumii, unul dintre principalele criterii care îi identifică pe adevărații aleși. Dar restul mesajului reprezintă o amenințare grea: „ *Reține ceea ce ai, ca să nu-ți ia nimeni coroana.* „Și cine îi poate lua cununa decât dușmanii lui? Descendenții săi vor trebui, așadar, mai întâi să-i identifice, și pentru că nu au făcut-o astfel încât, victime ale spiritului lor umanist, se vor alia cu ei, începând din 1966.

Versetul 12: „ *Pe oricine va birui, îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu și nu va ieși niciodată; Voi scrie asupra lui numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, noul Ierusalim care se coboară din cer de la Dumnezeul meu și numele meu nou.* »

În ultimele sale cuvinte de binecuvântare dedicate învingătorilor, Isus reunește toate imaginile mântuirii obținute. „ *Un stâlp în templul Dumnezeului meu* ” înseamnă : un sprijin solid pentru a duce adevărul meu în Adunarea mea, Aleșii. „ *...și nu va ieși mai mult* ”: mântuirea lui va fi eternă. „ *...; Voi scrie asupra lui numele Dumnezeului meu* ”: voi grava în el chipul caracterului lui Dumnezeu pierdut în Eden. „ *...și numele cetății Dumnezeului meu* ”: el va participa la glorificarea Aleșilor descrisă în Apocalipsa 21. „ *... al noului Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul meu,* ”: „ *Noul Ierusalim* ” este numele adunării aleșilor glorificați care au devenit în întregime cerești ca îngerii cerești ai lui Dumnezeu. Apoc. 21 o descrie într-o imagine simbolică a pietrelor prețioase și perlelor, care mărturisește puterea iubirii pe care Dumnezeu o simte pentru cei răscumpărați de pe pământ. Ea coboară pe pământul reînnoit pentru a trăi veșnic în prezența lui Dumnezeu care își instalează acolo tronul. „ *... și noul meu nume* ”: Isus asociază schimbarea numelui său cu trecerea sa de la natura pământească la cea cerească. Alesul mântuit, rămânând în viață sau înviat, va trăi aceeași experiență și va primi un trup ceresc, slăvit, nestricăcios și veșnic.

În acest verset, insistența comparației cu Dumnezeu este justificată de faptul că Isus însuși este găsit de către aleși în aspectul său divin.

Versetul 13: „ *Cine are ureche, să audă ce spune Duhul bisericilor!* »

Alesul a înțeles lecția, dar este singurul care o poate înțelege. Este adevărat că acest mesaj a fost pregătit doar pentru el. Acest mesaj confirmă faptul că interpretarea și înțelegerea misterelor revelate depinde numai de Dumnezeu care își testează și își alege slujitorii.

Adventismul oficial din timpul sfârșitului nu a învățat lecția și a fost judecat de Isus, este vărsat pentru refuzul mesajului așteptării celei de-a treia adventiste.

„ *Voi veni **repede**. Ține-te de ceea ce ai, ca să nu-ți ia nimeni coroana.* ”
Vai, pentru adventismul oficial al vremii, sfârșitul este încă departe, iar odată cu oboseala timpului, 150 de ani mai târziu, credința nu va mai fi aceeași. Avertismentul lui Isus a fost justificat, dar nu a fost nici notat și nici înțeles. Și în 1994, instituția adventistă își va pierde de fapt „ *coroana* ”, respingând ultima

„lumină mare” profetită de Ellen G. White, mesagerul lui Isus Hristos în cartea ei „Primele scrieri” din capitolul „Prima viziune”, la paginile 14 și 15: Următorul text este un extras din aceste pagini. Mai precizez despre el că el proroceste destinul lucrării adventiste **și rezumă în sine toată învățătura prezentată de cele trei Adunări din Apoc. 3: 1843-44 Sardes , 1873 Philadelphia , 1994 Laodicea .**

Destinul adventismului **revelat în prima viziune a lui Ellen G. White**

„În timp ce mă rugam la închinarea în familie, Duhul Sfânt s-a odihnit asupra mea și părea că mă ridic din ce în ce mai mult deasupra acestei lumi a întinericului. M-am întors să-i văd pe frații mei adventiști care au rămas în această lume, dar nu i-am putut găsi. Apoi o voce mi-a spus: „Uită-te din nou, dar puțin mai sus”. Mi-am ridicat privirea și am văzut o potecă abruptă și îngustă, mult deasupra acestei lumi. Aici au înaintat adventiștii spre cetatea sfântă. În spatele lor, la începutul potecii, era o lumină puternică, despre care îngerul mi-a spus că este strigătul de la miezul nopții. Această lumină a luminat pe toată lungimea potecii pentru ca picioarele lor să nu se poticnească. Isus a mers în fruntea lor ca să-i călăuzească; și atâta timp cât se uitau la el, erau în siguranță.

Dar curând unii dintre ei au obosit și au spus că orașul este încă foarte departe și că s-au gândit să ajungă acolo mai devreme. Atunci Isus i-a încurajat ridicând gloriosul său braț drept din care emana o lumină care s-a răspândit peste adventiști. Au strigat: „Aleluia! » Dar unii dintre ei au respins cu nerăbdare această lumină, spunând că nu Dumnezeu i-a condus. Lumina din spatele lor s-a stins în cele din urmă și s-au trezit în întineric adânc. S-au împiedicat și au pierdut din vedere atât țelul, cât și pe Isus, apoi au căzut din potecă și s-au scufundat în lumea rea de dedesubt. ”.

Povestea acestei prime viziuni date de Dumnezeu tinerei Ellen Gould-Harmon constituie o profeție codificată care este la fel de valoroasă ca și cele ale lui Daniel sau Apocalipsa. Dar pentru a beneficia de ea, trebuie să o interpretăm corect. Așa că voi da explicația.

Expresia „strigătul de la miezul nopții” desemnează anunțul venirii mirelui în „pilda celor zece fecioare” de la Matei 25:1 până la 13. Proba așteptării întoarcerii lui Hristos în primăvara anului 1843 și cea a Toamna anului 1844 a constituit prima și a doua realizare; împreună, aceste două așteptări reprezintă „prima lumină” a poveștii plasate „în spatele” grupului de „adventiști de ziua a șaptea” care înaintau în timp, pe calea sau calea binecuvântată de Isus Hristos. Pentru pionierii adventiști, 1844 a reprezentat data sfârșitului lumii și ultima dată biblică pe care cuvântul profetic o putea propune aleșilor din acea vreme. După ce au depășit această dată finală, ei au așteptat întoarcerea lui Isus crezând că este iminentă. Dar timpul a trecut și Isus tot nu s-a întors; ce evocă viziunea spunând: „au constatat că orașul era foarte departe și că s-au gândit să ajungă acolo mai devreme”; adică în 1844 sau la scurt timp după acea dată. De asemenea,

descurajarea i-a cucerit până în jurul anului 1980 când am intrat în scenă, primind această lumină nouă și glorioasă care construiește **a treia așteptare adventistă** . De data aceasta, întoarcerea lui Isus este stabilită **pentru toamna anului 1994** . Cu siguranță, proclamarea acestui mesaj a vizat doar un microcosmos al adventismului universal situat în Franța la Valence-sur-Rhône. Alegerea lui Dumnezeu pentru acest orașel din sud-estul Franței are explicația ei. Acolo a murit Papa Pius al VI-lea în arest în 1799, împlinindu-se faptul profețit în Apoc.13:3. Mai mult, Valencia a fost orașul în care Dumnezeu a înființat prima sa biserică adventistă pe pământul Franței. Așadar, acolo și-a adus divina glorioasă ultima lumină și, la sfârșitul anului 2020, confirm că am primit în mod constant și fidel de la el cele mai recente și mai prețioase revelații pe care le prezint în acest document. Microcosmosul adventist Valentinian a servit ca o scenă universală pentru a îndeplini partea referitoare la ultima lumină glorioasă în viziunea surorii noastre Ellen. Această viziune ne dezvăluie judecata pe care o face Isus asupra experienței trăite la Valencia, o a treia împlinire a pildei celor zece fecioare. Isus îl recunoaște pe adevăratul adventist prin comportamentul său față de lumina prezentată. Adventist adevărat își exprimă bucuria cu „Aleluia!” » ; binecuvântat de Duhul, și-a umplut vasul cu ulei. Dimpotrivă, adventiștii falși „resping cu nerăbdare această lumină”. Această respingere a luminii divine le este fatală, pentru că Dumnezeu i-a avertizat împotriva acestei reacții negative în mesaje inspirate, destinate lor, către mesagerul său; vor deveni vase goale, lipsite de uleiul care produce „lumina” lămpii. Se anunță consecința inevitabilă: „lumina care era în spatele lor ajunge să se stingă”; ei neagă fundamentul de bază al adventismului. Isus își aplică principiul: „ *Căci celui ce are, celui ce are, i se va da și va avea din belșug, dar celui ce nu are, chiar și ceea ce are i se va lua. Matei 25:29.*” „...au ajuns să piardă din vedere atât țelul, cât și pe Isus”, devin insensibili la mesajele adventiste care anunță întoarcerea lui Hristos sau, neagă scopul mișcării adventiste consacrat chiar în numele „adventist”; „apoi au căzut de pe cărare și s-au scufundat în lumea rea care se afla dedesubt”, în 1995 s-au angajat oficial în alianța protestantă și ecumenism. Ei L-au pierdut astfel pe Isus și intrarea în cer, care era scopul credinței adventiste. Ei s-au alăturat conform Dan. 11:29, „ *ipocrișii* ” și „ *bețivii* ”, așa cum a anunțat Isus în Matei 24:50; lucruri demonstrate la începutul lucrării.

Astăzi se împlinesc aceste cuvinte profetice. Ele au fost realizate între 1844, data primei lumini „sitate în spatele lor”, și 1994, data mării lumini profetice respinse de prima biserică adventistă înființată în Franța, în orașul Valence-sur-Rhône, pe care Dumnezeu. folosit pentru demonstrația sa. Astăzi, adventismul oficial se află în „întunericul adânc” al ecumenismului cu dușmanii adevărului, protestanții și catolicii.

Epoca
a VII-a : Laodicea

Sfârșitul adventismului instituțional – respingerea celei de-a treia așteptări adventiste.

Versetul 14: „**Scrie-i îngerului adunării din Laodiceea** : *Așa spune Amin, martor credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu:* ”

Laodiceea este numele celei de-a șaptea și ultima ere; cel al sfârșitului binecuvântării adventismului instituțional. Acest nume are două rădăcini grecești „laos, dikéia” care înseamnă: „oameni judecați”. Înaintea mea, adventiștii au tradus: „oamenii judecății”, dar instituția nu știa că această judecată va începe cu ea, după cum ne învață 1 Petru 4:17: „Căci acesta este momentul când judecata va începe cu casa lui . **Dumnezeu**. Acum, dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? » Isus se prezintă spunând: „*Așa spune Aminul, mărturia credincioasă și adevărată, începutul creației lui Dumnezeu:* „Cuvântul *Amin* înseamnă în ebraică: în adevăr. Potrivit mărturiei apostolului Ioan, Isus a folosit-o des (de 25 de ori), repetând-o de două ori, la început, înaintea declarațiilor sale. Dar în practica religioasă tradițională, a devenit termenul pentru punctuația la sfârșitul rugăciunilor sau declarațiilor. Apoi este adesea interpretată în sensul „așa să fie” moștenit din catolicism. Iar Duhul folosește acest concept „*în adevăr* ” pentru a da cuvântului *Amin* sensul său dublu, perfect justificat. *Laodiceea* este ceasul în care Isus oferă o lumină mare pentru a ilumina pe deplin profețiile pregătite pentru timpul de sfârșit. Lucrarea pe care o citești este o dovadă în acest sens. Ceea ce va provoca ruptura dintre Isus și instituția oficială adventistă este un refuz al luminii sale. Într-o alegere logică și justificată, Dumnezeu a supus, între 1980 și 1994, adventismul unui test de credință modelat după modelul care a avut, ca urmare, pierderea protestanților și binecuvântarea pionierilor adventiști. Testul se baza deja pe credința în întoarcerea lui Isus anunțată pentru primăvara anului 1843, apoi pentru toamna lui 1844. La rândul meu, din 1983, am început să împărtășesc un anunț despre întoarcerea lui Isus pentru 1994, folosind „*cinci luni* ” citat în mesajul „*a cincea trâmbiță* ” din Apocalipsa 9:5-10. Atribuind această temă blestemului protestantismului din 1844, perioada de „*cinci luni* ” citată, adică 150 de ani reali, a dus la 1994. Văzând doar întoarcerea lui Iisus Hristos pentru a marca sfârșitul acestei perioade și parțial orbit de Dumnezeu pe un detaliu al textului, am apărut ceea ce am considerat a fi adevăr divin. După avertismente oficiale, instituția a pronunțat demiterea mea în noiembrie 1991; asta, în timp ce mai erau trei ani pentru a dovedi și a infirma anunțurile mele. Abia mai târziu, în jurul anului 1996, mi-a devenit clar adevăratul sens al acestei experiențe. Cuvintele rostite de Isus în scrisoarea sa către „*Laodiceea* ” tocmai se împliniseră și acum căpătau un sens precis. Până în 1991, adventiștii căldui nu mai iubeau adevărul la fel de mult ca în 1873. Lumea modernă i-a slăbit de asemenea, seducându-i și cucerindu-le inimile. Ca și în epoca „*Efesului* ”, adventismul oficial și-a pierdut „*prima dragoste* ”. Și Isus „*îi ia sfeșnicul și coroana* ”, pentru că nici ea nu mai este vrednică de el. În lumina acestor fapte, mesajul devine luminos cu claritate. Cuvântul „*Amin*” confirmă cererea pentru adevărul complet și sfârșitul unei relații binecuvântate. „*Martorul _ credincios și adevărat* ” respinge Alesul necredincios și mincinos. „*Principiul creației lui Dumnezeu* ”, așadar creatorul, vine să închidă colectiv inteligența nedemnului și să o deschidă individual pe cea a aleșilor săi la adevărurile conținute și ascunse în povestea Genezei. În același timp, evocând „*principiul creației lui Dumnezeu* ” pe care îl asociază cu cuvântul „*Amin* ”, Duhul

confirmă o întoarcere finală foarte strânsă a lui Isus Hristos: „**imediat**”. Cu toate acestea, vor mai trece 36 de ani între 1994 și 2030, data sfârșitului umanității pe pământ.

Căldăciune mortală

Versetul 15: „*Cunosc faptele tale. Știu că nu ești nici rece, nici fierbinte. Să-ți fie frig sau cald!* »

Adresa informală este adresată instituției. Acesta este rodul religiilor moștenite de la tată în fiu și fiică, unde credința devine tradițională, formalistă, rutină și temătoare de orice nou; starea în care Isus nu o mai poate binecuvânta când are atâta lumină nouă de împărtășit cu ea.

Versetul 16: „*Deci, pentru că ești calduț și nici rece, nici fierbinte, te voi voma din gura mea.* »

Observația a fost stabilită de Isus în noiembrie 1991, când profetul care ducea mesajul său a fost înlăturat de instituția oficială. În primăvara anului 1994, va fi vărsat, așa cum a anunțat Isus. Dovada a dat ea însăși, intrând, în 1995, în alianța ecumenică organizată de Biserica Catolică, unde s-a alăturat protestanților rebeli, de vreme ce acum le împărtășește blestemul.

Iluzii înșelătoare bazate pe moștenirea spirituală

Versetul 17: „*Pentru că zici: Sunt bogat, sunt îmbogățit și nu am nevoie de nimic și pentru că nu știi că ești nenorocit, nenorocit, sărac, orb și gol.*”

„... *bogați*”, aleșii adventiști erau în 1873, iar numeroasele revelații date lui Ellen G. White au îmbogățit-o și mai mult din punct de vedere spiritual. Dar la nivel profetic, interpretările vremii au fost repede depășite, așa cum a gândit pe bună dreptate James White, soțul mesagerului Domnului. Isus Hristos, Dumnezeu cel viu, și-a proiectat profețiile pentru împlinirea lor finală perfectă și fără greșală. Iată de ce trecerea timpului, aducând schimbări enorme lumii, justifică o permanentă punere sub semnul întrebării a interpretărilor primite și predate. Binecuvântarea Domnului este rezervată; Isus a spus: „*Celui care va păzi lucrările Mele până la sfârșit*”. Cu toate acestea, în 1991, data respingerii luminii, sfârșitul era încă departe. Prin urmare, ea trebuia să fie atentă la orice lumină nouă propusă de Domnul prin mijloacele pe care El însuși le-a ales. Ce contrast între iluziile instituției și starea în care Isus o vede și o judecă! Dintre toți termenii citați, cuvântul „*gol*” este cel mai grav pentru o instituție, deoarece înseamnă că Isus și-a retras dreptatea veșnică din ea, este în gura lui, o sentință de moarte și a doua moarte a judecății de apoi; conform celor scrise în 2 Corinteni 5:3: „*Deci gemem în acest cort, dorind să ne îmbrăcăm căminul nostru ceresc, dacă ne găsim îmbrăcați și nu goi.* »

Sfatul martorului credincios și adevărat

Versetul 18: „*Te sfătuiesc să cumperi de la mine aur încercat în foc, ca să te îmbogățești și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu apară rușinea goliciunii tale și un aliam care să-ți ungă ochi, ca să vezi.* »

În urma constatărilor din 1991, instituția mai avea trei ani pentru a-și redresa căile și pentru a produce rodul pocăinței care nu a venit. Și dimpotrivă, legăturile sale cu protestanții căzuți s-au întărit până la punctul de a face o alianță

oficială publicată în 1995. Isus se prezintă drept comerciant exclusiv al adevăratei credințe, „aurul testat prin foc” al *testului*. Dovezile condamnării sale a bisericii apar în absența „veșmintelor *albe*” de care pionierii ei erau „*vrednici*” în Apocalipsa 3:4. Prin această comparație, Isus ilustrează faptul că, înainte de 1994, el i-a supus pe adventiștii din „*Laodicea*” unei așteptări adventiste identice cu cele care au precedat datele 1843 și 1844; pentru a testa credința în cele trei experiențe, așa cum se învață în mesajul adresat în 1844 adventiștilor din „*Sardes*”. Într-o atitudine închisă și rebelă, instituția nu putea înțelege ce îi reproșa Isus; ea era „*oarbă*”, ca fariseii din lucrarea pământească a lui Isus. Prin urmare, ea nu putea înțelege invitația lui Hristos de a cumpăra „*perla de mare preț*” din pilda Matei 13:45-46, care stabilește imaginea standardului vieții veșnice cerute de Dumnezeu, revelată în acest verset 18 din Apocalipsa 3. .

Chemarea milostivă

Versetul 19: „*Pe câte îi iubesc, îi mustră și pedepsesc. De aceea fii zelos și pocăiește-te.* »

Pedeapsa este pentru cei pe care Isus *îi iubește* până când îi varsă. Chemarea făcută, o invitație la pocăință, nu a fost ascultată. Iar dragostea nu se moștenește, se câștigă prin demnitate. Instituția s-a întărit, Isus lansează un apel individual spunând candidaților la vocația cerească:

Apelul universal

Versetul 20: „*Iată, stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu mine.*”

În Apocalipsa, cuvântul „*poartă*” apare în Apocalipsa 3:8, aici în Apocalipsa 3:20, în Apocalipsa 4:1 și în Apocalipsa 21:21. Apoc.3:8 ne amintește că *ușile* deschid și închid accesul. Ele devin astfel simbolul probelor credinței care deschid sau închid accesul la Hristos, la dreptatea și la harul Său.

În acest verset 20, cuvântul „*poartă*” capătă trei semnificații diferite, dar complementare. El arată către Isus însuși: „*Eu sunt ușa*. Ioan 10:9”; *ușa cerului s-a deschis* în Apocalipsa 4:1: „*O ușă s-a deschis în cer.* » ; și *ușa inimii* omenești împotriva căreia Isus vine să bată pentru a-l invita pe ales să-i deschidă inima pentru a-i da dovada dragostei sale.

Este suficient ca creatura sa să-și deschidă inima față de adevărul său revelat pentru ca o comuniune intimă să fie posibilă între el și creatorul său divin. Cina se împarte seara, când vine noaptea pentru a pune capăt muncii zilei. Omenirea va intra în curând în acest tip de noapte „*în care nimeni nu mai poate lucra.* (Ioan 9:4).” Sfârșitul timpului harului va îngheța pentru totdeauna ultimele alegeri religioase ale ființelor umane, bărbați și femei în mod egal responsabili și strict complementare la nivelul cărnii.

În comparație cu mesajul *Philadelphiei*, alesul este în epoca *Laodiceană*, în iminența întoarcerii lui Isus Hristos. „*Ușa deschisă în cer*” se va deschide ca o continuare a acestui mesaj din Apoc.4:1.

Îndemnul final al Duhului

Câștigătorul individual, Isus îi declară:

Versetul 21: „ *Oricine va birui, îi voi da să stea cu Mine pe tronul Meu, așa cum am biruit și m-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Său.* »

El anunță astfel activitatea judecății cerești care urmează acestui mesaj și care va fi tema Apoc.4. Dar această promisiune îl angajează doar într-un câștigător cu adevărat ales.

Versetul 22: „ *Cine are ureche, să audă ce spune Duhul bisericilor!* »

Tema „ *scrisorilor* ” se încheie cu acest nou eșec instituțional. Ultima, pentru că de acum încolo lumina va fi purtată de un om inspirat, apoi de un grup restrâns. Acesta va fi transmis individual de la persoană la persoană și prin intermediul internetului pe care Isus însuși îl va direcționa conducându-și aleșii spre sursa difuzării ultimelor sale adevăruri, la fel de sacre ca și persoana sa divină. În felul acesta, oriunde s-ar afla pe pământ: „ *Cine are ureche să audă ce spune Duhul adunărilor!* ” »

Următoarea temă va avea ca context mileniul celest al judecății celor răi dusă de sfinți. Întregul subiect se bazează pe învățături împrăștiate în Apoc. 4, 11 și 20. Dar Apoc. 4 confirmă clar contextul ceresc al acestei activități care urmează cronologic ultima epocă a Aleșilor pământești.

Apocalipsa 4: Judecata cerească

Versetul 1: „ *După aceasta m-am uitat și, iată, s-a deschis o ușă în cer. Primul glas pe care l-am auzit, ca un sunet de trâmbiță, care mi-a vorbit, a zis: Vino aici, și-ți voi arăta ce se va întâmpla mai departe.* ”

Spunând: „ *Primul glas pe care l-am auzit, ca sunetul unei trâmbițe* ”, Duhul definește mesajul acestei ere „ *Laodiceene* ” ca fiind cel la care l-a transportat pe Ioan în Apocalipsa 1:10: „ *Eram în duh pe ziua Domnului și am auzit în spatele meu un glas tare, ca sunetul unei trâmbițe.* ” *Laodiceea* este așadar epoca al cărei sfârșit este marcat de „ *ziua Domnului* ”, cea a mării sale glorioase întoarceri.

În cuvintele sale, Duhul susține cu tărie ideea succesiunii acestei teme cu mesajul *Laodiceei*. Această clarificare este importantă, deoarece instituția nu a fost niciodată capabilă să demonstreze oponentilor săi doctrinele sale de judecată cerească. Astăzi, aduc o dovadă în acest sens, posibilă prin definirea corectă a datelor atașate mesajelor scrisorilor *din* Apoc.2 și 3. Între *Laodiceea* și Apoc.4, cu „ *a șaptea trâmbiță* ” din Apoc.11, Isus a luat de la diavol și de la oamenii răzvrătiți „ *stăpânirea lor pământească asupra împărăției lumii* ”. Odată cu „ *secerișul* ” din Apocalipsa 14, el și-a ridicat aleșii la cer și le-a încredințat sarcina de a judeca împreună cu el viața pământească trecută a morților răi. Atunci „ *cel ce va birui va stăpâni neamurile cu un toiag de fier* ” așa cum a fost anunțat în Apocalipsa 2:27. Dacă persecutorii ar fi, ca și mine, siguri de soarta care le este rezervată, nu există nicio îndoială că și-ar modifica comportamentul. Dar tocmai dorința lor acerbă de a ignora orice avertisment este cea care îi conduce la cele

mai rele acțiuni și pregătesc astfel, pentru ei înșiși, cea mai grea pedeapsă care nu poate fi reprodusă în condițiile pământești actuale. Să ne întoarcem atunci la textul acestui capitol 4. „*Primul glas pe care l-am auzit, ca sunetul unei trâmbițe, și care mi-a vorbit, a zis: Vino aici, și-ți voi arăta ce trebuie să se întâmple în continuare*” . Ioan se referă la versetul 10 din Apocalipsa 1: „*Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit în spatele meu un glas tare, ca sunetul unei trâmbițe*” . Această temă a revenirii lui Hristos în slavă este deja menționată în versetul 7, unde este scris: „*Iată, El vine cu norii. Și orice ochi o va vedea, chiar și cei care l-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor plânge din pricina lui. Da. Amin!* » Conexiunea sugerată a acestor trei texte confirmă contextul glorios final al zilei întoarcerii Domnului Isus, numit și *Mihail* de către inițiații săi aleși și îngerii săi credincioși. Dacă vocea lui Isus este comparată cu o *trâmbiță* , este pentru că, asemenea acestui instrument sonor al armatelor, în fruntea armatelor sale îngerești cerești, Isus își sună trupele pentru a lansa lupta. Mai mult decât atât, ca o *trâmbiță* , glasul lui nu a încetat să- și avertizeze pe aleșii săi să-i avertizeze pentru a-i pregăti să cucerească, așa cum el însuși a biruit păcatul și moartea. Evocând acest cuvânt „ *trâmbiță* ”, Isus ne arată cea mai misterioasă și importantă temă a întregii Revelații sale. Și este adevărat că pentru ultimii săi slujitori, această temă ascunde o probă eliminatorie. Aici, în Apocalipsa 4:1, scena descrisă este incompletă, deoarece îi vizează doar pe aleșii lui pe care el vine să-i salveze de la moarte. Comportarea celor răi în același context va fi descrisă în Apocalipsa 6:16 în acești termeni revelatori: „ *Și au zis munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața celui ce șade pe tronul și înaintea mâniei mielului; căci ziua cea mare a mâniei Lui a venit și cine poate rezista?* » La această întrebare suspendată, aparent, fără răspuns, Dumnezeu îi va prezenta în capitolul 7 care urmează pe cei care pot rezista: aleșii pecetluiți simbolizați prin numărul 144.000, o mulțime de 12 la pătrat, sau 144. Dar el Doar aleșii care au rămas în viață la întoarcerea lui Hristos acționează acolo. Acum, în acest context din Apocalipsa 4, răpirea la cer se referă și la aleșii care au murit de la Abel, pe care Isus îl înviează pentru a le oferi și lor răsplata promisă pentru credința lor: viața veșnică. De asemenea, când Isus i-a spus lui Ioan: „ *Suie aici!*” „, Duhul doar anticipează, prin această imagine, ascensiunea către împărăția cerească a lui Dumnezeu a tuturor aleșilor răscumpărați prin sângele lui Iisus Hristos. Această ascensiune la cer marchează sfârșitul naturii pământești umane, aleșii sunt înviați similar îngerii credincioși ai lui Dumnezeu, în conformitate cu învățătura lui Isus din Matei 22:30. Carnea și blestemul ei s-au terminat, îi lasă în urmă fără regret. Acest moment din istoria omenirii este atât de dorit încât Isus îl amintește continuu în revelația sa de la Daniel. Asemenea pământului, blestemat din cauza omului, adevărații aleși tânjesc după eliberarea lor. Versetul 2 pare copiat din Apoc.1:10; de fapt, Duhul confirmă mai puternic legătura dintre cele două care se referă la același eveniment din istoria proiectului lui Dumnezeu, întoarcerea lui în „ *ziua cea mare* ” profetită în Apocalipsa 16:16.

Versetul 2: „ *Imediat am fost în duh. Și iată, era un tron în cer și pe tron ședea cineva .*”

Ca și în experiența lui Ioan, ridicarea aleșilor la „cer” „îi încântă în duh” și ei sunt proiectați în dimensiunea cerească care rămâne veșnic inaccesibilă oamenilor, pentru că acolo domnește Dumnezeu și este vizibil.

Versetul 3: „*Cel ce stătea arăta ca o piatră de iaspis și sardonix; iar tronul era înconjurat de un curcubeu ca un smarald.*”

Acolo ei se trezesc în fața tronului lui Dumnezeu, pe care stă glorios unicul creator Dumnezeu. Această glorie cerească de nedescris este totuși exprimată prin pietre prețioase la care oamenii sunt sensibili. „*Pietrele de jasp*” iau aspecte și culori foarte diferite, imaginând astfel multiplicitatea naturii divine. De culoare roșie, „*sardoina*” îi seamănă. „*Curcubeul*” este un fenomen natural care a uimit întotdeauna bărbații, dar trebuie totuși să ne amintim originea lui. A fost semnul legământului prin care Dumnezeu a promis omenirii să nu o mai distrugă niciodată cu apele potopului, conform Gen.9:9 până la 17. De asemenea, de fiecare dată când ploaia se întâlnește cu soarele, o imagine simbolică a lui Dumnezeu, curcubeul, pare să-și liniștească creaturile pământești. Dar evocând potopul apelor, Petru amintește că un „*potop de foc și sulf*” este în planul divin (2Pet.3:7). Tocmai, având în vedere acest „*potop de foc*” exterminator, Dumnezeu organizează, în cerul Său, o judecată a celor răi, ai cărui judecători vor fi aleșii răscumpărați și Isus, Răscumpărătorul lor.

Versetul 4: „*Împrejurul tronului am văzut douăzeci și patru de tronuri , iar pe tronuri douăzeci și patru de bătrâni ședeau, îmbrăcați în haine albe și pe capetele lor coroane de aur.*”

Iată deci, simbolizat de *24 de bătrâni* , răscumpărarea celor două epoci profetice revelate după următorul principiu: între 94 și 1843, întemeierea celor 12 apostoli; între 1843 și 2030, Israelul spiritual „adventist” al celor „*12 triburi*” a pecetluit cu „*pecetea lui Dumnezeu*”, în ziua a 7-a Sabat în Apo.7. Această configurație va fi confirmată, în Apoc.21, în descrierea „*Noului Ierusalim care se coboară din cer*” pentru a se așeza pe pământul reînnoit; cele „*12 triburi*” sunt reprezentate de „*12 uși*” sub forma a 12 „*perle*”. Tema judecății este definită în Apocalipsa 20:4, unde citim: „**Și am văzut tronuri; iar celor ce stăteau acolo li s-a dat putere să judece . Și am văzut sufletele celor care fuseseră tăiați capul din cauza mărturiei lui Isus și din cauza Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor care nu se închinaseră fiarei și nici chipului ei și nu primiseră semnul pe frunte și pe fruntea lor. mâinile. Ei au înviat și au domnit cu Hristos o mie de ani .**” Domnia aleșilor este o domnie a judecătorilor. Dar pe cine judecăm? Apoc.11:18 ne dă răspunsul: „*Neamurile s-au mâniat; și mânia Ta a venit și a venit vremea să judeci morții , să răsplătești slujitorii tăi, proorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, pe cei mici și pe cei mari, și să distrugi pe cei ce distrug pământul.*” În acest verset, Duhul amintește succesiunea a trei teme revelate pentru timpul sfârșitului: „*a șasea trâmbiță*” pentru „*neamurile mâniate*”, vremea „*cele șapte plăgi din urmă*” pentru „*mânia ta a venit*” și judecata cerească de „*o mie de ani*” pentru că „*a sosit timpul să judecăm morții*”. Sfârșitul versetului stabilește programul final care va fi îndeplinit prin judecata finală a *lacului de foc și pucioasă* care îi va distruge pe cei răi. Toți vor lua parte la a doua a sugerat *învierea* , la sfârșitul „*o mie de ani*”, conform Apocalipsei 20:5: „*Ceilalți morți nu au revenit la viață până la împlinirea celor o mie de ani*”. Duhul ne dă

definiția lui despre cei răi: „ *cei care distrug pământul* ”. În spatele acestei acțiuni se află „ *păcatul devastator sau pustiitor* ” citat în Dan.8:13; păcatul care provoacă moartea și pustiirea pământului ; care l-a condus pe Dumnezeu să predea creștinismul crudului regim papal roman între 538 și 1798; care livrează o treime din oameni la foc nuclear după sau în 2021. Nimeni nu și-ar fi imaginat că, din 7 martie 321, încălcarea Sfântului Sabat al adevăratei zile a șaptea va aduce atât de multe consecințe teribile și tragice. Cei *24 de bătrâni* sunt diferențiați doar la nivelul decretului din Daniel 8:14, deoarece au în comun faptul că sunt mântuiți prin același sânge al lui Isus Hristos. Iată de ce, găsiți vrednici, conform Apoc.3:5, toți poartă „ *veșmintele albe* ” și „ *cununa vieții* ” promisă învingătorilor în lupta credinței, în Apoc.2:10. „ *Aurul* ” *coroanelor* simbolizează credința purificată prin încercare conform 1 Petru 1:7.

În acest capitol 4, termenul „ *șezând* ” apare de 3 ori. Numărul 3 fiind un simbol al perfecțiunii, Duhul pune această temă a judecății mileniului al șaptelea sub semnul odihnei desăvârșite a biruitorilor, după cum este scris: „*Sede la dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmașii tăi așternutul picioarelor tale .* ” Psa.110:1 și Mat.22:44. El și cei care stau sunt în **odihnă** și prin această imagine, Duhul prezintă bine, mileniul al șaptelea, așa cum marele Sabat sau odihnă a proorocit, încă de la creație, prin odihna sfințită a zilei a șaptea a săptămânilor noastre.

Versetul 5: „ ***Din tron ies fulgere, glasuri și tunete. Înaintea tronului ard șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu .*** ”

Manifestările care „ *vin de pe tron* ” sunt direct atribuite însuși Dumnezeuului creator. Potrivit Exo.19:16, aceste fenomene marcase deja, în teroarea poporului evreu, prezența lui Dumnezeu pe Muntele Sinai. Prin urmare, această sugestie reamintește rolul pe care cele zece porunci ale lui Dumnezeu îl vor juca în această acțiune de judecată a morților răi. Această memento evocă, de asemenea, faptul că invizibil, cu riscul morții inevitabile pentru creaturile sale din trecut, Dumnezeu care nu și-a schimbat natura este văzut fără pericol de aleșii săi răscumpărați, înviați și glorificați. **Atentie! Această scurtă propoziție, acum interpretată, va deveni un reper în structura cărții Apocalipsa. De fiecare dată când apare, cititorul trebuie să înțeleagă că profetia evocă contextul începutului judecății mileniului al șaptelea care va fi marcat de intervenția directă și vizibilă a lui Dumnezeu în Mihail, Iisus Hristos.** Prin acest mijloc, structura întregii cărți ne va oferi imagini de ansamblu succesive ale erei creștine sub diferite teme separate prin această expresie cheie: „*au fost fulgere, voci și tunete* ”. Îl vom găsi în Apocalipsa 8:5, unde „ *un cutremur* ” este adăugat la cheie. Va separa tema mijlocirii perpetue cerești a lui Isus Hristos de tema *trâmbițelor* . Apoi, în Apocalipsa 11:19, „ *grindină puternică* ” va fi adăugată la cheie. Explicația va apărea în Apocalipsa 16:21, unde această „ *grindină mare* ” închide tema celei de *-a șaptea din ultimele șapte plăgi ale lui Dumnezeu* . La fel, „ *cutremurul* ” devine, în Apocalipsa 16:18, „ *un mare cutremur* ”. Această cheie este fundamentală pentru a învăța să gestionați învățăturile cărții Apocalipsa și pentru a înțelege principiul structurii sale .

Revenind la versetul nostru 5, observăm că, așezate de data aceasta „ *înaintea tronului* ”, sunt „ *șapte lămpi de foc aprinse* ”. Ele simbolizează cele „

șapte duhuri ale lui Dumnezeu ”. Numărul „ *șapte* » simbolizează sfințirea, aici, cea a Duhului lui Dumnezeu. Prin Duhul Său care conține toată viața, Dumnezeu controlează toate creaturile Sale; el este în ei și îi pune „ *în fața tronului său* ”, pentru că i-a creat liberi, în fața lui. Imaginea celor „ *șapte lămpi aprinse* ” simbolizează sfințirea luminii divine; lumina sa perfectă și intensă elimină orice posibilitate de întuneric. Căci nu este loc pentru întuneric în viața veșnică a celor răscumparați.

Versetul 6: „ *Există încă înaintea tronului o mare de sticlă, ca un cristal. În mijlocul tronului și în jurul tronului, sunt patru ființe vii pline de ochi în față și în spate .* ”

Duhul ne vorbește în limbajul său simbolic. Ce este „ *înainte de tronul* ” desemnează creaturile sale cerești care asistă, dar nu participă la judecată. În număr mare, acestea capătă aspectul unei *mări* a cărei puritate a caracterului este atât de pură încât o compară cu *cristalul* . Acesta este caracterul de bază al creaturilor cerești și terestre care au rămas credincioase Dumnezeului creator. Apoi Duhul cheamă un alt simbol care se referă la Dumnezeu, în mijlocul tronului , și creaturile sale cerești din alte lumi și alte dimensiuni, *în jurul tronului ; în jur* desemnează fapte împrăștiate sub privirea lui Dumnezeu așezat pe *tron* . Expresia „ *patru ființe vii* ” se referă la standardul universal al ființelor vii. Mulțimea *ochilor* este justificată de cuvântul mulțime, iar poziția lor „ *în față și în spate* ” simbolizează mai multe lucruri. În primul rând, le oferă acestor *ființe vii* un aspect multidirecțional, multidimensional. Dar mai spiritual, expresia „ *înainte și în spate* ” se referă la legea divină gravată cu degetul lui Dumnezeu pe Muntele Sinai, pe cele patru fețe ale celor două mese de piatră. Duhul compară viața universală cu legea universală. Ambele sunt lucrarea lui Dumnezeu care gravează pe piatră, pe carne sau în spirite, standardul vieții perfecte pentru fericirea creaturilor sale care îl înțeleg și îl iubesc. Aceste mulțimi de ochi urmăresc și urmăresc cu pasiune și compasiune ceea ce se întâmplă pe pământ. În 1 Corinteni 4:9, Pavel declară: „ *Pentru că Dumnezeu, mi se pare, ne-a făcut pe noi, apostolii, cei mai de jos dintre oameni, condamnați la moarte într-un fel, deoarece am fost un spectacol pentru lume, îngerii și oamenilor .* ” Cuvântul „ *lume* ” din acest verset este „cosmos” grecesc. Este acest cosmos pe care îl definesc drept lumi multidimensionale. Pe pământ, aleșii și luptele lor sunt urmate de spectatori invizibili care îi iubesc cu aceeași iubire divină revelată de Isus Hristos. Ei se bucură de bucuria lor și plâng cu cei care plâng pentru că lupta este atât de grea și de dureroasă. Dar acest cosmos desemnează și lumea necredincioasă precum poporul roman, spectatori ai uciderii creștinilor credincioși în arenele lor.

Apocalipsa 5 ne va prezenta aceste trei grupuri de spectatori cerești: *cele patru ființe vii, îngerii și bătrânii* , toți biruitori, ei sunt uniți sub privirea iubitoare a marelui Dumnezeu creator pentru eternitate.

Legătura care leagă „ *mulțimea ochilor* ” cu legea divină se află în numele „ *mărturii* ” pe care Dumnezeu o dă legii sale celor zece porunci. Ne amintim că această lege a fost păstrată în „locul preasfânt” rezervat exclusiv lui Dumnezeu și interzisă oamenilor, cu excepția sărbătorii „Zilei Ispășirii”. Legea a rămas la Dumnezeu ca „ *mărturie* ” și „ *două tabele* ” ei vor da un al doilea sens simbolic „ *doi martori* ” citați în Apocalipsa 11:3. » În această lecție, „ *mulțimea ochilor* ”

dezvăluie existența unei mulțimi de martori invizibili care au fost martori la evenimentele pământești. În gândirea divină, cuvântul martor este inseparabil de cuvântul fidelitate. Cuvântul grecesc „martus” tradus ca „martir” îl definește perfect, deoarece credințioșia cerută de Dumnezeu nu are limite. Și cel puțin, un „martor” al lui Isus trebuie să onoreze legea divină a celor zece porunci ale sale cu care Dumnezeu îl compară și îl judecă.

LEGEA DIVINĂ profetește

Aici, deschid o paranteză, pentru a evoca lumina divină primită în primăvara lui 2018. Este vorba despre legea celor zece porunci ale lui Dumnezeu. Duhul m-a făcut să înțeleg importanța următoarei lămuriri: „*Moise s-a întors și a coborât de pe munte cu cele două table ale mărturiei în mână; **tabelele erau scrise pe ambele fețe , erau scrise pe o față și pe cealaltă** . Tabelele erau lucrarea lui Dumnezeu, iar scrierea era scrierea lui Dumnezeu, gravată pe mese* (Exodul 32:15-16).” La început am fost surprins că nimeni nu a ținut vreodată în considerare această clarificare conform căreia tablele originale ale legii erau scrise pe cele patru fețe ale lor, adică „în față și în spate” ca „ochii celor patru ființe vii ” ale lui . versetul precedent studiat. Această clarificare insistent citată avea un motiv pe care Duhul mi-a permis să-l descopăr. Întregul text a fost inițial distribuit uniform și echilibrat pe cele patru laturi ale celor două mese de piatră. Fața primei afișa prima poruncă și jumătate din a doua; spatele ei purta a doua parte a celei de-a doua și întreaga a treia. Pe cea de-a doua masă, partea din față afișa a patra poruncă în întregime; reversul său purta ultimele șase porunci. În această configurație, cele două laturi vizibile ne prezintă prima poruncă și a doua, pe jumătate, și a patra care privește odihna sfințită a zilei a șaptea. O privire asupra acestor lucruri evidențiază aceste trei porunci care sunt semne de sfințenie în 1843, când Sabatul a fost restaurat și cerut de Dumnezeu. La această dată, protestanții au căzut victime ale duminicii romane moștenite. Consecințele alegerii adventiste și ale alegerii protestante vor fi astfel afișate pe spatele celor două table. Se pare că, fără respect pentru Sabat, din 1843, a fost încălcată și a treia poruncă: „*Numele lui Dumnezeu este luat în zadar*”, literal „*în mod fals*”, de către cei care îl invocă fără dreptatea lui Hristos sau după 'am pierdut. Ei reînnoiesc astfel greșeala săvârșită de evreii a căror pretenție de a aparține lui Dumnezeu este revelată ca o minciună de către Isus Hristos în Apocalipsa 3:9: „*cei din sinagoga lui Satana, care se numesc evrei și nu sunt așa, dar mint.*” În 1843, acesta a fost cazul protestanților, moștenitori ai catolicilor. Dar înaintea celei de-a treia porunci, a doua parte a celei de-a doua dezvăluie judecata pe care Dumnezeu o dă asupra celor două tabere opuse principale. Moștenitorilor protestanți ai romano-catolicismului, Dumnezeu le spune: „*Eu sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților asupra copiilor până la a treia și a patra generație a celor care mă urăsc*”; din nefericire pentru el, adventismul oficial „*vărsat*” în 1994 le va împărtași soarta; dar tot el spune, invers, sfinților care vor păzi sfântul său Sabat și lumina lui profetică din 1843 până în 2030: „*și care au milă până la o mie de generații pe cei ce mă iubesc și care păzesc*

poruncile mele”. Numărul „mii” citat evocă subtil „miile de ani” ai mileniului al șaptelea al Apoc.20 care va fi răsplata învingătorilor aleși care au intrat în veșnicie. Iese o altă lecție. Priviți de ajutorul Duhului Sfânt al lui Isus Hristos, ca urmare, protestanții și adventiștii lăsați să treacă de Dumnezeu succesiv în 1843 și 1994 nu vor putea onora ultimele șase porunci scrise pe spatele tabelului 2, inclusiv pe partea din față. dedicat odihnei divine din ziua a șaptea. Pe de altă parte, observatorii acestei odihne vor obține ajutorul lui Isus Hristos pentru a se supune acestor porunci care privesc îndatoririle omului față de aproapele său uman. Lucrările lui Dumnezeu încă de la predarea tablelor Legii lui Moise capătă un sens, un rol și o întrebuintare pe cât de surprinzătoare, pe atât de neașteptate în timpul sfârșitului, în 2018. Și mesajul restaurării Sabatului este astfel întărit și confirmat de Dumnezeul Atotputernic Isus Hristos.

Iată acum forma în care apar cele zece porunci.

Tabelul 1 – Față: prescripții

Dumnezeu se prezintă

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei.” (Toți aleșii salvați din păcat și mântuiți prin sângele ispășitor vărsat de Isus Hristos sunt incluși; *casa robiei* este păcatul; rodul imitat al diavolului).

Prima poruncă: păcatul catolic din 538 · protestant din 1843 și adventist din 1994).

„Nu ai alți zei înaintea mea.”

a 2-a : Partea¹: Păcatul catolic din 538.

„Nu vă faceți nicio imagine cioplită sau vreo reprezentare a lucrurilor care sunt sus în ceruri și care sunt dedesubt pe pământ și care sunt în apele dedesubt pământului. Nu vă închinați înaintea lor și nu le slujiți;”.

Tabelul 1 – Spatele: Consecințele

a 2-a : partea^{a2-a}.

„... căci Eu, YaHWéH, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților asupra copiilor până la a **treia și a patra generație a celor care mă urăsc, (catolici din 538; protestanți din 1843; adventiști din 1994).**) și care arată milă celor **o mie de generații** celor ce mă iubesc și păzesc poruncile mele . (**Adventiștii de ziua a șaptea, din 1843; cel mai recent, din 1994**).

a 3-a : încălcat de catolici din 538, protestanți din 1843 și adventiști din 1994) ·

„Nu lua numele Domnului Dumnezeuului tău în minciună; căci YaHWéH nu-l va lăsa nepedepsit pe cel care ia numele în minciună . »

Tabelul 2 – Față: prescripție

a 4-a : călcarea ei de către Adunarea Creștină din 321 îl face „*păcatul devastator*” al lui Dan.8:13 · a fost încălcat de credința catolică din 538 și de credința protestantă din 1843. Dar a fost onorat de credința adventistă de ziua a șaptea din 1843 și 1873.

„Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești. Lucrează șase zile și fă-ți toată munca. Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeuului tău; să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici bărbatul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este la ușile tale. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele și S-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea DOMNUL a binecuvântat ziua sabatului și a sfințit-o . »

Tabelul 2: Revers: consecințele : Aceste ultime șase porunci au fost încălcate de credința creștină din 321; de credința catolică din 538; de credința protestantă, din 1843, și de credința adventistă „ vârsată ” în 1994. Dar ei sunt respectați în credința adventistă de ziua a șaptea binecuvântată de Duhul Sfânt al lui Isus Hristos, din 1843 și 1873; „ultimii” din 1994 până în 2030.

porunca a 5-a -

„ Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca zilele tale să se lungească în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău. »

porunca a 6-a -

„ Să nu ueizi. Nu comite crimă .” (de tip crimă criminală ticăloasă sau în numele unei religii false)

porunca a 7-a -

„ Nu comite adulter. »

porunca a 8-a -

„ Nu fura. »

porunca a 9-a -

„ Nu depune mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău . »

porunca a zecea -

„ Nu râvni la casa aproapelui tău; să nu poștești la soția aproapelui tău, nici la robul lui, nici la roaba lui, nici la boul lui, nici la măgarul lui, nici la nimic din ce este al aproapelui tău. »

Închei aici această paranteză sublimă și de o importanță vitală.

Versetul 7: „ Prima făptură vie este ca un leu, a doua făptură vie este ca un vițel, a treia făptură vie are chip de om și a patra ființă vie este ca un vultur care zboară. ”

Să spunem imediat, acestea sunt doar simboluri. Același mesaj este prezentat în Ezechiel 1:6 cu variații în descriere. Există patru animale identice, fiecare cu patru fețe diferite. Aici, mai avem patru animale, dar fiecare are o singură față, diferită la cele patru animale. Prin urmare, acești monștri nu sunt reali, dar mesajul lor simbolic este sublim. Fiecare dintre ele prezintă un standard de viață universală eternă care se referă, după cum am văzut, pe Dumnezeu însuși și pe creaturile sale universale multidimensionale. Cel care s-a întrupat în desăvârșirea sa divină, aceste patru criterii ale vieții universale, este Iisus Hristos, în care se găsesc regalitatea și tăria *leului* conform Judg.14:18; spiritul de jertfă și slujire a *vițelului* ; imaginea omului despre Dumnezeu; și stăpânirea înălțimii cerești supreme a *vulturului zburător* . Aceste patru criterii se găsesc de-a lungul vieții cerești eterne universale. Ele constituie norma care explică succesul

proiectului divin luptat de spiritele rebele. Și Isus a prezentat modelul perfect apostolilor și ucenicilor săi în timpul slujirii sale pământești în desfășurare; mergând până acolo încât să spele picioarele ucenicilor săi, înainte de a-și preda trupul la chinul crucificării, pentru a ispăși, în locul lor, ca un „vițel”, pentru păcatele tuturor aleșilor săi. De asemenea, fiecare să se examineze pentru a ști dacă abnegarea acestei norme de viață veșnică este în concordanță cu natura, aspirațiile și dorințele lor. Acesta este standardul ofertei de mântuire care trebuie acceptat sau respins.

Versetul 8: „*Cele patru făpturi vii au fiecare câte șase aripi și sunt pline de ochi de jur împrejur și înăuntru. Ei nu încetează să spună zi și noapte: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care a fost, este și va veni!*»

Pe fundalul judecății cerești, această scenă ilustrează principii aplicate perpetuu în cer și pe pământ de ființe care rămân credincioase lui Dumnezeu.

Corpurile cerești ale creaturilor din alte lumi nu au nevoie de aripi pentru a se mișca, deoarece nu sunt supuse legilor dimensiunii pământești. Dar Duhul adoptă simboluri pământești pe care omul le poate înțelege. Atribuindu-le „șase aripi”, el ne dezvăluie valoarea simbolică a numărului 6 care devine numărul caracterului ceresc și cel al îngerilor. Se referă la lumile rămase fără păcat și la îngerii dintre care Satana, îngerul rebel, a fost primul creat. După ce Dumnezeu și-a atribuit lui însuși numărul „șapte” ca „sigiliu regal” personal, numărul 6 poate fi considerat „sigiliul”, sau, în cazul diavolului, „semnul”, al personalității sale, dar împărtășește acest lucru. numărul 6 cu lumile rămânând curate și toți îngerii creați de Dumnezeu, cei buni și cei răi. Sub înger vine omul al cărui număr va fi „5”, ceea ce se justifică prin cele 5 simțuri ale sale, cele 5 degete ale mâinii și cele 5 degete ale piciorului. Mai jos apare numărul 4 al personajului universal desemnat de cele 4 puncte cardinale, Nord, Sud, Est și Vest. Mai jos apare numărul 3 al perfecțiunii, apoi 2 al imperfecțiunii și 1 al unității sau unirii perfecte. Ochii celor patru ființe vii sunt „în jur și înăuntru” și, în plus, „înainte și în spate”. Nimic nu poate scăpa de privirea acestei vieți universale multidimensionale cerești pe care Spiritul divin o sondează în întregime pentru că originea ei este în el. Această învățătură este utilă pentru că, pe pământul de astăzi, din cauza păcatului și a răutății păcătoșilor, păstrându-le „înăuntru” însuși, omul își poate ascunde gândurile sale secrete și căile sale rele de alți oameni. proiecte îndreptate împotriva aproapelui său. În viața cerească, astfel de lucruri sunt imposibile. Viața cerească este transparentă ca cristalul, deoarece răutatea a fost alungată din ea, împreună cu diavolul și îngerii săi răi, aruncați pe pământ, conform Apocalipsei 12:9, după victoria lui Isus asupra păcatului și a morților. Proclamarea sfințeniei lui Dumnezeu este realizată în desăvârșirea ei (de 3 ori: *sfânt*) de către locuitorii acestor lumi curate. Dar această proclamare nu se realizează prin cuvinte; este desăvârșirea sfințeniei lor individuale și colective care proclamă în lucrări permanente desăvârșirea sfințeniei lui Dumnezeu care i-a creat. Dumnezeu își dezvăluie natura și numele în forma citată în Apocalipsa 1:8: „*Eu sunt alfa și omega, zice Domnul Dumnezeu, care este și care a fost și care va veni, Atotputernicul*”. Expresia „*cine este, cine a fost și cine va veni*” definește perfect natura eternă a Dumnezeului creator. Refuzând să-l numească pe numele pe care

și l-a dat, „YaHWéH”, oamenii îl numesc „Domnul”. Este adevărat că Dumnezeu nu avea nevoie de un nume, întrucât fiind unic și fără competitor divin, nu are nevoie de un nume care să-l deosebească de alți zei care nu există. Cu toate acestea, Dumnezeu a fost de acord să răspundă cererii lui Moise pe care l-a iubit și care l-a iubit. Așa că și-a dat numele „YaHWéH” care se traduce prin verbul „a fi”, conjugat la persoana a treia singular a imperfectului ebraic. Acest timp „imperfect” desemnează o realizare care se extinde în timp, deci, un timp mai mare decât viitorul nostru, forma „care este, care a fost și care va fi” traduce perfect sensul acestui imperfect ebraic. Formula „*cel care este, care a fost și care va veni*” este, prin urmare, modul lui Dumnezeu de a-și traduce numele ebraic „YaHWéH”, atunci când trebuie să-l adapteze la limbile occidentale, sau la oricare alta decât ebraică. Partea „și care vine” desemnează faza finală adventistă a credinței creștine, stabilită în planul lui Dumnezeu prin decretul din Dan. 8:14 din 1843. Prin urmare, proclamarea sfințeniei triple este în carnea adventiștilor aleși. lui Dumnezeu este împlinită. Divinitatea lui Isus Hristos a fost adesea contestată, dar este incontestabilă. Biblia spune despre aceasta în Evrei 1:8: „*Dar el a zis Fiului: Tronul Tău, Dumnezeule, este veșnic; sceptrul domniei tale este un sceptru al echității;*”. Iar lui Filip, care îi cere lui Isus să-i arate pe Tatăl, Isus îi răspunde: „*Sunt de atâta vreme cu tine și nu M-ai cunoscut, Filipe! Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl ; cum spui: Arată-ne pe Tatăl?* (Ioan 14:9).”

Versetele 9-10-11: „*Când cei vii dau slavă, cinste și mulțumire celui ce șade pe tron, celui ce trăiește în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cad înaintea celui ce șade pe tron și se închină –și se închină înaintea Celui care trăiește în vecii vecilor și își aruncă cununile înaintea tronului, zicând: Vrednic ești, Domnul și Dumnezeul nostru, să primești slavă și cinste și putere; căci tu ai creat toate lucrurile și prin voința ta ele există și au fost create .*”

Capitolul 4 se încheie cu o scenă de glorie a Dumnezeului creator. Această scenă arată că cerința divină „*Teme-te de Dumnezeu și dă-i slavă ...*”, exprimată în mesajul primului înger din Apoc. 14:7, a fost auzită și bine înțeleasă de ultimii aleși din 1843; dar mai presus de toate, de către aleșii care au rămas în viață la momentul întoarcerii în slavă a lui Isus Hristos; pentru că numai pentru ei a fost pregătită și luminată pe deplin Apocalipsa la momentul ales de Dumnezeu, încă din primăvara lui 2018. Răscumpărații își exprimă astfel, în adorație și laudă, toată recunoștința față de Iisus Hristos, forma în care, Atotputernicul i-a vizitat pentru a-i salva de păcat și moarte, salariul lui. Omenirea necredincioasă nu crede decât ceea ce vede, la fel ca apostolul Toma, și pentru că Dumnezeu este invizibil, este condamnată să ignore slăbiciunea sa extremă care nu face din el decât o jucărie pe care o manipulează conform voinței sale divine. Ea măcar are scuza, care nu o va justifica, de a nu fi cunoscut pe Dumnezeu, scuză pe care Satana nu o are, de vreme ce cunoscându-L pe Dumnezeu, a ales să intre în luptă împotriva lui; este greu de crezut, dar adevărat și se referă și la îngerii răi care l-au urmat. În mod paradoxal, multiplele fructe diferite și chiar opuse ale liberei alegeri mărturisesc libertatea autentică și totală pe care Dumnezeu a dat-o creaturilor sale cerești și terestre.

Apocalipsa 5: Fiul Omului

Când l-a prezentat pe Isus mulțimii, Pilat a spus: „*Iată omul*”. Dumnezeu însuși trebuia să vină și să ia forma cărnii, pentru ca „*Omul*” să poată apărea conform inimii și dorințelor sale. Moartea lovise prima pereche de ființe umane, din cauza păcatului neascultării împotriva lui Dumnezeu. Ca semn al noii lor stări rușinoase, Dumnezeu îi făcuse să-și descopere nuditatea fizică, care era doar un semn exterior al nudității lor spirituale interioare. De la acest început, primul anunț cu privire la răscumpărarea lor a fost făcut dându-le îmbrăcăminte din piei de animale. Astfel a fost ucis primul animal din istoria omenirii, putem crede că a fost un berbec tânăr sau un miel din cauza simbolismului. 4.000 de ani mai târziu, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii, a venit să-și ofere viața perfectă din punct de vedere legal pentru a-i răscumpăra pe aleșii dintre omenire. Această mântuire oferită în har curat de Dumnezeu se bazează așadar în întregime pe moartea lui Isus care permite aleșilor săi să beneficieze de dreptatea sa perfectă; și, în același timp, moartea lui ispășește păcatele lor, cărora s-a făcut purtător voluntar. De atunci, Isus Hristos a devenit singurul nume care poate salva un păcătos pe întregul nostru pământ, iar mântuirea lui se aplică încă de la Adam și Eva.

Din toate aceste motive, acest capitol 5, care este plasat sub figura „*Omului*”, îi este dedicat. Isus nu numai că își salvează aleșii prin moartea sa ispășitoare, dar îi salvează prin protejarea lor pe tot parcursul călătoriei vieții pământești. Și tocmai în acest scop îi avertizează asupra pericolelor spirituale pe care diavolul le-a pus în cale. Tehnica lui nu s-a schimbat: ca pe vremea apostolilor, Isus le vorbește în pilde, pentru ca lumea să audă, dar să nu înțeleagă; ceea ce nu este cazul aleșilor săi care, ca și apostolii, primesc explicațiile lui direct de la el. Revelația sa „Apocalipsa” rămâne sub acest nume grecesc netradus, această pildă gigantică pe care lumea nu trebuie să o înțeleagă. Dar pentru aleșii săi, această profeție este într-adevăr „**Revelația**” lui.

Versetul 1: „*Atunci am văzut în mâna dreaptă a celui ce ședea pe tron o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti.*”

Pe tron stă Dumnezeu și are în mâna sa dreaptă, deci sub binecuvântarea Sa, o carte scrisă „*înăuntru și afară*”. Ceea ce este scris „*înăuntru*” este mesajul descifrat rezervat aleșilor săi care rămâne închis și neînțeles de oamenii lumii, dușmanii lui Dumnezeu. Ceea ce este scris „*în afară*” este textul criptat, vizibil, dar de neînțeles pentru mulțimea umană. Cartea Apocalipsa este sigilată cu „*șapte peceti*”. În această clarificare, Dumnezeu ne spune că numai deschiderea „celui de *-al șaptelea pecete*” va permite deschiderea sa completă. Atâta timp cât

rămâne un sigiliu care să o sigileze, cartea nu poate fi deschisă. Întreaga deschidere a cărții va depinde astfel de timpul stabilit de Dumnezeu pentru tema „celui de -al șaptelea pecete ”. Va fi menționat sub titlul de „ *pecetea Dumnezeului celui viu* ” în Apocalipsa 7, unde desemnând restul zilei a șaptea, Sfântul ei Sabat, restaurarea sa va fi atașată la data 1843, care va fi, prin urmare, și timpul deschiderea „celui de-al șaptelea pecete ” care aduce, în pedagogia cărții, tema „*Celor șapte trâmbițe*”, atât de importantă pentru noi, aleșii ei.

Versetul 2: „ *Și am văzut un înger puternic strigând cu glas tare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?* »

Această scenă este o paranteză în montajul profeției. Cartea Apocalipsa nu trebuie deschisă în cer, în contextul capitoului 4 anterior. Aleșii au nevoie de ea înainte de întoarcerea lui Isus Hristos, în timp ce sunt expuși curselor diavolului. Puterea este în tabăra lui Dumnezeu, iar îngerul puternic este îngerul lui YaHWéH, Dumnezeu în forma sa îngerească a lui Mihail. Cartea sigilată este extrem de importantă și sfântă, deoarece necesită o demnitate foarte mare pentru a-și rupe sigiliile și a o deschide.

Versetul 3: „ *Și nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, n-a putut să deschidă sulul, nici să se uite la el.* »

Scrisă de Dumnezeu însuși, cartea nu poate fi deschisă de niciuna dintre creaturile sale cerești sau pământești.

Versetul 4: „ *Și am plâns mult pentru că nimeni nu a fost găsit vrednic să deschidă cartea sau să se uite la ea.* »

Ioan este, ca și noi, o creatură pământească, iar lacrimile lui exprimă consternarea umanității în fața capcanelor întinse de diavol. El pare să ne spună: „fără revelație, cine poate fi mântuit?”. Dezvăluie astfel gradul înalt tragic de necunoaștere a conținutului său și consecința lui fatală: dubla moarte.

Versetul 5: „ *Și unul dintre bătrâni mi-a spus: Nu plânge; iată, leul tribului lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit pentru a deschide sulul și cele șapte peceți ale lui.* »

„ *Bătrânii* ” răscumpărați de pe pământ de Isus sunt bine plasați pentru a ridica numele lui Isus Hristos deasupra tuturor ființelor vii. Ei recunosc în el stăpânirea pe care el însuși a declarat că a primit-o de la Tatăl și de la ființele cerești în Matei 28:18: „ *Iisus a venit și le-a vorbit astfel: Mi-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ* . Prin țintirea întrupării sale în Isus, Dumnezeu l-a inspirat pe Iacov, care, profețind asupra fiilor săi, a spus despre Iuda: „ *Iuda este un leu tânăr. Te-ai întors din carnagiu, fiule! Își îndoiaie genunchii, se culcă ca un leu, Ca o leoaică: cine-l va face să se ridice? Toiagul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul suveran dintre picioarele lui, până nu va veni Silo și popoarele îl vor asculta. El își leagă măgarul de viță, și măgarul lui de viță cea mai bună; Își spală haina în vin și mantaua în sângele strugurilor. Ochii lui sunt roșii de vin și dinții lui sunt albi de lapte* (Geneza 49:8-12). *Sângele strugurilor* va fi tema „*secerișului* ” anunțată în Apocalipsa 14:17 până la 20, care este de asemenea profețită în Isaia 63. În ceea ce privește „ *Rădăcina lui David* ”, citim în Isaia 11:1 până la 5. : „ *Atunci o creangă va ieși din trunchiul lui Isai și din rădăcinile lui se va naște un lăstar. Duhul Domnului se va odihni peste el: Duhul înțelepciunii și al înțelegerii, Duhul sfatului și al puterii, Duhul cunoașterii și al fricii de Domnul.*

El va sufla frica Domnului; El nu va judeca după aparență, El nu va decide despre auzite. Dar el va judeca pe săraci în dreptate și va judeca în dreptate pe săracii de pe pământ; El va lovi pământul cu cuvântul său ca cu toiagul și cu suflarea buzelor va ucide pe cei răi. Dreptatea va fi brâul laturilor lui, iar credințioșia va fi brâul coapselor lui .” Victoria lui Isus asupra păcatului și morții, salariul său, îi conferă dreptul legal și legitim de a deschide cartea Apocalipsa, pentru ca aleșii săi să fie avertizați și protejați împotriva capcanelor religioase mortale pe care le întinde, de diavol, pentru pentru a seduce pe necredințioși. Cartea va fi deci deschisă complet în momentul în care decretul din Daniel 8:14 va intra în vigoare, și anume, în prima zi a primăverii în anul 1843; chiar dacă înțelegerea sa imperfectă va necesita o reconsiderare în timp, până în 2018.

Versetul 6: „*Și am văzut, în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, un miel care era acolo ca înjunghiat. El avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise prin tot pământul.* »

Trebuie să remarcăm prezența mielului „*în mijlocul tronului*”, pentru că el este Dumnezeu în sfințirea sa multiformă, fiind toți deodată, unicul Dumnezeu creator, arhanghelul Mihail, Iisus Hristos Mielul lui Dumnezeu și Sfântul Spirit sau „*șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul*”. „*Șapte coarne*” ale sale simbolizează sfințirea puterii sale și „*șapte ochi*”, sfințirea privirii sale, care cercetează în profunzime gândurile și acțiunile creaturilor sale.

Versetul 7: „*El a venit și a luat sulul din dreapta celui ce ședea pe tron.* »

Această scenă ilustrează cuvintele din Apocalipsa 1:1: „*Revelația lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu pentru a le arăta sclavilor săi ceea ce trebuie să se întâmple repede și pe care a făcut-o cunoscut, trimițând îngerul său, sclavului său Ioan*”. Acest mesaj își propune să ne spună că conținutul Revelației **va** fi nelimitat, deoarece este dat de Dumnezeu, Tatăl, însuși; și aceasta prin a pune asupra ei toată binecuvântarea indicată de „*mâna dreaptă*”.

Versetul 8: „*După ce a luat sulul, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, fiecare având o harpă și potele de aur cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.* »

Să reținem din acest verset, această cheie simbolică: „*cupele de aur pline cu parfumuri, care sunt rugăciunile sfinților*”. Toate creaturile cerești și terestre alese prin credințioșia lor se prosternază înaintea „*mielului*” Iisus Hristos pentru a-L adora. „*Harpele*” simbolizează armonia universală a laudei și închinării colective.

Versetul 9: „*Și ei au cântat o cântare nouă, spunând: „Vrednic ești să iei sulul și să-i deschizi pecețile; pentru că ai fost ucis și cu sângele tău ai răscumpărat pentru Dumnezeu oameni din fiecare seminție, limbă, popor și neam; »*

Acest „*cântec nou*” celebrează eliberarea de păcat și, temporar, dispariția instigatorilor revoltei. Pentru că vor dispărea pentru totdeauna abia după ultima judecată. Răscumpărații lui Isus Hristos vin din toate originile, toate culorile și rasele umane, „*din orice trib, limbă, popor și națiune*”; ceea ce dovedește că proiectul mântuitor este propus doar în numele lui Iisus Hristos, în conformitate

cu ceea ce declară Act.4:11-12: „ *Iisus este piatra respinsă de voi cei ce zidiți și care a devenit principala din colț. . Nu există mântuire în niciunul altul; căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, prin care să fim mântuiți.* ”. **Toate** celelalte religii sunt prin urmare înșelăciuni iluzorii ilegite și diabolice. Spre deosebire de religiile false, adevărata credință creștină este organizată de Dumnezeu într-o manieră coerentă din punct de vedere logic. Este scris că Dumnezeu nu este străin de nimeni; cererile lui sunt aceleași pentru toate creaturile sale, iar mântuirea pe care a oferit-o avea un preț pe care el însuși a venit să-l plătească. După ce a suferit pentru această răscumpărare, el nu va salva decât pe acei oameni pe care îi consideră demni să beneficieze de martiriul său.

Versetul 10: „ *Tu i-ai făcut împărăția și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ.* ”

Împărăția cerurilor propovăduită de Isus a prins contur. Primirea „ *dreptului de a judecător* ”, aleșii sunt comparați cu regii conform Apoc.20:4. În activitățile lor vechi de legământ, „ *preoții* ” au oferit victime simbolice animale pentru păcat. În timpul „ *miilor de ani* ” ai judecății cerești, aleșii vor pregăti și, prin judecata lor, ultimele victime ale unui mare sacrificiu universal, care va distruge, dintr-o singură mișcare, toate creaturile cerești și terestre căzute. Focul „ *lacului de foc al morții a doua* ” îi va elimina în ziua judecății. Abia după această distrugere, regenerat de Dumnezeu, pământul reînnoit îi va primi pe aleșii răscumparați. Abia atunci, împreună cu Isus Hristos, *Regele regilor și Domnul domnilor* din Apocalipsa 19:16, „ *ei vor împărăți pe pământ* ”.

Versetul 11: „ *M-am uitat și am auzit glasul multor îngeri în jurul tronului și al vieții și al bătrânilor și numărul lor a fost de mii de mii și mii de mii.* ”

Acest verset ne prezintă, uniți, cele trei grupuri de spectatori care sunt martori la lupte spirituale pământești. De data aceasta, Spiritul îi menționează clar pe îngeri ca pe un anumit grup al cărui număr este foarte mare: „ *miriade de miriade și mii de mii* ”. Îngerii Domnului sunt în prezent luptători apropiați, puși în slujba celor răscumparați, aleșii lui pământești, pe care îi păzesc, îi protejează și îi instruiesc în numele Lui. În prima linie, acești primi martori pentru Dumnezeu consemnează istoria individuală și colectivă a vieții pe pământ.

Versetul 12: „ *Ei au zis cu glas tare: „Mielul care a fost înjunghiat este vrednic să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și laudă.* »

Îngerii au ajutat pe pământ slujirea conducătorului lor Mihai, care s-a dezbrăcat de toate puterile sale divine pentru a deveni Omul perfect care s-a oferit la sfârșitul slujirii sale, ca jertfă voluntară, pentru a ispăși păcatele săvârșite de aleșii săi. oficiali. La sfârșitul ofertei sale de har, aleșii au înviat și au intrat în veșnicia promisă, îngerii redau divinului Hristos al lui Dumnezeu toate atributele pe care le avea în Mihail: „ *putere, bogăție, înțelepciune, putere, cinste, slavă. , și laudă.* »

Versetul 13: „ *Și orice făptură care este în cer, și pe pământ, și sub pământ, și în mare și tot ce este în ea, i-am auzit spunând: „Celui ce șade pe tron și Mielului să fie laudă, cinste, slavă și putere, în vecii vecilor!* »

Creaturile lui Dumnezeu sunt unanime. Toți au iubit demonstrația iubirii Lui manifestată prin darul persoanei sale în Isus Hristos. Proiectul conceput de Dumnezeu este un succes glorios. Selecția sa de ființe iubitoare este realizată.

Versetul ia forma mesajului primului înger din Apocalipsa 14:7: „ *El a zis cu glas tare: Teme-te de Dumnezeu și dă-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă înaintea Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.* ” Ultima selecție făcută din 1843 sa bazat pe înțelegerea acestui verset. Iar aleșii au auzit și au răspuns restabilind în credința creștină practica celei de-a șaptea zile de odihnă practică de apostolii și ucenicii lui Isus până la abandonarea ei din 7 martie 321. Dumnezeu creator a fost onorat prin respectul față de porunca a patra care este aproape de inima lui. Rezultatul este o scenă de glorie cerească în care toate făpturile ei, urmând cu literă mesajul primului înger din Apocalipsa 14:7, spun: „Celui ce stă pe tron și Mielului să fie laudă, cinste. , slavă și putere, în vecii vecilor! ”. Rețineți că cuvintele repetă, în sens invers, cuvintele citate de îngeri în versetul anterior 13. De la învierea sa, Isus și-a recăpătat viața cerească: „puterea sa divină , bogăția și înțelepciunea sa ”. Pe pământ, ultimii săi dușmani i-au refuzat „ lauda, cinstea, slava și puterea ” care i se cuveneau ca Dumnezeu creator. Făcând apel la „ puterea lui ”, el i-a învins pe toți și i-a zdrobit sub picioarele sale. De asemenea, pline de iubire și recunoștință, împreună, făpturile sale sfinte și pure îi redau în mod legitim supușii săi de glorie.

Versetul 14: „ *Și cele patru făpturi vii au spus: Amin! Și bătrânii au venit înaintea și s-au închinat.* ”

Locuitorii lumilor pure aprobă această restituire, spunând: „Cu adevărat! E adevărat ! » Și aleșii pământești răscumpărați prin iubire sublimată se prosternează înaintea Atotputernicului lor Dumnezeu, creator, care a venit să se întrupeze în Isus Hristos.

Apocalipsa 6: Actori, pedepse divine și semne ale vremurilor erei creștine

Îmi amintesc de lecția dată în Apocalipsa 5: cartea poate fi deschisă numai atunci când „a șaptea pecete” este îndepărtată. Pentru a face această deschidere, alesul lui Hristos trebuie să aprobe **în mod absolut** practica Sabatului zilei a șaptea; iar această alegere spirituală îl califică, să primească de la Dumnezeu care îl aprobă, înțelepciunea și discernământul său spiritual și profetic. Astfel, fără ca textul însuși să o precizeze, alesul va identifica „pecetea lui Dumnezeu” citată în Apoc.7:2, cu „a șaptea pecete”, care încă închide cartea Apocalipsei, iar el se va asocia, cu acestea. două „peceți”, ziua a șaptea sfințită în odihnă de Dumnezeu. Credința face diferența dintre lumină și întuneric. Astfel, pentru oricine nu aprobă Sabatul sfințit, profeția va rămâne o carte închisă, ermetică. Poate recunoaște anumite subiecte evidente, dar nu va înțelege revelațiile vitale și tăioase care fac diferența dintre viață și moarte. Importanța „pecelui a șaptea” va apărea în Apocalipsa 8:1-2, unde Duhul îi dă rolul de a deschide tema „Celor șapte trâmbițe”. Acum tocmai în mesajele acestor „șapte trâmbițe” proiectul lui Dumnezeu va deveni clar. Pentru că tema trâmbițelor din Apoc.8 și 9 vine, în paralel, să completeze adevărurile profetite în temele „scrisorilor” din Apoc.2 și 3; și „pecețile”, din Apoc.6 și 7. Strategia divină este identică cu cea pe care a folosit-o pentru a construi revelația sa profetică dată lui Daniel. După ce am fost calificat pentru această slujbă prin acceptarea mea a practicii Sabatului sfințit și prin alegerea sa suverană, Duhul mi-a deschis cartea Revelațiilor Sale prin desigilare „a șaptea pecete”. Să descoperim acum identitatea „peceților” sale.

Versetul 1: „M-am uitat, când Mielul a deschis una dintre cele șapte peceți, și am auzit una dintre cele patru făpturi vii spunând ca cu un glas de tunet: *Vino.* »

Această primă „ființă vie” desemnează regalitatea și puterea „leului” din Apocalipsa 4:7, conform Judecătoriei 14:18. Acest *glas de tunet* este divin și vine de la tronul lui Dumnezeu în Apocalipsa 4:5. Prin urmare, Dumnezeu Atotputernic este cel care vorbește. Deschiderea fiecărei „pecete” este o invitație din partea lui Dumnezeu pentru mine să văd și să înțeleg mesajul viziunii. Isus îi spusese deja lui Filip: „*Vino și vezi*” pentru a-l încuraja să-L urmeze.

Versetul 2: „M-am uitat și iată, a apărut un cal alb. Cel care o călărea avea arc; i s-a dat o coroană și a pornit biruitor și să învingă.”

Albul indică puritatea sa perfectă; calul este chipul poporului ales pe care îl conduce și îl învață conform Iacov 3:3: „Dacă punem mușcătura în gura cailor, ca ei să ne asculte, le stăpânim și tot trupul”; „arcul” său simbolizează săgețile cuvântului său divin; „coroana” sa este „cununa vieții” obținută prin martiriul său acceptat de bunăvoie de el; victoria sa a fost hotărâtă încă de la crearea primului vis-à-vis; fără îndoială, această descriere este cea a lui Dumnezeu Atotputernic Isus Hristos. Victoria sa finală este sigură pentru că deja, la Golgota, l-a învins pe diavol, păcat și moarte. Zaharia 10:3-4 confirmă aceste imagini spunând: „Mi se aprinde mânia împotriva păstorilor și voi pedepsi caprele; căci Domnul oștirilor își vizitează turma, casa lui Iuda, și le va pune pe calul slavei lui

în luptă; de la el va veni unghiul, de la el cuiul, de la el **arcul războiului** ; de la el vor veni toți conducătorii împreună. » Victoria divinului Hristos a fost proclamată prin „ **sfîntirea zilei a șaptea** ” a săptămânilor noastre, de la crearea lumii; Sabatul, profetînd restul mileniului „ **al șaptelea** ”, numit „ **o mie de ani** ” în Apocalipsa 20:4-6-7, în care, prin biruința sa, Isus își va aduce aleșii pentru veșnicie. Stabilirea Sabatului de la întemeierea lumii pământești confirmă această expresie: „ **a început ca învingător** ”. Sabatul este semnul profetic vestitor al acestei victorii divine și omenesți împotriva păcatului și a diavolului și, ca atare, pe el își întemeiază Dumnezeu întregul program de „sfîntire”, fie a ceea ce îi aparține și că-l smulge pe diavol.

Versetul 3: „ **Cînd a deschis a doua pecete, am auzit-o pe a doua făptură vie spunînd: Vino .** ”

„A doua făptură vie ” se referă la „ **vițelul** ” sacrificiilor din Apocalipsa 4:7. Spiritul de jertfă l-a însuflețit pe Isus Hristos și pe adevărații săi ucenici, cărora le-a spus: „ **Dacă vrea cineva să Mă urmeze, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-și ia crucea. să urmeze .** ”

Versetul 4: „ **Și a ieșit un alt cal, roșu. Cel ce stătea pe el a primit putere să ia pacea de pe pămînt, pentru ca oamenii să se ucidă unii altora; și i s-a dat o sabie mare .** ”

„ **Roșul** ”, sau „ **roșu de foc** ”, desemnează păcatul încurajat de Distrugătorul-Șef care este Satana, după imaginea „ **Abaddon Apollyon** ” din Apocalipsa 9:11; „ **focul** ” fiind mijlocul și simbolul distrugerii. El conduce, de asemenea, tabăra sa malefice formată din îngeri răi căzuți și puteri pământești seduse și manipulate. El este doar o făptură care „ **primește** ” de la Dumnezeu „ **puterea de a lua pacea de pe pămînt, pentru ca oamenii să se omoare unii pe alții** ”. Această acțiune va fi atribuită Romei, „ **desfrînata Babilonul cel mare** ” din Apocalipsa 18:24: „ **și pentru că s-a găsit în ea sângele profeților și al sfinților și al tuturor celor care au fost uciși pe pămînt** ”. „ **Distrugătorul** ” creștinilor credincioși este așadar identificat la fel ca și victimele sale. „ **Sabia** ” pe care o primește desemnează prima dintre cele patru pedepse divine **teribile citate în Eze.14:21-22**: „ **Da, așa zice Domnul, YaHWéH: Deși trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse groaznice ale mele , „sabie, foamete” . , fiare sălbatică și ciură, pentru a nimici oameni și fiare, va fi totuși o rămășiță care va scăpa, care va ieși din ea, fii și fiice...'** .

Versetul 5: „ **Cînd a deschis a treia pecete, am auzit-o pe a treia făptură vie spunînd: Vino. M-am uitat și iată că a apărut un cal negru. Cel care o călărea ținea un cântar în mână .** ”

„A treia făptură vie ” este „ **omul** ” făcut după chipul lui Dumnezeu din Apocalipsa 4:7. Acest personaj este fictiv, dar el constituie a doua pedeapsă divină pentru păcat conform Ezechie 14:20. Acționînd împotriva dietei bărbaților, de data aceasta este vorba despre **foamete** . În timpul erei noastre, se va impune atât literal, cât și spiritual. În ambele aplicații ea poartă consecințe mortale, dar în sensul său spiritual de privare de lumină divină, consecința sa directă este moartea „moartei a doua ” rezervate celor căzuți, la judecata de apoi. Mesajul acestui al treilea călăreț este rezumat astfel: întrucît omul nu mai este după chipul lui Dumnezeu, ci în cel al animalelor, îl privesc de ceea ce îi dă viață: hrana lui

trupească și hrana lui spirituală. Cântarul este simbolul dreptății, aici cel al lui Dumnezeu care judecă lucrările de credință ale creștinilor.

Versetul 6: „*Și am auzit un glas în mijlocul celor patru făpturi vii care zicea: O măsură de grâu pentru un dinar și trei măsuri de orz pentru un denar; dar nu face rău uleiului și vinului.*”

Această voce este cea a lui Hristos disprețuit și frustrat de infidelitatea falșilor credincioși. Pentru același preț, vedem o cantitate mai mică de grâu decât pentru orz. În spatele acestei ofrande generoase de orz se ascunde un mesaj de un nivel spiritual foarte înalt. Într-adevăr, în Numeri 5:15, legea prezintă o ofrandă de „*orz*” pentru a rezolva o problemă de *gelozie* simțită de un soț față de soția sa. Așa că citiți în detaliu, complet, acest procedeu descris în versetele 12 până la 31 dacă doriți să înțelegeți. În lumina ei, am înțeles că Dumnezeu însuși, *Mirele* în Iisus Hristos al Adunării, *mireasa sa*, depune aici o plângere pentru „*suspiciune de gelozie*”; ceea ce va fi confirmat prin mențiunea „*apelor amare*” citate în „*a treia trâmbiță*” din Apoc.8:11. În procedura din Numeri 5, femeia trebuia să bea apă prăfuită, fără consecințe, dacă este nevinovată, dar, devenind amară dacă este vinovată, va fi lovită de un blestem. *Adulterul Soției* a fost denunțat în Apoc.2:12 (mascat de numele *Pergam*: călcarea căsătoriei) și Apoc.2:22 și va fi astfel confirmat din nou printr-o legătură stabilită între „*a treia pecete* și „*a treia trâmbiță*”.

- Deja, în Daniel, aceeași abordare a făcut ca Daniel 8 să „confirme” identitatea romană a „*cornului mic*” al lui Dan.7 prezentat ca o „ipoteză”. Această paralelă a lui Daniel 2, 7 și 8 a fost noutatea care mi-a permis să dovedesc identificarea romană; aceasta pentru prima dată de la existența adventismului. Aici, în Apocalipsa, lucrurile arată la fel. Demonstrez privirea de ansamblu asupra erei creștine paralele a celor trei teme principale, literele, sigiliile și trâmbițele. Și în Apocalipsa, tema „*trâmbițelor*” îndeplinește același rol ca Daniel 8 pentru cartea lui Daniel. Aceste două elemente oferă dovezi fără de care profeția ar oferi doar „*suspiciunea*” pe care am numit-o „ipoteză” în studiul lui Daniel. Astfel, aceste cuvinte, „*suspiciunea de gelozie*” revelate în Num.5:14, se aplică lui Dumnezeu și Adunării de la Apocalipsa 1 la Apocalipsa 6; apoi, odată cu deschiderea cărții făcută posibilă prin identificarea „*pecelui a șaptea*” cu Sabatul zilei a șaptea, tema din Apocalipsa 7, „*suspiciunea de adulter*” a Adunării va fi „confirmată” în tema „*trâmbițelor*” și capitolele 10 până la 22 care îl urmează. Spiritul dă astfel, în capitolul 7, rolul unui post vamal, unde trebuie să se obțină autorizația de intrare. În cazul Apocalipsei, acea autoritate este Isus Hristos, Dumnezeul Atotputernic și Duhul Sfânt, Însuși. Ușa de acces este deschisă lui, spune el, care „*mi aude vocea*” care mi se deschide când bat la ușa lui (ușa inimii), și care *cină cu mine și eu cu el*”, potrivit Apo. 3:20. „*Vinul și uleiul*” sunt simbolurile respective ale sângelui vărsat de Isus Hristos și Duhul lui Dumnezeu. În plus, ambele sunt folosite pentru vindecarea rănilor. Porunca dată „*să nu le faceți rău*” înseamnă că Dumnezeu pedepsește, dar El o face totuși cu un amestec de mila Sa. Acesta nu va fi cazul celor „*șapte plăgi din urmă*” ale „*mâniei*” lui din ultimele zile pământești, conform Apoc. 16:1 și 14:10.

Versetul 7: „*Când a deschis a patra pecete, am auzit glasul celei de-a patra făpturi vii spunând: Vino.*»

„ *A patra ființă vie* ” este „ *vulturul* ” înălțimii cerești supreme. El anunță apariția celei de-a patra pedepse a lui Dumnezeu: moartea.

Versetul 8: „ *M-am uitat și iată, a apărut un cal palid. Cel care o călărea se numea Moarte, iar Hades l-a însoțit. Li s-a dat putere peste un sfert din pământ, să nimicească oamenii prin sabie, prin foamete, prin moarte și prin fiarele sălbatice ale pământului.* ”

Anunțul este confirmat, este într-adevăr „ *moarte* ”, dar în sensul său de mortalitate impusă în pedepse circumstanțiale. Moartea afectează întreaga umanitate încă de la păcatul original, dar aici doar „ *un sfert din pământ* ” este lovit de ea, „ *de sabie, foamete, moarte* ” din cauza bolilor epidemice și „ *fiare sălbatice* ”, atât animale, cât și umane. Acest „ *sfert de pământ* ” vizează Europa infidel creștină și națiunile puternice care vor apărea din ea în jurul ^{secolului al XVI-lea} : cele două continente americane și Australia.

Versetul 9: „ *Când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o aduseseră.* ”

Acestea sunt victimele acțiunilor „bestiale” comise în numele falsei credințe creștine. Este predat de regimul romano-papal-catolic, deja simbolizat în Apocalipsa 2:20, de *femeia Izabela* căreia Duhul îi atribuie acțiunea *de a-și învăța slujitorii sau literalmente: „robii ei”*. Ele sunt plasate „ *sub altarul* ”, deci sub egida crucii lui Hristos care le permite să beneficieze de „ *dreptatea lui veșnică* ” (vezi Dan.9:24). După cum va indica Apocalipsa 13:10, aleșii sunt victime martire și niciodată călăi, nici ucigași de ființe umane. Aleșii vizați în acest verset, recunoscuți de Isus, l-au imitat chiar și în moarte ca martiri: „ *pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o* ”; pentru că adevărata credință este activă, niciodată o simplă etichetă fals liniștitoare. „ *Mărturia* ” lor a constat tocmai în a renunța la viața lor pentru slava lui Dumnezeu.

Versetul 10: „ *Ei au strigat cu glas tare, zicând: Până când, Sfinte și adevărate Stăpâne, vei întârzia să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?* »

Nu lăsați acest chip să vă înșele, căci numai sângele lor vărsat pe pământ este cel care strigă răzbunare în urechile lui Dumnezeu, așa cum a făcut și sângele lui Abel, ucis de fratele său Cain, conform Gen.4:10: „Și Dumnezeu a spus : *Ce-ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă de pe pământ către mine.* ”. Adevărata stare a morților este revelată în Ecc.9:5-6-10. În afară de Enoh, Moise, Ilie și sfinții care au fost înviați la momentul morții lui Isus Hristos, ceilalți „nu mai participă *la tot ce se face sub soare, pentru că gândirea și memoria lor au pierit* ”. „ *Nu există în iad nici înțelepciune, nici înțelegere, nici cunoaștere. pentru că amintirea lor este uitată.* ” Acestea sunt criteriile inspirate de Dumnezeu cu privire la moarte. Falșii credincioși sunt victimele doctrinelor false moștenite din păgânismul filozofului grec Platon a cărui părere despre moarte nu-și are locul în credința creștină credincioasă Dumnezeului adevărului. Să dăm înapoi lui Platon ceea ce îi aparține lui și lui Dumnezeu ceea ce îi aparține: adevărul despre toate, și să fim logici, pentru că moartea este opusul absolut al vieții, și nu o nouă formă de existență.

Versetul 11: „*Fiecăruia dintre ei i s-a dat câte o haină albă; și li s-a spus să rămână în odihnă încă ceva timp, până când numărul tovarășilor lor de slujire și al fraților lor, care urmau să fie omorâți ca ei, va fi complet* .

„*Haina albă* ” este simbolul purității martirilor pe care Iisus i-a purtat prima dată în Apocalipsa 1:13. „*Hama albă* ” este imaginea dreptății sale imputate în timpul persecuției religioase. Timpul martirilor merge din timpul lui Iisus până în 1798. La sfârșitul acestei perioade, conform Apoc.11:7, „*fiara care se ridică din abis* ”, simbol al Revoluției Franceze și al terorilor ei ateiste din 1793 și 1794, va pune capăt persecuțiilor organizate de monarhie și de paparia catolică, ele însele desemnate drept „*fiară care se ridică din mare* ” în Apo.13:1. După masacrul revoluționar, pacea religioasă va fi instaurată în lumea creștină. Citim din nou: „*Și li s-a spus să rămână nemișcați încă o vreme, până când se va completa numărul tovarășilor lor de slujire și al fraților lor, care urmau să fie omorâți ca ei.* ” Restul morților în Hristos va continua până la întoarcerea sa glorioasă finală. Presupunând că mesajul acestui „*al cincilea sigiliu* ” este adresat protestanților persecutați de inchiziția papală catolică din epoca „*Tiatira* ”, timpul uciderii aleșilor va înceta din cauza acțiunii revoluționare franceze care va avea loc în curând, între 1789 și 1798, distrugând puterea agresivă a coaliției papalității și monarhiei franceze. „*Al șaselea pecete* ” care se va deschide se va referi, așadar, la acest regim revoluționar francez pe care Apoc. 2:22 și 7:14 îl numesc „*necazul cel mare* ”. În imperfecțiunea doctrinară care o caracterizează, credința protestantă va fi și ea o victimă a intoleranței regimului revoluționar ateist. Prin acțiunea sa se va ajunge la numărul celor care urmau să fie omorâți.

Versetul 12: „*M-am uitat când a deschis a șasea pecete; și a fost un mare cutremur, soarele a devenit negru ca un sac, toată luna a devenit ca sângele* .

„*Cutremurul* ” dat ca semn al timpului „*pecelui al 6-lea* ” ne permite să plasăm acțiunea sâmbătă, 1 noiembrie ¹⁷⁵⁵, în jurul orei 10 a.m. Centrul său geografic era orașul extrem de catolic Lisabona, în care erau 120 de biserici catolice. Dumnezeu a indicat astfel țintele mâniei sale pe care acest „*cutremur* ” le-a proorocit și el după chip spiritual. Acțiunea profețită se va îndeplini în 1789 odată cu răscoala poporului francez împotriva monarhiei sale; După ce Dumnezeu a condamnat-o pe ea și pe aliatul ei papal romano-catolic, ambii au fost uciși la moarte în 1793 și 1794; datele celor „două terori revoluționare”. În Apocalipsa 11:13, acțiunea revoluționară franceză este comparată cu un „*cutremur* ”. Prin posibilitatea de a data acțiunile citate, profeția devine mai precisă. „... *soarele a devenit negru ca un sac de păr de cal* ”, la 19 mai 1780, iar acest fenomen trăit în America de Nord a primit denumirea de „zi întunecată”. A fost o zi fără nicio lumină solară care a profețit și acțiunea desfășurată de ateismul revoluționar francez împotriva luminii cuvântului scris al lui Dumnezeu simbolizat aici de „soarele ” ; Sfânta Biblie a fost arsă în auto-da-fé. „*Toată luna a devenit ca sângele* ”, la sfârșitul acestei zile întunecate, norii groși au scos la iveală luna într-o culoare roșie pronunțată. Prin această imagine, Dumnezeu a confirmat soarta rezervată taberei papal-regale a întunericului, între 1793 și 1794. Sângele lor avea să fie vărsat din belșug de lama ascuțită a ghilotinei revoluționare.

Notă : În Apoc.8:12, lovind „*o treime din soare, o treime din lună și o treime din stele* ”, mesajul „*a patra trâmbiță* ” va confirma faptul că victimele

revoluționarilor vor fi adevărați aleși și căzuți lepădați de Dumnezeu în Isus Hristos. Acest lucru confirmă, de asemenea, semnificația mesajului „ *al cincilea sigiliu* ” pe care tocmai l-am văzut. Prin acțiunea ateismului vor fi realizate ultimele ucideri ale aleșilor credincioși.

Versetul 13: „ *Și stelele cerului au căzut pe pământ, ca atunci când un smochin scuturat de un vânt puternic își aruncă smochinele verzi.* »

Acest al treilea semn al vremurilor, de data aceasta ceresc, s-a împlinit literalmente pe 13 noiembrie 1833, vizibil din toate colțurile Statelor Unite între miezul nopții și 5 a.m. Dar, ca și semnul anterior, a vestit un eveniment spiritual de o amploare de neimaginat. Cine ar fi putut număra numărul acestor stele care au căzut în formă de umbrelă pe întreaga întindere a cerului de la miezul nopții până la ora 5 a.m.? Aceasta este imaginea pe care ne-o dă Dumnezeu despre căderea credincioșilor protestanți în 1843, când aceștia au fost victimele decretului din Dan.8:14 care a intrat în vigoare. Între 1828 și 1873, acțiunea râului „Tigr” (Dan. 10:4), denumirea fiarei care ucide oameni, este astfel confirmată în Dan. 12:5 până la 12. În acest verset, imaginile „smochin ” fidelitatea poporului lui Dumnezeu, cu excepția faptului că această fidelitate este pusă sub semnul întrebării de imaginea „ *smochinelor verzi* ” aruncate pe pământ. La fel, credința protestantă a fost primită de Dumnezeu cu rezerve și condiții provizorii, dar disprețul pentru mesajele profetice ale lui William Miller și respingerea restaurării Sabatului au adus căderea lui în 1843. Prin acest refuz a rămas „smochinul ” . „ *verde* ”, refuzând să se coacă acceptând lumina lui Dumnezeu, va muri. Ea va rămâne în acest statut, căzută din harul Domnului până la momentul revenirii ei glorioase, în 2030. Atenție însă, prin refuzul ultimelor lumini, din 1994, adventismul oficial a devenit „și el ”, o „ *smochină verde* ” destinată să moară de două ori.

Versetul 14: „ *Cerul a plecat ca un sul înfășurat; și toți munții și insulele au fost mutați din locurile lor.* »

Acest cutremur este de data aceasta universal. La ora apariției sale glorioase, Dumnezeu va zgudui pământul și tot ceea ce conține în oameni și animale. Această acțiune va avea loc în timpul „*a șaptea din ultimele șapte plăgi ale mâniei lui Dumnezeu* ”, conform Apocalipsei 16:18. Va fi pentru cei cu adevărat aleși ceasul învierii lor, „*prima*”, cea „*fericiților*”, conform Apoc.20:6.

Versetul 15: „ *Împărății pământului, cei mari, conducătorii militari, cei bogăți, cei puternici, toți sclavii și cei liberi, s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților.* »

Când Dumnezeul Creator apare în toată gloria și puterea Sa, nicio putere umană nu poate rezista și nici un adăpost nu-i poate apăra pe vrăjmașii săi de mânia sa dreaptă. Acest verset indică acest lucru: dreptatea lui Dumnezeu terorizează toate categoriile vinovate ale umanității.

Versetul 16: „ *Și au zis munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului;* »

Însuși mielul este cel care stă pe tronul divin, dar la această oră nu se mai prezintă mielul înjunghiat, ci „*Regele regilor și Domnul domnilor* ” care vine să-și zdrobească dușmanii din zilele din urmă.

Versetul 17: „ *Căci ziua cea mare a mâniei Lui a venit și cine poate rezista?* »

Provocarea este într-adevăr să „ *subzistăm* ”, adică să supraviețuim după intervenția judiciară a lui Dumnezeu.

Cei care pot „ *supraviețui* ” în acest ceas groaznic sunt cei care urmau să moară, în conformitate cu planul decretului duminical menționat în Apocalipsa 13:15, conform căruia observatorii Sfântului Sabat divin urmau să fie anihilați în ziua de pământul. Teroarea celor care urmau să-i omoare, dezvăluită în versetul precedent, este explicată. Și astfel cei care vor putea supraviețui în ziua întoarcerii în slavă a lui Isus Hristos vor fi tema Apoc.7, în care Dumnezeu ne va dezvălui o parte din proiectul Său care îi privește.

Apocalipsa 7: Adventismul de ziua a șaptea sigilat cu pecetea lui Dumnezeu: Sabatul

Versetul 1: „ *După aceasta am văzut patru îngeri stând în picioare în cele patru colțuri ale pământului; Ei au ținut înapoi cele patru vânturi ale pământului, astfel încât să nu sufle niciun vânt pe pământ, nici pe mare, nici pe vreun copac.* »

Acești „ *patru îngeri* ” sunt îngerii cerești ai lui Dumnezeu angajați într-o acțiune universală simbolizată de „*cele patru colțuri ale pământului*”. „ *Cele patru vânturi* ” simbolizează războaie universale, conflicte; sunt astfel „ *înfrânate* ”, împiedicate, blocate, ceea ce are ca rezultat pacea religioasă universală. Simbolul „ *Marea* ” al catolicismului și simbolul „ *pământului* ” al credinței

reformate sunt în pace unul cu celălalt. Și această pace privește și „*copacul*”, imaginea omului ca individ. Istoria ne învață că această pace a fost impusă de slăbirea puterii papale zdrobită de ateismul național francez între 1793 și 1799, data la care Papa Pius al VI-lea a murit deținut în închisoarea Citadelei din Valence-sur-Rhône, unde m-am născut și locuiesc. Această acțiune este atribuită „*fiarei care se înalță din adânc*” în Apocalipsa 11:7. Este numită și „*a 4-a trâmbiță*” în Apocalipsa 8:12. După ea, în Franța, regimul imperial al lui Napoleon I simbolizat de „*un vultur*” în Apo.8:13, își va menține autoritatea asupra religiei catolice reabilitate prin Concordat.

Versetul 2: „*Și am văzut un alt înger urcându-se spre soarele răsărit, ținând pecetea Dumnezeului celui viu; a strigat cu glas tare celor patru îngeri cărora li s-a dat să facă rău pământului și mării și a zis :*

„*Soarele răsărit*” se referă la Dumnezeu care își vizitează turma pământească în Isus Hristos în Luca 1:78. „*Pecetea Dumnezeului celui viu*” apare în tabăra cerească a lui Isus Hristos. Cu o „*voce tare*” care îi confirmă autoritatea, îngerul dă un ordin puterilor angelice demonice universale care au primit autorizarea de la Dumnezeu „*să facă rău*”, „*pământului*” și „*mării*” să fie, protestantului. credinta si la credinta romano-catolica. Aceste interpretări spirituale nu împiedică o aplicare literală care va viza „*pământul, marea și copacii*” creației noastre; care ar fi greu de evitat prin folosirea armelor nucleare la momentul „*a șasea trâmbiță*” din Apoc.9:13 până la 21.

Versetul 3: „*Nu face rău pământului, nici mării, nici copacilor, până nu vom pecetlui frunțile slujitorilor Dumnezeului nostru.* »

Acest detaliu ne permite să plasăm începutul acțiunii pecetluirii aleșilor din primăvara anului 1843 până în toamna lui 1844. După 22 octombrie 1844, primul adventist, căpitanul Joseph Bates, a fost pecetluit prin adoptarea, individual, odihna de Sabat de ziua a șaptea. În curând avea să fie imitat, treptat, de toți frații și surorile adventiste ale momentului. Sigilarea a început după 22 octombrie 1844 și va continua pentru cele „*cinci luni*” profețite în Apocalipsa 9:5-10; „*cinci luni*” sau 150 de ani reali în conformitate cu codul zi-an din Eze.4:5-6. Acești 150 de ani au fost profețiți pentru pacea religioasă. Pacea stabilită a favorizat proclamarea și dezvoltarea universală a mesajului „Adventist de ziua a șaptea”, reprezentat astăzi în toate țările occidentale și oriunde este posibil. Misiunea adventistă este universală și, ca atare, depinde exclusiv de Dumnezeu. Prin urmare, nu are nimic de primit de la alte confesiuni creștine și trebuie, pentru a fi binecuvântată, să se bazeze numai pe inspirația dată de Iisus Hristos, Căpetenia ei cerească de capete, care dă înțelegerea citirii „Sfintei Biblii”; Biblia, cuvântul scris al lui Dumnezeu care reprezintă „*doi martori*” ai săi în Apocalipsa 11:3. Început în 1844, timpul de pace garantat de Dumnezeu se va încheia în toamna lui 1994, după cum va demonstra studiul Apoc.9.

Notă importantă cu privire la „sigiliul lui Dumnezeu”: Numai Sabatul nu este suficient pentru a-și justifica rolul de „*sigiliu a lui Dumnezeu*”. Sigilarea implică faptul că este însoțită de lucrările pregătite de Isus pentru sfinții săi: dragostea pentru adevăr și **adevărul profetic** și mărturia roadelor prezentate în 1 Corinteni 13. Mulți care țin Sabatul fără a îndeplini aceste criterii îl vor abandona atunci când va apărea amenințarea cu moartea pentru practicarea lui. Sabatul nu se

moștenește, ci Dumnezeu îl dă alesului, ca semn **că îi aparține**. Conform Ezechiei 20:12-20: „*Le-am dat de asemenea sabatele mele ca un semn între mine și ei, ca să știe că eu sunt Domnul, care îi sfințește.../...Sfințiți-mi sabatele și ei să fie un semn între mine și tine, prin care să se cunoască că eu sunt Domnul Dumnezeul tău* . ”. Fără a contrazice ceea ce tocmai s-a spus, ci mai degrabă pentru a-l confirma, citim în 2 Tim.2:19: „*Totuși, temelie solidă a lui Dumnezeu rămâne în picioare, cu aceste cuvinte care servesc ca pecete : Domnul îi cunoaște pe cei care aparțin. la el ; și: Cine cheamă numele Domnului, să se îndepărteze de nelegiuire.* »

Versetul 4: „*Și am auzit numărul celor pecetluiți, o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile copiilor lui Israel:* ”

Apostolul Pavel a demonstrat în Rom.11, printr-o imagine, că păgânii convertiți sunt altoiți pe rădăcina patriarhului Avraam față de care evreii pretind că sunt. Salvați prin credință, ca și el, acești păgâni convertiți sunt o extensie spirituală a celor 12 triburi ale lui Israel. Israelul trupesc, al cărui semn era tăierea împrejur, a căzut, dat diavolului, pentru refuzul lui pe Mesia Isus. Credința creștină care a căzut în apostazie din 7 martie 321 este, de asemenea, un Israel spiritual care a căzut de la acea dată. Aici, Dumnezeu ne prezintă un Israel spiritual autentic binecuvântat de el din 1843. Este unul care poartă misiunea universală a adventismului de ziua a șaptea. Și deja, numărul, „*144.000*”, citat, merită o explicație. Nu poate fi luat la propriu, pentru că, după ce am comparat posteritatea lui Avraam cu „*stelele cerului*”, numărul pare mult prea mic. Pentru Dumnezeu Creator, cifrele vorbesc la fel de mult ca literele. Atunci trebuie să înțelegem că termenul „*număr*” din acest verset nu trebuie interpretat ca o cantitate numerică, ci ca un cod spiritual care desemnează un comportament religios pe care Dumnezeu îl binecuvântează și îl pune deoparte (pe care el sfințește). Astfel „*144.000*” se explică astfel: $144 = 12 \times 12$, iar $12 = 7$, numărul lui Dumnezeu + 5, numărul omului = alianța dintre Dumnezeu și om. Cubul acestui număr este simbolul perfecțiunii și pătratul său, cel al suprafeței sale. Aceste proporții vor fi cele ale noului Ierusalim descris în Apocalipsa 21:16 într-un cod spiritual. Termenul „*mii*” care urmează simbolizează o mulțime nenumărată. De fapt, „*144.000*” înseamnă o mulțime de oameni desăvârșiți răscumpărați care au făcut un legământ cu Dumnezeu. Această referire la triburile lui Israel nu ar trebui să ne surprindă pentru că Dumnezeu nu și-a abandonat proiectul în ciuda eșecurilor succesive ale alianțelor sale cu oamenii. Modelul evreiesc prezentat de la ieșirea din Egipt nu s-a extins la Hristos fără motiv. Și prin adevărul său creștin și respectul pentru toate poruncile sale, inclusiv cea a Sabatului în special, și a moralei, a sănătății și a altor rânduieli restaurate, Dumnezeu găsește, în adventismul disident credincios al zilelor din urmă, modelul lui Israel se conformează ideal. Să adăugăm că în textul ^{poruncii a 4-a}, Dumnezeu spune despre Sabat aleșilor săi: „*Ai șase zile să-ți faci toată lucrarea ... dar a 7-a este ziua Domnului, Dumnezeului tău*”. Se pare că 6 zile de 24 de ore însumează 144 de ore. Putem deduce astfel că cei 144.000 de pecetluiți sunt observatori fideli ai acestei rânduieli divine. Viața lor este punctată de acest respect pentru cele șase zile autorizate pentru lucrările lor seculare. Dar în ^{ziua a 7-a} ei cinstesc odihna sfințită obiect al acestei porunci. Caracterul spiritual al acestui Israel „adventist”

va fi demonstrat în versetele de la 5 la 8 care urmează. Numele patriarhilor evrei citați nu sunt cei care au compus Israelul trupesc. Cei pe care Dumnezeu i-a ales sunt acolo doar pentru a purta un mesaj ascuns în justificarea originii lor. Ca și în cazul numelor celor „*șapte adunări*”, cele ale celor „*douăsprezece triburi*” poartă un mesaj dublu. Cel mai simplu este relevat de traducerea lor. Dar cea mai bogată și mai complexă se bazează pe declarațiile făcute de fiecare mamă atunci când justifică să dea un nume copilului lor.

Versetul 5: „*din seminția lui Iuda, douăsprezece mii pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii; »*

Pentru fiecare nume, numărul „*douăsprezece mii pecetluiți*” înseamnă: o mulțime de oameni aliați cu Dumnezeu pecetluiți de Sabat.

Iuda : Slavă Domnului; cuvintele materne ale Gen.29:35: „*Voi lăuda pe Domnul*”.

Ruben : Vezi un fiu; cuvinte materne din Geneza 29:32: „*IahveH a văzut umilirea mea*”

Gad : Fericire; cuvinte materne din Gen.30:11: „*Ce fericire!* »

Versetul 6: „*din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii; »*

Pentru fiecare nume, numărul „*douăsprezece mii pecetluiți*” înseamnă: o mulțime de oameni aliați cu Dumnezeu pecetluiți de Sabat.

Așer : Fericit: cuvinte materne din Gen.30:13: „*Ce fericit sunt!* »

Neftali : Luptă: cuvinte materne din Geneza 30:8: „*M-am luptat divin împotriva surorii mele și am biruit.*”

Manase : Uitarea: cuvintele părintești din Geneza 41:51: „*Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele*”.

Versetul 7: „*din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii; »* Pentru fiecare nume, numărul „*douăsprezece mii pecetluiți*” înseamnă: o mulțime de oameni aliați cu Dumnezeu pecetluiți de Sabat.

Simeon : Ascultă: cuvinte materne din Gen.29:33: „*Iahve a auzit că nu am fost iubit*”.

Levi : Atașat: cuvinte materne din Geneza 29:34: „*De data aceasta, soțul meu se va atașa de mine.*”

Isahar : Salariu: cuvinte materne din Gen.30:18: „*Dumnezeu mi-a dat salariul*”.

Versetul 8: „*din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Beniamin, douăsprezece mii pecetluiți.* »

Pentru fiecare nume, numărul „*douăsprezece mii pecetluiți*” înseamnă: o mulțime de oameni aliați cu Dumnezeu pecetluiți de Sabat.

Zabulon : Locuința: cuvintele materne din Gen.30:20: „*De data aceasta soțul meu va locui cu mine*”.

Iosif : El îndepărtează (sau adaugă): cuvinte materne din Geneza 30:23-24: „*Dumnezeu mi-a înlăturat ocara... / (... Domnul să-mi adauge un alt fiu)*”

Beniamin : Fiul dreptei: cuvinte materne și paterne din Geneza 35:18: „ *Și când ea era pe cale să-și dea duhul pentru că era pe moarte, i-a pus numele Benoni* (Fiul durerii mele), *dar tatăl i-a numit Beniamin* (Fiul Dreptii).

Aceste 12 nume și cuvinte materne și paterne, exprimă experiența trăită de ultima adunare de adventiști aleși de Dumnezeu; „ *Mireasa a pregătit* ” pentru Mirele ei Hristos în Apocalipsa 19:7. Sub numele de familie prezentat, acela de „ *Biaiamin* ”, Dumnezeu profetește situația finală a Alesului său, amenințat cu moartea de către oameni răzvrățiți. Schimbarea numelui impusă de tatăl, Israel, profetește intervenția lui Dumnezeu în favoarea aleșilor săi. Întoarcerea lui glorioasă inversează situația. Cei care urmau să moară sunt glorificați și duși la cer unde se alătură lui Isus Hristos, Dumnezeuul Creator atotputernic și glorios. Expresia „*Fiii dreptății*” capătă înțelesul său profetic deplin: dreptul era Aleșii, sau ultimul Israel spiritual, și fiii săi, aleșii răscumpărați care îl compun. De asemenea, acestea sunt oile așezate la dreapta Domnului (Matei 25:33).

Versetul 9: „ *După aceasta m-am uitat și iată că era o mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra, din orice neam, seminție, popor și limbă. Stăteau înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu ramuri de palmier în mâini.* »

Această „ *mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra* ” confirmă natura simbolică codificată spiritual a „ *numerelor* ” „144.000” și „12.000” citate în versetele anterioare. Mai mult, se face o aluzie la posteritatea lui Avraam prin expresia: „ *nimeni nu i-ar putea număra* ”; cât despre „ *stelele cerului* ” pe care i le arătase Dumnezeu spunând: „ *astfel vor fi urmașii tăi* ”. Originile lor sunt multiple, *din fiecare națiune, fiecare trib, fiecare popor și fiecare limbă* și din fiecare epocă. Cu toate acestea, tema acestui capitol vizează în mod special cel mai recent mesaj adventist despre universalitatea dată de Dumnezeu. Ei poartă „ *haine albe* ” pentru că erau gata să moară ca martiri, fiind condamnați la moarte printr-un decret promulgat de ultimii răzvrățiți conform Apocalipsei 13:15. „ *Palmile* ” ținute în mâinile lor simbolizează victoria lor împotriva taberei păcătoșilor.

Versetul 10: „ *Și au strigat cu glas tare, zicând: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe tron, și a Mielului.* »

Ațiunea evocă contextul întoarcerii în slavă a lui Isus Hristos, în paralel cu descrierea reacțiilor taberei de rebeli descrise în Apoc.6:15-16. Aici, remarcile aleșilor salvați sunt absolut opusul celor ale rebelilor. Departele de a-i înspăimânta, întoarcerea lui Hristos îi bucură, îi liniștește și îi mântuiește. Întrebarea pusă de rebeli „ *Cine poate supraviețui?* ” » primește aici răspunsul lui: adventistii care au ramas fideli misiunii pe care Dumnezeu le-a incredintat-o pana la sfarsitul lumii cu riscul vietii, daca era nevoie. Această fidelitate se bazează pe atașamentul lor față de respectarea Sfântului Sabat sfânt de Dumnezeu de la întemeierea lumii și pe dragostea lor manifestată pentru cuvântul său profetic. Acest lucru este cu atât mai mult cu cât ei știu acum că Sabatul profetește marea odihnă a mileniului al șaptelea în care, biruitori după Isus Hristos, vor putea intra primind viața veșnică promisă în numele Lui.

Versetul 11: „ *Și toți îngerii au stat în jurul tronului și bătrânilor și celor patru făpturi vii; și s-au închinat cu fețele lor înaintea tronului, înaintea lui Dumnezeu ,*

Scena prezentată nouă evocă intrarea în marea odihnă cerească a lui Dumnezeu. Găsim imagini din capitolele 4 și 5 care tratează această temă.

Versetul 12: „ *spunând: Amin! Laudă, slavă, înțelepciune, mulțumire, cinste, putere și putere să fie pentru Dumnezeul nostru în vecii vecilor. Amin! »*

Fericiți de acest frumos final al experienței mântuirii pământești, îngerii își exprimă bucuria și recunoștința față de Dumnezeu bunătății care este Creatorul nostru, al lor, al nostru, Cel care a luat inițiativa în răscumpărarea păcatelor aleșilor pământești. , ajungând să se încarneze în slăbiciunea cărnii umane, să sufere o moarte atroce cerută de dreptatea lui. Aceste mulțimi de ochi invizibili au urmat toate fazele acestui plan de mântuire și s-au minunat de demonstrația sublimă a iubirii lui Dumnezeu. Primul cuvânt pe care îl spun este „ *Amin!*” Întradevăr ! E adevărat ! Căci Dumnezeu este Dumnezeul adevărului, Adevăratul. Al doilea cuvânt este „ *the laudă* ” era și prenumele celor 12 seminții: „ *Iuda* ” = Laudă. Al treilea cuvânt este „ *the slavă* ” și Dumnezeu este pe bună dreptate preocupat de slava Sa pentru că o va reaminti în Apo.14:7 pentru a o cere, în titlul de Dumnezeu unic creator, de la cei care au pretins mântuirea Sa din 1843. Al patrulea cuvânt este „*înțelepciune* ” . . Studiul acestui document urmărește să fie descoperit de toți aleșii săi. Această înțelepciune divină este dincolo de imaginația noastră. Subtilitate, jocuri mintale, totul este acolo în format divin. Al cincilea vine „ *mulțumirea* ”. Este forma religioasă a mulțumirii care se realizează prin *cuvinte și lucrări sfinte*. Pe al șaselea vine „*onoare*”. *Aceasta este ceea ce rebelii l- au frustrat pe Dumnezeu cel mai mult. L-au tratat cu dispreț, contestându-i voința revelată. Dimpotrivă, aleșii i-au acordat, în măsura posibilităților, onoarea care i se cuvine în mod legitim. În al șaptelea și al optulea vin „puterea și puterea* ”. Aceste două lucruri obligatorii au fost necesare pentru a-i doborî pe tiranii pământului, pentru a-i zdrobi pe răzvrățiți aroganți în timp ce ei încă stăpâneau pământul. Fără această *putere și putere* , ultimii aleși ar fi murit ca atâția alți martiri din timpul erei creștine.

Versetul 13: „ *Și unul dintre bătrâni a răspuns și mi-a zis: Aceștia care sunt îmbrăcați cu haine albe, cine sunt și de unde au venit? »*

Întrebarea adresată este menită să ne dezvăluie particularitatea simbolului „ *veșmintelor albe* ” în legătură cu hainele „ *albe* ” din Apoc.3:4 și „ *inul fin* ” care desemnează, în Apoc.19:8, „ *faptele drepti ale sfinților* ” din timpul sfârșitului ” „ *mireasă pregătită* ” să fie, adventismul credincios al timpului sfârșitului gata pentru răpirea lui la cer.

Versetul 14: „ *I-am spus: Domnul meu, tu știi. Și mi-a zis: Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare; și-au spălat hainele și le-au albit în sângele mielului. »*

„ *Hainele albe* ” fiind purtate de anumiți bătrâni, Jean poate, de fapt, să spere la un răspuns de la unul dintre ei. Și răspunsul așteptat vine: „ *Ei sunt cei care vin din necazul cel mare* ”, adică aleșii, victimele și martirii războaielor religioase și ai ateismului, așa cum ni ne-a fost revelat „*pecetea a 5-a* ”, în Apoc.6:9 până la 11: „ *Fiecăruia dintre ei i s-a dat câte o haină albă; și li s-a*

spus să rămână în odihnă încă ceva timp, până când numărul tovarășilor lor de slujire și al fraților lor, care urmau să fie omorâți ca ei, va fi complet. » În Apoc.2:22, „*necazul cel mare*” desemnează măcelul regimului revoluționar ateu francez, realizat între 1793 și 1794. În confirmare, în Apoc.11:13, citim: „... *șapte mii de oameni au fost uciși în acest lucru. cutremur*”; „*Șapte*” pentru religioși și „*mii*” pentru mulțime. Revoluția Franceză este ca un cutremur care ucide și slujitorii lui Dumnezeu. Dar acest „*mare necaz*” a fost doar o primă formă a acestei realizări. A doua formă a ei va fi realizată de „*trâmbița a șasea*” din Apoc.9, o subtilitate a editării din Apoc.11 va dezvălui acest fapt. Mulțimi de creștini necredincioși vor fi omorâți în timpul celui de-al Treilea Război Mondial, pe care „*Trâmbița a șasea*” îl simbolizează și confirmă. Dar, din 1843, Dumnezeu i-a ales pe aleșii pe care îi sfințește și pe ultimii pe care îi pune deoparte sunt prea prețioși în ochii lui pentru a fi distruși. El îi pregătește pentru ultima mărturie a istoriei mântuirii pământești; o mărturie de fidelitate pe care i-o vor da, rămânând credincioși Sabatului său din ziua a șaptea, chiar și atunci când sunt amenințați cu moartea de către tabăra rebelilor. Acest test final al planului lui Dumnezeu este revelat în mesajul transmis „*Filadelfiei*” în Apocalipsa 3:10 și în Apocalipsa 13:15 (decretul morții). Pentru Dumnezeu, intenția merită acțiune, iar în măsura în care, supuși la încercare, aceștia acceptă riscul morții, sunt asimilați de el grupului de martiri și li se atribuie astfel „*vestia albă*” adevăraților *martiri*. Ei vor scăpa de moarte numai datorită intervenției mântuitoare a lui Isus Hristos. În această ultimă încercare, după cel de-al doilea „*necaz mare*”, prin mărturia credincioșiei lor, ei, la rândul lor, „*și vor spăla hainele și le vor albi în sângele mielului*” „rămânând credincioși până la sfârșit. vor fi amenințați. La sfârșitul acestui ultim test al credinței, numărul celor care urmau să moară astfel ca martiri va fi complet și „*odihna*” muritoare a sfinților martiri din „*pecetea a cincea*” se va încheia odată cu învierea lor. Din 1843 și mai ales din 1994, lucrarea de sfințire întreprinsă de Dumnezeu o face inutilă, moartea adevăraților aleși care au rămas în viață și credincioși până la ceasul întoarcerii sale și la sfârșitul timpului harului care îl precede o face și mai mult. inutil.

Versetul 15: „*De aceea ei sunt înaintea tronului lui Dumnezeu și îi slujesc zi și noapte în templul Său. Cel ce stă pe tron își va ridica cortul peste ei;* »

Înțelegem că pentru Dumnezeu, acest tip de aleși reprezintă o elită deosebit de înaltă. Îi va acorda onoruri speciale. În acest verset, Duhul folosește două timpuri de conjugare, prezentul și viitorul. Verbele conjugate la timpul prezent „*ei sunt*” și „*slujește-i*” dezvăluie continuitatea comportamentului lor în trupul lor de carne, care este templul lui Dumnezeu care locuiește în ei. Și această acțiune va continua în cer după răpirea lor de către Isus Hristos. În timpul viitor, Dumnezeu dă răspunsul Său la credincioșia lor: „*Cel ce este pe tron își va ridica cortul peste ei*” pentru veșnicie.

Versetul 16: „*Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai fi sete, nici soarele nu-i va mai lovi, nici căldură.* »

Aceste cuvinte înseamnă pentru adventiștii aleși ai sfârșitului că erau „*foame*” fiind lipsiți de hrană și „*sete*” pentru că erau lipsiți de apă de torționarii și temnicerii lor. „*Focul soarelui*”, a cărui „*căldură*” este intensificată în a patra dintre ultimele șapte plăgi ale lui Dumnezeu, îi va fi ars și i-a făcut să sufere. Dar

tot prin focul rugurilor inchiziției papale, celălalt fel de „căldură”, martirii „celui de-al cincilea sigiliu” au fost mistuiți sau torturați. Cuvântul „căldură” se referă și la focul armelor convenționale și atomice folosite în contextul celei de- a șasea *trâmbițe* . Supraviețuitorii acestui ultim conflict vor fi trecut prin foc. Aceste lucruri nu se vor mai întâmpla niciodată în viața veșnică, în care vor intra doar cei aleși.

Versetul 17: „ *Căci Mielul care este în mijlocul tronului îi va hrăni și îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu le va șterge orice lacrimă din ochii lor.* »

„ *Mielul* ” este de fapt, de asemenea, Păstorul cel Bun care își va păstori oile iubite. Divinitatea sa este din nou afirmată aici prin poziția sa „ *în mijlocul tronului* ”. Puterea sa divină îi conduce pe aleșii săi „ *la izvoarele apelor vieții* ”, o imagine simbolică a vieții veșnice. Și vizând contextul final în care, la întoarcere, ultimii săi aleși vor fi în lacrimi, el va „ *șterge fiecare lacrimă din ochii lor* ”. Dar lacrimile au fost și partea tuturor aleșilor săi maltratați și persecutați de-a lungul istoriei erei creștine, adesea până la ultima lor suflare.

Notă : În ciuda aparițiilor înșelătoare observate în timpul nostru 2020, în care adevărata credință pare să fi dispărut, Dumnezeu profetizează convertirea și mântuirea „mulțimii” venite din toate originile rasiale, etnice și lingvistice ale pământului. Este un adevărat privilegiu pe care îl acordă aleșilor săi să știe că, conform Apoc. 9:5-10, timpul înțelegerii și păcii religioase universale a fost programat de el doar pentru „150” de ani (sau cinci profetici) . luni) între 1844 și 1994. Acest criteriu distinctiv al adevăraților aleși este citat de Duhul în mesajul său din Apoc.17:8: „ *Fiara pe care ați văzut-o era și nu mai este. Ea trebuie să se ridice din abis și să meargă la pierzare. Și cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, se vor mira când vor vedea fiara , pentru că ea a fost și nu mai este, și că ea va reapărea.* » **Cei cu adevărat aleși nu vor fi surprinși** când vor vedea împlinirea lucrurilor pe care le-a anunțat Dumnezeu prin cuvântul Său profetic.

Apocalipsa 8: Primele patru trâmbițe **Primele patru pedepse ale lui Dumnezeu**

Versetul 1: „ *Când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut liniște în cer aproximativ o jumătate de oră.* »

Deschiderea „ *pecelui a șaptea* ” este extrem de importantă, deoarece autorizează deschiderea completă a cărții Apocalipsa „ *peceluită cu șapte peceți* ” conform Apoc.5:1. Tăcerea care marchează această deschidere conferă acțiunii o solemnitate excepțională. Are două justificări. Prima este ideea rupturii relației dintre cer și pământ, cauzată de abandonarea Sabatului la 7 martie 321. A doua este explicată astfel: prin credință, identific această „a șaptea pecete” cu „ *pecetea Dumnezeului celui viu* ” din capitolul 7 care desemnează, după părerea mea, Sfântul Sabat sfințit de Dumnezeu de la întemeierea lumii. El și-a amintit importanța făcându-l subiectul celei de-a patra dintre cele zece porunci ale sale. Și acolo, am descoperit dovezi care dezvăluie importanța ei extremă pentru Dumnezeu, Creatorul nostru sublim. Dar deja în relatarea Genezei, am observat că

ziua a șaptea a fost prezentată separat în capitolul 2. Primele șase zile sunt tratate în capitolul 1. În plus, ziua a șaptea nu este închisă, ca și cele precedente, prin formula „*a existat seara și dimineata*”. Această particularitate este justificată de rolul său profetic în cel de-al șaptelea mileniu al proiectului mântuitor al lui Dumnezeu. Așezat sub semnul eternității aleșilor răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos, mileniul al șaptelea este în sine ca o zi fără sfârșit. În confirmarea acestor lucruri, în prezentarea sa în Biblia ebraică, Tora, textul celei de-a patra porunci este separat de celelalte și precedat de un semn care cere un timp de tăcere respectuoasă. Acest semn este litera „Pé” din ebraică și astfel izolat marcând o întrerupere în text, ia numele „pétuhot”. Odihna sabatică a zilei a șaptea are, așadar, toată justificarea pentru a fi marcată de Dumnezeu într-un mod special. Din primăvara anului 1843, ea a provocat pierderea credinței tradiționale protestante, moștenitoare a „duminicii” catolice. Și de la aceeași încercare, dar în toamna anului 1844, a devenit din nou semnul apartenenței lui Dumnezeu pe care i-l dă Ezé.20:12-20: „Le-am dat și Sabatul meu ca semn între mine și ei, că ei să știe că eu sunt Iehova, care îi sfințește.../...Sfințiți-mi Sabatele și să fie un semn între mine și voi, prin care să se cunoască că Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru. » Numai prin el alesul poate intra atunci în secretul lui Dumnezeu și poate descoperi programul precis al proiectului său revelat.

Acestea fiind spuse, în capitolul 8, Dumnezeu evocă secvențe de mesaje de blestem. Ceea ce mă face să privesc adevărul Sabatului sub aspectul blestemelor pe care abandonarea lui, de către creștini din 7 martie 321, le-a generat în lanțuri de-a lungul erei creștine. Aceasta este și ceea ce va confirma versetul care vine, legând tema Sabatului de „*șapte trâmbițe*”, simboluri ale „șapte pedepse divine” care vor lovi infidelitatea creștină din 7 martie 321.

Versetul 2: „*Și i-am văzut pe cei șapte îngeri stând înaintea lui Dumnezeu și le-au fost date șapte trâmbițe.* »

Primul dintre privilegiile obținute prin sfințirea Sabatului zilei a șaptea, el însuși sfințit de Dumnezeu, este de a înțelege semnificația pe care el dă temei „șapte trâmbițe”. Prin forma abordării care i se oferă, această temă deschide complet inteligența celui ales. Pentru că oferă dovada acuzației de „*păcat*” citată în Dan.8:12 împotriva Adunării Creștine, de către Dumnezeu. Într-adevăr, aceste „șapte pedepse” nu ar fi aplicate de Dumnezeu dacă acest păcat nu ar exista. Mai mult, în lumina Leviticului 26, aceste pedepse sunt justificate prin ura față de poruncile sale. În vechiul legământ, Dumnezeu adoptase deja același principiu, pentru a pedepsi nelegiuirea Israelului trupesc necredincios și corupt. Dumnezeul creator și legiuitor care nu se schimbă, ne dă o dovadă frumoasă în acest sens. Ambele legăminte sunt supuse acelorași cerințe de ascultare și fidelitate.

Accesul la tema „*trâmbițelor*” va face posibilă demonstrarea condamnărilor succesive ale tuturor religiilor creștine: catolice, ortodoxe, protestante din 1843, dar și adventiste din 1994. De asemenea, dezvăluie pedeapsa universală a „a șasea trâmbiță” care va să-i lovească împreună înainte de sfârșitul perioadei de probă. Putem măsura astfel importanța acestuia. „*A șaptea trâmbiță*” legată de întoarcerea lui Hristos, acțiunea directă a lui Dumnezeu, va fi tratată separat, ca și Sabatul, în capitolul 11, apoi va fi dezvoltată pe scară largă în capitolele 18 și 19.

În ultimele 17 secole de la 321, sau mai precis 1709 ani, 1522 de ani au fost marcați de blestemele cauzate de încălcarea Sabatului până la restaurarea lui programată pentru anul 1843 în decretul din Dan.8:14. Și de la acea dată a restaurării sale și până la întoarcerea lui Isus Hristos în 2030, Sabatul și-a oferit binecuvântarea pentru doar 187 de ani. Prin urmare, Sabatul a adus mai mult timp rău oamenilor necredincioși decât bine aleșilor credincioși. Blestemul învinge și această temă își are deci locul în acest capitol 8 care prezintă blestemele divine.

Versetul 3: „*Și un alt înger a venit și a stat pe altar, având o cădelniță de aur; și i-au dat multă tămâie, ca să o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care este înaintea tronului.* »

În Daniel 8:13, după ce au citat „*păcatul pustiitor*”, sfinții viziunii au evocat „*perpetuu*” care privea „*preoția*” cerească „*incomunicabilă*” a lui Isus Hristos, conform Evrei 7:23. Pe pământ, din 538, regimul papal a luat-o conform Dan.8:11. În 1843, reconcilierea cu Isus Hristos a necesitat restituirea acesteia. Acesta este scopul temei pe care o abordăm în acest verset 3, care deschide cerul și ne arată pe Isus Hristos în rolul său simbolic de mare preot ceresc mijlocitor pentru păcatele aleșilor Săi și numai pentru ele. Rețineți că pe pământ, între 538 și 1843, această scenă și acest rol sunt parodiate și uzurpate de activitatea papilor romano-catolici care se succed în timp, frustrând continuu pe Dumnezeu de dreptul său suveran suprem legitim.

Pentru că este prezentată în acest capitol 8 și pentru că a încetat în același timp cu abandonarea Sabatului, această temă a mijlocirii lui Isus Hristos ne este prezentată și sub aspectul de blestem al încetării acestei mijlociri pentru creștin. multitudine de victime inconștiente ale „*zilei soarelui*” romane păgâne; aceasta, chiar și mai ales, după schimbarea ei înșelătoare și seducătoare de nume: „*Duminica*”: ziua Domnului. Da, dar de la care domn? Vai! Cel de mai jos.

Versetul 4: „*Fumul de tămâie se înălța cu rugăciunile sfinților din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu.* »

„*Parfumurile*” care însoțesc „*rugăciunile sfinților*” simbolizează mirosul plăcut al jertfei lui Isus Hristos. Demonstrarea Sa de iubire și credincioșie este cea care face ca rugăciunile aleșilor Săi să fie acceptabile judecății Sale divine. Trebuie să remarcăm în acest verset importanța asocierii cuvintelor „*fum*” și „*rugăciuni ale sfinților*”. Acest detaliu va fi folosit în Apoc.9:2 pentru a desemna rugăciunile falșilor creștini protestanți, de la noua situație stabilită în 1843.

Ceea ce evocă Dumnezeu în acest verset este situația care a predominat între timpul apostolic și data blestemata de 7 martie 321. Înainte de abandonarea Sabatului, Isus a primit rugăciunile aleșilor și a mijlocit în numele Său pentru ei. Este o imagine de învățătură care semnifică faptul că relația verticală dintre Dumnezeu și aleșii săi este menținută. Așa va fi atâta timp cât vor depune mărturie despre fidelitatea față de persoana sa și despre învățătura lui despre adevăr, până în 321. În 1843, preoția lui Isus își va *relua* toată activitatea sa binecuvântată în favoarea sfinților adventiști aleși. Cu toate acestea, între 321 și 1843, reformatorii au beneficiat de iertarea lui, cum ar fi cei din epoca *Tiatira*.

Versetul 5: „*Și îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu foc de pe altar și a aruncat-o pe pământ. Și au fost voci, și tunet, și fulgere și un cutremur.* »

Ațiunea descrisă este vizibil violentă. Este cea a lui Isus Hristos la sfârșitul slujirii sale de mijlocire, când vine timpul pentru sfârșitul timpului harului. Rolul „*altarului*” se termină, iar „*focul*”, imagine a morții ispășitoare a lui Isus Hristos, este „*aruncat pe pământ*”, cerând pedeapsă celor care l-au subestimat, iar pentru unii, disprețuit. Sfârșitul lumii marcat de intervenția directă a lui Dumnezeu este evocat aici de formula cheie revelată în Apoc.4:5 și Exo.19:16. Privirea de ansamblu asupra erei creștine se încheie cu această apariție „adventistă” a lui Isus Hristos.

Ca și în cazul Sabatului, tema mijlocirii cerești a lui Isus Hristos este prezentată sub aspectul blestemului judecății sale între anii 321 și 1843. Sfinții care pun la îndoială Duhul despre el, în Dan. 8:13, au avut motive întemeiate pentru dorind să cunoască timpul când preoția „*perpetuă*” va fi preluată de Isus Hristos.

Notă : Fără a pune sub semnul întrebării interpretarea anterioară, o a doua explicație are sens. În această a doua interpretare, sfârșitul temei mijlocirii lui Iisus Hristos poate fi legat de data de 7 martie 321, momentul în care abandonarea Sabatului de către creștini l-a determinat pe Dumnezeu să intre în mânie care avea să fie ispășită de către Vest. Creștinismul, prin intermediul celor „*șapte trâmbițe*” care provin din versetul 6 care urmează. Această dublă explicație este cu atât mai justificată cu cât abandonul Sabatului are consecințe până la sfârșitul lumii, în 2030, anul în care prin glorioasa sa întoarcere vizibilă, Iisus Hristos se va îndepărta pentru totdeauna din regimul papal roman și din ultimul său american. Sprijinul protestant, pretenția lor falsă de a-l sluji și de a-l reprezenta. Isus își va relua apoi titlul de „*Cap*” al Bisericii uzurpate de papalitate. Într-adevăr, spre deosebire de aleșii credincioși, creștinii necredincioși căzuți vor ignora decretul din Dan.8:14 și consecințele lui până la sfârșitul lumii; care justifică teroarea lor când Isus se întoarce conform învățaturii din Apocalipsa 6:15-16. Înainte de 2030, primele șase „*trâmbițe*” vor fi realizate între 321 și 2029. Prin „*a șasea trâmbiță*”, ultima pedeapsă de avertisment înainte de exterminarea finală, Dumnezeu pedepsește foarte aspru pe creștinii răzvâriți. După această a șasea pedeapsă, el va organiza condițiile pentru ultimul test universal al credinței și în acest context, lumina revelată va fi proclamată și cunoscută de toți supraviețuitorii. În fața unui adevăr demonstrat că aleșii și cei căzuți vor înainta apoi, prin libera lor alegere, în fața unei amenințări cu moartea către soarta lor finală care va fi: viața veșnică pentru cei aleși, moartea definitivă și absolută. pentru cei cazuti..

Versetul 6: „*Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune.* »

Din acest verset, Duhul ne oferă o nouă privire de ansamblu asupra erei creștine, luând ca temă „*șapte trâmbițe*” adică „șapte pedepse succesive” distribuite pe tot parcursul erei creștine începând cu 7 martie 321, an în care „*păcatul*” a fost stabilit oficial și **civil**. Îmi amintesc că în prologul Apocalipsei 1, „*vocea*” lui Hristos este deja comparată cu sunetul unei „*trâmbițe*”. Acest instrument folosit pentru a avertiza poporul din Israel poartă în sine sensul deplin al revelației Apocalipsei. Avertismentul avertizează asupra capcanelor puse de inamic.

Versetul 7: „*Primul a sunat. Și a fost grindină și foc amestecate cu sânge, care au fost aruncate pe pământ; și o treime din pământ a ars și o treime din copaci a fost ars și fiecare iarbă verde a fost arsă.* »

Prima pedeapsă: a fost executată între 321 și 538, prin diferite invazii ale Imperiului Roman de către așa-numitele popoare „barbare”. Îmi amintesc în mod deosebit de oamenii „hunilor” al căror conducător Attila a spus că este, pe bună dreptate, „frigiul lui Dumnezeu”. Un flagel care a incendiat o parte a Europei; nordul Galiei, nordul Italiei și Pannonia (Croatia și vestul Ungariei). Motto-ul lui era: O, ce faimos! „Unde trece calul meu, iarba nu mai crește.” Acțiunile lui sunt perfect rezumate în acest verset 7; nimic nu lipsește, totul este acolo. „*Grindină*” este simbolul devastării culturilor, iar „*focul*” este simbolul distrugerii materialelor consumabile. Și, desigur, „*sângele vărsat pe pământ*” este simbolul vieților umane ucise violent. Verbul „*aruncat*” indică mânia creatorului, a legiuitorului și a mântuitorului Dumnezeu care inspiră și dirijează acțiunea după „*aruncarea focului de pe altar*” în versetul 5.

În același timp, în Leviticul 26:14 până la 17, citim: „*Dar dacă nu Mă ascuți și nu împlinești toate aceste porunci, dacă disprețuiești legile Mele și dacă sufletul tău urăște judecățile Mele, astfel încât nu împliniți toate poruncile Mele și nu încălcați legământul Meu, atunci aceasta vă voi face. Voi trimite asupra voastră groază, mistuire și febră, care vă vor face să lănceze ochii și să sufere sufletul; și în zadar vei semăna semințele tale: vrăjmașii tăi le vor devora. Îmi voi întoarce fața împotriva ta și vei fi înfrânt înaintea vrăjmașilor tăi; cei care te urăsc vor stăpâni peste tine, iar tu vei fugi fără să fii urmărit.* »

Versetul 8: „*A sunat al doilea. Și ceva ca un munte mare care ardea cu foc a fost aruncat în mare; și o treime din mare a devenit sânge,*

A doua pedeapsă: Cheia acestor imagini este în Ieremia 51:24-25: „*Voi răsplăti Babilonului și tuturor locuitorilor Caldeei pentru tot răul pe care l-au făcut Sionului înaintea ochilor tăi, spune YaHWéH. Iată, Eu sunt împotriva ta, munte de distrugere, zice Domnul, tu, care ai nimicit tot pământul! Îmi voi întinde mâna asupra ta, te voi rostogoli din stânci și te voi face un munte de foc.* » În acest verset 8 Duhul evocă regimul papal roman sub numele său simbolic de „*Babilon*”, care va apărea sub forma „*Babilon mare*” în Apocalipsa 14:8, 17:5 și 18:2. „*Focul*” se lipește de personalitatea ei, evocând la fel de mult ceea ce o va mistui la întoarcerea lui Hristos și la judecata de apoi, cât și acela pe care îl folosește pentru a-i aprinde cu ură pe cei care o aprobă și o susțin: monarhii europeni și popoarele lor catolice. . . Aici, ca și în Daniel, „*marea*” reprezintă umanitatea preocupată de învelișul profetic; umanitatea popoarelor anonime care au rămas în esență păgâne în ciuda aparentelor convertiri creștine. Prima consecință a instaurării regimului papal în 538 a fost atacarea oamenilor pentru a-i converti prin forță militară armată. Cuvântul „*munte*” desemnează o dificultate geografică puternică. Este cel care se cuvine să definească regimul papal care, dușman al lui Dumnezeu, este totuși trezit de voința sa divină; aceasta pentru a întări viața religioasă a creștinilor necredincioși având ca rezultat persecuție, suferință și moarte în rândul lor și în afara popoarelor de diferite religii. Religia obligatorie este o noutate datorată încălcării Sfântului Sabat al lui Dumnezeu. Lui îi datorăm masacrele inutile de convertiri forțate efectuate de Carol cel Mare și

ordinele cruciadelor îndreptate împotriva popoarelor musulmane, lansate de Papa Urban al II-lea; toate lucrurile profețite în această „*a doua trâmbiță*”.

Versetul 9: „*Și o treime din creaturile care erau în mare care aveau viață au murit și o treime din corăbii au pierit .*”

Consecințele sunt universale și vor dura până la sfârșitul lumii. Cuvintele „*mare*” și „*nave*” își vor găsi semnificația în ciocnirile cu musulmanii din Marea Mediterană, dar și cu popoarele africane și sud-americane unde credința catolică cuceritoare impusă va da naștere la masacre oribile ale populațiilor indigene.

În același timp, citim în Leviticii 26:18 până la 20: „*Dacă, cu toate acestea, nu Mă ascuți, te voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele tale. Voi sparge mândria puterii tale, voi face cerul tău ca fierul și pământul tău ca arama. Puterea ta se va epuiza în zadar, țara ta nu-și va da roadele și pomii pământului nu-și vor da roadele.*» În acest verset, Dumnezeu anunță o împietrire religioasă care în epoca creștină se realizează prin trecerea Romei de la păgânism la papă. Să remarcăm interesul că, cu ocazia acestei schimbări, dominația romană a abandonat „Capitolul” pentru a instala papalitatea în palatul Lateran situat tocmai pe „Caelius”, adică pe cer. Regimul papal dur confirmă întărirea religioasă profețită. Rodul credinței creștine este schimbat. Blândețea lui Hristos este înlocuită de agresivitate și cruzime; iar fidelitatea pentru adevăr se transformă în infidelitate și zel pentru falsitatea religioasă.

Versetul 10: „*Al treilea a sunat. Și a căzut din cer o stea mare care ardea ca o torță; și a căzut pe o treime din râuri și pe izvoarele apelor.*»

A treia pedeapsă : Răul generat se intensifică și atinge apogeul spre sfârșitul Evului Mediu. Progresele în imprimarea mecanică au favorizat publicarea Sfintei Biblii. Citindu-l, aleșii descoperă adevărurile pe care le învață. Ea justifică astfel rolul celor „*doi martori*” pe care i-l dă Dumnezeu în Apocalipsa 11:3: „*Voi da celor doi martori ai mei puterea de a profeți, îmbrăcați în sac, timp de o mie două sute șazeci de zile .*» Favorizând propriile dogme religioase, credința catolică se bazează doar pe Biblie pentru a justifica numele sfinților pe care îi face pe supușii săi să-și adore. Pentru că deținerea unei Biblii este condamnată de aceasta și îl expune pe posesor la tortură și moarte. Descoperirea adevărului biblic este cea care justifică imaginea dată în acest verset: „*Și a căzut din cer o stea mare care ardea ca o torță*”. Focul se lipește încă de imaginea Romei simbolizată de această dată de o „*mare stea de foc*” precum „*marele munte care arde*”. Cuvântul „*stea*” își dezvăluie pretenția de a „*lumina pământul*” religios, conform Gen.1:15; și aceasta în numele lui Isus Hristos, despre care ea pretinde că este imaginea adevăratei „*torțe*”, purtătoare de lumină cu care este comparat în Apo.21:23. Ea este încă la fel de „*mare*” ca atunci când a început, dar focul ei persecutor s-a amplificat, trecând de la starea „*arzătoare*” la cea de „*ardere*”. Explicația este simplă, denunțată de Biblie, mânia ei este cu atât mai mare cu cât este nevoită să se opună deschis aleșilor lui Dumnezeu. Ceea ce, conform Apoc. 12:15-16, o obligă să treacă de la strategia „*șarpelui*” viclean și înșelător la cea a „*balaurului*” persecutor în mod deschis. Adversarii săi nu sunt doar aleșii pașnici și docili ai lui Dumnezeu, există și mai ales în fața lui un fals protestantism, mai mult politic decât religios, pentru că ignoră ordinele date de Iisus Hristos și ia

armele, el ucide și masacrează cât lagărul catolic. „A treia dintre râuri ”, adică o parte a populațiilor Europei creștine, a suferit agresiuni catolice la fel ca „ sursele apelor ”. Modelul acestor izvoare de apă este Dumnezeu însuși conform Ier.2:13: „ Căci poporul Meu a făcut un păcat dublu: M-au părăsit, care sunt un izvor de apă vie, ca să-și sape cisterne, cisterne crăpate, care nu retin apa. » La plural, în acest verset, Duhul desemnează prin „ izvoarele apelor ” pe aleșii formați după chipul lui Dumnezeu. Ioan 7:38 confirmă, spunând: „ Oricine crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din el, precum spune Scriptura ”. » Această expresie indică și practica botezului copiilor care de la naștere, fără a fi consultați, primesc o etichetă religioasă care îi va face subiecții unei cauze religioase nealese. Pe măsură ce vor crește, ei vor lua într-o zi armele și vor ucide adversari pentru că eticheta lor religioasă le cere acest lucru. Biblia condamnă acest principiu deoarece spune: „ Oricine va crede și va fi botezat va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit (Marcu 16:16).”

Versetul 11: „ Numele acestei stele este Pelin; și a treia parte a apelor s-a schimbat în pelin și mulți oameni au murit lângă ape, pentru că deveniseră amare. »

În opoziție cu apa pură și potolitoare care desemnează Biblia, cuvântul scris al lui Dumnezeu, învățătura catolică este comparată cu „ pelin ”, o băutură amară, toxică și chiar mortală; acest lucru este justificat, deoarece rezultatul final al acestei învățături va fi focul „celui de -a doua moarte a judecării de apoi ”. O parte, „ o treime ” din oameni, este transformată de învățătura catolică sau falsă protestantă primitivă. „ Apele ” sunt atât oameni, cât și învățatură biblică. În ^{secolul al XVI}-lea, grupurile protestante armate au folosit greșit Biblia și învățătura ei și, după imaginea acestui verset, oamenii au fost uciși de oameni și de învățăturile religioase false. Acest lucru se datorează faptului că oamenii și învățătura religioasă au devenit amare. Declarând că „ apele au devenit amare ”, Dumnezeu oferă un răspuns la o acuzație de „ suspiciune de gelozie ” care a rămas nerezolvată de la Apocalipsa 6:6 în *pecetea a treia*. El confirmă, în momentul în care cuvântul său scris vine să facă acest lucru, acuzația de adulter pe care o aduce împotriva Adunării din 7 martie 321, care a precedat vremea adulterului oficializat numit religios Pergam în Apo. 2:12 pentru 538.

În același timp, citim în Leviticul 26:21-22: „ Dacă mă împotriviți și nu Mă veți asculta, vă voi lovi de șapte ori mai mult după păcatele voastre. Voi trimite împotriva ta fiarele câmpului, care te vor jefui de copiii tăi, care îți vor nimici turmele și care te vor reduce la puțini; iar cărările tale vor fi pustii. » Studiul paralel al Lev.26 și al *celeia de-a treia trâmbițe* a Apocalipsei dezvăluie judecata pe care Dumnezeu o poartă asupra începutului timpului Reformei. Adevărații săi aleși rămân pașnici și resemnați, acceptând moartea sau captivitatea ca adevărați martiri. Dar, în afară de exemplul lor sublim, el vede doar „ fiare ” crude care se confruntă, cel mai adesea, din mândrie personală și careucid oameni cu ferocitatea animalelor sălbatice carnivore. Această idee va prinde contur în Apoc.13:1 și 11. Este punctul culminant al timpului în care, în norma suferinței, Alesul este condus „ în deșert ” (= încercare) în Apoc.12:6 - 14 cu scrisul biblic „ doi martori ” ai lui Dumnezeu din Apoc.11:3. Domnia intolerantă a papalității, profetită timp de 1260 de ani, va ajunge la sfârșit.

Versetul 12: „ *Al patrulea a sunat. Și o treime din soare a fost lovită, o treime din lună și o treime din stele, astfel că o treime s-a întunecat și ziua și-a pierdut o treime din lumina, și noaptea la fel.* »

A patra pedeapsă: Duhul aici descrie „ *marele necaz* ” anunțat în Apocalipsa 2:22. În simboluri, ne dezvăluie efectele sale: în parte, „ *soarele* ”, simbol al luminii lui Dumnezeu, este lovit. De asemenea, parțial, a fost lovită și „ *luna* ”, simbol al taberei religioase a întunericului care privea, în 1793, catolici și protestanți ipocriți. Sub simbolul „ *stelele* ”, o parte din creștinii chemați să lumineze pământul sunt lovite individual și ei. Cine poate astfel să lovească lumina religioasă creștină adevărată și falsă? Răspuns: ideologia ateismului considerată marea lumină a vremii. Lumina sa le eclipsează pe toate celelalte. Scriitorii care scriu cărți pe acest subiect sunt foarte apreciați și numiți ei înșiși „iluminări”, precum Voltaire și Montesquieu. Cu toate acestea, această lumină distruge, în primul rând, viețile umane într-un lanț, vărsând fluxuri de sânge. După capul regelui Ludovic al XVI-lea și cel al soției sale Marie-Antoinette, cei ai practicantilor catolici și protestanți au căzut la rândul lor sub ghilotinele revoluționarilor. Acest act al dreptății divine nu justifică ateismul; dar scopul justifică mijloacele, iar Dumnezeu nu poate răsturna tiranii decât opunându-le cu o tiranie superioară, mai puternică și mai puternică. „ *Puterea și puterea* ” este a Domnului în Apoc.7:12.

În același timp, citim în Lev.26:23 până la 25: „ *Dacă aceste pedepse nu te îndreaptă și dacă îmi împotrști, și eu ți-o voi împotrivi și te voi lovi de șapte ori mai mult pentru păcatele tale. Voi aduce împotriva ta sabia, care va răzbuna legământul Meu* ; Când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite o urgie în mijlocul vostru și veți fi dați în mâinile vrăjmașului. ”. „ *Sabia care va răzbuna alianța mea* ” este într-adevăr rolul pe care Dumnezeu l-a dat regimului național ateu francez prin predarea acestuia pe capetele vinovate de adulterul spiritual săvârșit împotriva lui. La fel ca ciuma versului, acest regim ateu a inițiat un principiu de execuție în masă, astfel încât călăii de ieri au devenit victimele de mâine. Conform acestui principiu, acest regim infernal părea de natură să cuprindă întreaga umanitate în moarte. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu îi va da numele de „ *abis* ”, „ *fiara care se ridică din abis* ”, în Apoc. 11:7, unde își dezvoltă tema. Asta pentru că în Gen.1:2, acest nume desemnează pământul fără viață, fără formă, haotic și pe care, pe termen lung, distrugerea sistematică întreprinsă de regimul ateu l-ar reproduce. Ca exemplu, găsim soarta Vendéei catolice și monarhice redenumită „Răzbunare” de către revoluționarii al căror proiect era să facă din ea un pământ pustiu și nelocuit.

Versetul 13: „ *Și m-am uitat și am auzit un vultur zburând în mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de cei ce locuiesc pe pământ, de celelalte sunete ale trâmbițelor celor trei îngeri. care va suna!* »

Revoluția Franceză și-a produs efectele ucigașe, dar și-a atins scopul dorit de Dumnezeu. A pus capăt tiraniei religioase, iar după ea a prevalat toleranța. Acesta este momentul în care, conform Apoc.13:3, „ *fiara mării* ” catolică a fost „ *rănită de moarte, dar vindecată* ” din cauza autorității puternice a „ *vulturului* ” napoleonian , prezentat în acest verset, care l-a reabilitat. prin Concordatul său. „... *un vultur care zboară în mijlocul cerului* ” simbolizează apogeul dominației

împăratului Napoleon ¹. Și-a extins dominația asupra tuturor popoarelor europene și a eșuat împotriva Rusiei. Această alegere ne oferă o mare precizie în datarea evenimentelor, fiind astfel sugerată perioada 1800-1814. Consecințele enorme ale acestei domnii constituie un reper solid care justifică astfel sosirea la data cheie a lui Daniel 8:14, 1843. Acest regim important din istoria țării Franței devine, pentru Dumnezeu, purtător al unui anunț teribil, deoarece după el, credința creștină universală va intra în vremea când va fi lovită de Dumnezeu de trei mari „ghinioane”. Repetată de trei ori, este vorba despre perfecțiunea „ghinionului”; aceasta pentru că intrând în anul 1843, după cum ne învață Apoc.3:2, Dumnezeu cere creștinilor, care pretind mântuirea lui Isus Hristos, să finalizeze în sfârșit Reforma inițiată din 1170, dată când Pierre Valdo a restaurat pe deplin adevărul biblic și au produs „desăvârșirea” . *lucrări*”; această perfecțiune fiind cerută în Apocalipsa 3:2 și prin decretul din Daniel 8:14. Consecințele intrării sale în aplicare apar aici sub forma a trei „ghinioane” majore pe care acum le vom studia separat. Aș dori să subliniez din nou că ceea ce face din această perioadă de pace religioasă, în mod paradoxal, o mare „ghinion”, este moștenirea ateismului național francez care pătrunde și va pătrunde, până la sfârșitul lumii, mințile oamenilor occidentali. Acest lucru nu îi va ajuta să realizeze reformele cerute de Dumnezeu din 1843. Dar deja, „a șasea pecete” din Apocalipsa 6:13 ilustrase prima dintre aceste „nenorociri” prin imaginea unei „stele căzătoare” în comparație cu „smochine verzi”, nefiind deci acceptat maturizarea spirituală completă cerută de Dumnezeu din 1843. Iar semnul ceresc al avertismentului lui Dumnezeu a fost dat la 13 noiembrie 1833 alături de timpul sugerat pentru anunțarea celor trei mari. „ghinioane” din versul studiat.

În revelația sa, Spiritul evocă expresia „locuitori ai pământului” pentru a desemna oamenii vizați de cei trei mari. *a profeșit* „nenorociri”. Fiind rupt de Dumnezeu și despărțiți de necredința și păcatul lor, Duhul îi leagă de „pământ”. În contrast, Isus desemnează adevărații săi aleși credincioși prin expresia „cetățeni ai împărăției cerurilor”; Patria lor nu este „pământul” ci „cerul” unde Isus „le-a pregătit un loc” conform Ioan 14:2-3. Deci, de fiecare dată când această expresie „locuitori ai pământului” este citată în Apocalipsă, este pentru a desemna umanitatea răzvrătită separată de Dumnezeu în Isus Hristos.

Apocalipsa 9: trâmbițele a 5-a și a 6-a **„Prima ” și „a doua mare nenorocire ”**

A cincea trâmbiță : „primul mare^{vai} ” **pentru protestanți (1843) și adventiști (1994)**

Notă : La prima lectură, această temă a „ *Trâmbiței a 5-a* ” prezintă în imagini simbolice judecata pe care Dumnezeu o poartă asupra religiilor protestante care au căzut în dizgrație din primăvara anului 1843. Dar aduce învățături suplimentare care confirmă anunțurile profetice date lui. sora ^{noastră} adventistă de ziua a șaptea, doamna Ellen Gould White, pe care Isus o alesese ca mesageră. Lucrarea sa profetică a luminat în mod deosebit timpul ultimului test final al credinței; previziunile sale vor fi confirmate în acest mesaj. Dar ceea ce sora noastră nu știa era că o a treia așteptare adventistă a fost plănuită de Dumnezeu pentru a testa însăși biserica adventistă de ziua a șaptea. Cu siguranță, această a treia așteptare nu a preluat dezvoltarea publică a celor două anterioare, dar amploarea noilor adevăruri revelate atașate ei compensează această aparentă slăbiciune. Acesta este motivul pentru care, după ce a fost testat de Isus Hristos între 1983 și 1991 în Valence-sur-Rhône, Franța, și în Mauritius, după respingerea ultimelor sale lumini profetice, învățătura oficială instituțională adventismului a fost „vărsată” de Salvatorul *sufletelor* în 1994, o dată construită prin utilizarea profeticului „ *cinci luni* ” din versetele 5 și 10 din acest capitol 9. Acesta este motivul pentru care, în a doua lectură, această judecată picturală purtată de Domnul împotriva diferitelor aspecte ale credinței protestante se aplică la adventismul instituțional de ziua a șaptea a căzut în apostazie, la rândul său, printr-un refuz al luminii profetice divine; aceasta, în ciuda avertismentelor date de Ellen G. White în capitolul „Negarea luminii” din cartea ei adresată profesorilor adventiști „Slujirea evanghelică”. În 1995, alianța oficială a adventismului cu protestantismul a confirmat judecata dreaptă profețită de Dumnezeu. De remarcat faptul că cele două căderi au aceeași cauză: respingerea și disprețul față de cuvântul profetic propus de Dumnezeu, de către un slujitor pe care l-a ales pentru această sarcină.

„*Nenorocirea*” este ceasul răului al cărui instigator și inspirație este Satana, dușmanul lui Isus și al sfinților săi aleși. Duhul ne va dezvălui prin imagini ce devine un ucenic al lui Isus Hristos când este respins de el pentru a fi predat diavolului; care constituie atunci o „*ghinion*” cu adevărat mare.

Versetul 1: „*Al cincilea a sunat. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. Cheia gropii abisului i-a fost dată* ,

Un „*al cincilea*”, dar mare avertisment este adresat aleșilor lui Hristos puși deoparte din 1844. „*Stea care căzuse din cer*” nu este „*stea*”. Absint " din capitolul anterior care nu a " *căzut* ", " *pe Acolo pământ* ", dar „*pe THE râuri Și THE surse al apelor*”. Este cea a erei „*Sardes*” în care Isus își amintește că „*ține cele șapte stele în mâini*”. Pentru „*lucrările*” sale declarate „*imperfecte*”, Isus a aruncat la pământ „*stea*” mesagerului protestant.

Calvarul adventist a fost marcat în primăvara anului 1843 de sfârșitul primei așteptări a revenirii lui Isus Hristos. O a doua așteptare pentru această întoarcere s-a încheiat la 22 octombrie 1844. Abia la sfârșitul acestui al doilea test, Dumnezeu le-a dat învingătorilor cunoașterea și practicarea Sabatului său sfânt de Sâmbătă. Acest Sabat a preluat apoi rolul „*pecetei lui Dumnezeu*”, care este citat în versetul 4 al acestui capitol 9. Sigilarea slujitorilor săi a început, așadar, după încheierea celui de-al doilea test, în toamna anului 1844. Ideea este ca urmează: expresia „*care căzuse*” vizează data primăverii 1843, termenul decretului din Dan.8:14 și sfârșitul primului proces adventist, în opoziție cu cel din toamna anului 1844 care marchează începutul pecetluirii aleși învingători și cea a temei acestei „*trâmbițe a 5-a*”, al cărei scop pentru Dumnezeu este să dezvăluie căderea credinței protestante și cea a adventismului care va face o alianță cu el după 1994, sfârșitul celor „*cinci luni*” proorocite . în versetele 5 și 10. Astfel, în timp ce „*cinci luni*” ale acestei teme încep în toamna anului 1844, contextul începutului pecetluirii, în subiectul principal, credința protestantă „*căzuse*” înainte de această dată , *din primăvara 1843*. Vedem atunci cum revelația divină respectă tocmai faptele istorice realizate. Cele două date 1843 și 1844 au fiecare un rol specific atașat.

Abandonată de Isus, care i-a dat-o diavolului, credința protestantă a căzut în „*fântâna*” catolică sau în „*adâncurile Satanei*” pe care reformatorii înșiși l-au denunțat în timpul Reformei în Apoc. 2:24. Subtil, spunând că cade „*pe pământ*”, Duhul confirmă identitatea credinței protestante simbolizată de cuvântul „*pământ*” care amintește de ieșirea sa din catolicism numită „*mare*” în Apoc.13 și 10:2. În mesajul „*Filadelfia*” , Isus prezintă „*uși*” care sunt deschise sau închise. Aici, o cheie le deschide o cale foarte diferită, deoarece le oferă acces la simbolul „*abisului*” al dispariției vieții. Acesta este momentul în care, pentru ei, „*lumina devine întuneric*” și „*întunericul devine lumină*”. Adoptând ca moștenire principiile gândirii filozofice republicane, ei pierd din vedere adevărata sfințenie a credinței purificate prin sângele lui Isus Hristos. Să notăm precizia „*i-a fost dată*”. Cel care dă astfel fiecăruia după faptele sale este Iisus Hristos Judecătorul divin. Căci el este și păstrătorul cheilor; „*cheia lui David*” pentru aleșii binecuvântați în 1873 și 1994, conform Apoc.3:7, și „*cheia gropii fără fund*” pentru cei căzuți în 1843 și 1994.

Versetul 2: „Și ea a deschis groapa adâncului. Și din fântână a ieșit fum, ca fumul unui cuptor mare; iar soarele și aerul au fost întunecate de fumul din fântână. »

Credința protestantă schimbă stăpânul și destinul, iar lucrările ei sunt, de asemenea, schimbate. Ea accesează astfel soarta de neînviat de a fi nevoită să sufere distrugerea ultimei judecăți prin „focul ” „ morii a doua ” care va fi menționat în Apoc. 19:20 și 20:10. Luând imaginea unui „lac de foc și sulf ”, acest „foc ” al judecății de pe urmă va fi un „cuptor mare ” care îi amenință pe călcătorii poruncilor lui Dumnezeu de la proclamarea lor pe Muntele Sinai conform Exodarii 19:18: „Muntele Sinai era tot în fum, pentru că Domnul se coborase acolo în mijlocul focului; **acest fum s-a ridicat ca fumul dintr-un cuptor și tot muntele s-a zguduit puternic.** » Spiritul folosește apoi tehnica cinematografică numită „flashback”, flashback-ul, care dezvăluie lucrările create încă în viață, cei căzuți slujind diavolului. Cuvântul „fum ” are aici un dublu înțeles: cel al focului „marelui cuptor ” despre care citim în Apoc. 14:11: „Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu au odihnă zi și noapte, cei care se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei”, dar și pe cel al „rugăciunilor sfinților ” conform Apoc.5:8, aici, cei falși sfinți. Pentru că o activitate religioasă abundentă manifestată prin rugăciuni justifică aceste cuvinte pe care Iisus i le-a adresat în Sardes , în 1843: „Ești considerat a fi viu; și ești mort .” Moarte și de două ori mort, deoarece moartea sugerată este „a doua moarte ” a „judecății de apoi ”. Această activitate religioasă înșală pe toți, în afară de Dumnezeu și aleșii lui, pe care îi luminează. Această înșelăciune larg răspândită este „înșelătorie”, așa cum spune lumea modernă. Și într-adevăr ideea de ebrietate este pe care Spiritul o sugerează prin imaginea „fumului ” care se răspândește în „aer ” până la ascunde „soarele ”. Dacă acesta din urmă este simbolul adevăratei lumini divine, cel al „aerului ” desemnează domeniul rezervat al diavolului, numit „prințul puterii aerului ” în Efeseni 2:2, și pe care Isus îl numește „prințul ” . din această lume ” în Ioan 12:31 și 16:11. În lume, scopul dezinformării este de a ascunde adevăruri care trebuie să rămână secrete. La nivel religios, este același lucru: adevărul este doar pentru cel ales. Înmulțirea grupurilor protestante a avut de fapt eficiența de a masca existența credinței adventiste de ziua a șaptea; asta până în 1995 când au primit-o în rândurile lor pentru „marea ei nenorocire ”. În această nouă situație spirituală, ei vor fi victimele celei de -a doua morți care va transforma suprafața pământului într-un cuptor de foc. Mesajul este terifiant și putem înțelege de ce Dumnezeu nu l-a oferit clar. Este rezervat celor aleși pentru ca aceștia să înțeleagă din ce soartă au scăpat.

Versetul 3: „Lăcustele au ieșit cu fum și s-au împrăștiat pe pământ; și li s-a dat putere ca puterea scorpiilor pământului. »

Rugăciunile simbolizate prin „fum ” provin din gurile și mințile protestanților căzuți, de aceea bărbați și femei simbolizate prin „lăcuste ” din cauza numărului lor mare. Sunt de fapt mulțimi de creaturi umane care au căzut în 1843 și vă amintesc, în 1833, cu zece ani mai devreme, Domnul dăduse o idee despre această mulțime prin „căderea stelelor” realizată în noaptea de 13 noiembrie. , 1833 între miezul nopții și ora 5 a.m., conform mărturiei istorice ale

martorilor oculari. Încă o dată, expresia „ *pe pământ* ” poartă dublul sens de extensie terestră și identitate protestantă. Cui îi plac „ *lăcustele* ” devastatoare și devastatoare ? Nu fermierii, iar lui Dumnezeu nu-i mai place credincioșii care îl trădează și lucrează cu adversarul pentru a distruge recolta Lui aleșilor, așa că acest simbol este aplicat lor. Apoi, în Ezechiel 2, acest scurt capitol de 10 versete, cuvântul „ *răzvrătit* ” este citat de 6 ori pentru a desemna „ *răzvrățiții* ” evrei, pe care Dumnezeu îi numește „ *spini, spini și scorpioni* ”. Aici, acest termen „ *scorpion* ” se referă la rebelii protestanți. În versetul 3, aluzia la puterea lui pregătește folosirea unui simbol subtil cel mai important. Puterea „ *scorpionilor* ” este de a-și înțepa fatal victimele cu înțepăturile „ *cozii* ”. Și acest cuvânt „ *coadă* ” capătă un sens fundamental în gândirea divină revelată în Isaia 9:14: „ *proorocul care învață minciuna este coada* ”. Animalele își folosesc „ *cozile* ” pentru a alunga și a bate muștele și alte insecte parazite care le enervează. Aici găsim imaginea falsei „ *prooroci Izabela* ” care își petrece timpul petrecându-i și provocând suferință lui Dumnezeu și slujitorilor săi necredincioși înșelați. Practica flagelării voluntare pentru a ispăși păcatul face, de asemenea, parte din învățăturile credinței catolice. În Apocalipsa 11:1, Duhul confirmă această comparație folosind cuvântul „ *trestie* ” căruia cheia Isaia 9:14 îi dă același sens ca și cuvântul „ *coadă* ”. Această imagine a bisericii papale se aplică și, din 1844, credincioșilor protestanți căzuți care au devenit profeți pentru Dumnezeu care învață minciuna, sau profeți falși. Cuvântul sugerat „ *coadă* ” va fi citat clar în versetul 10.

Construcția celei de-a 3-a așteptări ^{adventiste} (de data aceasta, din a șaptea zi)

Versetul 4: „ *Li s-a spus să nu facă rău ierbii pământului, nici oricărui lucru verde, nici vreunui copac, ci numai celor care nu aveau **pecetea lui Dumnezeu pe frunte*** . »

Aceste „ *lăcuste* ” nu devorează verdeața, dar sunt dăunătoare oamenilor care nu sunt protejați de „ *sigiliul lui Dumnezeu* ”. Această mențiune despre „ *pecetea lui Dumnezeu* ” confirmă contextul vremurilor deja tratate în Apocalipsa 7. Mesajele sunt așadar paralele, capitolul 7 referitor la aleșii pecetluiți și capitolul 9, cei căzuți abandonăți. Vă reamintesc că, conform Matei 24:24, este imposibil să seduci un ales autentic. De aceea, profeții mincinoși se înșală unii pe alții.

Precizia, „ *sigiliul lui Dumnezeu pe frunte* ”, indică începutul pecetluirii slujitorilor adventiști aleși ai lui Dumnezeu, la 23 octombrie 1844. Detaliul este menționat chiar înainte de citarea perioadei profetice de „ *cinci luni* ” din versetul care urmează; o durată de 150 de ani reali care se va baza pe această dată.

Versetul 5: „ *Le-a fost dat să nu-i omoare, ci să-i chinuie timp de **cinci luni*** ; iar chinul pe care l-au provocat a fost ca chinul provocat de scorpion când înțepă un om. »

Mesajul lui Dumnezeu reunește după chipul său acțiuni realizate în timpuri diferite; ceea ce încurcă și îngreunează interpretarea picturală. Dar această tehnică fiind înțeleasă și primită, mesajul devine foarte clar. Acest verset 5 a stat la baza anunțului meu privind întoarcerea lui Isus Hristos pentru 1994. Acolo găsim prețioasele „*cinci luni*” profetice care, începând cu 1844, fac posibilă stabilirea datei 1994. Totuși, pentru a realiza proiectul a lui Dumnezeu, a trebuit neapărat să conectez glorioasa întoarcere a lui Isus Hristos cu această dată. Așa se face că, parțial orbit de o precizie în text care ar fi făcut imposibilă această speranță, am perseverat în direcția dorită de Creatorul meu. Într-adevăr, textul precizează: „*le-a fost dat, nu să-i omoare, ci să-i chinuiască timp de cinci luni*”. Clarificarea „*nu să-i omoare*” nu a permis tema „al^{6-lea} *trompetă*”, un război monstruos de ucidere, în perioada acoperită de „Al^{5-lea} *trompetă*”; timpul de 150 de ani reali. Dar, pe vremea lui, William Miller era deja parțial orbit pentru a realiza o acțiune dorită de Dumnezeu; descoperi o eroare care ne permite să reînvie speranța revenirii lui Hristos pentru toamna lui 1844; o eroare falsă, deoarece calculele inițiale care stabiliu primăvara anului 1843 sunt confirmate astăzi în ultimele noastre calcule. Voința și puterea lui Dumnezeu sunt suverane și, din fericire pentru aleșii săi, nimic și nimeni nu-i poate împiedica proiectul. Faptul este că această eroare de anunț a determinat adventismul oficial să demonstreze, în 1991, o atitudine de dispreț față de speranța revenirii lui Isus Hristos anunțată pentru 1994. Și cel mai rău pentru adventiști este că au fost lipsiți de ultima lumină profetică care luminează, în întregime, cele 34 de capitole ale cărților Daniel și Apocalipsa, așa cum oricine poate avea dovada astăzi citind acest document. Procedând astfel, ei sunt lipsiți și de celelalte lumini noi pe care mi le-a dat Dumnezeu încă din primăvara lui 2018 despre legea lui și despre întoarcerea lui Hristos care se va întoarce, știm acum, în primăvara lui 2030; și aceasta pe baze noi separate de construcția profetică a lui Daniel și Apocalipsa. Între 1982 și 1991, pentru mine, cele *cinci luni* au fost legate de activitatea falșilor profeți care urmau să continue până la întoarcerea lui Isus Hristos. Convins de acest raționament, mai mult decât justificat, nu am văzut restrângerea de timp impusă de interdicția „*uciderii*”. Și la acel moment data 1994 reprezenta anul 2000 al adevăratei nașteri a lui Isus Hristos. Așa că nimeni înaintea mea nu a identificat cauza erorii mele; care confirmă o împlinire conformă cu voia lui Dumnezeu. Să ne îndreptăm acum atenția către clarificarea „*dar să-i chinuim timp de cinci luni*”. Formula este extrem de înșelătoare pentru că „*chinul*” în cauză nu este suferit de victime în timpul celor „*cinci luni*” profetizate. „*Chinul*” la care face aluzie Duhul va fi adus celor căzuți la judecata de apoi, unde va fi cauzat de arderea „*lacului de foc*”, pedeapsa „*morii a doua*”. Acest „*chin*” este anunțat în solia celui de-al treilea înger din Apocalipsa 14:10-11, pe care l-a evocat versetul anterior, citând „*fumul*” „*chinului lor*”; un mesaj pe care adventiștii îl cunosc bine deoarece constituie un element al misiunii lor universale. Cunoscând dinainte căderea acestui adventism oficial, Duhul spune subtil în acest mesaj „*și el va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei sale și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului*.” Această precizare „*și el*” vizează, succesiv, credința protestantă, apoi adventismul oficial infidel respins în 1994 de însuși Iisus Hristos. De la această dată, în confirmarea

blestemului său, acest nou „*răzvrătit*” s-a alăturat alianței ecumenice care reunește catolici și protestanți deja despărțiți de Dumnezeu. Dar înainte de căderea adventismului oficial, formula „*și el*” se aplica protestanților căzuți, pentru că, căzuți în 1844, ei aveau acum să împartă soarta catolicilor, ortodocșilor și falșilor evrei. De fapt, „*și el*” îi privește pe toți necatolicii care cinstesc Biserica Catolică din Roma, prin intrarea în alianța ei ecumenică și prin onorarea rânduielilor lui Constantin I duminica și „ziua sa natală a soarelui” (Crăciunul pe 25 decembrie). Alegând forma singularului „*el și el*”, mai degrabă decât pluralul „ei ei”, Duhul ne reamintește că alegerea religioasă este o alegere individuală care face pe cineva responsabil, justifică sau face să se simtă vinovat față de Dumnezeu, individ, și nu, comunitatea; ca „*Noe, Daniel și Iov, care nu ar salva fii sau fiice*” conform Ezek.14:18.

Chinurile celei de-a doua morți a judecării de apoi

Versetul 6: „*În zilele acelea oamenii vor căuta moartea și n-o vor găsi; vor dori să moară și moartea va fugi de ei.*»

Ideile curg foarte logic. După ce tocmai a evocat „*chinurile morții a doua*”, Duhul profetizează în acest verset 6, despre zilele aplicării sale, care vor veni la sfârșitul mileniului al VII-lea, vizate de expresia „*în acele zile*”. El ne dezvăluie apoi particularitățile acestei pedepse finale extrem de formidabile. „*Oamenii vor căuta moartea, dar nu o vor găsi; vor dori să moară și moartea va fugi de ei.*” Ceea ce ființele umane nu știu este că trupul de înviere al celor răi va avea caracteristici foarte diferite de cele ale trupurilor trupesti din zilele noastre. Pentru pedeapsa lor finală, Dumnezeu creator le va recrea viața făcând-o capabilă să continue într-o stare conștientă până la distrugerea ultimului lor atom. Mai mult, durata timpului de suferință va fi adaptată individual pentru fiecare individ, în funcție de verdictul pronunțat asupra vinovăției individuale. Marcu 9:47-48 confirmă în aceste cuvinte: „*... să fie aruncați în iad, unde viermele lor nu moare și focul să nu se stingă.*» De remarcat, de asemenea, că credința protestantă împărtășește cu Biserica Catolică multe dogme religioase false, pe lângă duminica, prima zi dedicată odihnei, există și credința în nemurirea sufletului, care îi determină pe protestanți să creadă în existența iadului predată de catolici. Astfel, amenințarea catolică a iadului unde, veșnic, damnații sunt chinuiți în foc, amenințare care i-a supus pe toți monarhii pământurilor creștine, avea puțin adevăr, dar mai ales multă minciună. Pentru că, mai întâi, iadul pregătit de Dumnezeu se va contura abia la sfârșitul „*miilor de ani*” ai judecării cerești a celor răi de către sfinți. Și în al doilea rând, suferința nu va fi eternă, deși prelungită, în comparație cu condițiile pământești actuale. Printre cei care vor vedea moartea fugind de ei, se vor număra adepții și apărătorii fervenți ai dogmei grecești păgâne a nemuririi sufletului. Dumnezeu le va oferi astfel experiența de a-și imagina care ar fi soarta lor dacă sufletul lor ar fi fost cu adevărat nemuritor. Dar mai presus de toate, închinătorii „*zilei soarelui necucerit*” sunt cei care își vor întâlni divinitatea; însuși pământul care i-a purtat, devenind „*soare*” prin fuziunea magmei focului și a sulfului.

Apariția mortală înșelătoare

Versetul 7: „ *Aceste lăcuste erau ca niște cai pregătiți pentru luptă; Pe capetele lor erau coroane ca aurul și fețele lor erau ca fețele oamenilor.* »

Cu simbolurile sale, versetul 7 ilustrează planul de acțiune al taberei protestante căzute. Grupurile religioase (*caii*) sunt adunate pentru o „ *bătălie* ” spirituală care va fi îndeplinită doar la sfârșitul timpului de har, dar scopul final este acolo. Această *bătălie* primește numele „ *Armagedon* ” în Apocalipsa 16:16 . Atunci este potrivit să remarcăm insistența Duhului asupra comparației sale cu realitatea lucrurilor; ceea ce face prin înmulțirea folosirii termenului „ *ca* ”. Acesta este modul lui de a nega afirmațiile false ale oamenilor religioși în cauză. Totul este doar o aparență înșelătoare: „ *coroana* ” promisă învingătorului credinței și credința (*aurul*) însăși care are doar o „ *asemănare* ” cu adevărata credință. „ *Chipurile* ” acestor credincioși falși sunt ele însele înșelătoare, deoarece tot ce le mai rămâne este o înfățișare umană. Cel care exprimă această judecată cercetează frâiele și inimile. El cunoaște gândurile secrete ale ființelor umane și împărtășește viziunea sa despre realitate aleșilor săi.

Versetul 8: „ *Ei aveau părul ca părul femeilor și dinții lor erau ca dinții leilor.* »

Conform 1Cor.11:15, părul femeilor servește drept voal. Iar rolul unui voal este de a ascunde chipul, identitatea subiectului voalat. Acest verset 8 denunță prin simbolurile sale apariția înșelătoare a grupurilor religioase creștine. Prin urmare, ei au înfățișarea exterioară (*părul*) al bisericilor (*femeile* , în Efeseni 5:23-32), dar spiritele lor sunt animate de ferocitatea (*dinții*) „ *leilor* ”. Înțelegem mai bine de ce fețele lor au doar un aspect uman. Nu fără motiv, Isus îi compară cu lei. Amintește astfel starea de spirit a poporului roman care a avut primii creștini devorați de lei în arenele lor. Și această comparație este justificată, deoarece la sfârșitul lumii, ei vor dori din nou să-i omoare pe ultimii adevărați aleși ai lui Isus Hristos.

Versetul 9: „ *Ei aveau pieptaruri ca niște pieptaruri de fier și zgomotul aripilor lor era ca zgomotul carelor cu mulți cai alergând la luptă.* »

Acest verset vizează contrafacerea panopliei adevăratului soldat al lui Isus Hristos, care poartă „pieptarul ” dreptății (Efeseni 6:14), dar aici, această dreptate este greu ca „ *fierul* ” deja un simbol al imperiului roman în Daniel. „ *Lăcustele* ” fac zgomot cu „ *aripile lor* ” atunci când sunt active. Comparația care vine se referă așadar la acțiune. Următoarea precizare confirmă legătura cu Roma ale cărei curse de care cu „ *mai mulți cai* ” i-au încântat pe romani pe circuitele lor. În această imagine, „ *mulți cai* ” înseamnă: mai multe grupuri religioase adunate pentru a trage „ *carul* ” roman , pentru a glorifica autoritatea Romei; Roma care a știut să manipuleze alți lideri religioși pentru a-i subjuga prin seducțiile sale. Așa rezumă Spiritul acțiunea taberei rebele. Și această adunare în favoarea Romei îi pregătește pentru „ *bătălia Armagedonului* ” finală îndreptată împotriva oponentilor Duminicii, observatori fideli ai Sabatului sfințit de Dumnezeu și, inconștient, împotriva lui Hristos, Apărătorul lor Protector.

Versetul 10: „ *Ei aveau cozi ca scorpionii și înțepăturile, iar în cozile lor era puterea de a face rău oamenilor timp de cinci luni.* »

Acest verset ridică vălul din versetul 3, unde cuvântul „ *coada* ” a fost sugerat sub titlul „puterea scorpionilor ” . Este citat clar, deși sensul său nu este

clar pentru cel care nu o caută în Isaia 9:14. Nu este cazul meu, așa că îmi amintesc această cheie importantă: „ *profetul care învață minciuna este coada* ”. Lămuresc mesajul codificat în acești termeni: aceste grupuri aveau profeți mincinoși (*cozi*) și răzvrățiți (*scorpioni*) și limbi mincinoși (*înțepături*), și tocmai în acești profeți falși (*cozi*) *puterea de a face rău oamenilor* seduceți-i și convingeți-i să onoreze Duminica Romană pentru 150 de ani (*cinci luni*) de pace religioasă garantată de Dumnezeu; care îi expune iremediabil „chinurilor morții a doua” ale judecății de apoi de la sfârșitul mileniului al VII-lea. Când mă gândesc că mulțimile nu văd importanța zilei de odihnă! Dacă ar crede în acest mesaj revelat decodificat, ei s-ar răzgândi.

Versetul 11: „ *Ei aveau ca rege pe îngerul gropii fără fund, numit în ebraică Abaddon și în greacă Apollyon.* »

Din ce în ce mai precis, acuzația divină atinge apogeul: aceste grupuri religioase îl au ca rege pe Satana, „ *îngerul prăpastiei* ” care va fi legat în pustie pentru „ *o mie de ani* ” conform Apoc.20:3. Cuvântul „ *adânc* ” din Geneza 1:2 se referă la pământ înainte ca acesta să poarte cel mai mic semn de viață. Acest termen desemnează astfel pământul pustiu, toate formele de viață fiind șterse prin întoarcerea glorioasă a lui Hristos. Ea va fi în această stare timp de „ *o mie de ani* ”, singurul locuitor fiind îngerul Satan ținut prizonier pe ea. Cel pe care Dumnezeu îl numește în Apocalipsa 12, „ *balaur* ” și *șarpele*, *diavolul și Satan* ”, primește aici numele Distrugător, însemnând cuvintele „ *ebraică și greacă* , *Abaddon și Apollyon* ”. Subtil, Duhul ne spune cum acest înger distruge lucrarea lui Dumnezeu cu care se luptă. „ *ebraică și greacă* ” sunt limbile scrierii biblice originale. Astfel, de când credința protestantă a căzut, în 1844, începutul temei acestei „ *a 5-a trompetă* ”, diavolul a primit-o înapoi cu binecunoscutul său interes pentru Sfânta Biblie. Dar, spre deosebire de începuturile glorioase ale Reformei, acum este folosită pentru a distruge planul lui Dumnezeu. Satana aplică cu credința reformată căzută, de data aceasta cu succes, ceea ce încercase în zadar să-l facă pe Hristos însuși să cadă, la ora încercării sale de rezistență.

Versetul 12: „ *Primul vai a trecut. Iată că mai vin două nenorociri după aceasta.* »

Aici se încheie, în versetul 12, această temă foarte particulară a „ *Al 5-lea trompeta* .” Acest moment indică faptul că omenirea a intrat în anul 1994 al calendarului său obișnuit. Până atunci, pacea religioasă a persistat între toate religiile monoteiste. Nimeni nu a fost ucis pentru un motiv spiritual de angajament religios. Prin urmare, interdicția împotriva uciderii din versetul 5 a fost respectată și împlinită așa cum a anunțat Dumnezeu.

Dar pe 3 august 1994, primul atac religios musulman al GIA a ucis cinci oficiali francezi lângă ambasada Franței din Alger, urmat în ajunul Crăciunului Creștin din 24 decembrie 1994, de un atac împotriva unui avion francez, care a ucis trei persoane din Alger, inclusiv un francez. În vara următoare, grupurile armate islamiste din GIA algeriană au lansat atacuri mortale asupra RER din Paris, capitala Franței. Și în 1996, 7 preoți catolici francezi au fost decapitați la Tibhirine, în Algeria. Aceste mărturii oferă astfel dovada că „ *cinci luni* ” proorocite au fost depășite. Războaiele religioase pot deci să reia și să continue până la sfârșitul lumii marcat de întoarcerea lui Hristos slăvit.

A 6-a ^{trâmbiță} : A doua mare „ghinion”

A șasea pedeapsă a tuturor sfînteniei creștine false

Al treilea război mondial

Versetul 13: „*Al șaselea a sunat. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu :*

Această a șasea pedeapsă de avertisment constituie „a doua” mare „*vai*” anunțată în Apocalipsa 8:13. Ea precede sfârșitul timpului harului colectiv și individual și astfel se va împlini între 2021 și 2029. Cu acest verset 13, intrarea în tema „al 6-^{lea} *trompeta*” va confirma revenirea războiului și autorizația „*de a ucide*”. Această nouă temă se referă la aceleași grupuri religioase ca și cele din „^{Al 5-lea} *trompetă*» precedent. Simbolurile folosite sunt identice. De asemenea, lucrurile pot fi explicate astfel: popoarele „al 5-^{lea} *trompeta* „s-au obișnuit să „*nu ucidă*”, ajungând până la interzicerea pedepsei cu moartea, în Europa și în anumite state din SUA. Au găsit o modalitate de a face comerțul internațional să funcționeze în mod avantajos, ceea ce i-a îmbogățit. Prin urmare, ei nu mai sunt susținători ai războiului, ci apărători ai păcii cu orice preț. Războiul dintre popoarele creștine pare așadar exclus, dar, din păcate, o a treia religie monoteistă este mult mai puțin pașnică, este islamul care merge pe două picioare: cel al teroriștilor care acționează și cel al celorlalți adepți care le aplaudă acțiunile criminale. Prin urmare, acest interlocutor face imposibilă perspectiva unei păci durabile și va fi suficient ca Dumnezeu creator să-și „*suneze*” autorizația ca ciocnirea civilizațiilor și religiilor să aibă loc cu efecte mortale considerabile. Pe restul pământului, fiecare popor va avea și dușmanul său tradițional, diviziunile pregătite de diavol și demonii săi cu privire la întreaga planetă.

Totuși, aici, profeția vizează un anumit teritoriu, Occidentul creștin infidel.

Ultima pedeapsă, înainte de „*cele șapte plăgi din urmă*” care preced întoarcerea lui Hristos, vine în numele „celui ^{de-a șasea} *trompeta*.” Deja, înainte de a intra în detaliile temei, știm că această temă este într-adevăr a doua dintre „*marile nenorociri*” anunțate de „*vulturul*” imperiului napoleonian în Apo.8:13. Totuși, într-un montaj adaptat cu această intenție, profeția lui Apo.11 atribuie acest nume „*al doilea vai*” Revoluției franceze numită „*fiara care se ridică din abis*”. Este, de asemenea, tema „^{Trâmbiței a 4-a}” din Apoc.8. Duhul ne sugerează așadar existența unei relații strânse între evenimentele vizate de „al ^{4-lea} și ^{al 6-lea} *trompeta*.” Vom afla care sunt aceste relații.

Când „al ^{6-lea} sună *trâmbiță*, *glasul* lui Hristos, mijlocitor înaintea *altarului* tămâierii exprimă un ordin. (După imaginea cortului pământesc care a proorocit viitorul său rol ceresc de mijlocitor pentru rugăciunile aleșilor).

Europa de Vest ținta mâniei lui Isus Hristos

Versetul 14: „Și a zis celui de-al șaselea înger care avea trâmbița: Dezlănțuiește cei patru îngeri care sunt legați în râul cel mare Eufrat. »

Isus Hristos declară: „Dezlănțuiește cei patru îngeri care sunt legați pe marele fluviu Eufrat”: eliberează puterile demonice universale centrate pe Europa simbolizată prin numele Eufrat; Europa de Vest și extinderile sale americane și australiene unde au fost păstrate din 1844, conform Apoc.7:2; Aceștia sunt cei patru îngeri cărora li sa dat să facă rău pământului și mării . Cheile de interpretare sunt simple și logice. „Eufratul” este râul care a irigat Babilonul antic al lui Daniel. În Apocalipsa 17, „desfrânata” numită „Babilonul cel mare” stă „pe multe ape”, simboluri „ale popoarelor, națiunilor și limbilor”. „Babilonul” desemnând Roma, popoarele vizate sunt popoarele europene. Desemnând Europa drept ținta principală a mâniei sale ucigașe, Hristos Dumnezeu intenționează să-i pedepsească pe cei care îl trădează și să acorde atât de puțină atenție suferinței pe care a îndurat-o pe crucea sa dureroasă, pe care tocmai a amintit-o versetul precedent, citând cuvântul „altar” . „, care a proorocit-o în riturile simbolice ale vechiului legământ.

Prin țintirea Europei, Spiritul își îndreaptă răzbunarea împotriva a două țări care își concentrează vina asupra lui. Este vorba despre credința catolică, biserica-mamă și fiica cea mare, așa cum numește ea Franța, care a susținut-o atât de mult de-a lungul secolelor, de la începuturi, de către Clovis, primul rege al ^{francilor} .

Prima legătură cu „^{al 4-lea} apare *trompeta*”, este Franța, un popor revoluționar care și-a semănat sămânța de necredință între toate națiunile creștine ale pământului, prin răspândirea scrierilor filosofilor săi, liber gânditorilor atei. Dar este și Roma papală pe care Revoluția Franceză trebuia să o distrugă și să aducă la tăcere. Un studiu comparativ al trâmbițelor cu pedepsele de avertizare prezentate evreilor în Leviticul 26 îi conferă celui de-al patrulea rolul unei „*sabii*” divine care „*răzbună legământul său*”. De data aceasta, până la „⁶ *trompetă*”, Isus își va răzbuna el însuși alianța, lovind cele două popoare vinovate și aliații lor europeni. Pentru că conform Apo.11, ateismul francez „*s-a bucurat*” și i-a cufundat pe oamenii din jur în „*bucurie*”: „*își vor trimite daruri unul altuia*”, citim în Apo.11:10. La rândul său, divinul Hristos le va aduce darurile sale: bombe convenționale și atomice; toate precedate de un virus contagios mortal care a apărut la sfârșitul anului 2019 în Europa. Printre cadourile de remarcat se numără și oferirea de către Franța a Statuiei Libertății orașului New York din SUA. Modelul a fost atât de minunat încât urmând Franța, alte țări europene au devenit republici. În 1917, Rusia va repeta modelul cu același măcel.

Război nuclear global

Versetul 15: „Și cei patru îngeri, care erau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul, au fost dezlegați, ca să ucidă o treime din oameni. »

Pregătiți să „*rănească pământul și marea*” conform Apocalipsei 7:2, „*cei patru îngeri sunt dezlegați ca să ucidă o treime din oameni*” și acțiunea este planificată și așteptată de mult, așa cum indică acest detaliu: „*care erau gata pentru ora, ziua, luna și anul*”. Acum, de când a devenit necesară această pedeapsă? Din 7 martie 321, data la care ^{s-} a implinit adoptarea zilei soarelui impusa de Constantin I. Conform Apoc.17, a cărui temă este „*judcata curvei*”

Babilonul cel Mare ”, numărul 17 simbolizează judecata divină. Aplicat în număr de secole de la 7 martie 321, acest număr 17 rezultă în 7 martie 2021; de la această dată, ultimii 9 ani ai blestemului divin vor permite săvârșirea celui de-al 6^{lea} *trâmbiță* ” din Apoc.9:13.

Să remarcăm mențiunea „ *a treia dintre oameni* ” care ne amintește că, oricât de teribil este, acest conflict distructiv al lumii a treia păstrează un caracter parțial (*a treia*) avertisment; prin urmare, este utilă pentru a produce convertiri religioase și pentru a-i determina pe oficialii aleși să se angajeze pe deplin în lucrarea adventistă ghidată de Isus Hristos. Această distrugere vine să pedepsească și să invite la pocăință, omenirea care a beneficiat de „150 de ani reali” de pace religioasă, profețiți de „ *cinci luni* ” ale „ *trâmbiței a cincea* ”.

Pentru a înțelege pe deplin sensul acestei pedepse, a treia din războaiele mondiale din 1914, trebuie să o paralelăm și să o comparăm cu a treia deportare a evreilor în Babilon. În această ultimă intervenție războinică, în – 586, regele Nebucadnețar a distrus împărăția lui Iuda, ultima rămășiță a națiunii Israel; Ierusalimul și templul său sfânt au devenit ruine. Ruinele lăsate de al Treilea Război Mondial vor oferi dovada că alianța creștină a apostaziat la fel de mult ca alianța evreiască a poporului evreu . Astfel, după această demonstrație, supraviețuitorii necredincioși sau religioși vor fi supuși ultimului test universal al credinței care dă o șansă finală de mântuire credincioșilor tuturor religiilor monoteiste; dar Dumnezeu Creator ne învață un singur adevăr care se referă la Isus Hristos și Sfântul Său Sabat de Sâmbătă, singura zi a șaptea adevărată.

Măcelul anunțat pentru acest război universal constituie un alt aspect al „ *a doua nenorocire* ” care îl leagă de cel al ateismului revoluționar francez al „ *a patra trâmbiță* ”. Franța și mai ales capitala ei, Paris, se află în punctul de mirare al lui Dumnezeu Atotputernic. În Apoc.11:8, el îi atribuie numele „ *Sodoma și Egipt* ”, nume ale dușmanilor din vechime distruși de exemplu într-un mod de neuitat de Dumnezeu, unul prin focul din cer, celălalt prin puterea lui orbitoare. Acest lucru ne permite să înțelegem că el va acționa împotriva ei în același mod teribil și definitiv. Trebuie să ne dăm seama de enorma noastră responsabilitate în dispariția adevăratei credințe. După ce a urât religia, regimul republican a căzut în mâinile despotice ale lui Napoleon I, ^{pentru} care religia nu era decât o folie utilă pentru gloria sa personală. Mândriei și oportunistului său, credința catolică își datorează supraviețuirea prin stabilirea Concordatului care a fost distrugătorul principiului adevărului divin.

Precizie demografică: două sute de milioane de luptători

Versetul 16: „ *Numărul călăreților oștirii a fost de două mii de miriade: am auzit numărul lor.* »

Versetul 16 ne oferă o clarificare importantă asupra numărului de luptători care participă la conflictul angajați: „ *două miriade de miriade* ” sau două sute de milioane de soldați. Până în 2021 când scriu acest document, niciun război nu a atins acest număr în confruntările sale. Cu toate acestea, astăzi, cu o populație globală de șapte miliarde și jumătate de ființe umane, profeția se poate împlini. **Precizia oferită de acest verset condamnă toate interpretările care au atribuit acest conflict acțiunilor trecute** .

Un război ideologic

Versetul 17: „*Și așa am văzut caii în vedenie și pe cei ce ședeau pe ei, având pieptar de culoarea focului, a zambilelor și a puciului. Capetele cailor erau ca capetele leilor; și din gura lor a ieșit foc și fum și pucioasă.* »

În acest verset 17, numărul judecății divine, găsim simbolurile „trâmbiței a cincea” : grupurile (*cailor*) și cei care le comandă (*călăreții*). Singura lor dreptate (*pieptar*) este acțiunea de a arde cu foc, și ce foc! Incendiu nuclear comparabil cu focul magmei subterane terestre. Duhul le impută caracteristicile Zambilei care corespund în repetarea expresiei de la sfârșitul versului a *fuma* . Aceasta simbolizând deja rugăciunile sfinților din tema anterioară, este caracterul parfumului său de care trebuie să ne amintim și acolo, înțelegem ce înseamnă mențiunea lui. Această plantă este toxică, iritante pentru piele, iar mirosul ei dă bătăi de cap. Acest set de criterii îl definește pe cel al rugăciunilor combatanților implicați. Niciuna dintre aceste rugăciuni nu este primită de Dumnezeu creator; îi fac greață și îi inspiră un dezgust profund. Trebuie înțeles că în acest conflict esențial religios și ideologic sunt implicate doar religiile, total deconectate de el, dar totuși preponderent monoteiste: iudaismul, catolicismul, protestantismul, ortodoxia, islamul. Un nou simbol cheie din Isaia 9:14 este citat aici: „*capul este magistratul sau bătrânul*”. În fruntea grupurilor care se confruntă se află așadar magistrați numiți astăzi „președinți” în republici. Și acești președinți sunt înzestrați cu puterea „*leului*”, regele animalelor și regele junglei. Sensul puterii îi este dat în Judecători 14:18. În mesajul său, Duhul profetizează un angajament războinic pilotat de la distanță de șefi de stat foarte puternici, autoritari și devotați religios, deoarece este din „*gura*” lor. își scoate rugăciunile ilustrate de cuvântul „*fum*”. Din aceeași „*gura*” lor vin ordine de distrugere prin „*foc*”, rugăciuni prin „*fum*” și anihilarea mulțimilor, ordonând folosirea bombelor nucleare imagine de „*sulf*”. În mod evident, Spiritul vrea să evidențieze importanța acestei forțe nucleare care se află la dispoziția unui singur om. Niciodată în istoria pământului nu a depins o asemenea putere distructivă de decizia unei singure persoane. Lucrul este într-adevăr remarcabil și demn de subliniat. Dar, pentru noi, care trăim în acest tip de organizare politică, aceste enormități nici nu ne mai șochează. Cu toții suntem victimele unui fel de nebunie colectivă.

Versetul 18: „*O treime dintre oameni au fost uciși de aceste trei urgii, de foc, de fum și de pucioasă, care au ieșit din gura lor.* »

Versetul 18 subliniază acest fapt din versetul anterior specificând că „*focul, fumul și sulful*” constituie plăgi voite de Dumnezeu; pe care versetul a confirmat prin atribuirea lui Hristos răzbunător porunca de a ucide o treime din oameni.

Puterea nucleară a șefilor națiunilor

Versetul 19: „*Căci puterea cailor era în gura și în cozile lor; Cozile lor erau ca șerpii cu capete, și cu ei făceau rău.* »

Versetul 19 confirmă caracterul ideologic religios al conflictului spunând: Căci puterea cetelor de luptă (*cailor*) era în cuvântul lor (*gurile lor*) și în profeții lor mincinoși (*cozile*) care erau în aparență înșelatori (*șerpii*) influenți. asupra șefilor de stat, magistrații (*șefii*) prin care aceștia (*combatanții*) au făcut rău.

Principiul astfel definit corespunde exact organizării popoarelor care predomină astăzi în timpul sfârșitului.

Acest al treilea război mondial cine vine închiderea temei „*trâmbițelor*” sau a pedepselor de avertizare este atât de importantă încât Dumnezeu a anunțat-o mai întâi evreilor din vechiul legământ, succesiv în Dan. 11:40-45 și Ezechiel 38 și 39, și apoi, creștinilor din noul legământ. legământ, în această carte Apocalipsa ca „*a șasea trâmbiță*”, ca ultimul avertisment divin înainte de sfârșitul timpului harului. Deci haideți să găsim aici aceste lecții complementare bogate.

Daniel 11:40-45

Expresia, „*timpul sfârșitului*”, ne conduce să studiem acest ultim conflict al națiunilor, revelat și dezvoltat în profeția din Dan.11:40-45. Descoperim acolo principalele faze ale organizării lui. Inițial, instalat în mare parte pe teritoriul Europei de Vest, islamul agresiv numit „*rege al sudului*” s-a ciocnit cu poporul european în mare măsură catolic; credința romano-papa-catolică fiind subiectul pe care îl vizează profeția încă din Dan.11:36. Liderul papal roman la care se face referire până acum este prezentat sub termenul „*el*”; în titlul de „*rege*”, el este atacat de „*regele sudului*”, Islamul care se va „*confrunța cu el*”. Alegerea verbului „*a se ciocni*” este precisă și judicioasă, deoarece doar cei care se află pe același teritoriu „*se ciocnesc*” unul împotriva celuilalt. Atunci, profitând de binefacerea oferită, situația care a cufundat Europa de Vest în total dezordine și panică, „*regele nordului*” (sau nordului) se va „*învârti ca o furtună*” peste această pradă aflată în dificultate, pentru a o prinde. și o ocupa. Folosește „*multe nave*”, „*tancuri*” și luptători care nu sunt altceva decât „*călăreți*” și trăiește în nord, și nu în nordul Europei de Vest, ci în nordul continentului euro-asiatic. Și mai precis la nordul Israelului, pe care versetul 41 îl sugerează numindu-l „*cea mai frumoasă dintre țări*”. Rusia în cauză este un popor de „*călăreți*” (cazaci), crescători și furnizori de cai dușmanilor istorici ai Israelului. De data aceasta, pe baza tuturor acestor date, devine ușor să identificăm acest „*rege al nordului*” cu puternica Rusia ortodoxă, adversarul religios estic al romanismului papal occidental de la schisma religioasă creștină oficială din 1054.

Tocmai am găsit câțiva dintre actorii beligeranți ai celui de-al treilea război mondial. Dar Europa are aliați puternici care au neglijat-o oarecum din cauza concurenței economice care a devenit dezastruoasă de la apariția unui virus, coronavirusul covid-19. Fără sânge, economiile luptă pentru supraviețuirea lor, fiecare popor întorcându-se din ce în ce mai mult spre interior. Cu toate acestea, atunci când conflictul va începe în Europa, aliatul american își va aștepta momentul să acționeze.

În Europa, trupele rusești se confruntă cu puțină opoziție. Una după alta, popoarele europene din nord au fost ocupate. Numai Franța a susținut o rezistență militară slabă, iar armatele ruse au fost reținute în partea de nord a țării. Partea de sud se confruntă cu probleme serioase cu islamul deja stabilit în număr mare în această zonă. Un fel de acord de interes comun leagă luptătorii musulmani și rușii. Ambii sunt lacomi de pradă, iar Franța este o țară bogată, chiar ruinată economic. Arabii sunt jefuitori după moștenirea tradițională.

Pe partea israeliană situația este catastrofală, țara este ocupată. Popoarele arabe musulmane care o înconjoară sunt cruțate: Edom, Moab, copiii lui Amon: Iordanul modern.

Ceva ce nu s-ar fi putut realiza înainte de 1979 când Egiptul a părăsit tabăra arabă pentru a forma o alianță cu Israelul, alegerea făcută atunci, cu sprijinul puternic al SUA, s-a întors în dezavantajul ei; este ocupat de ruși. Și precizând „ *nu va scăpa* ”, Spiritul dezvăluie caracterul oportunist al alegerii făcute în 1979. Părându-se de partea celor mai puternici ai vremii, ea credea că va scăpa de nenorocirea care a cuprins-o. Iar nenorocirea este mare, ea este dezbrăcată de averea ei de către rușii ocupanți. Și de parcă nu ar fi de ajuns, libienii și etiopienii îl jefuiesc și ei după ruși.

Faza nucleară a conflictului mondial

Versetul 44 marchează o mare schimbare în situația lucrurilor. În timp ce ocupă Europa de Vest, Israel și Egipt, trupele ruse sunt speriate de „ *știri* ” care privesc propriul lor teritoriu rus. Duhul citează „ *estul* ” cu referire la ocuparea Europei de Vest, dar și „ *nordul* ” cu referire la ocuparea lui Israel; Rusia fiind la „ *est* ” de primul și „ *la nord* ” de a doua. Vestea este atât de gravă încât declanșează o nebunie criminală. Aici intră SUA în luptă, alegând să anihileze teritoriul rusesc cu foc nuclear. Atunci a început faza nucleară a conflictului. Ciupercile mortale apar în multe locuri, pentru a anihila și „ *extermina* ”. *mulțimi* ” de viață umană și animală. În această acțiune „ *o treime dintre oameni sunt uciși* ” în conformitate cu anunțul „ *a șasea trâmbiță* ”. Împinse înapoi în „ *muntii* ” Israelului, trupele ruse ale „ *regelui nordului* ” au fost anihilate fără să primească nici cel mai mic ajutor: „ *fără să-i vină nimeni în ajutor* ”.

Ezechiel 38 și 39

Ezechiel 38 și 39 evocă, de asemenea, acest ultim conflict din istorie în felul lor. Există detalii interesante precum această precizie care dezvăluie intenția lui Dumnezeu de a „ *pune o cataramă în falca* ” regelui rus pentru a-l atrage și a-l angaja în conflict. Această imagine ilustrează o oportunitate tentantă de a se îmbogăți cu oamenii lui, căreia nu va putea rezista.

În această lungă profeție, Duhul ne dă nume ca puncte de referință: *Gog, Magog, Rosch* (rusă), *Meșec* (Moscova), *Tubal* (Tobolsk). Contextul zilelor din urmă este confirmat de un detaliu referitor la popoarele atacate: „ *Veți spune: Mă voi sui împotriva unui pământ deschis, voi veni asupra oamenilor liniștiți, în siguranță în locuințele lor, toți în locuințe fără ziduri și fără șuruburi și uși* (Ezechiel 38:11). Orașele moderne sunt într-adevăr complet *deschise*. Iar forțele opuse sunt tragic inegale. Duhul pune aici în gura „ *regelui nordului* ” lui Daniel, de data aceasta verbul „ *Voi veni* ” care sugerează o agresiune masivă, rapidă și aeriană conform verbului și imaginii „ *se va învârti ca o furtună* ”. ” din Dan .11:40, dintr-o locație destul de îndepărtată. În această profeție a lui Ezechiel nu există niciun mister despre țările implicate; Rusia și Israelul sunt clar identificate. Misterul era doar în Dan.11:36 până la 45, unde se referea la papalitatea romană și teritoriul său european. Și dând numele de „ *rege al nordului* ” Rusiei care atacă Europa papală-catolică, Dumnezeu se referă la revelația sa dată lui Ezechiel.

Pentru că vă reamintesc, Rusia se află în „ nord ” în principal în raport cu locația geografică a Israelului . De fapt, se află la „ est ” de poziția papalului romano-catolic al Europei de Vest. Prin urmare, pentru a confirma poziția trupelor ruse în această Europă papală pe care o ocupă și o domină, Duhul localizează sosirea veștilor proaste din „ est ”. „ Voi ploua foc și pucioasă peste el și oștile lui (Ezechiel 38:22)”; „ Voi trimite foc în Magog ”, citim în Eze.39:6. Iată deci cauza veștilor proaste care îl înfurie pe „ regele de la nord ” din Dan. 11:44. Ca și în Daniel, agresorul rus va fi încolțit și distrus pe munții lui Israel: „ Tu și toate oștile tale vei cădea pe munții lui Israel (Ezechiel 39:4)”. Dar misterul acoperă identitatea SUA la originea acestei acțiuni. Găsesc în Eze.39:9 un detaliu foarte interesant. Textul evocă posibilitatea de a face foc timp de „ șapte ani ” prin arderea armelor folosite în acest teribil conflict global. Lemnul nu mai este materia primă pentru armele moderne, dar cei „ șapte ani ” citați reflectă intensitatea acestui război și cantitatea de arme. Din 7 martie 2021, mai sunt doar nouă ani până la întoarcerea lui Hristos; ultimii 9 ani ai blestemului lui Dumnezeu în care va avea loc ultimul conflict internațional; un război teribil de distrugător de vieți și proprietăți. Conform versetului 12, cadavrele rusești vor fi îngropate timp de „ șapte luni ”.

Dreptate divină teribilă și implacabilă

Vor fi multe cadavre și Dumnezeu ne prezintă în Ezechiel 9 o idee despre sălbăcia masacratoare pe care o va organiza. Pentru că cel de-al treilea război mondial așteptat pentru perioada dintre 2021 și 2029 este antitipul celui de-al treilea război condus de Nabucodonosor împotriva vechiului Israel în – 586. Iată ce a ordonat, frustrat și disprețuit marele creator Dumnezeu de poporul său din Ezechiel 9: 1 la 11:

„Eze.9:1 *El a strigat cu glas tare în urechile mele: Aproiați-vă, cei care trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu instrumentul său de distrugere în mână!*

Eze.9:2 *Și iată, șase bărbați au venit pe drumul porții de sus din partea de nord, fiecare cu instrumentul său de distrugere în mână. Printre ei se afla un bărbat îmbrăcat în pânză și purta în brâu o cutie de scris. Au venit și au stat lângă altarul de aramă.*

Ezek.9:3 *Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era și s-a dus la pragul casei; și l-a chemat pe omul îmbrăcat în pânză și care purta în brâu o cutie de scris.*

Eze.9:4 *Domnul ia zis: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și geme din cauza tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.*

Ezek.9:5 *Și în auzul meu, el a spus celorlalți: Treceți după el în cetate și loviți; ochiul tău să fie fără milă și nu ai milă!*

Ezek.9:6 *Omorâți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar nu te apropia de nimeni care are semnul pe el; și începe cu sanctuarul meu! Au început cu bătrânii care se aflau în fața casei.*

Eze.9:7 *El le-a zis: „Pângărește casa și umple curțile de uciși; Ieși afară!... Au ieșit și au lovit în oraș.*

Eze.9:8 *Pe când au lovit, iar eu încă mai rămâneam, am căzut cu fața la pământ și am strigat: Ah! Doamne DOAMNE, vei nimici tot ce a rămas din Israel, vărsându-ți mânia asupra Ierusalimului?*

Eze.9:9 *El mi-a spus: Nelegiuirea casei lui Israel și a lui Iuda este mare, foarte mare; Țara este plină de crimă, cetatea este plină de nedreptate, căci ei spun: DOMNUL a părăsit țara, Domnul nu vede nimic.*

Eze.9:10 *Nici eu nu voi avea milă și nu voi avea milă; Voi aduce lucrările lor peste capetele lor.*

Eze.9:11 *Și iată, omul îmbrăcat în pânză, și având în brâu o cutie de scris, a dat acest răspuns: Am făcut cum mi-ai poruncit. »*

Nu toți cei care sunt uciși din motive religioase sunt martiri ai credinței. Există în această categorie mulți fanatici gata să-și dea viața, eventual, pentru religia lor, dar și pentru orice ideologie politică sau de altă natură. Adevăratul martir al credinței este, în primul rând și exclusiv, în Isus Hristos. Atunci, este, în mod necesar, un ales a cărui viață oferită în jertfă este numai plăcută Dumnezeuului creator, dacă moartea sa a fost precedată de o viață conformă cerințelor sale revelate pentru timpul său.

Să găsim acum, în tema celui de-al ^{6-lea} *trompetă* ” evocarea contextului moral al vremurilor de după război.

Nepocainta supraviețuitorilor

Contrar a ceea ce cred și se tem majoritatea oamenilor, oricât de distructive sunt, armele nucleare nu vor anihila omenirea; pentru că „ *supraviețuitorii* ” vor rămâne după încheierea conflictului. Cu privire la războaie, Isus a spus în Matei 24:6: „ *Veți auzi de războaie și zvonuri de războaie: aveți grijă să nu vă tulburați, căci aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar acesta nu va fi încă sfârșitul.* » Anihilarea umanității se va datora acțiunii Dumnezeuului creator după întoarcerea sa glorioasă în persoana lui Isus Hristos. Pentru că supraviețuitorii trebuie supuși unui test final de credință. Din 1945, data primei folosiri a armelor atomice, au fost efectuate peste două mii de explozii efectuate pentru încercări de către puterile pământești care le posedă; este adevărat, succesiv, pe o perioadă de timp de 75 de ani și pământul este imens, deși limitat, îndură și suportă loviturile pe care omenirea i le aduce. În viitorul război nuclear, dimpotrivă, într-o perioadă scurtă vor avea loc multitudini de explozii, iar dispersia radioactivității va face imposibilă continuarea vieții pe pământ. Prin întoarcerea sa, Hristosul divin va pune capăt suferinței omenirii răzvrătite pe moarte.

Versetul 20: „ *Ceialți oameni care nu au fost uciși de aceste plăgi nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine demonilor și idolilor de aur, argint, aramă, piatră și lemn, care nu pot vedea, nici auzi, nici nu mergi;* »

În versetul 20, Duhul profetizează împietrirea popoarelor supraviețuitoare. „ *Alți oameni care nu au fost uciși de aceste plăgi nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor.* ” „ *Al doilea vai* ” anunțat la vremea imperiului constituie într-adevăr o „ *ciumă* ” divină, dar îi precede pe „ *ultimele șapte* ” care vor cădea asupra păcătoșilor vinovați, după sfârșitul perioadei de grație din Apoc. 15. Este încă necesar să ne reamintim aici că aceste „ *plagi* ” toate au pedepsit agresiunea romană împotriva ordinii de timp create de Dumnezeuul Creator Atotputernic.

„... nu au încetat să se închine demonilor și idolilor de aur, argint, aramă, piatră și lemn, care nu pot vedea, nici nu aud și nici nu umblă.”

În această enumerare, Duhul vizează imaginile cultice ale credinței catolice care sunt obiecte de adorație din partea adeptilor acestei religii idolatre. Aceste efigii o reprezintă, mai întâi, „Fecioara Maria”, iar în spatele ei, în număr mare, sfinți mai mult sau mai puțin anonimi, pentru că lasă fiecăruia multă libertate de a-și alege sfântul preferat. Piața mare este deschisă 24 de ore din 24. Oferim tamponare pentru toate axile, în toate stilurile și mărimile. Și acest tip de practică îl irită în mod deosebit pe cel care a suferit pe crucea Golgotei; de asemenea, răzbunarea lui va fi teribilă. Și deja, după ce le-a făcut cunoscut în 2018 aleșilor săi revenirea puternică și glorioasă pentru anul 2030, din 2019, i-a lovit pe păcătoșii pământului cu un virus contagios mortal. Acesta este doar un semn foarte mic al furiei sale care va veni, dar el are deja eficiența de partea lui, din moment ce îi datorăm deja o ruină economică fără precedent în istoria Occidentului originar. Și când sunt distruse, națiunile se ceartă, apoi se luptă și se luptă.

Reproșul adresat de Dumnezeu este cu atât mai îndreptățit cu cât la apariția lui Isus Hristos, adevăratul Dumnezeu a venit în trup, printre oameni și acolo, ca unul dintre ei, „a văzut, a auzit și a vândut”, spre deosebire de idoli ciopliți sau modelați . care nu poate face acest lucru.

Versetul 21: „ *Și nu s-au pocăit de crimele lor, nici de vrăjitoria, nici de curvia lor, nici de furturile lor.* »

Cu versetul 21, tema se încheie. Evocând „ *uciderile lor* ”, Duhul înfățișează legea mortală duminicală care, în cele din urmă, va cere moartea observatorilor credincioși ai Sfântului Sabat sfințit de Dumnezeu. Citând „ *descânțele lor* ”, El vizează masele catolice onorate de cei care îi justifică „Duminica”, această falsă zi a Domnului și autentică „zi a soarelui” păgână. Amintindu-și „ *obrăznicia* ”, Duhul subliniază credința protestantă ca *moștenitoare a „ curviei ”* catolice a falsei „ *prooroci Izabela* ” din Apocalipsa 2:20. Iar imputându-le „ *furturile lor* ”, el sugerează furturile spirituale săvârșite, în primul rând, împotriva lui Iisus Hristos, însuși, căruia, potrivit Dan. 8:11, regele papal „a luat preoția perpetuă” și titlul ei legitim . justificat din „ *Capul Adunării* ”, din Efeseni 5:23; dar, de asemenea, ordinea ei de „ *timpul și legea ei* ”, conform Dan.7:25. Aceste interpretări înalt spirituale nu exclud aplicațiile literale obișnuite, dar ele depășesc cu mult ele în judecata lui Dumnezeu și a consecințelor ei pentru autorii vinovați.

Apocalipsa 10: mica carte deschisă

Întoarcerea lui Hristos și pedeapsa rebelilor

Mica carte deschisă și consecințele ei

Întoarcerea lui Hristos la sfârșitul celei de-a patra așteptări adventiste

Versetul 1: „ *Am văzut un alt înger puternic coborându-se din cer, învăluit într-un nor; deasupra capului lui era curcubeul și fața lui era ca soarele și picioarele lui ca niște stâlpi de foc.* »

Capitolul 10 pur și simplu confirmă situația spirituală stabilită până acum. Hristos apare sub aspectul Dumnezeului sfintei alianțe divine, sub chipul „*curcubeului* ” dat după potopul lui Noe și urmașilor săi. A fost un semn al promisiunii lui Dumnezeu de a nu mai nimici niciodată viața pe pământ cu ape torențiale. Dumnezeu își va ține promisiunea, dar prin gura lui Petru a anunțat că pământul este acum „*rezervat pentru foc* ”; un potop de foc. Lucrul va fi împlinit doar pentru ultima judecată a mileniului al șaptelea. Focul nu a terminat însă să distrugă vieți, deoarece este o armă pe care Dumnezeu a folosit-o deja împotriva orașelor din valea Sodomei și Gomorei. În acest capitol curent, Duhul ilustrează pe scurt evenimentele care au urmat „Al ^{6-lea} *trompeta* .” Capitolul se deschide cu imaginea revenirii glorioase a lui Hristos răzbunător.

Profeția complet desigilată

Versetul 2: „ El avea *o carte mică deschisă în mână* . *Și-a pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ;* »

De la începutul cărții, conform Apoc. 1:16, Isus vine să lupte cu închinătorii „*soarelui* ” îndumnezeit . Rolul simbolurilor devine mai clar: „*fața lui era ca soarele* ” și ce se va întâmpla cu dușmanii săi, închinătorii „*soarelui* ” ? Răspuns: pașii lui și vai de ei! Pentru că „*picioarele lui sunt ca niște stâlpi de foc* ”. Acest verset al Bibliei, deci, se va împlini: „*Șezi la dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmașii tăi așternutul picioarelor tale* (Psalmul 110:1; Matei 22:44)”. Vinovația lor a crescut de faptul că, înainte de întoarcerea sa, Isus a „*deschis cartea mică* ” a Apocalipsei prin desigilare, din 1844, „*a șaptea pecete* ” care încă

o ținea închisă în Apoc.5:1-7. Între 1844 și 2030, anul contextului discutat în acest capitol 10, înțelegerea și semnificația Sabatului au evoluat în lumină deplină. De asemenea, bărbații acestei epoci sunt fără scuză atunci când aleg să nu-l onoreze. „*Cartița*” a fost apoi „*deschisă*” de Duhul Sfânt al lui Hristos și închinătorii *soarelui* nu au avut nimic de-a face cu ea. În versetul 2, soarta lor este ilustrată. Pentru a înțelege semnificația simbolurilor „*mare și pământ*” găsite în acest verset, trebuie să studiem Apoc. 13 în care Dumnezeu le leagă de două „*fiare*” spirituale care vor apărea în cei 2000 de ani ai erei creștine. Prima „*fiară, care se ridică din mare*”, simbolizează regimul inuman, deci bestial, al coaliției puterilor civile și religioase, în prima lor formă istorică de monarhii și papalitate romano-catolică. Aceste monarhii sunt simbolizate prin „*cele zece coarne*” asociate cu simbolul care desemnează Roma în Dan.7 prin „*cornul mic*” și Apoc.12, 13 și 17 prin „*cele șapte capete*”. Această „*fiară*”, conform judecății valorilor divine, prezintă simbolurile citate în Daniel 7: imperiile predecesoare ale imperiului roman, în ordine inversă față de cea a lui Dan.7: leopard, urs, *leu*. Prin urmare, „*fiara*” este însăși monstrul roman al lui Dan. 7:7. Dar aici, în Apoc. 13, simbolul „*cornului mic*” papal, care urmează celor „*zece coarne*”, este înlocuit cu cel al „*șapte capete*” de identitate romană. Iar Duhul îi impută „*hulă*”, adică minciuni religioase. Prezența „*coroanelor*” pe „*zece coarne*” indică momentul când „*cele zece coarne*” din Dan.7:24 au intrat în domnie. Prin urmare, este și momentul în care „*cornul mic*” sau „*rege diferit*” este el însuși activ. Identificată „*Fiara*”, continuarea își anunță viitorul. Ea va acționa liber pentru „*un timp, ori (de 2 ori) și jumătate de timp*”. Această expresie desemnează 3 ani și jumătate profetici, sau 1260 de ani reali, în Dan.7:25 și Apoc.12:14; îl găsim sub forma „*1260 de zile*”-ani sau profetic „*42 de luni*” în Apocalipsa 11:2-3, 12:6 și Apocalipsa 13:5. Dar în versetul 3 al acestui capitol 13, Spiritul anunță că va fi lovită și „*ca rănită de moarte*”, tocmai de ateismul francez între 1789 și 1798. Și datorită Concordatului lui Napoleon I „*răna ei de moarte va fi vindecat*.” Astfel, cei care nu iubesc adevărul divin vor putea continua să onoreze minciunile careucid sufletul și trupul.

La sfârșitul zilelor, va apărea o imagine a primei „*fiare care s-a ridicat din mare*”. Această nouă fiară se remarcă prin faptul că de data aceasta „*se va ridica de pe pământ*”. Bazându-se pe imaginea Genezei, unde „*pământul*” iese din „*mare*”, subtil, Duhul ne spune că această a doua „*fiară*” a ieșit din prima, desemnând astfel așa-zisa Biserică Catolică reformată; definiția exactă a credinței reformate protestante. În 2021, reprezintă deja cea mai mare putere militară de pe planeta Pământ și a fost o autoritate de la victoria sa împotriva Japoniei și Germaniei naziste în 1944-45. Aceasta este, desigur, SUA, inițial în principal protestantă, dar în mare parte catolice astăzi, datorită puternicei emigrații hispanice binevenite. Acuzându-l că a făcut „*prima fiară să se închine în prezența lui*”, Duhul își denunță moștenirea Duminicii Romane. Acest lucru arată că etichetele religioase sunt înșelătoare. Credința protestantă modernă este atât de atașată de această moștenire romană încât va merge până acolo încât va promulga o lege obligatorie, făcând odihna de duminică obligatorie sub sancțiunea sancțiunilor: un boicot comercial inițial și o condamnare la moarte, în cele din urmă... Duminica este desemnată drept „*semnul*” autorității „*fiarei*” romane ,

prima „fiară”. Iar numărul „666” este suma obținută cu literele titlului „VICARIVS FILII DEI”, ceea ce Duhul numește „numărul fiarei”. Faceți calculul, numărul este acolo:

VICIVILIIDI

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

O precizare importantă : marca este primită doar „pe mână” sau „pe frunte” în măsura în care „mâna” simbolizează munca, acțiunea, iar „fruntea” desemnează voința personală a fiecărei creaturi libere de ea. alegeri așa cum ne spune Eze.3:8: „*Îți voi împietri fruntea, astfel încât să o opuneți frunții lor*”.

Aici sunt clar identificate viitoarele „scaunele” ale lui Isus Hristos, Judecătorul Divin Drept. Și subtil, indicând prioritatea „piciorul drept” sau „piciorul stâng”, Duhul indică pe cine consideră că este mai vinovat. „Piciorul drept” arzător este pentru credința romano-catolică papală căreia Dumnezeu îi atribuie vărsarea sângelui „tuturor celor care au fost uciși pe pământ”, conform Apocalipsei 18:24. Prin urmare, prioritatea lui pentru furie este meritată. Apoi, la fel de vinovată, pentru că a imitat-o la rândul său, prin crearea „chipului” primei „fiare” catolice, credința protestantă, numită „pământ”, primește focul de la „piciorul stâng” al lui Iisus- Hristos care răzbună astfel sângele ultimilor sfinți aleși care urma să fie vărsat fără intervenția lui salvatoare.

Versetul 3: „*Și el a strigat cu glas tare, precum răcnește un leu. Când a strigat, cele șapte tunete și-au scos glasul.* »

Taina ascunsă sau pecetluită în versetele 4 la 7, proclamată de „vosul celor șapte tunete” este acum dezvăluită. „Glasul” lui Dumnezeu este astfel comparat cu sunetul „tunetului” asociat cu numărul „șapte” care simbolizează sfințirea lui. Această voce proclamă un mesaj de mult ascuns și ignorat de bărbați. Acesta este anul revenirii în slavă a divinului și sublimului nostru Domnul Isus Hristos. Data a fost dezvăluită aleșilor săi în 2018; Aceasta este primăvara anului 2030, în care, de la moartea ispășitoare a lui Isus din 3, 30 aprilie, se va încheia a treia treime din cei 2000 de ani din cei 6000 de ani programați de Dumnezeu pentru alegerea lui aleșilor.

Versetul 4: „*Și când cele șapte tunete și-au scos glasul, m-am dus să scriu; și am auzit un glas din cer care zicea: Pecetluiește ceea ce au spus cele șapte tunete și nu scrie.* »

În această scenă, Dumnezeu are două scopuri. Prima este că aleșii săi trebuie să știe că Dumnezeu a hotărât într-adevăr un timp pentru sfârșitul lumii; nu este cu adevărat ascunsă, deoarece depinde de credința noastră în programul celor 6000 de ani profețiți de cele șase zile profane ale săptămânilor noastre. Al doilea scop este acela de a descuraja căutarea acestei date până în momentul în care ea însăși deschide calea înțelegerii. Acest lucru a fost realizat, pentru fiecare dintre cele trei teste adventiste utile pentru selectarea și selectarea aleșilor găsiți demni de a beneficia de dreptatea veșnică oferită de Isus Hristos, în 1843, 1844 și 1994.

Versetul 5: „*Și îngerul, pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer.*”

În această atitudine a marelui Judecător biruitor, cu picioarele puse pe vrăjmașii săi, Iisus Hristos va formula un jurământ solemn care îl leagă divin.

Versetul 6: „*Și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile din el, și marea și lucrurile din ea, că va fi mai mult timp.* , ’

Jurământul lui Iisus Hristos este făcut în numele Dumnezeului creator și este adresat aleșilor săi care onorează ordinul primului înger din Apoc.14:7; aceasta, demonstrând, prin ascultarea lor, „*frica* ” lor de Dumnezeu, prin respectarea a patra poruncă a Sa care dă slavă actului său creator. Afirmatia „*că nu va mai fi timp* ” confirmă că, în programul Său, Dumnezeu plănuise cele trei așteptări adventiste zadarnice din 1843, 1844 și 1994. După cum am exprimat deja, aceste așteptări zadarnice au fost utile în cernerea credincioșilor creștini. Căci, deși erau zadarnice, consecințele lor au fost pentru cei pe care i-au experimentat, dramatice și muritoare spirituale sau, pentru aleși, cauze ale binecuvântării și sfințirii lor de către Dumnezeu.

Anunțul celei de-a treia ^{mari} nenorociri profetite în Apocalipsa 8:13.

Versetul 7: „*Dar în zilele glasului îngerului al șaptelea, când va suna (trâmbița), taina lui Dumnezeu avea să se împlinească, așa cum a vestit slujitorii săi proorocii.* »

Timpul pentru construirea datelor profetice a luat sfârșit. Cei care au fost stabiliți prin datele profetizate și-au îndeplinit rolul, de a testa, succesiv, credința protestanților în 1843-44 și a adventiștilor în 1994. De aceea nu vor mai exista date false, nici așteptări false. ; vestea, inițiată din 2018, va fi bună, iar aleșii vor auzi, pentru mântuirea lor, sunetul „trâmbiței a șaptea ” care va marca intervenția Hristosului Dreptății divine; timpul când, conform Apoc.11:15: „*Împărăția lumii este predată Domnului nostru și Hristosului Său* ”, și prin urmare luată de la diavol.

Consecințele și vremurile slujirii profetice

Versetul 8: „*Și glasul pe care l-am auzit din cer mi-a vorbit iarăși și a zis: Du-te, ia cărțica deschisă în mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ.* »

Versetele de la 8 la 11 ilustrează experiența misiunii slujitorului însărcinat cu prezentarea profeției codificate într-un limbaj simplu.

Versetul 9: „*Și m-am dus la înger, spunându-i să-mi dea cărțica. Și mi-a zis: Ia-l și înghite-l; va fi amar pentru interiorul tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.* ”.

În primul rând, „*durerile de intestine* ” descriu foarte bine suferința și suferința cauzate de respingerea luminii propuse din partea creștinilor răzvrățiți. Aceste suferințe vor atinge apogeul pentru ultima încercare a credinței, în vremea legii duminicale, unde viețile aleșilor vor fi amenințate cu moartea. Pentru că până la sfârșit, lumina și depozitarii ei vor fi luptați de diavol și demonii săi cerești și terești, aliații conștienți sau inconștienți ai acestui „Distrugetor”, „*Abaddonul sau Apollyon* ” din Apoc.9:11. „*Dulceața de miere* ” imaginează perfect și fericirea de a înțelege tainele lui Dumnezeu pe care le împărtășește cu adevărații săi aleși

însetați de adevăr. Niciun alt produs de pe pământ nu își concentrează dulceața naturală ca acesta. În mod normal, ființele umane apreciază și caută acest gust dulce care le este plăcut. De asemenea, alesul lui Hristos caută în Dumnezeu dulceața unei relații iubitoare și pașnice precum și instrucțiunile sale.

Dând revelației sale „Apocalipsa” (= Apocalipsa) „*dulceața mierii*”, Duhul lui Dumnezeu o compară cu „*mana cerească*” care avea „*gust de miere*” și care hrănea pe evrei, în deșert, în timpul 40 de ani înainte de intrarea lor în țara promisă luată de la canaanii. Așa cum un evreu nu ar fi putut supraviețui fără să consume această „*mană*”, din 1994, sfârșitul celor „*cinci luni*” profetite în Apoc.9:5-10, credința adventistă supraviețuiește doar hrănindu-se din acest ultim spiritual profetic „*hrană*” (Matei 24:45) „*preparată pentru timpul potrivit al venirii glorioase*” a lui Isus Hristos. Această învățătură pe care Dumnezeu adevărului mi-o dă să o realizez doar în această dimineață de Sabat la ora 4 ^{din} 16 ianuarie 2021 (dar 2026 pentru Dumnezeu) ar fi fost utilă pentru a răspunde celui care m-a întrebat într-o zi despre studiul profețiilor „*Eu cu ce ma aleg?*” » Răspunsul lui Isus este scurt și simplu: viața spirituală pentru a scăpa de moartea spirituală. Dacă Duhul nu preia chipul unui „*tort*”, ci doar „*dulceața mierii*”, este pentru că viața fizică a evreilor era preocupată de această hrană „*mană*”. În ceea ce privește Apocalipsa, hrana este doar pentru spiritul aleșilor. Dar, în această comparație, ea apare ca fiind necesară, indispensabilă și cerută de Dumnezeu cel viu ca o condiție pentru menținerea vieții spirituale. Și această cerință are sens, pentru că Dumnezeu nu a pregătit această mâncare pentru a fi ignorată și disprețuită de slujitorii Săi din zilele din urmă. Ea constituie elementul cel mai sfințit de la jertfa lui Isus Hristos și ultima formă și împlinire finală a Sfintei Cine”; Isus dăruind aleșilor Săi pentru hrană, trupul Său și instrucțiunile sale profetice.

Versetul 10: „*Am luat sulul mic din mâna îngerului și l-am înghițit; era în gură dulce ca mierea, dar când am înghițit-o, interiorul meu s-a umplut de amărăciune.* »

În experiența trăită, slujitorul a descoperit în singurătate lumina orbitoare proorocită de Isus și, de fapt, a găsit, mai întâi, „*dulceața mierii*”, o plăcere plăcută comparabilă cu dulceața dulceață a mierii. Însă răceala manifestată de membrii adventiști și profesorii cărora voiam să le prezint a produs în corpul meu dureri abdominale autentice numite colită. Așa că mărturisesc despre împlinirea spirituală și literală a acestor lucruri.

Totuși, o altă explicație se referă la epoca finală în care lumina profetică este luminată. Începe într-un timp de pace, dar se va sfârși într-un timp de război și teroare ucigașă. Dan.12:1 a profetit-o ca „*un timp de necaz, așa cum nu a mai fost de la începutul națiunilor până în acest timp*”; acest lucru este suficient pentru a provoca „*durere în intestine*”. Mai ales că citim în Lam.1:20: „*Doamne, uită-te la necazul meu! **Îmi fierb interiorul, inima îmi este supărată în mine, pentru că am fost răzvrătit. Afară, sabia și-a făcut ravagii, în interiorul morții.*** » De asemenea, în Ier.4:19: „***Inteinăturile mele ! Interiorul meu : sufăr în inima mea, inima îmi bate, nu pot să tac; căci auzi, suflete al meu, sunetul trâmbiței, strigătul de război.*** » Amărăciunea „*interiorului*” face o comparație între misiunea finală adventistă și cea care a fost încredințată profetului Ieremia.

În ambele experiențe, aleșii lucrează în ostilitatea ambientală a conducătorilor rebeli din vremea lor. Ieremia și ultimii adventiști adevărați denunță păcatele săvârșite de liderii civili și religioși ai timpului lor și, făcând aceasta, mânia celor vinovați se întoarce împotriva lor, până la sfârșitul lumii marcat de întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos, „ *Regele regilor și Domnul domnilor* ” din Apocalipsa 19:16.

Sfârșitul unei prime părți a Apocalipsei

În această primă parte, am găsit prologul și cele trei teme paralele, Scrisorile adresate îngerilor celor șapte Biserici, cele șapte peceți sau semne ale vremurilor și cele șase trâmbițe sau pedepse de avertizare stârnite de indignarea lui Dumnezeu.

Versetul 11: „ *Și mi-au spus: „Trebuie să prorocești din nou despre multe popoare, neamuri, limbi și regi. »*

Versetul 11 confirmă întreaga acoperire a ultimilor 2000 din cei 6000 de ani ai programului pregătit de Dumnezeu. Ajunsă la momentul întoarcerii glorioase a lui Isus Hristos, evocarea profeției va relua privirea de ansamblu asupra erei creștine în capitolul 11 sub o altă temă: „Trebuie să prorocești **din nou** despre multe popoare, națiuni, limbi și regi ”.

Deschiderea celei de-a doua părți a Apocalipsei

În această a doua parte, în paralel cu privire de ansamblu asupra erei creștine, Duhul va viza evenimente importante deja menționate în prima parte a cărții, dar aici, în a doua parte, ne va dezvălui judecata sa într-un mod mai dezvoltat asupra fiecare dintre aceste teme. Din nou, fiecare capitol va folosi simboluri și imagini diferite, dar întotdeauna complementare. Prin gruparea tuturor acestor învățături, profeția identifică subiectele vizate. De la cartea lui Daniel, acest principiu al paralelei capitolelor din profeții a fost aplicat de Duhul Revelator, după cum puteți vedea.

Apocalipsa 11, 12 și 13

Aceste trei capitole acoperă în paralel timpul erei creștine, aruncând lumină asupra unor evenimente diferite, dar care rămân mereu foarte complementare. Voi rezuma, apoi detaliat, temele.

Apocalipsa 11

Domnia papală – Ateismul național – A șaptea trâmbiță

Versetele de la 1 la 2: Domnia de 1260 de ani a falsului profet papal catolic: persecutorul.

Versetele de la 3 la 6: în timpul acestei domnii intolerantă și persecutoare „*cei doi martori*” ai lui Dumnezeu, sfintele scripturi ale celor două legăminte, vor fi chinuite și persecutate, de „*fiara*”, coaliția religioasă romană aliată cu monarhiile din Europa Occidentală. .

Versetele de la 7 la 13 au ca subiect „*fiara care se ridică din abis*” sau „Revoluția Franceză” și ateismul ei național care apare pentru prima dată în istoria umanității.

Versetele de la 15 la 19 vor avea ca temă o dezvoltare parțială a „*trâmbiței a șaptea*”.

Rolul domniei papale

Versetul 1: „*Și mi-au dat o trestie ca un toiag, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.*»

Timpul vizat este un timp de pedeapsă dezvăluit de cuvântul „*tijă*”. Pedeapsa este justificată „*din cauza păcatului*” restaurată civil din 321 și religios din 538. De la această a doua dată, păcatul a fost impus de regimul papal

simbolizat aici prin „trestia” care desemnează „ *proocul mincinos care predă minciuna* ” în Isa. 9:13-14. Acest mesaj îl imaginează pe cel din Dan. 8:12: „ *armata a fost dată cu cele veșnice din cauza păcatului* ”, în care „ *armata* ” desemnează Adunarea Creștină, „ *veșnica* ”, preoția lui Isus luată de către regimul papal și „ *păcat* ”, abandonarea Sabatului din 321. Aceasta este doar o repetare a unui mesaj repetat de multe ori în diferite aspecte și simboluri. Ea confirmă rolul punitiv pe care Dumnezeu l-a dat instaurării regimului papal roman. Verbul „ *măsură* ” înseamnă „ *judecător* ”. Prin urmare, pedeapsa este rezultatul judecării lui Dumnezeu împotriva „ *templului* ”. *lui Dumnezeu* ”, Adunarea colectivă a lui Hristos, „ *altarul* ” simbol al crucii jertfei sale, și „ *cei care se închină acolo* ”, și anume, creștinii care pretind mântuirea lui.

Versetul 2: „ *Dar curtea exterioară a templului, lăsați-o afară, și nu-l măsura; pentru că a fost dat națiunilor și ei vor călca în picioare cetatea sfântă timp de patruzeci și două de luni.* »

Cuvântul important din acest verset este „ *afară* ”. Numai ea denotă credința superficială a romano-catolicismului vizat în imaginea domniei sale de 1260 zile-ani, prezentată aici ca „ *42 de luni* ”. „ *Cetatea sfântă* ” imaginea adevăraților aleși „ *va fi călcată în picioare de națiunile* ” aliate cu regimul despot papal sau de regii regatelor europene „ *care comit adulter cu* ” „ *Izabela* ” catolică în timpul îndelungatei ei domnie intolerantă din 1260. ani reali între 538 și 1798. În acest verset, Dumnezeu marchează diferența dintre credința adevărată și cea falsă, bazându-se pe simbolismul sanctuarului ebraic: cortul lui Moise și templul construit de Solomon. Găsim în ambele cazuri, pe „ *curtea, în afara templului* ”, rituri religioase carnale: altarul jertfelor și ligheanul abluțiilor. Adevărata sfințenie spirituală se găsește în interiorul templului: în locașul sfânt unde se află: sfeșnicul cu șapte lămpi, masa celor 12 pâini de prezentare și altarul tămâierii așezat înaintea perdelei care ascunde locașul preasfânt, chip al cerului unde Dumnezeu stă pe tronul său regal. Sinceritatea candidaților pentru mântuirea creștină este cunoscută numai de Dumnezeu, iar pe pământ, omenirea este înșelată de religia de fațadă „ *exterioară* ” pe care credința romano-catolică o reprezintă prima în istoria religiei creștine a epocii noastre.

Sfânta Biblie, cuvântul lui Dumnezeu, persecutat

Versetul 3: „ *Voi da celor doi martori ai mei putere de a profeți, îmbrăcați în sac, o mie două sute șazeci de zile.* »

În timpul acestei lungi domnii confirmate aici sub forma „ *1260 de zile* ”, Biblia simbolizată de „ *cei doi martori* ” va fi parțial ignorată până în vremea Reformei când este chiar persecutată de legile catolice favorabile papilor pe care îi susțin cu săbiile. . Imaginea „ *îmbrăcat în sac* ” desemnează o stare de suferință pe care Biblia o va îndura până în 1798. Pentru că la sfârșitul acestei perioade, ateismul revoluționar francez o va arde în locuri publice, încercând și să o distrugă, să o facă să dispară în întregime.

Versetul 4: „ *Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului.* »

Acești „ *doi măslini și două sfeșnice* ” sunt simbolurile celor două alianțe succesive pe care Dumnezeu le-a organizat în planul său de mântuire. Două

dispensații religioase consecutive purtând Duhul Său a cărui moștenire este Biblia și textele ei ale celor două alianțe. Proiectul celor două alianțe a fost profetizat în Zac.4:11-14, prin „doi măslini așezați în dreapta și în stânga sfeșnicului”. Și deja, înainte de „cei doi martori” din versetul 3, Dumnezeu a spus despre ei în mărturia lui Zaharia: „*Aceștia sunt cei doi fii ai untdelemnului care stau înaintea Domnului întregului pământ.*» În acest simbolism „ulei” desemnează Duhul divin. „Sfeșnicul” proorocește pe Iisus Hristos, care într-un trup omenesc va aduce lumina Duhului în sfințirea sa (= 7) și va răspândi cunoașterea ei printre oameni, așa cum sfeșnicul simbolic răspândește lumina prin arderea uleiului conținut în el” șapte” vase.

Notă: „Sfeșnicul” cu lămpi „șapte” este centrat pe vaza din mijloc; aceasta, ca mijlocul săptămânii care face ca, a 4-a^{zi} a săptămânii Paștilor, ziua în care, prin moartea sa ispășitoare, Iisus Hristos a făcut să înceteze „jertfa și jertfa”, ritul religios ebraic, în conformitate cu plan divin profetizat în Dan.9:27. Prin urmare, „sfeșnicul” cu șapte lămpi a purtat și un mesaj profetic.

Versetul 5: „*Dacă vrea cineva să-i facă rău, focul iese din gura lor și-i mistuie pe vrăjmașii; iar dacă cineva vrea să le facă rău, trebuie să fie ucis în felul acesta.*»

Aici, ca în Apocalipsa 13:10, Dumnezeu confirmă aleșilor Săi adevărați interdicția de a se pedepsi pentru răul făcut Bibliei și cauzei acesteia. Este o acțiune pe care o rezervă exclusiv pentru sine. Din gura Dumnezeului creator vor ieși rele. Dumnezeu se identifică cu Biblia pe care noi o numim „cuvântul lui Dumnezeu”, astfel încât oricine îi face rău îl atacă direct.

Versetul 6: „*Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele profeției lor; și au puterea de a transforma apele în sânge și de a lovi pământul cu orice fel de urgie, oricând vor.*»

Duhul citează fapte raportate în Biblie. La vremea lui, profetul Ilie a obținut de la Dumnezeu ca nicio ploaie să nu cadă decât după cuvântul lui; înaintea lui Moise a primit de la Dumnezeu puterea de a schimba apele în sânge și de a lovi pământul cu 10 plăgi. Aceste mărturii biblice sunt cu atât mai importante cu cât în zilele din urmă, disprețul față de cuvântul scris și inspirat al lui Dumnezeu va fi pedepsit cu plăgi de același tip, conform Apoc.16.

Ateismul național al Revoluției Franceze

Luminile întunecate

Versetul 7: „*După ce vor termina mărturia lor, fiara care se suie din adânc le va face război, îi va birui și îi va ucide.*»

Spiritul ne descoperă aici, un lucru important de notat; data 1793 marchează sfârșitul mărturiei biblice, dar pentru cine? Pentru dușmanii săi ai vremii, care persecutaseră Biblia respingându-i autoritatea divină în chestiuni de susținere a credinței; adică monarhii, aristocrații monarhiști, regimul papal romano-catolic și tot clerul său. La această dată, Dumnezeu îi condamnă și pe falșii credincioși protestanți care, în practică, nu țin deja cont de învățăturile sale. În Dan. 11:34, în judecata sa, Dumnezeu le impută „**ipocrizie**”: „*La vremea când vor cădea, ei vor fi ajutați puțin și mulți li se vor alătura în ipocrizie.*» Este doar prima parte a mărturiei Bibliei care este finalizată, deoarece în 1843, rolul ei

va relua o importanță vitală prin invitarea celor aleși să descopere profețiile adventiste. Stabilirea ateismului național în Franța va viza Biblia și va încerca să o facă să dispară. Folosirea abundentă și sângeroasă a „ghilotinei sale” o face o nouă „fiară” care, de data aceasta, urma să „se ridice din abis”. Prin acest termen împrumutat din povestea creației din Geneza 1:2, Duhul ne reamintește că dacă Dumnezeu, Creatorul său, nu ar exista, nicio viață nu s-ar fi dezvoltat pe pământ. „Abisul” este simbolul pământului lipsit de locuitor, când este „formă și gol”. Așa a fost „la început”, conform Gen.1:2, și așa va redeveni pentru „o mie de ani”, la sfârșitul lumii, după întoarcerea glorioasă a lui Isus Hristos, care este tema care urmează aceasta în acest capitol 11. Această comparație cu haosul original este bine meritată pentru un regim republican care se naște în haos politic și cea mai mare dezordine. Pentru că bărbații rebeli știu să se unească pentru a distruge, dar sunt foarte împărțiți în privința formelor care ar trebui date reconstrucției. Această mărturie oferă apoi demonstrația roadelor pe care omenirea îl poate aduce atunci când este complet ruptă de Dumnezeu; lipsit de acțiunea sa benefică.

Dar numindu-l „abis”, Duhul Creatorului, Dumnezeu sugerează și contextul și starea creației originale a pământului nostru. Astfel, vizând prima zi a acestei creații, el ne arată un pământ cufundat în „întuneric” absolut, întrucât în acel moment, Dumnezeu nu dăduse încă pământului lumina vreunei stele. Și această idee leagă spiritual această „fiară care se ridică din abis” de „a patra pecete” din Apocalipsa 6:12, descrisă ca „soarele negru ca pânza de sac”. Legătura se face și cu „trâmbița a 4-a” din Apocalipsa 8:12 descrisă de „lovirea celei de-a treia, a soarelui, a treia a lunii și a treia dintre stele”. Prin aceste imagini, Spiritul îi atribuie un caracter deosebit de „întunecat”. Cu toate acestea, tocmai în acest aspect și în această stare „întunecată” Franța își va glorifica liberi gânditori dându-le titlul de „iluminare”. Ne amintim apoi cuvintele lui Isus Hristos citate în Matei 6:23: „dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi în întuneric. **Atunci, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare va fi acel întuneric!** » Astfel, gândirea liberă întunecată intră în război împotriva spiritului religios și acest nou spirit **libertar** se va extinde în timp și se va extinde peste lumea occidentală... numită creștină și își va păstra influența diabolică până la sfârșitul lumii. Odată cu Revoluția Franceză, „întunericul” s-a așezat în perpetuitate cu păcatul. Pentru că, odată cu ea, apar și cărțile scrise de filozofii gândirii libere; care o leagă de „păcatul” care caracterizează Grecia în profețiile din Daniel 2-7-8. Aceste noi cărți vor concura cu Biblia și vor reuși să o înăbușe, într-o măsură enormă. „Războiul” denunțat este așadar mai presus de toate ideologic. După Revoluție și după al Doilea Război Mondial, acest întuneric va lua aspectul celui mai înalt umanism contrastând și rupând astfel cu intoleranța originală, dar „războiul” ideologic continuă. Oamenii occidentali vor fi gata să sacrifice totul pentru această „libertate”. De fapt, își vor sacrifica națiunile, siguranța și nu vor scăpa de moartea plănuită de Dumnezeu.

Versetul 8: „Și trupurile lor moarte vor fi în piața orașului cel mare, care se numește, în sens spiritual, Sodoma și Egipt, chiar acolo unde Domnul lor a fost răstignit. »

„*Cadavrele*” citate sunt cele ale „*doi martori*” ai căror primi atacatori au fost executați și în „*piața*” aceluiași „*oraș*”. Acest „*oraș*” este Paris, iar „*locul*” citat a fost numit, succesiv, „*locul Ludovic al XIV-lea*”, „*locul Ludovic al XV-lea*”, „*locul Revoluției*”, și desemnează actualul „*place de la Concorde*”. Ateismul nu face nicio formă religioasă nicio favoare. Victimele ghilotinate sunt bătute tocmai pentru apartenența lor religioasă. Și așa cum ne învață mesajul „*A patra trompetă*”, țintele sunt lumina adevărată (soarele), colectivul fals (luna) și orice mesager religios individual (stea). În plus, anumite forme religioase corupte sunt acceptate cu condiția ca acestea să respecte normele ateismului dominant. Unii preoți primesc astfel numele „*defrocati*” în derizoriu. Spiritul compară Paris, capitala Franței, cu „*Sodoma*” și „*Egipt*”. Primele roade ale libertății au fost excesele sexuale însoțite de ruperea convențiilor sociale și familiale tradiționale. Această comparație va avea consecințe tragice în timp. Duhul ne spune că acest oraș va suferi soarta „*Sodomei*” și a „*Egiptului*”, care a devenit pentru Dumnezeu simbolul standard al păcatului și al răzvrătirii împotriva lui. Legătura stabilită mai sus cu „*păcatul filosofic grec*” denunțat în Daniel 2-7-8 este confirmată aici. Pentru a înțelege pe deplin această stigmatizare divină a păcatului grecesc, să ținem cont de faptul că, încercând să folosească cuvinte filozofice pentru a prezenta Evanghelia locuitorilor Atenei, apostolul Pavel a eșuat și a fost alungat din loc. Acesta este motivul pentru care gândirea filozofică va rămâne veșnic dușmanul Dumnezeului creator. De-a lungul timpului și până la sfârșitul său, acest oraș numit „*Paris*” va păstra, și va da mărturie prin aceste acțiuni, exactitatea comparării sale cu aceste două nume, simboluri ale păcatului sexual și religios. În spatele numelui său „*Paris*”, se află moștenirea „*Parisii*”, cuvânt a cărui origine celtică înseamnă „*cei din ceaur*”, un nume dramatic profetic. Pe vremea romanilor locul a fost un bastion al adoratorilor pagani ai lui Isis, zeita egiptenilor, tocmai, dar și, scena și imaginea cinica a Parisului, fiul regelui Troiei, batranul Priam. Autor de adulter cu frumoasa Helena, soția regelui grec Menelaus, va fi responsabil de un război cu Grecia. După un asediu nereușit, grecii s-au retras, lăsând pe plajă un cal enorm de lemn. Crezând că este un zeu grec, troienii au adus calul în oraș. Și în miezul nopții, când vinul și sărbătoarea s-au terminat, soldații greci au ieșit din cai și au deschis porțile trupelor grecești care se întorceau în tăcere; și toți locuitorii orașului au fost masacrați, de la rege până la cel mai de jos supus. Această acțiune troiană va provoca pierderea Parisului în ultimele zile pentru că, ignorând lecția, își va repeta erorile, punându-și pe teritoriul său dușmanii pe care i-a colonizat. Înainte de a lua numele Paris, orașul era numit „*Lutèce*” care înseamnă „*mlaștină împuțită*”; întregul program al tristului său destin. Comparația cu „*Egiptul*” este justificată deoarece prin adoptarea regimului republican, Franța devine oficial primul regim păcătos din lumea occidentală. Această interpretare va fi confirmată în Apoc.17:3 de culoarea „*stacojiu*” a „*fiarei*”, imagine a coalițiilor monarhice și republicane din ultimele zile, construite după modelul Franței. Spunând: „*chiar acolo unde Domnul lor a fost răstignit*”, Duhul stabilește comparația între respingerea credinței creștine a ateismului francez și respingerea națională evreiască a lui Mesia Iisus Hristos; pentru că cele două situații sunt identice și vor purta aceleași

consecințe și aceleași roade de impietate și nelegiuire. Această comparație va continua în versetele care urmează.

Numindu-și capitala „*Egipt*”, Dumnezeu compară Franța cu Faraonul, un model tipic de rezistență umană opus voinței sale. Va menține această poziție rebelă până la distrugerea ei. Nu va exista niciodată vreo pocăință din partea lui. Numind „*răul bine și bunul rău*”, ea va comite cele mai rele păcate sfințite de Dumnezeu; aceasta numind „lumini”, gânditorii „întunecați” care i-au întemeiat „drepturile omului”, care se opun drepturilor lui Dumnezeu. Și de multe popoare, modelul său va fi imitat, chiar și în 1917, de puternica Rusie care o va distruge cu o suflare atomică în timpul „trâmbiței a șasea”, care este ceea ce a profetizat numele său „Parisii” în celtică. limbaj, care înseamnă „cei din ceaun”. De aceea, ea va rămâne până la sfârșitul ei incapabilă să-L vadă pe Dumnezeu în încercările care o vor ruina până la punctul de a o distruge. Pentru că a vizat-o și nu o va lăsa să plece până nu va mai fi.

Versetul 9: „*Trei zile și jumătate, oameni dintre popoare, seminții, limbi și neamuri își vor vedea trupurile moarte și nu vor permite ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt.* »

În Franța, oamenii au intrat în Revoluție în 1789, iar în 1793 și-au executat regele, apoi regina lor, ambii decapitati public în marea piață centrală a orașului numită succesiv „Place Louis XV”, „Place de la Révolution” și în prezent, „place de la Concorde”. Atribuind „*trei zile și jumătate*” timpului acțiunii distructive, Spiritul pare să includă și Bătălia de la Valmy, unde în 1792, revoluționarii s-au confruntat și au învins armatele regaliste ale regatelor europene care au atacat Franța republicană, inclusiv Austria, acasă. din familia de origine a Reginei Maria Antonieta. Pentru a înțelege originea acestei urii, trebuie să ținem cont de faptul că 1260 de ani de abuzuri de tot felul din partea coaliției papal-regale au ajuns să irite poporul francez care a fost exploatat, maltratat, persecutat și complet ruinat. Ultimele două domnii ale lui Ludovic Atentie! Republica nu este și nu va fi o binecuvântare pentru Franța. Ea va purta până la sfârșitul ei, în cea de-a cincea ei formă, blestemele lui Dumnezeu și ea însăși va comite greșelile care îi vor provoca căderea. Acest regim însetat de sânge, de la origini, va deveni țara „drepturilor omului” și umanismului care va ajunge să-i apere pe vinovați și va frustra, prin nedreptatea sa, victima. Își va primi chiar dușmanii și îi va instala pe teritoriul său, imitând, în cel mai rău caz, faimosul exemplu al orașului troian faimos pentru introducerea calului de lemn lăsat de greci, așa cum s-a văzut anterior.

Versetul 10: „*Și din pricina lor locuitorii pământului se vor bucura și se vor veseli și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci i-au chinuit pe locuitorii pământului.* »

În acest verset, Duhul țintește timpul în care, precum cangrena sau cancerul, răul filosofic francez se va propaga și se va răspândi ca o ciumă în alte națiuni occidentale. ^{Se} marchează „semnul timpurilor” cu „a 6-a pecete”; cel în care „*soarele devine negru ca un sac de păr de cal*”: lumina Bibliei dispare, înăbușită de cărțile filozofice ale liber gânditorilor.

În lectura spirituală, spre deosebire de „*cetățenii împărăției cerurilor*” care definește aleșii lui Isus, „*locuitorii pământului*” desemnează protestanții

americani și, în general, oamenii răzvrățiți față de Dumnezeu și adevărul său. Oamenii regatelor europene și chiar mai mult americane privesc spre Franța. Acolo, un popor își zdrobește monarhia și religia creștină catolică care îi amenință pe cei care citesc Biblia, cei „doi martori”, cu „chinurile” „iadului” său; „chinuri” adevărate, care sunt însă rezervate doar pentru judecata de apoi, pentru a anihila oamenii falși religioși care folosesc în mod înșelător acest tip de amenințare, conform Apoc. 14:10-11. Și străinii, victime ale aceluiași abuzuri în afara Franței, speră să beneficieze de această inițiativă. Aceasta, cu atât mai mult, cu cât cu sprijinul francez acordat de Ludovic al XVI-lea, în lume, cu câțiva ani mai devreme, noile State Unite ale Americii de Nord și-au găsit independența, eliberându-se de dominația Angliei. Libertatea este în mișcare și în curând va cuceri mulți oameni. Ca semn al acestei prietenii, „își vor trimite cadouri unul altuia”. Unul dintre aceste daruri a fost cadoul francez către americani a „Statuei Libertății” ridicată în 1886 pe o insulă vizavi de New York. Americanii au întors gestul oferindu-i o replică care, ridicată în 1889, se află la Paris pe o insulă din mijlocul Senei, lângă Turnul Eiffel. Dumnezeu vizează acest tip de dar care dezvăluie împărțirea și schimbul care constituie blestemul **libertății excesive** care își propune să ignore legile sale spirituale.

Versetul 11: „Și după cele trei zile și jumătate a intrat în ei duhul vieții de la Dumnezeu și s-au ridicat în picioare; și o mare frică a venit peste cei care i-au văzut. »

La 20 aprilie 1792, Franța a fost amenințată de Austria și Prusia și l-a răsturnat pe regele său, Ludovic al XVI-lea, la 10 august 1792. Revoluționarii au fost victorioși la Valmy pe 20 septembrie 1792. Regele Ludovic al XVI-lea a fost ghilotinat la 21 ianuarie 1793. Dictatorul Robespierre și prietenii săi au fost ghilotați pe rând la 28 iulie 1794. „Convenția” a fost înlocuită cu „Directorul” la 25 octombrie 1795. Cele două „Terori” din 1793 și 1794 au durat împreună doar un singur an. Între 20 aprilie 1792 și 25 octombrie 1795, găsim destul de precis această perioadă de „trei zile și jumătate” profetită sau „trei și jumătate” ani reali. Dar cred că durata poartă și un mesaj spiritual. Această perioadă reprezintă o jumătate de săptămână, care poate evoca o aluzie la slujirea pământească a lui Isus Hristos care a durat exact „trei zile și jumătate profetice” și s-a încheiat cu moartea lui Mesia Isus Hristos. Duhul își compară acțiunea cu cea a Bibliei, „doi martori” ai săi, care au acționat și au predat și înainte de a fi arși pe Place de la Revolution din Paris. Prin această comparație, Biblia este, această credință, identificată cu Isus Hristos care este, în ea, răstignit din nou și „străpuns” așa cum este indicat în Apocalipsa 1:7. Potopul de vărsare de sânge a ajuns să înspăimânteze poporul francez. De asemenea, după ce și-a executat liderul Convenției însetate de sânge, Maximilien Robespierre, și prietenii săi Couthon și Saint-Just, execuțiile sumare și sistematice au încetat. Duhul lui Dumnezeu a trezit setea spirituală a oamenilor și practicarea religiei a devenit din nou legală și, mai presus de toate, liberă. „Frica de Dumnezeu” salutară a reapărut și interesul pentru Biblie s-a manifestat din nou dar până la sfârșitul lumii ea va fi luptată și concurată de cărți filozofice scrise de liber gânditori al căror model grecesc este în prim-plan.sursa tuturor. diversele sale forme.

Versetul 12: „Și au auzit un glas din cer care le-a zis: „Suiți-vă aici; Și s-au înălțat la cer în nor; iar dușmanii lor i-au văzut. »

Această declarație divină se aplică celor „doi martori ” biblici de după 1798.

Comparația cu Iisus continuă, pentru că pe el l-au văzut aleșii lui (după profetul Ilie) urcându-se la cer înaintea privirii lor. Dar, la rândul lor, aleșii lui din timpul final vor acționa în același mod. Dușmanii lor îi vor vedea, de asemenea, urcând la cer în nor, unde Isus îi va atrage la Sine. Sprijinul pe care Dumnezeu îl dă cauzei sale este același, pentru Iisus Hristos, aleșii săi, și în acest context al Revoluției Franceze, Biblia după 1798. Pentru a confirma sfârșitul duratei profetizate de „1260 de zile” - ani , în 1799, Papa Pius al VI-lea a murit închis la Valence-sur-Rhône, făcând astfel posibilă, între 1843-44 și 1994, o lungă perioadă de pace de 150 de ani profetită sub forma „cinci luni” în Apo.9 : 5 -10 . . Moartea lui Ludovic al XVI-lea, încetarea monarhiei și moartea unui papă prizonier dă o lovitură mortală intoleranței religioase a „fiarei care se ridică din mare ” din Apocalipsa 13:1-3. Concordatul Directorului îi vindecă rana dar nu mai beneficiază de sprijinul regal distrus, nu va mai persecuta până la vremea sfârșitului când intoleranța protestantă va apărea sub numele de „fiara care se înalță de pe pământ” în Apo . 13:11.

Versetul 13: „ În ceasul acela a fost un mare cutremur și a căzut a zecea parte a orașului; șapte mii de oameni au fost uciși în acest cutremur, iar ceilalți s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerului. »

În această epocă (*acest ceas*) s-a împlinit, în formă spirituală, „ cutremurul ” deja proorocit prin împlinirea celui de la Lisabona în 1755, vizat de tema „celui de- al șaselea pecete ” din Apo. 6:12. Potrivit Spiritului lui Dumnezeu, orașul Paris a pierdut „ o zecime ” din populația sa. Dar o altă semnificație poate viza, conform Dan.7:24 și Apoc.13:1, a zecea parte a „ cele zece coarne ” sau regate creștine occidentale supuse romano-catolicismului papal. Franța, considerată de Roma „fiica cea mare” a Bisericii Romano-Catolice, a căzut în ateism, a lipsit-o de sprijinul său și a mers atât de departe încât să-i distrugă autoritatea. A patra ^{trâmbiță} a dezvăluit: „ a treia parte a soarelui este lovită ”; mesajul „ șapte mii de oameni au fost uciși în acest cutremur ” confirmă lucrul spunând: o mulțime (*mii*) de „ bărbați ” religioși (*șapte*: sfințirea religioasă a vremii), au fost uciși în acest cutremur politic societal.

Versetul 14: „ Al doilea vai a trecut. Iată, al treilea vai vine repede ”.

Astfel, vărsarea intensă de sânge a reînviat frica de Dumnezeu, iar „Teroarea” a încetat, înlocuită de imperiul lui Napoleon I , „ vulturul ” vestind ultimele trei „ trâmbițe ”, trei „ mari nenorociri” . » pentru locuitori. al Pamantului. Având în vedere că anunțul urmează Revoluției Franceze din 1789 până în 1798, „ a doua nenorocire ” atribuită acesteia în versetul 14 nu o poate viza în mod direct. Dar pentru Spirit, acesta este modul de a ne spune că o nouă formă a Revoluției Franceze va apărea chiar înainte de întoarcerea în slavă a lui Iisus Hristos. Cu toate acestea, conform Apoc.8:13, „ al doilea vai ” se referă în mod clar la tema celui de-al ^{6-lea} *trâmbița* din Apocalipsa 9:13 care va „ ucide o treime din oameni ” înainte ca Isus Hristos să se întoarcă pentru a răzbuna condamnarea nedreaptă a sfinților Săi slujitori credincioși prin exterminarea

dușmanilor lor muritori, ultimii rebeli. Putem înțelege că la fel ca măcelul provocat de revoluționarii francezi, Dumnezeu organizează măcelul celui de-al treilea război mondial, de data aceasta nuclear, care va reduce considerabil numărul locuitorilor pământului, înainte de eliminarea lui. apariția originală de „*abis*”, după intervenția distructivă finală a lui Isus Hristos.

Dubla semnificație a „*al doilea vai*” leagă a *patra trâmbiță* de a *șasea* dintr-un motiv spiritual. Structura Apocalipsei separă timpul erei creștine în două părți. În primul, „*ghinionul*” îi pedepsește pe vinovați pedepsiți înainte de 1844, iar în al doilea, pe cei pedepsiți după 1844, chiar înainte de sfârșitul lumii. Acum, cele două acțiuni punitive împărtășesc sensul pe care Dumnezeu îl dă celei de-a patra pedepse din Levitic 26:25: „*Voi trimite sabia care va răzbuna legământul Meu*”. Prima pedeapsă a căzut asupra oamenilor **care nu au primit** mesajul Reformei, lucrarea pregătită de Isus pentru aleșii săi, iar a doua, asupra celor care nu au răspuns cererii lui Dumnezeu **de a duce la bun sfârșit** această Reformă din 1843. Lumina revelată de pe care Dumnezeu o construiește această Reformă permanentă va fi prezentată până în ceasul când timpul harului se termină.

Reluând lucrurile și acțiunile pe care Dumnezeu le-a atribuit oamenilor revoluției franceze din 1789 până în 1795, le găsim pe acelea pe care le poate atribui oamenilor occidentali din ultimele zile. Găsim același dispreț, aceeași impietate și ură față de rânduielile religioase și față de cei care le învață; comportament care de data aceasta rezulta din dezvoltarea extraordinară a științei și tehnologiei. În anii păcii, ateismul și religia falsă au pus stăpânire pe lumea occidentală. Dumnezeu are deci un motiv bun să ne ofere, pentru această temă, o dublă lectură; comportamentul „*supraviețuitorilor*” făcând principala diferență între epoca revoluționară și timpul științific al ultimelor zile ale umanității. Pentru a fi mai clar, conform Apoc. 11:11-13, „*supraviețuitorii*” din prima lectură care se referă la „*a patra trâmbiță*” „*s-au pocăit*”, în timp ce „*supraviețuitorii*” din a doua, care se referă la „*a șasea trâmbiță*” „*s-au pocăit nu*”, conform Apoc.9:20-21.

Al treilea „*mare vai*” (pentru păcătoși): Întoarcerea glorioasă a lui Hristos Justițiarul

Versetul 15: „*Al șaptelea înger a sunat. Și s-au auzit glasuri puternice în cer, care ziceau: Împărățiile lumii sunt încredințate Domnului nostru și Hristosului Său; și el va domni în vecii vecilor.* »

Ultima temă a capitolului este cea a „*trâmbiței a șaptea*” care desemnează, vă reamintesc, momentul în care invizibilul creator Dumnezeu se face vizibil în ochii dușmanilor săi confirmând Apo.1:7: „*Iată, el vine cu norii și orice ochi o vor vedea; chiar și cei care l-au străpuns.*” „*Cei care l-au străpuns*”, care l-au străpuns pe Isus, sunt dușmanii săi din toate perioadele creștine, inclusiv din cele din urmă. L-au străpuns, persecutându-i pe ucenicii săi credincioși, despre care el a declarat: „*Fiindcă ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești frați ai mei mai mici, mi le-ați făcut* (Matei 25:40).” Din cer, se ridică voci puternice pentru a sărbători evenimentul. Aceștia sunt aceia dintre locuitorii raiului care s-au exprimat deja să sărbătorească izgonirea din cer a diavolului și a demonilor săi de către Hristosul biruitor, numit „*Mihael*” în Apoc. 12:7-12. Ei

iau parte la bucuria lui. ales, la rândul său eliberat și biruitor de Isus Hristos. Istoria păcatului pământesc va înceta din lipsă de păcătoși distruși de gura divinului Hristos. Diavolul, „ *prințul acestei lumi* ”, după Isus, își pierde posesiunea lumii păcătoase distruse de Dumnezeu. El va rămâne încă o mie de ani pe pământul pustiu fără să facă rău nimănui, în timp ce așteaptă eliminarea lui totală la judecata de apoi cu toți ceilalți păcătoși pe care Dumnezeu îi va învia în acest scop.

Marea Fericire Cerească a aleșilor răscumparați prin sângele lui Isus Hristos

Versetul 16: „ *Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe tronurile lor, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu.* ”

Aleșii au intrat în împărăția cerească a lui Dumnezeu, stând pe tronuri în prezența lui Dumnezeu, ei vor domni sau îi vor judeca pe cei răi conform Apoc.20:4. Acest verset evocă contextul începutului ceresc al celor răscumparați din Apocalipsa 4. Acest verset prezintă forma pe care ar trebui să o ia adevărata închinare lui Dumnezeu. Prosternarea, îngenuncherea, fața în jos, este forma legitimată de Dumnezeu.

Versetul 17: „ *Spunând: Îți mulțumim, Doamne Dumnezeul Atotputernic, care ești și care ai fost, că ai luat în stăpânire marea Ta putere și ai stăpânit împărăția Ta.* »

Cei răscumparați își reînnoiesc mulțumirile și se prosternază înaintea lui Isus Hristos, „ *Dumnezeul Atotputernic care este și care a fost* ” „ și care a venit ” , așa cum a anunțat Apocalipsa 1:4. „ *Tu ai înțeles marea ta putere* ” de care ai renunțat pentru a-ți salva aleșii și ai ispășit prin moartea ta prețul păcatelor lor în slujirea ta „ *mielului* ”; „ *Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii* ”. Ai „ *pus în stăpânire împărăția ta* ”; contextul sugerat este într-adevăr cel în care Duhul l-a dus pe Ioan în Apocalipsa 1:10; istoria Adunării lui Hristos pe pământ este în trecut. În această etapă, cele „ *șapte adunări* ” se află în spatele aleșilor. Domnia lui Isus, obiectul speranței credinței aleșilor, a devenit realitate.

Versetul 18: „ *Neamurile s-au mâniat; și mânia Ta a venit și a venit vremea să judeci morții, să răsplătești slujitorii tăi proorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, pe cei mici și pe cei mari, și să distrugi pe cei ce distrug pământul.* »

Găsim în acest verset 18 informații foarte utile despre succesiunea evenimentelor profetite. Al ^{6-lea} *trompeta ucis* _ o treime dintre bărbați sunt „ *Națiunile au fost iritate* ”, iar în fața ochilor noștri, în 2020-2021, asistăm la cauzele acestei iritații: Covid-19 și ruina economică provocată, agresiunea islamică și, prompt, ofensiva rusă. cu aliații săi. După acest conflict teribil și distructiv, după promulgarea legii duminicale de către „ *fiara pământului* ”, adică coaliția protestantă și catolică a supraviețuitorilor americani și europeni, Dumnezeu a revărsat asupra lor „ *cele șapte urgii din urmă ale mâniei Sale* ” descrise în Apoc.16. La timpul celui de-al șaptelea, Isus a apărut pentru a-și salva aleșii și a-i distruge pe cei căzuți. Apoi urmează programul pregătit pentru „ *miile de ani* ” ai mileniului al șaptelea. În cer, conform Apocalipsei 4:1, va avea loc

judcata celor răi: „și vremea a sosit să judeci morții”. Sfinții își obțin răsplata: viața veșnică promisă de Isus Hristos aleșilor Săi. Ei obțin în sfârșit steaua dimineții și coroana făgăduită aleșilor găsiți biruitori în lupta credinței: „să răsplătească slujitorii tăi proorociei”. Dumnezeu reamintește aici importanța profeției pentru toate epocile (Conform 2 Petru 1:19) și mai ales în ultimele zile. „Sfinții și cei care se tem de numele tău” sunt cei care au răspuns pozitiv la mesajele celor trei îngeri din Apocalipsa 14:7 până la 13; primul dintre care amintește de înțelepciunea care constă în a te teme de El, a-i asculta și a nu-i contesta poruncile, spunând: „Teme-te de Dumnezeu și dă-i slavă”, în aspectul său de Dumnezeu creator, „căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și marea și pământul și izvoarele apelor.”

Versetul 19: „Și templul lui Dumnezeu din ceruri s-a deschis și chivotul legământului Său s-a arătat în templul lui. Și au fost fulgere și voci, și tunet, și un cutremur și grindină mare. »

Toate temele evocate în această carte a Apocalipsei converg către acest moment istoric al mării reveniri glorioase a divinului nostru Domnul Isus Hristos. Acest verset vizează contextul în care următoarele teme sunt îndeplinite și încheiate:

Rev.1: Adventism:

Versetul 4: „Ioan celor șapte Biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă de la Cel ce este, care a fost și care va veni și de la cele șapte duhuri care sunt înaintea tronului său.”

Versetul 7: „Iată, El vine cu norii. Și orice ochi o va vedea, chiar și cei care l-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor plânge din pricina lui. Da. Amin! »

Versetul 8: „Eu sunt alfa și omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel care este și care a fost și care va veni, Cel Atotputernic. »

Versetul 10: „Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit în spatele meu un glas tare, ca sunetul unei trâmbițe.”

Apo.3: A șaptea adunare: sfârșitul erei „Laodiceane” (= oameni judecați).

Apocalipsa 6:17: Ziua cea mare a mâniei lui Dumnezeu împotriva oamenilor răzvrătiți, „căci ziua cea mare a mâniei Lui a venit și cine poate rezista? »

Apo.13: „fiara care se ridică de pe pământ” (coaliția protestantă și catolică) și legea ei duminicală; versetul 15: „Și i s-a dat să facă chipul fiarei să prindă viață, ca chipul fiarei să vorbească și ca toți cei care nu se închină chipului fiarei să fie ucși... »

Apo.14: Cele două teme „secerișul” (sfârșitul lumii și răpirea aleșilor) și „vindemia” (masacrele păstorilor mincinoși de către adepții lor seduși și înșelați).

Apo.16: Versetul 16: „ziua cea mare a luptei Armagedon”

În acest verset 19, găsim formula cheie a intervenției directe și vizibile a lui Dumnezeu, „ și au fost fulgere, voci, tunete, un cutremur ”, deja citată în Apoc.4:5 și 8:5. Dar aici Duhul adaugă „ și grindină grea ”; o „ grindină ” cu care se încheie tema celei de **-a șaptea** dintre cele „ șapte plăgi din urmă ” din Apocalipsa 16:21.

Contextul întoarcerii lui Iisus Hristos este marcat așadar de ultima temă adventistă care de această dată aduce , în primăvara anului 2030, adevărata mântuire oferită aleșilor, obținută prin sângele vărsat de Isus Hristos. Este ceasul confruntării sale cu rebelii care se pregătesc să-i omoare pe aleșii lui care refuză Duminica Romană și își păstrează fidelitatea pentru Sabatul sfințit de Dumnezeu încă din prima săptămână a creării lumii. „ A șasea pecete ” din Apocalipsa 6 ilustrează comportamentul și consternarea acestor rebeli prinși de Domnul în actul de genocid intenționat al binecuvântaților și iubiților Săi aleși. Subiectul dezacordului este ridicat în acest verset 19. Se referă la legea divină păstrată în „chivotul mărturiei ” în locul prea sfânt al cortului și în „ templul ” ebraic . Chivotul își datorează prestigiul și sfințenia foarte înaltă doar pentru că conține tablele legii gravate de degetul lui Dumnezeu însuși, în persoană, în prezența lui Moise, slujitorul său credincios. Biblia ne permite să înțelegem ce provoacă teroarea rebelilor la momentul întoarcerii lui Isus Hristos. Pentru că aceasta este ceea ce declară versetele 1 până la 6 din Psalmul 50:

„ Psalmul lui Asaf. Dumnezeu, Dumnezeu, YaHWéH, vorbește și cheamă pământul, de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui. Din Sion, frumusețe desăvârșită, Dumnezeu strălucește. Vine, Dumnezeul nostru, nu stă în tăcere; **înaintea lui este un foc mistuitor, în jurul lui o furtună violentă** . El strigă către ceruri de sus și către pământ, **ca să-și judece poporul** : Adună la mine pe credincioșii mei, care au făcut legământ cu mine prin jertfă! - **Și cerurile vor vesti dreptatea Lui** , căci Dumnezeu este Cel care este judecător. »

Într-un context de teroare, rebelii vor vedea textul celei de-a patra dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu afișat pe cer cu litere de foc. Și prin această acțiune divină, ei vor ști că Dumnezeu îi condamnă la prima și la „ a doua moarte ”.

Acest ultim verset al temei „ a șaptea trâmbiță ” dezvăluie și confirmă importanța pe care Dumnezeu o acordă legii sale contestate de creștinismul fals rebel. Legea divină a fost slăbit sub pretextul unei presupuse opoziții între lege și har. Această eroare rezultă dintr-o interpretare greșită a cuvintelor făcute de apostolul Pavel în scrisorile sale. Așa că aici voi risipi îndoiala oferind explicații clare și simple. În Rom.6, Pavel îi pune în contrast pe cei „ sub lege ” cu cei „ sub har ” numai din cauza contextului timpului său când începe noul legământ. Prin formula „ sub lege ”, el îi desemnează pe evreii vechiului legământ care refuză noul legământ bazat pe dreptatea perfectă a lui Isus Hristos. Și îi desemnează pe aleșii care intră în această nouă alianță prin formula „ cu legea ”. Căci acesta este folosul adus de har, în numele căruia Iisus Hristos, în Duhul Sfânt, îl ajută pe alesul său și îl învață să iubească și să asculte de sfânta lege dumnezeiască. Ascultându-l, el este atunci „ cu legea ” și fiind „ sub har ”, nici el nu este „ sub lege ”. Îmi amintesc din nou că Pavel spune despre legea divină că este „ sfântă și că porunca este dreaptă și bună ”; ceea ce împărtășesc cu el în Isus Hristos. În

timp ce Pavel critică păcatul, căutând să-și convingă cititorii că nu trebuie să mai păcătuiască în timp ce sunt în Hristos, rebelii moderni folosesc textele sale pentru a-l contrazice făcându-l pe Isus Hristos, despre care pretind că este, un „slujitor al păcatului” stabilit de Roma la data de 7 martie 321. În timp ce Pavel declara în Gal.2:17: „ *Dar în timp ce căutăm să fim îndreptățiți prin Hristos, dacă și noi înșine am fi găsiți păcătoși, ar fi Hristos un slujitor al păcatului? Departați de asta! »* Să remarcăm importanța preciziei, „ departați de asta „, care condamnă concepția religioasă a falsei credințe răzvrătite creștine moderne, și aceasta din 7 martie 321, data la care „ **păcatul** ” roman a intrat în credința creștină occidentală și răsăriteană prin autoritatea unui împărat roman păgân, Constantin ^I _

În acest context al „ *trâmbiței a șaptea* ”, primii șase mii de ani puși deoparte de Dumnezeu pentru alegerea lui aleșilor pământești se încheie, în proiectul său general de șapte mii de ani. Se deschide apoi mileniul al șaptelea, sau „ *mii de ani* ” din Apocalipsa 20, dedicat judecății cerești a rebelilor de către aleșii răscumpărați de Isus Hristos, tema Apoc.4.

Apocalipsa 12: Marele plan central

**Femeia – Agresorul roman – Femeia în deșert – Paranteză: o luptă în cer –
Femeia în deșert – Reforma – Ateismul-
Rămășița adventistă**

Femeia biruitoare, mireasa lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu

Versetul 1: „ *Un semn mare a apărut în cer: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și o coroană de douăsprezece stele pe cap.* »

Din nou, mai multe teme se succed în mai multe tablouri sau scene. Primul tabel ilustrează Adunarea Aleasă care va beneficia de victoria lui Isus Hristos, singurul său Cap, conform Efesenilor 5:23. Sub simbolul unei „femei”, „Mireasa” lui Hristos este învăluită în „soarele dreptății” profețit în Mal.4:2. În dublă aplicare, simbolul întinericului „lună” este „sub picioarele lui”. Acești dușmani sunt din punct de vedere istoric și în ordine cronologică, evreii vechiului legământ și creștinii căzuți, catolicii, ortodocșii, protestanții și adventiștii noului. Pe cap, „o coroană de douăsprezece stele” simbolizează victoria sa în alianța cu Dumnezeu, cel 7, cu omul, cel 5, adică numărul 12.

Femeia persecutată înainte de victoria finală

Versetul 2: „*Era însărcinată și a strigat, fiind în travaliu și în dureri de travaliu.* »

În versetul 2, „durerile de naștere” evocă persecuția pământească care a precedat vremea gloriei cerești. Această imagine a fost folosită de Isus în Ioan 16:21-22: „*O femeie când naște se întristează, pentru că a sosit ceasul ei; dar când a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de suferință, din cauza bucuriei pe care o are pentru faptul că s-a născut un bărbat pe lume. Deci și voi sunteți acum întristați; dar te voi vedea iar inima ta se va bucura și nimeni nu-ti va lua bucuria de la tine.* »

Păgânul persecutor al femeilor: Roma, marele oraș imperial

Versetul 3: „*Și încă un semn s-a arătat în cer; și iată, era un mare balaur roșu, având șapte capete și zece coarne și pe capete șapte diademe.* »

Versetul 3 îl identifică pe persecutorul său: diavolul, desigur, dar el acționează prin puteri pământești trupești care îi persecută pe aleși, după voia lui. În acțiunea sa, el folosește două strategii succesive; cea a „balaurului” și cea a „șarpelui”. Primul, cel al „balaurului”, este atacul deschis folosit de Roma imperială păgână. Găsim astfel simbolurile deja văzute în Dan.7:7 unde Roma a apărut sub aspectul unui al patrulea animal monstruos cu „zece coarne”. Contextul păgân este confirmat de prezența „diademelor” care sunt așezate aici pe „șapte capete”, simbolul orașului roman conform Apo.17. Această precizie merită toată atenția noastră, deoarece ne indică, de fiecare dată când această imagine este prezentată, prin amplasarea „tiarelor”, contextul istoric profetizat.

Persecutorul religios al femeilor: Roma papal-catolică

Versetul 4: „*Coada Lui a târât o treime din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care urma să nască, pentru a-și devora copilul când a născut.* »

Acest verset preia, sub noi simboluri, mesajul din Apocalipsa 11:1-3, unde Roma papală este autorizată de Dumnezeu, sub titlul de „toiag”, să „calcă în picioare cetatea sfântă timp de 42 de luni”.

În Daniel, „cele zece coarne” ale imperiului roman urmau să fie succedate de „cornul mic” papal (din 538 până în 1798). Această succesiune este confirmată aici în Apocalipsa 12, în versetul 4.

Termenul „ *coadă* ” care vizează falsul „*profetesă Izabela* ” din Apoc.2:20, ilustrează această succesiune a Romei religioase papale fals creștine. Acuzația citată în Dan.8:10 este aici reînnoită. Victimele trucurilor și seducțiilor sale, demne de „ *șarpele* ” Genezei, sunt călcate în picioare sub simbolul „ *stelelor cerului* ” sau, sub titlul de „ *cetățeni ai împărăției cerurilor* ”, pe care Isus îl atribuie ucenicilor săi. . „ *Terțul este târât în cădere* .” Al treilea nu este citat pentru sensul său literal, ci, ca peste tot în profeție, ca o parte importantă din numărul total de creștini testați. Victimele pot depăși chiar această proporție cu o treime literală.

Versetul 5: „ *Ea a născut un fiu, care să stăpânească toate neamurile cu un toiag de fier. Și copilul ei a fost răpit de Dumnezeu și de tronul lui.* »

Într-o dublă aplicație, profeția amintește cum diavolul a luptat cu cauza lui Mesia de la nașterea lui până la moartea sa victorioasă. Dar această victorie este cea a întâiului născut după care toți aleșii săi vor reuși, să continue aceeași luptă până se obține victoria finală. În acel moment, primind un trup ceresc, vor împărtăși cu el, judecata lui asupra celor răi și acolo, împreună, „ *vor păstori neamurile cu toiagul de fier* ” care va da verdictul „*chinurilor lui*” . *moartea a doua* ” a judecății de apoi. Experiența lui Hristos și cea a aleșilor săi se contopesc într-o singură experiență comună, iar imaginea „*copilului înălțat la Dumnezeu și la tronul său* ”, deci la cer, este cea a „*eliberării*” pământești a aleșilor. se va realiza în 2030, la întoarcerea lui Hristos răzbunător. Ei vor fi eliberați de „ *durerile de naștere* .” Copilul este simbolul unei convertiri creștine autentice reușite și biruitoare .

Versetul 6: „ *Și femeia a fugit în pustie, unde avea un loc pregătit de Dumnezeu, ca să poată fi hrănită acolo timp de o mie două sute și zece zile.* »

Adunarea persecutată este pașnică și dezarmată, singura sa armă fiind Biblia, cuvântul lui Dumnezeu, sabia Duhului, nu poate fugi decât în fața agresorilor săi. Versetul 6 amintește de vremea domniei papale persecutoare pentru „ *1260 de zile* ” profetice sau 1260 de ani reali, conform codului din Eze.4:5-6. Acest timp este pentru credința creștină un timp de încercare dureroasă sugerat de menționarea cuvântului „ *deșert* ” unde este „*condus de Dumnezeu*”. Ea împărtășește astfel suferința celor „ *doi martori* ” din Apocalipsa 11:3. În Dan.8:12, această propoziție divină a fost formulată astfel: „ *armata a fost predată cu cele veșnice din cauza păcatului* ”; păcatul săvârșit prin abandonarea respectului pentru ziua de odihnă sabatică din 7 martie 321.

Deschiderea parantezei: o luptă pe cer

Versetul 7: „ *Și a fost război în cer. Mihail și îngerii lui au luptat împotriva dragonului. Și balaurul și îngerii lui s-au luptat ,*

Răpirea anunțată a sfinților merită o explicație pe care Duhul ne-o prezintă într-un fel de paranteză. Acest lucru va fi posibil datorită victoriei lui Isus Hristos asupra păcatului și morții. Această victorie a fost confirmată după învierea sa, dar Duhul ne descoperă aici consecințele pe care le-a avut pentru locuitorii raiului care s-au freat de demoni și de Satana însuși până în acest moment.

Foarte important : acest conflict ceresc, care a rămas invizibil pentru ochii oamenilor, pune în lumină sensul cuvintelor enigmatice rostite de Isus când

era pe pământ. În Ioan 14:1-3, Isus a spus: „ Să nu-ți fie tulburată inima. Crede în Dumnezeu și crede în mine. Sunt multe case în casa Tatălui meu. Dacă nu era, ți-aș fi spus. Îți voi **pregăti un loc** . Și când mă voi duce și vă **voi pregăti un loc** , voi veni iarăși și vă voi lua la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. » Sensul dat „pregătirii ” acestui „ **loc** ” va apărea în versetul care urmează.

Versetul 8: „ Dar ei nu erau puternici și **locul lor** nu se mai găsea în ceruri. »

Acest război cereșc nu are nimic în comun cu războaiele noastre pământești; nu provoacă imediat decese, iar cele două tabere opuse nu sunt egale. Marele Dumnezeu creator care se prezintă sub aspectul smerit și frățesc al arhanghelului „ Mihael ” este totuși Dumnezeuul atotputernic în fața căruia toate creaturile sale ar trebui să se prosterne și să asculte. Satana și demonii săi sunt acele făpturi răzvrătite, care se supun numai sub constrângere și, în cele din urmă, nu pot rezista și sunt siliți să se supună, atunci când marele Dumnezeu îi alungă din rai prin atotputernicia Sa. În timpul slujirii sale pământești, Isus a fost temut de îngerii răi care i-au ascultat și au mărturisit că el este într-adevăr „Fiul lui Dumnezeu ” al proiectului divin, desemnându-l astfel.

În acest verset Duhul specifică: „ *locul lor nu a mai fost găsit în cer* ”. Acest „ *loc* ” ocupat de rebelii cerești în împărăția lui Dumnezeu a trebuit să fie eliberat, pentru ca această împărăție cerească să poată fi „ *purificată* ” și „ *pregătită* ” pentru a primi aleșii lui Hristos în ziua ultimei sale bătălii împotriva rebelilor pământești în timpul venirii sale. în glorie. Atunci, luându-și aleșii cu el, „ *ei vor fi mereu cu el, oriunde ar fi* ” sau, pe cerul purificat astfel „ *pregătit* ” să-i primească. Porțiunea de pământ va fi atunci o pustiire de tipul profetit de cuvântul „ *adânc* ” încă din Geneza 1:2. În lumina acestei lupte, proiectul divin mântuitor este luminat și fiecare cuvânt cheie al planului său își dezvăluie sensul. Acesta este cazul acestor versete citate în Evrei 9:23: „ *A fost deci necesar, deoarece imaginile lucrurile care sunt în ceruri urmau să fie purificate în acest fel, dacă lucrurile cerești înseși erau prin jertfe mai excelente decât acestea.* » Astfel, „ *mai excelentă jertfă* ” necesară a fost aceea a morții de bunăvoie a lui Mesia numit Isus, oferit pentru a ispăși păcatele aleșilor săi, dar mai ales pentru a obține pentru creaturile sale și pentru sine dreptul legal legitim de a condamna până la moarte rebelii cerești și terestre. În acest fel, „ *sanctuarul cereșc* al lui Dumnezeu a fost „ *purificat* ”, mai întâi și apoi, la întoarcerea lui Hristos biruitor, va veni rândul pământului pe care el îl desemnează drept „ *scăunerul picioarelor* ” sale, dar nu ca „său” lui. sanctuar” în Isaia 66:1-2: „ *Așa vorbește Domnul: Cerul este tronul Meu și pământul este așternutul picioarelor Mele . Ce casă ai putea să-mi construiești și în ce loc mi-ai da să locuiesc? Toate aceste lucruri le-a făcut mâna Mea și toate s-au făcut, zice Domnul. Acesta este acela spre care mă voi uita: celui care suferă și este slab cu duhul, celui care se teme de cuvântul Meu.* » ; sau, conform Ezech.9:4, despre „ *cei care suspină și geme din cauza urâciunilor* ” săvârșite.

Versetul 9: „ *Și marele balaur a fost aruncat afară, șarpele acela din vechime, numit diavolul și Satana, care înșală tot pământul; a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.* »

Ființele cerești au fost primele care au beneficiat de curățarea spirituală întreprinsă de Hristos biruitor. El a alungat din cer pe diavolul și pe demonii săi îngerești, care au fost „*aruncați*” timp de două mii de ani pe pământ. Diavolul cunoaște astfel „*timpul*” care îi rămâne personal și demonilor săi să acționeze împotriva sfinților aleși și a adevărului divin.

Notă : Isus nu numai că a revelat omenirii caracterul lui Dumnezeu, ci a prezentat și acest personaj formidabil, care este diavolul despre care vechiul legământ a spus puțin, lăsându-l aproape ignorat. De la victoria lui Isus împotriva diavolului, lupta dintre cele două tabere s-a amplificat datorită îngădirii demonilor care trăiesc acum într-un mod invizibil printre oamenii de pe pământ și în toată dimensiunea noastră pământească care include planetele și stelele cerului. Aceștia sunt singurii extraterestri din dimensiunea noastră terestră.

Trebuie să vă reamintesc aici că înțelegerea corectă a proiectului de salvare general al programului conceput de Dumnezeu este un privilegiu exclusiv rezervat aleșilor săi. Pentru că credința falsă este recunoscută prin faptul că este întotdeauna greșită în interpretările ei ale proiectului său. Acest lucru a fost demonstrat de când evreii care i-au dat lui Mesia au profetizat în Sfintele Scripturi rolul de a aduce eliberarea trupească, în timp ce Dumnezeu plănuise doar o eliberare spirituală; cea a păcatului. La fel, astăzi, credința creștină falsă așteaptă odată cu revenirea lui Isus Hristos, întemeierea împărăției sale și a puterii sale pe pământ; lucruri pe care Dumnezeu nu le-a pus în programul Său, așa cum ne învață Revelația Sa profetică. Dimpotrivă, venirea lui glorioasă va marca sfârșitul vieții lor, care rămâne purtătoarea păcatelor lor și a tuturor vinovăției lor față de el.

Alesul lui Hristos știe că viața liberă a început în ceruri și că după paranteza pământească făcută necesară pentru demonstrarea desăvârșită a iubirii și dreptății sale, Dumnezeu creator va prelungi viața creaturilor Sale care rămân credincioase în cer și pe pământ, veșnic în forma ei cerească. Rebelii cerești și pământeni vor fi atunci judecați, distruși și anihilați.

Împărăția cerurilor este eliberată

Versetul 10: „*Și am auzit un glas tare în cer, care zicea: Acum a venit mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său; căci a fost doborât acuzatorul fraților noștri, care i-a acuzat zi și noapte înaintea Dumnezeului nostru.*»

Acest „*Acum*” vizează data de 7, 30 aprilie, prima zi a săptămânii următoare miercuri, 3 aprilie, în care acceptând crucea, Isus a învins diavolul, păcatul și moartea. În prima zi a săptămânii, el i-a spus Mariei: „*Nu mă atinge; Încă nu m-am urcat la Tatăl meu.*” Victoria sa mai trebuia să fie oficializată în cer și de atunci, în toată puterea sa divină, sub numele său îngeresc „*Mihael*” redescoperit, a alungat diavolul și demonii săi din ceruri. Trebuie să remarcăm citatul „*acuzatorul fraților noștri, cel care i-a acuzat zi și noapte înaintea Dumnezeului nostru*”. Ea ne dezvăluie imensa fraternitate universală a taberei lui Dumnezeu care împărtășește respingerea taberei rebele cu aleșii pământului. Cine sunt acești „*frați*”? Cei din ceruri și cei de pe pământ, cum ar fi Iov, care este parțial predat diavolului pentru a-i dovedi că „acuzățiile” sale sunt nefondate.

Versetul 11: „ *Ei L-au biruit din cauza sângelui Mielului și din cauza cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața atât de mult, încât să se teamă de moarte.* »

Modelul discutat în acest verset se găsește în mesajul erei „ *Smirnei* ”, iar acest mesaj indică standardul de credință cerut de Isus Hristos pentru toate epocile profetizate până la revenirea Sa glorioasă.

Victoria lui „ *Mihael* ”, numele divin cersc al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, justifică declarațiile sale solemne făcute în Matei 28:18 până la 20: „ *Isus a venit și le-a vorbit astfel: **Toată autoritatea mi-a fost dată în ceruri și pe pământ**. Mergeți deci și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi mereu, până la sfârșitul lumii.* »

Astfel, la întemeierea primului său legământ, Dumnezeu i-a dezvăluit lui Moise istoria originilor dimensiunii noastre pământești, dar numai nouă, cei care trăim ultimele zile ale omenirii, El ne dezvăluie înțelegerea proiectului său mântuitor de ansamblu, prin închizând paranteza experienței păcatului pământesc care va fi durat șase mii de ani. Prin urmare, împărtășim cu Dumnezeu așteptarea unei reuniuni eterne a tuturor aleșilor Săi credincioși, cerești și pământești. Prin urmare, este un privilegiu ales să ne concentrăm, la rândul său, atenția asupra cerului și a locuitorilor săi. La rândul lor, ei nu au încetat să fie interesați de soarta aleșilor și de istoria noastră pământească, de la Creație până la sfârșitul lumii, așa cum este scris în 1Cor.4:9: „ *Pentru Dumnezeu, mi se pare. , ne-a făcut pe noi, apostolii, ultimii dintre oameni, într-un fel condamnați la moarte, întrucât **am fost un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni.*** »

Situația pământului este înrăutățită

Versetul 12: „ *De aceea, bucurați-vă, ceruri și cei ce locuiți în ceruri. Vai de pământ și de mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi cu mare mânie, știind că are puțin timp.* »

„ *Locuitorii cerului* ” au fost primii care „ *s-au bucurat* ” de biruința lui Hristos. Dar contrapartida acestei bucurii este intensificarea „ *ghinirii* ” pentru „ *locuitorii pământului* ”. Pentru că diavolul știe că este condamnat la moarte condiționată și că are „ *puțin timp* ” să acționeze împotriva planului său de mântuire. Acțiunile desfășurate timp de 2000 de ani de tabăra demonică închisă pe pământ sunt toate revelate de Isus Hristos în Revelația sau Apocalipsa sa. Acesta este subiectul acestei lucrări pe care o scriu pentru tine. Și din 2018, aleșii lui Iisus Hristos au împărtășit această cunoaștere a sfârșitului timpului rezervat diavolului pentru opera sa de seducție; se va încheia în primăvara anului 2030 cu revenirea glorioasă a Maestrului lor divin. Paranteza acestei teme se încheie cu versetul 12.

Închiderea parantezei luptei pe cer

Reluarea temei femeii la volan in desert

Versetul 13: „ *Când balaurul a văzut că a fost aruncat pe pământ, a urmărit-o pe femeia care a născut copilul.* »

Această paranteză îi permite Duhului să preia tema domniei papale din versetul 6. Termenul „*balaur*” din acest verset îl desemnează încă pe diavolul, Satana, însuși. Dar lupta sa împotriva „*femei*” are loc prin acțiune romană, succesiv, imperială, apoi papală.

Versetul 14: „*Și cele două aripi ale vulturului mare i-au fost date femeii, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde este hrănită pentru o vreme, și timpuri și jumătate de timp, departe de chipul șarpelui.*»

În acest verset 14, el reia mesajul indicând durata domniei papale sub forma „trei ani și jumătate”, „*un timp, timpuri și jumătate*”, folosit deja în Dan. 7:25. În această reluare, noi detalii vor fi dezvăluite într-o succesiune cronologică a evenimentelor. Trebuie remarcat un detaliu: „*balaurul*” din versetul 4 este înlocuit cu „*șarpele*” în același mod în care „*balaurul*” din versetul 3 este înlocuit cu „*coada*”. Termenii „*șarpe și coadă*” ne dezvăluie o schimbare în tactica activă pe care Dumnezeu, „*vulturul cel mare*”, o inspiră diavolului și demonilor săi. După agresiunea deschisă a „*balaurului*” urmează viclenia și minciuna religioasă a „*șarpelui*”, care este împlinită de domnia papală de 1260 de ani profetiți. Mențiunea „*șarpelui*” îi permite lui Dumnezeu să ne sugereze o comparație cu circumstanțele păcatului originar. Așa cum Eva a fost sedusă de „*șarpele*” prin care a vorbit diavolul; „*femeia*”, „*mireasa*” lui Hristos, este supusă probei cuvintelor mincinoase pe care diavolul i le prezintă prin „*gura*” agenților săi ai romano-catolicismului papal.

Versetul 15: „*Șarpele a trimis apă din gura lui ca un râu după femeie, ca să o atragă pe lângă râu.*»

Versetul 15 ilustrează persecuția catolică la care este supusă credința creștină infidelă; ca „*apa unui râu*” care „*due*” tot ce este la îndemâna lui. „*Gura*” papală romano-catolică și -a lansat ligile catolice fanatice și crude împotriva oponentilor lor religioși. Realizarea perfectă a acestei acțiuni este crearea corpului „dragonilor” de către Ludovic al XIV-lea, sfătuit de episcopul Le Tellier. Acest corp militar, creat pentru a persecuta rezistența pașnică protestantă, a urmărit să „*antreneze*” toți aleșii slabi și blânzi ai lui Hristos în dogmele sale, forțându-i să aleagă între a se converti la catolicism sau a fi dus în captivitate sau la moarte după abuzuri și torturi oribile.

Versetul 16: „*Și pământul a ajutat femeia și pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gura lui.*»

Duhul ne oferă două interpretări suprapuse pentru acest singur vers. Rețineți că „*femeia*” și „*pământul*” sunt aici două entități distincte și că „*pământul*” poate simboliza credința protestantă sau pământul literal, solul planetei noastre. Acest lucru va da acestui verset două interpretări care se succed cronologic în Revelația divină.

Primul mesaj: fals protestantism bestial : În ordine ^{cronologică}, în primul rând, „*femeia*” corespunde descrierii picturale a protestanților pașnici ai Reformei a căror „*gura*” oficială (cea a lui Martin Luther în 1517) a denunțat păcatele catolicilor; care le-a justificat numele: „protestanți” să fie cei care protestează împotriva nedreptății religioase catolice care păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu și îi ucide pe adevărații slujitori. O altă componentă ipocrită a protestantismului simbolizată de cuvântul „*pământ*” și-a deschis și „*gura*”

pentru a denunța credința catolică, dar a luat armele și loviturile sale violente au „înghițit ” o parte semnificativă a luptătorilor ligilor catolice. Cuvântul „ *pământ* ” simbolizează aici faimoșii „hughenoți”, luptători protestanți din Cévennes și pe cei din fortărețele militare precum La Rochelle în timpul „războaielor religiilor” în care Dumnezeu nu a fost nici slujit, nici onorat de cele două grupuri de oameni. combatanți.

Al doilea mesaj : sabia răzbunătoare a ateismului național francez . La a doua lectură, și în ordine cronologică, acest verset 16 dezvăluie modul în care Revoluția Franceză va înghiți complet agresiunea papală a monarhiilor catolice. Acesta este mesajul principal al acestui verset. Și este cea pe care Dumnezeu o dă rolului „al ^{4-lea} *trâmbiță* ” din Apocalipsa 8:12 și „ *fiară care se ridică din abis* ” din Apocalipsa 11:7, în analogie cu Lev. 26:25, vine, spune Dumnezeu, ca „ *o sabie, să- mi răzbune alianța* ” trădat de păcătoși catolici răzvrățiți. Această imagine se bazează pe pedeapsa rebelului „ *Core* ” din Numeri 16:32: „ ***Pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei și casele lor, cu tot poporul lui Core și toate bunurile lor*** ”. În perfectă armonie cu Revelația divină și cu realizarea istorică, această imagine comparativă amintește de respingerea legii divine de către rebeli în ambele situații.

Ultimul dușman al dragonului : rămășița adventistă a femeilor

Versetul 17: „ *Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război împotriva rămășiței urmașilor ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care au mărturia lui Isus.* »

Trecând în tăcere cei 150 de ani de activitate a protestanților loviți de blestemul divin, tema „Trâmbiței a 5-a ”, Duhul evocă ultima luptă pământescă a diavolului și a acoliților săi cerești și pământești, și ne arată țintele ura lor comună. Aceste ultime ținte vor fi Aleșii, ultimii descendenți și moștenitori ai pionierilor adventiști din 1873 căroră le-a fost anunțat acest ultim test conform Apoc.3:10. Pionieri a căror misiune o vor îndeplini, purtând aceeași binecuvântare divină. Ei vor trebui să susțină cu fermitate și credincioșie lucrarea pe care Isus le-a încredințat-o: refuzând să cinstească în vreun fel „ *semnul fiarei* ” în duminica romană, păstrând cu fidelitate, indiferent de cost, practica odihnei sabatice, în timpul sâmbătei, adevărata zi a șaptea a săptămânii, timp organizat și stabilit de marele și atotputernicul Dumnezeu creator. Acesta este adevărul care apare în această descriere a „ *rămășiței seminței femeii* ” din acest verset: „ *cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu* ”, cele zece și nu cele nouă; „ *și care păstrează mărturia lui Isus* ”, pentru că nu lasă pe nimeni să le ia de la ei; nici „ *balaurii* ”, nici „ *șerpii* ”. Și această „ *mărturie a lui Isus* ” este cea mai prețioasă, deoarece, conform Apoc. 19:10, „ *mărturia lui Isus este spiritul profeției* ”. Această mărturie profetică este cea care face „ *imposibil ca diavolul să-i înșele pe adevărații aleși* ” ai lui Hristos, Dumnezeul adevărului, așa cum ne învață Matei 24:24: „ *Căci se vor ridica hristoși mincinoși și profeți mincinoși; vor săvârși mari minuni și minuni, până la punctul de a seduce, dacă ar fi posibil, chiar și aleșii* . ”.

O victorie aproape... completă pentru Satana

Versetul 18: „*Și a stat pe nisipul mării*” .

Acest ultim verset ne arată un diavol triumfător care a reușit să aducă cu el, în căderea și condamnarea lui de moarte, **toate instituțiile religioase creștine** pe care le domină și le ține sub autoritatea sa. În Isaia 10:22, Dumnezeu declară: „*Deși poporul tău, Israele, este ca nisipul mării, numai o rămășiță se va întoarce; distrugerea este rezolvată, va face ca justiția să se reverse.* » Astfel, conform acestei profeții, la sfârșitul lumii, numai adventiștii dizidenți, constituind „*rămășița femeii*”, „*Alesul, Mireasa lui Hristos*”, și „*Israelul*” spiritual al lui Dumnezeu, scapă în aceasta. dominație satanică. Îmi amintesc că sub numele de „Adventist”, Duhul definește standardul credinței pentru mântuirea ultimilor aleși selectați din 1843; în 2020, este un comportament religios, dar nu mai este o instituție pe care Dumnezeu a judecat-o, condamnat-o și respins-o („*vărsată*”) în 1994.

Apocalipsa 13: Frații falși ai religiei creștine

Fiara mării – Fiara pământului

Cifra 13 reprezintă pentru idolatrii superstițioși un amul norocos sau un amul de ghinion în funcție de părerile și țările fiecăruia. Aici, în glorioasa Sa Revelație, Dumnezeu ne dezvăluie propriul Său cod numeric, bazat pe numerele de la 1 la 7 și pe diferitele lor combinații. Numărul 13 se obține prin adăugarea numărului „6”, a numărului îngerului Satana și a numărului „7”, numărul lui Dumnezeu și, prin urmare, al religiei legitime, dată Dumnezeului creator în Isus Hristos. Vom găsi astfel în acest capitol „falșii frați ai religiei creștine”, dar adevărați dușmani de moarte ai celor cu adevărat aleși. Acest „*tarsh*” se ascunde în mijlocul „*bobului bun*” sub aparențe religioase înșelătoare pe care acest capitol le demască.

***Prima fiară : care se ridică din mare
dragonului șarpe***

Versetul 1: „ *Atunci am văzut o fiară urcându-se din mare, având zece coarne și șapte capete și pe coarne zece diademe și pe capete. nume de blasfemie* ”

După cum am văzut în studiul Apocalipsei 10, găsim în acest capitol cele două așa-numite „ *fiare* ” creștine ale erei noastre. Prima, „ *care se ridică din mare* ”, ca în Dan. 7:2, se referă la credința catolică și la domnia ei persecutoare de „ *42 de luni* ” profetice sau 1260 de ani reali. Preluând simbolurile imperiilor care îl preced în Dan.7, găsim domnia „ *cornului mic* ” care urma să apară după ce „ *zece coarne* ” și-au primit împărățiile conform Dan.7:24. „ *Tiarele* ” plasate pe „ *zece coarne* ” arată că acest context istoric este vizat. Aici, Roma papală este simbolizată de „ *șapte capete* ” care o caracterizează în mod deosebit într-un dublu sens. Cel mai literal este cel al „ *șapte coline* ” pe care Roma este construită conform Apoc.17:9. Celălalt, mai spiritual, are prioritate; expresia „ *șapte capete* ” denotă sfințirea magistraturii: „ *șapte* ” fiind numărul sfințirii, iar „ *capete* ” desemnând magistratul sau bătrânul în Isa.9:14. Această magistratură superioară este atribuită Romei papale deoarece ia forma unui stat independent, atât civil, cât și religios, al cărui șef este papa. Duhul specifică: „ *și pe capetele lui nume de blasfemie* ”. Cuvântul „ *blasfemie* ” este la singular și trebuie să îl traducem prin: „ *nume de minciuni* ”, după înțelesul cuvântului „ *blasfemie* ”. Isus Hristos atribuie „ *minciuna* ” regimului papal roman. Prin urmare, îi atribuie titlul de „ *tată al minciunii* ” prin care l-a desemnat pe diavolul, Satana însuși în Ioan 8:44: „ **Tu ești din tatăl tău diavolul și vrei să faci dorințele tatălui tău. El a fost un ucigaș de la început și nu stă în adevăr, pentru că nu există adevăr în el. Când rostește o minciună, vorbește din propria inimă; pentru că este un mincinos și tatăl minciunii.** ”

Versetul 2: „ *Fiara pe care am văzut-o era ca un leopard ; picioarele lui erau ca ale unui urs , iar gura lui ca gura unui leu . Balaurul i-a dat puterea lui, tronul său și mare autoritate. »* ”

„ *A patra fiară* ” din Dan.7:7 a spus „ *teribilă, îngrozitoare și extraordinar de puternică* ” primește o descriere mai precisă aici. De fapt, numai ea prezintă criteriile celor trei imperii care l-au precedat încă de la imperiul caldean. El posedă agilitatea „ *leopardului* ” , puterea copleșitoare a „ *ursului* ” și puterea crudă carnivora a „ *leului* ”. În Apocalipsa 12:3, „ *balaurul* ” din versetul 3, unde „ *diademele* ” erau pe „ *șapte capete* ”, reprezenta Roma în faza sa imperială păgână, persecutând primii creștini. Astfel, așa cum „ *cornul mic* ” din Dan. 7:8-24 îi urmează celui din Dan. 8:9, aici papalitatea își primește puterea de la Imperiul Roman; pe care istoria o confirmă prin decretul imperial datorat lui Iustinian I în 533 (scris) și 538 (aplicare). Dar atenție! „ *Balaurul* ” se referă și la „ *diavolul* ” în Apocalipsa 12:9, ceea ce înseamnă că papalitatea își primește puterea, „ *puterea, tronul și marea sa autoritate* ” de la diavolul însuși. Înțelegem de ce Dumnezeu le face pe cele două entități „ *părinți ai minciunii* ” în versetul precedent.

Notă : La nivel militar, Roma papală păstrează forța și puterea formei sale imperiale, deoarece armatele regale europene o servesc și îi satisfac deciziile. După cum ne învață Dan. 8:23 până la 25, puterea sa se bazează pe „ *succesul* ”

vicleniei sale ”, care constă în a pretinde că îl reprezintă pe Dumnezeu pe pământ și, ca atare, a putea deschide sau închide accesul la viața veșnică propusă. Evanghelia lui Hristos: „ *La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi mistuiți, se va ridica un rege obrazător și viclean . Puterea lui va crește, dar nu prin puterea lui ; el va face ravagii incredibile, va reuși în acțiunile sale , îi va distruge pe cei puternici și pe oamenii sfinților. Din cauza prosperității sale și a succesului trucurilor sale , el va avea aroganță în inima lui, va nimici mulți oameni care au trăit în pace și se va ridica împotriva șefului conducătorilor; dar va fi rupt, fără efortul vreunei mâini. »*

La sfârșitul anilor 1260, ateismul Revoluției Franceze a pus capăt puterii sale despotice stabilite încă din 538 .

Versetul 3: „ *Și am văzut unul din capetele lui ca rănit de moarte; dar rana lui muritoare s-a vindecat. Și tot pământul era înfricoșat în spatele fiarei. »*

Niciodată pocăită în toată istoria sa, magistratura papală va trebui să renunțe la puterea de persecutare prin constrângere. Acest lucru se va realiza începând cu 1792, când monarhia, sprijinul său armat, este răsturnată și decapitată de ateismul francez. După cum a fost anunțat în Apocalipsa 2:22, acest „ *mare necaz* ” ateu vrea să distrugă puterea religioasă romană a „ *femei Izabela* ” și ținta ei sunt „ *cei care comit adulter cu ea* ”; monarhi, monarhiști și preoți catolici. Așa trebuie să fi fost „ *parcă rănită de moarte* ”. Dar din motive oportuniste, împăratul Napoleon I l-a ^{reînființat} în 1801 în numele Concordatului său. Nu va mai persecuta niciodată direct. Dar puterea sa seducătoare va continua pentru mulțimi de credincioși catolici care toți vor crede în minciunile și pretențiile ei până la întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos: „ *Și tot pământul era admirat în spatele fiarei* ”. „ *Întregul pământ a urmat fiarei* ”, iar acest cuvânt *pământ* , într-un dublu sens, se referă la planetă, dar și la credința protestantă reformată care a venit din ea. Alianța ecumenică (= pământească, în greacă) făcută de atunci confirmă acest anunț. Dacă Duhul ar fi vrut să exprime acest mesaj într-un limbaj clar, am citi: „ întreaga religie protestantă a urmat religie catolică intolerantă . Această afirmație va fi confirmată de studiul celei de-a doua „ *fiare* ” care de data aceasta „ *se sus de pe pământ* ” în versetul 11 al acestui capitol 13.

Versetul 4: „ *Și s-au închinat balaurului, pentru că el dăduse putere fiarei; s-au închinat fiarei, zicând: Cine este ca fiara și cine poate lupta împotriva ei? »*

Desemnând atât Roma imperială, cât și Satana, conform Apoc. 12:9, *balaurul*, deci *diavolul* însuși, este *venerat* de cei care cinstesc regimul papal; aceasta ca urmare și în deplină ignoranță, deoarece el este cel care „ *și- a dat puterea fiarei* ”. Astfel, „ *succesul întreprinderii* ” papal profetizat în Dan.8:24 este confirmat de istorie. Ea domnește deasupra regilor prin puterea ei religioasă, într-o manieră absolută, de mult timp necontestat. Ea atribuie pământuri și onoruri cu titluri celor care o slujesc pentru a le răsplăti, după cum putem citi în Dan. 11:39: „ *Cu zeul străin va acționa împotriva locurilor întărite; și îi va umple de cinste pe cei care îl recunosc, îi va pune stăpâni peste mulți, le va împărți pământuri ca răsplată .” Lucrul s-a realizat literalmente într-un mod binecunoscut când papa Alexandru al VI-lea Borgia (asasin notoriu) a împărțit pământul în 1494 și a alocat Portugaliei, punctul avansat de est al Braziliei și Indiei, și Spaniei, restul*

noului descoperit. terenuri. Duhul insistă. **Alesul lui Isus Hristos trebuie să fie pe deplin convins că credința catolică este diabolică și că toate acțiunile sale agresive sau umaniste sunt conduse de Satana, adversarul lui Dumnezeu și aleșilor.** Acest accent este justificat deoarece el profetizează în Dan.8:25, „ *succesul întreprinderilor sale și succesul vicleniei sale* ”. Autoritatea sa religioasă recunoscută de regi, de cei puternici și de popoarele creștine din Europa îi conferă un prestigiu bazat pe încredere, deci în realitate extrem de fragilă. Dar când Dumnezeu și diavolul se unesc pentru acțiuni punitive, mulțimile, masele umane de oameni urmează cu ascultare calea falsă trasată și mai presus de toate, impusă. Pe pământ, puterea cere putere, pentru că oamenilor le place să se simtă puternici, iar în acest domeniu, regimul papal, care pretinde că îl reprezintă pe Dumnezeu, este un maestru al genului. Ca și în Apocalipsa 6, tema pune o întrebare: „ *Cine este ca fiara și cine poate lupta împotriva ei?* ”. Capitolele 11 și 12 au dat răspunsul: Dumnezeu în Hristos care va da naștere în 1793 ateismului revoluționar francez care îl va înghiți într-o baie de sânge. Dar până la apariția acestei „ *sabii răzbunătoare* ” (rol atribuit celei de-a 4-a ^{pedepse} din Lev.26:25), protestanții înarmați o luptau deja, fără să o poată învinge însă. Bărbați, protestanți, francezi și germani și anglicani, toți la fel de duri ca ea, se vor lupta cu ea din ^{secolul al XVI-lea}, returnându-i loviturile de moarte, pentru că credința lor este mai presus de toate, politică.

Versetul 5: „ *Și i s-a dat o gură care spunea cuvinte arogante și hule; și i s-a dat putere să acționeze timp de patruzeci și două de luni.* »

Aceste cuvinte sunt identice cu cele pe care le citim în Dan. 7:8 care se referă la „ *cornul mic* ” papal roman care se ridică după „ *cele zece coarne* ” ale regatelor europene. Aici găsim „ *arogața* ” lui, dar aici Duhul adaugă „ *hule* ” sau false pretenții și minciuni religioase pe care a fost construit „ *succesul său* ”. Dumnezeu își confirmă domnia de „ *1260* ” de ani efectivi, prezentată în forma profetică biblică „ *patruzeci și două de luni* ”, conform codului „ *o zi pentru un an* ” din Eze.4:5-6.

Versetul 6: „ *Și ea și-a deschis gura să rostească hule împotriva lui Dumnezeu , să huleze Numele Lui și cortul Lui și pe cei ce locuiesc în ceruri.* »

Trebuie să atrag aici atenția asupra sensului comun pe care omenirea îl dă cuvântului „ *blasfemie* ” sau insultă. Această concepție este înșelătoare pentru că desemnarea minciunilor, „ *hulele* ” nu capătă deloc aspectul de insultă, iar în ceea ce privește cele pe care Dumnezeu le impută Romei papale, ele au, dimpotrivă, înfățișarea unei sfințeni false și înșelătoare.

Gura papală „ *proferă blasfemii împotriva lui Dumnezeu* ”; care îi confirmă identitatea în Dan.11:36 unde citim: „ *Împăratul va face ce vrea; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți zeii și va spune lucruri incredibile împotriva Dumnezeului zeilor ; va prospera până când mânia va fi desăvârșită, căci ceea ce este hotărât se va împlini.* » Duhul impută regimului papal minciuni, sau „ *blasfemii* ”, care caracterizează toate doctrinele sale religioase; „ *Împotriva lui Dumnezeu, pentru a huli numele Lui* ”, ea ia numele lui Dumnezeu în zadar, îi distorsionează caracterul, atribuindu-i acțiunile diabolice ucigașe; „ *Cortul său* ”, adică sanctuarul Său spiritual care este Adunarea Lui, Aleșii Săi; „ *și cei ce locuiesc în rai* ”, pentru că prezintă raiul și locuitorii săi în felul ei înșelător,

evocând în dogmele sale, iadurile cerești, o moștenire a grecilor care le-au așezat sub pământ, paradis și purgatoriu. „*Locuitorii raiului*”, curați și sfinți, suferă și sunt indignați de faptul că modelul de răutate și cruzime inspirat oamenilor de tabăra demonică pământească le este atribuit pe nedrept.

Versetul 7: „*Și i s-a dat să facă război împotriva sfinților și să-i biruie. Și i s-a dat autoritate peste fiecare seminție, popor, limbă și națiune.* »

Acest verset confirmă mesajul din Dan.7:21: „*Am văzut acest corn făcând război împotriva sfinților și biruind asupra lor*”. Creștinismul european și global este într-adevăr ținta, deoarece credința romano-catolică a fost impusă tuturor popoarelor europene compuse, de fapt, din „*triburi, popoare, limbi și națiuni*” care erau independente din punct de vedere civil. „Autoritatea ei *asupra oricărei seminție, popor, limbă și națiune*” confirmă imaginea ei ca „*desfrânata Babilonul cel mare*”, din Apoc. 17:1, care o prezintă „*șezând pe multe ape*”; „*ape*” care simbolizează „*popoare, mulțimi, națiuni și limbi*” conform Apoc.17:15. Putem remarca, cu interes, absența cuvântului „*trib*” în acest capitol 17. Motivul este contextul final al erei vizate care privește Europa și creștinismul occidental în care forma tribală a fost înlocuită cu diferitele forme naționale.

Pe de altă parte, în contextul începutului instaurării regimului papal, populațiile europene erau organizate în mod esențial în „*triburi*” precum Galia romană, dezbinată și împărțită de diferite „*limbi*” și dialecte. Cronologic, Europa a fost populată de „*triburi*”, apoi de „*popoare*” supuse regilor și, în cele din urmă, odată cu ^{secolul al XVIII-lea, de} „*națiuni*” republicane, precum Statele Unite ale Americii de Nord, care constituie rezultatul său important. Constituția „poporului” se datorează supunerii față de regimul papal roman, pentru că el este cel care recunoaște și stabilește autoritatea regilor Europei creștine, de la Clovis, primul rege al ^{francilor}.

Versetul 8: „*Și toți locuitorii pământului se vor închina Lui, al cărui nume nu a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat.*” »

În timpul sfârșitului, unde simbolul „*pământ*” desemnează credința protestantă, acest mesaj capătă un sens precis: toți protestanții se vor închina credinței catolice; toți, cu excepția aleșilor cărora Duhul le dă subtil această definiție: „*cei al căror nume nu a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost junghiat.* » Și vă reamintesc aici, reprezentanții săi aleși sunt „*cetățenii împărăției cerurilor*” spre deosebire de rebelii care sunt „*locuitorii pământului*”. Faptele mărturisesc adevărul acestui anunț profetic formulat de Duhul lui Dumnezeu. Pentru că încă de la începutul Reformei, cu excepția cazului lui Pierre Valdo din 1170, protestanții au adorat credința catolică cinstindu-i „Duminică” moștenită de la împăratul păgân Constantin 1 din 7 martie 321. Această acuzație pregătește ^{tematica} a doua „*fiară*” prezentată în versetul 11.

Versetul 9: „*Dacă are cineva urechi, să audă!*” »

Cel care are „*urechea*” discernământului deschisă de Dumnezeu va înțelege mesajul propus de Duhul.

Anunțul pedepsei executate de sabia răzbunătoare a ateismului național francez

Versetul 10: „ *Dacă va duce cineva în robie, va merge în robie; dacă cineva ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabia. Aceasta este perseverența și credința sfinților.* »

Iisus Hristos își amintește de docilitatea pașnică pe care o cere aleșilor Săi în orice moment. La fel ca primii martiri, aleșii crudei domnii papale trebuie să accepte soarta pe care Dumnezeu le-a pregătit-o. Dar el anunță care va fi dreptatea lui care va pedepsi în timp util, exigențele religioase ale regilor și papilor, precum și ale clerului lor. După ce i-au „ *condus* ” pe aleșii în captivitate, ei înșiși vor merge în închisorile revoluționarilor francezi. Și după ce i-au „ *ucis cu sabia* ” pe aleșii pe care Iisus i-a iubit, ei înșiși vor fi uciși de „ *sabia* ” răzbunătoare a lui Dumnezeu al cărei rol va fi îndeplinit de ghilotina acelorași revoluționari francezi. Prin Revoluția Franceză, Dumnezeu va răspunde dorinței de **răzbunare** exprimată de sângele martirilor din Apocalipsa 6:10: „ *Ei au strigat cu glas tare, zicând: Cât de mult, Sfinte și adevărat Stăpâne, amânați să judecăm și să ne răzbunăm pentru sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?* ”. Iar ghilotina revoluționară va „ *locui cu moartea pe copiii catolici* ” ai monarhiei și a clericului roman papal, așa cum a fost anunțat în Apocalipsa 2:22. Dar printre victimele ei vom găsi și protestanți ipocriți care au confundat credința cu opiniile politice civile și și-au apărât, „ *sabia* ” în mână, opiniile personale și moștenirea lor religioasă și materială. Acest comportament a fost cel al lui Ioan Calvin și al colaboratorilor săi siniști și sângeși din Geneva. Evocând acțiunile realizate în 1793 și 1794, profeția ne aduce în contextul lungii păci religioase stabilite pentru cei „150” de ani profețiți de „cinci luni” profetice din *Apoc.9 :5-10*. Dar după 1994, sfârșitul acestei perioade, din 1995, a fost restabilit dreptul *de a „ucide* ” din motive religioase. Inamicul potențial devine atunci în mod clar religia islamică până la extinderea ei războinică care va duce la „Al Treilea Război Mondial” între 2021 și 2029. Cu puțin timp înainte de întoarcerea lui Hristos așteptată pentru primăvara anului 2030, va apărea a doua „fiară” . în acest capitol 13.

A doua fiară: care se ridică de pe pământ

Ultima rezistență a Mielului-Dragon

Versetul 11: „ *Atunci am văzut ieșind din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și care vorbea ca un balaur.* »

Cheia pentru identificarea cuvântului „ *pământ* ” se găsește în Geneza 1:9-10: „ *Dumnezeu a spus: Apele care sunt sub cer să se adune într-un singur loc și să apară uscatul. Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar masa de apă a numit-o mare. Dumnezeu a văzut că este bine.* »

Așadar, așa cum „ *pământul* ” uscat a ieșit din „ *mare* ” în a doua zi a creației pământeste, tot așa și această a doua „ *fiară* ” a ieșit din prima. Această primă „ *fiară* ” care desemnează religia catolică, a doua, care iese din ea, se referă la religia protestantă, adică la biserica reformată. Această revelație surprinzătoare nu trebuie să ne mai surprindă, întrucât studiile capitolelor precedente ne-au dezvăluit, în mod complementar, statutul spiritual pe care Dumnezeu îl acordă în judecata sa divină acestei religii protestante care, după perioada numită „Tiatira”, nu a fost de acord cu finalizarea Reformei întreprinse. Cu toate acestea, această finalizare a fost cerută de decretul din Dan. 8:14, căruia ea îi datorează mesajul lui

Dumnezeu din Apocalipsa 3:1: „*Se spune că ești în viață; și ești mort .*” Această moarte spirituală o aruncă în mâinile diavolului care o pregătește prin inspirația sa pentru „*bătălia lui Armaghedon*”, din Apoc. 16:16, a ultimului ceas al păcatului pământesc. Tocmai în ceasul acestui ultim test de credință, profețit în mesajul adresat slujitorilor ei adventiști la acea vreme din *Philadelphia*, va lua inițiative intolerante care o vor face „*fiara care se ridică de pe pământ*”. Ea are „*două coarne*” pe care următorul versetul 12 le va justifica și identifica. Căci unite în alianța ecumenică, religiile protestantă și catolică sunt unite în lupta lor împotriva zilei de odihnă sfințită de Dumnezeu în ziua a șaptea autentică a săptămânii; sâmbăta sau Sabatul evreilor, dar și a lui Adam, Noe, Moise și Iisus Hristos care nu au pus-o la îndoială în timpul slujirii și a învățaturii sale pe pământ, deoarece acuzațiile de încălcare a Sabatului aduse lui Isus de către evreii răzvrățiți erau nefondate și nejustificate. Făcând intenționat miracole în Sabat, motivația lui a fost să redefinească adevăratul concept al lui Dumnezeu despre odihna Sabatului. Aceste două religii, care pretind mântuirea obținută de „*mielul care ridică păcatele lumii*”, merită bine, pentru criteriile lor descriptive, imaginea unui „*miel care vorbește ca balaurul*”. Pentru că susținând intoleranța față de observatorii Sabatului pe care vor ajunge până la a-i condamna la moarte, este într-adevăr războiul deschis, strategia „*balaurului*”, care reapare.

Versetul 12: „*Ea a exercitat toată autoritatea primei fiare în prezența ei și a făcut pământul și locuitorii ei să se închine primei fiare, a cărei rană de moarte fusese vindecată.* »

Asistăm la un fel de ștafetă, credința catolică nu mai domină, dar fosta ei autoritate este dată religiei protestante. Aceasta, pentru că această religie protestantă este oficial cea a celei mai puternice țări de pe pământ: Statele Unite ale Americii de Nord sau SUA. Fuziunea dintre religiile protestante europene și americane a fost deja realizată, inclusiv chiar și instituția adventistă din ziua a șaptea, din 1995. Noile „*Babel*” ale pământului sunt forțate în amestecuri religioase, deoarece sunt construite prin primirea imigranților de diferite confesiuni religioase. Dacă oamenii găsesc aceste lucruri normale, din cauza minții lor superficiale și a dezinteresului lor religios, la rândul lui, Dumnezeu creator care nu se schimbă, nici nu se răzgândește și pedepsește această neascultare care ignoră lecțiile sale istorice mărturisite în Biblie. Apărând la rândul său, duminica romană a primei zile, ziua de odihnă stabilită de Constantin I și a doua „*fiară*” protestantă „*a făcut închinarea primei fiare catolice*”, care a recunoscut-o ca statut religios oficial și i-a dat numele. „*Duminica*” induce în eroare. Duhul ne amintește că această ultimă alianță între protestanți și catolici a fost făcută posibilă deoarece „*răna de moarte*” provocată de „*fiara care urcă din abis*” a fost „*vindecată*”. Îl cheamă înapoi pentru că a doua fiară nu va avea această șansă de a fi vindecată. Va fi distrusă de venirea glorioasă a lui Isus Hristos.

Versetul 13: „*Ea a făcut minuni mari, făcând chiar să coboare foc din cer pe pământ înaintea oamenilor.* »

De la victoria sa împotriva Japoniei în 1945, America protestantă a devenit prima putere nucleară de pe pământ. Tehnologia sa foarte înaltă este în mod constant imitată, dar niciodată egalată; este întotdeauna cu un pas înaintea

concurenților sau adversarilor săi. Acest primat va fi confirmat în contextul „Al Treilea Război Mondial” unde, conform Dan.11:44, își va distruge inamicul, Rusia, țara „regelui nordului” în această profeție. Prestigiul lui va fi atunci imens, iar supraviețuitorii conflictului, uluiți și admiratori, îi vor încredința viața și îi vor recunoaște autoritatea asupra întregii vieți omenești. „*Focul din cer*” i-a aparținut numai lui Dumnezeu, dar din 1945, America îl posedă și îl controlează. Îi datorează victoria ei și tot prestigiul ei actual, care va crește și mai mult odată cu victoria ei în viitorul război nuclear.

Versetul 14: „*Și ea i-a înșelat pe cei care locuiesc pe pământ prin semnele pe care i s-a dat să le facă în prezența fiarei, spunând celor care locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care avea rana de sabie. și care a trăit.* »

Prodiile ” tehnice realizate sunt nenumărate. „*Locuitorii pământului* ” au devenit dependenți de toate invențiile sale care le absorb viețile și gândurile. Atâta timp cât America nu le cere să se lipsească de aceste gadgeturi care le ocupă sufletul, precum dependenții de droguri, „oamenii *pământului* ” sunt gata să legitimizeze intoleranța religioasă față de un „grup foarte mic”, „*rămășița femeii*”. ” din Apocalipsa 12:17. „... *a face o imagine a fiarei* ” implică copierea acțiunilor religiei catolice și reproducerea lor sub autoritatea protestantă. Această revenire la asprimea minții se va baza pe două acțiuni. „*Supraviețuitorii* ” vor fi supraviețuit unor acte oribile de război, iar Dumnezeu îi va lovi continuu și treptat cu „*cele șapte ultime plăgi ale mâniei Sale*”, descrise în Apocalipsa 16.

Decretul morții de duminică

Versetul 15: „*Și i s-a dat să facă chipul fiarei să prindă viață, ca chipul fiarei să vorbească și toți cei care nu se vor închina chipului fiarei să fie uciși...* »

Planul diavolului, inspirat de Dumnezeu, se va contura și se va împlini. Duhul dezvăluie forma măsurii extreme care va fi luată în a șasea dintre „cele șapte plăgi din urmă”. Prin decret oficial acceptat de toți rebelii supraviețuitori de pe pământ, se va decide ca la o dată cuprinsă între începutul primăverii și 3 aprilie 2030, ultimii adventiști care păzesc Sabatul zilei a șaptea rămași să fie uciși. În mod logic, această dată marchează anul revenirii în slavă a lui Isus Hristos. Primăvara acestui an 2030 este neapărat momentul în care el intervine pentru a împiedica realizarea dezastruoasă a proiectului rebelilor împotriva aleșilor săi pe care vine să-i salveze „scurtând zilele” „marelui necaz” a *acestora* (Mat.24 : 22).

Versetul 16: „*Și ea a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și sclavi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte.* ”

Măsura adoptată împarte supraviețuitorii epocii în două tabere. Cea a rebelilor este identificată prin „*un semn*” de autoritate umană care desemnează „Duminică” catolică, străvechea „zi a soarelui necucerit” impusă de unul dintre închinătorii săi, împăratul roman Constantin I, încă din 7 martie ³²¹. „*Semnul*” este primit „*pe mână*”, deoarece constituie o „lucrare” umană pe care Isus o judecă și o condamnă. De asemenea, este primită „*pe frunte*”, ceea ce simbolizează voința personală a fiecărei creaturi umane a cărei responsabilitate este astfel total angajată sub justa judecată a Dumnezeului creator. Pentru a autentifica din Biblie această interpretare a simbolismului „*mâni*” și „*frunți*”,

există acest verset din Deut.6:8, unde Dumnezeu spune despre poruncile Sale: „*Le vei lega ca semn pe mâinile tale . și vor fi ca niște frontulețe între ochii tăi.* »

Represalile anterioare

Versetul 17: „*și că nimeni nu putea cumpăra sau vinde fără a avea semnul, numele fiarei sau numărul numelui ei.* »

În spatele acestui cuvânt „*persoană*” se află tabăra sfinților adventiști care au rămas credincioși Sabatului sfințit de Dumnezeu. Pentru că refuzând să onoreze „*semnul*”, duminică, a restului primei zile păgâne, ei sunt dați deoparte. Inițial, aceștia au fost victimele unui „boicot” binecunoscut în măsurile americane împotriva oponenților care le-au rezistat. Pentru a avea dreptul la comerț, trebuie să onoreze „*marca*”, duminică, care îi privește pe protestanți, „*numele fiarei*”, „*vicarul Fiului lui Dumnezeu*”, care îi privește pe catolici, sau „*numărul fiarei sale*”. *nume*”, sau numărul 666.

Versetul 18: „*Aceasta este înțelepciunea. Cel ce are pricepere să calculeze numărul fiarei. Căci este numărul unui om și numărul lui este șase sute șazeci și șase.* »

Înțelepciunea umană nu este suficientă pentru a înțelege mesajul Duhului lui Dumnezeu. Trebuie să fie moștenit de la el, ca și cazul lui Solomon a cărui înțelepciune a depășit-o pe cea a tuturor oamenilor și și-a făcut reputația pe tot pământul cunoscut. Înainte de adoptarea cifrelor arabe, printre evrei, greci și romani, literele alfabetului lor aveau și valoare de cifră, astfel încât adăugarea valorilor literelor care alcătuiesc un cuvânt determină numărul acestuia. O obținem printr-un „calcul” așa cum specifică versetul. „... *numărul numelui său*” este „*666*”, adică *numărul* obținut prin adăugarea valorii numerice a literelor romane cuprinse în numele său latin „VICARIVS FILII DEI”; ceva demonstrat în studiul capitolului 10. Acest nume constituie în sine cea mai mare „*blasfemie*” sau „*minciună*” dintre pretențiile sale, pentru că în niciun fel Isus nu și-a dat „înlocuire”, adică cuvântul „*vicar*”.

Apocalipsa 14: Timpul adventismului de ziua a șaptea

Mesajele celor trei îngeri – recolta – recolta

Acesta este un capitol care vizează perioada cuprinsă între 1843 și 2030.

În 1843, utilizarea specială a profeției din Dan. 8:14 i-a determinat pe „advențiști” să aștepte întoarcerea lui Isus Hristos fixată pentru primăvara acelei date. Acesta este începutul unei succesiuni de teste de credință în care interesul pentru spiritul profeției, și anume „*mărturia lui Isus*” conform Apoc. 19:10, va fi demonstrat individual de către creștinii care pretind că sunt ai mântuirii lui Isus. Hristos sub mai multe etichete religioase. „**Lucrările**” demonstrate singure permit selectarea sau nu. Aceste lucrări pot fi rezumate în două opțiuni posibile: acceptarea sau refuzul luminii primite și cerințele ei divine.

În 1844, după o nouă așteptare stabilită pentru toamna lui 1844, Isus își va conduce aleșii selectați spre o misiune de finalizare a lucrării Reformei, care începe cu restaurarea practicii Sabatului sfințit de Dumnezeu de la crearea lumii. . Acesta este cel mai important subiect al „*sfințeniei*” care este „*îndreptățit*” din 1844, când această încălcare a fost adusă la cunoștința slujitorilor săi. Această traducere a lui Dan.8:14, tradusă până la lucrarea mea ca: „*două mii trei sute seara dimineața și sanctuarul va fi curățit*”, este în mod autentic, în conformitate cu textul ebraic original: „*două mii trei sute seara dimineața și sfințenia va fi justificată*” . Toată lumea poate descoperi că încălcarea Sabatului divin din anul 321 este însoțită de numeroase alte abandonuri ale adevărilor doctrinare stabilite de Dumnezeu pe vremea apostolilor. După 1260 de ani de domnie mincinoasă, succesori distructivi ai credinței, paparia a lăsat în doctrina protestantă multe minciuni insuportabile pentru Dumnezeul adevărului. Iată de ce, în acest capitol 14, Duhul prezintă trei teme principale care sunt, succesiv: misiunea sau mesajul adventist al „*trei îngeri*”; „*secerișul*” de la sfârșitul lumii, sortarea și răpirea celor aleși; „*Recolta de struguri*” a strugurilor mâniei, pedeapsa finală a păstorilor mincinoși, falși profesori religioși ai creștinismului.

Învățat din 1844 să-i protejeze pe aleși de mânia divină, ultimul test este rezervat sfârșitului extrem al timpului dat omenirii pentru a se poziționa între voința divină revelată și cererea umană rebelă căzută în apostazie cea mai totală. Dar, alegerea făcută are consecințe pentru toți cei care au murit din 1844. Numai aleșii luminați și credincioși „*mor în Domnul*” conform învățăturii versetului 13 unde sunt declarați „*fericiți*”, adică beneficiari ai harului lui Hristos, cu toată

binecuvântarea sa confirmată deja în mesajul adresat îngerului din „*Filadelfia*” care îi privește, pentru că nu este suficient să fii botezat „adventist” pentru a fi considerat, de către Dumnezeu, ca un ales.

Dacă detaliile abandonurilor rămân de descoperit, pe de altă parte, punctele esențiale sunt subliniate și rezumate de Spirit sub forma „mesajelor celor trei îngeri” din versetele 7 la 11. Aceste mesaje se succed în succesiunea de consecințe.

Îmi amintesc aici, după nota de pe coperta de la pagina 2 a acestei lucrări, aceste trei mesaje evidențiază trei mesaje deja revelate în imagini simbolice în cartea lui Daniel din Dan.7 și 8. Reamintirea lor, în acest capitol 14 din Apocalipsa, subliniază și confirmă importanța extremă pe care le acordă Dumnezeu.

Advențiștii răscumpărați învingători

Versetul 1: „*M-am uitat și iată, Mielul stătea pe muntele Sionului, și cu el o sută patruzeci și patru de mii [de oameni], care aveau scrise pe frunte numele Lui și numele Tatălui Său.* »

„*Muntele Sion*” se referă la locul din Israel unde a fost construit Ierusalimul. Simbolizează speranța mântuirii și forma pe care o va lua această mântuire la sfârșitul încercărilor credinței pământești și cerești. Acest proiect va fi pe deplin realizat la reînnoirea tuturor lucrurilor, referitoare *la pământ și cer*, conform Apoc.21:1. „*Cei 144.000 de [oameni]*” simbolizează aleșii lui Hristos selectați între 1843 și 2030, și anume creștinii adventisti testați, dovediți și aprobați de Isus Hristos a căror judecată se aplică colectiv și individual. Judecata colectiva judeca institutia, iar judecata individuala priveste fiecare creatura. „*Cei 144.000 [oameni]*” reprezintă aleșii aleși de Isus Hristos dintre adepții credinței adventiste. Acest număr este strict simbolic, iar numărul real al celor selectați este un secret cunoscut și păzit de Dumnezeu. Putem înțelege motivul selecției lor din definiția imaginii propuse. „*Pe frunțile lor*”, simbol al voinței și gândurilor lor, sunt înscrise „*numele mielului*”, Isus și „*cel al Tatălui Său*”, Dumnezeu revelat în vechea alianță. Aceasta înseamnă că ei au găsit și au reprodus chipul lui Dumnezeu pe care Dumnezeu creator o dăduse primului om înainte de păcat, când l-a format și i-a dat viață; iar această imagine este cea a personajului său. Ele constituie rodul pe care Dumnezeu a vrut să-l obțină prin răscumpărarea în Isus Hristos a păcatelor singurilor Săi aleși credincioși. Se pare că pe fruntea aleșilor aleși, fie, în spiritul lor, gândul și voința lor se găsesc, pecetea lui Dumnezeu din Apoc.7:3, fie Sabatul poruncii a patra a Decalogului și caracterul inseparabil. a mielului Isus Hristos și a revelației sale în vechiul legământ ca Tată, Dumnezeu creator. Astfel, adevărata credință creștină nu se opune normelor religioase atașate Fiului și Tatălui așa cum pretind adepții Duminicii romane, dacă nu în cuvinte, cel puțin în acțiune.

Versetul 2: „*Și am auzit un glas din cer, ca zgomotul multor ape, ca zgomotul unui tunet mare; iar glasul pe care l-am auzit era ca al harpiștilor care cântau la harpele lor.* »

Personajele contradictorii menționate în acest verset sunt în realitate complementare. „*Apele mari*” simbolizează o mulțime de creaturi vii care, atunci când se exprimă, capătă aspectul unui „*tunet mare*”. Dimpotrivă, prin chipul „

harpei ”, Dumnezeu dezvăluie armonia perfectă care unește faptele sale biruitoare.

Versetul 3: „*Și au cântat o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea învăța cântecul, în afară de o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ.*»

Dumnezeu confirmă și subliniază aici sfințirea foarte înaltă a credinței „adventiste” stabilită începând cu 1843-44. Reprezentanții săi aleși se disting de alte grupuri simbolizate; „*tronul, cele patru făpturi vii și bătrânii* ”; acesta din urmă desemnând pe toți cei răscumpărați din experiența trăită pe pământ. Dar Revelația divină numită Revelație vizează doar cele două mii de ani de credință creștină pe care decretul din Dan.8:14 îi separă în două faze succesive. Până în 1843-1844, aleșii erau simbolizați de 12 „*bătrâni* ” din cei „*24* ” citați în Apoc.4:4. Ceilalți 12 „*bătrâni* ” sunt „*12 triburi* ” adventiste „*pecetluite* ” în Apoc.7:3-8 din 1843-44.

Versetul 4: „*Aceștia sunt cei care nu s-au spurcat cu femeii, căci sunt fecioare; ei urmează mielul oriunde merge. Ei au fost răscumpărați dintre oameni, ca primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel;* »

Cuvintele acestui verset se aplică numai în sens spiritual; cuvântul „*femeii* ” desemnând bisericile creștine care au căzut în apostazie încă de la origine, cum ar fi credința romano-catolică, sau din 1843-44, pentru credința protestantă și, din 1994, pentru credința instituțională adventistă. „*Pângărirea* ” menționată vizează păcatul care rezultă din încălcarea Legii divine și a căruia „*plată este moartea* ”, conform Rom.6:23. Pentru a-i salva de practica păcatului, Isus Hristos a sfințit, în afară de simbolicii „*144.000 de [oameni]* ”. „*Fecioria* ” lor este de asemenea spirituală și le desemnează ca ființe „pure” a căror dreptate a fost albită de sângele vărsat de Isus Hristos în numele lor. Moștenitori ai păcatului și pângăririi lui, ca toți urmașii lui Adam și ai Evei, credința lor recunoscută de Isus Hristos i-a „purificat” perfect. Dar pentru ca această credință să fie recunoscută efectiv de Isus Hristos, această purificare trebuie să fie reală și concretizată în „*lucrările* ” lor. Aceasta implică, prin urmare, abandonarea păcatelor moștenite de la falsele religii creștine sau evreiești sau, mai larg, monoteiste. Și în revelația sa profetică, Dumnezeu vizează în mod deosebit nerespectarea ordinii de timp pe care a stabilit-o din prima săptămână a creării pământului și a sistemului său ceresc.

În spatele imaginii „*cântarea unui cântec nou* ” se află o experiență specifică trăită doar de cei „*144.000 de [oameni]* ” sigilați. După „*cântarea lui Moise* ” care a celebrat ieșirea glorioasă din Egipt, simbol al păcatului, „*cântarea* ” celor „*144.000* ” aleși sărbătorește eliberarea lor de păcat pentru că au ascultat decretul lui Dan. 8:14 și au colaborat la realizarea lor. sfințirea dorită și chiar cerută de Dumnezeu încă din 1843-44. La această dată, o viziune cerească a amintit de purificarea păcatelor realizate pe crucea Golgotei prin moartea lui Isus Hristos. Acest mesaj a constituit atât un reproș, cât și o învățătură pe care Dumnezeu a prezentat-o unui tip de credincios protestant care era moștenitor al Duminicii romane și al altor păcate ale sale mincinoase. În tipologia riturilor ebraice, această „*curățire a păcatelor* ” era o sărbătoare religioasă din toamnă, în timpul căreia sângele țapului ucis era adus în locul cel mai sfânt de pe scaunul

milei așezat în acest loc inaccesibil și interzis pentru restul an. perioada anului. Sângele acestui țap, imagine simbolică a păcatului, a profetit sângele lui Iisus Hristos care devenise el însuși purtătorul păcatelor aleșilor săi pentru a ispăși în locul lor pedeapsa pe care o merită; Isus însuși a fost făcut păcat. În această ceremonie, țapul reprezintă păcatul și nu Hristosul care îl poartă. La această mișcare fizică a marelui preot de la sfântul lăcaș autorizat la cel preasfânt interzis pentru restul anului face aluzie acest verset când spune: „ei urmează mielul *oriunde merge* ”. Reamintind această scenă în viziunea din 23 octombrie 1844, Duhul lui Hristos le-a amintit moștenitorilor săi inconștienți aleși de falsitățile doctrinare, de interzicerea păcatului. Astfel, din 1844, păcatul de origine voluntară practicat, care este cazul Duminicii romane, face imposibilă relația cu Dumnezeu, iar păcatul abandonat permite extinderea acestei relații care îl conduce pe alesul în cauză la deplinătatea sfințirii sale prin receptarea, înțelegerea și punerea în acțiune a adevărului divin revelat.

Fiind considerate „*primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel*”, ele constituie cel mai bun lucru pe care Dumnezeu l-a găsit în alegerea Sa aleșilor pământești. În riturile ebraice, „*primile roade*” erau declarate „*sfinte*”. Ofertele din aceste prime fructe animale sau vegetale erau rezervate lui Dumnezeu pentru a-l onora și pentru a marca recunoștința umană față de bunătatea și mărima sa. Un alt motiv, de fapt pentru „*primile sfinte*”, este primirea lor a luminii divine revelate lor în întregime pentru că trăiesc în timpul sfârșitului în care lumina revelată atinge apogeul ei, apogeul ei spiritual.

Versetul 5: „*și nu s-a găsit nicio minciună în gura lor, căci sunt fără prihană.* »

Cel cu adevărat ales, cel născut din adevăr prin noua naștere, nu poate decât să urască „*minciuna*” în care nu găsește nicio plăcere. Minciuna este detestabilă pentru că nu aduce decât consecințe dăunătoare și îi face pe oameni buni să sufere. Cel care crede în „*minciună*” experimentează atunci durerea dezamăgirii, amărăciunea de a fi înșelat. Nimeni ales de Hristos nu se poate bucura să-și seducă și să-și înșele semenii. Pe de altă parte, adevărul liniștește, construiește pozitiv relații cu adevărații frați, dar mai presus de toate, în primul rând, cu Dumnezeu creatorul și răscumpărătorul mântuirii noastre care pretinde și înalță numele său ca „Dumnezeu al adevărului”. Astfel, nemaipracticând păcatul doctrinar, ascultând de adevărul revelat, aleșii sunt judecați „*necontestabil*” de Dumnezeul adevărului însuși.

Mesaj de la primul înger

Versetul 6: „*Am văzut un alt înger zburând prin mijlocul cerului, având o Evanghelie veșnică, ca să o propovăduiască celor care locuiesc pe pământ, fiecărui neam, fiecărei seminții, fiecărei limbi și fiecărui popor.* »

„*Un alt înger*” sau un alt mesager proclamă o lumină divină deplină simbolizată de „*mijlocul cerului*” sau zenitul soarelui. Această lumină este legată de „*Evanghelia*” sau „*vestea bună*” a mântuirii adusă de Isus Hristos. Se numește „*etern*”, deoarece mesajul său este autentic și nu variază în timp. În acest fel, Dumnezeu o certifică ca fiind conformă cu ceea ce a fost învățat apostolilor lui Isus Hristos. Această întoarcere la adevăr a venit din 1843 după

numeroasele distorsiuni moștenite de la credința romano-catolică. Proclamația este universală prin analogie cu mesajul prezentat în Daniel 12:12, care dezvăluie binecuvântarea divină a lucrării adventiste. „ *Evanghelia veșnică* ” este menționată aici sub aspectul adevăratului rod al credinței, ca urmare a cerinței divine revelate prin decretul din Daniel 8:14. Interesul pentru cuvântul profetic este un fruct legitim al normei de „ *Evanghelia veșnică* ”.

Versetul 7: „ *El a zis cu glas tare: Teme-te de Dumnezeu și dă-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.* »

În versetul 7, primul înger denunță călcarea Sabatului care slăvește, în decalogul divin, slava Dumnezeului creator. El a cerut astfel restaurarea sa din octombrie 1844, dar a dat vina pe protestanți încă din primăvara lui 1843.

Mesaj de la al doilea înger

Versetul 8: „ *Și a urmat altul, un al doilea înger, zicând: Babilonul cel mare a căzut, ea a făcut să bea toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.* »

În versetul 8, al doilea înger dezvăluie enorma vinovăție a Bisericii Romano-Papale Catolice care a sedus și a înșelat oamenii prin redenumirea păgână „ziua soarelui” a lui Constantin I după traducerea „ziua Domnului” a montajului în ^{latină} care este originea „duminicii” ei: dies dominica. Repetată de două ori, expresia „ *Babilonul cel Mare a căzut, a căzut* ”, confirmă că pentru ea și pentru cei care o moștenesc, timpul răbdării divine s-a încheiat definitiv. Individual, convertirea rămâne posibilă, dar numai cu prețul producerii de fructe sau „ **lucrări** ” de pocăință.

Reamintire: „ *a căzut* ” înseamnă: este luat și învins de Dumnezeu adevărului, **așa** cum un oraș cade în mâinile dușmanului său. El ridică și luminează după 1843, între 1844 și 1873, pentru credincioșii săi slujitori adventiști de ziua a șaptea, „misterul ” care îl caracterizează în Apoc.17:5. Seducția minciunilor sale **își** pierde eficacitatea.

În versetul 8, judecata făcută în mesajele precedente este confirmată, cu un avertisment îngrozitor. Alegerea conștientă și **voluntară** a zilei de odihnă stabilită de Constantin I ^{în} 321, încă din 1844, îi face pe răzvrățiții care o justifică, pasivi la condamnarea divină a chinurilor *cele de-a doua morți* a judecății de apoi. Pentru a-și ascunde acuzația împotriva duminicii, Dumnezeu o ascunde sub numele unui „ *semn* ” infam care se opune propriului „ *sigiliu* ” divin. Acest semn de autoritate umană, care-și pune sub semnul întrebării ordinea timpului, constituie un uriaș ultraj demn de a fi pedepsit de El. Iar pedeapsa anunțată va fi, de fapt, teribilă: „ *va fi chinuit cu foc și pucioasă* ” care îi va nimici pe răzvrățiți, dar numai în momentul judecății de pe urmă.

Mesaj de la al treilea înger

Versetul 9: „ *Și un al treilea înger i-a urmat, spunând cu glas tare: Dacă cineva se închină fiarei și chipului ei și primește un semn pe frunte sau pe mână,* ”

Natura complementară și succesivă a acestui al treilea mesaj cu cele două anterioare este specificată prin formula „ *au urmat* ”. „ *Glasul tare* ” confirmă autoritatea divină foarte înaltă a celui care o proclamă.

Amenințarea se adresează rebelilor umani care susțin și aprobă stăpânirea „ *fiarei care se ridică de pe pământ* ” și care adoptă și onorează, prin ascultarea lor, duminică, „ *semnul* ” autorității ei, citat în Apoc. 13. : 16 care este, în prezent, întreaga populație creștină.

Opoziția directă a acestui „ *semn* ” față de „ *pecetea lui Dumnezeu* ”, adică din duminica primei zile până în Sabatul zilei a șaptea, este confirmată de faptul că ambii sunt primiți „ în fată ”, sediu al va, conform Apoc.7:3 și 13:16. Rețineți că „ *sigiliul lui Dumnezeu* ” din Apocalipsa 7:3 devine în Apocalipsa 14:1: „ *numele Mielului și cel al Tatălui său* ”. Recepția „ pe mână ” este clarificată de aceste versete din Deut.6:4 până la 9:

„ *Ascultă, Israel! YaHWéH, Dumnezeul nostru, este singurul YaHWéH . Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din toată puterea ta . Și aceste porunci, pe care ți le dau astăzi, vor fi în inima ta . Le vei insufla copiilor tăi și vei vorbi despre ei când ești în casa ta, când mergi în călătorie, când te culci și când te trezești. Le vei lega ca un semn pe mâinile tale și vor fi ca niște frontulețe între ochii tăi. Le vei scrie pe stâlpii casei tale și pe ușile tale. »* „ *Mâna* ” desemnează acțiunea, practica, iar „ *fața* ”, voința gândirii. În acest verset, Duhul spune: „ *Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din toată puterea ta* ”; ceea ce Isus citează în Matei 22:37 și pe care o prezintă ca „ *prima și cea mai mare poruncă* ”. Aleși care poartă „ *sigiliul lui Dumnezeu* ” trebuie așadar să îndeplinească aceste trei criterii: „ *Să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima lor* ”; să onoreze prin practicarea sa odihna Sabatului din ziua a șaptea sfințită; și având în minte „ *numele Mielului* ” Isus Hristos „ *și pe cel al Tatălui Său* ” YaHWéH. Specificând „ *și numele Tatălui său* ”, Duhul confirmă nevoia de a asculta de cele zece porunci ale lui Dumnezeu și de poruncile și rânduielile care promovează sfințenia celor aleși în vechiul legământ. Chiar și în zilele sale, apostolul Ioan a confirmat aceste lucruri spunând în 1 Ioan 5:3-4:

„ *Căci aceasta este dragostea lui Dumnezeu, a păzi poruncile Lui. Și poruncile lui nu sunt grele, pentru că orice este născut din Dumnezeu biruiește lumea; iar victoria care triumfă asupra lumii este credința noastră. »*

Versetul 10: „ *Va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat fără amestec în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. »*

Mânia lui Dumnezeu va fi pe deplin justificată pentru că cei care primesc „ *semnul fiarei* ” onorează păcatul uman în timp ce pretind dreptatea lui Isus Hristos. În Apocalipsa 6:15-17, Duhul și-a imaginat consecințele confruntării lor finale cu mânia neprihănită distructivă a lui Isus Hristos.

Notă extrem de importantă : Pentru a înțelege mai bine această mânie divină, trebuie să ne dăm seama de ce nesocotirea pentru Sfântul Sabat stârnește atât de mult mânia lui Dumnezeu. Există păcate veniale, dar Biblia ne avertizează împotriva păcatului săvârșit împotriva Duhului Sfânt, spunându-ne că nu mai există nicio jertfă pentru a obține iertarea divină. Pe vremea apostolilor, singurul

exemplu dat de acest tip de păcat a fost respingerea lui Hristos de către un creștin convertit. Dar acesta este doar un exemplu, pentru că în realitate hula împotriva Duhului Sfânt constă în negarea și refuzul unei mărturii date de Duhul lui Dumnezeu. Pentru a convinge și a învăța ființele umane, Duhul a inspirat sfintele scripturi ale Bibliei. Prin urmare, oricine contestă mărturia dată de Duhul în Biblie, săvârșește deja hule împotriva Duhului lui Dumnezeu. Poate Dumnezeu să facă mai bine să-și facă cunoscută voința decât să-i conducă pe cei chemați la Biblie și la scrierile ei? Își poate exprima mai clar voința, gândurile și judecata lui suverană? În ^{secolul al XVI-lea}, acest dispreț pentru Biblie împotriva căreia a purtat război a marcat sfârșitul definitiv al răbdării lui Dumnezeu pentru religia romano-catolică; sfârșitul răbdării sale pentru o doctrină pe care nu a recunoscut-o niciodată. Apoi, în 1843, disprețul față de cuvântul profetic a marcat sfârșitul primirii credinței protestante în toate formele sale multiple, moștenitori ai Duminicii Romane, adică „semnul fiarei”. Și în cele din urmă, la rândul său, adventismul a blasfemie împotriva Duhului Sfânt respingând revelația profetică supremă pe care Isus i-a prezentat-o prin umilul său slujitor pe care l-am întrupat; blasfemie care a fost confirmată și amplificată de alianța lor cu observatorii duminical din 1995. Hula împotriva Duhului primește de fiecare dată de la Dumnezeu răspunsul drept pe care îl merită; o sentință dreaptă de condamnare la prima și „*a doua moarte*” confirmată în acest verset 10.

Versetul 11: „*Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu au odihnă nici zi, nici noapte, cei ce se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei.* »

„*Fumul*” va fi doar în timpul judecății de pe urmă, ceasul în care cei răzvrățiți căzuți vor fi „*chinuiți în focul și pucioasa*” din „*lacul de foc*” din Apocalipsa 19:20 și 20:14; aceasta, la sfârșitul mileniului al șaptelea. Dar, înainte de acest moment teribil, ora reînțoarcerii glorioase a lui Isus Hristos le va confirma soarta finală. Mesajul acestui verset atinge subiectul „*odihna*”. La rândul lor, aleșii sunt atenți la timpul de odihnă sfințit de Dumnezeu, dar cei căzuți nu au, pe de altă parte, aceeași grijă, pentru că nu dau declarațiilor divine importanța și seriozitatea pe care le merită. Prin urmare, ca răspuns la disprețul lor, în ceasul pedepsei lor finale, Dumnezeu nu le va acorda nicio odihnă pentru a le alina suferința.

Versetul 12: „*Aceasta este perseverența sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.* »

Cuvintele „*perseverență sau răbdare*” îi caracterizează pe adevărații sfinți ai divinului Mesia Isus din 1843-44 până la întoarcerea sa în slavă. În acest verset, „*numele Tatălui*” din versetul 1 devine „*poruncile lui Dumnezeu*”, iar „*numele Mielului*” este înlocuit cu „*credința lui Isus*”. Se modifică și ordinea priorităților. În acest verset, Duhul citează mai întâi „*poruncile lui Dumnezeu*”, iar în al doilea rând, „*credința lui Isus*”; care este istoric și la nivel de valoare ordinea aprobată de Dumnezeu în proiectul său de mântuire. Versetul 1 a dat prioritate „*numelui de Mielul*” pentru a lega pe cei „*144.000*” aleși de credința creștină.

Versetul 13: „*Și am auzit un glas din cer care zicea: Scrie: Fericiți de acum înainte cei morți care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ca să se odihnească de ostenele lor, căci **lucrările lor** îi urmează.* »

Expresia „*de acum înainte*” merită o explicație detaliată, deoarece este atât de importantă. Căci vizează data primăverii anului 1843 și cea a toamnei anului 1844 în care, respectiv, decretul din Daniel 8:14 intră în vigoare, iar cele două procese adventiste organizate de William Miller se încheie.

De-a lungul timpului, adventismul instituțional oficial a pierdut din vedere implicațiile acestei expresii „*acum*”. Doar fondatorii pionieri ai credinței adventiste au înțeles consecințele cerinței lui Dumnezeu privind Sabatul din 1843. Pentru a adopta această practică de ziua a șaptea, ei au fost făcuți să realizeze că duminica practică până atunci era blestemată de Dumnezeu. După ei, adventismul moștenit a devenit tradițional și formalist, iar pentru majoritatea covârșitoare a adepților și a profesorilor, duminica și Sabatul au fost plasate în mod nedrept la un nivel de egalitate. Această pierdere a simțului sacral și al adevăratei sfințenie a dus la dezinteresul față de cuvântul profetic și al treilea mesaj adventist pe care l-am transmis între 1983 și 1994. Deoarece acest dispreț manifestat în adventismul din Franța, instituția lumea adventistă a intrat într-o alianță cu clanul ecumenic în 1995, pentru cel mai mare blestem al său. Amenințarea „*chinurilor*” din versetul 10 o privește pe ea la rândul său, prin sugestia expresiei „*și el va bea*”; din 1994, adventismul instituțional, după credința protestantă, judecat și condamnat din 1843.

După cum sugerează acest verset, decretul din Daniel 8:14 determină separarea creștinilor protestanți din 1843 în două tabere, inclusiv grupul adventist, beneficiari ai fericirii pronunțate: „*Fericiți de acum înainte morții care mor în Domnul!*”. Este de la sine înțeles că Iisus anunțând în „*Laodiceea*” că urmează să o „*varsă*”, instituția adventistă, mesager oficial al lui Hristos în 1991, data respingerii oficiale a luminii, numită „*goală*” nu mai poate beneficia. din această beatitudine.

Vremea recoltei

Versetul 14: „*M-am uitat și iată că era un nor alb și pe nor stătea unul ca un fiu al omului, având pe cap o coroană de aur și în mână o seceră ascuțită.* »

Această descriere îl evocă pe Isus Hristos în momentul întoarcerii sale glorioase. „*Norul alb*” amintește de condițiile plecării sale și ale ascensiunii sale la cer experimentate cu două mii de ani mai devreme. „*Norul alb*” desemnează puritatea sa, „*coroana de aur*” simbolizează credința sa biruitoare, iar „*secera ascuțită*” imaginează „*cuvântul tăietor*” al lui Dumnezeu din Evr.4:12, implementat de „*mâna lui*”.

Versetul 15: „*Și un alt înger a ieșit din templu, strigând cu glas tare celui ce ședea pe nor: Legăna-ți secera și secera; căci a venit ceasul secerișului, căci secerișul pământului este copt.* »

Sub aspectul „*secerișului*”, ca și în pilda sa, Isus amintește că în aceasta va veni vremea să se separe definitiv „*grâul de pleavă*”. Prin Revelația sa ne face să descoperim acest subiect care desparte cele două tabere: Sabatul aleșilor și Duminica celor căzuți, pentru că în spatele acestui nume religios se ascunde

adoranța și autoritatea unei divinități solare păgâne. Și în ciuda evoluțiilor timpului uman, Dumnezeu continuă să se uite la el pentru ceea ce este cu adevărat pentru el. Opiniile diferite ale oamenilor nu influențează judecata lui; în ordinea ei de timp, prima zi este profană, nu poate în niciun caz să-și asume sfințenia divină. Aceasta este legată exclusiv de ziua a șaptea sfințită în ordinea ei de timp gravată de la începutul timpului terestru perpetuu; aceasta pentru o durată de 6000 de ani solari.

Versetul 16: „ *Și cel ce ședea pe nor și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost recoltat.* »

Duhul confirmă împlinirea viitoare a „ *secerișului pământului* ”. Hristos Mântuitorul și Răzbunătorul îl va veghea și o va împlini în conformitate cu anunțul făcut în pildă, către apostolii Săi, în Matei 13:30 până la 43. „Secerișul” se referă în *principal* la răpirea la cer a sfinților aleși care au rămas. credincios lui Dumnezeu Creatorul.

Timpul recoltei (și răzbunarea)

Versetul 17: „ *Și un alt înger a ieșit din templul care este în ceruri, având și o seceră ascuțită.* »

Dacă „*îngerul*” anterior avea o misiune favorabilă celor aleși, dimpotrivă, acest „*înger*” are o misiune punitivă îndreptată împotriva rebelilor căzuți. Această a doua „*seceră*” simbolizează și „*cuvântul ascuțit al lui Dumnezeu*” pus în acțiune prin voința sa, dar nu de mâna sa, deoarece, spre deosebire de seceriș, pentru culesul strugurilor, expresia „*în mâna lui*” este absentă. Acțiunea punitivă va fi așadar încredințată agenților care execută voința divină; de fapt, victimele seducțiilor sale.

Versetul 18: „ *Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit de pe altar și a vorbit cu glas tare celui care avea seceră ascuțită, zicând: Scoate seceră ta ascuțită și strânge strugurii. viță de vie a pământului; căci strugurii pământului sunt copti.* »

Apoi, după răpirea aleșilor la cer, vine momentul „*culesului strugurilor*”. În Isaia 63:1 până la 6, Duhul dezvoltă acțiunea vizată de acest termen simbolic. În Biblie, suc de struguri roșii este comparat cu sângele uman. Folosirea lui de către Isus în Sfânta Cina confirmă această idee. Dar „*vedemia*” este legată de „*mânia lui Dumnezeu*” și îi va preocupa pe cei care au lucrat nevrednic sub masca slujitorilor săi, pentru că sângele vărsat de bunăvoie de Hristos nu a meritat numeroasele lor trădări. Pentru că Isus se poate simți trădat de cei care denaturează proiectul său mântuitor până la justificarea păcatului pentru care și-a dat viața și a suportat suferința pentru ca practicarea lui să înceteze. De aceea, călcătorii intenționați ai legii sale trebuie să-i răspundă. În nebunia lor oarbă, vor ajunge până acolo încât vor dori să-și omoare adevărații aleși, pentru a eradica de pe pământ, practica Sabatului zilei a șaptea sfințită și cerută de Dumnezeu încă din 1843-44. Aleșii nu aveau autorizația lui Dumnezeu de a folosi forța împotriva dușmanilor lor religioși; Dumnezeu rezervase această acțiune exclusiv pentru Sine. „*Răzbunarea este a mea, răzbunarea este a mea*”, a declarat el aleșilor săi și a sosit timpul să pună în aplicare această răzbunare.

În acest capitol 14, versetele 17 până la 20 evocă această temă a „*secerișului*”. Strugurii păcătoși sunt declarați coșți pentru că și-au demonstrat pe deplin prin lucrările lor adevărata lor natură. Sângele lor va curge ca suc de struguri într-o cuvă când vor fi călcați de picioarele culegătorilor de struguri.

Versetul 19: „*Și îngerul și-a aruncat secera pe pământ. Și a cules vița pământului și a aruncat recolta în teasca mare al mâniei lui Dumnezeu.* »

Acțiunea este certificată de acest anunț dezvăluit de această scenă. Dumnezeu profetizează cu certitudine pedeapsa aroganței catolice și protestante. Ei vor suferi consecințele mâniei lui Dumnezeu, ilustrate de cuva în care strugurii culesi sunt zdrobiți de picioarele zdrobitorilor.

Versetul 20: „*Și teasca a fost călcat din cetate; și sângele a ieșit din cuvă, până la căpăstrui cailor, pe o distanță de o mie șase sute de stadii.* »

Isaia 63:3 precizează: „*Eram singur să călc teasca; nimeni nu a fost cu mine...*”. Epoca împlinește pedeapsa Babilonului cel Mare din Apocalipsa 16:19. Ea a umplut paharul cu mânie divină pe care acum trebuie să o bea până la dărâma. „*Teasca a fost călcat în afara orașului*”, adică fără prezența aleșilor care erau deja ridicăți la cer. În Ierusalim, execuțiile celor condamnați la moarte se făceau în afara zidurilor cetății sfinte pentru a nu o pângări. Acesta a fost cazul răstignirii lui Iisus Hristos care amintește, prin acest mesaj, prețul de plătit pentru cei care și-au subestimat propria moarte. A sosit timpul ca dușmanii săi să-și vărseze la rândul lor sângele pentru a ispăși multele lor păcate. „*Și sângele a ieșit din cuvă în bucățile cailor.*” Țintele mâniei sunt profesorii religioși creștini, iar Dumnezeu se referă la ei prin imaginea „muțului” pe care călăreții îl pun „în gura cailor”, pentru a-i îndruma. Această imagine este propusă în Iacov 3:3, a cărui temă este tocmai: profesorii religioși. Iacov precizează la începutul capitolului 3: „*Frații mei, să nu înceapă mulți dintre voi să învețe, căci știți că vom fi judecați mai aspru.*” Acțiunea „*recoltei*” justifică acest avertisment înțelept. Precizând „*până la mușcăturile cailor*”, Spiritul sugerează că cuva se referă, în primul rând, la clerul romano-catolic din „*Babilonul cel Mare*”, dar că se extinde *asupra* învățătorilor protestanți care, din 1843, folosesc „distructiv” Sfânta Biblie conform acuzației făcute de Duhul în Apocalipsa 9:11. Aici găsim aplicarea avertismentului dat în Apocalipsa 14:10: „*El va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat fără amestec în paharul mâniei Lui...*”.

Pentru mesajul „*pe o întindere de o mie șase sute de stadii*”, în continuitate cu mesajul anterior, pedeapsa se extinde și asupra credinței reformate încă din ^{secolul al XVI-lea} la care face aluzie cifra 1600. Acesta este momentul în care Martin Luther a oficializat acuzația împotriva credinței catolice în 1517. Dar tot în acest ^{secol al XVI-lea} s-au format doctrinele protestante despre „*hristoșii falși*” și *creștinii falși* care au legitimat violența și sabia interzise de Isus Hristos. Apocalipsa oferă propriile sale chei de interpretare și acest ^{secol al XVI-lea} este desemnat în Apocalipsa 2:18 până la 29 sub numele simbolic al epocii „*Tiatira*”. Cuvântul „*stadion*” dezvăluie activitatea lor religioasă, participarea lor la cursa al cărei premiu este în joc coroana victoriei promisă învingătorului. Aceasta este învățătura lui Pavel din 1 Corinteni 9:24: „*Nu știți că cei care aleargă pe stadion aleargă toți, dar unul primește premiul? Fugi ca să-l câștigi.*” Premiul vocației cerești nu este așadar câștigat în orice fel; credincioșia și perseverența în ascultare

este singura cale de a câștiga în lupta credinței. El confirmă în Phi.3:14 spunând: „*Mă îndrept spre țintă pentru premiul chemării înalte a lui Dumnezeu în Hristos Isus*”. În timpul „*secerișului*” vor fi verificate aceste cuvinte ale lui Isus: „*Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși* (Matei 22:14)”.

Apocalipsa 15: Sfârșitul probă

Înainte ca „*recolta și recolta*” să fie împlinite, vine momentul de temut, sfârșitul timpului de har. Unul în care alegerile umane sunt gravate în piatra timpului, fără posibilitatea de a inversa aceste alegeri. În acel moment, oferta mântuirii în Hristos se încheie. Aceasta este tema acestui foarte scurt capitol 15 din Apocalipsa lui Isus Hristos. Sfârșitul timpului harului are loc după primele șase „*trâmbițe*” din capitolele 8 și 9 și înainte de „*cele șapte plăgi din urmă ale lui Dumnezeu*” din capitolul 16. Este de la sine înțeles că urmează ultima alegere a căii pe care Dumnezeu dă omului de făcut. Sub egida autoritară a „*fiarei care se înalță de pe pământ*” din Apocalipsa 13:11-18, ultimele două căi duc, una, spre Sâmbăta sfințită sau Sabatul lui Dumnezeu, cealaltă, către Duminica, a autorității papale romane. . Niciodată nu au fost atât de clare alegerile între viață și bine, moarte și rău. De cine se teme cel mai mult omului? Dumnezeu sau om? Acesta este dat de situație. Dar pot spune și: Pe cine iubește omul cel mai mult? Dumnezeu sau om? Aleșii vor răspunde în ambele cazuri: Dumnezeu, cunoscând prin revelația sa profetică detaliile sfârșitului proiectului său. Viața veșnică va fi atunci foarte aproape, la îndemâna lor.

Versetul 1: „*Atunci am văzut un alt semn în cer, mare și minunat: șapte îngeri ținând cele șapte plăgi de pe urmă, căci în ei s-a împlinit mânia lui Dumnezeu.* »

Acest verset prezintă „*cele șapte ultime plăgi*” care îi vor lovi pe falșii credincioși pentru că au ales ziua de duminica romană. Tema acestui capitol, sfârșitul timpului de probă, deschide timpul „*cele șapte ultime plăgi ale mâniei lui Dumnezeu*”.

Versetul 2: „*Și am văzut ca o mare de sticlă, amestecată cu foc, și pe cei ce biruiseră fiara și chipul ei și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu.* »

Pentru a-i încuraja pe slujitorii săi, pe aleșii Săi, Domnul prezintă apoi o scenă care evocă victoria lor iminentă prin diferite imagini preluate din alte pasaje ale profeției. „*Pe marea de sticlă, amestecate cu foc, ei stau*”, pentru că au trecut printr-o încercare a credinței în care au fost persecutați (*amestecate cu foc*) și au ieșit învingători. „*Marea de sticlă*” se referă la puritatea poporului ales, ca în Apoc.4:1.

Versetul 3: „*Și au cântat cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernic; Drepte și adevărate sunt căile tale, Rege al Națiunilor!* »

„*Cântarea lui Moise*” a celebrat ieșirea glorioasă a lui Israel din Egipt, țara și simbolul tipic al păcatului. Intrarea în Canaanul pământesc, care a urmat 40 de ani mai târziu, a prefigurat intrarea ultimilor aleși în Canaanul ceresc. La rândul său, după ce și-a dat viața pentru a ispăși păcatele aleșilor, Iisus, „*mielul*”, s-a înălțat la cer, în slava sa și în puterea sa divină cerească. Ultimii martori

credincioși ai lui Isus, toți adventiștii prin credință și muncă, experimentează la rândul lor înălțarea la cer când Isus se întoarce pentru a-i salva. Înălțându-și „*faptele mari și admirabile*”, aleșii dau slavă Dumnezeului creator care și-a întrupat valorile în Isus Hristos: „*dreptatea*” sa desăvârșită și „*adevărul*” lui. Evocarea cuvântului „*adevărat*” leagă contextul acțiunii de sfârșitul erei „*Laodiceane*” în care s-a prezentat ca „*Amin și Adevărat*”. Atunci este ceasul „*eliberării*” care marchează sfârșitul timpului „*femei care naște*” din Apocalipsa 12:2. „*Copilul*” este adus în lume sub forma purității caracterului ceresc revelat în și prin Isus Hristos. Aleșii îl pot lăuda pe Dumnezeu pentru starea sa „*atotputernică*”, deoarece acestei puteri divine îi datorează mântuirea și eliberarea. După ce i-a adunat și ales pe cei răscumpărați dintre toate națiunile pământești, Isus Hristos este într-adevăr „*Regele națiunilor*”. Cei care s-au opus lui și aleșilor săi nu mai sunt.

Versetul 4: „*Cine nu se va teme, Doamne, și nu se va slăvi numele Tău? Căci numai tu ești sfânt. Și toate neamurile vor veni și ți se vor închina, pentru că judecățile tale au fost descoperite.*»

Mai simplu spus, aceasta înseamnă: Cine ar refuza să se teamă de tine, Dumnezeule Creator, și ar îndrăzni să te înșele de slava ta de drept, refuzând să-ți onoreze Sfântul Sabat al zilei a șaptea? Căci **tu singur ești sfânt** și singur ai sfințit ziua a șaptea ta și pe cei cărora le-ai dat-o, ca semn al încuviințării lor și al sfințeniei tale. Într-adevăr, evocând „*teama lui*”, Duhul face aluzie la solia primului „*înger*” din Apoc. 14:7: „*Teme-te de Dumnezeu și dă-i slavă pentru că a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă (închinați-vă înaintea) Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.*” În planul lui Dumnezeu, națiunile răzvrătite distruse vor fi înviate cu un dublu scop: acela de a se smeri înaintea lui Dumnezeu și de a-i da slavă și acela de a suferi pedeapsa sa cea din urmă care le va nimici definitiv, în „*lacul de foc*”. *sulf*” al judecății de pe urmă, anunțat în solia „*îngerului al treilea*” din Apoc.14:10. Înainte ca aceste lucruri să fie îndeplinite, aleșii vor trebui să treacă prin timpul judecăților divine, care se va manifesta prin acțiunea „*șapte plăgi*” anunțate în primul verset.

Versetul 5: „*După aceasta m-am uitat și templul cortului mărturiei s-a deschis în ceruri.*»

Această deschidere a „*templului*” cersc semnalează încetarea mijlocirii lui Isus Hristos, căci timpul chemării mântuirii se termină. „*Mărturia*” se referă la cele zece porunci ale lui Dumnezeu care au fost puse în chivotul sfânt. Astfel, din acest moment, separarea dintre ales și pierdut este definitivă. Pe pământ, răsculații tocmai au hotărât, printr-un decret de lege, obligația de a respecta odihna săptămânală din prima zi stabilită civil și religios confirmată, succesiv, de împărații romani, Constantin I, și Iustinian I care l-au făcut pe Vigilius I^{cel} primul papă, cap temporal al credinței creștine universale, și anume, catolică, în 538. Ultimul decret al morții a fost profețit în Apoc. 13:15-17 și pus sub acțiunea dominantă a credinței protestante americane susținută de credința catolică europeană.

Versetul 6: „*Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte urgii au ieșit din templu, îmbrăcați în in pur și strălucitor și având brâuri de aur în jurul sânilor.*»

În simbolismul profeției, cei „*șapte îngeri*” îl reprezintă pe Isus Hristos singur sau „*șapte îngeri*” credincioși în tabăra lui asemănătoare lui. „*Inul fin, curat și strălucitor*” înfățișează „*faptele drepte ale sfinților*” în Apocalipsa 19:8. „*Brâul de aur din jurul pieptului*”, deci la înălțimea inimii, evocă dragostea de adevăr deja citată în imaginea lui Hristos prezentată în Apoc.1:13. Dumnezeu adevărului se pregătește să pedepsească tabăra minciunilor. Prin această reamintire, Duhul sugerează „*marea nenorocire*” a cărei formă a fost dezvăluită de chipul său în comparație cu „*soarele când strălucește în puterea sa*”. A sosit ora confruntării finale dintre Isus Hristos și rebelii păgâni care se închină soarelui.

Versetul 7: „*Și una din cele patru făpturi vii le-a dat celor șapte îngeri șapte vase de aur, pline de mânia lui Dumnezeu, care trăiește în vecii vecilor.* »

Isus a fost însuși modelul imaginat de „*cele patru ființe vii*” din Apocalipsa 4. El este, de asemenea, „*Dumnezeul care trăiește în vecii vecilor*” „*mâniat*”. Divinitatea lui îi atribuie astfel toate rolurile: Creator, Răscumpărător, Mijlocitor și permanent, Judecător, punând apoi capăt mijlocirii sale, devine Dumnezeu justițiar care lovește și pedepsește cu moartea pe adversarii săi răzvrățiți, pentru că aceștia au împlinit „*paharul „mâniei” sale drepte*”. „*Paharul*” este acum plin, iar această mânie va lua forma celor „*șapte din urmă*” pedepse în care mila divină nu își va mai avea locul.

Versetul 8: „*Și templul s-a umplut de fum din pricina slavei lui Dumnezeu și a puterii Lui; și nimeni nu putea intra în templu până nu s-au împlinit cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri.* »

Pentru a ilustra această temă a încetării harului, Duhul prezintă în acest verset imaginea unui „*templu plin de fum din cauza „prezenței”*”. „*al lui Dumnezeu*” și el precizează: „*și nimeni nu a putut intra în templu, până nu s-au împlinit cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri*”. Dumnezeu îi avertizează astfel pe aleșii Săi că ei vor rămâne pe pământ în timpul celor „*șapte plăgi din urmă*” ale mâniei Lui. Ultimii aleși vor retrăi experiența evreilor din timpul celor „*zece plăgi*” care au lovit Egiptul răzvrătit. Ciumele nu sunt pentru ei, ci pentru rebeli, ținte ale mâniei divine. Dar iminența intrării lor în „*templu*” este astfel confirmată, se va da posibilitatea, de la sfârșitul celor „*șapte ultime plăgi*”.

Apocalipsa 16: Ultimele șapte plăgi a mâniei lui Dumnezeu

Capitolul 16 prezintă revărsarea acestor „șapte urgii din urmă” prin care se exprimă „mânia lui Dumnezeu”.

Studiul întregului capitol va confirma acest lucru, dar trebuie remarcat că țintele „mâniei lui Dumnezeu” vor fi identice cu cei care au fost loviți de pedepsele primelor șase „trâmbițe”. Duhul dezvăluie astfel că pedepsele „cele șapte plăgi din urmă” și cele ale „șapte trâmbițe” pedepsesc același păcat: încălcarea odihnei sabatice din „ziua a șaptea”. *sfințit* de Dumnezeu de la întemeierea lumii.

Deschid aici o paranteză, cu întârziere. Observați diferența care caracterizează „trâmbițele” divine și „urgile sau urgiile”. „Trâmbițele” sunt toate uciderile umane efectuate de oameni, dar ordonate de Dumnezeu, a cincea fiind de natură spirituală. „Plagile” sunt acțiuni neplăcute impuse direct de Dumnezeu prin mijloacele naturale ale creației Sale vii. Apocalipsa 16 ne prezintă „cele șapte plăgi din urmă” care ne sugerează, subtil, că ele au fost precedate de alte „plagi” suferite de oameni înainte de sfârșitul timpului harului care desparte, spiritual, în două părți, „timpul” . *al sfârșitului*” citat în Dan.11:40. În primul, acest scop este cel al timpului națiunilor, iar în al doilea, cel al timpului guvernării mondiale universale organizat sub supravegherea și inițiativa SUA. În această actualizare, realizată în ziua de sâmbătă, 18 decembrie 2021, pot confirma această explicație, deoarece de la începutul anului 2020, întreaga umanitate a fost lovită de ruina economică din cauza unui virus contagios, Covid-Coronavirus.19, a apărut pentru prima dată în China. Într-un context de schimburi și cunoștințe globaliste, amplificându-și mental efectele reale, în panică, liderii poporului au oprit dezvoltarea și creșterea continuă a întregii economii vest-europene și americane. Considerat, pe nedrept, ca o pandemie, Occidentul, care credea că într-o zi va cuceri moartea, este consternat și tulburat. În panică, cei fără Dumnezeu sau au predat trup și suflet noii religii care o înlocuiește: știința medicală atotputernică. Iar țara escrocilor, cea mai bogată de pe pământ, a profitat de oportunitatea pentru a-i face pe oameni captivi și sclavi ai diagnosticelor, vaccinurilor, remediilor și deciziilor lor corporative. În același timp, auzim în Franța directive, cel puțin paradoxale, pe care le rezumăm astfel: „este indicat să aerisești apartamentele și să purtam ore în șir masca de protecție, în spatele căreia purtătorul se sufocă”. Evidențiați „bunul simț” al tinerilor lideri ai Franței și a altor țări imitatoare. Observăm cu interes că țara care conducea acest comportament distructiv a fost mai întâi Israel; prima țară blestemată de Dumnezeu, din istoria religioasă. Purtarea unei măști, interzisă mai întâi atunci când aceasta nu era disponibilă, a devenit apoi obligatorie, pentru a proteja împotriva unei boli care afectează sistemul respirator. Blestemul lui Dumnezeu aduce roade neașteptate, dar distructiv foarte eficiente. Sunt convins că între 2021

și declanșarea „ a șasea trâmbiță ”, al Treilea Război Mondial, alte „ plagi ale lui Dumnezeu ” vor lovi omenirea vinovată în diferite locuri de pe pământ, și în special în Occident. „plagi” precum „ foametea ” și alte adevărate pandemii universale, deja cunoscute ca ciuma și holera. Dumnezeu pretinde acest tip de pedeapsă în Eze.14:21: „Da, așa zice Domnul, YaHWéH: Deși trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse groaznice ale mele, sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciumă, pentru a extermina oamenii și fiarelor . Rețineți că această listă nu este exhaustivă, deoarece în vremurile moderne, pedepsele divine îmbracă forme multiple: Cancer, SIDA, Chikungunya, Alzheimer... etc... Remarc și apariția fricii din cauza încălzirii globale. Masele omenirii sunt speriate și panicate la gândul la topirea gheții și la inundațiile care ar putea rezulta. Din nou, un rod al blestemului divin care lovește mințile omenești și construiește ziduri de separare și ură. Închid această paranteză pentru a relua studiul în acest context al după-sfârșitului harului care caracterizează „cele șapte ultime plăgi ale mâniei lui Dumnezeu ”.

Un alt motiv justifică alegerea țintelor. „ Cele șapte urgii din urmă ” împlinesc distrugerea creației la sfârșitul lumii. Pentru Dumnezeu, Creatorul, a sosit timpul pentru distrugerea lucrării sale. Deci el urmează procesul de creație, dar în loc să creeze, el distruge. Odată cu „ a șaptea ultima plagă ”, pe pământ, viața omenească se va stinge, lăsând în urma ei, pământul devenind din nou un „ abis ” în stare haotică, cu singurul locuitor, Satana, autorul păcatului; țara pustie va fi închisoarea lui pentru „ o mie de ani ” până la judecata de apoi, unde el și toți ceilalți rebeli vor fi distruși conform Apocalipsei 20.

Versetul 1: „ Și am auzit un glas puternic venind din templu, care zicea celor șapte îngeri: Duceți-vă și turnați cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu pe pământ. »

Această „ voce tare care a venit din templu ” este cea a creatorului Dumnezeu frustrat în dreptul său cel mai legitim. În calitate de Dumnezeu creator, autoritatea sa are un caracter suprem și nu este nici drept, nici înțelept să-i conteste dorința de a fi adorat și glorificat prin observarea zilei de odihnă pe care a „sfîntit-o” în acest *scop* . În înțelepciunea sa mare și divină, Dumnezeu s-a asigurat că oricine își contestă drepturile și autoritatea își va ignora cele mai importante secrete înainte de a ispăși în „moartea a doua” *prețul* ultrajelor sale împotriva lui Dumnezeu Atotputernic.

Versetul 2: „ Cel dintâi s-a dus și și-a vărsat vasul pe pământ. Și un ulcer malign și dureros i-a lovit pe bărbații care aveau semnul fiarei și care se închinau chipului ei. »

Fiind puterea dominantă și autoritatea conducătoare a ultimei rebeliuni, ținta prioritară în acest context este simbolul „ pământului ” al credinței protestante căzute.

Primul flagel este „ un ulcer malign ” care provoacă suferință fizică trupurilor rebelilor care au ales să se supună zilei de odihnă impusă de bărbați. Țintele sunt catolicii și protestanții supraviețuitori ai conflictului nuclear care au, cu această alegere a primei zile, Duminica Romană, „ semnul fiarei .”

Versetul 3: „ Al doilea și-a vărsat vasul în mare și s-a făcut sânge, ca al unui mort; și fiecare fîiță vie a murit, tot ce era în mare. ”

„Al doilea ” lovește „marea ”, pe care o transformă în „sânge ”, așa cum a făcut pentru Nilul egiptean pe vremea lui Moise; „marea ”, simbol al romano-catolicismului, care vizează Marea Mediterană. În acel moment, Dumnezeu șterge toată viața animală din „mare ”. Ea angajează procesul de creație în sens invers, în cele din urmă, „pământul ” va deveni din nou „formă și gol ”; se va întoarce la starea sa inițială „abisită ”.

Versetul 4: „Al treilea și-a turnat vasul în râuri și izvoare de apă. Și au devenit sânge. »

„Al treilea ” lovește „apa ” proaspătă a „râurilor și izvoarelor ” care devin brusc „sânge ”. Mai multă apă pentru a potoli setea. Pedepsa este aspră și meritată pentru că se pregăteau să vărseze „sângele” aleșilor. Această pedeapsă a fost prima pe care Dumnezeu a aplicat-o prin toiagul lui Moise egiptenilor, „băutori de sânge ” ai evreilor care erau tratați ca niște animale în sclavia aspră în care mulți mureau.

Versetul 5: „Și l-am auzit pe îngerul apelor spunând: Neprihănit ești tu, care ești și cine ai fost; ești sfânt, pentru că ai exercitat această judecată. »

Rețineți deja, în acest verset, termenii „drept ” și „sfânt ” care confirmă traducerea mea corectă a textului decretului din Dan.8:14: „2300 seara dimineța și sfințenia va fi îndreptățită ”; „sfințenie ” cuprinzând tot ceea ce Dumnezeu consideră sfânt. În acest context final, atacul asupra Sabatului său „sfințit ” merită pe bună dreptate judecata lui Dumnezeu, care transformă „apa ” pentru a fi băut în „sânge ”. Cuvântul „ape ” desemnează simbolic și dublu masele umane și învățătura religioasă. Pervertit de Roma papală, în Apocalipsa 8:11 ambii au fost schimbați în „pelin ”. Spunând „ești neprihănit... pentru că ai exercitat această judecată ”, îngerul justifică măsura cerută de adevărata dreptate perfectă pe care numai Dumnezeu o poate îndeplini. Subtil și foarte precis, Duhul face să dispară din numele lui Dumnezeu forma „și cine vine ”, pentru că El a venit; iar înfățișarea lui deschide un cadou permanent pentru el și pentru răscumpărați săi, fără a uita, lumile care au rămas curate și sfinții îngeri care i-au rămas credincioși.

Versetul 6: „Căci au vărsat sângele sfinților și al profeților și le-ai dat să bea sânge; ei sunt vrednici. »

Rebelii fiind gata să-i omoare pe aleșii care își datorează mântuirea doar intervenției lui Isus, Dumnezeu le impută și crimele pe care urmau să le comită. Din aceleași cauze, ei sunt, așadar, tratați ca egiptenii din Exod. Aceasta este a doua oară când Dumnezeu spune: „Sunt vrednici ”. În această fază finală, îl găsim ca agresor al aleșilor adventiști, pe mesagerul din Sardes căruia Isus i-a spus: „Se crede că ești viu și ești mort ”. Dar, în același timp, a spus despre aleșii din 1843-1844: „vor umbla cu mine, în haine albe, pentru că sunt vrednici ”. Astfel, fiecare persoană are demnitatea care îi vine în funcție de lucrările credinței sale: „veșminte albe ” pentru aleșii credincioși, „sânge ” de băut pentru rebelii căzuți, necredincioși.

Versetul 7: „Și am auzit de pe altar un alt înger spunând: Da, Doamne Dumnezeule Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale. »

Această voce care vine de la „*altar*”, simbol al crucii, este cea a lui Hristos răstignit care are motive deosebite să aprobe această judecată. Căci cei pe care îi pedepsește în acest moment au îndrăznit să-și pretindă mântuirea, în timp ce au justificat un păcat odios, preferând să asculte de porunca unui om; aceasta în ciuda avertismentelor Sfintelor Scripturi: în Isaia 29:13 „*Domnul a zis: Când poporul acesta se apropie de Mine, mă cinstește cu gura și cu buzele; dar inima lui este departe de mine, iar teama pe care o are de mine este doar un precept al tradiției umane*”. Mat.15:19: „*În zadar mă cinstesc ei, învățând porunci care sunt porunci ale oamenilor.*»

Versetul 8: „*Al patrulea și-a vărsat sticla pe soare. Și i s-a dat să ardă oamenii cu foc;*»

Al patrulea acționează „*asupra soarelui*” și îl face să se încălzească mai mult decât de obicei. Carnea rebelilor este „*arsă*” de această căldură intensă. După ce a pedepsit încălcarea „*sfințeniei*”, Dumnezeu va pedepsi acum idolatria „*zilei soarelui*” moștenită de la Constantin¹. „*Soarele*” pe care mulți îl cinstesc fără să știe în prezent începe să „*arde*” pielea rebelilor. Dumnezeu întoarce idolul împotriva idolatriilor. Acesta este punctul culminant al „*marii calamități*” anunțată în Apoc.1. Momentul în care cel care comandă „*soarelui*” îl folosește pentru a-și pedepsi închinătorii.

Versetul 9: „*Și oamenii au ars de mare căldură și au hulit numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste plăgi și s-au pocăit să nu-i dea slavă.*»

În nivelul de duritate la care au atins, rebelii nu se pocăiesc de vina lor și nu se umilesc înaintea lui Dumnezeu, ci îl insultă „*hulindu-i*” „*numele*”. Era deja în natura lor un comportament obișnuit, care se găsește printre credincioșii superficiali; ei nu caută să-i cunoască adevărul și să interpreteze în avantajul lor tăcerea lui disprețuitoare. Și când apar dificultăți, ei îi blestemă „*numele*”. Incapacitatea de a „*pocăi*” confirmă contextul „*supraviețuitorilor*” din „*a șasea trâmbiță*” din Apocalipsa 9:20-21. Necredincioșii răzvrățiți sunt oameni, religioși sau nu, care nu cred în Dumnezeul Atotputernic creator. Ochii lor erau o capcană mortală pentru ei.

Versetul 10: „*Al cincilea și-a vărsat potul pe tronul fiarei. Și împărăția lui era acoperită de întuneric; și bărbații își mușcă limba de durere,*

„*Al cincilea*” ia ca țintă specifică, „*tronul fiarei*”, adică regiunea Romei în care se află Vaticanul, un mic stat religios al papei în care se află Bazilica Sfântul Petru. Totuși, așa cum am văzut, adevăratul „*tron*” al Papei se află în Roma antică, pe Muntele Caelius, în biserica-mamă a tuturor bisericilor din lume, Bazilica Sfântul Ioan în Lateran. Dumnezeu îl cufundă într-un „*întuneric*” cernel, care plasează fiecare persoană văzătoare în situația unui orb. Efectul este teribil de dureros, dar pentru acest punct de plecare al minciunii religioase prezentate sub titlul de lumină a unicului Dumnezeu și în numele lui Iisus Hristos, este pe deplin meritat și justificat. „*Pocăința*” nu mai este posibilă, dar Dumnezeu subliniază împietrirea minții țințelilor sale vii.

Versetul 11: „ *Și au hulit pe Dumnezeu cerului din pricina durerilor și furunculelor lor și nu s-au pocăit de faptele lor.* »

Acest verset ne permite să înțelegem că urgiile se adaugă și nu se opresc. Dar insistând asupra absenței „ *căinței* ” și asupra continuității „ *hulelor* ”, Duhul ne face să înțelegem că mânia și răutatea rebelilor nu fac decât să sporească. Este scopul căutat de Dumnezeu care îi împinge la limită, astfel încât să decreteze moartea celor aleși.

Versetul 12: „ *Al șaselea și-a turnat vasul pe marele râu Eufrat. Și apa ei s-a uscat, ca să fie pregătită calea împăraților care vin din Răsărit.* »

„ *Al șaselea* ” vizează Europa, desemnată cu numele simbolic de „ *Râul Eufrat* ” care desemnează astfel, în lumina imaginii din Apoc. 17:1-15, popoarele care se închină „ *prostituței Babilon cel Mare* ”, catolic papal. Roma. „ *Uscarea apei sale* ” ar putea sugera anihilarea populației sale, care este într-adevăr iminentă, dar este încă prea devreme pentru ca acesta să fie cazul. De fapt, chestia este o amintire istorică, deoarece prin secarea parțială a „ *râului Eufrat* ” regele Medi Darius a pus mâna pe „ *Babilonul* ” caldeean. Mesajul Duhului este, așadar, anunțul înfrângerii complete iminente a „ *Babilonului* ” romano-catolic, care încă mai păstrează susținători și apărători, dar pentru scurt timp. „ *Babilonul cel mare* ” va cădea de această dată cu adevărat, învins de Dumnezeu Atotputernic Isus Hristos.

Consultarea celor trei spirite impure

Versetul 13: „ *Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, ca niște broaște.* »

Versetele 13 până la 16 ilustrează pregătirile pentru „ *bătălia de la Armaghedon* ”, care simbolizează decizia de a-i ucide pe păzitorii recalcitrați ai Sabatului, care sunt credincioși fără compromis față de Dumnezeu creator. Inițial, prin spiritualism, diavolul, simulând persoana lui Isus Hristos, a părut să-i convingă pe rebeli că alegerea lor de duminică era justificată. Prin urmare, el îi încurajează să ia viețile luptătorilor de rezistență credincioși care onorează Sabatul. Trio-ul diabolic reunește, așadar, în aceeași luptă, diavolul, credința catolică și credința protestantă, și anume, „ *balaurul, fiara și falsul profet* ”. Aici este împlinită „ *bătălia* ” menționată în *Apocalipsa 9:7-9*. Mențiunea „ *gurilor* ” confirmă schimburile verbale ale consultărilor care duc la decretarea uciderii celor cu adevărat aleși; ceea ce ignoră sau contestă total. „ *Broaștele* ” sunt, fără îndoială, pentru Dumnezeu, animale clasificate drept impure, dar în acest mesaj, Duhul face aluzie la marile salturi pe care acest animal este capabil să le facă. Între „ *fiara* ” europeană și „ *falsul profet* ” american se află larg Oceanul Atlantic și întâlnirea celor doi presupune a face salturi mari. Printre englezi și americani, francezii sunt caricaturați ca „ *broaște* ” și „ *mâncători de broaște* ”. Necuratul este o specialitate a Franței, ale cărei valori morale s-au prăbușit de-a lungul timpului, de la Revoluția sa din 1789, unde a pus libertatea mai presus de orice. Spiritul impur care animă trio-ul este cel al libertății care nu-și dorește „ *nici pe Dumnezeu, nici pe Stăpân* ”. Toți s-au opus voinței și autorității lui Dumnezeu și, prin urmare, sunt uniți în această problemă. Ei vin împreună pentru că seamănă.

Versetul 14: „ *Căci sunt duhuri ale demonilor, care fac minuni și care vin la împărații întregului pământ, ca să-i adune pentru lupta zilei mari a Dumnezeului Atotputernic.* »

De la blestemul decretului din Dan.8:14, spiritele demonilor s-au manifestat cu mare succes în Anglia și SUA. Spiritualismul era la modă în acea vreme, iar bărbații s-au obișnuit cu acest tip de relație cu spirite invizibile, dar active. În credința protestantă, multe grupuri religioase mențin relații cu demonii, crezând că au o relație cu Isus și îngerii lui. Demonilor le este foarte ușor să-i înșele pe creștinii respinși de Dumnezeu și totuși îi vor putea convinge cu ușurință să se adune pentru a ucide, până la ultimul, creștinii evlavioși și evreeii care țin Sabatul. Această măsură extremă care amenință cu moartea ambelor grupuri le va uni în binecuvântarea lui Isus Hristos. Pentru Dumnezeu, această adunare este menită să -i adune pe rebeli „ *pentru bătălia zilei mari a lui Dumnezeu Atotputernic* ”. Această adunare este menită să ofere rebelilor o intenție de a ucide, care îi va face pe ei înșiși demni de a suferi moartea din mâna celor care au fost seduși și înșelați de minciunile lor religioase. Motivul principal al bătăliei angajate a fost, tocmai, alegerea zilei de odihnă, iar subtil, Duhul arată că zilele propuse nu sunt egale. Căci ceea ce privește Sabatul sfințit nu este nimic mai puțin conform naturii sale decât „ *ziua cea mare a lui Dumnezeu Atotputernic* ”. Zilele nu sunt egale și nici forțele opuse. Pe măsură ce a alungat diavolul și demonii săi din cer, Isus Hristos, în puternicul „ *Mihael* ”, își va impune victoria dușmanilor săi.

Versetul 15: „ *Iată, vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își ține hainele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea!* »

Tabăra care luptă împotriva observatorilor Sabatului divin este cea a creștinilor falși necredincioși, inclusiv a celor din protestantism, cărora Isus le-a spus, în Apocalipsa 3:3: „*Adu-ți aminte deci cum ai primit și ai auzit, păzește-te și pocăiește-te . Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști la ce oră voi veni peste tine .*” În contrast, Duhul le declară aleșilor adventiști care beneficiază de deplina sa lumină profetică în epoca finală a „ *Laodiceei* ”: „ *Ferice de cel ce veghează și își păstrează hainele* ”, și făcând aluzie la instituția adventistă vărsată din 1994, el mai spune: „ *ca să nu umble gol și să nu-i vedem rușinea!*” “. Declarată și lăsată „goală”, la întoarcerea lui Hristos, ea se va afla în tabăra rușinii și a respingerii, în conformitate cu 2 Corinteni 5:2-3: „*Așa că gemim în acest cort, dorind să ne îmbrăcăm cu cele cerești. acasă, dacă măcar suntem găsiți îmbrăcați și nu goi.*”

Versetul 16: „ *I-au adunat în locul numit în ebraică Armagedon.* »

„Adunarea” în cauză nu privește o locație geografică, pentru că este o „adunare” spirituală care reunește în proiectul său muritor tabăra dușmanilor lui Dumnezeu. Mai mult, cuvântul „har” înseamnă munte și se dovedește că există într-adevăr o vale a Meghiddo în Israel, dar niciun munte cu acest nume.

Numele „ *Armagedon* ” înseamnă: „munte prețios”, un nume care desemnează, pentru Isus Hristos, Adunarea Sa, Alesul Său care îi reunește pe toți aleșii Săi. Iar versetul 14 ne-a dezvăluit aproape clar despre ce este vorba în bătălia „ *Armagedon* ”; pentru rebeli, ținta este Sabatul divin și observatorii lui; dar pentru Dumnezeu, ținta sunt dușmanii aleșilor săi credincioși.

Acest „munte prețios” desemnează, în același timp, „muntele Sinai” de pe care Dumnezeu și-a proclamat legea lui Israel pentru prima dată după ieșirea din Egipt. Pentru că ținta rebelilor este atât Sabatul zilei a șaptea, sfințit prin porunca a patra, cât și observatorii săi fideli. Pentru Dumnezeu, caracterul „prețios” al acestui „munte” este incontestabil, pentru că nu are egal în toată istoria omenirii. Pentru a-l proteja împotriva idolatriei umane, Dumnezeu a permis oamenilor să ignore locația sa reală. Situat fals în sudul peninsulei egiptene în tradiție, este în adevăr, la nord-est de „Madian”, unde a locuit „Ietro”, tatăl lui „Zefora”, soția lui Moise, se spune în nordul Arabia Saudită actuală. Locuitorii săi dau adevăratului Munte Sinai numele „al Lawz” care înseamnă „Legea”; un nume justificat care mărturisește în favoarea relatării biblice scrise de Moise. Dar nu pe acest „loc” geografic se vor confrunta rebelii cu gloriosul și divinul Hristos, învingătorul. Pentru că acest cuvânt „loc” este înșelător și, în realitate, capătă un aspect universal, întrucât aleșii sunt, în acest moment, încă împrăștiați pe tot pământul. Aleșii în viață și cei înviați vor fi „adunați” de către îngerii buni ai lui Isus Hristos pentru a se alătura lui Isus pe norii cerului.

Versetul 17: „*Al șaptelea și-a vărsat sticla în aer. Și a ieșit din templu, de pe tron, un glas tare care zicea: S-a isprăvit!* »

Sub semnul „celui de-a șaptea plagă revărsată în văzduh”, înainte ca rebelii să-și îndeplinească planul criminal, Iisus Hristos, adevăratul, apare atotputernic și glorios, într-o glorie cerească inimitabilă, însoțit de miriade de îngeri. **Găsim momentul „a șaptea trâmbiță”** în care, conform Apoc.11:15, Iisus Hristos, Dumnezeul Atotputernic, ia împărăția lumii de la diavol. În Efeseni 2:2, Pavel se referă la Satana ca fiind „prințul puterii văzduhului”. „Aerul” este elementul de împărțășire al întregii umanități pământești asupra căruia domină până la întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos. Momentul venirii sale glorioase este atunci când puterea lui divină smulge această stăpânire și putere asupra ființelor umane de la diavol și îi pune capăt.

Realizați răbdarea lui Dumnezeu care a așteptat de 6000 de ani momentul când va spune: „*S-a făcut!*” » și apoi înțelegeți valoarea pe care o acordă „ziua a șaptea sfințită” care profetește venirea acestui moment în care libertatea lăsată creaturilor sale necredincioase va înceta. Creaturile răzvrătite vor înceta să-l frustreze, să-l enerveze, să-l disprețuiască și să-l dezonoreze pentru că vor fi distruse. În Dan.12:1 Duhul a profetit această venire glorioasă pe care o atribuie lui „**Mihael**”, numele îngeresc cersc al lui Isus Hristos: „*În vremea aceea se va învia Mihail, marele conducător, apărătorul copiilor poporului tău; și va fi un timp de necaz, așa cum nu a mai fost de când au existat națiuni până atunci. În vremea aceea, cei din poporul tău care se vor găsi scrise în carte vor fi mântuiți.*” Dumnezeu nu facilitează înțelegerea proiectului său mântuitor deoarece Biblia nu menționează numele „Isus” pentru a-l desemna pe Mesia și îi dă nume simbolice care dezvăluie divinitatea sa ascunsă: „Emmanuel” (Dumnezeu cu noi) Isa.7 : 14 : „*De aceea Domnul însuși îți va da un semn, iată, fata va rămâne însărcinată și va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel* ” ; „**Tatăl veșnic**” în Isaia 9:5: „*Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat și stăpânirea va fi pe umărul lui; el va fi numit Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, **Tată veșnic**, Prinț al păcii.*”

Versetul 18: „Și au fost fulgere, și voci, și tunete și un mare cutremur, așa cum nu a fost niciodată de când era omul pe pământ, o cutremur atât de mare.»

Aici găsim fraza din versetul de referință cheie din Apocalipsa 4:5 reînnoită în Apocalipsa 8:5. Dumnezeu a ieșit din invizibilitatea sa, credincioșii și necredincioșii, dar și adventiștii credincioși aleși, îl pot vedea pe Dumnezeul creator Iisus Hristos în slava întoarcerii Sale. Apoc. 6 și 7 ne-au dezvăluit comportamentele opuse ale celor două tabere în acest context teribil și glorios.

Și trăind un cutremur puternic, ei sunt martori cu groază la prima înviere rezervată aleșilor lui Hristos, conform Apoc. 20:5, și la răpirea lor în cer, unde se alătură lui Isus. Lucrurile se întâmplă așa cum au fost prezise în 1 Tesaloniceni 4:15-17: „Iată ceea ce vă spunem, după cuvântul Domnului: Noi, cei vii și rămânem pentru venirea Domnului, nu ne vom duce înaintea celor morți. Căci Domnul însuși se va coborî din cer cu o poruncă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, și cei morți în Hristos vor învia mai întâi. Atunci noi, cei vii și care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei în nori pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh, și așa vom fi mereu cu Domnul.” Profit de acest verset pentru a evidenția concepția apostolică despre starea „morților”: „noi cei vii, rămași pentru venirea Domnului, nu vom merge înainte. cei care au murit.” Pavel și contemporanii săi nu credeau ca falșii creștini de astăzi că aleșii „morți” se aflau în prezența lui Hristos, deoarece reflecția lui arată că, dimpotrivă, toți credeau că aleșii „vi” vor intra în cer înaintea „morților”.

Versetul 19: „Și cetatea cea mare s-a împărțit în trei părți, și cetățile neamurilor au căzut, și Dumnezeu și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea paharul vinului mâniei Lui aprinse.»

Cele „trei părți” se referă la „balaurul, fiara și profetul mincinos” adunate în versetul 13 al acestui capitol. O a doua interpretare se bazează pe acest text din Zac.11:8: „Voi nimici pe cei trei pastori într-o lună; Sufletul meu era nerăbdător pentru ei și sufletele lor erau dezgustate de mine.” În acest caz, „trei pastori” reprezintă cele trei componente ale poporului Israel: regele, clerul și profeții. Ținând cont de contextul final, în care credința protestantă și credința catolică sunt aliate și unificate, „cele trei părți” sunt identificate prin: „balaurul” = diavolul; „fiara” = popoarele catolice și protestante seduse; „falsul profet” = clerul catolic și protestant.

În tabăra învinsă, buna înțelegere încetează, „cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți”; printre victimele înșelate și seduse, taberele fiarei și ale profetului mincinos, ura și resentimentele inspiră răzbunare împotriva seducătoarelor înșelătoare responsabile de pierderea mântuirii lor. Atunci tema „recoltei” este împlinită printr-o sângeroasă aranjare de conturi ale căror ținte principale sunt, în toată logica și dreptatea, profesorii de religie. Acest avertisment din Iacov 3:1 capătă atunci sensul său deplin: „Frații mei, să nu înceapă mulți dintre voi să învețe, căci știți că vom fi judecați mai aspru”. În acest timp de „urgie”, această acțiune este evocată de acest citat: „Și Dumnezeu și-a adus aminte de Babilonul cel Mare, ca să-i dea paharul vinului mâniei sale aprige”. Apo.18 va fi dedicat în întregime evocării acestei pedepse a credincioșilor nelegiuți.

Versetul 20: „Și toate insulele au fugit și munții nu s-au găsit.»

Acest verset rezumă schimbarea pământului care, supus unor cutremurări enorme, capătă un aspect de haos universal, deja „fără formă” și curând „gol” sau „pustiu”. Este rezultatul, consecința, a „păcatului pustiitor” denunțat în Daniel 8:13 și a cărei pedeapsă finală este profețită în Dan.9:27.

Versetul 21: „Și grindină mare, a cărei grindină cântărea **un talent**, a căzut din cer asupra oamenilor; iar oamenii l-au hulit pe Dumnezeu din pricina biciului **grindinei**, pentru că **biciul** era foarte mare. »

Sinistra sarcină îndeplinită, locuitorii pământului vor fi, la rândul lor, nimiciți de un flagel din care le va fi imposibil să scape: peste ei vor cădea pietre de „grindină”. Duhul le atribuie greutatea „un talent”, adică 44,8 kg. Dar acest cuvânt „talent” este mai mult un răspuns spiritual bazat pe „pilda talanților”. În felul acesta, el impută celor căzuți rolul celor care nu au dus la bun sfârșit „talentul”, adică darurile, pe care le-a dat Dumnezeu în pildă. Și acest comportament rău ajunge să-i coste viața, prima și a doua care era accesibilă doar aleșilor cu adevărat. Până la ultima lor suflare de viață, ei continuă să „huleze” (insulte) pe „Dumnezeul” cerului care îi pedepsește.

„Pilda talanților” se va fi împlinit literal. Dumnezeu va da fiecărei persoane, după mărturia faptelor credinței sale; creștinilor necredincioși, el va da moartea și se va arăta la fel de aspru și de crud pe cât l-au gândit și l-au judecat. Și aleșilor credincioși le va da viața veșnică conform credinței pe care ei o pusese în iubirea sa desăvârșită și credincioșia mărită în Isus Hristos pentru ei; toate acestea conform principiului citat de Isus în Mat.8:13: „să se facă vouă după credința voastră”.

După acest ultim flagel, pământul devine pustiu, lipsit de orice formă de viață umană. Găsește astfel „abisul” caracteristic Gen.1:2.

Capitolul 17: Prostituata este demascata si identificata

Versetul 1: „Atunci a venit unul dintre cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire și mi-a zis: „Vino, îți voi arăta judecata curvei mari, care șade pe ape multe. »

Din acest prim verset, Duhul indică scopul acestui capitol 17: „**judecata**” „**marelui desfrânat**” care este „**așezat pe multe ape**” sau, care domină, conform versetului 15, „popoare, mulțimi, națiuni și limbi” care, sub simbolul „Eufrat”, desemna deja Europa și prelungirile ei planetare ale religiei creștine în „a șasea trâmbiță” din Apoc.9:14: SUA, America de Sud, Africa și Australia. Lucrarea de judecată este legată de contextul celor „șapte plăgi din urmă”, sau „șapte sticle” turnate de „șapte îngeri” în capitolul 16 precedent.

„Judecata” în cauză este cea adusă de Dumnezeul Atotputernic față de care fiecare făptură din cer și de pe pământ are și va răspunde; Aceasta arată dacă

acest capitol este important. Am văzut în mesajul celui de-al treilea ^{înger} din capitolul 14 că această identificare are ca rezultat viața veșnică sau moartea. Contextul acestei „*judecăți*” este așadar cel al „*fiarei care se ridică de pe pământ*” din capitolul 13.

În ciuda avertismentelor istorice și profetice, la rândul lor, credința protestantă în 1843 și credința oficială adventistă în 1994, au căzut judecate de Dumnezeu nedemne de mântuirea oferită de Isus Hristos. În confirmarea acestei judecăți, amândoi au intrat în alianța ecumenică propusă de credința romano-catolică, în timp ce pionierii ambelor grupuri denunțaseră caracterul diabolic al acesteia. Pentru a nu face această greșeală, alesul trebuie să fie absolut convins de identitatea principalului dușman al lui Isus Hristos: Roma, în toată istoria ei păgână și papală. Vinovația religiilor protestante și adventiste este cu atât mai mare cu cât pionierii ambelor au denunțat și au predat această natură diabolică a romano-catolicismului. Această schimbare a inimii de către ambii constituie un act de trădare împotriva lui Isus Hristos, singurul Mântuitor și mare Judecător. Cum a devenit posibil acest lucru? Ambele religii nu acordau decât importanță păcii pământești și buneii înțelegeri între oameni; de asemenea, odată ce credința catolică nu mai persecută, devine pentru ei, frecventabilă sau chiar mai bună, asociabilă până la a face un pact și a face o alianță cu ea. Opinia revelată și judecata dreaptă a lui Dumnezeu sunt astfel disprețuite și călcate în picioare. Eroarea a fost să credem că Dumnezeu caută în esență pacea între oameni, pentru că, în adevăr, el condamnă greșelile care sunt făcute persoanei sale, legii și principiilor sale de bine revelate în rânduielile sale. Faptul este cu atât mai grav cu cât Isus s-a exprimat foarte clar asupra subiectului spunând în Mat.10:34 până la 36: „Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; Nu am venit să aduc pacea, ci sabie. Căci am venit să pun o dezbinare între bărbat și tatăl lui, între fiică și mama ei și între noră și soacra ei; și dușmanii unui om vor fi cei ai casei sale.” La rândul său, adventismul oficial nu l-a auzit pe Duhul lui Dumnezeu care, prin restaurarea Sabatului zilei a șaptea între 1843 și 1873, i-a arătat duminica romană pe care a numit-o „semnul fiarei” de la înființarea ei în *martie* . 7, 321. Misiunea adventismului instituțional a eșuat pentru că, pe măsură ce trecea vremea, judecata sa în Duminica romană a devenit prietenoasă și frățească, spre deosebire de cea a lui Dumnezeu care rămâne invariabil aceeași, Duminica creștină moștenită din păgânismul solar constituie cauza principală a mâniei sale . Singura judecată care contează este cea a lui Dumnezeu, iar Revelația Sa profetică își propune să ne asocieze cu judecata Sa. Drept urmare, pacea nu trebuie să mascheze iritația legitimă a Dumnezeului celui viu. Și trebuie să judecăm așa cum judecă el și să identificăm regimurile civile sau religioase după privirea lui divină. Ca rezultat al acestei abordări, vedem „*fiara*” și acțiunile ei, chiar și în vremuri de pace înșelătoare.

Versetul 2: „*Cu ea s-au desfrânat împărații pământului și cu vinul curviei ei s-au îmbătat locuitorii pământului.*»

În acest verset, se stabilește o legătură cu acțiunile „*femei Izabela*” acuzată de Isus Hristos că i-a făcut pe slujitorii săi să bea un „*vin al curviei (sau al desfrânării)*” spiritual în Apoc.2:20; lucruri confirmate în Apocalipsa 18:3. Aceste acțiuni leagă, de asemenea, „*desfrânata*” de „*steaua de pelin*” din

Apocalipsa 8:10-11; pelinul fiind vinul său otrăvitor cu care Duhul îi compară învățătura religioasă romano-catolică.

În acest verset, reproșul pe care Dumnezeu îl face împotriva religiei catolice este justificat chiar și în timpul nostru de pace, deoarece vina reproșată atacă autoritatea sa divină. Scrierile Sfintei Biblie, care constituie „doi martori” ai săi, mărturisesc împotriva învățăturii religioase false a acestei religii romane. Dar este adevărat că învățătura lui falsă va avea cele mai grave consecințe pentru victimele sale seduse: moartea veșnică; care va justifica acțiunea lor răzbunătoare a „secerișului” din Apocalipsa 14:18 până la 20.

Versetul 3: „*El m-a dus în duh într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne.*»

„... într-un deșert”, simbol al testului credinței dar și al climatului spiritual „arid” al contextului „*timpul nostru de sfârșit* (Dan. 11:40)”, de data aceasta, ultimul test al credinței pământești. Istoria, Duhul imaginează situația spirituală care predomină în acest context final. „*Femeia domină o fiară stacojie*”. În această imagine, Roma domină „*fiara care se ridică de pe pământ*” care desemnează SUA protestantă în momentul în care îi fac pe catolici „*să se închine semnului fiarei*” impunându-i ziua de odihnă moștenită de la împăratul Constantin¹. În acest context final, nu mai există diademe, nici pe „*șapte capete*” ale Romei religioase, nici pe „*cele zece coarne*” simboluri, în acest caz, ale dominatorilor civili ai popoarelor creștine europene și mondiale pe care ea le manipulează. Dar toată această asociere este de culoarea păcatului: „*stacojiu*”.

În Apocalipsa 13:3 citim: „*Și am văzut unul din capetele lui ca rănit de moarte; dar rana lui muritoare s-a vindecat. Și tot pământul era înfricoșat în spatele fiarei.*” Știm că această vindecare se datorează Concordatului lui Napoleon¹. Din acest moment, paparia romano-catolică nu mai persecută, însă, să remarcăm în importanță, Dumnezeu continuă să o numească „*fiara*”: „*Și tot pământul era în admirație în spatele fiarei*”. Aceasta confirmă explicația dată mai sus. Vrajmașul lui Dumnezeu rămâne vrajmașul lui pentru că păcatele ei împotriva legii lui nu încetează, în timp de pace ca și în timp de război. Și vrajmașul lui Dumnezeu este așadar și acela al aleșilor săi credincioși în timp de pace sau de război.

Versetul 4: „*Femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu și împodobită cu aur și pietre scumpe și perle. Ea ținea în mână un pahar de aur, plin cu urâciunile și necurațiile prostituției ei.*»

Din nou, descrierea prezentată vizează erorile doctrinare spirituale. Dumnezeu condamnă riturile sale religioase; masele ei și euharistiile ei odioase și în primul rând, gustul ei pentru lux și bogăție care o duce la compromisurile dorite de regi, nobili și toți bogații pământului. „*Prostituata*” trebuie să-și satisfacă „*clienții*” sau iubiții.

culoare „*stacojiu*” își are originea în „*prostituată*” însăși: „*violet și stacojiu*”. Termenul „*femeie*” desemnând o „*biserică*”, o adunare religioasă, conform Efesenilor 5:23, dar și „*cetatea cea mare care are regalitate asupra împăraților pământului*”, așa cum ne învață versetul 18 din acest capitol 17. În pe scurt, putem recunoaște culorile uniformelor „*cardinalilor și episcopilor*” Vaticanului roman. Dumnezeu înfățișează masele catolice, folosind potirul „*de*

aur ” în care se presupune că vinul alcoolic reprezintă sângele lui Isus Hristos. Dar ce crede Domnul despre asta? El ne spune: în loc de sângele său răscumpărător, el vede doar „ *urâciunile și impuritățile prostituției sale* ”. În Dan.11:38, „ *aurul* ” a fost menționat ca podoabă a bisericilor sale, pe care Duhul o atribuie „zeului *cetăților* ”.

Versetul 5: „ *Pe fruntea ei era scris un nume, o **taină**: Babilonul cel mare, mama desfrânărilor și a urâciunilor pământului.* »

„ *Taina* ” care este citată în acest verset este un „ *mister* ” numai pentru cei pe care Duhul lui Isus Hristos nu îi luminează; sunt și, din pacate, cele mai numeroase. Căci „ *succesul și succesul vicleniei* ” regimului papal anunțat începând cu Dan.8:24-25 va fi confirmat până la ceasul judecății sale, la sfârșitul lumii. Pentru Dumnezeu, este „ *taina fărădelegii* ” care a fost anunțată și implementată deja de diavol pe vremea apostolilor, conform 2 Tes.2:7: „ *Căci taina fărădelegii lucrează deja; este necesar doar ca cel care încă îl reține trebuie să fi dispărut.* ” „ *Misterul* ” este legat de numele „ *Babilon* ”, ceea ce are sens, deoarece orașul antic cu acest nume nu mai există. Dar Petru a dat deja spiritual acest nume Romei, în 1 Petru 5:13 și, din nefericire pentru mulțimile înșelate, doar cei aleși sunt atenți la această precizie oferită de Biblie. Atenție la dublul sens al cuvântului „ *pământ* ” care desemnează și aici, supunerea protestantă, pentru că, pe cât de unificată este credința catolică, credința protestantă este multiplă, pentru a fi desemnată drept „ *prostitute* ”, *fiice ale catolicilor lor* ”. *mama* ”. Fetele împărtășesc „ *urâciunile* ” „ *mamei* ” lor. Iar principala dintre aceste „ *urâciuni* ” este duminica, „ *semnul* ” autorității sale religioase atașate acesteia.

Sensul literal al cuvântului „ *pământ* ” este justificat și pentru că intoleranța religioasă catolică este instigatorul unor agresii religioase internaționale majore. Ea a pângărit și a făcut credința creștină să fie urâtă prin incitarea regilor să convertească popoarele pământului la ascultarea ei. Dar, după ce și-a pierdut puterea, „ *urâciunile* ” lui au continuat binecuvântând pe cei pe care Dumnezeu îi blestemă și blestemându-i pe cei pe care îi binecuvântează. Natura ei păgână este dezvăluită atunci când îi numește pe musulmani „ *frate* ” a căror religie îl prezintă pe Isus Hristos ca unul dintre cei mai mici profeți.

Versetul 6: „ *Și am văzut-o pe femeie beată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Isus. Și, văzând-o, am fost cuprins de mare uimire.* »

Acest verset preia un citat din Dan. 7:21, specificând aici că „ *sfinții* ” pe care ea îi luptă și îi domină, sunt într-adevăr „ *martorii lui Isus* ”. Acest lucru aruncă o lumină foarte mare asupra misterului „ *Babilonului cel Mare* ”. Religia romană bea „ *sângele* ” aleșilor până la ebrietate. Cine ar suspecta o biserică creștină, precum Roma papală modernă, că este această „ *prostituată* ” „ *îmbătată de sângele vărsat de martorii lui Isus* ”? Aleșii, dar numai ei. Căci, prin profeție, Duhul le-a făcut cunoscute planurile ucigașe ale vrăjmașului lor. Această întoarcere la natura sa rea și crudă va fi consecința vizibilă a sfârșitului timpului harului. Dar această răutate va fi mai presus de toate, într-un mod și mai uluitor, natura credinței protestante dominante din acest timp al sfârșitului lumii. Duhul îi citează separat pe „ *sfinții* ” și pe „ *martorii lui Isus* ”. Primii „ *sfinți* ” au suferit persecuții păgâne romane republicane și imperiale; „ *Martorii lui Isus* ” sunt loviți

de Roma păgână imperială și papală. Căci desfrânata este o cetate: Roma; „*cetatea cea mare care are regalitate asupra regilor pământului*” de la sosirea ei în Israel, în Iudeea în – 63, după Dan.8:9: „*cea mai frumoasă dintre țări*”. Istoria mântuirii se va încheia cu un test de credință în care „*martorii lui Isus*” vor apărea și vor acționa pentru a justifica această expresie; îi vor da astfel lui Dumnezeu un motiv întemeiat să intervină pentru a-i salva de la moartea plănuită. Pe vremea lui, Ioan avea motive întemeiate să fie uimit de „*misterul*” care privea orașul Roma. El o cunoștea doar în aspectul ei imperial păgân dur și nemilos care îl trimisese în detenție pe insula Patmos. Simbolurile religioase precum „*cupa de aur*” ținută de „*prostituată*” l-ar putea, așadar, să-l uimească pe bună dreptate.

Versetul 7: „*Și îngerul mi-a zis: De ce ești uimit? Vă voi spune misterul femeii și al fiarei care o poartă, care are șapte capete și zece coarne.*»

„*Misterul*” nu este destinat să dureze pentru totdeauna, iar din versetul 7, Duhul va da detalii care ne vor permite lui Ioan și nouă înșine să ridicăm „*misterul*” și să identificăm în mod clar orașul Romei și rolul său în imaginea lui. versetul 3 ale cărui simboluri sunt, din nou, citate.

„*Femeia*” desemnează natura religioasă a Romei papale, pretenția ei de a fi „*soția Mielului*”, Iisus Hristos. Dar Dumnezeu neagă această afirmație numind-o „*prostituată*”.

„*Fiara care o poartă*” reprezintă regimurile și popoarele care recunosc și legitimează pretențiile sale religioase. Ei își au originea istorică în „*cele zece coarne*” ale regatelor formate în Europa după ce au fost eliberate de sub dominația Romei imperiale, conform tabloului dat în Dan.7:24. Ei succed Romei imperiale a „*al patrulea animal*”. Și aceste teritorii în cauză rămân aceleași până la sfârșit. Granițele se mută, regimurile se schimbă, trecând de la monarhie la republici, dar norma falsului creștinism papal roman îi unește în rău. În cursul secolului al XX^{-lea}, această unire sub egida romană a fost concretizată de Uniunea Europeană stabilită în „*Tratatele de la Roma*” din 25 martie 1957 și 2004.

Versetul 8: „*Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este. **Ea trebuie să se ridice din abis** și să meargă la pierzare. Și cei care locuiesc pe pământ, ale căror nume nu au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, se vor mira când vor vedea fiara, pentru că ea a fost și nu mai este, și că ea va reapărea.*»

„*Fiara pe care ai văzut-o a fost și nu mai este.*” Traducere: Intoleranța religioasă creștină a fost încă din 538 și nu mai este, din 1798. Duhul sugerează durată proorocită în diferite forme pentru intoleranța papală din Dan.7:25: „*un timp, timpuri și jumătate de bătaie; 42 de luni; 1260 de zile*”. Deși intoleranța sa a fost pusă capăt prin acțiunea „*fiarei care se ridică din adânc*”, care se referă la Revoluția Franceză și la ateismul ei național în Apoc. 11:7, aici termenul „*adânc*” este prezentat ca o activitate legată de diavolul, „*Distrugătorul*”, care distruge vieți și dezumanizează planeta pământ și pe care Apocalipsa 9:11 îl numește „*îngerul abisului*”. Apocalipsa 20:1 va da explicația: „*diavolul*” va fi legat timp de „*o mie de ani*” pe pământul dezumanizat numit „*abis*”. Atribuindu-i originile sale în „*abis*”, Dumnezeu dezvăluie că acest oraș **nu** a avut niciodată o relație cu el; fie că, în timpul stăpânirii sale păgâne, ceea ce este foarte logic, dar și, de-a lungul activității sale religioase papale, contrar a ceea ce mulțimi de oameni înșelați cred pentru căderea lor, deoarece vor împărtăși cu ea, „**pierea**” lui

finală *revelată* aici. După ce au disprețuit cuvântul profetic, victimele seducțiilor Romei vor fi uimite pentru că intoleranța religioasă va „*reapare*” în acest context final anunțat și revelat. Astfel, Dumnezeu ne amintește că El a cunoscut numele aleșilor de la „*întemeierea lumii*”. „*Numele*” lor au fost scrise în „*cartea vieții Mielului*” Isus Hristos. Și pentru a-i salva, le-a deschis mințile la misterele profețiilor sale biblice.

Propun aici o a doua analiză a acestui verset referitor la cuvântul „*abis*”. În această reflecție, țin cont de contextul final vizat de Duhul, conform descrierii sale a „*fiarei stacojii*” din versetul 3. Am văzut-o, absența „*diademelor*” de pe „*zece coarne*” și „*șapte capete*” îl plasează în „*timpul sfârșitului*”; cea a timpului nostru. Am considerat de multă vreme că noțiunea de „*prost*” nu poate viza decât o acțiune intolerantă și despotică și care, în consecință, nu putea fi atribuită decât regimului intolerant din ultimele zile marcate de ultimul test al credinței universale. Dar de fapt, la sfârșitul iernii 2020 în timp divin, o altă idee este inspirată de mine. „*Fiara*” ucide în mod constant suflete umane, iar victimele învățăturilor sale umaniste exagerate și revoltătoare sunt mult mai numeroase decât cele ale intoleranței sale. De unde vine acest nou comportament umanist seducător și înșelător? Este rodul moștenirii gândirii libere venite de la filozofii revoluționari pe care Dumnezeu îi țintește în Apoc. 11:7 sub numele de „*fiară care se ridică din abis*”. Culoarea „*stacojiu*” atașată „*fiarei*” timpului nostru, din versetul 3 al acestui capitol, denunță păcatul generat de excesul de libertate pe care omul și-a acordat-o. Pe cine reprezintă ea? Dominanții occidentali de origine creștină ale căror baze religioase sunt moștenite din catolicismul european: SUA și Europa în întregime seduse de religia catolică. „*Fiara*” pe care ne-o arată Dumnezeu este rezultatul final al acțiunilor profețite în mesajul „*a cincea trâmbiță*”. Credința protestantă, sedusă de credința catolică făcută pașnică, reunește protestantismul și catolicismul blestemat de Dumnezeu, alăturate de adventismul instituțional oficial în 1994, pentru „*pregătirea de luptă*” din Apoc.9:7-9, „*de Armagedon*”, conform Apoc.16:16, pe care merg împreună, după „*a șasea trâmbiță*”, pentru a conduce împotriva ultimilor slujitori credincioși ai lui Dumnezeu, care păzesc și practică Sabatul său; odihna zilei a șaptea ordonată de a patra din cele zece porunci ale sale. În vremuri de pace, discursurile lor exaltă dragostea frățească și libertatea de conștiință. Dar această libertate revoltătoare și falsă făcută libertariană duce la „*moartea a doua*” a mulțimilor care populează lumea occidentală; care este caracterizat, în parte, de ateism, în parte, de indiferență și, într-o mai mică parte, de angajamente religioase făcute fără valoare, pentru că sunt condamnați de Dumnezeu, din cauza învățăturilor lor religioase false. În felul acesta, această „*fiară*” umanistă își are originea în „*abis*” așa cum ne dezvăluie Duhul în acest verset, în sensul că religia creștină a devenit imaginea și aplicarea gândirii umaniste, filozofi, greci, revoluționari francezi sau străini. . **Ca sărutul lui Iuda pentru Isus, seducătoarea dragoste falsă umanistă a timpului de pace ucide mai mult decât sabia** . „*Fiara*” din vremea noastră de pace moștenește și caracterul „*întuneric*” pe care cuvântul „*adânc*” i-l dă în Geneza 1:2: „*Pământul era fără formă și gol: era întuneric pe fața adâncului și Duhul. lui Dumnezeu s-a mutat deasupra apelor* . Iar acest caracter de „*întuneric*” al societăților de origine

creștină este el însuși moștenit în mod paradoxal de la „ **iluminism** ”, denumirea dată liber gânditorilor revoluționari francezi.

Propunând această sinteză, Duhul își atinge scopul care constă în a dezvălui slujitorilor săi credincioși judecata sa asupra lumii noastre occidentale și reproșurile pe care i le adresează. El își denunță astfel numeroasele păcate și trădările sale față de Isus Hristos, singurul Mântuitor pe care acțiunile lor îl dezonorează.

Versetul 9: „ *Aceasta este priceperea care are înțelepciune: cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia.* »

Acest verset confirmă expresia prin care Roma a fost mult timp desemnată: „ Roma, orașul celor șapte coline ”. Am găsit acest nume citat într-un atlas geografic vechi din 1958. Dar chestia nu este discutabilă; cei „ *șapte munți* ”, „numiți „dealuri” rămân și astăzi purtând numele: Capitolin, Palatin, Celius, Aventin, Viminal, Esquilin și Quirinal. În faza ei păgână, aceste „locuri înalte” dealurilor susțineau toate temple dedicate idolilor îndumnezeiți condamnați de Dumnezeu. Și pentru a onora „ *zeul cetăților* ”, credința catolică și-a ridicat la rândul său bazilica, pe Caelius desemnând „raiul” conform Romei. Pe Capitoliu, „capul”, se înalță Palatul Primăriei, aspectul civil al justiției. Să subliniem că aliatul ultimelor zile, America, domină și ea dintr-un „Capitol” situat la Washington. Din nou, simbolul „capului” este justificat de această înaltă magistratură care va înlocui Roma și va domina, la rândul său, pe locuitorii pământului, „ *în prezența lui* ” conform Apoc.13:12.

Versetul 10: „ *Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt încă nu a venit, iar când va veni, va rămâne pentru scurtă vreme.* »

În acest verset, prin expresia „ *șapte regi* ”, Spiritul atribuie Romei „ *șapte* ” regimuri de guvernare care sunt succesiv, pentru primii șase: monarhia de la – 753 până la – 510; Republica, Consulatul, Dictatura, Triumviratul, Imperiul de la Octavian, Caesar Augustus sub care s-a născut Iisus, și Tetrarhia (4 împărați asociați) pe poziția a șaptea între 284 și 324, ceea ce confirmă precizia „el trebuie să reziste *un timp scurt* ”; de fapt 30 de ani. Noul împărat Constantin ¹ va părăsi rapid Roma și se va stabili în Orient în Bizanț (Constantinopol redenumit Istanbul de către turci). Dar din 476, imperiul de vest al Romei s-a destrămat și cele „ *zece coarne* ” ale lui Daniel și Apocalipsa și-au câștigat independența formând regatele Europei de Vest. Din 476, Roma a rămas sub ocupația barbarilor ostrogoți, de la care a fost eliberată în 538, de generalul Belisarius trimis cu armatele sale de împăratul Iustinian care locuia în Orient la Constantinopol.

Versetul 11: „ *Și fiara care a fost și nu mai este, este ea însăși un al optulea împărat și este din numărul celor șapte și va merge la pierzare.* »

În 538 prin decretul imperial favorabil al împăratului Iustinian ¹. El a răspuns astfel unei solicitări a soției sale Théodora, o fostă „prostituată”, care a intervenit în numele lui Vigile, una dintre prietenele acesteia. După cum specifică versetul 11, regimul papal apare în timpul celor „șapte” guvernări citate, constituind o formă nouă, fără precedent, pe care Daniel a indicat-o ca fiind un rege „ altfel ”. Ceea ce precede vremea celor „șapte” regi anteriori este titlul de conducător religios roman atribuit deja împăraților săi și încă de la origini: „Pontifex Maximus”, expresie latină tradusă prin „Suveran Pontif”, care a fost și,

încă de la început. 538, titlul oficial al Papei romano-catolici. Regimul roman care există în momentul în care Ioan primește viziunea este Imperiul, a șasea guvernare romană; iar pe vremea lui, titlul de „suveran pontif” era purtat de însuși împăratul.

Revenirea Romei pe scena istorică se datorează regelui franc, Clovis I ' „convertit” la credința creștină falsă a vremii, în 496; adică romano-catolicismului care se supuse lui Constantin I ^{și} care era deja lovit de blestemul lui Dumnezeu din 7 martie 321. După dominația imperială, Roma a fost invadată și dominată de popoare străine sosite în migrație masivă. Neînțelegerea diferitelor limbi și culturi stă la baza tulburărilor și a luptelor interne care au distrus unitatea și puterea romanilor. Această acțiune este aplicată de Dumnezeu astăzi în Europa pentru a o slăbi și a o preda dușmanilor săi. Blestemul experienței „Turnului Babel” își păstrează astfel de-a lungul secolelor și mileniilor toate efectele și eficiența sa în a duce omenirea în nenorociri. În ceea ce privește Roma, în cele din urmă, a intrat sub dominația ostrogoților arieni opuși doctrinar credinței romano-catolice susținute de împărații bizantini. Prin urmare, a trebuit să fie eliberat de această dominație, astfel încât instaurarea regimului papal roman în 538 să fie posibilă pe pământul său. Pentru a realiza acest lucru conform Dan. 7:8-20, „ *trei coarne* ” . *au fost aduse jos* înaintea papei (*cornul mic*); sunt vizate popoare ostile romano-catolicismului episcopilor Romei, succesiv, în 476, herulii, în 534, vandalii, iar la 10 iulie 538, „de o furtună de zăpadă”, eliberați de ocupația ostrogoților de către general. Belisarius trimis de Iustinian I ' Roma putea intra în regimul său papal exclusiv, dominator și intolerant, instituit de acest împărat, la cererea intrigantului Vigilius, primul papă în titlu. Din acest moment, Roma a **devenit** „ *cetatea cea mare care are regalitate asupra regilor pământului* ”, din versetul 18, **care trece la „ pierdere ”**, după cum precizează Duhul, aici, a doua oară, după versetul 8.

Prin urmare, papalitatea nu se întoarce la Sfântul Petru, așa cum pretinde el, ci la decretul lui Iustinian I, ^{împăratul} bizantin care i-a dat titlul și autoritatea sa religioasă. Astfel, duminica a fost poruncită de împăratul roman Constantin I ^{la} 7 martie 321 iar papa care o justifică a fost instalată de împăratul bizantin Iustinian I ^{în} anul 538; două întâlniri cu cele mai teribile consecințe pentru întreaga umanitate. Tot în 538 episcopul Romei a luat pentru prima dată titlul de papă.

Versetul 12: „ *Cele zece coarne pe care i-ai văzut sunt zece împărați, care nu au primit încă o împărăție, dar care primesc putere ca regi pentru un ceas cu fiara.* »

Aici, spre deosebire de Dan.7:24, mesajul vizează un timp foarte scurt situat la sfârșitul „ *timii de sfârșit* ”.

Ca și pe vremea lui Daniel, pe vremea lui Ioan, „*cele zece coarne* ” ale imperiului roman nu și-au câștigat încă sau nu și-au recăpătat independența. Dar, contextul vizat în acest capitol 17 fiind cel al sfârșitului lumii, este rolul pe care „*cele zece coarne* ” îl joacă în acest context precis evocat de Duhul, așa cum vor confirma versetele care urmează. „Ora” profețit se referă la timpul testului final al credinței anunțat, în Apocalipsa 3:10, pionierilor credincioși ai adventismului de ziua a șaptea în 1873. Solia era pentru noi, moștenitorii lor, credincioșii adventistului . lumina dată de Isus Hristos aleșilor Săi în 2020.

Conform codului profetic dat profetului Ezechiel (Ezechiel 4:5-6), o „zi” profetică valorează un „an” real și, prin urmare, o „ora” profetică valorează 15 zile reale. Marea insistență a soliei Duhului, care va cita de trei ori expresia „într-o singură oră” în capitolul 18, mă face să deduc că acest „ceas” vizează timpul dintre începutul zilei de 6^{dim} „ultimele șapte plăgi”. ” și întoarcerea în glorie a Domnului nostru divin Isus care se întoarce în slava Arhanghelului „Mihael” pentru a-și salva aleșii din moartea programată. Acest „ora” este deci cel în care durează „bătălia Armagedonului”.

Versetul 13: „*Ei au un singur scop și își dau puterea și autoritatea lor fiarei.* »

Vizând timpul acestei încercări finale, Duhul spune despre cele „zece coarne”: „*Au un singur scop și își dau puterea și autoritatea lor fiarei*”. Acest obiectiv pe care îl împărtășesc constă în a se asigura că odihna de duminică este respectată de toți supraviețuitorii celui de-al treilea război mondial nuclear. Ruina a redus foarte mult puterea militară a națiunilor europene antice. Dar, învingătorii conflictului, protestanții americani au obținut de la supraviețuitori o abandonare totală a suveranității lor. Motivul este diabolic, dar cei căzuți nu sunt conștienți de el, iar spiritele lor predate Satanei nu pot decât să-și împlinescă voința.

Numai din coaliția „balaurului”, „fiarei” și „profetului mincinos” cele „zece coarne” își predau autoritatea „fiarei”. Iar această lepădare este cauzată de intensitatea suferinței pe care le provoacă flagele lui Dumnezeu. Între proclamarea decretului morții și aplicarea acestuia, observatorilor Sabatului li se acordă o perioadă de 15 zile pentru a adopta „semnul fiarei”, „Duminică” sa romană pângărită de cultul solar păgân. Întoarcerea lui Isus Hristos fiind planificată pentru primăvara anterioară datei de 3 aprilie 2030, cu excepția cazului în care există o eroare în interpretarea termenului „ora”, decretul morții ar trebui promulgat pentru această dată sau o dată situată între aceasta și ziua respectivă. din primăvara anului 2030 din calendarul nostru obișnuit actual.

Pentru a înțelege pe deplin care va fi situația finală, luați în considerare următoarele fapte. Sfârșitul timpului de har este identificabil doar de către aleșii care îl leagă de promulgarea legii duminicale; mai precis, după ea. Pentru adunarea popoarelor necredincioase și răzvrătite încă în viață, promulgarea legii duminicale apare doar ca măsură de interes general fără consecințe pentru ele. Și numai după ce au suferit primele cinci plăgi că mânia lor răzbunătoare îi determină să aprobe pe deplin decizia de a „ucide” pe cei care le sunt prezentați ca fiind responsabili pentru pedeapsa lor cerească.

Versetul 14: „*Se vor lupta împotriva Mielului și Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților, și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, îi vor birui și ei.* »

„*Ei se vor lupta împotriva Mielului și Mielul îi va birui ...*”, pentru că El este Dumnezeu Atotputernic căruia nicio putere nu-l poate împotrivi. „*Regele regilor și Domnul domnilor*” își va impune forța divină asupra celor mai puternici regi și stăpâni ai pământului. Iar aleșii care înțeleg acest lucru vor birui cu el. Duhul reamintește aici cele trei criterii cerute de Dumnezeu celor pe care îi mântuiește și care s-au angajat pe calea mântuirii care începe pentru ei cu statutul spiritual de „chemat” și care apoi se transformă, atunci când este cazul, în

Statutul de „ales”, prin „fidelitatea” manifestată față de Dumnezeu creator și față de toată lumina sa biblică. Bătălia la care se face referire este bătălia de la „Armagedon”, din Apoc.16:16; „ora” când „fidelitatea” „aleșilor” „chemați” este pusă la încercare. În Apocalipsa 9:7-9, Duhul a revelat pregătirea credinței protestante pentru acest „război” spiritual. Condamnați la moarte, din cauza fidelității lor față de Sabat, aleșii mărturisesc încrederea pusă în promisiunile proorocite de Dumnezeu și această mărturie care îi este dată îi dă „slava” pe care o cere în solia primului înger. din „Apoc.14:7. Apărătorii și susținătorii Duminicii obligați vor găsi, în această experiență, moartea pe care se vor pregăti să o dea aleșilor lui Isus Hristos. Reamintesc aici, celor care sunt sceptici și se îndoiesc că Dumnezeu acordă atât de multă importanță zilelor de odihnă, că omenirea noastră și-a pierdut eternitatea din cauza importanței pe care a acordat-o „doi copaci” din grădina pământescă. „Armagedonul” se bazează pe același principiu în înlocuirea celor „doi copaci”, astăzi avem „ziua cunoașterii binelui și a răului”, duminica și „ziua vieții sfințite”, Sabatul sau sâmbăta.

Versetul 15: „Și el mi-a spus: Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curvia, sunt popoare și mulțimi, neamuri și limbi. »

Versetul 15 ne oferă cheia care ne permite să atribuim „apelor” pe care stă „desfrânata”, identitatea popoarelor europene numite „creștini”, dar mai presus de toate, în mod fals și înșelător, „creștini”. Europa are caracteristica de a reuni popoare care vorbesc diferite „limbi”; care slăbește uniunile și alianțele făcute. Dar în ultima vreme, limba engleză servește drept punte și promovează schimburile internaționale; educația pe scară largă a ființelor umane reduce eficiența armei blestemului divin și se opune planului Creatorului ei. Răspunsul lui va fi așadar mai îngrozitor: moartea prin război și, în cele din urmă, prin splendoarea venirii sale glorioase.

Versetul 16: „Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara o vor urî pe desfrânată, o vor dezbrăca, o vor dezbrăca goală, îi vor mânca carnea și o vor mistui în foc. »

Versetul 16 anunță programul viitorului capitol 18. El confirmă inversarea celor „zece coarne și fiara” care, după ce a susținut-o și a aprobat-o, ajung să distrugă „prostituata”. Îmi amintesc aici că „fiara” este regimul asociației puterilor civile și religioase și că desemnează în acest context, puterea poporului american oficial protestant și a popoarelor catolice și protestante europene, în timp ce „prostituata” desemnează clerul, adică autoritățile didactice ale puterii religioase catolice: călugări, preoți, episcopi, cardinali și Papa. Astfel, în inversare, popoarele catolice europene și poporul protestant american, cele două victime ale minciunii romane, stau împotriva clerului catolicismului papal romano. Și ei o vor „mistui cu focul” atunci când, prin intervenția sa glorioasă, Isus își va dărâma masca diabolică, amăgitoare, seducătoare. Cele „zece coarne” o vor „dezbrăca și o vor dezgoli”, pentru că ea a trăit în lux, va fi dezbrăcată și pentru că s-a îmbrăcat cu o înfățișare de sfințenie, va apărea și „golă”, în rușine spirituală, fără niciun fel. dreptatea cerească să-l îmbrace. Precizia, „îi vor mânca carnea”, exprimă ferocitatea sângeroasă a pedepsei sale. Acest verset confirmă tema „de epocă” din Apoc. 14:18 până la 20: Vai de strugurii mâniei!

Versetul 17: „ Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să-și împlinească planul și să împlinească un singur scop și să dea fiarei împărăția lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. »

Versetul 17, sub numărul judecății, ne dezvăluie un gând important despre Dumnezeu ceresc pe care oamenii au greșit să disprețuiască sau să trateze cu indiferență. Dumnezeu insistă aici, pentru ca aleșii săi să fie convinși, că el este singurul Stăpân al „jocului groaznic” care va fi pus în practică la momentul așteptat. Programul nu a fost conceput de diavol, ci de Dumnezeu însuși. Tot ceea ce el a anunțat în marea și sublima sa Revelație, care îl privește pe Daniel și Apocalipsa, fie a fost deja împlinit, fie rămâne de împlinit. Și pentru că „ sfârșitul unui lucru este mai bun decât începutul ” conform Ecc.7:8, Dumnezeu ne țintește, acest ultim test de fidelitate care ne va despărți de creștinii mincinoși și ne va face demni de a intra în veșnicia Lui cerească după. distrugerea nucleară din al treilea război mondial. Prin urmare, nu trebuie decât să așteptăm cu încredere, deoarece tot ceea ce va fi organizat pe pământ este un „ proiect ” conceput de Dumnezeu însuși. Și dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră, dacă nu aceia ale căror „ planuri ” ucigașe se vor întoarce împotriva lor?

înseamnă „ până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu ” ? Duhul se referă la soarta finală rezervată „ cornului mic ” papal , așa cum a fost deja profetizat în Dan. 7:11: „ Atunci m-am uitat, din cauza cuvintelor arogante pe care le-a rostit cornul; **și în timp ce mă uitam, animalul a fost ucis și trupul lui a fost nimicit, dat focului pentru a fi ars** ”; în Dan.7:26: „ Atunci va veni judecata **și stăpânirea lui va fi luată de la el și va fi distrusă și nimicită pentru totdeauna** ”; și Dan.8:25: „ Din cauza prosperității sale și a succesului vicleniei sale, el va avea aroganță în inima lui și va nimici pe mulți care trăiau în pace și se va ridica împotriva căpeteniilor; **dar va fi rupt, fără efortul vreunei mâini.** ” Restul „ cuvintelor lui Dumnezeu ” referitoare la sfârșitul Romei vor fi prezentate în Apoc. 18, 19 și 20.

Versetul 18: „ Și femeia pe care ai văzut-o, ea este cetatea cea mare care stăpânește asupra împăraților pământului. »

Versetul 18 ne oferă cea mai convingătoare dovadă că „ cetatea cea mare ” este într-adevăr Roma. Să ne dăm seama, îngerul îi vorbește personal lui Ioan. De asemenea, spunându-i: „ Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are regalitate asupra împăraților pământului ”, Ioan este făcut să înțeleagă că îngerul vorbește despre Roma, „cetatea celor șapte coline”. care, la vremea lui, a dominat imperial diferitele regate ale întregului său imens Imperiu colonial. În aspectul său imperial, are deja „ regalitate asupra regilor pământului ” și o va păstra sub dominația sa papală.

În acest capitol 17, puteți vedea, Dumnezeu și-a concentrat revelațiile, permițându-ne să identificăm cu certitudine „prostituata ” , dușmanul său al „tragediei secolelor” creștină. El dă astfel numărului 17 un sens autentic al judecății sale. Toată această observație m-a determinat să pun în valoare aniversarea celui de-al 17-lea ^{centenar} de la instaurarea păcatului care constituie adoptarea zilei soarelui de 7 martie 321 (data oficială, dar 320 pentru Dumnezeu) pe care am trăit-o în acest an 2020. care acum a trecut. Putem vedea că Dumnezeu l-a marcat într-adevăr cu un blestem fără precedent în istoria erei creștine (Covid-

19) care a provocat un colaps economic global mai dezastruos decât cel de-al Doilea Război Mondial. Urmează celelalte blesteme ale judecății drepte divine, le vom descoperi, zi de zi.

Apocalipsa 18: desfrânata își primește pedeapsa

După dezvăluirea detaliilor care permit identificarea prostituatei, capitolul 18 ne va duce în contextul foarte particular al sfârșitului „bătăliei de la Armaghedon”. Cuvintele îi dezvăluie conținutul: „*ceasul pedepsei Babilonului cel mare, mama curvelor pământului*”; vremea „*recoltei*” sângeroase.

Versetul 1: „*După aceasta am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul a fost luminat de slava Lui.* »

Îngerul care poartă o mare autoritate este de partea lui Dumnezeu, de fapt, Dumnezeu însuși. Mihail, șeful îngerilor, este un alt nume pe care Iisus Hristos l-a purtat în cer înainte de slujirea lui pământească. Sub acest nume și prin autoritatea care i-au fost recunoscute de sfinții îngeri, a izgonit diavolul și demonii săi din ceruri, după victoria sa pe cruce. Prin urmare, sub aceste două nume se întoarce pe pământ, în slava Tatălui, pentru a-și retrage pe aleșii Săi prețioși; prețioase pentru că sunt credincioși și a fost demonstrată această fidelitate testată. În acest context, el ajunge să-i onoreze cu credincioșia pe cei care s-au supus cu înțelepciune, dându-i „*slava*” pe care a cerut-o din 1844, conform Apoc. 14:7. Păstrând Sabatul, aleșii săi l-au glorificat ca Dumnezeu creator pe care numai el îl posedă în mod legitim de la crearea vieții cerești și terestre.

Versetul 2: „*El a strigat cu glas tare, zicând: Babilonul cel mare a căzut, ea a căzut! A devenit o locuință de demoni, o groapă a oricărui duh necurat, o groapă a oricărei păsări necurate și urâte.*”

„*Ea a căzut, a căzut, Babilonul cel mare!*”. Găsim citatul din Apocalipsa 14:8 în acest verset 2, dar de data aceasta, nu este rostit profetic, este pentru că dovezile căderii sale sunt date oamenilor supraviețuitori ai acestui moment final al activității ei seducătoare înșelătoare. Cade și masca sfințeniei Babilonului papal roman. Este de fapt „*o locuință a demonilor, o vizuină a oricărui spirit necurat, o vizuină a oricărei păsări impure și odioase*”. Mențiunea „*păsării*” ne amintește că în spatele acțiunilor pământești se află inspirațiile cerești ale îngerilor răi din tabăra lui Satana, conducătorul lor și primul răzvrătit al creației divine.

Versetul 3: „*pentru că toate neamurile au băut vinul mâniei curviei ei, iar împărații pământului au curviet cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit cu puterea luxului său.* »

„... pentru că toate națiunile au băut vinul furiei desfrânării sale...”

Agresiunea religioasă a apărut la instigarea puterii papale romano-catolice care, pretinzând că este în slujba lui Isus Hristos, a arătat dispreț total față de lecțiile comportamentale pe care le-a și-a învățat ucenicii și apostolii de pe pământ. Iisus plin de blândețe, papii plini de furie; Iisus, model de smerenie, papii, modele de deșertăciune și mândrie, Isus trăind în sărăcia materială, papii trăind în lux și bogăție. Iisus a salvat vieți, papii au ucis nedrept și inutil nenumărate mulțimi de vieți omenești. Prin urmare, acest creștinism romano-papal-catolic nu avea nicio asemănare cu credința dată ca model de Isus. În Daniel, Dumnezeu a profetizat „succesul vicleniei sale”, dar de ce a fost obținut acest succes? Răspunsul este simplu: pentru că i l-a dat Dumnezeu. Căci trebuie să ne amintim că sub titlul de pedeapsă de „a doua trâmbiță” din Apoc. 8:8 el a trezit acest regim crud și aspru pentru a pedepsi încălcarea Sabatului abandonată din 7 martie 321. Într-o comparație studiază cu urgiile care ar lovi pe Israel pentru necredincioșia lor față de poruncile lui Dumnezeu, în Leviticii 26:19, Dumnezeu a spus: „Voi zdrobi mândria puterii tale, îți voi restaura cerul, ca fierul și pământul tău ca arama.”

În noul legământ, regimul papal a fost ridicat pentru a împlini aceleași blesteme. În proiectul său, Dumnezeu este în același timp Victimă, Judecător și Călău pentru a satisface cerințele legii sale a iubirii și justiției sale desăvârșite. Din 321, încălcarea Sabatului a costat omenirea scump, care și-a plătit prețul în războaie și masacre inutile și în epidemii mortale devastatoare create de Dumnezeul creator. În acest verset, „*curvia*” (sau „*desfrânare*”) este spirituală și descrie comportamentul religios nedemn. „*Vinul*” simbolizează învățătura ei care distilează, în numele lui Hristos, „*furia*” și ura diabolică dintre toți oamenii care au devenit, din cauza ei, victime atacate sau agresori.

Vinovația învățaturii catolice nu ar trebui să ascundă vinovația întregii umanități, care aproape toate nu împărtășesc valorile înălțate de Isus Hristos. Dacă regii pământului au băut „*vinul curviei*” (*desfrânare*) din „*Babilon*”, este pentru că, în calitate de „*prostituată*”, singura ei preocupare era să mulțumească clienților; asta e regula, clientul trebuie să fie mulțumit altfel nu se mai întoarce. Și catolicismul a înălțat până la cel mai înalt nivel lăcomia, până la crimă și dragostea de bogăție și de viață luxoasă. Așa cum a învățat Isus, ca o turmă împreună. Bărbații răi și mândri s-ar fi pierdut în orice caz cu ea sau fără ea. Reamintire: răutatea a intrat în viața umană prin Cain, ucigașul fratelui său Abel, de la începutul istoriei pământești. „*Comercianții pământului au fost îmbogățiți de puterea luxului său*.” Aceasta explică succesul regimului papal romano-catolic. Negustorii pământului cred doar în bani, nu sunt fanatici religioși, dar dacă religia îi îmbogățește, ea devine un partener acceptabil, și chiar apreciabil. Contextul final al temei mă face să identific în principal comercianții protestanți americani, deoarece pământul desemnează spiritual credința protestantă. Încă din secolul al XVI-lea, America de Nord, în esență protestantă la origini, a primit bun venit catolicii hispanici și de atunci, credința catolică a fost la fel de reprezentată ca și credința protestantă. Pentru această țară, unde doar „afacerile” contează, diferențele religioase nu mai contează. Câștigați de plăcerea de a se îmbogăți pe care reformatorul de la Geneva, Ioan Calvin, a încurajat-o, comercianții protestanți au găsit în credința catolică mijloacele de îmbogățire pe care norma

protestantă originală nu le oferea. Templele protestante sunt goale cu pereții goi, în timp ce bisericile catolice sunt supraîncărcate cu relicve din materiale prețioase, aur, argint, fildeș, toate materialele pe care această temă le enumeră în versetul 12. Bogățiile cultului catolic sunt așadar, pentru Domnul Dumnezeu, explicația slăbirii credinței protestante americane. Dolarul, noul Mamona, a venit să-L înlocuiască pe Dumnezeu în inimi, iar subiectul doctrinelor și-a pierdut orice interes. Opoziția există dar numai în formă politică.

Versetul 4: „*Și am auzit un alt glas din cer care zicea: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți părtași la urgiile ei.* »

Versetul 4 evocă momentul despărțirii finale: „*Ieșiți din mijlocul ei, poporul meu*”; este ceasul când aleșii vor fi răpiți la cer, pentru a-L întâlni pe Isus. Ceea ce ilustrează acest verset este timpul „*secerișului*”, tema din Apocalipsa 14:14 până la 16. Ele sunt preluate, deoarece, așa cum specifică versetul, ei nu trebuie „să aibă parte” la „seceriș”. ” care va lovi Roma papală și clerul ei. Dar, textul precizează că, pentru a fi printre aleșii luați, nu trebuie să fi „*participat la păcatele lui*”. Și întrucât păcatul principal este odihna duminicală, „*semmul fiarei*” onorat de catolici și protestanți în testul final al credinței, credincioșii din aceste două grupuri religioase majore nu pot participa la răpirea aleșilor. **Nevoia de a „Ieși din Babilon” este constantă**, totuși în acest verset Duhul țintește momentul în care apare ultima ocazie de a asculta această poruncă a lui Dumnezeu, deoarece proclamarea legii duminicale marchează sfârșitul timpului harului. Această proclamație promovează conștientizarea în rândul tuturor supraviețuitorilor „*a șasea trâmbiță*” (Al Treilea Război Mondial), care le împuternicește alegerea sub privirea atentă a Dumnezeului creator.

Versetul 5: „*Pentru că păcatele ei s-au adunat până la cer și Dumnezeu și-a adus aminte de fărădelegile ei.* »

În cuvintele sale, Duhul sugerează imaginea „turnului Babel” al cărui nume este înrădăcinat în cel al „Babilonului”. Din 321 și 538, Roma, „*cetatea cea mare*” unde „*prostituata*” își are „*tronul*”, „sfântul” scaun papal din 538, și-a înmulțit păcatele împotriva lui Dumnezeu. Din cer el a ținut socoteala și și-a înregistrat păcatele acumulate timp de 1709 ani (din 321). Prin întoarcerea sa glorioasă, Isus a demascat regimul papal și pentru Roma și falsa ei sfințenie, este timpul să plătească pentru crimele lor.

Versetul 6: „*Răsplătește-i cum a plătit ea și răsplătește-i dublu după faptele ei. În ceașca în care a turnat, turnați-i dublu.* »

În urma progresului temelor din Apoc.14, după *recoltare* vine *recolta*. Și celor mai rele dintre victimele catolice și protestante ale minciunilor catolicismului Dumnezeu le adresează cuvintele sale: „*Plătește-o așa cum a plătit ea și dă-i înapoi dublu după faptele ei*”. Ne amintim din istorie că lucrările sale erau miza și torturile curților sale inchizitoriale. Prin urmare, acest tip de soartă va suferi de două ori mai mult profesorii religioși catolici, dacă este posibil. Același mesaj se repetă sub forma: „*În paharul în care ea a turnat, turnați-i dublu*”. Imaginea paharului de băut a fost folosită de Isus pentru a desemna tortura pe care urma să o sufere trupul său, până la agonia finală pe o cruce, deja ridicată de Roma, la poalele Muntelui Golgota. Prin acest mijloc, Isus amintește că credința

catolică a arătat un dispreț odios față de suferințele pe care a acceptat să le îndure, așa că este rândul lui să le experimenteze. Un proverb vechi își va căpăta întreaga valoare în acest moment: nu faceți niciodată altora ceea ce nu ați vrea să vă facă alții. În această acțiune, Dumnezeu împlinește legea răzbunării: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; o lege perfect justă a cărei uz individual și-a rezervat. Dar la nivel colectiv, aplicarea ei a fost autorizată ființelor umane, care totuși au condamnat-o, crezând că pot fi mai dreپți și mai buni decât Dumnezeu. Consecința este dezastruoasă, răul și spiritul său rebel s-au înrăutățit și au dominat popoarele occidentale de origine creștină.

În Apocalipsa 17:5, „ *Babilonul cel mare* ”, „ *desfrânata* ”, „ *ținea un pahar de aur plin cu urâciunile ei* ”. Această clarificare vizează activitatea sa religioasă și utilizarea particulară a paharului Euharistiei. Nerespectarea lui față de acest rit sacru predat și sfințit de Isus Hristos i-a câștigat o pedeapsă la fel de specială. Dumnezeu iubirii lasă loc Dumnezeului dreptății și gândul judecății Lui este descoperit în mod clar oamenilor.

Versetul 7: „ *Oricât s-a slăvit ea și s-a cufundat în lux, tot așa dă-i chin și jale. Pentru că ea spune în inima ei: Eu sunt așezat ca o regină, nu sunt văduvă și nu voi vedea nici un doliu!* »

În versetul 7, Duhul evidențiază opoziția dintre viață și moarte. Viața neatinsă de nenorocirea morții este veselă, lipsită de griji, frivolă, în căutarea unor noi plăceri. „Babilonul” roman papal a căutat bogăția care cumpără traiul de lux. Și pentru a-l obține de la cei puternici și de la regi, ea a folosit și încă folosește numele lui Isus Hristos pentru a vinde iertarea păcatelor ca „indulgențe”. Acesta este un detaliu care cântărește foarte mult în balanța judecății lui Dumnezeu pentru care ea trebuie acum să ispășească din punct de vedere psihologic și fizic. Reproșul pentru această bogăție și lux se bazează pe faptul că Isus și apostolii săi au trăit prost, mulțumindu-se cu ceea ce era necesar. „ *Chinul* ” și „ *doliu* ” înlocuiesc așadar „ *bogăția și luxul* ” clericului romano-papal catolic.

În timpul activității sale înșelătoare, Babilonul a spus în inima ei: „ *Stau ca o regină* ”; care confirmă „ *împărăția lui asupra împăraților pământului* ” din Apocalipsa 17:18. Și conform Apocalipsei 2:7 și 20, „ *tronul* ” său se află în Vatican (vaticinat = profeti), la Roma. „ *Nu sunt văduvă* ”; soțul ei, Hristos, a cărui soție pretinde că este, este în viață. „ *Și nu voi vedea nici un doliu* ”. Nu există mântuire în afara Bisericii, le-a spus ea tuturor adversarilor. A repetat-o atât de mult încât a ajuns să creadă asta. Și este cu adevărat convinsă că domnia ei va dura pentru totdeauna. De când locuia acolo, nu i s-a dat Romei numele de „oraș etern”? Mai mult, fiind susținută de puterile occidentale ale pământului, ea avea motive întemeiate să se creadă umană de neatins și invulnerabilă. Nici nu se temea de puterea lui Dumnezeu, deoarece pretindea că îl slujește și îl reprezintă pe pământ.

Versetul 8: „ *De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei, moartea, jale și foamete, și ea va fi mistuită de foc. Căci puternic este Domnul Dumnezeu, care a judecat-o.* »

Acest vers pune capăt tuturor iluziilor sale: „ *din cauza aceasta, într-o singură zi* ”; cel în care Isus se întoarce în slavă, „ *vor sosi plăgile lui* ” sau, va sosi pedeapsa lui Dumnezeu; „ *moarte, doliu și foamete* ”, de fapt, lucrurile se

realizează în ordine opusă. Nu murim de foame într-o singură zi, așa că, în primul rând, „foamea” spirituală este pierderea pâinii de viață, care stă la baza credinței religioase creștine. Apoi „doliu” este purtat pentru a marca moartea persoanelor apropiate nouă, cu care împărtășim sentimentele familiei. Și în cele din urmă, „moartea” îl lovește pe păcătosul vinovat, deoarece „plata păcatului este moartea”, conform Romanilor 6:23. „Și va fi mistuit de foc”, în conformitate cu anunțurile profetice repetate în Daniel și Apocalipsa. **Ea însăși a făcut să fie arse pe rugurile ei atâtea fapte, pe nedrept, încât în perfectă dreptate dumnezeiască ea însăși ar trebui să piară în foc.** „Căci puternic este Domnul, care a judecat-o”; în timpul activității sale seducătoare, credința catolică s-a închinat Mariei, mama lui Iisus care apărea doar sub forma copilului mic pe care îl ținea în brațe. Acest aspect a atras mințile umane predispuse la sentimentalism. O femeie, mai bine zis, o mamă, cât de liniștitoare a devenit religia! Dar este ceasul adevărului, iar Hristosul care l-a judecat tocmai s-a arătat în slava lui Dumnezeu Atotputernic; iar această putere divină a lui Iisus Hristos, care a demasc-o, o distruge, dând-o mâniei răzbunătoare a victimelor sale înșelate.

Versetul 9: „Și toți împărații pământului, care au săvârșit cu ea desfrânare și lux, vor plânge și se vor plânge din pricina ei, când vor vedea fumul arderii ei.»

Acest verset dezvăluie comportamentul „regilor pământului care s-au predat curviei și luxului”. Sunt incluși regii, președinții, dictatorii, toți liderii națiunilor care au promovat succesul și activitatea credinței catolice și care, în ultima încercare, au aprobat decizia de a ucide păzitorii Sabatului. Ei „vor plânge și se vor plânge din pricina ei, când vor vedea fumul arderii ei”. Evident, regii pământului văd situația scăzând de ei. Ei nu mai conduc pe nimeni și doar notează focul Romei aprins de victimele înșelate, instrumentele executorii ale răzbunării divine. Lacrimile și plângerile lor sunt justificate de faptul că valorile lumii, care i-au condus la cea mai înaltă putere, se prăbușesc brusc.

Versetul 10: „Stând departe, de frica chinului Lui, vor zice: Vai! Ghinion! Cetatea cea mare, Babilonul, cetatea puternică! Într-o singură oră a venit judecata ta!»

„Orașul veșnic” moare, arde și regii pământului stau departe de Roma. Acum se tem că trebuie să-i împărtășească soarta. Ceea ce se întâmplă constituie, **pentru ei**, o enormă **nenorocire**: „Nenorocire! Ghinion! Cetatea cea mare, Babilonul”, se repetă *vai de două ori*, „a căzut, a căzut, Babilonul cel mare”. „Orașul puternic!” » ; atât de puternică încât a condus lumea prin influența ei asupra conducătorilor națiunilor creștine; Tocmai din cauza acestei legături condamnate de Dumnezeu, regele Ludovic al XVI-lea și soția sa austriacă Marie-Antoinette au urcat pe eșafodul ghilotinei, precum și susținătorii lor, victime ale „marilor necazuri”, așa cum o anunțase Duhul . , în Apoc.2:22-23. „Într-un ceas a venit judecata ta!” » ; întoarcerea lui Isus marchează timpul sfârșitului lumii. Ultimul test a marcat o „oră” simbolică profețită în Apocalipsa 3:10, dar va fi suficient ca Isus Hristos să apară pentru ca întreaga situație actuală să fie inversată, iar de această dată, „o oră” în sensul literal va fi suficient pentru a obține această schimbare uluitoare.

Versetul 11: „ *Și negustorii pământului plâng și plâng din pricina ei, pentru că nimeni nu le mai cumpără încărcătura.* ”

Spiritul vizează de această dată „ *negustorii pământului* ” țintind în special spiritul comercial american adoptat de supraviețuitorii de pe tot pământul, așa cum a fost menționat în studiul capitolului 17 anterior. Și ei „ *plâng și plâng din cauza ei, pentru că nimeni nu le mai cumpără încărcătura ; ...*”. Acest verset subliniază vinovăția afecțiunii protestanților față de credința catolică pentru care el deplânge , mărturisind astfel atașamentul lor personal față de *aceasta* din interes economic. Apoi, că, dimpotrivă, lucrarea de reformă a fost ridicată de Dumnezeu pentru a denunța vinovăția papal-catolică și a restaura adevărurile înțelese; ceea ce au făcut adevărații reformatori la vremea lor, cum ar fi Pierre Valdo, John Wicleff și Martin Luther. Comercianții văd și ei cu tristețe că valorile pe care le iubesc să se prăbușească în fața ochilor lor, întrucât trăiesc doar pentru plăcerea de a se îmbogăți prin activitățile lor comerciale; a face afaceri însumează bucuriile existenței lor.

Versetul 12: „ *încărcătură de aur, de argint, de pietre prețioase, de perle, de in subțire, de purpură, de mătase, de stacojiu, de orice fel de lemn dulce, de orice fel de obiecte de obiecte de fildeș, tot felul de obiecte din lemn foarte prețios, alamă, fier și marmură ,*

Înainte de a enumera diferitele materiale care stau la baza religiei idolatre romano-catolice, îmi amintesc aici acest punct particular al adevăratei credințe predate de Isus Hristos. El îi spusese femeii samaritece: „ *Femeie*”, *i-a spus Isus, „crede-mă, vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu te vei închina Tatălui. Adori ceea ce nu cunosti; ne închinăm la ceea ce știm, pentru că mântuirea vine de la evrei . Dar vine ceasul, și a venit deja, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; căci aceștia sunt închinătorii pe care îi cere Tatăl. Dumnezeu este Duh, iar cei care i se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr .* (Ioan 4:21-23).” Așadar, adevărata credință nu are nevoie de niciun material sau material, deoarece se bazează doar pe o stare de spirit. Și, în consecință, această credință adevărată prezintă puțin interes pentru lumea lacomă și tâlhară, pentru că nu îmbogățește pe nimeni decât, spiritual, pe cei aleși. Aleșii se închină lui Dumnezeu în duh, deci în gândurile lor, dar și, în adevăr, ceea ce înseamnă că gândurile lor trebuie să fie construite pe standardul indicat de Dumnezeu. Orice lucru în afara acestui standard este o formă de păgânism idolatru în care adevăratul Dumnezeu este slujit ca idol. În timpul cuceririlor sale, Roma republicană a adoptat religiile țărilor învinse. Și multe dintre dogmele sale religioase erau de origine greacă, prima mare civilizație a antichității. În epoca noastră, în forma papală, găsim toată această moștenire alăturată noilor „sfinți” „creștini”, începând cu cei 12 apostoli ai Domnului. Dar, mergând atât de departe încât a suprimat a doua poruncă a lui Dumnezeu care condamnă această practică idolatrică, credința catolică perpetuează adorarea imaginilor sculptate, pictate sau care apar în viziuni demonice. Prin urmare, în riturile cultelor sale găsim acești idoli sculptați care necesită materiale pentru a lua formă; materiale ale cărora Dumnezeu însuși prezintă lista: „...; ... *încărcătură de aur, argint, pietre prețioase, perle, in subțire, purpuriu, mătase, stacojiu, tot felul de lemn dulce, orice fel de fildeș, tot felul de obiecte din lemn foarte prețios,*

alamă, fier și marmură...” . „ Aur, argint, pietre prețioase și obiecte scumpe ” „ aduc un omagiu zeului cetăților ” al regelui papal din Dan. 11:38. Apoi, „ purpuriu și stacojiu ” o îmbracă pe curvă Babilonul cel Mare în Apocalipsa 17:4; „ aur, pietre prețioase și perle ” sunt podoabele ei ; „ in subțire ” desemnează pretenția sa la sfințenie, conform Apoc. 19:8: „ Căci inul subțire este faptele drepte ale sfinților ”. Celelalte materiale citate sunt cele din care și-a realizat idolii sculptați. Aceste materiale de lux exprimă nivelul înalt de devotament al adoratorului catolic idolatru.

Versetul 13: „ scorțișoară, mirodenii, parfumuri, smirnă, tămâie, vin, ulei, făină fină, grâu, boi, oi, cai, care, trupuri și suflete ale oamenilor. »

„ Parfumurile, de smirnă, tămâie, vin și ulei ”, sugerează riturile sale religioase citate. Celelalte lucruri sunt nutrienți și bunuri care fac aluzie la domnia lui Solomon, fiul lui David, constructorul primului templu construit pentru Dumnezeu, conform 1 Regi 4:20-28. În acest fel, Duhul denunță încercarea sa nelegitimă de a reproduce construcția „ templului lui Dumnezeu ” pe care îl „ hulește ”, în Apocalipsa 13:6 și pe care îl „ răsturnă ”, în Dan. 8:11. Precizia finală a versului, referitoare la „ trupurile și sufletele oamenilor ”, denunță colaborarea ei cu monarhii cu care împărtășește, ilegal, puterea temporală. În numele lui Hristos, ea a justificat religios acțiuni abominabile, cum ar fi sclavia, tortura și uciderea creaturilor lui Dumnezeu; ceva ce Dumnezeu își rezervă pentru sine în domeniul religios; aceasta până la punctul în care își rezumă acțiunile în acești termeni: „ sângele tuturor celor care au fost uciși pe pământ s-a găsit în ea ”, în versetul 18 al acestui capitol 18. Citând „ sufletele oamenilor ”, îi atribuie Dumnezeu pierderea „ sufletelor ” aduse diavolului prin activitatea sa și falsele sale pretenții religioase.

Memento : În Biblie și în gândirea divină, cuvântul „ suflet ” desemnează o persoană în toate aspectele sale, corpul său fizic și gândul său mental sau psihic, intelectul și sentimentele sale. Teoria care prezintă „sufletul ” ca element al vieții, care se desprinde de trup la moarte și îi supraviețuiește, este pur de origine păgână greacă. În vechiul legământ, Dumnezeu identifică „sufletul cu sângele” creaturilor sale umane sau animale: Lev.17:14: „ Căci sufletul oricărei făpturi este sângele ei care este în el. De aceea le-am spus copiilor lui Israel: Să nu mâncați sângele niciunui carne; căci sufletul oricărei făpturi este sângele ei ; oricine îl mănâncă va fi nimicit. ”. El adoptă astfel viziunea opusă a viitoarelor teorii grecești și pregătește o paradă biblică împotriva gândurilor filozofice care se vor naște printre popoarele păgâne. Viața umană și animală se bazează pe funcționarea sângelui. Varsat sau murdar prin sufocare, sângele nu mai furnizează oxigen elementelor corpului fizic, inclusiv creierului, suportul gândirii. Iar dacă acesta din urmă nu este oxigenat, principiul gândirii se oprește și nimic nu rămâne viu după această etapă finală; dacă nu amintirea alcătuirii „sufletului ” mort în gândul veșnic al lui Dumnezeu în vederea „învierii” sale viitoare, când îl va „resuscita” sau, când îl va „învia din nou”, potrivit cazului, pentru viața veșnică sau pentru distrugerea definitivă a „ morții a doua ”.

Versetul 14: „ Rodurile pe care le dorea sufletul tău au plecat departe de tine; și toate lucrurile delicate și frumoase sunt pierdute pentru tine și nu le vei mai găsi niciodată. »

Pentru a confirma ceea ce a fost explicat în versetul precedent, Duhul impută „dorințe” Romei papale „sufletului” ei, personalității sale seducătoare și înșelătoare. Moștenitoarea filozofilor grecești, credința catolică a fost prima care a pus problema atribuirii sufletului animalelor și oamenilor descoperiți pe pământuri noi. De fapt, întrebarea are răspunsul ei; se bazează pe alegerea verbului auxiliar potrivit: omul nu **are** suflet, pentru că **este** suflet.

Duhul rezumă consecințele morții adevărate pe care El le-a stabilit și a revelat în Ecc.9:5-6-10. Aceste detalii nu vor fi reînnoite în scrierile noii alianțe. Prin urmare, vedem importanța studierii întregii Biblii. Distrus, „Babilonul” va fi „pierdut” pentru totdeauna „fructele pe care le dorea sufletul ei” și „toate lucrurile delicate și magnifice” pe care le aprecia și le căuta. Dar Duhul mai precizează: „pentru tine”; pentru că aleșii, spre deosebire de ea, vor putea extinde, în veci, aprecierea minunilor pe care Dumnezeu le va împărtăși cu ei.

Versetul 15: „Negustorii acestor lucruri, care sunt îmbogății cu ele, se vor ține departe, de frică de chinul ei; vor plânge și vor plânge.”

În versetele 15 până la 19, Duhul vizează „negustorii care s-au îmbogățit cu el”. Repetările dezvăluie un accent pe expresia „într-o singură oră”, repetată de trei ori în acest capitol, precum și strigătul „Vai! Ghinion!”. Numărul 3 simbolizează perfecțiunea. Dumnezeu insistă așadar, să afirme caracterul irevocabil al anunțului profetic; această pedeapsă se va împlini în toată desăvârșirea ei divină. Strigătul: „Vai! Ghinion!”, lansat de negustori, face ecoul strigătului de avertizare lansat de aleșii săi în Apoc. 14:8: „Ea a căzut! Ea a cazut! Babilonul cel Mare.” Acești negustori urmăresc distrugerea ei de departe, „de teamă de chinul ei”. Și au dreptate să se teamă de acest rod al mâniei drepte a Dumnezeului celui viu, pentru că, regretând distrugerea lui, ei se așează în tabăra lui și, la rândul lor, vor fi distruși de mânia umană ucigașă a victimelor neconsolate ale înșelăciunii religioase. Acest verset ne face conștienți de responsabilitatea enormă a intereselor comerciale pentru succesul Bisericii Romano-Catolice. „Comercianții” au sprijinit-o pe prostituată și cele mai rele decizii crude și despotice ale ei, pur din apetitul de îmbogățire financiară și materială. Au închis ochii la toate abuzurile sale extrem de abominabile și merită să împărtășească soarta lui finală. Un exemplu istoric se referă la parizienii care au luat partea credinței catolice împotriva credinței reformate de la începutul Reformei pe vremea regelui Francisc I^{si} după acesta.

Versetul 16: „Și va zice: Vai! Ghinion! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată în in subțire, purpuriu și stacojiu și împodobită cu aur și pietre scumpe și perle! Într-o singură oră, atâta bogăție a fost distrusă!»

Acest verset confirmă ținta; „Babilonul cel mare, îmbrăcat în in subțire, purpuriu și stacojiu”; culorile mantiilor regilor, deoarece din acest motiv soldații romani batjocoritor au acoperit umerii lui Isus cu o mantie de „violet”. Ei nu și-au putut imagina înțelesul pe care Dumnezeu l-a dat acțiunii lor: ca victimă ispășitoare, Isus a devenit purtătorul păcatelor aleșilor Săi, desemnați prin aceste culori, purpuriu sau purpuriu, conform Isaiei 1:18. „O singură oră” va fi suficientă pentru a distruge Roma, papa ei și clerul său, după întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos care vine să prevină moartea aleșilor Săi. În această încercare finală, credincioșia lor va face toată diferența, așa că putem înțelege de ce

Dumnezeu insistă în mod deosebit să le întărească credința și încrederea absolută pe care trebuie să se obișnuiască să o pună în El. Multă vreme, omul nu a putut fi convins decât că o astfel de distrugere „*într-o singură oră*” a fost un miracol și, prin urmare, o intervenție directă a lui Dumnezeu, ca și în cazul Sodomei și Gomora. În vremea noastră, când omul a stăpânit focul nuclear, acest lucru este mai puțin surprinzător.

Versetul 17: „*Și toți piloții, toți cei care navighează în acest loc, marinarii și toți cei care lucrează pe mare, au stat departe.*”

Acest verset îi vizează în mod special „*pe cei care exploatează marea, piloții, marinarii care navighează în acest loc, toți ținuți departe*”. Profitând de dorința regilor de a se îmbogăți, s-a îmbogățit însăși biserica papală. Ea a susținut și a justificat cucerirea unor ținuturi necunoscute oamenilor până în momentul descoperirii lor, când slujitorii ei catolici au efectuat masacre oribile ale populațiilor în numele lui Isus Hristos. Acesta a fost mai ales cazul Americii de Sud și al expedițiilor sângeroase conduse de generalul Cortés. Aurul extras din aceste teritorii s-a întors în Europa pentru a îmbogăți regii catolici și papalitatea complice. În plus, insistența asupra aspectului marin ne amintește că tocmai în regimul „*fiarei care se ridică din mare*” s-a întărit legătura sa cu „*marinarii*” pentru îmbogățirea lor comună.

Versetul 18: „*Și au strigat când au văzut fumul arderii lui: Care cetate semăna cu cetatea cea mare?*»

„*Care oraș a fost ca marele oraș?*» strigă marinarii când văd „*fumul conflagrației sale*”. Răspunsul este rapid și simplu: niciunul. Pentru că niciun oraș nu a concentrat atât de multă putere, civilă ca un oraș imperial, apoi religios din 538. Catholicismul a fost exportat pe toate ținuturile planetei, cu excepția Rusiei unde credința ortodoxă răsăriteană l-a respins. După ce l-a primit, China l-a luptat și l-a persecutat. Dar astăzi încă domină întregul Vest și excrescențe ale Americii, Africii și Australiei. Este primul sit turistic religios din lume care atrage vizitatori din întreaga lume. Unii vin să vadă „ruine antice”, alții merg acolo pentru a vedea locul unde locuiesc Papa și cardinalii săi.

Versetul 19: „*Și au aruncat țărână pe capetele lor, au plâns și au jelit și au strigat și au zis: Vai! Ghinion ! Orașul cel mare, unde toți cei care aveau corăbii pe mare s-au îmbogățit prin opulența sa, a fost distrus într-o singură oră!*»

Aceasta este a treia repetiție în care sunt reunite toate expresiile anterioare, precum și clarificarea „*într-o singură oră, a fost distrus*”. „*Marele oraș în care toți cei care au corăbii pe mare s-au îmbogățit prin opulența sa*.” Acuzația devine foarte clară, tocmai prin opulența regimului papal s-au îmbogățit armatorii maritimi aducând bogățiile lumii la Roma. Roma își trage îmbogățirea din împărțirea proprietăților oponentilor săi uciși de aliatul său perpetuu, puterea monarhică civilă, aripa sa armată. Ca exemplu istoric, avem moartea „Templarilor”, a căror proprietate a fost împărțită între coroana lui Philippe Le Bel și clerul romano-catolic. Mai târziu, acesta va fi cazul „protestanților”.

Versetul 20: „*Cerule, bucură-te de ea! Și voi, sfinți, apostoli și prooroci, bucurați-vă! Căci Dumnezeu ți-a făcut dreptate judecând-o.*»

Duhul îi invită pe locuitorii cerului și pe adevărații sfinți, apostolii și profeții pământului, să se bucure de distrugerea Babilonului roman. Bucuria va fi deci proporțională cu durerile și suferințele pe care ea le-a făcut sau a vrut să le facă pe slujitorii Dumnezeului adevărului să îndure, cu privire la ultimii aleși credincioși Sabatului sfințit.

Versetul 21: „ *Atunci un înger puternic a luat o piatră ca o piatră mare de moară și a aruncat-o în mare, zicând: Așa va fi dărâmată cu violență Babilonul, cetatea cea mare, și nu se va mai găsi.* »

Comparația Romei cu o „ piatră ” sugerează trei idei. În primul rând, paparia concurează cu Isus Hristos, care este el însuși simbolizat printr-o „ piatră ” în Dan. 2:34: „ *Vă uitați, când o piatră s-a dezlegat fără ajutorul vreunei mâini și a lovit picioarele de fier și de lut ale imagine și le-a rupt în bucăți.* » Alte versete ale Bibliei îi atribuie, de asemenea, acest simbol de „ piatră ” în Zac.4:7; „ *colțul principal* ” în Psa.118:22; Mat.21:42; și Act.4:11: „ **Iisus este piatra respinsă de voi cei care zidiți și care a devenit căpetenia unghiului** ”. A doua idee este aluzia la pretenția papală de a-i urma apostolului „ Petru ”; cauza principală a „ *succesului întreprinderilor sale și succesului vicleniei sale* ”, lucruri denunțate de Dumnezeu în Dan. 8:25. Acest lucru este cu atât mai mult cu cât apostolul Petru nu a fost niciodată capul Bisericii creștine, deoarece acest titlu îi revine însuși Iisus Hristos. „ *Smecheria* ” papală este așadar și o „ *minciună* ”. A treia sugestie se referă la numele cetății religioase papale, prestigioasa sa bazilică numită „Sfântul Petru al Romei”, a cărei construcție foarte scumpă a dus la vânzarea de „indulgențe” care au demascat-o în ochii călugărului reformator Martin Luther. Această explicație rămâne strâns legată de a doua idee. Situl Vaticanului a servit drept cimitir, dar presupusul mormânt al lui Petru Apostolul Domnului a fost în realitate cel al „Simon Petru Magicianul”, un adorator și preot al zeului șarpe pe nume Esculapius.

Revenind la zilele noastre, Duhul profetizează împotriva „ *Babilonului* ” roman. El compară distrugerea sa viitoare cu imaginea unei „ *mare piatră de moară* ” din „ *piatră* ” pe care un „ *înger o aruncă în mare* ”. Prin această ilustrare, el aduce împotriva Romei o acuzație identificată în Matei 18:6: „ *Dar dacă cineva scandalizează pe unul dintre acești micuți care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el dacă i- ar fi atârnat o piatră de moară de gât. si-l arunca pe fundul mării* . Și în cazul lui, ea nu a scandalizat doar pe unul dintre acești micuți care cred în el, ci mulțimi. Un lucru rămâne cert, este că odată „ *distrus, nu va mai fi găsit niciodată* ”. Nu va mai răni pe nimeni niciodată.

Versetul 22: „ *Și nu se vor mai auzi printre voi sunetele harpilor, ale muzicienilor, ale cântătorilor de flaut și ale trompeștilor și nici un meșter de vreun meșteșug nu se va mai găsi printre voi, „nu va mai auzi sunetul pietrei de moară în voi. acasă,* ’

Spiritul evocă apoi sunetele muzicale care exprimau nepăsarea și bucuria locuitorilor Romei. Odată distruși, nu vor mai fi auziți acolo. Într-un sens spiritual, ea face aluzie la mesagerii lui Dumnezeu ale căror cuvinte au fost auzite cu același efect ca sunetele muzicale ale „ *flautiștilor sau trompetiștilor* ”; o imagine dată în pildă în Matei 11:17. El amintește și de „ *zgomotele* ” făcute de meșteri supraîncărcați cu comenzi de lucru, pentru că dintr-un oraș străvechi

ieșeau doar „ zgomote ” ale activităților profesionale, inclusiv „ zgomotul pietrei de moară ” care se întorcea pentru a măcina bobul de cereale, sau pentru a ascuți instrumente de tăiere precum secera și coasa, cuțite și săbii; aceasta, deja în vechiul Babilon caldean, conform Ier.25:10.

Versetul 23: „ Lumina lămpii nu va mai străluci printre voi, nici glasul mirelui și al soției nu se va mai auzi printre voi, pentru că negustorii voștri erau cei mari ai pământului, pentru că toate neamurile au fost sedus de descântecele tale ,

„ Lumina lămpii nu va mai străluci în casa ta. » În limbaj spiritual, Duhul avertizează Roma că lumina Bibliei nu va mai veni să-i ofere șansa de a fi iluminată pentru a cunoaște adevărul după Dumnezeu. Imaginile din Ier.25:10 se repetă, dar „ cântările mirelui și ale miresei ” devin aici „ glasul mirelui și al miresei care nu se va mai auzi în casa ta ”. Din punct de vedere spiritual, ele sunt vocile chemărilor făcute de Hristos și de Adunarea Sa aleasă la sufletele pierdute pentru a fi convertite și mântuite. Această posibilitate va dispărea pentru totdeauna, după distrugerea ei. „ Căci negustorii tăi erau cei mari ai pământului .” Prin seducția sa față de marii oameni ai pământului, Roma a putut să-și extindă religia catolică la multe popoare de pe pământ. Ea i-a folosit ca reprezentanți ai afacerii sale religioase. Și rezultatul este că „ toate națiunile au fost înșelate de descântecele tale ”. Aici, Dumnezeu se referă la masele catolice ca fiind „ descântece ” care caracterizează cultele păgâne ale vrăjitorilor și vrăjitoarelor rele. Este adevărat că prin folosirea de formule formaliste repetitive, repetiții deșarte, religia catolică lasă puțin loc pentru a se exprima Dumnezeu creator. El nici măcar nu încearcă să facă acest lucru, pentru că îi atribuie un „ zeu străin ” în Dan. 11:39 și nu a recunoscut-o niciodată ca slugă; „vicarul Fiului lui Dumnezeu”, titlul Papei, nu este așadar vicarul său. Următorul verset va da motivul.

Versetul 24: „ și pentru că s-a găsit în ea sângele profeților și al sfinților și al tuturor celor care au fost uciși pe pământ. »

„... și pentru că în el s-a găsit sângele profeților, al sfinților ”: Aspru, inflexibil, insensibil și crud de-a lungul istoriei sale, Roma și-a făcut drum prin sângele victimelor sale. Acest lucru a fost valabil pentru Roma păgână, dar și pentru Roma papală, care a pus regii să-și omoare adversarii, slujitorii luminați de Dumnezeu care au îndrăznit să denunțe natura sa diabolică. Unii au fost protejați de Dumnezeu precum Valdo, Wyclif și Luther, alții nu și și-au încheiat viața ca martiri ai credinței, pe țărugi, blocuri, piloni sau spânzurătoare. Perspectiva profetică de a-și vedea acțiunea încetând definitiv nu poate decât să bucure locuitorii cerului și adevărații sfinți ai pământului. „... și dintre toți cei care au fost uciși pe pământ ”: Cine face această judecată știe despre ce vorbește, pentru că urmărește acțiunile Romei de la întemeierea ei în 747 î.Hr. Situația lumii din ultimele zile este ultimul rod adus de Occidentul cuceritor și dominator al celorlalte popoare ale pământului. Roma monarhică apoi republicană a devorat popoarele pământului pe care le-a subjugat. Modelul acestei societăți a rămas cel al celor 2000 de ani de creștinism adevărat și fals. Ulterior, Roma păgână, Roma papală a distrus chipul păcii lui Hristos și a luat de la omenire modelul care ar fi adus fericirea popoarelor. Prin justificarea sacrificării adevăraților ucenici ai mielului ai lui Isus Hristos, a deschis calea către ciocnirile religioase care conduc

omenirea la un teribil al treilea război mondial genocid. Nu este fără motiv că norma tăierii gâtului este afișată public de către grupurile islamice armate. Această ură față de islam este un răspuns târziu la războaiele cruciadelor lansate de Urban al II-lea din Clermont-Ferrand la 27 noiembrie 1095.

Apocalipsa 19: Bătălia Armagedonul lui Isus Hristos

Versetul 1: „După aceasta am auzit în cer un glas tare al unei mari mulțimi, care zicea: Aliluia! Mântuirea, slava și puterea sunt ale Dumnezeuului nostru.”

Continuând din capitolul 18 anterior, aleșii răscumparați și mântuiți se găsesc în ceruri, purtători ai „*numelui nou*” care desemnează noua lor natură cerească. Bucuria și bucuria domnesc și credincioșii îngeri cerești îl înalță pe Dumnezeuul mântuitor. Această „*mulțime „număroasă*” diferă de „*mulțimea pe care nimeni nu o putea număra*” citată în Apocalipsa 7:9. Reprezintă o adunare a sfinților îngeri cerești ai lui Dumnezeu care își exaltă „*slava*” pentru că în versetul 4, aleșii pământeni simbolizați de „*cei 24 de bătrâni*” vor răspunde și vor confirma aderarea lor la observațiile făcute, spunând: „*Amin!*» Ceea ce înseamnă: Cu adevărat!

Ordinea termenilor „*mântuire, glorie, putere*” are logica ei. „*Mântuirea*” a fost dată aleșilor pământești și sfinților îngeri care au dat „*slavă*” Dumnezeuului creator care, pentru a-i mântui, a chemat „*puterea*” lui divină pentru a distruge dușmanii comuni.

Versetul 2: „*pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte; pentru că el a judecat-o pe desfrânata cea mare care a stricat pământul prin curvia ei și a răzbunat sângele slujitorilor ei, cerându-l de la propria sa mână.* »

Aleșii care aveau în comun setea de adevăr și dreptate adevărată sunt acum pe deplin satisfăcuți și împliniți. În nebunia ei oarbă, omenirea ruptă de Dumnezeu s-a gândit că poate aduce fericire ultimelor popoare prin înmuierea standardului dreptății sale; numai răul a profitat de această alegere și, asemenea cangrenei, a invadat întregul corp al umanității. Dumnezeu bun și milostiv arată în judecata sa despre „*Babilonul cel mare*” că cel care dă moartea trebuie să sufere moartea. Acesta nu este un act de răutate, ci o acțiune de dreptate. Astfel, când nu mai știe să-i pedepsească pe vinovați, dreptatea devine nedreptate.

Versetul 3: „*Și au zis a doua oară: Aleluia! ...iar fumul lui se ridică în vecii vecilor.* »

Imaginea este înșelătoare, deoarece „*fumul*” din focul care a distrus Roma va dispărea după distrugerea acesteia. „*Eonii veacurilor*” desemnează principiul eternității care îi privește doar pe învingătorii încercărilor universale cerești și terestre. În această expresie, cuvântul „*fum*” sugerează distrugere, iar expresia „*secole de secole*” îi conferă un efect etern, adică distrugere definitivă; nu se va mai trezi niciodată. De fapt, în cel mai rău caz, „*fumul*” poate să se ridice în mintea celor vii ca amintire a unei acțiuni divine glorioase săvârșite de Dumnezeu împotriva Romei, dușmanul sângeos.

Versetul 4: „*Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii au căzut la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu șezând pe tron, zicând: Amin! Aleluia!* »

Întradevăr ! Slavă Domnului! ...spuneți împreună pe cei răscumpărați de pe pământ și despre lumile care au rămas curate. Închinarea lui Dumnezeu este marcată de prosternare; o formă legitimă rezervată exclusiv acesteia.

Versetul 5: „*Și de pe tron s-a auzit un glas, care zicea: Lăudați pe Dumnezeul nostru, voi toți slujitorii Lui, care vă temeți de El, mici și mari!* »

Această voce este cea a lui „*Mihael*”, Iisus Hristos, cele două expresii cerești și terestre sub care Dumnezeu se descoperă creaturilor Sale. Isus spune: „*tu care te-ai temut de el*”, el amintește astfel „*frica*” de Dumnezeu cerută în solia primului înger din Apoc.14:7. „*Frica de Dumnezeu*” nu rezumă decât atitudinea inteligentă a unei creaturi față de Creatorul ei, care are puterea vieții și a morții asupra ei. După cum ne învață Biblia în 1 Ioan 4:17-18: „*dragostea desăvârșită alungă frica*”: „*Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: în aceasta este dragostea desăvârșită în noi, ca să avem încredere în ziua aceea. de judecată. Frica nu este în dragoste, dar iubirea perfectă alungă frica; pentru că frica implică pedeapsă, iar cine se teme nu este desăvârșit în dragoste.*” Astfel, cu cât alesul îl iubește mai mult pe Dumnezeu, cu atât îl ascultă mai mult și cu atât are mai puține motive să se teamă de el. Aleșii sunt aleși de Dumnezeu dintre cei mici, precum apostolii și ucenicii smeriți, dar și dintre cei mari precum marele rege Nabucodonosor. Acest rege al regilor din timpul său este un exemplu perfect că, oricât de mare ar fi el printre oameni, un rege este doar o creatură slabă în fața Atotputernicului Dumnezeu creator.

Versetul 6: „Și am auzit ca glasul unei mulțimi mari, ca zgomotul multor ape și ca zgomotul unui tunet puternic, zicând: Aliluia! Căci Domnul Dumnezeuul nostru Atotputernic a intrat în împărăția Sa. »

Acest verset reunește expresii deja văzute. „Mulțimea multe” în comparație cu „sunetul multor ape” este reprezentată de Creatorul ei în Apocalipsa 1:15. „Vocile” care se exprimă sunt atât de „numeroase” încât nu pot fi comparate decât cu zgomotul, „zgomotul tunet.” „Aleluia! Căci Domnul Dumnezeuul nostru Atotputernic a intrat în împărăția Sa. » Acest mesaj a marcat acțiunea „trămbiței a șaptea” din Apocalipsa 11:17: „spunând: Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernic, care ești și care ai fost, pentru că ai înțeles puterea ta mare și ai luat stăpânirea împărăției tale. ”

Versetul 7: „Să ne bucurăm și să ne veselim și să-i dăm slavă; căci nunta Mielului a venit și mireasa lui s-a pregătit ,

„Bucuria” și „bucuria” sunt pe deplin justificate, pentru că timpul pentru „luptă” a trecut. În „slava” cerească, „mireasa”, Adunarea aleșilor răscumpărați de pe pământ s-a alăturat „Mirelui”, Hristos, Dumnezeuul cel viu „Mihael”, YaHWéH. În prezența tuturor prietenilor lor cerești, cei răscumpărați și Iisus Hristos vor sărbători sărbătoarea „nunta” care îi unește. „Mireasa s-a pregătit” restabilind toate adevărurile divine pe care credința catolică le-a făcut să dispară în versiunea ei a credinței creștine. „Pregătirea” a fost lungă, construită peste 17 secole de istorie religioasă, dar mai ales din 1843, data începerii cererii divine pentru diferitele restaurări devenite esențiale, adică toate adevărurile nerestaurate de reformatorii protestanți persecutați. Finalizarea acestei pregătiri a fost realizată de ultimii adventiști dizidenți de ziua a șaptea care au rămas în aprobarea lui Dumnezeu și în lumina pe care i-a dat-o Isus până la sfârșit și deja până la începutul anului 2021, când scriu această versiune a luminilor sale.

Versetul 8: „Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Căci inul fin este faptele drepte ale sfinților. »

„In subțire” desemnează „lucrările drepte ale adevăraților din urmă” sfinți”. Aceste „lucrări” pe care Dumnezeu le numește „drepte” sunt rodul revelațiilor divine aduse succesiv din 1843 și 1994. Această lucrare este cel mai recent rod care dezvăluie inspirațiile divine date din 2018 celor pe care îi iubește și îi binecuvântează și îi „pregătește” pentru „nuntă” menționată în acest verset. Dacă Dumnezeu binecuvântează „faptele drepte” ale adevăraților „sfinți” săi, dimpotrivă, el a blestemat și a luptat, până când a nimicit-o, tabăra sfinților mincinoși ale căror „fapte” erau „nedrepte”.

Versetul 9: „Și îngerul mi-a zis: Scrie: Fericți cei chemați la cina de nuntă a Mielului! Și mi-a spus: Aceste cuvinte sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu. ”

Această fericire este acordată sfinților răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos ai căror pionieri au fost preocupați de cel al lui Dan. 12:12 (*Fericți cei care așteaptă până la 1335 de zile*) a pionierilor care vor fi tocmai simbolizați de cei „144.000” sau 12 X 12 X 1000 din Apo.7. Intrarea în rai pentru veșnicie este într-adevăr un motiv de mare fericire care îi va face pe cei care au această șansă divin „fericiți”. Norocul nu este singurul factor de a beneficia de acest privilegiu, dar oferta de mântuire ne este oferită de Dumnezeu ca o „a doua șansă” după

moștenirea și condamnarea păcatului original. Promisiunea mântuirii și a bucuriilor cerești viitoare este certificată ca fiind aceea a angajamentului oral al lui Dumnezeu demn de credința noastră, deoarece El își ține permanent angajamentele. Încercările din ultimele zile vor cere certitudinii în care îndoiala nu va mai avea loc. Aleșii vor trebui să se bazeze pe credința construită pe promisiunile revelate ale lui Dumnezeu, deoarece ceea ce este scris este spus anterior. De aceea se numește Biblia, Sfânta Scriptură : Cuvântul lui Dumnezeu.

Versetul 10: „*Și am căzut la picioarele lui să mă închin lui; dar mi-a spus: Ai grijă să nu o faci! Eu sunt tovarășul tău slujitor și al fraților tăi care au mărturia lui Isus. Închinați-vă lui Dumnezeu. Căci mărturia lui Isus este spiritul profeției.* »

Dumnezeu exploatează eroarea lui Ioan pentru a ne dezvălui condamnarea sa a credinței catolice care îi învață pe membrii săi acest tip de adorare a creaturii. Dar vizează și credința protestantă care, de asemenea, comite această greșeală onorând „ziua soarelui” păgână moștenită de la Roma. Îngerul care îi vorbește este, fără îndoială, „Gabriel”, conducătorul misiunii divin apropiat de Dumnezeu, care i s-a arătat deja lui Daniel și Mariei, mama „surogat” a lui Isus. Oricât de înalt este el, „Gabriel” demonstrează aceeași smerenie ca și Isus. El pretinde doar titlul de „*însoțitor în slujire*” al lui Ioan până la ultimii adventiști disidenți aleși ai timpului sfârșitului. Din 1843, aleșii au cu ei „*mărturia lui Isus*” care, conform acestui verset, desemnează „spiritul profeției”. Adventiștii, spre propria lor pierdere, au limitat acest „*spirit de profeție*” la lucrarea realizată de Ellen G. White, mesagerul Domnului între 1843 și 1915. Ei au stabilit astfel o limită luminii date de Isus. Totuși, „*spiritul profeției*” este un dar permanent care rezultă dintr-o relație autentică dintre Isus și ucenicii săi și care se bazează mai ales pe decizia sa de a încredința o misiune unui slujitor pe care îl alege cu toată autoritatea divinității sale. Această lucrare mărturisește acest lucru: „*spiritul profeției*” este încă foarte activ și poate continua până la sfârșitul lumii.

Versetul 11: „*Atunci am văzut cerul deschis și iată, a apărut un cal alb. Cel ce a călărit pe el se numește Credincios și Adevărat și judecă și luptă în dreptate.* »

În această scenă, Duhul ne duce înapoi pe pământ înainte de victoria finală și distrugerea „*Babilonului cel Mare*”. Duhul ilustrează momentul în care, la întoarcerea sa, gloriosul Hristos se confruntă cu răzvrățiții pământești. În Iisus Hristos glorificat, Dumnezeu iese din invizibilitatea sa: „*cerul este deschis*”. El apare în imaginea „*primului sigiliu*” din Apocalipsa 6:2, ca un călăreț, Conducător, care pornește „*ca biruitor și să cucerească*” călare pe un „*cal alb*” imaginea taberei sale marcată de puritate și sfințenie. . Numele „*credincios și adevărat*” pe care și-l dă în această scenă plasează acțiunea în prelungirea ultimului timp profețit prin numele „*Laodiceea*” în Apoc.3:14. Acest nume înseamnă „*oameni judecați*”, ceea ce este confirmat aici de precizia: „*El judecă*”. Precizând că „*luptă cu dreptate*”, Duhul evocă momentul „*bătăliei de la Armagedon*” din Apoc. 16:16, în care luptă împotriva taberei nedreptății condusă de diavol și unită prin cinstea acordată „*ziua soarelui*” moștenită de la Constantin I și papii romano-catolici.

Versetul 12: „ *Ochii Lui erau ca o flacără de foc; pe capul ei erau mai multe diademe; avea un nume scris, pe care nimeni nu-l cunoaște decât el însuși;* »

Cunoscând contextul scenei, putem înțelege că „ *ochii săi* ” în comparație cu o „ *flacără de foc* ” privesc ținta mâniei sale, rebelii uniți „ *pregătiți pentru luptă* ” încă din Apocalipsa 9:7-9, adică din moment ce 1843. Sensul „ *mai multor diademe* ” purtate pe „ *capul său* ” va fi dat în versetul 16 al acestui capitol: el este „ *Regele regilor și Domnul domnilor* ”. „ *Numele său scris pe care nimeni nu-l cunoaște decât el însuși* ” desemnează natura sa divină veșnică.

Versetul 13: „ *Și era îmbrăcat într-o haină vopsită cu sânge. Numele lui este Cuvântul lui Dumnezeu.* »

Acest „ *veșmânt pătat de sânge* ” desemnează două lucruri. Prima este dreptatea lui pe care a obținut-o prin vărsarea propriului „ *sânge* ” pentru mântuirea aleșilor săi. Dar acest sacrificiu făcut de el în mod voluntar pentru a-i salva pe aleșii săi necesită moartea agresorilor și persecutorilor acestora. „ *Vesmântul* ” lui va fi din nou acoperit cu „ *sânge* ”, dar de data aceasta va fi cel al dușmanilor săi „ *călcați în teascul strugurilor mâniei lui Dumnezeu* ”, conform Isaia 63 și Apoc. 14:17-20. Acest nume „ *Cuvântul lui Dumnezeu* ” dezvăluie importanța vitală a slujirii pământești a lui Isus și a revelațiilor sale date succesiv pe pământ și din cer după învierea Sa. Mântuitorul nostru a fost Însuși Dumnezeu ascuns într-o înfățișare pământească. Învățătura lui permanentă primită de oficialii săi aleși va face toată diferența între tabăra salvată și tabăra pierdută.

Versetul 14: „ *Oștile care sunt în cer L-au urmat pe cai albi, îmbrăcați în in subțire, alb, curat.* »

Imaginea este glorioasă, „ *albul* ” purității caracterizează sfințenia taberei lui Dumnezeu și mulțimile sale de îngeri care au rămas credincioși. „ *Inul subțire* ” dezvăluie *lucrările lor „drepte” și curate* .

Versetul 15: „ *Din gura lui a ieșit o sabie ascuțită ca să lovească neamurile; îi va păstori cu un toiag de fier; și va călca teascul mâniei aprinse a Dumnezeului Atotputernic .* ”

„ *Cuvântul lui Dumnezeu* ” a desemnat Biblia, „ *cuvântul* ” ei sfânt care a reunit învățătura ei care l-a călăuzit pe cel ales în adevărul său divin. În ziua întoarcerii sale, „ *Cuvântul lui Dumnezeu* ” vine ca o „ *sabie ascuțită* ” pentru a-și ucide dușmanii răzvrățiți, care protestează, care vorbesc, gata să vărseze sângele ultimilor săi aleși. Distrugerea dușmanilor săi luminează expresia „ *îi va stăpâni cu un toiag de fier* ” care desemnează și lucrarea de judecată efectuată de aleșii care vor birui conform Apoc.2:27. Planul de răzbunare divină numit „ *vindecare* ” în Apocalipsa 14:17 până la 20 este din nou confirmat aici. Această temă este dezvoltată în Isa.63, unde Duhul specifică că Dumnezeu acționează singur, fără niciun om cu el. Motivul este că aleșii duși deja în rai nu sunt martori la drama care îi lovește pe rebeli.

Versetul 16: „ *El avea pe haină și pe coapsă un nume scris: Împărat al împăraților și Domn al domnilor.* »

„ *Îmbrăcămintea* ” desemnează lucrările unei ființe vii, iar „ *coapsa lui* ” sugerează forța și puterea lui, pentru că un detaliu important, el apare ca un călăreț, iar pentru a sta pe un cal, mușchii „ *coapselor* ” , majoritatea oamenilor,

sunt puși la încercare și fac posibilă sau nu acțiunea. Imaginea lui de călăreț a fost semnificativă în trecut, deoarece aceasta era aspectul pe care l-au luat luptătorii războinici. Astăzi rămânem cu simbolismul acestei imagini care ne spune că călărețul este un profesor care domină un grup de ființe umane simbolizate de „calul” *călare*. Cel pe care Isus urcă îi privește pe aleșii Săi împrăștiați în prezent pe tot pământul. Numele său „*Rege al regilor și Domn al domnilor*” constituie subiectul unei adevărate mângâieri pentru aleșii săi iubiți, supuși dictatului nedrept al regilor și stăpânilor pământului. Acest subiect merită clarificare. Modelul împărăției pământești nu a fost conceput pe principii aprobate de Dumnezeu. Într-adevăr, Dumnezeu i-a dat lui Israel, **conform cererii sale**, să fie condus pe pământ de un rege, citez, „ca și celelalte națiuni păgâne” care existau la acea vreme. Dumnezeu a răspuns doar la cererea inimilor lor rele. Pentru că pe pământ, cel mai bun dintre regi este doar o ființă „abominabilă” care „*seceră unde nu a semănat*” și cel care îl cunoaște pe Dumnezeu nu așteaptă să fie doborât de poporul său înainte de a se reforma. Modelul prezentat de Isus condamnă modelul transmis pe pământ din generație în generație de oameni proști, ignoranți și răi. În lumea cerească a lui Dumnezeu, conducătorul este un slujitor al poporului său și își trage toată gloria din ei. Cheia fericirii perfecte este acolo, pentru că nicio ființă vie nu suferă din cauza semenului său. În întoarcerea sa glorioasă, Isus vine să distrugă regii și domniile răi și răutatea lor, pe care ei i le atribuie pretinzând că domnia lor este un drept divin. Isus îi va învăța că nu este cazul; lor, dar și maselor umane care își justifică nedreptatea. Aceasta este explicația pentru „pilda talanților”, care este apoi împlinită și aplicată.

După confruntare

Versetul 17: „*Și am văzut un înger stând în soare. Și a strigat cu glas tare, zicând tuturor păsărilor care zburau în mijlocul cerului: Veniți, adunați-vă la cina cea mare a lui Dumnezeu,*”

Iisus Hristos „*Mihael*” vine în chipul soarelui simbol al luminii divine pentru a lupta împotriva falșilor creștini închinători ai zeului soare care justifică schimbarea zilei de odihnă făcută de împăratul Constantin ¹. În confruntarea lor cu Hristos Dumnezeu, ei vor descoperi că Dumnezeul viu este mai formidabil decât zeul soarelui lor. Cu glas tare, Iisus Hristos cheamă o adunare de păsări răpitoare.

Notă: Trebuie să precizez din nou aici că rebelii nu doresc să se închine divinității solare într-o manieră conștientă și voluntară, ci subestimează faptul că pentru Dumnezeu, prima zi pe care o cinstesc pentru odihna lor săptămânală păstrează întinarea păgânului său. folosirea timpului trecut. La fel, alegerea lor dezvăluie un mare dispreț față de ordinea de timp pe care a stabilit-o de la începutul creării pământului. Dumnezeu numără zilele marcate de rotația pământului pe axa lui. În timpul intervențiilor sale pentru poporul său Israel, el și-a amintit ordinea săptămânii indicând, prin denumirea acesteia, ziua a șaptea numită „sabat”. Mulți cred că pot fi îndreptățiți de Dumnezeu datorită sincerității lor. Nici sinceritatea, nici convingerea nu au valoare pentru cei care contestă adevărul exprimat clar de Dumnezeu. Adevărul său este singurul standard care permite reconcilierea prin credință în jertfa voluntară a lui Isus Hristos. Opiniile personale nu sunt auzite sau recunoscute de Dumnezeul creator, Biblia confirmă

acest principiu cu acest verset din Isaia 8:20: „ *La lege și la mărturie! Dacă nu vorbim așa, nu va fi zori pentru oameni .* ”

Două „ *sărbătoare* ” sunt pregătite de Dumnezeu: „ *cina de nuntă a Mielului* ” ai cărei invitați sunt aleșii înșiși în mod individual, deoarece, în mod colectiv, reprezintă „ *Mireasa* ”. A doua „ *sărbătoare* ” este de tip macabru și beneficiarii acesteia sunt doar „ *păsări* ” de pradă, vulturi, condori, zmee și alte specii ale genului.

Versetul 18: „ *Să mănânce carnea regilor, carnea comandanților militari, carnea oamenilor puternici, carnea cailor și a celor ce călăresc pe ei, carnea tuturor, slobozi și robi, mici și mari.* ” »

După distrugerea întregii omeniri, nu va mai rămâne nimeni care să pună trupurile sub pământ și, conform Ieremia 16:4, „ *vor fi împrăștiate ca gunoiul pe pământ* ”. Să găsim întregul verset care ne învață soarta pe care Dumnezeu o rezervă celor pe care îi blestemă: „ *Ei vor muri mistuiți de boală; nu li se vor da lacrimi sau înmormântare; vor fi ca gunoiul pe pământ; vor pieri de sabie și de foamete; iar cadavrele lor vor fi hrană pentru păsările cerului și fiarele pământului.* ” Conform enumerației prezentate de Duhul în acest verset 18, niciun om nu scapă de moarte. Îmi amintesc că „ *caili* ” simbolizează poporul condus de conducătorii lor civili și religioși conform Iacov 3:3: „ *Dacă punem mușcătura în gura cailor pentru ca ei să ne asculte, le îndreptăm și tot corpul.* »

Versetul 19: „ *Și am văzut fiara și împărații pământului și oștile lor adunate ca să facă război împotriva celui ce ședea pe cal și împotriva oștirii sale.* »

Am văzut că „ *bătălia de la Armagedon* ” a fost spirituală și că pe pământ, aspectul ei a constat în decretarea morții tuturor ultimilor sclavi adevărați ai lui Isus Hristos. Această decizie a fost luată înainte de întoarcerea lui Isus Hristos, iar rebelii erau siguri de alegerea lor. Dar la momentul intrării sale în aplicare, cerul s-a deschis dezvăluind pe Hristos răzbunător divin și armatele sale îngerești. Prin urmare, nu mai este nicio luptă posibilă. Nimeni nu poate lupta împotriva lui Dumnezeu când apare și rezultatul este ceea ce ne-a descoperit Apoc.6:15-17: „ *Împărații pământului, cei mari, căpetenii militare, cei bogăți, cei puternici, toți sclavii și oamenii liberi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și au zis munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața celui ce șade pe tron și de mânia Mielului; căci ziua cea mare a mâniei Lui a venit și cine poate rezista?* » La ultima întrebare, răspunsul este: aleșii care urmau să fie uciși de rebeli; aleși sfințiți prin fidelitatea lor față de Sfântul Sabat care a proorocit victoria lui Isus asupra tuturor dușmanilor săi și asupra celor răscumpărați.

Versetul 20: „ *Și fiara a fost luată și împreună cu ea și proorocul mincinos, care făcuse semne înaintea ei, prin care îi înșelase pe cei care luaseră semnul fiarei și se închinau chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii în lacul care ardea cu foc și pucioasă.* »

Atentie! Duhul ne dezvăluie soarta finală a judecății de pe urmă, așa cum o pregătește Dumnezeu pentru „ *fiară și profetul mincinos* ”, adică credința catolică și credința protestantă la care s-au alăturat falșii adventisti din 1994. Pentru „ *lacul care arde de foc și de sulf* ” va acoperi pământul abia la sfârșitul mileniului al

șaptelea pentru a-i nimici și anihila pe păcătoși, definitiv, după judecata de apoi. Acest verset ne dezvăluie simțul minunat al dreptății perfecte a Dumnezeului nostru creator. Stabilește diferența dintre adevărații făptuitori și victimele care sunt înșelate, dar vinovate pentru că sunt responsabile pentru alegerea lor. Conducătorii religioși sunt „*aruncați de vii în iazul de foc*” pentru că, conform Apoc. 14:9, ei i-au îndemnat pe bărbați și femei de pe pământ să onoreze „*semnul fiarei*” a cărei pedeapsă a fost anunțată.

Versetul 21: „*Și ceilalți au fost uciși de sabia care a ieșit din gura celui ce ședea pe cal; și toate păsările s-au săturat de carnea lor*”

Aceste „*alții*” se referă la oameni necreștini sau necredincioși care au urmat mișcarea internațională și s-au supus ordinii generale fără implicarea personală în acțiunea desfășurată de rebelii religioși creștini. Nefiind acoperiți de neprihănirea sângelui vărsat de Isus Hristos, ei nu supraviețuiesc întoarcerii lui Hristos, dar sunt totuși uciși de cuvântul său simbolizat de „*sabia care a ieșit din gura lui*”. Aceste ființe căzute care sunt martori oculari la apariția adevăratului Dumnezeu vor ajunge la judecata de apoi, dar nu vor suferi suferința morții prelungite a „*lacului de foc*” rezervat marilor vinovați religioși activi în rebeliune. După ce s-au confruntat cu gloria marelui Dumnezeu creator, Marele Judecător, ei vor fi brusc anihilați.

Apocalipsa 20: **o mie de ani ai mileniului al șaptelea** **și judecata de apoi**

Pedeapsa Diavolului

Versetul 1: „*Atunci am văzut un înger coborându-se din cer, având cheia gropii fără fund și un lanț mare în mână.* »

„*Un înger*” sau mesager al lui Dumnezeu „*coboară din cer*” pe pământ care, lipsit de toate formele de viață terestră, umană și animală, își ia aici numele de „*abis*” care îl desemnează în Geneza 1:2. „*Cheia*” deschide sau închide accesul în acest pământ pustiu. Iar „*lanțul cel mare*” ținut în „*mâna lui*” ne lasă să înțelegem că o ființă vie va fi înlănțuită pe pământul pustiu care va deveni închisoarea lui.

Versetul 2: „*El a prins balaurul, șarpele străvechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani.* »

Expresiile care desemnează „*Satana*”, îngerul răzvrătit, în Apocalipsa 12:9 sunt citate din nou aici. Ele ne amintesc de foarte marea lui responsabilitate pentru suferința cauzată de caracterul său rebel; suferința și durerea fizică și morală impuse ființelor umane de către dominatorii supuși inspirațiilor și influențelor sale pentru că erau la fel de rele ca și el. Ca „*balaur*” a condus Roma imperială păgână, iar ca „*șarpe*”, Roma creștină papală, dar demascat în timpul Reformei, s-a comportat din nou ca un „*balaur*” servit de ligile armate catolice și protestante și de „*dragonade*”. ” a lui Ludovic al XIV-lea. Din tabăra îngerilor demonici, „*Satana*” este singurul supraviețuitor, în timp ce își așteaptă moartea

ispășitoare la judecata de apoi, el va rămâne în viață încă „ o mie de ani ” izolat, fără niciun contact cu vreo creatură, pe pământul care a devenit o închisoare informă și pustie, goală, populată doar de cadavre în descompunere și oase de oameni și animale.

Îngerul abisului pe pământul pustiu: Distrugătorul Apoc.9:11 .

Versetul 3: „ *L-a aruncat în groapa fără fund, a închis și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile până la împlinirea celor o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțin timp.* »

Imaginea dată este precisă, Satana este pus pe pământul pustiu sub o acoperire care îl împiedică să intre în cer; astfel încât el se trezește supus limitărilor normei umane a cărei pierdere a provocat-o sau a încurajat-o. Celelalte ființe vii, îngeri cerești și oameni care au devenit la rândul lor îngeri sunt deasupra lui, în raiul la care nu mai are acces de la victoria lui Iisus Hristos asupra păcatului și morții. Dar situația lui s-a înrăutățit pentru că nu mai are nicio companie, nici un înger, nici un bărbat. În cer sunt „ *națiunile* ” pe care le citează acest verset fără a menționa „a pământului”. Aceasta pentru că cei răscumparați din aceste națiuni sunt toți în ceruri în Împărăția lui Dumnezeu. Se dezvăluie astfel rolul „ *lanțului* ”; îl obligă să rămână singur și izolat pe pământ. În programul divin, diavolul va rămâne prizonier timp de „ o mie de ani ” la sfârșitul cărora va fi eliberat, având acces și contact cu morții răi înviați într-o a doua înviere, pentru „a doua moarte ” a ultimei. judecată, pe pământ care va fi apoi, momentan, din nou populat. El va subjugă din nou națiunile răzvrătite condamnate în încercări zadarnice de a lupta împotriva sfinților îngeri răscumparați și a lui Isus Hristos, marele Judecător.

Cel răscumpărat îi judecă pe cei răi

Versetul 4: „ *Și am văzut tronuri; iar celor ce stăteau acolo li s-a dat putere să judece. Și am văzut sufletele celor care fuseseră tăiați capul din cauza mărturiei lui Isus și din cauza Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor care nu se închinaseră fiarei și nici chipului ei și nu primiseră semnul pe frunte și pe fruntea lor. mâinile. Ei au înviat și au domnit cu Hristos o mie de ani .* ”

„ *Cei care stau pe tronuri* ” au „ *puterea* ” regală de a judeca . Aceasta este o cheie importantă pentru înțelegerea sensului pe care Dumnezeu îl dă cuvântului „ *rege* ”. Acum, în împărăția Sa, în Iisus Hristos „ *Mihael* ”, Dumnezeu împărtășește judecata Sa cu toate creaturile Sale umane răscumparate de pe pământ. Judecata celor răi pământești și cerești va fi colectivă și împărtășită cu Dumnezeu. Acesta este singurul aspect al împărăției aleșilor răscumparați. Stăpânirea nu este rezervată unei categorii de aleși, ci tuturor, iar Duhul ne amintește că în timpul care a trecut pe pământ, au fost primele persecuții ucigăse îngrozitoare pe care le evocă citând: „ *sufletele celor care au fost tăiați capul pentru că a mărturiei lui Isus și datorită cuvântului lui Dumnezeu* ”; Paul a fost unul dintre ei. Spiritul evocă astfel victimele creștine ale păgânismului roman și ale credinței papale romane intolerante active între anul 30 și 1843. Apoi îi vizează pe ultimii aleși amenințați cu moartea de „ *fiara care se înalță de pe pământ* ” din Apo 13:11 . -15, în ultimul ceas al timpului pământesc; în cursul anului 2029 până în prima zi a primăverii care precedă Paștele în anul 2030.

În conformitate cu anunțul „trâmbiței a șaptea” din Apocalipsa 11:18, „a sosit timpul să judecăm morții” și aceasta este utilitatea timpului „o mie de ani” citat în acest verset 4. Aceasta va fie ocupația celor răscumpărați care au intrat în veșnicia cerească a lui Dumnezeu. Ei vor trebui să „judece” oamenii răi și îngerii cerești căzuți. Pavel spune în 1 Corinteni 6:3: „Nu știți că vom judeca pe îngerii? Și cu cât mai mult să nu judecăm lucrurile din această viață?»

A doua înviere pentru rebelii căzuți

Versetul 5: „Ceilalți morți nu au mai trăit până la împlinirea celor o mie de ani. Aceasta este prima înviere.»

Ai grijă la capcană! Sintagma „Ceilalți morți nu au revenit până la împlinirea celor o mie de ani” constituie o paranteză, iar expresia care o urmează „Este prima înviere”, se referă la primul mort în Hristos înviat „mie de ani” citat. Paranteza evocă, fără a o numi, anunțul unei a doua „învieri” rezervată morților răi care vor învia la sfârșitul „miilor de ani” pentru judecata de apoi și pedeapsa de moarte a „lacului de foc și sulf”; care realizează „moartea a doua”.

Versetul 6: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de prima înviere! A doua moarte nu are putere asupra lor; dar ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor domni cu el o mie de ani.»

Acest verset rezumă foarte simplu judecata dreaptă revelată a lui Dumnezeu. Preafericirea se adresează adevăraților aleși care participă la începutul „miilor de ani” la „învierea morților în Hristos”. Ei nu vor veni la judecată, ci vor fi ei înșiși judecătorii în judecata organizată de Dumnezeu, în cer, pentru „o mie de ani”. „Domnia” anunțată de „o mie de ani” este doar o „domnie” a activității judecătorești și se limitează la acești „mii de ani”. Intrând în veșnicie, aleșii nu trebuie să se teamă sau să sufere „moartea a doua”, pentru că, dimpotrivă, ei sunt cei care îi vor face pe cei răi morți care sunt judecați să o sufere. Și știm că aceștia sunt cei mai mari și mai răi, cruzi și criminali vinovați religioși. Judecătorii aleși vor trebui să stabilească durata timpului de suferință pe care trebuie să o experimenteze fiecare dintre ființele judecate, individual, în procesul distrugerii lor a „celui de-a doua moarte”, care nu are nimic în comun cu actuala primă moarte pământească. Căci Dumnezeu creator este cel care dă focului forma acțiunii sale distructive. Focul nu are niciun efect împotriva corpurilor cerești și a corpurilor pământești protejate de Dumnezeu, așa cum demonstrează experiența celor trei însoțitori ai lui Daniel în Daniel 3. Pentru judecata de apoi, corpul învierii va reacționa diferit față de corpul pământesc actual. În Marcu 9:48, Isus ne dezvăluie particularitatea sa spunând: „unde viermele lor nu moare și unde focul nu se stingea”. Așa cum inelele corpului unui râme rămân animate individual, corpul blestematului va avea viață până la ultimul atom. Viteza consumului lor va depinde deci de durata timpului de suferință hotărâtă de sfinții judecători și de Iisus Hristos.

Confruntarea finală

Versetul 7: „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi eliberat din închisoarea lui.»

La sfârșitul „miilor de ani”, pentru scurt timp, își va găsi din nou companie. Acesta este momentul celei de-a doua „învieri” rezervate rebelilor pământești.

Versetul 8: „*Și va ieși să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, Gog și Magog, ca să-i adune la război; numărul lor este ca nisipul mării.*”

Această companie este cea a „națiunilor” înviate pe tot pământul, așa cum este indicat de formula celor „**patru colțuri**” al pământului” sau patru puncte cardinale care conferă acțiunii un caracter universal. O astfel de adunare nu are nimic de comparat, decât la nivelul strategiei de război, o asemănare cu conflictul al treilea război mondial al „trâmbiței a șasea” din Apoc.9:13. Această comparație îl determină pe Dumnezeu să dea celor adunați la judecata finală numele „Gog și Magog” citate inițial în Ezechiel 38:2, iar înainte de aceea în Geneza 10:2, unde „Magog” este al doilea fiu al lui Iafet. ; dar un mic amănunt relevă doar aspectul comparativ al acestei evocări, deoarece la Ezechiel, Magog este țara lui Gog, și desemnează Rusia care va pune în acțiune, în timpul celui de-al treilea război mondial, cel mai mare număr de soldați din toate timpurile. istoria războiului; ceea ce justifică extinderea sa enormă și cucerirea rapidă a ținuturilor continentului vest-european.

Duhul le compară cu „nisipul mării”, subliniind astfel importanța numărului de victime ale judecății de apoi. Este, de asemenea, o aluzie la supunerea lor față de diavol și agenții săi umani revelați în Apoc. 12:18 sau 13:1 (în funcție de versiunea biblică): vorbind despre „balaur” citim: „*Și el a stat pe nisip. al mării.*”

Rebel incorigibil, Satana începe din nou să sperie că va putea învinge armata lui Dumnezeu și îi seduce pe ceilalți oameni condamnați, convingându-i să se angajeze în luptă împotriva lui Dumnezeu și a aleșilor lui.

Versetul 9: „*Și s-au urcat pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea iubită. Dar un foc a coborât din cer și i-a mistuit.*» Dar o cucerire a terenului nu mai înseamnă nimic când nu putem pune mâna pe adversar pentru că a devenit de neatins; precum tovarășii lui Daniel, nici focul, nici nimic altceva nu le poate face rău. Și dimpotrivă, „focul din cer” îi lovește chiar și în „tabăra sfinților”, asupra căruia nu are niciun efect. Dar acest foc „devorează” pe vrăjmașii lui Dumnezeu și aleșilor Săi. În Zaharia 14, Duhul profetizează cele două războaie separate de „o mie de ani”. Ceea ce precede și este împlinit de „a șasea trâmbiță” este prezentat în versetele 1 la 3, restul se referă la al doilea război purtat la ceasul judecății de pe urmă și după acesta, ordinea universală stabilită pe noul pământ. În versetul 4, profeția evocă coborârea pe pământ a lui Hristos și a aleșilor Săi în acești termeni: „*Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele de măslini, care este vizavi de Ierusalim, pe partea de răsărit; muntele măslinilor se va despărți la mijloc, la răsărit și la apus și se va forma o vale foarte mare: jumătate din munte se va retrage spre miazănoapte și jumătate spre miazăzi.*» Tabăra sfinților judecății de apoi este astfel identificată și amplasată. Să remarcăm că abia la sfârșitul „miilor de ani” cerești „picioarele” lui Isus vor „așeza” pe pământ, „pe muntele de măslini, care este vizavi de Ierusalim, în partea de

răsărit ” . . Interpretat greșit, acest verset a dat naștere la credința eronată a domniei pământești a lui Isus Hristos în timpul „mileniului”.

Versetul 10: „ *Și diavolul, care i-a înșelat, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde se află fiara și proorocul mincinos. Și vor fi chinuiți zi și noapte în vecii vecilor.* »

A sosit timpul să punem în aplicare judecata rebelilor religioși revelată în Apocalipsa 19:20. În conformitate cu anunțul din acest verset, „ *diavolul, fiara și profetul mincinos* „sunt împreună,” *aruncați de vii în iazul de foc și sulf* ”, care rezultă din acțiunea „ *focului din cer* ” la care a adăugat la aceasta este magma subterană topită eliberată de fracturile din scoarța scoarței terestre pe întreaga suprafață a planetei. Pământul capătă apoi înfățișarea „soarelui” al cărui „foc” devorează carnea rebelilor, ei înșiși fiind adoratori (inconștienți, dar vinovați) ai soarelui creat de Dumnezeu. În această acțiune, vinovații pământești și cerești suferă „ *chinurile* ” „ *moartei a doua* ” profețite încă din Apocalipsa 9:5-6. Sprijinul nedrept acordat falsei zile de odihnă a provocat acest final teribil. Pentru că, din fericire pentru cei condamnați, oricât de lungă ar fi, „ *moartea a doua* ” are și un sfârșit. Iar expresia „ *în vecii vecilor* ” nu se aplică „chinurilor ” în sine, ci consecințelor distructive ale „ *focului* ” care le provoacă, pentru că acestea sunt consecințele care vor fi definitive și veșnice.

Principiile ultimei judecati

Versetul 11: „ *Atunci am văzut un tron mare alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit de la fața lui și nu s-a găsit loc pentru ele.* ”

„ *Alb* ” de o puritate desăvârșită, „marele său *tron* ” este imaginea caracterului perfect curat și sfânt al Dumnezeului creator al tuturor vieților și lucrurilor. Perfecțiunea sa nu poate tolera prezența „ *pământului* ” în aspectul său devastat și consumat pe care i-a dat-o judecata de apoi. În plus, răufăcătorii de toate originile fiind distruși, timpul simbolurilor a trecut și universul ceresc și miliardele sale de stele nu mai au niciun motiv să existe; „ *cerul* ” dimensiunii noastre terestre și tot ceea ce conține sunt deci eliminate, dispărute în neant. Este timpul pentru viața veșnică într-o zi veșnică.

Versetul 12: „ *Și am văzut morții, mari și mici, stând înaintea tronului. Au fost deschise cărți. Și s-a deschis o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după ceea ce era scris în aceste cărți.* »

Acești „ *morți* ” găsiți vinovați au fost înviați pentru judecata finală. Dumnezeu nefăcând excepție pentru nimeni, justa sa judecată îi afectează pe „ *mari* ” și „ *mici* ”, pe bogați și pe cei săraci și le impune aceeași soartă, moartea, pentru prima dată în viața lor, egalitaristă.

Aceste versete care urmează oferă detalii despre acțiunea judecății de apoi. Deja profețite în Dan.7:10, „ *cărțile* ” mărturiilor îngerilor sunt „ *deschise* ” și acești martori invizibili au remarcat greșelile și crimele comise de cei condamnați și după judecata fiecărui caz de către aleși și Isus Hristos, un verdict definitiv irevocabil a fost adoptat în unanimitate. La momentul judecății definitive, verdictul pronunțat va fi executat.

Versetul 13: „ *Marea a dat morții care erau în ea; moartea și iadul au dat morții care erau în ea; și fiecare a fost judecat după faptele lui.* »

Principiul definit în acest verset se aplică ambelor învieri. „*Morții*” dispar în „*mare*” sau pe „*pământ*”; Aceste două posibilități sunt desemnate în acest verset. Să notăm forma „*avea*” prin care este evocată entitatea „*pământ*”. Căci într-adevăr, acest nume este îndreptățit, Dumnezeu ia declarat omului păcătos: „*Tu ești țărână și în țărână te vei întoarce*” în Geneza 3:19. „*A avut*” este deci „*praful*” al „*pământului*”. Moartea a consumat uneori prin foc ființele umane care, prin urmare, nu sunt „*întoarse în praf*” conform ritualului de înmormântare normal. De aceea, neexcluzând acest caz, Duhul precizează că „*moartea*”, însăși, îi va întoarce pe cei pe care i-a lovit sub orice formă; prin înțelegerea dezintegrării cauzate de focul nuclear care nu lasă nicio urmă a unui corp uman complet dezintegrat.

Versetul 14: „*Și moartea și iadul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte, lacul de foc.* »

„*Moartea*” era un principiu absolut opus celui al vieții și scopul său era eliminarea creaturilor a căror experiență de viață era judecată și condamnată de Dumnezeu. Singurul scop al vieții este de a prezenta lui Dumnezeu un nou candidat pentru selecția sa de prieteni veșnici. După ce a avut loc această selecție, iar cei răi au fost distruși, „*moartea*” și „*pământul*” „*aveau morții*” nu mai au niciun motiv să existe. Principiile distructive ale acestor două lucruri sunt ele însele distruse de Dumnezeu. După „*lacul de foc*”, se face loc pentru viață și lumina divină care îi luminează creaturile.

Versetul 15: „*Oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc*”. »

Acest verset o confirmă, Dumnezeu a pus cu adevărat înaintea omului doar două căi, două alegeri, două sorti, două destine (Deut. 30:19). Numele aleșilor au fost cunoscute de Dumnezeu încă de la întemeierea lumii sau chiar mai departe, din programarea proiectului său care vizează furnizarea de creaturi libere și independente pentru companie. Această alegere avea să-l coste o suferință teribilă într-un trup de carne dar dorința lui de iubire fiind mai mare decât frica lui, și-a lansat proiectul și cunoștea dinainte împlinirea amănunțită a poveștii noastre despre viața cerească și viața pământească. Știa că prima lui creatură avea să devină într-o zi dușmanul lui de moarte. Dar i-a oferit, în ciuda acestor cunoștințe, toate șansele de a-și abandona proiectul. Știa că este imposibil, dar a lăsat să se întâmple. El cunoștea astfel numele aleșilor, acțiunile lor, mărturia întregii lor vieți și i-a călăuzit și condus la el pe fiecare în timpul și epoca lui. Un singur lucru este imposibil pentru Dumnezeu: surprinderea.

El cunoștea și numele mulțimilor de creaturi umane indiferente, rebele, idolatre pe care le-a creat procesul de reproducere umană. Diferența în judecata lui Dumnezeu revelată în Apocalipsa 19:19-20 se aplică tuturor creaturilor sale. Unii dintre ei care sunt mai puțin vinovați vor fi uciși de „*cuvântul lui Dumnezeu*” fără a experimenta „*chinurile focului morții a doua*”, care sunt destinate exclusiv vinovaților religioși creștini și evrei. Dar a doua „*înviere*” se referă la toate făpturile sale omenești născute pe pământ și create îngerești în cer, pentru că Dumnezeu a declarat în Rom.14:11: „*Pentru că este scris: „Viu Eu, zice Domnul, orice genunchi se va pleca înaintea Mea”. și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.*”

Apocalipsa 21: simbolizat Noul Ierusalim glorificat

Versetul 1: „ *Atunci am văzut un cer nou și un pământ nou; căci primul cer și primul pământ trecuseră și marea nu mai era.* »

Spiritul ne împărtășește sentimentele inspirate de instaurarea noii ordini multidimensionale după sfârșitul mileniului al VII-lea. Din acest moment, timpul nu se va mai număra, tot ceea ce trăiește intră în eternitatea nesfârșită. Totul este nou sau mai precis reînnoit. „ *Cerul și pământul* ” din epoca păcatului au dispărut, iar simbolul „ *morții* ”, „ *marea* ” nu mai există. În calitate de Creator, Dumnezeu a schimbat aspectul planetei Pământ, făcând să dispară tot ceea ce reprezenta un risc sau pericol pentru locuitorii săi; deci gata de oceane, de munți cu vârfuri stâncoase abrupte. A devenit o grădină mare ca primul „ *Eden* ” unde totul este glorie și pace; care va fi confirmat în Apoc.22.

Versetul 2: „ *Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborându-se din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.* »

Această nouă recreare va primi adunarea sfinților aleși răscumpărați din țara numită în acest verset „ *cetatea sfântă* ”, ca în Apocalipsa 11:2, „ *Noul Ierusalim* ”, „ *mireasa* ” lui Isus Hristos „ *soțul* ” ei. Ea „ *se coboară din cer* ”, din Împărăția lui Dumnezeu unde a intrat la întoarcerea în slava Mântuitorului ei. Ea a coborât apoi pe pământ pentru prima dată la sfârșitul „ *miilor de ani* ” ai judecății cerești pentru judecata de apoi. După care, întorcându-se în cer, ea a așteptat până când „ *cerul nou și pământul cel nou* ” erau gata să o primească. Rețineți că cuvântul „ *rai* ” este la singular, deoarece evocă o unitate perfectă, în opoziție cu pluralul „ *ceruri* ”, care sugera în Geneza 1:1, împărțirea ființelor cerești în două tabere opuse.

Versetul 3: „ *Și am auzit un glas tare de pe tron care zicea: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei.* »

„ *Noul pământ* ” întâmpină un oaspete distins, deoarece „ *Dumnezeu însuși* ”, abandonând vechiul său tron ceresc, vine să-și instaleze noul tron pe pământ unde a învins diavolul, păcatul și moartea. „ *Cortul lui Dumnezeu* ” desemnează trupul ceresc al lui Dumnezeu Iisus Hristos „ *Mihael* ” (= care este ca Dumnezeu). Dar este și simbolul Adunării aleșilor peste care domnește Duhul lui Isus Hristos.

„ *Cort, templu, sinagogă, biserică* ”, toți acești termeni sunt simboluri ale poporului sfinților răscumpărați înainte de a fi clădiri construite de om; fiecare dintre ele marchează o etapă în progresul proiectului divin. Și mai întâi, „ *cortul* ” desemnează ieșirea din Egipt a evreilor călăuziți și conduși în deșert de Dumnezeu, manifestat vizibil prin norul care a coborât ca o coloană peste cortul sacru. Era atunci deja „ *cu bărbați* ”; ceea ce justifică folosirea acestui termen în acest vers. Apoi „ *templul* ” marchează construcția solidă a „ *cortului* ”; lucrare ordonată și efectuată sub regele Solomon. În ebraică, în exclusivitate, cuvântul „ *sinagogă* ” înseamnă: adunare. În Apocalipsa 2:9 și 3:9, Duhul lui Hristos se referă la națiunea evreiască răzvrătită ca fiind „ *sinagoga lui Satana* ”. Ultimul cuvânt „ *biserică* ” desemnează adunarea în greacă (ecclesia); limbajul răspândirii învățaturii creștine a Bibliei. Isus a comparat „ *al lui trupul* ” în „ *templul* ” din „ *Ierusalim* ”, iar conform Efesenilor 5:23, Adunarea, „ *Biserica* ” lui, este „ *trupul său* ”: „ *căci soțul este capul soției, așa cum Hristos este cap al Bisericii, care este trupul său și al căreia El este Mântuitorul* . Ne amintim de tristețea trăită de apostolii lui Isus când i-a părăsit să se înalțe la cer. De data aceasta, „ *soțul meu va locui cu mine* ” poate spune Aleasa în instalația ei pe „ *noul pământ* ”. În acest context, mesajele celor douăsprezece nume ale celor „ *douăsprezece triburi* ” din Apocalipsa 7 pot exprima bucuria nealterată și fericirea victoriei lor.

Versetul 4: „ *El va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moartea nu va mai fi și nu va mai fi jale, nici plâns, nici durere, căci cele dintâi au trecut.* ” »

Legătura cu Apoc.7:17 este confirmată prin găsirea aici a promisiunii divine cu care se încheie Apoc.7: „ *El va șterge orice lacrimă din ochii lor* ”. Leacul pentru plâns este bucuria și bucuria. Vorbim despre ceasul în care făgăduințele lui Dumnezeu vor fi ținute și împlinite. Privește cu atenție acest viitor minunat, pentru că în fața noastră este timpul programat pentru „ *moarte, doliu, plâns, durere* ” care nu va mai fi, doar, reînnoirea tuturor lucrurilor de către sublimul și minunatul nostru creator Dumnezeu. Precizez că aceste lucruri groaznice vor dispărea abia după ultima judecată care se va îndeplini la sfârșitul „ *miilor de ani* ”. Pentru cei aleși, dar numai pentru ei, efectele răului vor înceta la întoarcerea în slavă a Domnului Dumnezeu Atotputernic.

Versetul 5: „ *Și cel ce ședea pe tron a zis: Iată, fac toate lucrurile noi. Iar el a zis: Scrie; căci aceste cuvinte sunt sigure și adevărate.* ” »

Dumnezeul creator, în persoană, se angajează cu făgăduință și mărturisește acest cuvânt profetic: „ *Iată, fac toate lucrurile noi* ”. Nu are rost să cauți o imagine în știrile noastre pământești pentru a încerca să ne facem o idee despre ceea ce pregătește Dumnezeu, pentru că ceea ce este nou nu poate fi descris. Și până atunci, Dumnezeu ne-a amintit doar de lucrurile dureroase ale vremurilor noastre spunându-ne că nu vor mai fi în „ *noul pământ și noul cer* ” care își păstrează astfel tot misterul și surprizele. Îngerul adaugă la această afirmație: „ *căci aceste cuvinte sunt sigure și adevărate* ”. Chemarea harului lui Dumnezeu în Isus Hristos necesită credință neclintită pentru a obține răsplata promisiunilor lui Dumnezeu. Este o cale dificilă care merge împotriva normelor lumii. Este nevoie de un mare spirit de sacrificiu, de lepădare de sine, în smerenia unui sclav supus Stăpânului său. Eforturile lui Dumnezeu de a ne întări încrederea sunt așadar bine

justificate: „certitudinea în adevărul revelat și exprimat” este standardul adevăratei credințe.

Versetul 6: „*Și el mi-a zis: S-a făcut! Eu sunt alfa și omega, începutul și sfârșitul. Celui însetat îi voi da din izvorul apei vieții, fără plată.*”

Creatorul Dumnezeu Iisus Hristos creează „*totul nou*”. „*S-a terminat!*” » ; Psa.33:9: „*Căci el a spus, și lucrul s-a întâmplat; ordonă el și există.*” Cuvântul său creator este împlinit de îndată ce cuvintele ies din gură. Din anul 30, în urma noastră, programul erei creștine revelat în Daniel și Apocalipsa s-a împlinit până în cele mai mici detalii. Dumnezeu ne invită să privim din nou în viitorul pe care l-a pregătit pentru aleșii Săi; lucrurile anunțate se vor realiza în același mod, cu deplină certitudine. Isus ne spune ca în Apoc.1:8: „*Eu sunt alfa și omega, începutul și sfârșitul*”. Ideea de „*început și sfârșit*” are sens doar în experiența noastră a păcatului pământesc, care se va încheia în întregime la „*sfârșitul*” mileniului al șaptelea după distrugerea păcătoșilor și moartea. Fiilor lui Dumnezeu împrăstiați pe o țară comercială, Isus le oferă, „*în mod gratuit*”, „*din izvorul apei vieții*”. El este însuși, „*sursa*” acestei „*ape a vieții*” care simbolizează viața veșnică. Darul lui Dumnezeu este gratuit, această clarificare condamnă vânzarea „*indulgențelor*” romano-catolice care desemnau o iertare obținută la un preț de la papalitate.

Versetul 7: „*Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri; Eu voi fi Dumnezeul lui, iar el va fi fiul meu.*”

Aleșii lui Dumnezeu sunt moștenitori împreună cu Isus Hristos. În primul rând, prin propria „*victorie*”, Isus „*a moștenit*” o glorie regală recunoscută de toate creaturile sale cerești. După el, aleșii săi, și ei „*învingători*”, dar prin „*victoria sa*”, „*vor moșteni aceste lucruri noi*” special create de Dumnezeu pentru ei. Isus i-a confirmat divinitatea lui apostolului Filip, în Ioan 14:9: „*Iisus i-a zis: Sunt cu tine de atâta vreme și nu M-ai cunoscut, Filipe! Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl; cum spui: Arată-ne pe Tatăl?*» Omul mesia s-a prezentat ca „*Tatăl Etern*”, confirmând astfel anunțul profețit în Isaia 9:6 (sau 5) care îl privea. Iisus Hristos este așadar pentru aleșii Săi, atât fratele lor, cât și Tatăl lor. Și ei înșiși sunt frații și fiii lui. Dar chemarea este individuală, așa spune Duhul, ca la sfârșitul celor 7 ere ale temei „*Scrisori*”: „*Celui ce va birui*”, „*El va fi fiul meu*”. Victoria asupra păcatului este necesară pentru a beneficia de statutul de „*fiu*” al Dumnezeului celui viu.

Versetul 8: „*Dar cei lași, necredincioși, abominabili, ucigași, imorali, vrăjitorii, idolatrii și toți mincinoșii, partea lor va fi în lacul care arde cu foc și pucioasă, care este moartea a doua.* . »

Aceste criterii ale caracterelor umane se regăsesc în întreaga umanitate păgână, totuși, Duhul vizează aici roadele religiei creștine false; condamnarea religiei iudaice fiind exprimată și revelată clar de Isus în Apoc.2:9 și 3:9.

Conform Apocalipsei 19:20, „*lacul care arde cu foc și pucioasă*” va fi, la judecata de apoi, partea rezervată „*fiarei și profetului mincinos*”: credința catolică și credința protestantă. Religia creștină falsă nu este diferită de religia evreiască falsă. Valorile sale prioritare sunt opuse celor ale lui Dumnezeu. Astfel, în timp ce fariseii evrei îi reproșau discipolilor lui Isus că nu s-au spălat pe mâini înainte de a mânca (Matei 15:2), Isus nu le făcuse niciodată acest reproș și apoi a

spus, în Mat.15:17 până la 20: „*Fă nu înțelegi că orice intră în gură intră în burtă și apoi este aruncat în locurile ascunse? Dar ceea ce iese din gură vine din inimă și aceasta este ceea ce spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderea, adulterul, curvia, furtul, mărturia mincinoasă, calomnia. Acestea sunt lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca fără să te speli pe mâini nu spurcă pe om*”. La fel, religia creștină falsă își maschează păcatele împotriva Duhului, în primul rând pedepsirea păcatelor cărnii. Isus și-a dat părerea spunându-le evreilor în Mat.21:3: „*vameșii și curvele vor merge înaintea voastră în împărăția cerurilor*”; evident, cu condiția ca toți să se pocăiască și să se convertească la Dumnezeu și la puritatea lui. Este o religie falsă pe care Isus îi tratează de „*călăuze orbi*” cărora le reproșează în Matei 23:24, pentru că „*au filtrat țâțul și au înghițit cămila*”, sau, altfel, „*au văzut paiele din ochiul aproapelui fără să vadă bârnă care este în a lui*” conform Luca 6:42 și Mat.7:3 la 5.

Există puține speranțe pentru oricine care se identifică cu toate aceste criterii de personalitate pe care le enumeră Isus. Dacă doar unul se potrivește cu natura ta, va trebui să lupti împotriva ei și să-ți depășești defectul. Prima bătălie a credinței este împotriva sinelui; și este cea mai dificilă adversitate de depășit.

În această enumerare, favorizând sensul lor spiritual, Iisus Hristos, marele judecător divin, citează greșelile acuzate de falsa credință creștină de tipul romano-catolicismului papal. Prin țintirea „*lașilor*”, el îi desemnează pe cei care refuză să învingă în lupta lor pentru credință, deoarece promisiunile lui sunt toate rezervate „*celui care biruiește*”. Cu toate acestea, nu există nicio victorie posibilă pentru cei care refuză să lupte. „*Martorul credincios*” trebuie să fie curajos; ieși lașul. „*Fără credință este cu neputință să-I plăcem lui Dumnezeu*” (Evr.11:6); ieșire, „*necredinciosul*”. Iar credința care nu se conformează cu credința lui Isus dată ca model de imitat, este doar necredință. „*Urâciunile*” sunt urâte de Dumnezeu și rămân roadele păgânilor; ieșire, „*abominabilul*”. Este o scurgere atribuită „*Babilonului cel mare, mama curvelor și a urâciunilor pământului*” conform Apocalipsei 17:4-5. „*Ucigașii*” încalcă porunca a șasea; ieșire, „*ucigașul*”. Crima este pusă pe seama credinței catolice și a credinței protestante a „*ipocriților*” conform Dan.11:34. „*Cei nemodesti*” își pot schimba comportamentul și își pot birui răul, altfel; ieși din „*cel nerușinat*”. Dar „*imprudenția*” spirituală atribuită credinței catolice în comparație cu o „*prostituată*” închide complet ușa raiului pentru aceasta. Mai mult, Dumnezeu condamnă în „*necastitatea*” ei care duce la „*adulter*” spiritual: comerțul cu diavolul. „*Magii*” sunt preoți catolici și adepți protestanți ai spiritismului demonic; ieșire, „*magicul*”; această acțiune este atribuită „*Babilonului cel mare*” din Apocalipsa 18:23. „*Idolatrii*” desemnează și credința catolică, idolii ei sculptați obiecte de adorație și rugăciune; ieșire, „*idolatrul*”. Și în sfârșit, Isus îi citează pe „*mincinoșii*” care au ca părinte spiritual „*diavolul, mincinos și ucigaș de la început și tată al minciunii*” conform Ioan 8:44; ieși din „*mincinosul*”.

Versetul 9: „*Atunci unul dintre cei șapte îngeri care țineau cele șapte potoare ale ultimelor șapte plăgi a venit și mi-a zis: Vino, îți voi arăta mireasa, soția Mielului.*»

În acest verset, Duhul le trimite un mesaj de încurajare aleșilor care vor trece victorioși prin timpul tragic și teribil al divinei „*Șapte ultime plăgi*”. Răsplata lor va fi să vadă („*Vă voi arăta*”) gloria rezervată aleșilor biruitori care constituie și reprezintă, în această ultimă fază istorică a pământului păcatului, „*mireasa, soția Mielului*”, Iisus Hristos. . .

„*Cei șapte îngeri care țineau cele șapte sticle pline cu ultimele șapte plăgi*” au vizat ființe umane care îndeplineau criteriile religiei creștine false citate în versetul anterior. Aceste „*șapte urgii din urmă*” erau partea pe care Dumnezeu avea să o dea în curând taberei căzute. El ne va arăta acum, în imagini simbolice, partea care va reveni aleșilor răscumpărați biruitori. Într-un simbolism care dezvăluie sentimentele pe care Dumnezeu le are față de ei, îngerul îi va arăta pe aleșii a căror adunare constituie, în mod colectiv, „*mireasa mielului*”. Specificând „*soția Mielului*”, Duhul confirmă învățătura dată în Efeseni 5:22-32. Apostolul Pavel descrie o relație ideală de soț și soție care, din păcate, își va găsi împlinirea doar în relația aleșilor cu Hristos. . Și trebuie să învățăm să recitim povestea Genezei, în lumina acestei lecții date de Duhul Dumnezeului celui viu, creator al întregii vieți și strălucit inventator al valorilor sale perfecte. Cuvântul „*femeie*” leagă „*mireasa*”, „*Alesul*” lui Hristos de imaginea „*femei*” prezentată în Apocalipsa 12.

Descrierea generală a alesului glorificat

Versetul 10: „*Și m-a dus cu duhul pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă Ierusalim, care s-a pogorât din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu.*»

În spirit, Ioan este transportat în momentul în care Iisus Hristos și aleșii săi coboară din cer după judecata cerească a „*miiilor de ani*” ai mileniului al șaptelea. În Apocalipsa 14:1, adventiștii „*pecetluiți*” „*144.000*” din „*douăsprezece triburi*” spirituale creștine au fost afișați pe „*muntele Sionului*”. După „*o mie de ani*” lucrul profețit se împlinește în realitatea „*noului pământ*”. De la întoarcerea lui Isus Hristos, aleșii au primit de la Dumnezeu un trup cereșc glorificat, făcut etern. Ele reflectă astfel „*slava lui Dumnezeu*”. Această transformare este anunțată de apostolul Pavel în 1 Corinteni 15:40-44: „*Există și trupuri cerești și trupuri pământești; dar strălucirea corpurilor cerești este diferită, cea a corpurilor terestre este diferită. Una este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor; chiar și o stea diferă ca strălucire de o altă stea. Așa este și cu învierea morților. Trupul este semănat coruptibil; se ridică neputincios; este semănat disprețuitor, se ridică glorios; este semănat bolnav, se ridică plin de putere; el este semănat ca un corp animal, el învie ca un corp spiritual. Dacă există un corp animal, există și un corp spiritual.*”

Versetul 11: „*Strălucirea lui era ca a unei pietre foarte prețioase, o piatră de iaspis transparentă ca cristalul.*»

Citat în versetul anterior, „*slava lui Dumnezeu*” care o caracterizează este confirmată, deoarece „*piatra de iasp*” desemnează, de asemenea, aspectul „*Cel ce stă pe tron*” în Apocalipsa 4:3. Între cele două versete, notăm o diferență deoarece în Apoc. 4, pentru contextul judecății, această „*piatră de iasp*” care îl simbolizează pe Dumnezeu are și aspectul unui „*sardonix*”. Aici, problema

păcatului fiind rezolvată, Aleasa se prezintă într-un aspect de desăvârșită puritate „transparentă ca cristalul”.

Versetul 12: „Avea un zid mare și înalt. Avea douăsprezece uși, iar pe uși doisprezece îngeri și nume scrise, ale celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel: „

Imaginea propusă de Duhul lui Isus Hristos se bazează pe simbolismul „templului” . **sfânt** ” spiritual menționat în Ef. 2:20 până la 22.: „Ați fost zidiți pe temelii apostolilor și a profeților, Isus Hristos însuși fiind piatra de temelie. În el întreaga clădire, bine coordonată, se ridică a fi un **templu sfânt** în Domnul. În El sunteți, de asemenea, zidiți într-o locuință a lui Dumnezeu în Duhul. ”. Dar această definiție îi privea doar pe Aleșii timpului apostolic. „Zedul înalt ” imaginează evoluția credinței creștine din anul 30 până în anul 1843; să observăm că până la această dată, standardul adevărului înțeles și predat de apostoli rămâne neschimbat. Acesta este motivul pentru care schimbarea zilei de odihnă stabilită în anul 321 **rupe** legământul sfânt făcut cu Dumnezeu prin sângele lui Isus Hristos. În ceea ce privește adevărații destinatari ai Revelației acestei profeții, simbolurile care imaginează credința adventistă, pusă deoparte de Dumnezeu din 1843, sunt reprezentate de „douăsprezece uși”, „deschise” în fața oficialilor aleși ai „Filadelfiei ” (Apoc.3 : 7) și „închis ” înaintea „ morților vii ” căzuți din „Sardes ” (Apoc.3:1). Ei „ purtau numele celor 12 triburi pecetluite cu pecetea lui Dumnezeu ” în Apocalipsa 7.

Versetul 13: „La răsărit trei porți, la mieznoapte trei porți, la miezăzi trei porți și la apus trei porți. »

Această orientare a „ ușilor ” către cele patru puncte cardinale ilustrează caracterul său universal; care condamnă și face ilegitimă religia care pretinde universalismul tradus prin rădăcina greacă „katholikos” sau „catolic”. Astfel, din 1843, pentru Dumnezeu, adventismul este singura religie creștină căreia i-a încredințat „ *Evanghelia veșnică* ” (Apoc. 14:6) pentru o misiune universală de predare a populațiilor pământului. În afară de adevărul pe care el îl dezvăluie aleșilor săi spirituali până la sfârșitul lumii, nu există mântuire . Adventismul s-a născut sub forma unei mișcări de renaștere religioasă motivată de anunțul revenirii lui Iisus Hristos așteptat, pentru prima dată, pentru primăvara anului 1843; și trebuie să mențină acest caracter până la adevărata întoarcere finală a lui Iisus Hristos programată pentru primăvara anului 2030. Pentru că o „mișcare” este o activitate în continuă evoluție, altfel nu mai este o „mișcare”, ci o instituție „blocată” și moartă, care favorizează tradiția și formalismul religios; sau, tot ceea ce Dumnezeu urăște și condamnă; și a condamnat deja printre evreii răzvrățiți, pe primii necredincioși.

Descriere detaliată în ordine cronologică

Bazele credinței creștine

Versetul 14: „Zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. »

Acest verset înfățișează credința creștină apostolică care acoperă, după cum am văzut, perioada de timp cuprinsă între 30 și 1843 și a cărei învățătură a

fost denaturată de Roma în 321 și 538. „Zidul înalt” este format de adunarea veche de *secole* . a „**pietrelor vii**” conform 1 Pietre.2:4-5: „*Apropiați-vă de el, o piatră vie , respinsă de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu; și voi înșivă, **ca niște pietre vii** , zidiți-vă pentru a forma o casă spirituală , o preoție sfântă , pentru a oferi victime spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos .*

Versetul 15: „*Cel care mi-a vorbit avea ca măsură o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. »*

Aici, la fel ca în Apocalipsa 11:1, este vorba de „*măsurarea*” sau judecata asupra valorii Aleșilor glorificați, asupra erei adventiste (*cele 12 porți*) și asupra credinței apostolice (*fundația și zidul*).). Dacă „*trestia*” din Apocalipsa 11:1 era „*ca un toiag*”, un instrument de pedeapsă, opusul absolut, aceea din acest verset este o „*trestie de aur*”; „*aurul*” fiind simbolul „*credinței purificate prin încercare*”, conform 1 Petru 1:7: „*astfel încât încercarea credinței voastre, mai prețios decât aurul pieritor (care însă este încercat prin foc), are ca rezultat laudă, slavă și cinste, când se va arăta Iisus Hristos .* Prin urmare, credința este standardul judecății lui Dumnezeu.

Versetul 16: „*Cetatea avea forma unui pătrat, iar lungimea ei era egală cu lățimea. A măsurat cetatea cu trestia și a găsit douăsprezece mii de stadii; lungimea, lățimea și înălțimea erau egale. »*

„*Pătratul*” este în suprafață forma ideală perfectă. Se găsește inițial în aspectul „sfânt al sfințelor” sau „loc preasfânt” al cortului construit în timpul lui Moise. Forma „*pătratului*” este dovada unei implicări inteligente, natura nu prezintă niciun „*pătrat*” perfect. Inteligența lui Dumnezeu apare în dimensiunile sanctuarului ebraic care a fost format printr-un aliniament de trei „*pătrate*”. Două au fost folosite pentru „*locul sfânt*” și al treilea, pentru „*sfântul sfințelor*” sau „*locul preasfânt*”, care era rezervat exclusiv prezenței lui Dumnezeu și, prin urmare, despărțit de „*un văl*”, imagine a păcatului care Isus va ispăși în ceasul Lui. Aceste proporții de trei treimi au fost imaginea celor 6000 sau de trei ori 2000 de ani dedicați selecției aleșilor în proiectul salvator conceput de Dumnezeu. La finalul acestei selecții, aleșii sunt astfel imaginați de „*pătratul*” „*locului preasfânt*” care a proorocit rezultatul proiectului de mântuire; acest loc spiritual devenind accesibil datorită reconcilierii aduse de legământul în Hristos. Iar „*pătratul*” spiritual al templului descris astfel și-a primit temelie la 3 aprilie 30, când mântuirea a început cu moartea ispășitoare voluntară a Răscumpărătorului nostru Iisus Hristos. Imaginea „*pătratului*” nu este suficientă pentru a perfecționa această definiție a adevăratei perfecțiuni, al cărei număr simbolic este „*trei*”. De asemenea, este cel al unui „*cub*” care ni se prezintă. Având aceeași măsură, în „*lungime, lățime și înălțime*”, avem de această dată, simbolul „*trei*” al perfecțiunii „*cubice*” perfecte, al adunării aleșilor răscumpărați de Isus Hristos. În 2030, va fi finalizată construcția „*orașului pătrat* (și chiar cubic: „*înălțimea sa*”), *fundația și cele douăsprezece porți ale sale*”. Dându-i o formă cubică, Duhul interzice interpretarea literală a „*orașului*” pe care i-o dau mulțimile.

Numărul măsurat, „*12.000 de stadii*”, are același sens ca „*12.000 de sigilii*” din Rev.7. Ca reamintire: 5 + 7 x 1000, adică om (5) + Dumnezeu (7) x în mulțime (1000). Cuvântul „*stadioane*” sugerează participarea lor la cursa al cărei scop este „*să câștige premiul chemării cerești*”, conform învățaturii lui Pavel, din

Filipi 3:14: „ *Alerg spre țință, pentru a câștiga premiul vocația cerească a lui Dumnezeu în Isus Hristos.* » ; și în 1 Corinteni 9:24: „ *Nu știți că cei care aleargă pe stadion aleargă toți, dar unul primește premiul? Fugi ca să-l câștigi.* » Alesul biruitor a alergat și a câștigat premiul acordat de Dumnezeu în Isus Hristos.

Versetul 17: „ *Și a măsurat zidul și a găsit o sută patruzeci și patru de coți, măsura unui om, care era aceea a îngerului.* »

În spatele „ *coților* ”, măsurători înșelătoare, Dumnezeu ne dezvăluie judecata Sa și ne dezvăluie că în componența Alesului sunt incluși doar bărbații simbolizați cu numărul „5”, care au făcut o alianță cu Dumnezeu al cărui număr este „7”. Totalul acestor două numere dă „12” care, la „pătrat”, dă numărul „144”. Precizia „ *măsura omului* ” confirmă judecata „ *oamenilor* ” aleși, răscumpărați prin sângele vărsat de Isus Hristos. Numărul „12” este astfel prezent în toate fazele proiectului sfintei alianțe încheiate cu Dumnezeu: 12 patriarhi evrei, 12 apostoli ai lui Isus Hristos și 12 triburi pentru a-și imagina credința adventistă stabilită începând cu 1843-1844.

Versetul 18: „ *Zedul era făcut din iasp, iar cetatea era aur curat, ca sticla curată.* »

Prin aceste simboluri, Dumnezeu își dezvăluie aprecierea față de credința demonstrată de aleșii săi până în 1843. Ei au avut adesea puțină lumină, dar mărturia lor față de Dumnezeu l-a compensat și l-a umplut de dragoste. „ *Aurul curat și sticla curată* ” din acest verset ilustrează puritatea sufletelor lor. Ei au renunțat adesea la viața lor de dragul de a se încrede în promisiunile lui Dumnezeu revelate prin Isus Hristos. Încrederea pusă în el nu va fi dezamăgită, el însuși îi va primi la „ *prima înviere* ”, cea a adevăraților „ *morți în Hristos* ”, în primăvara lui 2030.

Fundația apostolică

Versetul 19: „ *Temelia zidului cetății era împodobită cu pietre prețioase de orice fel: prima temelie era din iasp, a doua din safir, a treia din calcedonie, a patra din smarald.* ”

Versetul 20: „ *al cincilea de sardonix, al șaselea de sardonix, al șaptea de crisolit, al optulea de beril, al noua de topaz, al zecelea de crisopraz, al unsprezecelea de zambile, al doisprezecelea de ametist.* »

Dumnezeu știe gândurile ființelor umane și ce simt ei atunci când admiră frumusețea pietrelor prețioase când sunt tăiate sau lustruite. Pentru a dobândi aceste lucruri, unii cheltuiesc averi până la punctul de a se ruina, așa este afecțiunea lor pentru ele. În același proces, Dumnezeu va folosi acest sentiment uman pentru a-și exprima sentimentele pe care le simte pentru aleșii săi iubiți și binecuvântați.

Aceste „ *pietre prețioase* ” diferite ne învață că aleșii nu sunt clone identice, pentru că fiecare persoană are propria personalitate, la nivel fizic, evident, dar mai ales la nivel spiritual, la nivelul caracterului său. Exemplul dat de „ *doisprezece apostoli* ” ai lui Isus confirmă acest gând. Între Jean și Pierre, ce diferență! Cu toate acestea, Isus i-a iubit atât cu și pentru diferențele lor. Adevărata bogăție a vieții creată de Dumnezeu constă în această diversitate de

personalități care i-au fost toate capabile să-i dea primul loc în inimile și în tot sufletul lor.

Adventism

Versetul 21: „ *Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare; fiecare ușă era dintr-o singură perlă. Piața orașului era aur curat, ca sticla transparentă.* »

Din 1843, aleșii aleși nu au demonstrat o credință mai mare decât cea a celor care i-au precedat în judecata Judecătorului Salvator. Simbolul „ *o perlă* ” se datorează accesului binecuvântatului adventism la înțelegerea deplină a planului de mântuire al lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu, din 1843, aleșii adventiști s-au arătat vrednici să primească toată lumina Lui. Dar acest lucru fiind livrat în continuă creștere, numai ultimii adventiști dizidenți primesc ultima formă perfectă de explicații profetice. Ceea ce vreau să spun este că ultimul adventist selectat nu va avea o valoare mai mare decât ceilalți răscumpărați din timpurile apostolice. „ *Perla* ” semnaleză punctul culminant al proiectului mântuitor pus în mișcare de Dumnezeu. Ea dezvăluie o experiență specifică care a constat în restaurarea **tuturor** adevărilor doctrine distorsionate și atacate de credința romano-catolică papală și de credința protestantă căzută în apostazie. Și, în cele din urmă, ne dezvăluie imensa importanță pe care Dumnezeu o acordă intrării în aplicare a decretului din Daniel 8:14 în primăvara anului 1843: „Până la *două mii trei sute seara și sfințenia va fi îndreptățită* ”. „ *Perla* ” este imaginea acestei „ *sfințenii justificate* ” care, spre deosebire de alte pietre prețioase, nu trebuie tăiată pentru a-și dezvălui frumusețea. În acest context final, adunarea aleșilor sfințiți pare armonioasă, „ *necontestabilă* ” conform Apoc. 14:5, dându-i lui Dumnezeu toată slava pe care o merită. Sabatul profetic și mileniul al șaptea proorocit prin el se reunesc și se împlinesc în toată desăvârșirea proiectului mântuitor conceput de marele Dumnezeu creator. „Perla sa *de mare preț* ” din Matei 13:45-46 exprimă toată splendoarea pe care a vrut să i-o dea.

Marile schimbări ale noului Ierusalim

Spiritul precizează: „ *piața orașului era din aur curat, ca sticla transparentă.* » Citând acest „ *loc de aur curat* ” sau credință curată, el sugerează o comparație cu cel din Paris, care poartă imaginea păcatului prin primirea numelor „ *Sodoma și Egipt* ” în Apoc.11:8.

Versetul 22: „ *Nu am văzut nici un templu în cetate; căci Domnul Dumnezeu Atotputernic este templul Lui, precum este Mielul.* »

Timpul simbolurilor a trecut, aleșii au intrat în adevărata realizare a proiectului mântuitor divin. După cum îl înțelegem astăzi pe pământ, „ *templul* ” adunării nu va mai avea nici un folos. Intrarea în eternitate și realitate va face inutile „ *umbrele* ” care au profețit conform Col.2:16-17: „ *De aceea, nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o sărbătoare, la o lună nouă sau la sabbat. : era umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este în Hristos.* ” Atenție! În acest verset, formula „ *sabatelor* ” se referă la „ *sabatele* ” prilejuite de sărbătorile religioase și nu „ *sabatul săptămânal* ” stabilit și sfințit de

Dumnezeu în ziua a șaptea de la crearea lumii. Așa cum prima venire a lui Hristos a făcut inutile riturile festive care l-au proorocit în vechiul legământ, intrarea în veșnicie va face ca simbolurile pământești să fie învechite și le va permite aleșilor să vadă, să audă și să urmeze „Mielul fie, Isus Hristos, adevăratul „*templu*” divin sfânt, care va fi, în veci, expresia vizibilă a Duhului creator.

Versetul 23: „*Cetatea nu are nevoie nici de soare, nici de lună pentru a o lumina; căci slava lui Dumnezeu îl luminează, iar Mielul este făclia lui.* »

În eternitatea divină, aleșii trăiesc într-o lumină permanentă fără o sursă de lumină precum soarele nostru actual a cărui existență este justificată doar prin alternanța „*ziului și nopții*”; „*noapte sau întuneric*” justificat din cauza păcatului. După ce păcatul s-a rezolvat și a dispărut, rămâne doar loc pentru „*lumina*” pe care Dumnezeu a declarat-o „*bună*” în Geneza 1:4.

Duhul lui Dumnezeu rămâne invizibil și Iisus Hristos este aspectul în care creaturile lui îl pot vedea. Din acest motiv el este prezentat ca „*torța*” Dumnezeului invizibil.

Dar interpretarea spirituală dezvăluie o mare schimbare. Intrând în rai, aleșii vor fi învățați direct de Isus, atunci nu vor mai avea nevoie de „*soarele*”, simbol al noii alianțe, nici de „*lună*”, simbol al vechii alianțe evreiești; ambii fiind, conform Apoc. 11:3, în Scriptură, „*doi martori*” biblici ai lui Dumnezeu, folositori pentru a-i lumina pe oameni în descoperirea și înțelegerea proiectului său mântuitor. Pe scurt, aleșii nu vor mai avea nevoie de Sfânta Biblie.

Versetul 24: „*Neamurile vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava în ea.* »

„*Națiunile*” în cauză sunt „*națiunile*” care sunt cerești sau care au devenit cerești. „*Noul pământ*” a devenit și noua împărăție a lui Dumnezeu, acolo fiecare făptură vie îl poate găsi pe Dumnezeul creator. „*Regii pământului*” care constituie aleșii vor „*aduce slava*” purității sufletului lor în această viață veșnică instalată pe „*noul pământ*”. Această expresie „*regi ai pământului*” care vizează cel mai adesea, în mod peiorativ, autoritățile pământești răzvrătite, îi desemnează, într-un mod subtil, pe aleșii în Apoc. 4:4 și 20:4 unde sunt prezentați „*așezați*” pe „*tronuri*”. . La fel, citim în Apocalipsa 5:10: „*I-ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ*”.

Versetul 25: „*Porțile ei nu vor fi închise ziua, căci acolo nu va fi noapte.* »

Mesajul evidențiază dispariția insecurității actuale. Pacea și securitatea vor fi perfecte în lumina unei zile eterne fără sfârșit. În istoria vieții, imaginea întunericului a fost creată numai pe pământ din cauza luptei dintre „*lumina*” divină și „*întunericul*” taberei diavolului.

Versetul 26: „*Acolo vor fi aduse gloria și cinstea neamurilor.* »

Timp de 6000 de ani, oamenii s-au organizat în triburi, popoare și națiuni. În timpul erei creștine, în Occident, oamenii și-au schimbat împărățiile în națiuni și aleșii creștini au fost aleși dintre ei datorită „*slavei și cinstei*” pe care le-au dat lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Versetul 27: „*Nimic necurat nu va intra în ea, nici cineva care săvârșește urâciune sau minciună; vor intra numai cei care sunt scrși în cartea vieții Mielului.*”

Dumnezeu o confirmă, mântuirea este subiectul unei mari exigențe din partea lui. Numai sufletele perfect pure, care demonstrează dragoste pentru adevărul divin, pot fi alese pentru viața veșnică. Încă o dată, Duhul își reînnoiește respingerea „*pângăritului*”, care desemnează credința protestantă căzută în mesajul „*Sardes*” din Apocalipsa 3:4 și credința catolică al cărei adept „*se livrează urâciunii și minciunilor religioase și civile.*”. Pentru că cei care nu aparțin lui Dumnezeu se lasă manipulați de diavol și demonii lui.

Încă o dată, ne amintește Duhul, surprizele sunt rezervate oamenilor pentru că Dumnezeu a cunoscut de la întemeierea lumii numele aleșilor Săi pentru că „sunt scrise în cartea vieții Lui”. Și precizând „*în cartea vieții mielului*”, Dumnezeu exclude orice religie necreștină din planul său de mântuire. După ce a dezvăluit în Apocalipsa sa excluderea religiilor creștine false, calea spre mântuire pare „*îngustă și îngustă*” așa cum a declarat-o Isus în Mat.7:13-14: „*Intră pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta și largă este calea, care duce la distrugere, și mulți sunt cei care intră pe ea. Dar îngustă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc.*”

Apocalipsa 22: Ziua nesfârșită a eternității

Perfecțiunea timpului pământesc al selecției divine s-a încheiat cu Apo.21: 7 x 3. Numărul 22 marchează în mod paradoxal începutul istoriei deși constituie,

în această carte, epilogul ei. Această reînnoire, care privește „*totul*” după Dumnezeu, este legată de „*noul pământ și noul cer*”, ambele fiind veșnice.

Versetul 1: „*Și mi-a arătat un râu al apei vieții, limpede ca cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului.* »

În această imagine sublimă, revigorantă a proștețimii, Duhul ne amintește că adunarea aleșilor devenită veșnică, închipuită de „*râul de apă al vieții*”, este o creație, o lucrare a lui Dumnezeu recreată spiritual în Hristos a cărei prezență este vizibilă. este sugerat de „*tronul*” său; și aceasta, prin jertfa „*mielului*”, Iisus Hristos; veșnicia fiind rodul nașterii din nou pe care această jertfă a produs-o la cei aleși.

„*Râul*” este un debit mare de apă dulce. Își imaginează viața care, ca și el, este în activitate constantă. Apa dulce reprezintă 75% din corpul nostru terestru uman; aceasta înseamnă că apa dulce este esențială pentru el și acesta este motivul pentru care Dumnezeu compară cuvântul său, la fel de esențial pentru obținerea vieții veșnice, cu „*un izvor al apelor vieții*” conform Apo.7:17, el însuși fiind acesta. „*sursă de apă vie*” conform Ier.2:13. În Apocalipsa Sa, am văzut în Apocalipsa 17:15 că „*apele*” simbolizează „*popoare*”; aici, „*râul*” este un simbol al aleșilor răscumpărați care devin veșnici.

Versetul 2: „*În mijlocul pieței orașului și pe cele două maluri ale râului era un pom al vieții, care dădea rod de douăsprezece ori, dădea roadele în fiecare lună și ale cărui frunze erau pentru vindecarea neamurilor.* »

În această a doua imagine, Iisus Hristos, „*pomul vieții*” se găsește „*în mijlocul*” adunării sale aleșilor adunate în jurul lui în „*piața*” adunării. El se află „*în mijlocul*” lor, dar și pe laturile lor, reprezentat de „*cele două maluri ale râului*”. Căci Duhul divin al lui Isus Hristos este omniprezent; prezent pretutindeni și în toată lumea. Fructul acestui „*pom*” este „*viața*” care se reînnoiește, în mod constant, deoarece „*rodul lui*” este obținut în fiecare dintre cele „*12 luni*” ale anului nostru pământesc. Aceasta este o altă imagine frumoasă a vieții veșnice și o amintire că este păstrată veșnică prin voința lui Dumnezeu.

Isus a comparat adesea omul cu „*pomi*” fructiferi pe care „*i judecăm după roadele lor*”. El și-a atribuit, de la început, în Gen.2:9, imaginea simbolică a unui „*pom al vieții*”. Dar copacii au ca „*îmbrăcămintă*” podoaba „*frunzelor*”. Pentru Isus, „*veșmântul*” lui simbolizează faptele sale drepte și, prin urmare, izbăvirea Sa de păcatele aleșilor Săi, care îi datorează mântuirea lor. Așa cum „*frunzele*” „*pomilor*” vindecă bolile, faptele drepte îndeplinite de Isus Hristos „*vindecă*” boala muritor a păcatului originar moștenit de aleșii de la Adam și Eva, care au folosit „*frunzele*” copacilor pentru a-și acoperi corpul fizic. și nuditatea spirituală descoperită prin experiența păcatului.

Versetul 3: „*Nu va mai fi blesteme. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în cetate; slujitorii lui îi vor sluji și îi vor vedea fața.*”

Din acest verset, Duhul se exprimă la timpul viitor, dând mesajului său sensul de încurajare pentru aleșii care vor mai avea de luptat cu răul și consecințele lui până la întoarcerea lui Hristos și îndepărtarea lor de pe pământ a păcatului.

Este „*anatema*”, blestemul păcatului comis de Eva și Adam, care l-a făcut pe Dumnezeu invizibil pentru ochii oamenilor. Crearea Israelului din vechiul

legământ nu schimbase nimic, pentru că păcatul încă îl făcea pe Dumnezeu nevăzut. Mai trebuia să se ascundă sub înfățișarea unui nor ziua devenind strălucitor noaptea. Locul preasfânt al sanctuarului i-a fost rezervat exclusiv, sub pedeapsa cu moartea pentru un infractor. Dar aceste condiții pământești nu mai există. Pe noul pământ, Dumnezeu este vizibil tuturor slujitorilor Săi, care va fi serviciul lor rămâne încă o taină, dar ei vor avea contact cu el în timp ce apostolii s-au freat cu Iisus Hristos și vor conversa cu el; față în față.

Versetul 4: „*Și numele Lui va fi pe frunțile lor.* »

Numele lui Dumnezeu constituie adevărata „*pecete a Dumnezeului celui viu*”. Odihna Sabatului este doar „semnul” extern al acestui lucru. Pentru că „*numele*” lui Dumnezeu desemnează caracterul său pe care îl simbolizează prin fețele celor „*patru animale*”: „*leul, vițelul, omul și vulturul*” care ilustrează perfect contrastele armonioase ale caracterului lui Dumnezeu. : regal și puternic, dar gata de sacrificiu, înfățișare umană, dar natură cerească. Cuvintele lui Isus s-au împlinit; cei care sunt la fel se adună împreună. De asemenea, cei care împărtășesc valorile divine au fost aleși de Dumnezeu pentru viața veșnică și sunt adunați la El. „*Frntea*” găzduiește creierul omului, centrul motor al gândirii sale și al personalității sale. Și acest creier animat studiază, reflectă și aprobă sau respinge standardul adevărului pe care Dumnezeu i-l prezintă pentru a-l salva. Creierul aleșilor a iubit demonstrația de iubire organizată de Dumnezeu în Iisus Hristos și au luptat, după regulile stabilite, să învingă răul cu ajutorul lui, pentru a obține dreptul de a trăi cu el.

În cele din urmă, toți cei care împărtășesc caracterul lui Dumnezeu revelat de Iisus Hristos se găsesc alături de El pentru a-I sluji veșnic. Prezența „ *numelui*” lui Dumnezeu „ *scris pe frunțile lor*” explică victoria lor; și asta, în special, în ultimul test al credinței adventiste în care oamenii aveau de ales să-și înscrie pe „ *frunte*”, „ *numele lui Dumnezeu*” sau cel al „ *fiarei*” răzvrătite .

Versetul 5: „*Nu va mai fi noapte; și nu vor avea nevoie nici de lampă, nici de lumină, pentru că Domnul Dumnezeu le va lumina. Și vor domni în vecii vecilor.* »

Conform Gen.1:5, în spatele cuvântului „ *noapte*” se află cuvântul „ *întuneric*”, un simbol al păcatului și al răului. „ *Lampa*” desemnează Biblia, cuvântul sfânt scris al lui Dumnezeu care dezvăluie standardul „ *luminii Sale*”, cel al binelui și al binelui. Ea nu va mai fi de folos, aleșii vor avea acces direct la inspirația sa divină, dar ea își păstrează în prezent, pe pământul păcatului, rolul său esențial „ *iluminator*”, care singur duce la viața veșnică.

Versetul 6: „*Și el mi-a spus: Aceste cuvinte sunt sigure și adevărate; iar Domnul, Dumnezeul duhurilor profeților, și-a trimis îngerul să arate slujitorilor Săi ce trebuie să se întâmple repede.*”

Pentru a doua oară găsim această afirmație divină: „ *Aceste cuvinte sunt sigure și adevărate*”. Dumnezeu se străduiește să convingă cititorul de profeție, pentru că viața lui veșnică este în joc în alegerile lui. În fața afirmațiilor sale divine, ființa umană este condiționată de cele cinci simțuri pe care i le-a dat Creatorul său. Tentațiile sunt multiple și eficiente în a-l îndepărta de spiritualitate. Insistența lui Dumnezeu este deci pe deplin justificată. Pericolul pentru suflete este real și mereu prezent.

Este potrivit să actualizăm lectura noastră a acestui verset care prezintă un caracter literal rar în această profecie. Nu există nici un simbol în acest verset, ci afirmația că Dumnezeu este inspirația profetilor care au scris cărțile Bibliei și că, ca revelație finală, l-a trimis lui Ioan pe „Gabriel”, pentru ca acesta să-i dezvăluie în imagini ce, în 2020, se va întâmpla „prompt”, sau a fost deja realizat, în mare măsură. Dar între 2020 și 2030 va trebui traversată cea mai groaznică eră; vremuri cumplite marcate de moarte, distrugere nucleară și teribilele „*șapte ultime plăgi ale mâniei lui Dumnezeu*”; omul și natura vor suferi îngrozitor până vor dispărea.

Versetul 7: „*Și iată, vin repede. Ferice de cel care păzește cuvintele profetiei acestei cărți!*»

Întoarcerea lui Isus este anunțată pentru primăvara anului 2030. Fericirea este pentru noi, în măsura în care „păstrăm”, până la sfârșit, „*cuvintele profetiei acestei cărți*” Apocalipsa.

Adverbul „*prompt*” definește apariția bruscă a lui Hristos la ora întoarcerii sale, deoarece timpul trece regulat, fără accelerare sau încetinire. Începând cu Daniel 8:19, Dumnezeu ne amintește: „*Este un timp rânduie pentru sfârșit*”: „*Atunci el mi-a spus: Te voi învăța ce se va întâmpla la sfârșitul mâniei, căci este un timp marcat pentru sfârșit.*” Ea nu poate interveni decât la sfârșitul celor 6000 de ani programați de Dumnezeu pentru selecția aleșilor, adică în prima zi de primăvară care precede 3 aprilie 2030.

Versetul 8: „*Eu sunt Ioan, care am auzit și am văzut aceste lucruri. Și când am auzit și văzut, am căzut la picioarele îngerului care mi le-a arătat, ca să-l închin și să mă închin înaintea lui.*»

Pentru a doua oară, Duhul vine să ne trimită avertismentul său. În textele originale grecești verbul „*proskuneo*” se traduce prin „a se prosterna înaintea”. Verbul „a adora” este o moștenire a versiunii latine numită „Vulgata”. Aparent, această traducere proastă a deschis calea pentru abandonarea prosternării fizice în practica religioasă a creștinismului apostat până la punctul de a se ruga „în picioare”, din cauza unei alte traduceri false a verbului grecesc „*istemi*”, în Marcu 11:25. În text, forma sa „*stékété*” are sensul de „rămâne ferm sau persevera”, dar traducerea Oltramare folosită în versiunea L.Segond a tradus-o în „*stasis*” care înseamnă „în picioare” în sens literal. O traducere falsă a Bibliei legitimează astfel, în mod înșelător, o atitudine nedemnă, arogantă și revoltătoare față de marele Dumnezeu creator, Atotputernicul, din partea oamenilor care pierd simțul cu adevărat sacru. Și acesta nu este singurul... De aceea atitudinea noastră față de traducerea biblice trebuie să fie suspectă și precaută, mai ales că în Apoc.9:11, Dumnezeu dezvăluie folosirea „distructivă” (Abaddon- *Apollyon*), a Bibliei scrise. „*în ebraică și greacă*”. Adevărul se găsește doar în textele originale, păstrate în ebraică, dar dispărute și înlocuite cu scrierile grecești ale noului legământ. Și acolo, trebuie recunoscut, rugăciunea „în picioare” a apărut printre credincioșii protestanți, vizată de cuvintele divine ale „*a 5-a trâmbiță*.” Pentru că, în mod paradoxal, rugăciunea în genunchi a continuat mai mult în rândul catolicilor, dar nu trebuie să fim surprinși, pentru că tocmai în această religie catolică diavolul își conduce adepții și victimele să se prosterne în fața imaginilor cioplite interzise de a doua dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu; poruncă pe care catolicii o ignoră, deoarece în versiunea romană, este ștearsă și înlocuită.

Versetul 9: „*Dar el mi-a zis: Ai grijă să nu faci asta! Eu sunt tovarășul tău slujitor și al fraților tăi proorocii și al celor care păzesc cuvintele acestei cărți. Înclinați-vă înaintea lui Dumnezeu, prosternați-vă.* »

Vina comisă de Ioan este propusă de Dumnezeu ca un avertisment adresat aleșilor săi: „aveți grijă să nu cădeți în idolatrie!” care constituie principala vină a religiilor creștine respinse de Dumnezeu în Iisus Hristos. El organizează această scenă în același mod în care și-a organizat ultima lecție, ordonând apostolilor săi să-și ia armele pentru ora arestării sale. Când a venit momentul, le-a interzis să-l folosească. Lecția a fost dată și ea a spus: „*Ai grijă să nu o faci*”. În acest verset, Ioan primește explicația: „*Eu sunt tovarășul tău slujitor*”. „*Îgerii*”, inclusiv „*Gabriel*”, sunt, asemenea oamenilor, făpturi ale Dumnezeului creator care a interzis în a doua dintre cele zece porunci ale sale să se prosterne înaintea creaturilor sale, înaintea imaginilor cioplite sau pictate; toate formele pe care le poate lua idolul. Astfel, putem învăța din acest verset notând comportamentele opuse ale îngerilor. Aici Gabriel, cea mai vrednică creatură cerească după Mihai, interzice prosternarea în fața lui. Pe de altă parte, Satana, în înfățișările sale seducătoare, sub înfățișarea „*Fecioarei*”, cere ca monumente și lăcașuri de cult să fie ridicate pentru a o adora și a o sluji... cade masca luminoasă a întunericului.

Îngerul precizează în continuare „*și pe cea a fraților tăi, a profeților și a celor care păzesc cuvintele acestei cărți*”. Între această propoziție și cea din Apoc. 1:3 notăm diferența datorată timpului scurs între începutul timpului de decriptare, 1980, și cel al versiunii actuale din 2020. Între aceste două date, „*cel care citește* » i-a făcut pe alți copii ai lui Dumnezeu să împartă lumina descifrată și, la rândul lor, au intrat în lucrarea „*profeților*”. Această înmulțire permite și unui număr mai mare de alți oameni chemați să acceseze alegerile, auzind adevărul revelat și punându-l în practică.

Versetul 10: „*Și el mi-a spus: Nu pecetluiți cuvintele profeției din această carte. Pentru că timpul este aproape.* »

Mesajul este înșelător pentru că este adresat lui Ioan, pe care Dumnezeu l-a transportat în epoca noastră finală de la începutul cărții, conform Apoc.1:10. De asemenea, trebuie să înțelegem că ordinul de a nu sigila cuvintele cartii mi se adresează direct în momentul în care cartea este complet desigilată; apoi devine „*cartea mică deschisă*” din Apocalipsa 10:5. Iar atunci când este „*deschis*” cu ajutorul și autorizarea lui Dumnezeu, nu se mai pune problema închiderii lui cu „*pecete*”. Și aceasta, „*căci vremea este aproape*”; în primăvara anului 2021, au mai rămas 9 ani, înainte de revenirea glorioasă a Domnului Dumnezeu Iisus Hristos.

Cu toate acestea, prima deschidere a „*cărții mici*” a început după decretul lui Dan.8:14, adică după 1843 și 1844; căci înțelegerea importantă a subiectului celui mai recent test de credință adventist se datorează revelațiilor date direct de Isus Hristos însuși, sau de îngerul său, surorii noastre Ellen.G.White, în timpul slujirii ei.

Versetul 11: „*Cine este nedrept să fie iarăși nedrept, cine este necurat să redevină necurat; și cel neprihănit să facă în continuare dreptatea, iar cel sfânt să se sfințească în continuare.* »

La prima lectură, acest verset confirmă intrarea în aplicare a decretului din Dan.8:14. Separarea adventiștilor selectați de Dumnezeu între 1843 și 1844 confirmă mesajul „*Sardes*” unde îi găsim pe protestanți „*vii*”, dar „*morți*” și „*pângăriți*” spiritual, iar pe pionierii adventiști „*vrednici de alb*” numiți în acest verset „*neprihănire și sfințire*”. Dar deschiderea „*cărții mici*” este progresivă ca „*calea dreptilor care continuă să crească ca lumina zilei, din zori până la apogeu*”. Iar adventiștii de pionier nu știau că ^{un test de credință avea să-i cerne între 1991 și 1994, după cum} ne-a descoperit studiul „*a cincea trâmbiță*”. Drept urmare, alte lecturi ale acestui verset devin posibile.

Timpul pecetluirii este pe cale să se încheie, după cum citim în Apocalipsa 7:3: „*Să nu faceți rău pământului, nici mării, nici copacilor, până nu vom pecetlui frunțile slujitorilor Dumnezeului nostru.*» Unde trebuie să plasăm autorizația de a vătăma pământul, marea și copacii? Două posibilități există. Înainte de „*a șasea trâmbiță*” sau înainte de „*ultimele șapte plăgi*”? „*A șasea trâmbiță*” constituind o a șasea pedeapsă de avertizare dată de Dumnezeu păcătoșilor pământești, mi se pare logic în acest caz să reținem a doua posibilitate. Pentru că „*cele șapte ultime plăgi ale mâniei lui Dumnezeu*” au ca țintă „*pământul*” protestant și „*marea*” catolică. Să considerăm că distrugerile realizate de „*a șasea trâmbiță*” nu împiedică, ci promovează convertirea celor chemați aleși răscumpărați prin sângele lui Isus Hristos.

Prin urmare, după „*a șasea trâmbiță*” și chiar înaintea celor „*șapte plăgi din urmă*”, și în momentul opririi pecetluirii, care marchează sfârșitul timpului harului colectiv și individual, putem încă pune cuvintele din acest verset: „*Cine este nedrept să fie din nou nedrept, cel care este pângărit să se întina din nou; și cel neprihănit să facă în continuare dreptatea, iar cel sfânt să se sfințească în continuare.*» Toată lumea va putea vedea aici modul în care Duhul confirmă în acest verset traducerea bună pe care am prezentat-o pentru versetul fundamental „*adventist*” care este Daniel 8:14: „*... sfințenia va fi îndreptățită*”. Cuvintele „*neprihănire și sfânt*” sunt puternic susținute și, prin urmare, confirmate de Dumnezeu. Prin urmare, acest mesaj anticipează momentul sfârșitului perioadei de grație, dar o altă explicație este următoarea. Ajungând la sfârșitul cărții, Duhul vizează momentul în care cartea complet descifrată devine „*cărțica deschisă*” și din acest moment, acceptarea sau refuzul ei va face diferența între „*cel care este drept și cel care se spurcă pe sine*”. ” și Domnul nostru îl invită pe „*sfântul să se sfințească mai departe*”. Îmi amintesc din nou că „*întinarea*” a fost atribuită protestantismului în mesajul „*Sardes*”. Duhul vizează prin cuvintele sale acest protestantism și adventism instituțional care și-a împărtășit blestemul din 1994, când i s-a alăturat intrând în alianța ecumenică. Prin urmare, acceptarea mesajului descifrat din această carte va „*încă o dată*”, dar ultima, va face diferența între „*cel care slujește lui Dumnezeu și cel care nu-i slujește*” conform Mal.3:18.

Așa că rezum lecțiile acestui verset. În primul rând, confirmă separarea adventist de protestantism între 1843 și 1844. În a doua lectură, se aplică împotriva adventismului oficial care a revenit la alianța protestantă și ecumenică după 1994. Și propun o a treia lectură care se va aplica la sfârșitul timpului de har în 2029 înainte de întoarcerea lui Isus Hristos fixat pentru începutul primăverii, care vine înainte de 3 aprilie a Paștelui 2030.

Ne rămâne după aceste explicații să înțelegem că cauza căderii adventismului instituțional, care l-a determinat să fie „*vărsat*” de Iisus Hristos în mesajul său adresat Laodiceei, este mai puțin refuzul de a crede în întoarcerea sa pentru 1994, că refuzul de a lua în considerare contribuția de lumină care a ajuns să lumineze adevărata traducere a lui Daniel 8:14; o lumină demonstrată într-o manieră incontestabilă chiar de textul biblic ebraic original. Acest păcat ar putea fi condamnat doar de Dumnezeu dreptății care nu-i consideră nevinovați pe vinovați.

Versetul 12: „*Iată, vin **repede** și răsplata mea este cu mine, ca să dau fiecăruia după lucrarea lui.*”

Peste 9 ani, Isus se va întoarce într-o glorie divină de nedescris. În Apocalipsa 16 până la 20, Dumnezeu ne-a descoperit natura părții din pedeapsa Sa rezervată păcătoșilor catolici, protestanți și adventiști, rebeli, nedrepti și intoleranți. El ne-a prezentat, de asemenea, partea rezervată adventiștilor săi aleși care au rămas credincioși și care cinstesc cuvântul său profetic și Sfântul Său Sabat din ziua a șaptea, în Apocalipsa 7, 14, 21 și 22. „Răzbunarea” se va „întoarce fiecăruia *conform care este „opera lui*”, care lasă puțin loc vinovaților să se îndreptățească în ochii lui Hristos. Cuvintele care se justifică pe sine devin inutile pentru că atunci va fi prea târziu pentru a transforma erorile alegerilor din trecut.

Versetul 13: „*Eu sunt alfa și omega, primul și ultimul, începutul și sfârșitul.* »

Ceea ce are un început are și un sfârșit. Acest principiu se aplică perioadei de timp pământești oferite de Dumnezeu pentru alegerea lui aleșilor. Între alfa și omega, vor fi trecut 6000 de ani. În anul 30, pe 3 aprilie, moartea ispășitoare voluntară a lui Isus Hristos va fi marcat și timpul alfa al alianței creștine de 2000 de ani; primăvara 2030 își va marca timpul omega în plină forță.

Dar alfa este și 1844 cu omega 1994. Și, în sfârșit, alfa este pentru mine și ultimii aleși, 1995 cu omega, 2030.

Versetul 14: „*Fericiți cei care păzesc poruncile Lui (și nu ~~se spală hainele~~), ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în oraș!* »

Cea de-a doua formă a „*marelui necaz*” este în fața noastră, cu corolarul său de mulțimi de morți. Prin urmare, devine urgent să obținem protecție și ajutor de la Dumnezeu prin Isus Hristos. După cum sugerează imaginea, păcătosul trebuie să „*păzească poruncile sale*» ; **cele ale lui Dumnezeu și ale lui Isus, „Mielul lui Dumnezeu”, ceea ce înseamnă că trebuie să renunțe la toate formele pe care le poate lua păcatul.** Traducerea voalată a acestui verset păstrată în Bibliile noastre actuale se datorează romano-catolicismului condus de la Vatican. Celelalte manuscrise, cele mai vechi, și deci mai credincioase, propun: „*Fericiți cei care păzesc poruncile Lui*”. Și întrucât păcatul este încălcarea legii, mesajul este distorsionat și înlocuiește ascultarea necesară și vitală cu simpla revendicare a apartenenței creștine. Cine beneficiază de pe urma infracțiunii? Celor care vor lupta Sabatul până la revenirea glorioasă a lui Isus Hristos. Adevăratul mesaj este rezumat după cum urmează: „Binecuvântat este cel care ascultă de Creatorul său”. Acest mesaj repetă doar ceea ce este citat în Apocalipsa 12:17 și 14:12, și anume: „*cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui*

Isus ”. Aceștia sunt destinatarii ultimului mesaj trimis de Isus. Cel care judecă rezultatul obținut este însuși Iisus Hristos, iar cerința lui este egală cu suferința îndurată în martiriul său. Recompensa pentru cei selectați va fi foarte mare; ei vor dobândi nemurirea și vor intra în viața veșnică pe calea adventistă simbolizată de „cele douăsprezece porți ” ale simbolicului „ noul Ierusalim ”.

Versetul 15: „ *Fără câini, magicieni, curvie, ucigași, idolatri și toți cei ce iubesc și practică minciuna!* »

Cine sunt cei pe care Isus îi numește astfel? Această acuzație ascunsă privește întreaga credință creștină care a apostaziat; credința catolică, credința protestantă multiformă inclusiv credința adventistă care a intrat în alianța sa din 1994; credința adventistă atât de bogat binecuvântată de el la începutul existenței sale și cu atât mai mult cu privire la ultimii săi reprezentanți forțați la disidență. „ *Câinii* ” sunt păgânii dar și, și mai presus de toate, cei care pretind că îi sunt frații **și îl trădează** . Acest termen „ *câini* ” este, în mod paradoxal, pentru oamenii occidentali contemporani cel al animalului considerat simbol al fidelității, dar pentru răsăriteni chiar imaginea execrației. Și aici, Isus chiar le provoacă natura umană și le consideră animale nesigure. Ceilalți termeni confirmă această judecată. Isus confirmă cuvintele făcute în Apocalipsa 21:8 și aici adăugarea termenului „ *câini* ” exprimă judecata lui personală. După demonstrația sublimă de iubire pe care a dat-o oamenilor, nimic nu este mai groaznic decât să fii trădat de cei care pretind că îi aparțin și jertfa lui.

Apoi, Isus îi numește „ *magi* ” din cauza comerțului lor cu îngerii răi, spiritismul, care a sedus mai întâi credința catolică cu aparițiile „Fecioarei Maria”, ceva biblic imposibil. Dar miracolele săvârșite de demoni sunt asemănătoare cu ceea ce au făcut „ *magii* ” lui Faraon înaintea lui Moise și Aaron.

Numindu-i „ *necurați* ”, Isus condamnă eliberarea moravurilor, dar mai ales alianțele religioase nefirești pe care le fac bisericile protestante cu credința catolică denunțată de profeții lui Dumnezeu ca slujitor al diavolului. Ei reproduc „ca fiice”, „ *curvia* ” a „ *mamei lor prostituate Babilonul cel Mare* ”, denunțată în Apocalipsa 17:5.

Apostazia sunt, de asemenea, „ *ucigași* ” care se vor pregăti să omoare aleșii lui Isus dacă nu intervine pentru a-i împiedica prin venirea Sa glorioasă.

Ei sunt „ *idolatri* ” pentru că el dă mai mult interes vieții materiale decât vieții spirituale. Ei rămân indiferenți atunci când Dumnezeu le oferă lumina Sa pe care o resping cu nerăbdare demonizându-i pe adevărații săi mesageri.

Iar pentru a termina acest vers, el precizează: „ *și cine iubește și practică minciuna!* » Procedând astfel, îi denunță pe cei a căror natură este atașată de minciună, până la punctul în care sunt total insensibili la adevăr. S-a spus despre gusturi și culori că nu se poate discuta; este la fel cu dragostea de adevăr sau de minciună. Dar pentru eternitatea sa, Dumnezeu îi selectează, în exclusivitate, dintre creaturile sale cărora reproducerea umană le dă naștere, pe cei care au această dragoste de adevăr.

Rezultatul final al planului de mântuire al lui Dumnezeu este teribil. Alungați, succesiv, sunt păcătoșii nepocăiți antediluvieni împietriți, vechea alianță evreiască necredincioasă, abominabila credință romano-catolică papală, credința ortodoxă idolatră, credința protestantă calvină și, în sfârșit, credința adventistă

instituțională, ultima victimă a spiritului tradiție pe care cele precedente au favorizat-o cu toții în egală măsură.

Mesajul „adventist” a avut consecințe fatale, în primul rând, pentru evrei, care au căzut prin refuzul lor de a crede în prima **venire** a lui Mesia, anunțată în Dan. 9:24-27. vinovăția de a arăta lipsă de interes față de cel mai recent mesaj „adventist” care își anunță **a doua venire**. Lipsa lor de dragoste pentru adevărul lui este fatală pentru ei. În 2020, toate aceste religii oficiale majore împărtășesc acest mesaj teribil pe care Isus l-a adresat în 1843 protestantismului din epoca „*Sardes*” în Apoc. 3:1: „*Se spune că ești în viață și ești mort*”.

Versetul 16: „*Eu, Isus, am trimis îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sunt rădăcina și sămânța lui David, steaua strălucitoare a dimineții.* »

Isus l-a trimis pe îngerul său Gavril la Ioan și prin Ioan la noi, slujitorii săi credincioși ai zilelor din urmă. Pentru că abia astăzi acest mesaj complet descifrat ne permite să înțelegem mesajele pe care le adresează slujitorilor și ucenicilor săi din cele șapte ere sau șapte Adunări. Isus înlătură îndoielile cu privire la evocarea sa simbolică a lui Apo.5: „*rădăcina și posteritatea lui David*”. El adaugă: „*steaua strălucitoare a dimineții*”. Această stea este soarele, dar el se identifică cu ea doar ca simbol. Pentru că, inconștient, ființe sincere care îl iubesc pe Iisus Hristos pentru jertfa lui cinstesc soarele nostru, această stea îndumnezeită de păgâni. Dacă mulți nu sunt conștienți de asta, mulțimile, chiar luminate pe subiect, nu sunt pregătite, nici capabile să înțeleagă gravitatea acestei acțiuni idolatre păgâne. Omul trebuie să se uite de sine, să se pună în locul lui Dumnezeu care simte lucrurile foarte diferit datorită faptului că mintea lui a urmărit deja acțiunile oamenilor de aproape 6000 de ani. Identifică fiecare acțiune pentru ceea ce reprezintă cu adevărat; ceea ce nu este cazul bărbaților a căror scurtă viață se preocupă în primul rând de satisfacerea dorințelor lor, în primul rând trupești și pământești, dar este și cazul celor care sunt spirituali și foarte religioși și care rămân blocați din respectul tradițiilor părinților.

La sfârșitul mesajului *Tiatira*, Duhul i-a spus „*celui ce va birui*”: „*Și îi voi da steaua dimineții*”. Aici Isus se prezintă drept „*steaua dimineții*”. Câștigătorul va obține așadar pe Isus și împreună cu el toată lumina vieții care își are izvorul în el. Reamintirea acestui termen sugerează atenția deplină a ultimilor „adventiști” adevărați asupra acestor versete din 1 Pt.2:19-20-21: „*Și noi menținem cu atât mai sigur cuvântul profetic, căruia voi faceți bine să-l plătiți. atenție, ca la o lampă care strălucește într-un loc întunecat, până când se răsare ziua și steaua dimineții răsare în inimile voastre; știind în primul rând pe voi înșivă că nicio profeție a Scripturii nu poate fi obiect de tâlcuire particulară, căci nu prin voia omului a fost adusă vreodată o profeție, ci este mișcată de Duhul Sfânt că oamenii au vorbit de la Dumnezeu.* » Nu am putea spune mai bine. După ce a auzit aceste cuvinte, alesul le transformă în lucrări luate în seamă de Iisus Hristos.

Versetul 17: „*Și Duhul și mireasa au zis: Vino. Și cel ce aude să zică: Vino. Și să vină cel însetat; cine dorește, să ia apa vieții în voie.*”

De la începutul slujirii sale pământești, Isus a lansat această chemare: „*Vino*”. Dar luând imaginea „*setei*”, el știe că cel care nu este „*sete*” nu va veni

să bea. Chemarea Lui va fi auzită, numai, de cei care „*însetează*” după această viață veșnică pe care dreptatea Sa desăvârșită ne-o oferă doar prin harul Său, ca a doua șansă. Doar Isus a plătit prețul; de aceea o oferă „*gratis*”. Nicio „indulgență” catolică sau divină nu permite să fie obținută pentru bani. Acest apel universal pregătește o adunare de aleși din toate națiunile și toate originile. Chemarea „*Vino*” devine cheia acestui grup de aleși pe care îl va crea testul credinței din ultimele zile. Dar, ei vor experimenta testul împrăștiat pe pământ și se vor reuni numai când Isus Hristos se va întoarce în slava Sa pentru a-i îndepărta din țara păcatului.

Versetul 18: „*Declar tuturor celor care aude cuvintele profeției din această carte: Dacă adaugă cineva ceva la ea, Dumnezeu îl va lovi cu plăgile descrise în această carte; »*

Apocalipsa nu este o carte biblică obișnuită. Este o lucrare de literatură codificată divin în limbaj biblic care poate fi recunoscută de cei care cercetează întreaga Biblie de la început până la sfârșit. Expresiile devin familiare prin lecturi repetate. Iar „concordanțele biblice” fac posibilă găsirea unor expresii similare. Dar tocmai pentru că codul său este foarte precis, traducătorii și transcriptorii sunt avertizați: „*Dacă adaugă cineva ceva la el, Dumnezeu îl va lovi cu plăgile descrise în această carte*”.

Versetul 19: „*Și dacă ia cineva ceva din cuvintele cărții acestei profeții, Dumnezeu își va lua partea din pomul vieții și din cetatea sfântă, descrisă în această carte. »*

Din aceleași motive, Dumnezeu amenință pe oricine „*lua ceva din cuvintele cărții acestei profeții*”. Oricine își asumă acest risc este de asemenea avertizat: „*Dumnezeu își va tăia partea din pomul vieții și din cetatea sfântă, descrise în această carte*”. Modificările observate vor avea așadar consecințe teribile pentru cei care le-au comis.

Vă atrag atenția asupra acestei lecții. Dacă modificarea acestei cărți codificate de neînțeles este pedepsită de Isus Hristos în aceste două moduri riguroase, ce va fi pentru cei care resping mesajul ei decodat perfect de înțeles ?

Dumnezeu are motive întemeiate să prezinte clar acest avertisment, deoarece această Revelație, ale cărei cuvinte sunt alese de el, are aceeași valoare ca textul „zece porunci” ale sale „gravate cu degetul pe table de piatră”. Acum, în Dan. 7:25, el a profețit că „*legea*” lui regală va fi „*schimbată*” la fel ca „*timpul*”. Acțiunea a fost realizată, după cum am văzut, de autoritatea romană, succesiv imperială în 321, apoi papală, în 538. Această acțiune pe care a considerat-o „arogantă” va fi pedepsită cu moartea, iar Dumnezeu ne îndeamnă să nu o reproducem, față de profeție, acest tip de greșală pe care o condamnă ferm.

Lucrarea lui Dumnezeu rămâne lucrarea lui indiferent de timpul în care se realizează. Descifrarea profeției sale este imposibilă fără îndrumarea lui. Aceasta înseamnă că lucrarea decriptată are aceeași valoare cu cea care este criptată. Realizați așadar că această lucrare în care gândul lui Dumnezeu este revelat în mod clar este de foarte înaltă „*sfințenie*”. Ea constituie „mărturia supremă a lui Isus” pe care Dumnezeu o adresează ultimilor săi slujitori adventiști dizidenți de ziua a șaptea; și în același timp, odată cu practicarea adevăratului Sabat de

sâmbătă, este în 2021, ultima „*sfințenie justificată*” programată de la intrarea în vigoare a decretului lui Dan.8:14 în 1843.

Versetul 20: „*Cel ce mărturisește aceste lucruri spune: Da, vin repede. Amin! Vino, Doamne Isuse!* »

Deoarece conține ultimele cuvinte pe care Iisus Hristos le-a adresat ucenicilor Săi, această carte a Apocalipsei este de o foarte înaltă sfințenie. În el găsim echivalentul tablelor legii, gravate cu degetul lui Dumnezeu și date lui Moise. Isus depune mărturie; cine va îndrăzni să conteste această atestare divină? Totul este spus, totul este dezvăluit, nu mai are nimic de spus decât: „*Da, vin repede”*. Un simplu „*Da*” care implică întreaga lui persoană divină, înseamnă că venirea sa apropiată este sigură pentru că își reînnoiește promisiunea: „*Vin repede”*; un „*prompt*» datat care capătă sensul deplin: în primăvara anului 2030. Și își confirmă declarația spunând „*Amin*”; ceea ce înseamnă: „*În adevăr*”.

Cine spune atunci: „*Vino, Doamne Isuse*”? Conform versetului 17 al acestui capitol, ei sunt „*Duhul și mireasa*”.

Versetul 21: „*Harul Domnului Isus să fie cu toți sfinții!* »

Acest ultim verset al Apocalipsei încheie cartea evocând „*harul Domnului Isus*”. Aceasta este o temă care a fost adesea opusă legii la începutul Adunării Creștine. În acel moment, harul era impus împotriva legii de către cei care refuzau oferta lui Hristos. Moștenirea evreilor a legii însemna că ei vedeau dreptatea divină numai prin ea. Isus nu a vrut să-i îndepărteze de la ascultarea legii, dar a venit să „*împlinească*” ceea ce i-au profetizat sacrificiile de animale. Acesta este motivul pentru care a spus în Mat.5:17: „*Să nu credeți că am venit să stric legea sau proorocii; Nu am venit să desființez, ci să împlinesc.*”

Cel mai uimitor lucru este să-i auzi pe creștini opunându-se legii și harului. Căci, după cum explică apostolul Pavel, harul este menit să-l ajute pe om să împlinească legea până la punctul în care Isus declară în Ioan 15:5: „*Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și în care Eu rămân aduce multă roadă, căci fără Mine nu puteți face nimic.*” Despre ce lucruri de „*facut*” vorbește el și despre ce „*fruct*” este? De respect pentru legea pe care harul său o face posibilă datorită ajutorului său în Duhul Sfânt.

Ar fi fost de dorit și salutar dacă „*harul Domnului Isus ar fi fost*” și ar fi putut acționa „*în toți*”; dar acest vers deformat nu exprimă decât o dorință irealizabilă. Să sperăm deja cu toții că vor fi foarte mulți; cât de multe posibil; admirabilul nostru Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul o merită; el este extrem de demn de asta. Specificând „*cu toți sfinții*”, textul original înlătură orice ambiguitate; harul Domnului putând să-i folosească exclusiv pe aceștia „*pe care El îi sfințește prin adevărul Său*” (Ioan 17:17). Și celor care se gândesc să dobândească viața veșnică mergând pe calea pretinsă de Isus Hristos, le reamintesc că între „*cale*” și „*viață*”, se află „*adevărul*” esențial, conform Ioan 14:6. Fără supărare pentru răzvrățiții care pretind binecuvântarea acestui verset, din 1843, harul Domnului i-a beneficiat doar pe cei pe care îi sfințește prin restaurarea sfintei sale odihne de Sabat sâmbătă. Această acțiune este cea care, asociată cu mărturia iubirii pentru „*adevărul*” ei, îi face pe aleși să fie sfinți vrednici de harul în cauză. Prin urmare, harul nu poate fi dedicat „*tuturor*”. Așa că

ferește-te de traducerile proaste, înșelătoare ale Bibliei, care duc la o deziluzie finală teribilă pentru cei care se bazează pe ele pentru nenorocirea lor!

Revelația divină prezentată în această lucrare a confirmat lecțiile profețite în povestea Genezei, a căror importanță vitală am putut să le remarcăm. La finalul acestei lucrări, pare util să amintim aceste lecții principale. Acest lucru este justificat și aș dori, de asemenea, să subliniez că în lumea noastră contemporană, credința creștină este prezentată masiv într-o formă distorsionată din cauza moștenirii culte a romano-catolicismului. Adevărul cerut de Dumnezeu a rămas în starea simplă și logică înțeleasă de primii apostoli ai lui Isus Hristos, dar această simplitate adesea ignorată devine, prin caracterul ei minoritar, complexă pentru cei neinițiați. Într-adevăr, pentru a identifica sfinții din zilele din urmă ai lui Isus Hristos și structura spirituală a Apocalipsei, decretul din Daniel 8:14 este indispensabil. Dar pentru a identifica acest decret, studiul întregii cărți a lui Daniel și descifrarea profețiilor ei sunt de asemenea esențiale. Aceste lucruri înțelese, Apocalipsa ne dezvăluie secretele sale. Aceste studii necesare explică dificultatea întâmpinată atunci când încercăm să-l convingem pe necredinciosul timpului nostru în Occident, și mai ales în Franța.

Isus a spus că nimeni nu poate veni la El decât Tatăl care îl conduce și a mai spus, referitor la aleșii Săi, că ei trebuie să fie născuți din apă și din Duh. Aceste două învățături înseamnă în mod complementar că Dumnezeu cunoaște natura spirituală a aleșilor Săi dintre toate creaturile Sale. În consecință, fiecare dintre ei va reacționa conform propriei sale naturi; de asemenea, cei care au prejudecăți favorabile cu privire la Sabat deja practicat de evrei vor accepta fără prea multă dificultate revelațiile profetice care arată că este cerut de Dumnezeu din 1843. Dimpotrivă, cei care au prejudecăți nefavorabile cu privire la el vor respinge toate argumentele prezentate biblic și va găsi motive întemeiate pentru a-și justifica refuzul. Înțelegerea acestui principiu ne protejează de a fi deziluzionați de cei cărora le prezentăm adevărul lui Hristos. Dezvăluind adevărul gândirii divine, profeția dă toată puterea ei „*Evangheliei veșnice*” pe care ucenicii lui Isus trebuie să „*învețe neamurile până la sfârșitul lumii*”.

„*Fiarele*” Apocalipsei

Cronologic și succesiv, dușmanii lui Dumnezeu și aleșii lui au apărut sub chipul „*fiarelor*”.

Prima desemnează Roma imperială închipuită de „*balaurul cu zece coarne și șapte capete purtând diademe*”, în Apoc. 12:3; „*Nicolaiții*” în Apoc.2:6; „*diavolul*” în Apoc.2:10.

A doua se referă la Roma papală-catolică, imaginea de „*fiara care se ridică din mare, cu zece coarne purtând diademe și șapte capete*” din Apocalipsa 13:1; „*tronul lui Satana*” în Apoc.2:13; „*femeia Izabela*” în Apoc.2:20; „*luna s-a vopsit cu sânge*” în Apocalipsa 6:12; „*a treia luminată de lună*” a „*a patra trâmbiță*” din Apocalipsa 8:12; „*marea*” în Apoc.10:2; „*trestia ca un toiag*” în Apocalipsa 11:1; „*coada*” „*balaurului*” din Apocalipsa 12:4; „*șarpele*” în Apocalipsa 12:14; și „*balaur*” din versetele 13, 16 și 17; „*Babilonul cel mare*” în Apocalipsa 14:8 și 17:5.

Al treilea vizează ateismul revoluționar francez, imaginat de „*fiara care se ridică din abis*” în Apocalipsa 11:7; „*necazul cel mare*” din Apoc.2:22; „*a patra*

trâmbiță ” din Apocalipsa 8:12; „ *gura care înghite râul* ” care simbolizează poporul catolic, în Apoc.12:16. Aceasta se referă la prima formă a „ *al doilea vai* ” citată în Apocalipsa 11:14. Cea de-a doua formă va fi realizată de „ *a șasea trâmbiță* ” din Apo.9:13, conform Apo.8:13 sub titlul de „ *al doilea vai* ”, între 7 martie 2021 și 2029, sub aspectul real al unei Lumi. Războiul al treilea s-a încheiat cu război nuclear. Genocidul uman care depopulează pământul (*abisul*) este legătura stabilită între „ *a patra și a șasea trâmbiță* ”. Detalii despre desfășurarea acestui război sunt dezvăluite în Dan.11:40 până la 45.

A patra „ *fiară* ” desemnează credința protestantă și credința catolică, aliatul ei, în ultimul test al credinței din istoria pământească. Ea „ *s-a sus de pe pământ* ”, în Apocalipsa 13:11; ceea ce înseamnă că ea este însăși, ieșită din credința catolică simbolizată de „ *marea* ”. În mod covârșitor, epoca Reformei a instituit o religie protestantă, cu multiple aspecte, marcată de apostazie, mărturisind în lucrările lui Ioan Calvin, un caracter războinic, aspru, crud și persecutor. Intrarea în vigoare a decretului din Dan.8:14 l-a condamnat la nivel global din primăvara anului 1843.

Credința adventistă instituțională, ieșită în viață din testul protestant al credinței din 1843-1844, a căzut înapoi și a revenit la statutul de credință protestantă și blestemul său divin din toamna lui 1994; aceasta din cauza respingerii oficiale a luminii profetice divine revelată în această lucrare din 1991. Această moarte spirituală a formei instituționale este profețită în Apoc.3:16: „Te voi voma din gura mea ”.

Împlinirile finale ale profețiilor sunt înaintea noastră și credința tuturor va fi pusă la încercare. Domnul Iisus Hristos îi va recunoaște, printre toate ființele umane, pe cei care îi aparțin, pe cei care primesc revelațiile sale vitale, rodul iubirii divine, cu bucurie și fidelitate recunoscătoare.

La ceasul ultimei alegeri, aleșii se vor distinge prin faptul că vor ști de ce căderea căzută, Revelația divină va face astfel diferența între cei mântuiți și cei pierduți la care din epoca apostolică „Efes”, în Apo . 2:5, Dumnezeu a spus: „ *Adu-ți aminte deci de unde ai căzut* ”; iar în 1843, în epoca „ *Sardes* ”, le-a mai spus protestanților, în Apoc.3:3: „ *Adu-ți aminte cum ai primit și ai auzit; și păstrează și pocăiește* ”; aceasta se extinde la adventiștii căzuți din 1994, care, deși observatori ai Sabatului, primesc de la Isus acest mesaj din Apoc. 3:19: „ *Eu mustră și pedepsesc pe toți cei pe care îi iubesc; de aceea fii zelos și pocăiește-te* ”.

În pregătirea acestei Revelații profetice, Dumnezeuul creator, întâlnit în persoana lui Isus Hristos, și-a stabilit scopul de a le permite aleșilor săi să-și identifice în mod clar dușmanii; lucrul este făcut și scopul lui Dumnezeu este atins. Astfel îmbogățită spiritual, Aleasa ei devine „ *Mireasa pregătită pentru Cina de nuntă a Mielului* ”. El „ *a îmbrăcat-o cu in subțire alb, care sunt faptele drepte ale sfinților* ” în Apocalipsa 19:7. Tu care ai citit cuprinsul acestei lucrări, dacă ai șansa și binecuvântarea de a fi printre ei, „ *pregătește-te să-l întâlnești pe Dumnezeuul tău* ” (Amos 4:12), în adevărul Lui!

În timp ce descifrarea profețiilor misterioase ale lui Daniel și Apocalipsa este pe deplin încheiată și timpul adevăratei întoarceri a lui Hristos este acum cunoscut de noi, această întrebare a lui Isus Hristos citată în Luca 18:8 lasă o

îndoială oarecum tulburătoare: „Vă spun că *el le va face dreptate rapid. Dar când va veni Fiul Omului, va găsi el credință pe pământ?* ”. Căci abundența cunoașterii intelectuale a adevărului nu poate compensa slăbiciunea calității acestei credințe. Omenirea care se va confrunta cu revenirea lui Isus Hristos s-a dezvoltat într-un climat favorabil tuturor formelor de egoism puternic încurajat. Succesul individual a devenit scopul care trebuie atins cu orice preț, chiar și prin zdrobirea aproapelui și asta pe parcursul unei lungi perioade de pace mondială de peste 70 de ani. Când știm că valorile raiului propuse de Iisus Hristos sunt în opoziție absolută cu această normă a timpului nostru, întrebarea lui apare tragic justificată, deoarece poate viza oameni care s-au crezut „aleși”, dar vor rămâne doar pt. nenorocirea lor de „chemați”; pentru că Isus nu va fi găsit în ei calitatea credinței cerută pentru a fi vrednic de harul Său.

Scrisoarea ucide, dar Duhul dă viață

Acest ultim capitol completează descifrarea Revelației Apocalipsei. Într-adevăr, tocmai am prezentat codurile biblice care fac posibilă identificarea simbolurilor pe care Dumnezeu le folosește în profețiile sale, dar în timp ce scopul lor este să dezvăluie cerința lui pentru întoarcerea Sabatului din 1843-1844, cuvântul sabbat nu apare. o singură dată în aceste texte profetice ale lui Daniel sau Apocalipsa. Este întotdeauna sugerat, dar nu este clar citat. Motivul pentru care nu o numiți clar este că practicarea Sabatului este o normalitate de bază a credinței creștine apostolice, pentru că toată lumea poate vedea că subiectul Sabatului nu a fost niciodată un subiect de controversă între evrei și primii apostoli, ucenici ai lui. Iisus Hristos. Totuși, diavolul nu a încetat să-l atace, mai întâi i-a îndemnat pe evrei să-l „pângărească”, apoi pe creștini, făcându-l complet „să ignore”. Pentru a obține acest rezultat, el a inspirat traduceri false ale textelor originale care îl menționau. De asemenea, această prezentare a adevărului divin nu ar fi completă fără denunțarea acestor fapte odioase, ale căror victime sunt, mai întâi, Dumnezeu în Isus Hristos, apoi cei cărora moartea sa ispășitoare le-ar fi putut oferi viața veșnică.

Afirm, înaintea lui Dumnezeu, că nu există în scrierile vechiului și noului legământ, adică în întreaga Biblie, niciun verset care să învețe o schimbare în statutul Sabatului față de a patra din cele zece porunci ale sale; mai mult, sfințit de Dumnezeu, de la începutul creării sale a lumii noastre pământești.

De la apostazia protestantă din cauza intrării în vigoare a decretului lui Daniel 8:14, în primăvara anului 1843 până astăzi, citirea Bibliei ucide. Aș dori să subliniez că nu Biblia ucide în mod deliberat, ci utilizarea ei pe baza erorilor de traducere care apar în versiunile traduse ale textelor originale „ebraică și greacă”; dar mai presus de toate este și o problemă din cauza interpretărilor proaste. Dumnezeu însuși confirmă lucrul, în imagini, în Apoc.9:11: „*Ei aveau peste ei ca rege pe îngerul prăpastiei, numit în ebraică Abaddon și în greacă Apollyon*”. Îmi amintesc aici mesajul ascuns din acest verset: „*Abaddon și Apollyon*” înseamnă „*în ebraică și greacă*”: Distrugător. „*Îngerul abisului*” distruge credința folosind „*doi martori*” biblici din Apocalipsa 11:3.

De asemenea, din 1843, falșii credincioși au făcut două erori în citirea mărturiei istorice a Bibliei. Primul este să fi dat mai multă importanță nașterii lui Isus Hristos decât morții sale, iar al doilea întărește această eroare, dând mai multă importanță învierii sale decât morții sale. Această dublă eroare mărturisește împotriva lor, pentru că demonstrația iubirii lui Dumnezeu pentru creaturile sale se bazează, în esență, pe hotărârea sa voluntară de a-și da, în Hristos, viața pentru mântuirea aleșilor săi. A acorda prioritate învierii lui Iisus constă în denaturarea proiectului mântuitor al lui Dumnezeu, iar acest lucru are pentru vinovați consecința despărțirii de el și a ruperii lui alianță sfântă, dreaptă și bună. Victoria lui Hristos se bazează pe acceptarea morții, învierea lui este doar consecința fericită și dreaptă a perfecțiunii sale divine.

Coloseni 2:16-17: „*De aceea, nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o sârbătoare, sau la o lună nouă sau la sabate: acestea erau umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este în Hristos.*»

Acest verset este adesea folosit pentru a justifica oprirea practicii săptămânalului „*Sabat*”. Două motive condamnă această alegere. Primul este că expresia „*sabate*” desemnează „*sabatele*” prilejuate de „*sărbătorile*” religioase anuale rânduite de Dumnezeu în Leviticul 23. Acestea sunt „*sabate*” în mișcare care sunt plasate la început și uneori la sfârșit în timpul „*sărbătorilor*” religioase”. Ele sunt evocate de expresia „*să nu faci nicio muncă servilă în ziua aceea*”. Ei nu au nicio legătură cu „*Sabatul*” săptămânal în afară de numele lor „*Sabbath*”, care înseamnă „a înceta, a se odihni” și care apare pentru prima dată în Geneza 2:2: „*Dumnezeu s-a odihnit*”. De asemenea, trebuie remarcat faptul că cuvântul „*sabat*” citat în textul ebraic al celei de-a patra porunci nu apare în traducerea L.Segond care îl desemnează, doar sub denumirea de „*zi de odihnă*” sau „*ziua a șaptea*”. Cu toate acestea, își ia rădăcina din verbul citat în Geneza 2:2: „*odihnă*” sau „*Sabat*”, care este numit clar în versiunea JNDarby a Bibliei.

Al doilea motiv este acesta: Pavel a spus despre „*sărbătoare și sabate*” că ele sunt „*umbre ale lucrurilor viitoare*”, adică lucruri care prouesc o realitate care a fost sau va fi. Presupunând că „*Sabatul zilei a șaptea*” este în cauză în

acest verset, rămâne o „ *umbră care vine* ” până la sosirea mileniului al șaptelea pe care îl profetește. Moartea lui Isus Hristos a dezvăluit semnificația „ *Sabatului zilei a șaptea* ” care profetește, datorită biruinței Sale asupra păcatului și asupra morții, „ *miile de ani* ” cerești în care aleșii Săi vor judeca morții pământești și cerești căzuți.

În acest verset, „ *sărbătorile, lunile noi* ” și „ *sabatele* ” lor erau legate de existența formei naționale a vechiului legământ Israel. Prin stabilirea, prin moartea Sa, noul legământ, Isus Hristos a făcut inutile aceste lucruri profetice; trebuiau să înceteze și să dispară ca o „ *umbră* ” care se estompează în fața realității slujirii sale pământești desfășurate. În timp ce „Sabatul” săptămânal așteaptă venirea mileniului al șaptelea pentru a-și întâlni realitatea profetizată și a-și pierde utilitatea.

Pavel menționează, de asemenea, „ *a mânca și a bea* ”. Ca slujitor credincios, el știe că Dumnezeu a vorbit despre aceste lucruri în Levitic 11 și Deuteronom 14, unde prescrie alimentele curate permise și alimentele impure interzise. Remarcile lui Pavel nu au scopul de a contesta aceste rânduieli divine, ci doar opiniile omenești (*pe care nimeni...*) le-a exprimat cu privire la acest subiect pe care el va dezvolta în Romani 14 și 1 Cor.8, unde gândurile sale apar mai clar. Subiectul se referă la alimente sacrificate idolilor și zeităților false. El le amintește aleșilor care formează Israelul spiritual al lui Dumnezeu de îndatoririle lor față de el, spunând în 1 Corinteni 10:31: „ *Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți orice altceva, faceți totul spre slava lui Dumnezeu* ”. Este Dumnezeu glorificat de cei care ignoră și disprețuiesc rânduielile Lui revelate în aceste chestiuni?

Este Iacov, fratele lui Isus, care vorbește în numele apostolilor **despre subiectul tăierii împrejur** , în Fapte 15:19-20-21: „ *De aceea, sunt de părere că nu trebuie să-i îngrijorăm pe cei din neamurile care se întorc la Doamne, ci să le scriem să se abțină de la murdăria idolilor și de la curvie și de la lucrurile sugrumate și de la sânge; căci Moise, din neamurile străvechi, are în fiecare cetate pe cei ce-L propovăduiesc, fiind cititi în sinagogi în fiecare Sabat* .”

Folosite adesea pentru a justifica libertatea convertiților păgâni față de Sabat, aceste versete constituie, dimpotrivă, cea mai bună dovadă a practicii sale încurajate și predate de apostoli. Într-adevăr, Jacques consideră că nu este util să le impună circumcizia și rezumă principiile esențiale pentru că le va fi prezentată o învățătură religioasă aprofundată atunci când vor merge „în fiecare Sabat” la sinagogile evreiești din localitățile **lor** .

Un alt pretext folosit pentru a justifica încetarea clasificării pure și impure a alimentelor: viziunea dată lui Petru în Fapte 10. Explicația lui este dezvoltată în Fapte 11 unde identifică „animalele necurate” ale viziunii cu „oamenii” păgâni care a venit să se roage la el să meargă la centurionul roman „Cornelius”. În această viziune, Dumnezeu înfățișează natura impură a păgânilor care nu Îi slujesc și nu slujesc zeităților false. Cu toate acestea, moartea și învierea lui Isus Hristos aduc o mare schimbare pentru ei, căci ușa harului le este deschisă prin credința în jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos. Prin această viziune, Dumnezeu îl învață pe Petru acest lucru nou. În consecință, clasificarea dintre pur și impur stabilită de

Dumnezeu în Leviticul 11 rămâne și continuă până la sfârșitul lumii. Cu excepția faptului că, din 1843, prin decretul din Dan. 8:14, dieta ființelor umane a preluat norma „ sfințirii ” inițiale stabilită și ordonată în Geneza 1:29: „ Și Dumnezeu a spus: Iată, eu Am dat orice plantă care poartă sămânță, care este pe fața întregului pământ, și orice pom în care este rodul unui pom, care poartă sămânță; aceasta va fi hrana pentru tine .”

Isus și-a dat viața prin tortură fizică și mentală pentru a-și salva aleșii. Nu vă îndoiiți de nivelul foarte înalt de sfințenie pe care această moarte pătimasă o cere în schimb de la cel pe care îl mântuiește. Întradevăr !

Timpul pământesc al lui Isus Hristos

Perla Sabatului din 20 martie 2021

De la începutul slujirii mele, am fost convins, și am cântat-o, că „Isus s-a născut primăvara”. În acest Sabat din 20 martie 2021, echinocțiul de primăvară a fost situat la 10:37 a.m. la începutul unei întâlniri spirituale. Duhul m-a condus apoi să caut dovezile a ceea ce era până atunci doar o simplă convingere de credință. Un calendar evreiesc ne-a permis să plasăm momentul echinocțiului de primăvară al anului – 6 înainte de datarea noastră oficială creștină a nașterii Mântuitorului nostru, în „Sabatul” din 21 martie.

De ce anul – 6?

Pentru că datarea noastră oficială a nașterii lui Isus Hristos a fost construită pe două erori. Abia în ^{secolul al VI-lea} d.Hr. călugărul catolic Dionisie cel Mic și-a propus să stabilească un calendar. În lipsa unor detalii biblice sau istorice, el a plasat această naștere pe data morții regelui Irod, pe care a plasat-o în 753 de la întemeierea Romei. De atunci, istoricii au confirmat o eroare de 4 ani în calculul lui; care plasează moartea lui Irod în 749 de la întemeierea Romei. Dar, Isus s-a născut înainte de moartea lui Irod și Matei 2:16 ne oferă o precizie care pune vârsta lui Iisus la „ doi ani ” la momentul „masacrului nevinovaților” ordonat de regele mânios Irod, pentru că el a suferit și a simțit venind moartea care avea să-l smulgă din bucuriile puterii. Detaliul este important, pentru că textul precizează, „

doi ani, după data cărora se întrebese cu grijă pe înțelepții ”. La cei patru ani ai erorii anterioare, anul – 6, sau 747 al întemeierii Romei, este stabilit biblic.

Echinoxul de primăvară al anului – 6

Căzând într-un Sabat, în acest an – 6, Biblia ne spune că un înger s-a prezentat „păstorilor care vegheau asupra turmelor lor ”. Sabatul interzice comerțul, dar nu și păstrarea și îngrijirea animalelor; Isus a confirmat acest lucru spunând: „ Cine dintre voi are o oaie care cade în groapă și nu vine și nu o izbăvește nici măcar în ziua Sabatului? ? ”. Astfel de către un înger, nașterea „ Bunului Păstor ”, mântuitor și ghid al oilor umane a fost anunțată, în primul rând, păstorilor umani, paznicilor și ocrotitorilor oilor animale. Îngerul a clarificat: „ ...căci astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul .” Acest „ azi ” era așadar ziua Sabatului și anunțul făcându-se noaptea, nașterea lui Isus a avut loc între ora 18, începutul Sabatului și ceasul nocturn al vestirii făcute de înger către păstori. Trebuie să stabilim acum momentul exact când, în cadranul de timp al Israelului, s-a împlinit echinoxul de primăvară al anului – 6. Dar acest lucru nu este încă posibil deoarece nu avem nicio informație despre această perioadă.

Nașterea lui Isus în Sabat face planul mântuitor al lui Dumnezeu luminos și perfect logic. Isus s-a declarat a fi „ Fiul omului ” , „ Stăpânul Sabatului ”. Căci Sabatul este temporar și utilitatea lui continuă până în ziua celei de-a doua veniri, de data aceasta puternică și glorioasă. Isus dă Sabatului sensul său deplin, deoarece profetește restul mileniului al șaptelea câștigat doar pentru aleșii Săi prin biruința Sa asupra păcatului și asupra morții.

Pentru a marca intrarea sa în maturitate, în vârstă de „doisprezece ani”, Isus intervine spiritual cu oamenii religioși pe care îi pune întrebări despre Mesia anunțat în Sfintele Scripturi. Despărțit de părinții săi care l-au căutat timp de trei zile, el a mărturisit despre independența sa divină și despre conștientizarea misiunii sale în favoarea oamenilor pământești.

Apoi vine timpul pentru slujirea lui pământească activă și oficială. Învățăturile din Daniel 9:27 îl prezintă sub forma unui „ legământ ” al „ a săptămâna ” care simbolizează șapte ani între toamna 26 și toamna 33. Între aceste două toamne se află, într-o poziție centrală, primăvara și sărbătoarea Paștelui anului 30 unde, la ora 15, „la mijlocul săptămânii Paștilor, miercuri. 3 aprilie 30 Iisus Hristos a făcut să înceteze „jertfa și jertfa” animală din ritul ebraic, oferindu-și viața pentru a ispăși numai păcatele aleșilor săi. În ziua morții sale, Isus avea 35 de ani și 13 zile. Murind biruitor asupra păcatului și morții, Isus și-a putut încredința spiritul lui Dumnezeu, spunând: „ S-a sfârșit ”. Victoria lui asupra morții a fost ulterior confirmată de învierea sa. Astfel, i-a însoțit și i-a instruit pe apostolii și ucenicii săi până când, în timp ce priveau ei, s-a înălțat la cer înainte de sărbătoarea Rusaliilor, conform mărturiei date în Fapte 1:1 până la 11. Dar îngerii au pregătit cu această ocazie vestirea lui. întoarcere glorioasă, spunând: „ Bărbați din Galileea, de ce stați aici privind spre cer? Acest Isus , care a fost înălțat de la voi la cer, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer. ”. La Rusalii, el și-a început slujirea cerească a „Duhului Sfânt” care îi permite să acționeze până la sfârșitul lumii, în același timp, în spiritul fiecăruia dintre aleșii săi împrăștiați pe pământ. Atunci numele lui prorocit în Isaia 7:14,

8:8 și Matei 1:23, „*Emanuel*”, care înseamnă „Dumnezeu cu noi”, capătă, și mai mult, adevăratul său sens.

Detaliile furnizate în acest document constituie recompense pe care Isus le oferă aleșilor săi ca semn de apreciere pentru demonstrarea credinței lor. Așa se face că data morții sale ne permite să cunoaștem și să împărtășim cu el pe cea a ultimei sale glorioase întoarceri pe care a programat-o pentru prima zi a primăverii anului 2030; adică la 2000 de ani după primăvara răstignirii sale la 30 aprilie.

Sfințenie și sfințire

Sfințenia și sfințirea sunt inseparabile și condiții de mântuire oferite de Dumnezeu în Isus Hristos. Pavel își amintește acest lucru în Evrei 12:14: „*Căutați pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul*”.

Acest concept divin de „**sfințire**” trebuie înțeles perfect pentru că privește „tot ce aparține lui Dumnezeu” și, ca toți proprietarii, nu poate fi deposedat fără consecințe pentru cei care îndrăznesc să facă acest lucru. Acum, nu este nevoie să identifici și să stabilești o listă a lucrurilor care îți aparțin; Creator al vieții și al tot ce este în ea, totul îți aparține. Prin urmare, el are dreptul la viață și la moarte asupra tuturor fapturilor sale vii. Totuși, lăsând fiecăruia dreptul de a trăi cu el sau de a muri fără el, aleșii săi i se alătură printr-o alegere liberă și voluntară de a-i aparține veșnic. Această împăcare cu el îi face pe aleșii săi proprietatea sa. Cei pe care îi întâmpină și îi recunoaște intră în conceptul său de **sfințire** care privea deja toate legile cărora le este supusă viața pe pământ. Sfințirea constă așadar în acceptarea de a se supune legilor fizice și morale stabilite și, prin urmare, aprobate de Dumnezeu. Din acest dublu motiv, Sabatul și Cele Zece Porunci exprimă în mod concret această sfințire divină, a cărei încălcare va necesita moartea lui Mesia Isus.

Acest concept de sfințire este atât de fundamental încât Dumnezeu a considerat potrivit să-l definească la începutul Bibliei în Geneza 2:3, prin sfințirea zilei a șaptea. Prin urmare, nu este de mirare că acest număr șapte devine „sigiliul său regal” în toată Biblia și mai ales în Apocalipsa 7:2: „*Și am văzut un alt înger, care se ridica spre soarele răsărit și care ținea pecetea . a Dumnezeului viu ; a*

*strigat cu glas tare celor patru îngeri cărora li s-a dat să facă rău pământului și mării și a zis : Cei care au urechi să audă sugestia Duhului subtil al lui Dumnezeu vor fi observat că această „**pecete a Dumnezeului celui viu** ” este citată în acest capitol „7” din Apocalipsa.*

În această zi de Paște și de Sabat din 3 aprilie 2021, aniversarea morții Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Duhul lui Dumnezeu mi-a îndreptat gândurile către sanctuarul ebraic al lui Moise și Templul construit de regele Solomon din Ierusalim. Am notat acolo un amănunt care confirmă cu tărie interpretarea pe care am dat-o acestui sanctuar; și anume un rol profetic al marelui proiect mântuitor pregătit pentru cei aleși răscumparați de Dumnezeu.

Din 1948, purtând încă blestemul divin din cauza refuzului lor de a-L recunoaște pe Isus Hristos ca „Mesia” trimis de Dumnezeu, evreii și-au recâștigat pământul național. De atunci, o idee, un singur gând i-a obsadat: reconstruirea Templului din Ierusalim. Vai de ei, acest lucru nu se va întâmpla niciodată, pentru că Dumnezeu are un motiv întemeiat să-l împiedice; rolul său s-a încheiat cu moartea și învierea lui Isus Hristos. Sfințenia templului și-a găsit întreaga împlinire în sufletul „Mesia”, în trupul și în duhul său, desăvârșit și fără nicio pată. Isus a dezvăluit această lecție când a spus în Ioan 2:14, vorbind despre trupul Său, „*distrugeți acest templu și în trei zile îl voi ridica* ”.

Sfârșitul utilității templului a fost confirmat de Dumnezeu în mai multe feluri. În primul rând, el a făcut-o să fie distrusă în anul 70 d.Hr. de trupele romane ale lui Tit, așa cum este profețit în Daniel 9:26. Apoi, după ce i-a expulzat pe evrei, a predat locul templului religiei Islamului, care a construit acolo două moschei; cel mai vechi „Al-Aqsa” și Domul Stâncii. Israelul nu are, așadar, de la Dumnezeu nici posibilitatea și nici autorizația de a-și reconstrui templul. Pentru că această reconstrucție ar distorsiona proiectul lui de mântuire proorocit.

Timpul de valabilitate a templului din Ierusalim a fost gravat sub forma construcției sale. Dar pentru a vedea mai clar, trebuie să examinăm deja detaliile revelate ale acestei clădiri religioase purtătoare de sfințenie. Să observăm că templul urma să fie construit de regele David, care și-a exprimat dorința și a ales Ierusalimul pentru a-l primi; Dumnezeu a fost de acord. Pentru a face acest lucru, el înfrumusețase și fortificase acest oraș antic numit „Iebus” din vremea lui Avraam. Astfel, între David și „fiul lui David”, „Mesia”, „o mie de ani” au trecut. Dar Dumnezeu nu i-a permis să facă acest lucru și i-a făcut cunoscut motivul; devenise un om de sânge prin uciderea slujitorului său credincios „Urie Hititul” pentru a-și lua soția, „Batșeba”, care mai târziu a devenit mama regelui Solomon. Astfel David a suportat prețul vinei sale, pedepsit cu moartea primului său fiu, născut din Bat-Șeba, apoi, după ce și-a numărat poporul fără porunca lui Dumnezeu, a fost pedepsit și Dumnezeu i-a oferit să-și aleagă pedeapsa dintre trei variante. Conform 2 Sam.24:15, el a ales mortalitatea epidemiei de ciumă care a ucis 70.000 de victime în trei zile.

În 1 Regi 6 găsim descrierea templului construit de Solomon. El îi dă numele „casa lui YaHWéH”. Acest termen „casă” sugerează un loc de reunire a familiei. Casa construită profetește familia Dumnezeului creator mântuitor. Este alcătuită din două elemente învecinate: sanctuarul și templul.

Pe pământ se săvârșesc rituri religioase care se practică în zona autorizată pentru om. Solomon îl numește: templu. Ca prelungire a locașului preasfânt, pe care el îl numește sanctuar și de care este separat doar printr-un vâl, camera templului are lungimea de patruzeci de coți sau de două ori mai mare decât sanctuarul. Templul acoperă astfel 2/3 din întreaga casă.

Deși a fost construit mai târziu în timpul lui Moise, legământul evreiesc se află în întregime sub umbrela legământului încheiat între Dumnezeu și Avraam la începutul celui de-al treilea mileniu de la Adam. „Mesia se va prezenta poporului evreu la începutul mileniului al cincilea, 2000 de ani mai târziu. Cu toate acestea, timpul alocat de Dumnezeu pământului pentru alegerea aleșilor este de 6000 de ani. Găsim astfel pentru timp, proporția $2/3 + 1/3$ din casa lui YaHWéH. Și în această comparație, 2/3 din legământul lui Avraam corespunde cu 2/3 din casa lui YaHWéH care se termină pe vâlul separator. Acest vâl joacă un rol principal deoarece marchează trecerea de la terestru la cel ceresc; aceasta știind că această schimbare marchează desăvârșirea rolului profetic al templului pământesc. Aceste noțiuni dau voalului separator sensul păcatului care separă pe Dumnezeul celest perfect de omul pământesc imperfect și păcătos de la Adam și Eva. Voalul separator are un caracter dublu, deoarece trebuie să se conformeze perfecțiunii cerești și imperfecțiunii pământești a celor două piese legate. Atunci apare rolul lui Mesia pentru că el întruchipează perfect această caracteristică. În perfecțiunea sa divină, Iisus Hristos a devenit păcat, purtându-i pe cei aleși ai Săi în locul lor pentru a-i ispăși și a plăti prețul muritor.

Această analiză ne conduce să vedem în sanctuar imaginea unei succesiuni profetice a marilor faze spirituale marcate la fiecare 2000 de ani: ^{jertfa I} oferită de Adam – Jertfa oferită de Avraam la Muntele Moria, viitoarea Golgota – Jertfa lui Hristos la picioare. al Muntelui Golgota – Jertfa celor din urmă aleși împiedicată de întoarcerea glorioasă a Mântuitorului Iisus Hristos în Mihail.

Pentru Dumnezeu, pentru care conform 2 Petru 3:8, „*o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani ca o zi*”, (vezi și Psalmul 90:4), programul pământesc este construit pe chipul saptamana într-o succesiune de: 2 zile + 2 zile + 2 zile. Și în spatele acestei succesiuni se deschide o eternă „*a șaptea zi*”.

Conținutul celor două încăperi ale sfintei case este extrem de revelator.

Sanctuarul sau locul preasfânt

Cei doi heruvimi cu aripile întinse

Sanctuarul numit Locul Preasfânt măsoară 20 de coți lungime și 20 de coți lățime. Este un pătrat perfect. Și înălțimea lui este de 20 de coți; ceea ce îl face un cub; imaginea triplicată a perfecțiunii ($= 3 : L = l = H$); aceasta ca descrierea „*noului Ierusalim care se coboară din cer de la Dumnezeu*” în Apocalipsa 20. Acest loc preasfânt este interzis de Dumnezeu omului sub pedeapsa cu moartea. Motivul este simplu și logic; acest loc nu poate decât să-L întâmpine pe Dumnezeu pentru că simbolizează cerul și imaginează caracterul ceresc al lui Dumnezeu. În gândurile sale se află planul său de mântuire în care toate elementele simbolice care sunt instalate în acest sanctuar își joacă rolul lor. Realitatea este în Dumnezeu în dimensiunea cerească, iar pe pământ el dă

ilustrarea acestei realități prin simboluri. Ajung astfel la subiectul acestei descoperiri specifice a acestui Paște 2021. Citim în 1 Regi 6:23-27: „A făcut doi heruvimi în sanctuarul din lemn de măslin sălbatic, înalți de zece coți. Fiecare dintre cele două aripi ale unuia dintre heruvimi avea cinci coți, adică zece coți de la vârful uneia dintre aripi până la vârful celeilalte. Al doilea heruvim avea și el zece coți. Măsura și forma erau aceleași pentru ambii heruvimi. Înălțimea fiecăruia dintre cei doi heruvimi era de zece coți. Solomon a pus heruvimii în mijlocul casei, înăuntru. Aripile lor erau întinse: aripa primului atingea unul dintre pereți, iar aripa celui de-al doilea atingea celălalt perete; iar celelalte aripi ale lor se întâlneau la capăt în mijlocul casei .”

Acești heruvimi nu au existat în cortul lui Moise, dar prin așezarea lor în templul lui Solomon, Dumnezeu luminează semnificația acestui loc preasfânt. Pe direcția lățimii sale, piesa este străbătută de cele două perechi de aripi ale celor doi heruvimi, conferindu-i astfel un standard ceresc, efectiv inaccesibil ființei umane care trăiește doar pe pământ. Profit de această ocazie aici pentru a denunț și a restabili un adevăr referitor la acești heruvimi cărora, într-un delir mistic păgân, pictori la fel de celebri precum „Michelangelo” le-au dat aspectul unor prunci înaripați cântând la instrumente sau trăgând cu mâinile săgeți. Nu există copii în rai. Și pentru Dumnezeu, conform Psalm.51:5 sau 7: „*Iată, eu m-am născut în nelegiuire, și mama mea m-a zămislit în păcat*”, și Rom.3:23: „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slavă. lui Dumnezeu*”, nu există un copil nevinovat sau curat, pentru că de la Adam, omul s-a născut păcătos prin moștenire. Îngerii cerești au fost creați cu toții ca tineri, așa cum a fost Adam pe pământ. Ei nu îmbătrânesc și rămân mereu la fel. Bătrânețea este o caracteristică unică pământească, consecința păcatului și a morții, salariul final al acesteia, conform Rom.6:23.

Chivotul Sfintei Alianțe

1 Regi 8:9: „*În chivot erau doar cele două table de piatră , pe care Moise le-a așezat acolo, în Horeb, când Domnul a făcut un legământ cu copiii lui Israel, la ieșirea ei din țara Egiptului .”*

În sanctuar sau preasfânt se află așadar doi heruvimi uriași cu aripile întinse, simboluri ale caracterului ceresc activ, dar și și mai presus de toate, chivotul **legământului** care se află **în centrul** încăperii între cei doi heruvimi mari. Pentru că pentru a o adăposti se construiește casa. În ordinea în care Dumnezeu îi prezintă lui Moise lucrurile religioase pe care va trebui să le îndeplinească, se găsește mai întâi chivotul legământului. Dar acest recipient este mai puțin prețios decât conținutul său: cele două mese de piatră pe care cu degetul Dumnezeu și-a gravat legea ultrasfântă a celor zece porunci. Este reflectarea gândirii sale, a normei sale, a caracterului său neschimbabil. Într-un studiu separat (2018-2030, ultima așteptare adventist), am demonstrat deja caracterul său profetic pentru epoca creștină. În sanctuar citim gândurile secrete ale lui Dumnezeu. Acolo găsim elementele care favorizează și fac posibilă comuniunea cu el. Este suficient să spunem că păcătosul care rămâne un călcător voit al celor zece porunci ale sale se înșală pe sine dacă crede că își poate pretinde mântuirea. Relația se bazează numai pe credința pusă în realitățile simbolizate găsite în acest

loc preasfânt. În zece porunci, Dumnezeu rezumă standardul său de viață prescris pentru ființele umane formate după chipul Lui; ceea ce înseamnă că Dumnezeu însuși cinstește și împlinește poruncile Lui. Viața dată omului se bazează pe respectul față de aceste porunci. Iar călcarea lor dă naștere păcatului pedepsit cu moartea celui vinovat. Și de la Adam și Eva, neascultarea a pus întreaga omenire sub această condiție muritoare. Prin urmare, moartea a căzut asupra oamenilor ca o boală fără leac.

Scaunul milei

În sanctuar, deasupra scaunului milei, imaginea simbolică a altarului pe care trebuie să fie junghiat Mielul lui Dumnezeu, alți doi îngeri mai mici privesc la altar și aripile lor se întâlnesc în mijloc. În această imagine, Dumnezeu arată interesul pe care îngerii credincioși îl acordă planului de mântuire care se bazează pe moartea ispășitoare a lui Isus Hristos. Căci Isus S-a coborât din cer pentru a lua înfățișarea unui copil de om. Cel care și-a dat viața pe crucea Golgotei a fost mai întâi prietenul lor celest „Mihael”, șeful îngerilor și expresia cerească vizibilă a creatorului Dumnezeu Spirit, iar îngerii se consideră pe bună dreptate „tovarăși de slujire” aleșilor săi.

În locașul preasfânt, chivotul acoperit de capacul ispășirii este așezat sub aripile celor doi heruvimi mari și mai mici. În această imagine, găsim ilustrarea acestui verset din Mal.4:2: „Dar pentru voi, care vă temeți de numele Meu, *va răsări soarele dreptății și vindecarea va fi sub aripile lui; vei ieși și vei sări ca vițeeii într-un grajd.*” Scaunul milei, un simbol care prefigurează crucea pe care a fost răstignit Isus, va aduce într-adevăr vindecare împotriva bolii mortale a păcatului. Isus a murit pentru a elibera de păcat și a învia pentru a-și elibera aleșii din mâinile rele ale păcătoșilor nepocăiți și răzvrățiți. Călcarea legii cuprinse în chivot a adus moartea tuturor creaturilor umane de pe pământ. Iar pentru aleșii aleși de Dumnezeu în Hristos, numai pentru ei, scaunul milei așezat deasupra chivotului care conține legea călcată a adus triumful vieții veșnice în care vor intra în ceasul primei învieri; cea a sfinților răscumpărați prin sângele vărsat de Iisus Hristos pe acest tronul milei. Vindecarea lor de la moarte va fi atunci completă. Conform Mal.4:2, heruvimii sunt chipul Duhului ceresc Dumnezeu pe care Apoc.4 îl desemnează prin simbolul „celor *patru făpturi vii*”. Pentru că vindecarea atașată de scaunul milei este bine plasată sub cele două aripi centrale ale celor doi heruvimi mari.

Așa cum în ritul anual ebraic al „zilei ispășirii”, sângele animal al caprei era stropit pe față și pe scaunul milei, spre Est, era necesar ca și el să curgă sângele lui Isus Hristos. pe același scaun de îndurare. În acest scop, Dumnezeu nu a chemat slujirea unui preot uman. El plănuise și organizase totul dinainte, făcând ca chivotul și lucrurile sfinte să fie transportate din locașul preasfânt și locul sfânt din vremea profetului Ieremia într-o peșteră situată în subsolul de la poalele muntelui Golgota, sub stânci. pământ, adânc de șase metri, chiar sub cavitatea cubică de 50 cm, săpat la suprafață în stâncă, în care soldații romani au ridicat crucea pe care a fost răstignit Iisus. Printr-o greșeală lungă și profundă creată de cutremurul menționat în Biblie, sângele lui a curs literalmente pe partea stângă a scaunului milei, adică pe partea dreaptă a lui Hristos răstignit. Astfel, nu este fără

motiv că Matei 27:51 mărturisește aceste lucruri: „Și iată, vălul templului s-a rupt în două, de sus în jos, pământul s-a zguduit, stâncile s-au rupt...”. În 1982, o examinare științifică a relevat că sângele uscat colectat de Ron Wyatt era compus în mod anormal din 23 de cromozomi X și un singur cromozom Y. Creatorul divin a vrut să lase în urmă, dovada naturii sale divine care se adaugă la Giulgiul său sfânt pe care imaginea feței și a corpului său apar în negativ. Astfel, legea încălcată conținută în chivot și-a obținut reparația completă primind pe altarul său sângele cu adevărat curat de orice păcat al Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Căci, dezvăluind aceste lucruri lui Ron Wyatt, Dumnezeu nu a căutat să satisfacă curiozitatea umană, ci a vrut să întărească doctrina sfințirii divinității sale în Isus Hristos. Pentru că având un sânge diferit de al celorlalți oameni, el dă motive să creadă în natura sa perfectă și pură, eliberată de toate formele de păcat. El confirmă astfel că a ajuns să întruchieze un nou sau „*ultimul Adam*”, așa cum spune Pavel în 1 Corinteni 15:45, pentru că, deși a fost văzut, auzit și ucis într-un trup de carne asemănător cu al nostru, el a fost fără nicio legătură genetică. cu specia umană. O asemenea atenție la detalii în realizarea proiectului său mântuitor dezvăluie importanța pe care Dumnezeu o acordă simbolurilor învățaturii Sale. Și înțelegem mai bine de ce, Moise a fost pedepsit pentru că a denaturat acest proiect divin de mântuire, lovind stânca Horeb de două ori. A doua oară, după ordinul dat de Dumnezeu, nu trebuia decât să vorbească cu el ca să ia apa.

Toiagul lui Moise, mana, sulul lui Moise

Numeri 17:10: „*Domnul a zis lui Moise: „Adu înapoi toiagul lui Aaron înaintea mărturiei , ca să fie păstrat ca semn pentru copiii răzvrătirii, ca să încetezi cârtirea lor înaintea Mea și să fie perioada de a nu muri .”*

Exo.16:33-34: „*Și Moise a zis lui Aaron: Ia un vas și pune în el un omer plin de mană și pune-l înaintea Domnului, ca să fie păstrat pentru urmașii tăi. După porunca dată de Domnul lui Moise, Aaron a pus-o înaintea mărturiei , ca să poată fi păstrată .”*

Deut.31:26: „*Luați această carte a Legii și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru și va fi acolo ca martor împotriva voastră .”*

Pe baza acestor versete, să-i iertăm apostolului Pavel greșeala sa care l-a determinat să pună aceste elemente în corabie și nu lângă sau în fața ei, în Evr.9:3-4: „*În spatele celui de-al doilea vâl era partea a cortului numit sfântul sfintelor , care conține altarul de aur pentru tămâie și chivotul legământului, acoperit în întregime cu aur. În fața chivotului era un vas de aur care conținea mană, toiagul lui Aaron care înmugurise și tablele legământului . La fel, altarul tămâierii nu era în sanctuar, ci pe partea templului, în fața vălului. Dar elementele așezate lângă chivot erau acolo pentru a mărturisi despre miracolele săvârșite de Dumnezeu pentru poporul său evreu care devenise Israel, o națiune liberă și responsabilă.*

Lângă chivot, toiagul lui Moise și Aaron, cere încredere în adevărații profeți ai lui Dumnezeu. Conform Deu.8:3, mana le amintește aleșilor dinaintea lui Isus că „*omul nu va trăi numai cu pâine și apă, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui YaHWéH*”. Și acest cuvânt este reprezentat și acolo sub forma sulului

scris de Moise, sub dictarea lui Dumnezeu. Deasupra chivotului, altarul scaunului milei ne învață că fără credință în jertfa de bună voie a vieții lui Isus Hristos, legătura cu Dumnezeu este imposibilă. Acest set de lucruri constituie baza teologică a noului legământ stabilit cu privire la sângele uman vărsat de Isus Hristos. Și foarte logic, ziua în care, în el, proiectul lui Dumnezeu a fost realizat și împlinit, rolul simbolurilor și sărbătoarea „Yom Kippur” sau „ziua ispășirii” care o proorocea a devenit învechită și inutilă. În fața realității, umbrele se estompează. De aceea templul, în care se practicau riturile profetice, trebuia să dispară și să nu mai apară niciodată. Așa cum a învățat Isus, închinătorul lui Dumnezeu trebuie să i se închine „*în duh și în adevăr*”, având „*acces liber*” la Duhul Său ceresc prin mijlocirea lui Isus Hristos. Și această adorație nu este atașată niciunui loc pământesc, nici în Samaria, nici în Ierusalim și cu atât mai puțin în Roma, Santiago de Compostela, Lourdes sau Mecca.

Deși nu este legată de un loc pământesc, credința este demonstrată prin fapte pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte pentru aleșii Săi în timp ce ei trăiesc pe pământ. Symbolismul sanctuarului a încetat la începutul mileniului al cincilea după 4.000 de ani de păcat. Și dacă proiectul lui Dumnezeu ar fi fost construit peste 4000 de ani, aleșii ar fi intrat în restul lui Dumnezeu profețit de Sabatul săptămânal. Dar nu a fost cazul, pentru că de la Zaharia, Dumnezeu a profețit două alianțe. El detaliază asupra celui de-al doilea, spunând în Zac.2:11: „*Multe neamuri se vor alătura Domnului în ziua aceea și vor deveni poporul Meu; Eu voi locui printre voi și veți ști că Domnul oștirilor m-a trimis la voi.*» Cele două alianțe sunt ilustrate de „*doi măslini*” în Zac.4:11 până la 14: „*I-am răspuns și i-am spus: Ce înseamnă acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga? **Am vorbit a doua oară** și i-am spus: Ce înseamnă cele două ramuri de măslin, care sunt lângă cele două canale de aur din care curge aur? Mi-a răspuns: Nu știi ce înseamnă? Eu spun: **Nu, domnul meu**.*” Și a spus: *Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ.*” Citirea acestor versete mă face să descopăr o subtilitate sublimă a Dumnezeului creator, Duhul Sfânt care inspiră cuvântul biblic. Zaharia este forțat să întrebe **de două ori** ce înseamnă „*cei doi măslini*” pentru ca Dumnezeu să-i răspundă. Acest lucru se datorează faptului că proiectul alianței divine va experimenta **două** faze succesive, dar a doua fază este predată de lecțiile primei. Sunt două, dar în realitate sunt doar unul, pentru că al doilea este doar punctul culminant al primului. Într-adevăr, ce valoare are vechiul legământ fără moartea ispășitoare a lui Mesia Isus? Nimic, nici măcar coada unei pere, așa cum ar fi spus călugărul Martin Luther. Și aceasta este cauza tragediei care îi afectează și astăzi pe evreii naționali. În aceste versete, Dumnezeu profetizează, de asemenea, respingerea noului legământ prin răspunsul pe care Zaharia îl dă la întrebarea „*Nu știți ce înseamnă ele?*” *Eu spun: **Nu, domnul meu**.* Pentru că de fapt, evreii naționali vor ignora acest sens până în momentul ultimei încercări premergătoare întoarcerii lui Isus Hristos unde își vor converti sau își vor confirma refuzul cu prețul existenței lor.

Evident, convertirea creștină a popoarelor păgâne a dovedit că planul divin a fost într-adevăr împlinit în persoana lui Isus Hristos și acesta este singurul semn pe care Dumnezeu încă îl oferă evreilor naționali să rămână în alianța sa sfântă. Astfel confirmat, acest al doilea sau nou legământ urma să se extindă pe ultima

treime din cei 6000 de ani ai timpului păcatului pământesc. Și numai prin întoarcerea sa glorioasă finală, Isus Hristos va marca timpul împlinirii celui de-al doilea legământ; pentru că până la această întoarcere, învățătura proorocită de simboluri rămâne utilă pentru înțelegerea proiectului de ansamblu pregătit de Dumnezeu din moment ce îi datorăm cunoașterea timpului revenirii sale glorioase: începutul primăverii 2030. Astfel, în 1844, prin darea Sabatului. pentru aleșii Săi, Dumnezeu se bazează pe lecțiile înscrise în simbolismul sanctuarului evreiesc și al templului lui Solomon. El denunță păcatul Duminicii catolice moștenit de la împăratul Constantin din 7 martie 321, sugerând necesitatea unei noi „purificări a sanctuarului” care a fost cu adevărat realizată odată pentru totdeauna în Iisus Hristos răstignit și înviat. Dumnezeu a așteptat de fapt până în 1844 pentru a denunța mai clar condamnarea „Duminica romană”. Pentru că adoptarea ei a plasat credința creștină pură inițial sub blestemul păcatului care rupe relația cu Dumnezeu în conformitate cu anunțul dat în Dan.8:12.

Prin urmare, sfințirea implică în mod necesar respectul pentru Sfântul Sabat, el însuși sfințit de Dumnezeu de la sfârșitul primei săptămâni a creării sale a sistemului pământesc. Mai ales că ea profețește intrarea aleșilor în odihna obținută prin biruința lui Isus și este prezentă în a patra din cele zece porunci ale lui Dumnezeu cuprinse în chivotul mărturiei din locul preasfânt, sanctuarul, simbol al Duhului Dumnezeului ceresc de trei ori sfânt, sfânt în desăvârșirea celor trei roluri succesive ale sale de Tată, Fiul și Duh Sfânt. Toate lucrurile care se găsesc acolo sunt dragi inimii lui Dumnezeu și trebuie să fie la fel de dragi în gândurile și inimile aleșilor săi, copiilor săi, oamenilor „casei” sale. Se stabilește și se identifică astfel selecția sfințeniei autentice a aleșilor.

Spre deosebire de legea lui Moise care suferă adaptări la înaintarea proiectului lui Dumnezeu, ceea ce este gravat pe pietre capătă o valoare perpetuă până la sfârșitul lumii. Și acesta este cazul celor zece porunci ale sale, dintre care niciuna nu poate fi modificată și cu atât mai puțin îndepărtată, așa cum a îndrăznit Roma papală să facă pentru a doua dintre aceste zece porunci. Intenția diabolică de a înșela candidații pentru veșnicie apare în adăugarea unei porunci pentru a păstra numărul zece. Dar interdicția divină de a se închina în fața creaturilor, imaginilor cioplite sau reprezentărilor a fost într-adevăr eliminată. Putem regreta acest tip de lucruri, dar ne permite totuși să demascăm credința falsă. Cel care nu caută să înțeleagă și rămâne superficial suferă logic consecința comportamentului său; el ignoră termenii judecății sale până la condamnarea lui de către Dumnezeu.

Templul sau locul sfânt

Să lăsăm aspectul religios ceresc văzut din cer să-l privim sub ceea ce i-o dă sfințenia religioasă pe pământ. O descoperim în elementele plasate în partea „templu” a „casei lui YaHWéH”. În cortul din timpul lui Moise, această încăpere era cortul întâlnirii. Sunt trei dintre aceste elemente și se referă la masa pâinilor de prezentare, sfeșnicul cu șapte tuburi și șapte lămpi și altarul de tămâie așezat chiar în fața vâlului din mijlocul încăperii. Venind din afară, masa de pâine este în stânga, la nord, iar sfeșnicul este în dreapta, la sud. Aceste simboluri sunt cele ale unei realități care se conturează în viețile aleșilor răscumpărați prin sângele vărsat de Isus Hristos. Sunt perfect complementare și inseparabile.

Sfeșnicul de aur cu șapte lămpi

Exo.26:35: „ Să așezi masa în afara perdelei și sfeșnicul vizavi de masă, în partea de sud a cortului; iar tu vei pune masa în partea de nord ”.

În templu, este plasat în stânga, pe latura de Sud. Simbolurile se citesc de-a lungul timpului, de la Sud la Nord. Sfeșnicul imaginează Duhul și lumina lui Dumnezeu de la începutul vechiului legământ. Alianța sfântă se bazează deja pe jertfa „mielului lui Dumnezeu ” pascal simbolizat și precedat de miei sau berbeci tineri jertfiți de la Adam. În Apocalipsa 5:6 îi sunt atașate simbolurile sfeșnicului: „ șapte ochi care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise prin tot pământul ” și „ șapte coarne ” care îi atribuie sfințirea puterii.

Sfeșnicul este acolo pentru a satisface nevoia de lumină a aleșilor. Ei o obțin în numele lui Isus Hristos în care este sfințirea (= 7) luminii divine. Această sfințire este simbolizată de numărul „șapte” prezent în revelația biblică încă de la crearea săptămânii de șapte zile de la început. În Zaharia, Duhul atribuie „ șapte ochi ” pietrei principale pe care Zorobabel va reconstrui templul lui Solomon distrus de babilonieni. Și el spune despre acești „ șapte ochi ”: „ *Acești șapte sunt ochii lui YaHWéH, care străbat tot pământul.* » În Apoc.5:6, acest mesaj este atribuit lui Isus Hristos, „ Mielul lui Dumnezeu ”: „ *Și am văzut, în mijlocul tronului și a celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, un miel. care era acolo parcă inmolat. **El avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise prin tot pământul.*** ” Acest verset afirmă cu tărie sfințirea divinității lui Mesia Isus. Marele creator Dumnezeu s-a trimis pe Pământ pentru a-și îndeplini sacrificiul ispășitor voluntar în Isus. Acțiunii acestui Spirit divin datorez explicațiile prezentate în lucrările mele. Lumina este progresivă și cunoașterea crește cu timpul. Îi datorăm toată înțelegerea noastră a cuvintelor lui profetice.

Altarul parfumurilor

Oferind trupul său fizic la moarte, în norma perfectă a spiritului său și a întregului său suflet, Iisus Hristos aduce înaintea lui Dumnezeu un miros plăcut pe care ritul ebraic îl simbolizează prin parfumuri. Hristos este reprezentat în aceste parfumuri dar și în rolul oficiantului care le oferă.

Chiar în fața vălului, și cu fața la chivotul mărturiei și a capacului său de îndurare, se află altarul de tămâie care conferă oficiantului, marele preot, rolul său de mijlocitor pentru greșelile săvârșite numai de aleșii săi. Căci Isus nu și-a luat asupra Sa păcatele întregii lumi, ci numai pe cele aleșilor Săi cărora le-a dat semne ale recunoștinței sale. Pe pământ, marele preot are doar o valoare profetică simbolică, pentru că dreptul de mijlocire îi aparține numai Mântuitorului Hristos. Mijlocirea este dreptul ei exclusiv și are un caracter „ *perpetuu* ”, conform ordinului lui Melhisedec, așa cum este clarificat în continuare în Dan. 8:11-12: „ *Ea s-a ridicat la conducătorul armatei, a luat ~~sacrificiul perpetuu de la el și a răsturnat locul sanctuarului său. Oastea a fost predată cu jertfa perpetuă, din cauza păcatului; cornul a aruncat adevărul la pământ și a reușit în angajamentele sale~~* ”; iar în Evr.7:23. Cuvintele „ *sacrificiul* ” tăiate nu sunt citate în textul ebraic original. În acest verset, Dumnezeu denunță consecințele domniei

papale romane. Relația directă a creștinului cu Isus este deturnată în beneficiul conducătorului papal; Dumnezeu își pierde slujitorii care își pierd sufletul. În desăvârșirea sa divină, numai Dumnezeu în Hristos îi poate legitima mijlocirea, pentru că el oferă, ca răscumpărare pentru cei pentru care mijlocește, jertfa sa voluntară plină de compasiune care poartă un miros plăcut pentru Dumnezeu judecătorul Iubire și Dreptate pe care îl reprezintă în același timp. timp . Mijlocirea lui nu este automată; o exercită sau nu, în funcție de faptul că cel care imploră o merită sau nu. Mijlocirea lui Isus Hristos este motivată de compasiunea lui față de slăbiciunile trupești firești ale aleșilor săi, dar nimeni nu-l poate înșela, el judecă și luptă cu dreptate și dreptate și își recunoaște adevărații închinători și sclavi; care sunt adevărații lui ucenici. În ritual, parfumurile simbolizează mirosul plăcut al lui Isus care poate oferi astfel rugăciunile sfinților săi credincioși cu parfumul său personal plăcut lui Dumnezeu. Principiul este asemănător cu condimentarea unui fel de mâncare care urmează să fie consumat. Imagine profetică a lui Hristos biruitor, Marele Preot pământesc devine învechit și trebuie să dispară odată cu templul în care își practică riturile religioase. Principiul mijlocirii rămâne după aceasta, deoarece rugăciunile adresate lui Dumnezeu de către sfinți sunt prezentate în numele și prin meritele lui Iisus Hristos mijlocitor ceresc și Dumnezeu în plinătate în același timp.

Masa pâinii de prezentare

În templu, este plasat în dreapta, în partea de nord. Pâinea de prezentare reprezintă hrana spirituală care constituie viața lui Isus Hristos, adevărata mană cerească dată celor aleși. Sunt douăsprezece pâini, așa cum sunt douăsprezece triburi în alianța divină și umană realizată în Isus Hristos pe deplin Dumnezeu (= 7) și pe deplin Om (= 5); numărul doisprezece fiind numărul acestei alianțe dintre Dumnezeu și om, Iisus Hristos este aplicația și modelul perfect. Pe el își construiește Dumnezeu alianțele pe cei 12 patriarhi, cei 12 apostoli ai lui Isus, cele 12 triburi pecetluite în Apocalipsa 7. În citirea orientării sale spre nordul „templului”, această masă se află pe partea noului legământ și pe partea cu Heruvimului mare așezat în stânga în sanctuar.

Patratul

Altarul jertfelor

În Apocalipsa 11:2, Duhul atribuie o soartă specială „curții ” sanctuarului: „*Dar curtea exterioară a templului, lăsați-o în afară, și nu-l măsura; pentru că a fost dat națiunilor și ei vor călca în picioare cetatea sfântă timp de patruzeci și două de luni .”* „*curtea* ” desemnează curtea exterioară situată înainte de intrarea în locașul sfânt sau templul acoperit. Acolo găsim elemente de ritual religios care privesc aspectul fizic al ființelor. În primul rând, este altarul jertfelor pe care sunt arse animalele sacrificate. De la venirea lui Isus Hristos, care a venit să înfăptuiască jertfa desăvârșită, acest ritual a devenit învechit și s-a încheiat în conformitate cu profeția din Dan. 9:27: „*El va face un legământ puternic cu mulți timp de o săptămână și jumătate de săptămână. **el va face să înceteze jertfa și jertfa**; devastatorul va comite cele mai abominabile lucruri, până când ruina și ceea ce a fost rezolvat cad asupra devastatorului .”* În Evrei 10:6 până la 9, lucrul

este confirmat: „ **Nu ați primit arderi de tot sau jertfe pentru păcat** . Atunci am zis: *Iată, vin (În sulul cărții vorbește despre mine) Să-ți fac voia, Doamne. După ce a spus mai întâi: **Jertfe și jertfe pe care nu le-ați dorit și nu le-ați primit, nici arderi de tot, nici jertfe de păcat** (care se aduc după lege), a spus apoi: *Iată, vin să fac voia ta. El desființează astfel primul lucru pentru a-l stabili pe al doilea. În virtutea acestei voințe suntem sfințiți, prin jertfa trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna .*” Se pare că Pavel, presupusul autor al acestei epistole adresate „evreilor”, a scris-o sub dictarea lui Iisus Hristos; care își justifică lumina imensă și precizia ei incomparabilă. Într-adevăr, numai Iisus Hristos în persoană i-a putut spune: „(În sulul cărții este vorba despre mine) ”. Dar versetul 8 din textul Psalmului 40 spune: „ *cu sulul cărții scris pentru mine* ”. Această modificare poate fi deci justificată prin această acțiune personală a lui Hristos cu Pavel, care a rămas izolat timp de trei ani în Arabia, pregătit și instruit direct de Duhul. Și vă reamintesc, așa era deja și cu sulul scris de Moise care l-a scris sub dictarea lui Dumnezeu.*

Marea, rezervor de abluții

Al doilea element al pătratului este rezervorul de abluție, o prefigurare a ritualului botezului. Dumnezeu îi dă cuvântul „mare” pentru numele său. În experiența umană, marea este sinonimă cu „moartea”. Ea i-a înghițit pe antediluvieni cu potopul ei și a înecat toată cavaleria lui Faraon care îl urmărea pe Moise și pe poporul său evreu. În botez, neapărat în scufundare totală, bătrânul păcătos trebuie să moară pentru a ieși din apă ca o făptură nouă răscumpărată și regenerată de Isus Hristos, care îi impută dreptatea sa perfectă. Dar acesta este doar un principiu teoretic a cărui aplicare va depinde de natura candidatului care se prezintă. Vine, ca Isus, la botez, pentru a face voia lui Dumnezeu? Răspunsul este individual și Isus impută sau nu impută neprihănirea Lui în funcție de caz. Cert este că cel care vrea să-și facă voia va respecta cu bucurie și recunoștință sfânta lege divină, a cărei călcare constituie păcat. Dacă trebuie să moară în apa botezului, nu se pune problema că va renaște în slujba lui Hristos, decât întâmplător din cauza slăbiciunii trupesti a ființei umane.

Astfel, curățiți de păcatele sale și îmbrăcându-se cu neprihănirea atribuită a lui Isus Hristos, ca și preotul vechiului legământ, aleșii creștini pot intra în locul sfânt sau templu pentru a-L sluji lui Dumnezeu în Isus Hristos. Calea adevăratei religii divine este astfel revelată prin această construcție picturală pentru că acestea sunt doar simboluri, realitatea va apărea în lucrările pe care aleșii îndreptățiți le vor aduce înaintea oamenilor, îngerilor și Dumnezeului creator.

Planul lui Dumnezeu proorocit în imagini

În planul său, Dumnezeu a înlăturat păcatul aleșilor prin sângele lui Isus Hristos adus la scaunul de îndurare al sanctuarului sau al locașului preasfânt. Având permisiunea pentru săpături excepționale pe locul Muntelui Golgota din Ierusalim până în 1982, arheologul asistent adventist Ron Wyatt a dezvăluit că sângele lui Isus curgea de fapt pe partea stângă a scaunului milei situat într-o peșteră subterană la șase metri sub crucea răstignirii lui Hristos; lucrul care a avut loc la poalele muntelui Golgota. În ritul preoțesc, preotul așezat în lăcașul

sfânt se înfruntă cu scaunul îndurării și lucrurile cerești instalate în locașul preasfânt, sanctuarul. Prin urmare, ceea ce este în stânga omului este în dreapta lui Dumnezeu. La fel, scrierea limbii ebraice se face de la dreapta la stânga omului, luând direcția Nord-Sud, așadar, de la stânga la dreapta lui Dumnezeu. Astfel, planul celor două legăminte este scris în lectura acestui locaș preasfânt, de la dreapta omului până la stânga lui; sau invers pentru Dumnezeu. Evreii din vechiul legământ Îl slujeau pe Dumnezeu sub imaginea simbolică a heruvimului situat în sanctuarul din dreapta lor. În timpul alianței lor, sângele țapului ucis în „ziua ispășirii” a fost stropit pe față și pe scaunul milei. Stropirea a fost făcută de șapte ori cu degetul de către marele preot spre Răsărit. Este adevărat că vechea alianță a fost faza de est a proiectului său de salvare. Păcătoșii care trebuiau iertați erau ei înșiși în Răsărit, în Ierusalim. În ziua în care Isus și-a vărsat sângele, acesta a căzut pe același scaun al îndurării, iar noul legământ stabilit cu sângele și dreptatea lui a început sub semnul celui de-al doilea heruvim situat în partea stângă, de sud. Astfel, văzută de Dumnezeu, această progresie a avut loc de la stânga la „dreapta” **lui**, latura binecuvântării sale, după cum este scris în Psalmii 110:1: „*A lui David. Psalm. Cuvântul Domnului către Domnul meu: Ședi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii tăi așternutul picioarelor tale* . Și confirmând Evrei 7:17, versetele 4 până la 7 specifică: „*Domnul a jurat și nu se va pocăi: Tu ești preot pentru totdeauna, după felul lui Melchisedec. Domnul de-a dreapta ta sfărâmă regi în ziua mâniei Lui. El face dreptate între neamuri: totul este plin de cadavre; sparge capete în toata tara. Bea din pârâu în timp ce merge: de aceea își ridică capul* .” Astfel, blând, dar drept Iisus Hristos îi face pe batjocori și pe rebeli să plătească prețul disprețului lor pentru mărturia sublimă a iubirii sale pline de compasiune pentru aleșii săi răscumpărați.

Pentru ca la intrarea în curte sau în templu, evreii își îndreaptă spatele în fața „soarelui răsărit” adorat de-a lungul timpului de către păgâni în diferite locuri de pe pământ, Dumnezeu a vrut ca sanctuarul să fie construit, pe lungimea lui, în Răsărit- Axa de vest. În lățimea sa, peretele din dreapta al lăcașului preasfânt era așadar situat spre „Nord”, iar peretele din stânga era pe latura „Sud”.

În Matei 23:37, Isus și-a dat chipul unei „găini care își protejează puii sub aripile ei”: „*Ierusalime, Ierusalime, care ucide pe prooroci și ucide cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să fac adună-ți copiii laolaltă, precum găina își adună puii sub aripi și n-ai vrut!* ”. Aceasta este ceea ce învață aripile întinse ale celor doi heruvimi, pentru fiecare dintre cele două alianțe succesive. Conform Exodarii 19:4, Dumnezeu se compară cu un „vultur”: „*Ai văzut ce i-am făcut Egiptului și cum te-am purtat pe aripi de vultur și te-am adus la mine* ”. În Apocalipsa 12:14, el precizează „vultur mare”: „*Și cele două aripi ale vulturului mare i-au fost date femeii, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde este hrănită pentru un timp, timp. , și jumătate de timp, departe de fața șarpelui* .” Aceste imagini ilustrează aceeași realitate: Dumnezeu îi protejează pe cei pe care îi iubește pentru că ei îl iubesc, în cele două alianțe succesive, înainte și după Iisus Hristos.

În cele din urmă, în mod simbolic, templul ebraic reprezenta trupul lui Hristos, cel al aleșilor și, în mod colectiv, Mireasa lui Hristos, aleșii săi, adunarea aleșilor. Din toate aceste motive, Dumnezeu a stabilit reguli alimentare sanitare,

astfel încât aceste diferite forme ale templului să fie sfințite și respectate; 1Cor.6:19: „*Nu știți că trupul vostru este un templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care îl aveți de la Dumnezeu și că nu sunteți ai voștri?* »

Aur, nimic altceva decât aur

De asemenea, trebuie să remarcăm importanța acestui criteriu: toate mobilierul și ustensilele, heruvimii și pereții interiori înșiși sunt din aur sau acoperiți cu aur bătut. Caracteristica aurului este caracterul său inalterabil; aceasta este singura valoare pe care i-o dă Dumnezeu. Nu este de mirare că a făcut din aur simbolul credinței desăvârșite, al cărui model unic și perfect a fost Isus Hristos. Interiorul templului și imaginea sanctuarului aspectul interior al spiritului lui Isus Hristos locuit de sfințire, curăția Duhului Sfânt al lui Dumnezeu; caracterul său era inalterabil și aceasta a fost cauza victoriei sale asupra păcatului și a morții. Exemplul dat de Isus este prezentat de Dumnezeu ca model de imitat pentru toți aleșii Săi; aceasta este cerința ei, singura condiție pentru a deveni compatibil individual și colectiv cu viața veșnică cerească, cu salariul și răsplata învingătorilor. Valorile care au fost ale lui trebuie să devină ale noastre, trebuie să ne asemănăm cu el ca niște clone, așa cum este scris în 1 Ioan 2:6: „*Cine zice că rămâne în el, trebuie să umble precum a umblat – la fel*”. Sensul aurului ne este dat în 1 Petru 1:7: „*pentru ca încercarea credinței voastre, care este mai de preț decât aurul care piere (care, totuși, este încercat prin foc), să aibă ca rezultat laudă, slavă și cinste. , când Iisus Hristos apare .* Dumnezeu testează credința aleșilor Săi. Deși inalterabil, aurul poate conține urme de materiale impure, iar pentru a-l îndepărta, trebuie încălzit și topit. Zgura sau impuritățile se ridică apoi la suprafața ei și pot fi îndepărtate. Este imaginea experienței vieții pământești a ucenicilor răscumpărați în timpul căreia Hristos smulge răul și îi purifică, supunându-i la diverse încercări. Și numai cu condiția victoriei lor în încercare, la sfârșitul vieții lor, soarta lor veșnică este hotărâtă de marele Judecător Iisus Hristos. Această victorie poate fi obținută doar prin sprijinul și ajutorul lui, așa cum a declarat în Ioan 15:5-6 și 10-14: „*Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și în care Eu rămân aduce multă roadă, căci fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în mine, este aruncat afară ca o ramură și se ofilește; apoi strângem crengile, le aruncăm în foc și ard*.” Este necesară ascultarea de poruncile divine: „*Dacă veți păzi poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, așa cum Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și veți rămâne în dragostea Lui*.” A muri pentru prietenii cuiva devine punctul culminant perfect al normei iubirii sublimite: „*Aceasta este porunca mea: Să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu*”. Nu există dragoste mai mare decât a-ți da viața pentru prietenii tăi.” Dar această recunoaștere de către Isus este condiționată: „***Voi sunteți prietenii mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc eu***”.

La rândul său, sfeșnicul cu șapte lămpi era din aur masiv. El nu putea decât să simbolizeze desăvârșirea lui Isus Hristos. Aurul găsit ulterior în bisericile romano-catolicismului reflectă pretenția credinței sale false. Acesta este motivul pentru care, în contrast, templele protestante au fost lipsite de orice podoabă, umile și austere. În simbolismul sanctuarului și templului, prezența aurului dovedește că sanctuarul nu poate reprezenta decât pe divinul Iisus Hristos. Dar, prin extensie, este scris că el este Capul, capul Bisericii care este trupul său în

Efesenii 5:23-24: „căci bărbatul este capul soției, precum Hristos este capul Bisericii, care este trupul său și al cărui Mântuitor este. Acum, după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și soțiile trebuie să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. » Dar apoi Duhul precizează: „Soți, iubiți-vă nevestele, precum Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, **ca să o sfințească prin cuvânt**, după ce ați curățit-o prin botezul cu apă, pentru a face această Biserică. să apară înaintea Lui slăvit, fără pată, fără riduri sau orice asemenea lucru, dar sfânt și fără prihană. ”. Iată, deci, clar exprimat, în ce constă adevărata religie creștină. Standardul său nu este doar teoretic deoarece este o practică implementată în toată realitatea sa. Este necesar acordul cu standardul „**cuvântului**” lui revelat; care implică păzirea poruncilor și rânduielilor lui Dumnezeu și cunoașterea misterelor revelate în profețiile lui biblice. Acest criteriu, „necontestabil sau ireproșabil” al aleșilor, este amintit și confirmat în Apocalipsa 14:5, unde este atribuit sfinților „advențiști” ai adevăratei întoarceri finale a lui Hristos. Ei sunt desemnați prin simbolul „144.000” sigilați cu „**sigiliul lui Dumnezeu**” în Apocalipsa 7. Experiența lor este cea a **întregului sfințire**. Acest studiu arată că tabernacolul, sanctuarul, templul și toate simbolurile lor au profețit marele proiect mântuitor al lui Dumnezeu. Ei și-au găsit scopul și împlinirea în manifestarea slujirii pământești a lui Isus Hristos revelată ființelor umane. Astfel, relația pe care alesul o întreține cu el este de natură și caracter profetic; omul ignorant se încredințează Dumnezeului creator care știe totul; care își construiește viitorul și i-l dezvăluie.

Studiul templului construit de regele Solomon tocmai ne-a arătat că nu trebuie să confundăm partea „templu” accesibilă oamenilor cu „sanctuarul” rezervat exclusiv Dumnezeului ceresc. Ca urmare a acestui fapt, cuvântul „sanctuar” folosit în locul cuvântului „sfințenie” din Dan. 8:14 de această dată își pierde orice legitimitate, deoarece se referă la un loc ceresc unde nu este necesară nicio purificare în 1843. Și, dimpotrivă, cuvântul „sfințenie” îi privește pe sfinții care trebuie să se rupă de practicarea păcatului pe pământ pentru a fi sfințiți sau, aleși pentru alegere de către Dumnezeu.

La moartea lui Isus Hristos, vâlul care despărțea „templul” de „sanctuarul” a fost rupt de Dumnezeu, dar numai rugăciunile sfinților aveau să aibă acces spiritual la sanctuarul ceresc, unde Isus avea să mijlocească pentru ei. Partea templului urma să-și continue rolul de casă de adunare a aleșilor de pe pământ. La fel a fost și în 1843, principiul a fost reînnoit. „Templul” sfinților rămâne pe pământ și în „sanctuarul”, doar ceresc, mijlocirea lui Hristos se reia oficial în favoarea doar aleșilor advențiști aleși. Prin urmare, nu mai există un „sanctuar” pe pământ în noua alianță în care simbolul său dispăre. Tot ce rămâne este „templul” spiritual al aleșilor răscumpărați.

Singura întinare care necesita curățire au fost păcatele oamenilor de pe pământ, pentru că niciunul din păcatele lor nu a venit să spurce cerul. Numai prezența diavolului și a demonilor săi răzvrățiți puteau face acest lucru, motiv pentru care, biruitor, în Mihail, Iisus Hristos i-a izgonit din cer și i-a aruncat pe pământul păcatului unde trebuie să rămână până la moarte.

Mai este un lucru de înțeles după ce am discutat despre simbolismul sfințeniei. Oricât de sfinte sunt aceste simboluri, ele sunt doar lucruri materiale.

Adevărata sfințenie este în cei vii, motiv pentru care Isus Hristos a fost mai mult decât templul care a existat în sine doar pentru a adăposti legea lui Dumnezeu, chipul caracterului său și dreptatea sa jignită de păcătosul pământesc. Numai pentru a servi drept sprijin pentru învățătura aleșilor Săi, Dumnezeu a făcut aceste lucruri săvârșite de Moise și lucrătorii săi. Pentru a evita comportamentul idolatru, Dumnezeu a autorizat un om, slujitorul său, Ron Wyatt, să găsească și să atingă chivotul mărturiei sale în 1982. Pentru că „mărturia lui Isus” care „este spiritul profeției” este mult *superioară* . lui și mai util din moment ce a venit în persoană să dezvăluie sensul proiectului salvator pregătit pentru aleșii săi selectați pe pământ. Ron Wyatt i s-a permis să filmeze Cele Zece Porunci scoase din chivot de către îngeri, dar a refuzat să păstreze filmul. Aceste fapte dovedesc că Dumnezeu a cunoscut dinainte refuzul său, dar această alegere ne protejează de idolatria pe care o astfel de înregistrare ar fi putut-o produce la unii dintre aleșii săi mai vulnerabili. Această realitate ne-a fost dezvăluită, astfel încât să o păstrăm în gândurile inimii noastre ca un dulce privilegiu dat de Dumnezeul nostru al Iubirii.

Separările Genezei

În timp ce studiul acestei lucrări ne-a dezvăluit secretele ascunse în profețiile lui Daniel și Apocalipsa, acum trebuie să vă ajut să descoperiți profețiile care au fost revelate în cartea Geneza, un cuvânt care înseamnă „început”.

Atentie!!! Mărturia pe care o vom nota în acest studiu al cărții Genezei a venit direct din gura lui Dumnezeu care i-a dictat-o slujitorului său Moise. A nu crede în această poveste constituie cel mai mare ultraj care i se poate face lui Dumnezeu în mod direct, o ultraj care închide definitiv ușa raiului pentru că dezvăluie absența totală a „credinței, fără de care este imposibil să fii plăcut lui Dumnezeu”, conform *spuselor* . Evrei 11:6.

În prologul Apocalipsei sale, Isus a insistat cu tărie asupra acestei expresii: „ *Eu sunt alfa și omega, începutul și sfârșitul* ”, pe care o citează din nou la sfârșitul Apocalipsei sale în Apocalipsa 22:13. Am remarcat deja caracterul profetic al cărții Geneza, în special în ceea ce privește săptămâna de șapte zile care profește șapte mii de ani. Aici, abordez această carte a Genezei sub aspectul temei „ **separării** ”, care o caracterizează în mod deosebit, după cum vom vedea.

Geneza 1

Ziua ¹

Geneza 1:1: „ *La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul* ”

După cum indică cuvântul „ *început* ”, „ *pământul* ” a fost într-adevăr creat de Dumnezeu ca centru și bază a unei noi dimensiuni, paralelă cu formele de viață cerească care l-au precedat. Pentru a folosi imaginea unui pictor, pentru el este vorba despre crearea și implementarea creației unui nou tablou. Dar să observăm deja că, de la originea lor, „ *cerurile și pământul* ” sunt **separate** . „ *Cerurile* ” desemnează cosmosul interstelar gol, întunecat și infinit; iar „ *pământul* ” apare apoi sub forma unei mingi acoperite de apă. „ *Pământul* ” nu a avut preexistență până la săptămâna creației, deoarece este creat la începutul sau „ *începutul* ” creării acestei dimensiuni specifice pământului. Ea iese din neant și se conturează la porunca lui Dumnezeu pentru a îndeplini un rol devenit necesar din cauza libertății care stă la originea păcatului săvârșit în cer de chiar prima sa creatură; cel pe care Isaia 14:12 îl desemnează cu numele „ *stea dimineții* ” și „ *fiul zorilor* ” a devenit Satan de la provocarea lui la autoritatea lui Dumnezeu. De atunci, el a fost liderul taberei rebele cerești existente și al viitoarei tabere pământești.

Geneza 1:2: „ *Pământul era fără formă și gol; era întuneric pe fața adâncului și Duhul lui Dumnezeu se mișca peste ape .* ”

Pe măsură ce un pictor începe prin aplicarea stratului de fundal pe pânză, Dumnezeu prezintă situația care predomină în viața cerească deja creată și viața pământească pe care o va crea. El desemnează astfel prin cuvântul „ *întuneric* ” tot ceea ce nu este în aprobarea lui, pe care îl va numi „ *lumină* ” în opoziție absolută. Să remarcăm legătura pe care o stabilește acest verset între cuvântul „ *întuneric* ”, întotdeauna la plural, întrucât aspectele sale sunt multiple, și cuvântul

„*abis*” care desemnează pământul fără formă de viață. Dumnezeu a folosit acest simbol pentru a-i desemna pe dușmanii săi: revoluționarii „fără Dumnezeu” și liberi gânditori din Apocalipsa 11:7 și rebelii catolicismului papal din Apocalipsa 17:8. Dar protestanții răzvrățiți li s-au alăturat în 1843, trecând la rândul lor sub stăpânirea lui Satana, „*îngerul abisului*” din Apocalipsa 9:11; cărora li s-a alăturat adventismul infidel în 1995.

În imaginea oferită în acest verset, vedem că „întunericul” separă „**duhul lui Dumnezeu**” de „*apele*” care vor profeti simbolic, în Daniel și Apocalipsa, mase de „*poporuri, națiuni și limbi*” sub simbolurile „*mare*” în Dan. 7:2-3 și Apocalipsa 13:1, și sub cea a „*râurilor*” în Apoc. 8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Despărțirea va fi în curând atribuită „**păcatului**” **originar care va fi** comis de Eva și Adam. Ca în imaginea dată, Dumnezeu se freacă cu lumea întunericului atașată de îngerii răzvrățiți care îl urmează pe Satana în alegerea sa de a contesta autoritatea lui Dumnezeu.

Gen.1:3: „*Dumnezeu a spus: Să fie lumină! Și lumina era*

Dumnezeu își stabilește standardul de „*bun*” în conformitate cu propria Sa judecată suverană. Această opțiune de „*bine*” este legată de cuvântul „*lumină*” datorită aspectului său glorios, vizibil tuturor și de toți, pentru că binele nu generează „*rușine*” care să-l determine pe om să se ascundă pentru a-și îndeplini răutatea. Această „*rușine*” va fi simțită de Adam după păcatul conform Gen.3, în comparație cu Geneza 2:25.

Geneza 1:4: „*Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.*”

Aceasta este **prima judecată** exprimată de Dumnezeu. El își dezvăluie alegerea binelui **evocat** de cuvântul „*lumină*” și condamnarea răului **desemnat** de cuvântul „*întuneric*”.

Dumnezeu ne dezvăluie scopul creației sale pământești și deci rezultatul final pe care îl va atinge proiectul său: **separarea definitivă** a celor care iubesc „*lumina*” lui de cei care preferă „*întunericul*”. „*Lumina și întunericul*” sunt cele două alegeri făcute posibile de principiul libertății pe care Dumnezeu a vrut să-l dea tuturor creaturilor sale cerești și terestre. Aceste două tabere opuse au în cele din urmă doi lideri; Isus Hristos pentru „*lumină*” și Satana pentru „*întuneric*”. Și aceste două tabere opuse, ca cei doi poli ai pământului, vor avea și ele două capete absolute diferite; aleșii vor trăi veșnic în lumina lui Dumnezeu conform Apoc.21:23; și distruși de întoarcerea lui Hristos, rebelii vor ajunge ca „*praf*” pe pământul pustiu, care devine din nou „*abisul*” din Geneza 1:2. Înviați pentru judecată, ei vor fi definitiv distruși fiind mistuiți în „*lacul de foc*” al „*morții a doua*” conform Apoc.20:15.

Geneza 1:5: „*Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul a numit noapte. Deci a fost seară și a fost dimineață: aceea a fost prima zi.*”

Această „*prima zi*” a Creației este dedicată despărțirii definitive a celor două tabere formate din alegerile „*lumină și întuneric*” care se vor confrunta pe pământ până la victoria finală a lui Isus Hristos și reînnoirea creației pământești. „*Prima zi*” este astfel „*marcată*” de autorizarea pe care Dumnezeu o dă rebelilor să lupte împotriva lui în timpul celor „*șapte mii*” de ani profetați de întreaga săptămână. Este astfel ideal să devină semnul sau „*semnul*” falsei adorații divine

găsite de-a lungul a șase milenii printre popoarele păgâne sau evreiești necredincioși, dar mai ales în epoca creștină, de la adoptarea „zilei Necuceritului”. Soarele” ca zi săptămânală de odihnă impusă de autoritatea imperială a lui Constantin I ' 7 martie 321. Așa se face că de la această dată, actuala duminică „creștină” a devenit „semnul *fiarei* ” a continuat sprijinul religios acordat. lui prin credința papală romano-catolică din 538. Evident, „*alfa* ” din Geneza a avut multe de oferit slujitorilor credincioși ai lui Isus Hristos din timpul „*omega* ”. Și nu s-a terminat.

A^{2-a} zi

Geneza 1:6: „ *Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape și să **despartă** apele de ape .”*

Aici, din nou, este o chestiune de **separare** : „ *ape de ape* ”. Acțiunea profetizează **separarea** creaturilor lui Dumnezeu simbolizată de „ *ape* ”. Acest verset confirmă **separarea firească** a vieții cerești de viața pământească și în ambele, separarea „ fiilor lui Dumnezeu” de „fiii diavolului” totuși chemați să conviețuiască până la judecata marcată, prin moartea lui Isus Hristos pentru îngerii răi răzvrățiți și până la întoarcerea în slavă a lui Iisus Hristos pentru pământeni. Această **separare** va justifica faptul că omul va fi creat puțin inferior îngerilor cerești, deoarece dimensiunea cerească îi va fi inaccesibilă. Istoria pământului va fi aceea a unei lungi sortări până la sfârșitul ei. Păcatul a stabilit dezordinea și Dumnezeu organizează această tulburare prin sortare selectivă.

Geneza 1:7: „ *Și Dumnezeu a făcut întinderea și **a separat** apele care sunt sub întindere de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost .”*

Imaginea dată **separă** viața pământească proorocită de „ *apele care sunt dedesubt* ” de viața cerească care este „ *de deasupra întinderii* ”.

Gen.1:8: „ *Dumnezeu a numit întinderea cer. Deci a fost seară și a fost dimineață: aceasta a fost ziua a doua .”*

Acest cer desemnează stratul atmosferic care, format din cele două gaze (hidrogen și oxigen) care alcătuiesc apa, înconjoară întreaga suprafață a pământului și care nu este accesibil în mod natural omului. Dumnezeu o leagă de prezența unei vieți cerești invizibile, ceea ce este cazul, deoarece diavolul însuși va primi numele de „ *prinț al puterii văzduhului* ” în Efeseni 2:2: „... *în care ați umblat cândva, conform calea acestei lumi, după **prințul puterii văzduhului, a duhului care acționează acum în fiii răzvrătirii*** ”; atitudine pe care o avea deja în lumea cerească.

A^{3-a} zi

Geneza 1:9: „ *Dumnezeu a spus: **Apele care sunt sub cer să se strângă într-un singur loc și să apară uscatul. Și așa a fost .”***

Până în acest moment, „ *apele* ” acopereau întregul pământ, dar nu conțineau încă nicio formă de viață animală marine care va fi creată în a 5-a^{zi}. Această precizie va da toată autenticitatea acțiunii potopului din Geneza 6 care va

putea răspândi forma vieții marine animale pe pământul scufundat; ceea ce va justifica apoi găsirea de fosile marine și scoici acolo.

Geneza 1:10: „ *Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar masa de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că este bine .* ”

Această nouă **separare** este considerată „ *bună* ” de Dumnezeu pentru că dincolo de oceane și continente, el dă acestor doi termeni „ *mare și pământ* ” rolul a două simboluri care vor desemna, respectiv, Biserica Creștină Catholică și, respectiv, pe cea creștină protestantă lăsată pe primul sub numele. a Bisericii Reformate. **Despărțirea** lor efectuată între 1170 și 1843 este deci judecată „ *bună* ” de Dumnezeu. Iar încurajarea lui pentru slujitorii săi credincioși din timpul Reformei a fost revelată în Apocalipsa 2:18-29. În aceste versete, găsim această clarificare importantă a versetelor 24 și 25 care mărturisesc o situație temporară excepțională: „*Pentru tine , tuturor celorlalți din Tiatira, care nu primesc această doctrină și care nu au cunoscut adâncurile lui Satana, așa cum le numesc ei, vă spun: nu vă pun altă povară ; Ține-te doar de ceea ce ai până vin eu .* ” Încă o dată, prin această regrupare, Dumnezeu aduce ordine în dezordinea creată de spiritele îngerești și umane rebele. Să remarcăm această altă învățătură, „ *pământul* ” își va da numele întregii planete pentru că „ *uscatul* ” este pregătit să fie mediul natural pentru viața omului pentru care această creație este făcută de Dumnezeu. Suprafața marină fiind de patru ori mai mare decât suprafața pământului uscat, planeta ar fi putut lua denumirea de „ *mare* ” mai bine meritată, dar nejustificată în proiectul divin. Cuvintele acestui „zical”: „*păsările se îngrămădesc împreună și păsările cu pene se îngrămădesc împreună*”, se găsesc în aceste grupări. Astfel, între 1170 și 1843, protestanții credincioși și pașnici au fost mântuiți prin dreptatea lui Hristos care le-a fost imputată în mod excepțional fără ascultare de odihna sabatică a adevăratei zile a șaptea: sâmbăta. Și este cerința acestei odihne care face din „ *pământ* ” simbolul unei credințe creștine false din 1843, conform Dan.8:14. Dovada acestei judecăți divine apare în Apocalipsa 10:5, deoarece Isus își pune „ *picioarele* ” pe „ *mare și pământ* ” pentru a le zdrobi cu mânia Sa.

Geneza 1:11: „ *Atunci Dumnezeu a zis: „Să producă pământul verdeață, iarbă care să dea sămânță și pomi roditori, care să dea roade după felul lor, având sămânța lor în ei pe pământ. Și așa a fost .* »

Prioritatea dată de Dumnezeu uscatului este confirmată: în primul rând, acesta primește puterea de a „ **produce** ” „ *verzi, iarbă care poartă sămânță, pomi fructiferi care dă roade după felul lor* ”; toate lucrurile sunt produse mai întâi pentru nevoile omului, iar în al doilea rând pentru animalele terestre și cerești care îl vor înconjura. Aceste producții ale pământului vor fi folosite de Dumnezeu ca imagini simbolice pentru a dezvălui lecțiile sale slujitorilor săi. Omul, ca „ *pomul* ”, va da roade, bune sau rele.

Geneza 1:12: „ *Pământul a dat naștere verdeață, iarbă care face sămânță după soiul ei și pomi care dă roade și au sămânța lor după soiul lor. Dumnezeu a văzut că este bine.* »

În această a treia ^{zi}, nicio vină nu afectează lucrarea creată de Dumnezeu, natura este perfectă, considerată „ *bună* ”. În perfectă puritate atmosferică și terestră, pământul își înmulțește producțiile. Fructele sunt destinate ființelor care

vor trăi pe pământ: bărbați și animale care la rândul lor vor produce roade după personalitatea lor.

Geneza 1:13: „*Așa că a fost seară și a fost dimineață: era a treia zi .*”

A ^{4-a} **zi**

Geneza 1:14: „*Dumnezeu a zis: Să fie lumini pe întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; să fie semne care să marcheze vremurile, zilele și anii .*”

Apare o nouă **separare** : „*zi de noapte*”. Până în această a patra zi, lumina zilei nu a fost obținută de un corp ceresc. Separarea zilei și a nopții exista deja într-o formă virtuală creată de Dumnezeu. Pentru a face creația sa independentă de prezența sa, Dumnezeu va crea în a patra zi stele cerești care vor permite oamenilor să stabilească calendare bazate pe poziția acestor stele în cosmosul interstelar. Astfel vor apărea semnele Zodiacului, astrologia înainte de vremea sa, dar fără divinația curentă care îi este atașată, adică astronomia.

Geneza 1:15: „*Și să fie lumini în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. Și așa a fost .*”

„*Pământul*” trebuie să fie iluminat de „*zi*”, precum și de „*noapte*”, dar „*lumina*” „*ziului*” trebuie să o depășească pe cea a „*nopții*” pentru că este imaginea simbolică a Dumnezeului adevărului, creator al tuturor. care trăiește. Iar succesiunea în ordinea „*zi noaptea*” profetește victoria sa finală împotriva tuturor dușmanilor săi, care sunt și cei ai iubiților și binecuvântații săi aleși. Acest rol care constă în „*iluminarea pământului*” va da acestor stele o semnificație simbolică a acțiunii religioase care predau adevăruri sau minciuni prezentate în numele Dumnezeului creator.

Geneza 1:16: „*Dumnezeu a făcut cele două lumini mari, lumina mai mare ca să stăpânească ziua, și lumina cea mai mică să stăpânească peste noapte; a făcut și stelele .*”

Observați cu atenție acest detaliu: evocând „*soarele*” și „*luna*”, „*cei doi mari luminari*”, Dumnezeu desemnează soarele prin expresia „*cel mai mare*”, în timp ce eclipsele ne dovedesc, cele două discuri solare și lunare ne apar. sub aceeași dimensiune, unul acoperindu-l pe celălalt reciproc. Dar Dumnezeu care l-a creat știe înaintea omului că înfățișarea sa mică se datorează distanței sale față de pământ, soarele fiind de 400 de ori mai mare, dar de 400 de ori mai departe decât luna. Prin această precizie el confirmă și afirmă titlul său suprem de Dumnezeu creator. Mai mult, la nivel spiritual, își dezvăluie „*măreția*” incomparabilă în comparație cu micimea lunii, simbol al nopții și al întunericului. Aplicarea acestor roluri simbolice se va referi pe Isus Hristos numit „*lumină*” în Ioan 1:9: „*Această lumină era adevărata lumină, care, venind în lume, luminează pe fiecare om*”. Să remarcăm că vechea alianță a poporului evreu carnal construită pe un calendar lunar a fost pusă sub semnul unei ere „*întunecate*”; aceasta până la prima și a doua venire a lui Hristos. La fel cum celebrarea „*sărbătorilor lunii noi*”, un timp în care luna care dispare devine invizibilă, a profetizat venirea erei solare a lui Hristos, pe care Mal.4:2 o compară cu un „*soare al dreptății*”: „*Dar pentru voi,*

oricine vă temeți de numele Meu, va răsări soarele dreptății și vindecarea va fi sub aripile lui; vei ieși și vei sări ca vițeei dintr-un grajd ...”. După vechea alianță evreiască, „ luna ” a devenit simbolul falsei credințe creștine, succesiv catolic din 321 și 538, apoi protestant din 1843 și... adventist instituțional din 1994.

Versetul menționează și „ stelele ”. Lumina lor este slabă, dar sunt atât de numeroși încât luminează totuși cerul nopților terestre. „ Steaua ” devine astfel simbolul mesagerilor religioși care rămân în picioare sau care cad ca semnul „ peceții a șasea ” din Apoc.6:13 în care căderea stelelor a venit să profetească pe 13 noiembrie 1833 aleșilor. Căderea masivă a protestantismului în anul 1843. Această cădere i-a preocupat și pe solii lui Hristos, destinatarii mesajului de la „ Sardes ” cărora Isus le-a declarat: „ Sunteți considerat a fi viu și sunteți mort ”. Această cădere este amintită în Apocalipsa 9:1: „ Al cincilea înger a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ . Cheia gropii abisului i-a fost dată .” Înainte de căderea protestanților, Apoc. 8:10 și 11 evocă pe cel al catolicismului condamnat definitiv de Dumnezeu: „ Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Și a căzut din cer o stea mare care ardea ca o torță ; și a căzut pe o treime din râuri și pe izvoarele apelor. » Versetul 11 îi dă numele „ Pelin ”: „ Numele acestei stele este Pelin ; și a treia parte a apelor s-a schimbat în pelin și mulți oameni au murit lângă ape, pentru că deveniseră amare .” Lucrul este confirmat în Apocalipsa 12:4: „ Coada Lui a târât o treime din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Balaurul a stat în fața femeii care urma să nască, pentru a-și devora copilul când a născut . Mesagerii religioși vor fi atunci victimele execuțiilor revoluționarilor francezi din Apoc. 8:12: „ Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Și o treime din soare a fost lovită, o treime din lună și o treime din stele, astfel că o treime s-a întunecat și ziua și-a pierdut o treime din lumina, și noaptea la fel . Țintele revoluționarilor liber-gânditori ostili tuturor formelor de religie sunt, de asemenea, întotdeauna parțial (a treia), „ soarele ” și „ luna ”.

În Geneza 15:5, „ stelele ” simbolizează „ sămânța ” promisă lui Avraam: „ Și după ce l-a scos afară, el a spus: Privește spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri. Și i-a spus: Aceasta va fi sămânța ta ”. Atenție! Mesajul indică o cantitate numeroasă, dar nu spune nimic despre calitatea credinței acestei mulțimi în care Dumnezeu va găsi „ mulți chemați, dar puțini aleși ” conform Matei 22:14. „ Stelele ” simbolizează din nou pe aleșii în Dan. 12:3: „ Cei inteligenți vor străluci ca splendoarea cerului, iar cei care învață dreptatea pe mulți vor străluci ca stelele în vecii vecilor ”.

Geneza 1:17: „ Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. ”

Vedem aici dintr-un motiv spiritual insistența lui Dumnezeu asupra acestui rol al stelelor: „ a lumina pământul ”.

Geneza 1:18: „ să conducă ziua și noaptea și să despart lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că este bine .”

Aici Dumnezeu confirmă rolul simbolic spiritual al acestor stele, legând împreună „ ziua și lumina ”, pe de o parte, și „ noaptea și întunericul ” pe de altă parte.

Geneza 1:19: „ Așa că a fost seară și a fost dimineață: era ziua a patra .”

Pământul poate beneficia acum de lumină și căldură solară pentru a-și asigura fertilitatea și producerea de alimente vegetale. Dar rolul soarelui va deveni important abia după păcatul pe care Eva și Adam îl vor comite. Viața până în acest moment tragic se bazează pe puterea miraculoasă a puterii creatoare a lui Dumnezeu. Viața pământească este organizată de Dumnezeu pentru această perioadă când păcatul va lovi pământul cu tot blestemul său.

A 5-a zi

Geneza 1:20: „ *Dumnezeu a spus: Apele să aducă lucruri vii din belșug și păsările să zboare pe pământ până în întinderea cerului.* ”

În această a 5-a zi, Dumnezeu dă „ *apelor* ” puterea de a „ *produce din abundență animale vii* ” atât de numeroase și atât de variate încât știința modernă are dificultăți să le enumere pe toate. În fundul abisului, în întuneric total, descoperim o formă de viață necunoscută de mici animale fluorescente care clipesc, clipesc și schimbă intensitatea luminii și chiar culoarea. La fel, întinderea cerului va primi animația zborului „ *păsărilor* ”. Aici apare simbolul „ *aripilor* ” care permit animalelor carnale înaripate să se deplaseze prin aer. Simbolul va fi atașat spiritelor cerești care nu au nevoie de el, deoarece nu sunt supuse legilor fizice terestre și cerești. Și în speciile înaripate ale pământului, Dumnezeu își va atribui imaginea „ *vulturului* ” care se ridică la cea mai mare altitudine dintre toate speciile de păsări și animale zburătoare. „ *Vulturul* ” devine și simbolul imperiului, al regelui Nebucadnețar în Dan.7:4 și cel al lui Napoleon 1^{im} Apoc.8:13: „ *M-am uitat și am auzit un vultur zburând în mijloc din ceruri, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de cei ce locuiesc pe pământ, din pricina celorlalte sunete ale trâmbițelor celor trei îngeri care urmează să sune!* » Apariția acestui regim imperial a profetizat cele trei mari „ *nenorociri* ” care vor lovi locuitorii țărilor occidentale sub simbolul ultimelor trei „ *trâmbițe* ” ale lui Apo. 9 și 11, din 1843, când a intrat în vigoare decretul din Dan.8:14.

În afară de „ *vultur* ”, celelalte „ *păsări ale cerului* ” vor simboliza îngerii cerești, cei buni și cei răi.

Geneza 1:21: „ *Dumnezeu a creat pești mari și orice făptură vie care se mișcă, pe care apele le-au produs din belșug după felul lor; de asemenea, a creat fiecare pasăre înaripată după felul ei. Dumnezeu a văzut că este bine.* ”

Dumnezeu pregătește viața marină pentru condiția păcatului, momentul în care „ *cel mai mare pește* ” își va face hrana celor mai mici, acesta este destinul plănuț și utilitatea abundenței lor în fiecare specie. „ *Păsările înaripate* ” nu vor scăpa de acest principiu, deoarece și ele se vor ucide reciproc pentru hrană. Dar înainte de păcat, niciun animal de mare sau pasăre nu dăunează altuia, viața îi însufleștește pe toți și trăiesc împreună într-o armonie perfectă. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu judecă situația „ *bună* ”. „ *Animalele* ” și „ *păsările* ” marine vor juca un rol simbolic după păcat. Luptele muritoare între specii vor da atunci „ *mării* ” sensul de „ *moarte* ” pe care i-o dă Dumnezeu în ritualul abluțiilor preoților evrei. Ceva folosită în acest scop va primi denumirea de „ *mare* ” în memoria trecerii „ *mării roșii* ”, ambele lucruri fiind o prefigurare a botezului creștin. Astfel, dându-i numele de „ *fیارă care se ridică din mare* ” în Apocalipsa

13:1, Dumnezeu identifică religia romano-catolică și monarhia care o susține cu o adunare de „morți” care îșiucid și își devorează vecinii ca peștii. de la „mare”. La fel și vulturii, șoimii și șoimii vor devora porumbeii și porumbeii, din cauza păcatului Evei și al lui Adam și al multor descendenți ai lor omenești, până la întoarcerea în slava lui Hristos.

Geneza 1:22: „*Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; și să se înmulțească păsările pe pământ.*”

Binecuvântarea lui Dumnezeu se concretizează prin înmulțirea, în acest context, cea a animalelor și păsărilor marine, dar și în curând, cea a ființelor umane. Biserica lui Hristos este chemată și ea să-și înmulțească numărul adeptilor săi, dar acolo, binecuvântarea lui Dumnezeu nu este suficientă, pentru că Dumnezeu cheamă, dar nu obligă pe nimeni să răspundă la oferta sa de mântuire.

Geneza 1:23: „*Așa că a fost seară și a fost dimineață: era ziua a cincea.*”

Rețineți că viața marină este creată în ziua a cincea, astfel **separată** de crearea vieții terestre, din cauza simbolismului ei spiritual care privește prima formă de creștinism blestemat și apostat; ce va reprezenta religia catolică a Romei din 7 martie 321, data adoptării falsei zile păgâne de odihnă, prima zi și „ziua soarelui”, redenumită ulterior: Duminica, ziua Domnului. Această explicație este confirmată de apariția romano-catolicismului în timpul mileniului al V-lea și de cea a protestantismului care a apărut în timpul mileniului al VI-lea.

A 6-a zi

Geneza 1:24: „*Dumnezeu a spus: „Să producă pământul animale vii, după felul lor, vite, târătoare și animale de pe pământ, după felul lor. Și așa a fost.”*”

A 6-a^{zi} este marcată de crearea vieții terestre care, la rândul ei, după mare, „**produce** animale vii după felul lor, de vite, de târătoare și de animale terestre, după felul lor.” Dumnezeu pune în mișcare un proces de reproducere a tuturor acestor creaturi vii. Se vor răspândi pe suprafața terenului.

Geneza 1:25: „*Dumnezeu a făcut fiarele pământului după felul lor, vitele după felul lor și orice târător de pe pământ după felul lor. Dumnezeu a văzut că este bine.*”

Acest verset confirmă acțiunea ordonată în cel precedent. Să remarcăm de această dată că Dumnezeu este creatorul și directorul acestei vieți animale terestre produse pe pământ. La fel ca și cele ale mării, animalele terestre vor trăi în armonie până la vremea păcatului uman. Dumnezeu găsește această creație animală „*bună*” în care sunt create roluri simbolice și le va folosi în mesajele sale profetice după stabilirea păcatului. Printre reptile, „*șarpele*” va juca un rol principal ca mijloc de instigare la păcat folosit de diavol. După păcat, animalele pământului se vor distruge unele pe altele specii împotriva speciilor. Și această agresivitate va justifica, în Apocalipsa 13:11, numele de „*fiară care se înalță de pe pământ*” care desemnează religia protestantă în ultimul ei statut blestemat de Dumnezeu în contextul testului suprem al credinței adventiste justificată de adevărata întoarcere. lui Iisus Hristos programată pentru primăvara anului 2030.

Totuși, rețineți că protestantismul poartă acest blestem ignorat de mulțimi încă din 1843.

Geneza 1:26: „ *Atunci Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră, și să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite și peste tot pământul și peste toate târătoarele care se târăsc pe pământ.* ”

Spunând „ *Să facem* ”, Dumnezeu asociază cu munca sa creatoare lumea îngerească credincioasă care este martoră la acțiunea sa și îl înconjoară plin de entuziasm. Sub tema **despărțirii**, notează aici, grupate în ^{Ziua} a 6-a, creația animală terestră și cea a omului care este menționată în acest verset 26, număr al numelui lui Dumnezeu, număr obținut prin adăugarea celor patru litere ebraice „Yod”. = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26”; literele care alcătuiesc numele lui transliterate „YaHWéH”. Această alegere este cu atât mai justificată cu cât, „ *făcut după chipul lui Dumnezeu* ”, „ *omul* ” Adam ajunge să-l reprezinte simbolic în creația pământească ca o imagine a lui Hristos. Dumnezeu îi dă aspectul său fizic și mental, adică capacitatea de a judeca între bine și rău care îl va face responsabil. Creat în aceeași zi cu animalele, „ *omul* ” va primi alegerea „ *asemănării* ” sale: Dumnezeu sau animalul, „ *fiara* ”. Totuși, lăsându-se ademeniți de „un animal”, „ *șarpe* ”, Eva și Adam se vor desprinde de Dumnezeu și își vor pierde „ *asemănarea* ”. Dându-i omului stăpânire peste „ *reptilele care se târăsc pe pământ* ”, Dumnezeu îl invită pe om să aibă stăpânire asupra „șarpelui” și, prin urmare, să nu se lase învățat de el. Din nefericire pentru omenire, Eva va fi izolată și separată de Adam când va fi sedusă și făcută vinovată de păcatul neascultării.

Dumnezeu îi încredințează omului toată creația sa pământească cu viețile pe care le conține și le produce în mări, pe pământ și pe cer.

Geneza 1:27: „ *Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat, bărbat și femeie l-a creat.* ”

^{Ziua} a 6-a durează ca cealaltă, 24 de ore și se pare că creațiile bărbatului și femeii sunt grupate aici cu scopul educativ de a rezuma creația lor. Într-adevăr, Gen.2 preia această creație a omului dezvoltând multe acțiuni care probabil au fost realizate în mai multe zile. Povestea acestui capitol 1 capătă astfel un caracter normativ dezvoltând valorile simbolice pe care Dumnezeu a vrut să le dea primelor șase zile ale săptămânii.

Această săptămână are o valoare cu atât mai simbolică cu cât imaginează proiectul mântuitor al lui Dumnezeu. „Bărbatul” simbolizează și procește pe Hristos și „femeia”, „Biserica aleasă” care va fi ridicată din el. Mai mult, înainte de păcat, timpul real nu contează pentru că în starea de perfecțiune, timpul nu este numărat și numărătoarea inversă a „6000 de ani” va începe în prima primăvară marcată de primul păcat uman. În perfectă regularitate, nopțile de 12 ore și zilele de 12 ore se succed continuu. În acest verset, Dumnezeu subliniază asemănarea omului creat după propria sa imagine. Adam nu este slab, este plin de putere și a fost creat capabil să reziste ispitelor diavolului.

Geneza 1:28: „ *Și Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: Fiți roditori și înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpânește peste peștii mării și peste păsările cerului și asupra oricărei viețuitoare care se mișcă pe pământ.* ”

Mesajul este adresat de Dumnezeu întregii omeniri ale căreia Adam și Eva sunt modelele originale. Asemenea animalelor, ele sunt la rândul lor binecuvântate și încurajate să procreeze pentru a înmulți ființele umane. Omul dobândește de la Dumnezeu stăpânirea asupra creaturilor animale, ceea ce înseamnă că nu trebuie să se lase dominat de ele, din sentimentalism și slăbiciune sentimentală. El nu trebuie să le facă rău, ci să trăiască în armonie cu ei. Aceasta, în contextul care precede blestemul păcatului.

Geneza 1:29: „*Și Dumnezeu a zis: „Iată, vă dau orice plantă care face sămânță, care este pe toată suprafața pământului, și orice pom care are rod în el, care dă sămânță: acesta va fi hrana voastră. ”*”

În creația sa vegetală, Dumnezeu își dezvăluie toată bunătatea și generozitatea prin înmulțirea numărului de semințe ale fiecărei specii de plante, pomi fructiferi, cereale, ierburi și legume. Dumnezeu oferă omului modelul de nutriție perfectă care promovează o bună sănătate fizică și psihică favorabilă întregului organism și sufletului uman, chiar și astăzi ca și pe vremea lui Adam. Acest subiect a fost prezentat din 1843 de Dumnezeu ca o cerință a aleșilor Săi și capătă o importanță și mai mare în ultimele noastre zile în care alimentele sunt victima substanțelor chimice, îngrășămintelor, pesticidelor și a altora care distrug viața în loc să o promoveze. .

Geneza 1:30: „*Și fiecărei fiare ale pământului, fiecărei păsări ale cerului și oricărei lucruri care se mișcă pe pământ, care au în ea suflare de viață, le dau ca hrană orice plantă verde. Și așa a fost. ”*”

Acest verset prezintă cheia care justifică posibilitatea acestei vieți armonioase. Toate ființele vii sunt vegane, așa că nu au niciun motiv să se facă rău. După păcat, animalele se vor ataca cel mai adesea între ele pentru hrană, moartea le va lovi apoi pe toate într-un fel sau altul.

Geneza 1:31: „*Dumnezeu a văzut tot ce făcuse și iată că era foarte bun. Deci a fost seară și a fost dimineață: era ziua a șasea. ”*”

La sfârșitul zilei a 6-a, Dumnezeu este mulțumit de creația Sa care, odată cu prezența omului pe pământ, este judecată de această dată „**foarte bună**”, în timp ce a fost doar „*bună*” la sfârșitul zilei a 5-a.

Intenția lui Dumnezeu de a **separa** primele 6 zile ale săptămânii de a 7-a este demonstrată prin gruparea lor în acest capitol 1 al Genezei. În felul acesta pregătește structura celei de-a 4-a porunci a legii sale divine pe care o va prezenta la vremea lor evreilor eliberați din sclavia egipteană. De la Adam, ființele umane au avut 6 zile pe săptămână, în fiecare săptămână, pentru a-și îndeplini ocupațiile pământești. Pentru Adam, lucrurile au început bine, dar după ce a fost creată din el, femeia, „*ajutorul*” lui dat de Dumnezeu, va aduce păcatul în creația pământească, așa cum va dezvălui Gen.3. Din dragoste pentru soția sa, Adam va mânca, la rândul său, fructul interzis și întregul cuplu va fi lovit de blestemul păcatului. În această acțiune, Adam îl profetește pe Hristos care va veni să împărtășească și să plătească în locul său vina iubitei sale Biserici Alese. Moartea Sa pe cruce, la poalele Muntelui Golgota, va ispăși păcatul săvârșit și biruitor al păcatului și al morții, Iisus Hristos va obține dreptul de a-i face pe aleșii săi să beneficieze de dreptatea sa desăvârșită. El le poate oferi astfel viața veșnică pierdută de la Adam și Eva. Aleșii vor intra împreună în același timp în această

viață veșnică la începutul mileniului al VII-lea, atunci rolul profetic al Sabatului se va împlini. Puteți înțelege, așadar, de ce această temă a odihnei în ziua a 7-a este prezentată în capitolul 2 din Geneza, **separat** de primele 6 zile grupate în capitolul 1.

Geneza 2

A șaptea zi

Geneza 2:1: „*Așa s-au terminat cerurile și pământul și toată oștirea lor.*”

Primele șase zile sunt separate de „**a șaptea**”, deoarece lucrarea creatoare a pământului și a cerurilor a lui Dumnezeu se încheie. Acest lucru a fost adevărat, pentru punerea bazelor vieții create în prima săptămână, dar cu atât mai mult, pentru cei 7000 de ani pe care i-a proorocit și ea. Primele șase zile anunță că Dumnezeu va lucra în adversitate înfruntând tabăra diavolului și acțiunile sale distructive timp de 6000 de ani. Munca lui va consta în atragerea către el pe aleșii săi pentru a-i selecta dintre toate ființele umane. El le va oferi diverse dovezi ale iubirii sale și îi va păstra pe cei care îl iubesc și îl aprobă în toate aspectele și toate domeniile lui. Pentru că cei care nu fac asta se vor alătura taberei blestemată a diavolului. „*Armata*” citată desemnează forțele vii ale celor două tabere care se vor opune și se vor lupta între ele pe „*pământ*” și în „*ceruri*” unde „*stelele cerului*” le simbolizează. Și această luptă pentru selecție va dura 6000 de ani.

Geneza 2:2: „*În ziua a șaptea, Dumnezeu și-a terminat lucrarea pe care o făcuse și s-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea pe care o făcuse.*”

La sfârșitul primei săptămâni a istoriei pământeste, odihna lui Dumnezeu dă o primă lecție: Adam și Eva încă nu au păcătuit; ceea ce explică posibilitatea ca Dumnezeu să experimenteze adevărata odihnă. Odihna lui Dumnezeu este așadar condiționată de absența păcatului în creaturile sale.

A doua lecție este mai subtilă și este ascunsă în aspectul profetic al acestei „**zile a șaptea**” care este o imagine a celui de „**al șaptelea**” mileniu al marelui proiect mântuitor programat de Dumnezeu.

Intrarea în „**al șaptelea**” mileniu, numit „*o mie de ani*” în Apocalipsa 20:4-6-7, va marca finalizarea selecției aleșilor. Și pentru Dumnezeu și aleșii Săi mântuiți vii sau înviați, dar toți fiind glorificați, restul obținut va fi consecința biruinței lui Dumnezeu în Isus Hristos asupra tuturor dușmanilor Săi. În textul ebraic, verbul „*odihnit*” este „*shavat*” din aceeași rădăcină cu cuvântul „*sabat*”.

Geneza 2:3: „*Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse făcând-o.*”

Cuvântul *sabat* nu este menționat, dar imaginea lui se găsește deja în **sfințirea „zilei a șaptea”**. Prin urmare, înțelegeți bine cauza acestei **sfințiri** de către Dumnezeu. Ea profetizează momentul în care jertfa ei în Isus Hristos va primi răsplata sa finală: fericirea de a fi înconjurată de toți aleșii ei, care la vremea lor au mărturisit fidelitatea lor în martiriu, suferință, lipsuri, cel mai adesea, până la moarte. Și la începutul celui de- **al șaptelea** mileniu, toți vor fi în viață și nu vor mai trebui să se teamă de moarte. Pentru Dumnezeu și tabăra Sa credincioasă, poate cineva să-și imagineze cauza unei „**odihniri**” mai mari decât aceasta?

Dumnezeu nu-i va mai vedea suferind pe cei care îl iubesc, nu va mai trebui să le împărtășească suferința, tocmai această „odihnă” este pe care o sărbătorește în fiecare „**Sabat al zilei a șaptea**” din săptămânile noastre perpetue. Acest rod al victoriei sale finale va fi obținut prin victoria lui Isus Hristos asupra păcatului și a morții. În el însuși, pe pământ și printre alți oameni, a desfășurat o lucrare abia credibilă: și-a luat moartea asupra sa pentru a-și crea poporul ales și Sabatul a anunțat de la Adam omenirii că va birui păcatul pentru a le oferi neprihănirea și viața veșnică celor care vorbesc. care îl iubesc și îl slujesc cu credință; ceva ce Apocalipsa 6:2 proclamă și confirmă: „*M-am uitat și iată, a apărut un cal alb. Cel care o călărea avea arc; i s-a dat o coroană și a pornit biruitor și să învingă*”.

Intrarea în mileniul al șaptelea marchează intrarea aleșilor în veșnicia lui Dumnezeu, motiv pentru care, în această poveste divină, ziua a șaptea nu este închisă cu expresia „a fost o seară, a fost A fost dimineață, a fost . . . zi .” În Apocalipsa sa dată lui Ioan, Hristos va evoca acest mileniu al șaptelea și va dezvălui că va fi, de asemenea, compus din „*o mie de ani*” conform Apoc. 20:2-4, ca primii șase care l-au precedat. Va fi un timp al judecății cerești în care aleșii vor trebui să judece morții din tabăra blestemată. Prin urmare, amintirea păcatului va fi păstrată în ultimii „*mii de ani*” ai marelui Sabat profețit în fiecare weekend. Numai judecata de pe urmă va pune capăt gândului păcatului când, la sfârșitul mileniului al șaptelea, toți cei căzuți vor fi distruși în „*lacul de foc al morții a doua*”.

Dumnezeu dă explicații despre creația sa pământescă

Avertisment: Oamenii greșiți seamănă îndoieli prezentând această parte a Genezei 2 ca pe o a doua mărturie care ar contrazice povestea din Geneza 1. Acești oameni nu au înțeles metoda narativă folosită de Dumnezeu. El prezintă în Geneza 1, întregul primelor șase zile ale creației sale. Apoi, din Geneza 2:4, el revine pentru a oferi detalii suplimentare despre anumite subiecte care nu sunt explicate în Geneza 1.

Geneza 2:4: „*Acestea sunt originile cerurilor și ale pământului, când au fost create*”

Aceste explicații suplimentare sunt absolut necesare deoarece tema păcatului trebuie să primească propriile explicații. Și după cum am văzut, această temă a păcatului este omniprezentă în formele pe care Dumnezeu le-a dat realizărilor sale pământesti și cerești. Construcția săptămânii de șapte zile în sine poartă multe mistere pe care numai timpul le va dezvălui aleșilor lui Hristos.

Geneza 2:5: „*Când Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerurile, nici un tufiș de câmp nu era încă pe pământ, nici iarbă de câmp nu a încolțit, pentru că Domnul Dumnezeu nu a trimis ploaie pe pământ și nu era om care să cultive pământul* .

Observați apariția numelui „*YAHWEH*” prin care Dumnezeu s-a numit la cererea lui Moise, conform Exod 3:14-15. Moise scrie această revelație sub dictarea lui Dumnezeu, pe care el îl numește „*YAHWEH*”. Revelația divină aici își ia referința istorică din ieșirea din Egipt și crearea națiunii Israel.

În spatele acestor detalii aparent foarte logice se află idei profetice. Dumnezeu evocă creșterea vieții vegetale, „*arbuști și ierburi de pe câmp*”, la care adaugă „*ploaia*” și prezența „*omului*” care va „*cultiva solul*”. În 1656, după păcatul lui Adam, în Geneza 7:11, „*ploaia*” din „*potop*” va distruge viața plantelor, „*arbuști și ierburi de câmp*”, precum și „*omul*” și „*recoltele*” sale din cauza intensificarea păcatului.

Geneza 2:6: „*Dar un vapor s-a ridicat din pământ și a udat toată suprafața pământului.*”

Înainte de a distruge ceva, înainte de păcat, Dumnezeu face ca „*pământul să fie udat pe toată suprafața lui de un vapor*”. Acțiunea este blândă și eficientă și potrivită vieții fără păcat, glorioasă și perfect pură. După păcat, cerul va trimite furtuni distructive și ploi torențiale ca semn al blestemului său.

Formarea omului

Geneza 2:7: „*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit o făptură vie.*”

Crearea omului se bazează pe o nouă **separare** : cea a „*prabei pământului*”, o parte din care este luată pentru a forma o viață făcută după chipul lui Dumnezeu. În această acțiune, Dumnezeu își dezvoltă planul de a obține și, în cele din urmă, de a selecta oameni aleși de origine pământească pe care îi va face veșnici.

Când Dumnezeu îl creează, omul este obiectul unei atenții speciale din partea Creatorului său. Rețineți că el „*il formează*” din „*praful pământului*” și această origine unică îi profetește păcatul, moartea și întoarcerea lui la starea de „*praf*”. Această acțiune divină este comparabilă cu cea a unui „*olar*” care modelează un „*vas de lut*”; imagine pe care Dumnezeu o va pretinde în Ieremia 18:6 și Rom.9:21. În plus, viața „*omului*” va depinde de „*suflarea*” lui pe care Dumnezeu o suflă în „*nărilor*”. Prin urmare, este într-adevăr „*respirația*” pulmonară și nu respirația spirituală la care mulți se gândesc. Toate aceste detalii sunt dezvoltate pentru a ne aminti cât de fragilă este viața umană, dependentă de Dumnezeu pentru prelungirea ei. Ea rămâne rodul unei minuni permanente pentru că viața se găsește numai în Dumnezeu și numai în El. Prin voința sa divină „*omul a devenit o ființă vie.*” Dacă viața unui om bun sau rău se prelungește, este doar pentru că Dumnezeu o permite. Iar când moartea îl lovește, decizia lui este totuși în discuție.

Înainte de păcat, Adam a fost creat perfect și inocent, posedat de o vitalitate puternică și a intrat în viața veșnică, înconjurat de lucruri eterne. Doar forma creației sale profetește destinul său teribil.

Geneza 2:8: „*Atunci Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, în partea de răsărit, și a așezat acolo pe omul pe care l-a făcut.*”

O grădină este imaginea locului ideal pentru om care își găsește adunate toate elementele sale nutritive și vizuale ferice; flori magnifice care nu se estompează și nu își pierd niciodată parfumurile de mirosuri plăcute multiplicare la infinit. Această hrană oferită în grădină nu construiește viața cuiva care, înainte de păcat, nu este dependentă de hrană. Mâncarea este deci consumată de om pentru singura lui plăcere. Precizia „*Dumnezeu a sădit o grădină*” mărturisește

dragostea lui pentru creatura sa. El devine grădinar pentru a oferi omului acest loc minunat de locuit.

Cuvântul Eden înseamnă „grădina desfătărilor” și luând Israelul ca punct central de referință, Dumnezeu localizează acest Eden la estul Israelului. Pentru „deliciile” sale, omul este așezat în această grădină delicioasă de către Dumnezeu, Creatorul său.

Gen.2:9: „*Doamne Dumnezeu a făcut să crească din pământ copaci de orice fel, plăcuti la vedere și buni pentru mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoașterii binelui și a răului.*”

Caracterul unei grădini este prezența pomilor fructiferi care oferă „gata de mâncare” care constituie fructele lor cu multiple arome moi și dulci. Toți sunt acolo pentru singura plăcere a lui Adam, încă singur.

În grădină sunt și doi arbori cu caractere diametral opuse: „*pomul vieții*” care ocupă locul central, „*în mijlocul grădinii*”. În acest fel grădina și ofranda ei luxuriantă sunt în întregime atașate acesteia. Lângă el se află „*pomul cunoașterii binelui și răului*”. Deja, în denumirea sa, cuvântul „*râu*” profetește accesul la păcat. Putem înțelege atunci că acești doi copaci sunt imaginile celor două tabere care se vor confrunța pe pământul păcatului: tabăra lui Isus Hristos închipuită de „*pomul vieții*” împotriva taberei diavolului care, ca și numele. al „*pomului*” indică, a cunoscut sau experimentat, succesiv, „*binele*” de la crearea lui până în ziua în care „*râul*” l-a făcut să intre în răzvrătire împotriva Creatorului său; ceea ce Dumnezeu numește „*păcătuirea împotriva lui*”. Vă reamintesc că aceste principii ale „*binelui și răului*” sunt cele două alegeri sau două posibile fructe extrem de opuse pe care le produce **libertatea totală** a unei „*ființe vii*”. Dacă primul înger nu ar fi făcut acest lucru, alți îngeri ar fi intrat totuși în răzvrătire, așa cum a demonstrat deja experiența pământească a comportamentului uman.

În toată jertfa generoasă a grădinii pregătită de Dumnezeu pentru Adam se află acest pom „*al cunoașterii binelui și răului*” care este acolo pentru a testa credințioșia omului. Acest termen „*cunoaștere*” trebuie bine înțeles deoarece pentru Dumnezeu verbul „*a cunoaște*” capătă un sens extrem de a trăi „*binele sau râul*” care se va baza pe acte de ascultare sau neascultare. Pomul din grădină este doar suportul material al testului de ascultare și rodul său nu transmite decât râul pentru că Dumnezeu i-a dat acest rol prezentându-l ca o interdicție. Păcatul nu este în fructe, ci în mâncarea lui știind că Dumnezeu l-a interzis.

Geneza 2:10: „*Un râu a ieșit din Eden pentru a uda grădina și de acolo s-a despărțit în patru brațe.*”

un nou mesaj de **separare**, la fel cum râul care iese din Eden se împarte în „*patru brațe*”, această imagine profetizează nașterea umanității ai cărei descendenți se vor răspândi universal fie în cele patru puncte cardinale, fie în patru vânturi din cer în toate pământul. „*Râul*” este simbolul unui popor, apa fiind simbolul vieții umane. Prin această împărțire „*în patru brațe*”, râul care iese din Eden își va răspândi apa de viață pe întreg pământul și această idee profetește dorința lui Dumnezeu de a-și răspândi cunoștințele pe toată suprafața lui. Proiectul său va fi realizat conform Gen.10 prin despărțirea lui Noe și a celor trei fii ai săi după sfârșitul potopului de ape. Acești martori ai potopului vor transmite din generație în generație amintirea cumplitei pedepse divine.

Nu cunoaștem aspectul vizual pe care îl avea pământul înainte de potop, dar înainte de despărțirile popoarelor, pământul locuit trebuie să fi apărut ca un singur continent udat doar de această sursă de apă care țâșnea din grădina Edenului. Mările interioare actuale nu au existat și sunt o consecință a potopului care a acoperit întregul pământ timp de un an. Până la potop, întregul continent era irigat de aceste patru râuri, iar afluenții lor distribuiau apă dulce pe întreaga suprafață a pământului uscat. În timpul viiturii, strâmtoarea Gibraltar și Marea Roșie s-au prăbușit, pregătind formarea Mării Mediterane și a Mării Roșii invadate de ape saline din oceane. Să știți că pe noul pământ, unde Dumnezeu își va întemeia împărăția, nu va mai fi mare, conform Apocalipsei 21:1, așa cum nu va mai fi moarte. Împărțirea este consecința păcatului și cea mai intensă formă a acestuia va fi pedepsită de apele distructive ale potopului. Citind acest mesaj, numai sub aspectul lui profetic, cele „*patru brațe*” ale fluviului desemnează patru popoare care caracterizează umanitatea.

Geneza 2:11: „*Numele celui dintâi este Pișon; este cea care înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aurul.*”

Numele primului râu numit Pișon sau Phison înseamnă: abundență de apă. Zona în care se afla Edenul plantat de Dumnezeu trebuie să fi fost acolo unde își au sursa actualele Tigru și Eufrat; pentru Eufrat până la Muntele Ararat și pentru Tigru până în Taur. La est și în mijlocul Turciei se afla încă imensul Lac Van care constituie o rezerva enormă de apă dulce. Cu binecuvântarea sa divină, apa din belșug a promovat fertilitatea extremă a grădinii lui Dumnezeu. Țara Havila, renumită pentru aurul său, era, potrivit unora, situată în nord-estul Turciei de astăzi. S-a extins până la coasta Georgiei de astăzi. Dar această interpretare ridică o problemă deoarece conform Gen.10:7, „*Havila*” este un „*fiu al lui Cuș*”, el însuși „*fiul lui Ham*”, și desemnează Etiopia situată la sudul Egiptului. Acest lucru mă face să găsesc această țară „*Havila*” în Etiopia, sau în Yemen, unde erau minele de aur pe care regina din Saba le-a oferit regelui Solomon.

Geneza 2:12: „*Aurul acestei țări este curat; Acolo se mai gasesc și piatra de bdeliu și onix.*”

„*Aurul*” este simbolul credinței și Dumnezeu profetește pentru Etiopia, credință pură. Va fi deja singura țară din lume care a păstrat moștenirea religioasă a reginei Saba după șederea ei cu regele Solomon. Să mai adăugăm, în folosul ei, că în independența ei păstrată de-a lungul secolelor de întuneric religios care au caracterizat popoarele „creștine” Europei Occidentale, etiopienii au păstrat credința creștină și au practicat adevăratul Sabat primit prin întâlnirea lui Solomon. Apostolul Filip l-a botezat pe primul creștin etiopian, așa cum este revelat în Fapte 8:27-39. El a fost un slujitor eunuc al reginei Candace și întregul popor a primit învățătura lui religioasă. Un alt amănunt mărturisește binecuvântarea acestui popor, Dumnezeu l-a protejat împotriva dușmanilor prin acțiunea războinică întreprinsă și hotărâtă de bunăvoie de celebrul navigator Vasco da Gama.

Confirmând culoarea neagră a pielii etiopiene, „*piatra de onix*” este de culoare „neagră” și este compusă din dioxid de siliciu; bogăție suplimentară pentru această țară; deoarece utilizarea sa pentru fabricarea tranzistorilor îl face deosebit de apreciat astăzi.

Geneza 2:13: „ *Numele celui de-al doilea râu este Ghion; este ceea ce înconjoară toată țara lui Cuș .* ”

Să uităm de „râuri” și să punem în locul lor oamenii pe care îi simbolizează. Acest al doilea popor „ *înconjoară țara Cuș* ”, adică Etiopia. Descendenții lui Sem se vor dezvolta în țara Arabiei și până în Persia. De fapt, înconjoară teritoriul Etiopiei, așa că poate fi simbolizat și menționat cu numele „râului ” „ *Gihon* ”. În ultimele noastre zile, acest anturaj este religia „musulmană” a Arabiei și Persiei. Astfel configurația începutului creației este reprodusă la sfârșitul timpului.

Geneza 2:14: „ *Numele celui de-al treilea este Hiddekel; este cea care curge spre estul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul .* ”

„ *Hiddekel* ” desemnează „râul Tigru”, iar oamenii desemnați ar fi India simbolizată de „tigru Bengal”; Asia și civilizația sa răsăriteană desemnate în mod fals drept „rasa galbenă” sunt, prin urmare, profețite și preocupate și, de fapt, sunt situate „ *la est de Asiria* ”. În Dan.12, Dumnezeu a folosit simbolul acestui „ *râu* ” „ *Tigru* ” mâncător de oameni pentru a ilustra încercarea adventistă trăită între 1828 și 1873, din cauza multitudinii de morți spirituale pe care le-a provocat.

Numele „ *Eufrat* ” înseamnă: înflorit, rodnic. În profeția Apocalipsei, „ *Eufratul* ” simbolizează Europa de Vest și excesele ei, America și Australia, pe care Dumnezeu le prezintă dominate de regimul religios papal roman, pe care îl numește împreună cu orașul său, „ *Babilonul cel mare* ”. Acest descendent al lui Noe va fi cel al lui Iafet care se întinde spre vest spre Grecia și Europa, iar spre nord spre Rusia. Europa a fost solul unde credința creștină a cunoscut toate evoluțiile sale bune și rele după căderea națională a Israelului; adjectivele „înflorit, roditor” sunt îndreptățite și conform semnului prevestitor, fiii Leei, femeia neiubită, vor fi mai numeroși decât cei ai Rahelei, soția pe care o iubea Iacov.

Este bine să găsim în acest mesaj reamintirea că, în ciuda tuturor diviziunilor lor religioase finale, aceste patru tipuri de civilizații pământești au avut același Dumnezeu creator ca și Tată, pentru a-și justifica existența.

Geneza 2:15: „ *Domnul Dumnezeu a luat omul și l-a așezat în grădina Edenului, ca să o cultive și să o păzească .* ”

Dumnezeu îi oferă lui Adam o ocupație care constă în „ *cultivarea și îngrijirea* ” grădinii. Forma acestei cultivări ne este necunoscută, dar a fost efectuată fără nicio oboseală înaintea păcatului. La fel, fără nicio formă de agresiune în toată creația, paza lui a fost simplificată la extrem. Totuși, acest rol de gardian presupunea existența unui pericol care va căpăta în curând un aspect real și precis: seducția diabolică a gândirii umane în această grădină.

Geneza 2:16: „ *Domnul Dumnezeu a dat omului această poruncă: Poți mânca din toți copacii grădinii; »*

Mulțimi de pomi fructiferi sunt puși gratuit la dispoziția lui Adam. Dumnezeu îl împlinește dincolo de nevoile sale care constau în satisfacerea dorințelor alimentare prin diferite gusturi și arome. Oferta lui Dumnezeu este bună, dar este doar prima parte a unei „ *porunci* ” pe care El o dă lui Adam. Urmează a doua parte a acestei „ *comenzi* ”.

Geneza 2:17: „ *Dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și a răului, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri .*”

ordinea ” lui Dumnezeu , această parte este foarte serioasă, pentru că amenințarea prezentată va fi aplicată implacabil de îndată ce neascultarea, rodul păcatului, va fi desăvârșită și împlinită. Și nu uitați, pentru ca proiectul așezării universale a păcatului să fie realizat, Adam va trebui să cadă. Pentru a înțelege mai bine ce se va întâmpla, să ne amintim că Adam este încă singur când Dumnezeu îl avertizează prezentând „ *porunca* ” lui să nu mănânce din „ *pomul cunoașterii binelui și răului* ” sau, să nu se hrănească cu ideile diavolului. Mai mult, în contextul vieții veșnice, Dumnezeu a trebuit să-i explice ce înseamnă „a muri”. Pentru că amenințarea este acolo, în acest „ *vei muri* ”. Pe scurt, Dumnezeu îi oferă lui Adam o pădure, dar îi interzice un singur copac. Și pentru unii doar această interdicție este insuportabilă, atunci copacul ascunde pădurea, așa cum ne învață zicala. A mânca din „*pomul cunoașterii binelui și răului* ” înseamnă: a te hrăni cu învățătura diavolului deja animată de un spirit de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a dreptății sale. Pentru că „*pomul* ” interzis așezat în grădină este o imagine a persoanei sale, la fel cum „*pomul vieții* ” este o imagine a personajului Iisus Hristos.

Geneza 2:18: „ *Domnul Dumnezeu a spus: Nu este bine ca omul să fie singur; Îl voi ajuta să ca el .*”

Dumnezeu a creat pământul și omul pentru a-și descoperi bunătatea și răutatea diavolului. Proiectul lui salvator ni se dezvăluie în lucrurile care urmează. Pentru a înțelege, să știți că omul joacă rolul lui Dumnezeu în persoană, care îl face să gândească, să acționeze și să vorbească așa cum gândește, acționează și vorbește el însuși. Acest prim Adam este o imagine profetică a lui Hristos pe care Pavel îl va prezenta ca noul Adam.

Pentru a dezvălui răutatea diavolului și bunătatea lui Dumnezeu, este necesar ca Adam să păcătuiască, astfel încât pământul să fie dominat de diavol și faptele sale rele să fie descoperite universal. Noțiunea de cuplu există doar pe pământul creat pentru păcat, deoarece duoul astfel format este dintr-un motiv spiritual care profetește relația divinului Hristos cu Soțul său care își desemnează aleșii. Alesul trebuie să știe că este atât victima, cât și beneficiarul planului de mântuire plănuțit de Dumnezeu; ea este o victimă a păcatului făcută necesară pentru Dumnezeu pentru ca el să-l poată condamna în cele din urmă pe diavol și o beneficiară a harului său mântuitor pentru că, conștient de responsabilitatea sa față de existența păcatului, el însuși va plăti prețul păcatului. păcat în Isus Hristos. Așa că, la început, Dumnezeu a găsit că singurătatea nu este bună și nevoia lui de iubire era atât de mare încât era dispus să plătească scump prețul pentru a o obține. Această companie, această față în față, care permite împărțirea, Dumnezeu o numește „ *ajutor* ”, iar bărbatul va folosi termenul atunci când își evocă omologul său uman feminin. În ceea ce privește ajutorul, ea îl va face să cadă și îl va duce în păcat din dragoste. Dar această iubire a lui Adam pentru Eva este după chipul iubirii lui Hristos pentru aleșii săi găsiți păcătoși, vrednici de moartea veșnică.

Geneza 2:19: „ *Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului și le-a adus oamenilor, ca să vadă cum le va numi și ca orice făptură vie să poarte numele care omul i-ar da .* ”

Superiorul este cel care dă un nume a ceea ce este inferior lui. Dumnezeu și-a dat numele și dându-i lui Adam acest drept, el confirmă astfel dominația omului asupra a tot ceea ce trăiește pe pământ. În această primă formă de creație pământească, speciile de animale de pe câmp și păsările cerului sunt reduse și Dumnezeu le aduce lui Adam, așa cum le-a condus înaintea potopului în perechi la Noe.

Geneza 2:20: „ *Și omul a dat nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar pentru om nu a găsit nici un ajutor ca el .* ” Așazișii monștri preistorici au fost creați după păcat pentru a intensifica consecințele blestemului divin care va lovi întregul pământ inclusiv marea. În vremea nevinovăției, viața animală este compusă din „vitele” utile omului, „păsările ” . *a cerului ”* și „ *animalele câmpurilor ”* mai independente. Dar în această prezentare, el nu și-a găsit un omolog uman pentru că încă nu există.

Geneza 2:21: „ *Atunci YaHWéH Dumnezeu a făcut să cadă peste om un somn adânc și a adormit; i-a luat una dintre coaste și a închis carnea în locul ei .* ”

Forma dată acestei operații chirurgicale dezvăluie în continuare proiectul salvator. În Mihail, Dumnezeu se elimină din ceruri, pleacă și se desparte de îngerii săi buni, care este norma „somnului *adânc* ” în care este cufundat Adam. În Iisus Hristos născut în trup, se ia coasta divină și după moartea și învierea lui, pe cei doisprezece apostoli ai săi, își creează „ *ajutorul* ”, din care a luat aspectul trupesc și păcatele sale și căruia îi dă „Sfântul său”. Spirit”. Semnificația spirituală a acestui cuvânt „ *ajutor* ” este mare pentru că dă Bisericii sale, aleșilor săi, rolul de „ *ajutor* ” în realizarea planului de mântuire și a soluționării globale universale a păcatului și a soartei păcătoșilor.

Geneza 2:22: „ *Domnul Dumnezeu a făcut o femeie din coasta pe care o luase de la bărbat și a adus-o bărbatului .* ”

Astfel, formarea femeii procește pe cea a Aleșilor lui Hristos. Căci prin venirea în trup, Dumnezeu își formează biserica credincioasă, victimă a naturii sale trupești. Pentru a-i salva pe cei aleși din trup, Dumnezeu a trebuit să ia formă în trup. Și de asemenea, având în sine viața veșnică, a venit să o împărtășească aleșilor săi.

Geneza 2:23: „ *Și omul a zis: Iată de data aceasta cea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Se va numi femeie, pentru că a fost luată de la bărbat .* ”

Dumnezeu a venit pe pământ pentru a îmbrățișa norma pământească pentru a putea spune despre Alesul său ceea ce spune Adam despre omologul său feminin căruia îi dă numele de „ *femeie* ”. Lucrul este mai evident în ebraică, deoarece cuvântul masculin bărbat este, „ish” devine „isha” pentru cuvântul feminin femeie. În această acțiune, el își confirmă dominația asupra ei. Dar fiind luată de la el, această „ *femeie* ” îi va deveni indispensabilă de parcă „ *coasta* ” luată din trup ar fi vrut să se întoarcă la el și să-i ia locul. În această experiență unică, Adam va simți pentru soția sa sentimentele pe care mama le va simți pentru

copilul pe care îl naște după ce l-a purtat în pânțece. Și această experiență este trăită și de Dumnezeu pentru că făpturile vii pe care le creează în jurul său sunt copii care ies din el; ceea ce îl face atât de Mamă cât de Tată.

Geneza 2:24: „ *De aceea omul va lăsa pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și vor deveni un singur trup .* ”

În acest verset, Dumnezeu își exprimă planul pentru aleșii Săi care vor trebui adesea să rupă relațiile carnale de familie pentru a se lega de Aleșii binecuvântați de Dumnezeu. Și nu uitați, mai întâi, în Isus Hristos, Mihail și-a părăsit statutul de Tată ceresc pentru a veni și a câștiga dragostea ucenicilor săi aleși pe pământ; aceasta în măsura în care a renunțat la folosirea puterii sale divine pentru a lupta împotriva păcatului și a diavolului. Aici înțelegem că temele **despărțirii și comuniunii** sunt inseparabile. Pe pământ, aleșii trebuie să fie **despărțiți** carnal de cei pe care îi iubește pentru a intra în **comuniunea** spirituală și a deveni „una” cu Hristos și cu toți aleșii săi și cu îngerii săi buni credincioși.

Dorința „ *costei* ” de a reveni la locul său inițial își găsește sensul în cuplarea sexuală a ființelor umane, un act al trupului și al spiritului în care bărbatul și femeia formează fizic un singur trup.

Geneza 2:25: „ *Bărbatul și soția lui erau amândoi goi și nu le era rușine .* ”

Nuditatea fizică nu deranjează pe toată lumea. Sunt fani ai naturismului. Și la începutul istoriei umane, nuditatea fizică nu a provocat „ *rușine* ”. Apariția „ *rușinii* ” va fi rezultatul păcatului, ca și cum mâncatul din „ *pomul cunoașterii binelui și răului* ” ar putea deschide mintea umană către efecte necunoscute până acum și ignorate. În realitate, rodul pomului interzis nu va fi autorul acestei schimbări, va fi doar mijlocul, pentru că cel care schimbă valorile lucrurilor și conștiința este Dumnezeu și numai el. El este cel care va trezi sentimentul de „ *rușine* ” pe care cuplul păcătos îl va simți în minte despre nuditatea lor fizică, care nu va fi responsabilă; pentru că vina va fi morală și se va referi doar la neascultarea pusă în aplicare, sesizată de Dumnezeu.

Rezumând învățătura din Geneza 2, Dumnezeu ne-a prezentat mai întâi sfințirea odihnei sau a Sabatului din ziua a șaptea care procește marea odihnă care va fi dată în mileniul al șaptelea atât lui Dumnezeu, cât și aleșilor Săi credincioși. Dar această odihnă trebuia câștigată prin lupta pământească pe care Dumnezeu o va duce împotriva păcatului și a diavolului, întrupându-se în Isus Hristos. Experiența pământească a lui Adam a ilustrat acest plan mântuitor conceput de Dumnezeu. În Hristos, el s-a făcut trup pentru a-și crea pe alesul său trup, care în cele din urmă va primi un corp ceresc asemănător cu cel al îngerilor.

Geneza 3

despărțire de păcat

Geneza 3:1: „Șarpele era cea mai vicleană dintre toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Iar el a zis femeii: „Dumnezeu a spus într-adevăr: „Să nu mâncați din toți pomii grădinii?” »

Bietul „șarpe” a avut ghinionul de a fi folosit ca medium de către cei mai „sprețuiți” dintre îngerii creați de Dumnezeu. Animale despre care reptilele precum „șarpele” nu vorbeau; limbajul era o particularitate a chipului lui Dumnezeu dat omului. Arătați binele, diavolul îl face să vorbească femeii într-un moment în care aceasta este despărțită de soțul ei. Această izolare îi va fi fatală pentru că, în prezența lui Adam, diavolul ar fi avut mai multe dificultăți să conducă ființele umane să nu asculte de porunca lui Dumnezeu.

Isus Hristos a revelat existența diavolului pe care îl desemnează spunând în Ioan 8:44 că el este „tatăl minciunii și un ucigaș de la început”. Cuvintele sale urmăresc să zdruncine certitudinile umane și la „Da sau Nu” cerut de Dumnezeu, el adaugă „dar” sau „poate” care înlătură certitudinile care dau puterea adevărului. Porunca dată de Dumnezeu a fost primită de Adam care apoi i-a transmis-o soției sale, dar ea nu a auzit glasul lui Dumnezeu care a dat porunca. De asemenea, îndoiala ei se sprijină asupra soțului ei, de genul: „a înțeles el ce i-a spus Dumnezeu?” »

Geneza 3:2: „Femeia a răspuns șarpelui: Noi mâncăm din rodul pomilor din grădină.”

Dovezile par să susțină cuvintele diavolului; el raționează și vorbește inteligent. „Femeia” face prima greșală răspunzând la „șarpele” vorbitor; ceea ce nu este normal. În primul rând, justifică bunătatea lui Dumnezeu care le-a dat posibilitatea de a mânca din toți copacii, cu excepția celui care este interzis.

Geneza 3:3: „Dar despre rodul pomului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: Să nu mâncați din el și să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.”

Transmiterea de către Adam a mesajului poruncii divine apare în expresia „ca nu cumva să mori”. Acestea nu sunt exact cuvintele spuse de Dumnezeu pentru că i-a spus lui Adam: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri”. Slăbirea cuvintelor divine va încuraja consumul de păcat. Justificând ascultarea ei de Dumnezeu pentru o cauză de „frică”, „femeia” îi oferă diavolului posibilitatea de a confirma această „frică” care după el nu este justificată.

Geneza 3:4: „Atunci șarpele a zis femeii: Să nu mori; »

Și Mincinosul-șef este revelat în această afirmație care contrazice cuvintele lui Dumnezeu: „nu vei muri”.

Geneza 3:5: „Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca dumnezei, cunoscând binele și răul.”

El trebuie să justifice acum ordinea dată de Dumnezeu căreia îi atribuie un gând rău și egoist: Dumnezeu vrea să te țină în josnicie și inferioritate. El vrea în mod egoist să te împiedice să devii ca el. El prezintă cunoașterea binelui și a răului ca pe un avantaj pe care Dumnezeu vrea să-l păstreze numai pentru Sine. Dar dacă există un avantaj în a cunoaște binele, unde este avantajul în a cunoaște răul? Binele și răul sunt opuși absolut ca ziua și noaptea, lumina și întunericul și pentru Dumnezeu cunoașterea constă în a experimenta sau a acționa. În realitate, Dumnezeu îi dăduse deja omului cunoașterea **intelectuală** a binelui și a răului,

permițând pomii grădinii și **interzicându-i** pe cei care reprezintă „binele și răul”; pentru că el este o imagine simbolică a diavolului care a experimentat în mod concret succesiv „binele”, apoi „răul”, răzvrătindu-se împotriva Creatorului său.

Gen.3:6: „*Femeia a văzut că pomul este bun pentru mâncare și plăcut la vedere și că este prețios pentru a deschide mintea; ea a luat din rodul ei și a mâncat; ea a dat și soțului ei, care era cu ea, și el a mâncat din ea.*”

Cuvintele venite de la sarpe își fac efectul, îndoiala dispare și femeia este din ce în ce mai convinsă că sarpele i-a spus adevărul. Fructul i se pare bun și plăcut din punct de vedere vizual, dar, mai presus de toate, îl consideră „prețios pentru deschiderea inteligenței”. Diavolul obține rezultatul dorit, tocmai și-a recrutat un adept al atitudinii sale rebele. Și mâncând fructul interzis, ea însăși devine un pom al cunoașterii răului. Plin de dragoste pentru soția sa de care nu este pregătit să accepte să fie **despărțit**, Adam preferă să-și împărtășească soarta dezastruoasă pentru că știe că Dumnezeu îi va aplica sancțiunea muritoare. Și mâncând pe rând fructul interzis, întregul cuplu va suferi dominația tiranică a diavolului. Cu toate acestea, în mod paradoxal, această iubire pasională este după chipul a ceea ce Hristos va experimenta pentru Alesul Său, acceptând și el să moară pentru ea. De asemenea, Dumnezeu îl poate înțelege pe Adam.

Geneza 3:7: „*Ochii amândurora s-au deschis și au știut că sunt goi și, cusând frunze de smochin, și-au făcut brâuri.*”

În acest moment, când păcatul a fost desăvârșit de cuplul uman, a început numărătoarea inversă a 6000 de ani plănuită de Dumnezeu. În primul rând, conștiința lor este transformată de Dumnezeu. Ochii care fuseseră responsabili pentru dorința de fruct „plăcut la vedere” sunt victimele unei noi judecăți a lucrurilor. Iar avantajul sperat și căutat se transformă într-un dezavantaj, întrucât le este „rușine” de nuditatea lor, care până atunci nu ridicase nicio problemă, nici față de ei, nici față de Dumnezeu. Nuditatea fizică descoperită a fost doar aspectul carnal al nudității spirituale în care se aflau cuplul neascultător. Această nuditate spirituală i-a lipsit de dreptatea divină și a intrat în ei sancțiunea morții, astfel încât descoperirea nudității lor a fost primul efect al morții date de Dumnezeu. Astfel, moartea a fost consecința cunoașterii cu experiență a răului; ceea ce învață Pavel spunând în Rom.6:23: „*căci plata păcatului este moartea*”. Pentru a-și acoperi nuditatea, soții răzvrățiți au recurs la o inițiativă umană care consta în „*coaserea frunzelor de smochin*” pentru a face „*brâuri*”. Această acțiune imagine spiritual încercarea umană de a se autojustifica. „*Brâul*” va deveni simbolul „*adevărului*” în Efeseni 6:14. „*Brâul*” făcut din „*frunze de smochin*” de Adam este așadar în opoziție, un simbol al **minciunii** în spatele căreia se adăpostește păcătosul pentru a se liniști.

Geneza 3:8: „*Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care trecea prin grădină spre seară, iar bărbatul și soția lui s-au ascuns de prezența Domnului Dumnezeu, printre copacii din grădină.*”

Cel care cercetează rinichii și inimile știe ce tocmai s-a întâmplat și care este în concordanță cu proiectul său salvator. Acesta este doar primul pas care îi va oferi diavolului o zonă pentru a-și dezvălui gândurile și natura lui rea. Dar trebuie să-l întâlnească pe bărbat pentru că are multe lucruri să-i spună. Acum

omul nu se grăbește să-L întâlnească pe Dumnezeu, Tatăl său, Creatorul său, de care acum nu caută decât să fugă, atât de mult se teme să-i audă reproșurile. Și unde să te ascunzi în această grădină de privirea lui Dumnezeu? Din nou, a crede că „*pomii grădinii*” îl pot ascunde de fața lui, mărturisește starea mentală în care a căzut Adam de când a devenit păcătos.

Gen.3:9: „*Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: Unde ești? »*

Dumnezeu știe perfect unde se ascunde Adam, dar el îi pune întrebarea „*unde ești?*” » să întindă o mână de ajutor și să-l atragă spre mărturisirea greșelii sale.

Geneza 3:10: „*Și el a zis: „Am auzit glasul tău în grădină și m-am speriat, pentru că eram gol și m-am ascuns .”*

Răspunsul dat de Adam este în sine o mărturisire a neascultării sale și Dumnezeu va exploata cuvintele sale pentru a obține modul său de a prezenta experiența păcatului.

Gen.3:11: „*Și Domnul Dumnezeu a spus: Cine ți-a spus că ești gol? Ai mâncat din copacul din care ți-am interzis să mănânci? »*

Dumnezeu vrea să extragă de la Adam mărturisirea vinei sale. Din deducție în deducție ajunge să-i pună clar întrebarea: „*Ai mâncat din copacul din care ți-am interzis să mănânci?*” ”.

Geneza 3:12: „*Bărbatul a spus: Femeia pe care ai pus-o cu mine mi-a dat din copac și am mâncat .”*

Deși adevărat, răspunsul lui Adam nu este glorios. El poartă în sine semnul diavolului și nu mai știe să răspundă da sau nu, dar, ca Satana, răspunde în sens opus pentru a nu-și recunoaște pur și simplu propria și imensa vinovăție. Merge până acolo încât să-i amintească lui Dumnezeu de rolul său în experiență, din moment ce i-a dat soția sa, prima vinovată, se gândește el înaintea lui. Cea mai bună parte a poveștii este că totul este adevărat și Dumnezeu nu este conștient de asta, deoarece păcatul era necesar în proiectul său. Dar acolo unde greșește este că, urmând exemplul femeii, și-a arătat preferința pentru ea în detrimentul lui Dumnezeu, iar aceasta a fost cea mai mare vină a lui. Pentru că de la început, cerința lui Dumnezeu a fost să fie iubit mai presus de orice și de toată lumea.

Geneza 3:13: „*Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: De ce ai făcut aceasta? Femeia a răspuns: „Șarpele m-a înșelat și l-am mâncat ”.*

Marele Judecător se întoarce apoi către femeia acuzată de bărbat și acolo din nou răspunsul femeii este în concordanță cu realitatea faptelor: „*Șarpele m-a sedus și l-am mâncat*”. Așa că s-a lăsat sedusă și asta este vina ei de moarte.

Geneza 3:14: „*Și Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: Pentru că ai făcut aceasta, blestemat vei fi mai presus de toate vitele și mai presus de toate fiarele câmpului, zilele vieții tale. ”*

De data aceasta, Dumnezeu nu-l întreabă pe „*șarpe*” de ce a făcut asta, deoarece Dumnezeu este conștient că a fost folosit ca medium de Satana, diavolul. Soarta pe care Dumnezeu o dă „*șarpelui*” îl privește de fapt pe diavolul însuși. Pentru „*șarpe*” aplicarea a fost imediată, dar pentru diavol a fost doar o profeție care avea să se împlinească după victoria lui Isus Hristos asupra păcatului și morții. Conform Apoc.12:9, prima formă a acestei cereri a fost izgonirea lui din împărăția cerurilor, precum și îngerii răi din tabăra lui. Au fost aruncați pe

pământul pe care nu-l vor părăsi până la moarte și timp de o mie de ani, izolat pe pământul pustiu, Satana se va târî în țărâna care i-a întâmpinat pe cei care au murit din cauza lui și a libertății cu care a folosit-o greșit. Pe pământul blestemat de Dumnezeu, ei se vor purta ca șerpui, deopotrivă fricoși și precauți pentru că au fost învinși de Isus Hristos și fugind de omul care le-a devenit dușman. Ei vor face rău oamenilor ascunși în invizibilitatea corpurilor lor cerești, punându-i unul împotriva celuilalt.

Geneza 3:15: „*Voi pune vrăjmășie între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei: ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.*”

Aplicată „șarpelui”, această propoziție confirmă realitatea trăită și observată. Aplicarea lui la diavol este mai subtilă. Vrăjmășia dintre partea lui și umanitate este confirmată și recunoscută. „*Sămânța femeii care îi zdrobește capul*” va fi aceea a lui Hristos și a aleșilor Săi credincioși. Ea va ajunge să-l anihileze, dar înainte de asta, demonii vor fi avut posibilitatea perpetuă de a „*răni călcâiul*” „*femei*”, Aleasa lui Hristos însuși închipuită, mai întâi, de acest „*călcâi*”. Căci „*călcâiul*” este punctul de sprijin al corpului uman, la fel cum „*piatra unghiulară*” este piatra pe care este construit templul spiritual al lui Dumnezeu.

Geneza 3:16: „*El i-a spus femeii: „Voi spori durerea nașterii tale, vei naște copii cu durere și dorința ta va fi pentru soțul tău, dar el va stăpâni asupra ta.”*

Înainte de a fi născută prin moartea ei, femeia va trebui să „*sufărească în timpul sarcinii*”; ea va „*naște cu durere*”, toate lucrurile literalmente realizate și notate. Dar, din nou, trebuie remarcat sensul profetic al imaginii. În Ioan 16:21 și Apocalipsa 12:2, „*femeia în durerile nașterii*” simbolizează Biserica lui Hristos în persecuțiile imperiale romane și apoi papale ale erei creștine.

Geneza 3:17: „*Și el a zis bărbatului: Pentru că ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care ți-am poruncit, să nu mănânci din el. Pământul va fi blestemat din cauza ta. Din ea te vei hrăni prin munca ta în toate zilele vieții.*”

Întorcându-se la om, Dumnezeu îi prezintă adevărata descriere a situației sale pe care căutase, rușinos, să o ascundă. Vina lui este totală și Adam va descoperi, de asemenea, că înainte de a-l elibera, moartea lui va fi precedată de un set de blesteme care îi vor determina pe unii să prefere moartea vieții. Blestemul pământului este un lucru groaznic și Adam îl va învăța pe calea grea.

Geneza 3:18: „*El vă va produce spini și spini și veți mânca iarba câmpului*”.

A dispărut cultivarea ușoară a Grădinii Edenului, ea este înlocuită de lupta neîncetată împotriva cârdeniului, „*cârdenilor, spinilor*” și buruienilor care se înmulțesc în solul pământului. Cu atât mai mult cu cât acest blestem al solului va grăbi moartea omenirii pentru că, odată cu „*progresul științific*”, omul din ultimele zile se va otrăvi punând otrăvă chimică în solul culturilor sale, pentru a elimina buruienile și insectele dăunătoare. Mâncarea abundentă și ușor accesibilă nu va mai fi disponibilă în afara grădinii din care va fi alungat, precum și soția sa preferată a lui Dumnezeu.

Geneza 3:19: „*În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce pe pământul din care ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.*”

Această soartă care cade asupra ființei umane justifică forma în care Dumnezeu și-a dezvăluit creația și formarea sa tocmai din „*praful pământului*”. Adam învață pe cheltuiala lui și pe cheltuiala noastră în ce constă moartea evocată de Dumnezeu. Să observăm că mortul nu este altceva decât „*praf*” și că în afara acestui „*praf*” nu rămâne un spirit viu care iese din acest trup mort. Eccl.9 și alte citări confirmă acest statut de muritor.

Geneza 3:20: „*Adam și-a numit soția Eva, pentru că ea era mama tuturor celor vii.*”

Din nou, Adam își marchează dominația asupra „*femei*” dându-i numele „*Eva*” sau „*Viața*”; un nume justificat ca o realitate de bază a istoriei omenirii. Cu toții suntem descendenți îndepărtați, născuți din Eva, soția sedusă a lui Adam, prin care s-a transmis blestemul morții și va fi până la întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos la începutul primăverii anului 2030.

Gen.3:21: „*IahveH Dumnezeu a făcut haine din piei pentru Adam și soția lui și i-a îmbrăcat cu ele.*”

Dumnezeu nu uită că păcatul soților pământești a făcut parte din proiectul său mântuitor, care va lua acum o formă demonstrată. După păcat, iertarea divină devine disponibilă în numele lui Hristos care va fi sacrificat și răstignit de soldații romani. În această acțiune, o ființă nevinovată, eliberată de orice păcat, va fi de acord să moară pentru a ispăși, în locul lor, păcatele singurilor săi aleși credincioși. De la început, animalele nevinovate au fost ucise de Dumnezeu pentru ca „*pieile*” lor să acopere goliciunea lui Adam și a Evei. În această acțiune, el înlocuiește „*dreptatea*” închipuită de ființa umană cu cea pe care i-o impută planul său de mântuire prin credință. „*dreptatea*” închipuită de om a fost doar o minciună înșelătoare și, în locul ei, Dumnezeu le impută „*un veșmânt*” simbolic al „*dreptății sale autentice*”, „*brâul adevărului său*”, care se bazează pe jertfa voluntară a lui Hristos și a jertfa vieții sale pentru izbăvirea celor care îl iubesc cu credincioșie.

Gen.3:22: „*Doamne Dumnezeu a spus: Iată, omul a devenit ca unul dintre noi, pentru cunoașterea binelui și a răului. Să-l împiedicăm acum să-și întindă mâna și să ia din pomul vieții, să mănânce și să trăiască pentru totdeauna.*”

În Mihail, Dumnezeu se adresează îngerilor săi buni care sunt martori la drama care tocmai a avut loc pe pământ. El le-a spus: „*Iată, omul a ajuns ca unul dintre noi, pentru cunoașterea binelui și a răului*”. Cu o zi înainte de moartea sa, Iisus Hristos va folosi aceeași expresie cu privire la Iuda, trădătorul care avea să-l predea evreilor religioși apoi romanilor pentru a fi răstignit, aceasta în Ioan 6:70: „*Isus le-a răspuns : nu eu v-am ales pe voi, cei doisprezece? Și unul dintre voi este un demon!*”. „*Noi*” din acest verset devine „*tu*” din cauza contextului diferit, dar abordarea lui Dumnezeu este aceeași. Expresia „*unul dintre noi*” se referă la Satana care are încă acces liber și mișcare în împărăția cerească a lui Dumnezeu printre toți îngerii creați la începutul creației pământești.

Necesitatea de a împiedica omul să mănânce din „*pomul vieții*” a fost o cerință a adevărului despre care Isus a venit să dea mărturie în cuvintele sale adresate prefectului roman Ponțiu Pilat. „*Pomul vieții*” era chipul lui Hristos Răscumpărătorul și a-l mânca însemna a se hrăni cu învățătura lui și cu toată personalitatea sa spirituală, a-l lua drept înlocuitor și salvator personal. Aceasta a

fost singura condiție care ar fi putut justifica consumul acestui „*pom al vieții*”. Puterea vieții nu era în copac, ci în cel simbolizat de arbore: Hristos. Mai mult, acest copac a condiționat viața veșnică și după păcatul originar această viață veșnică a fost pierdută perpetuu până la întoarcerea finală a lui Dumnezeu în Hristos și Mihail. „*Pomul vieții*” și ceilalți copaci ar putea, prin urmare, să dispară, la fel ca și grădina lui Dumnezeu.

Geneza 3:23: „*Și Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să poată cultiva țara din care fusese luat.*”

Tot ceea ce îi rămâne Creatorului este să alunge din minunata grădină cuplul uman care, format din primul Adam (cuvânt care desemnează specia umană: roșul = sangvinul), s-au arătat nevrednici prin neascultarea lor. Iar în afara grădinii, va începe pentru el viața dureroasă, într-un corp slăbit fizic și psihic. Întoarcerea într-un pământ care a devenit dur și rebel va aminti ființelor umane de originea lor „*praf*”.

Geneza 3:24: „*Astfel l-a izgonit pe Adam; și a așezat la răsărit de grădina Eden heruvimii care flutură o sabie aprinsă, ca să păzească calea pomului vieții.*”

Nu mai este Adam cel care păzește grădina, ci îngerii sunt cei care îl împiedică să intre în ea. Grădina va dispărea în cele din urmă puțin înainte de potopul care a avut loc în 1656 de la păcatul Evei și al lui Adam.

În acest verset avem o clarificare utilă pentru a localiza locația Grădinii Edenului. Îngerii păzitori sunt plasați „*la răsărit de grădină*”, care este ea însăși la vest de locul unde Adam și Eva se retrag. Presupusa zonă prezentată la începutul acestui capitol se conformează acestei precizări: Adam și Eva se retrag pe pământul de la sud de Muntele Ararat și grădina interzisă este situată în zona „apelor abundente” a Turciei lângă lacul Van, fie la vest de poziția lor.

Geneza 4

Despărtirea prin moarte

Acest capitol 4 ne va permite să înțelegem mai bine de ce a fost necesar ca Dumnezeu să ofere lui Satana și demonilor săi răzvrățiți un laborator demonstrativ care să dezvăluie amploarea răutății lor.

În rai, răutatea avea limite pentru că ființele cerești nu aveau puterea de a se ucide între ele; căci toți erau momentan nemuritori. Prin urmare, această situație nu i-a permis lui Dumnezeu să descopere nivelul înalt de răutate și cruzime de care erau capabili dușmanii săi. Prin urmare, pământul a fost creat cu scopul de a autoriza moartea în formele sale cele mai crude pe care le poate imagina mintea unei ființe ca Satana.

Acest capitol 4, plasat sub semnificația simbolică a acestui număr 4 care este universalitatea, va evoca așadar circumstanțele primelor morți ale umanității terestre; moartea fiind caracterul ei universal particular și unic între toate creațiile

făcute de Dumnezeu. După păcatul lui Adam și al Evei, viața pământească a fost „*un spectacol pentru lume și pentru îngeri*”, așa cum se spune în 1 Corinteni 4:9, martor inspirat și credincios Pavel, fostul Saul din Tars, primul persecutor mandatat al biserica lui Hristos.

Gen.4:1: „*Adam a cunoscut-o pe Eva, soția sa; ea a rămas însărcinată și l-a născut pe Cain și a zis: „Am făcut un om cu ajutorul lui YaHWéH”* .

În acest verset, Dumnezeu ne dezvăluie semnificația pe care el dă verbului „*a cunoaște*” și acest punct este vital în principiul îndreptării prin credință, așa cum este scris în Ioan 17:3: „*Acum viața veșnică este că ei te cunosc . , singurul Dumnezeu adevărat și cel pe care l-ai trimis tu, Iisus Hristos* . A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a te angaja într-o relație de iubire cu El, spirituală în acest caz, dar trupească în cazul lui Adam și Eva. Din nou după acest model al primului cuplu, din această iubire carnală s-a născut un „copil”; Ei bine, un „copil” trebuie să renaște și în relația noastră spirituală de iubire experimentată cu Dumnezeu. Această nouă naștere datorată adevăratei „*cunoaștere*” a lui Dumnezeu este revelată în Apocalipsa 12:2-5: „*Ea era însărcinată și striga în travaliu și în durerile de naștere. ... Ea a născut un fiu, care va stăpâni toate neamurile cu un toiag de fier. Și copilul ei a fost răpit până la Dumnezeu și la tronul Lui* .” Copilul născut din Dumnezeu trebuie să reproducă caracterul Tatălui său, dar nu a fost cazul primului fiu născut din oameni.

Numele Cain înseamnă achiziție. Acest nume prezice un destin trupesc și pământesc pentru el, opusul omului spiritual care va fi fratele său mai mic Abel.

Să remarcăm că la acest început al istoriei umanității, mama care naște îl asociază pe Dumnezeu cu această naștere pentru că este conștientă că crearea acestei noi vieți este consecința unui miracol săvârșit de marele Dumnezeu creator YaHWéH. În ultimele noastre zile, acest lucru nu mai este sau mai rar.

Gen.4:2: „*Ea a născut din nou pe fratele său Abel. Abel era un păstor, iar Cain un plugar* .”

Abel înseamnă respirație. Mai mult decât Cain, copilul Abel este prezentat ca o copie a lui Adam, primul care a primit suflarea plămânilor de la Dumnezeu. De fapt, prin moartea sa, ucis de fratele său, el reprezintă chipul lui Isus Hristos, adevăratul Fiul al lui Dumnezeu, mântuitorul celor aleși pe care îi va răscumpăra cu sângele său.

Profesiunile celor doi frați le confirmă naturile opuse. Asemenea lui Hristos, „*Abel a fost un păstor*” și ca necredinciosul materialist pământesc, „*Cain a fost un plugar*”. Acești primi copii ai istoriei omenirii anunță destinul proorocit de Dumnezeu. Și vin să ofere detalii despre proiectul lui de salvare.

Geneza 4:3: „*După ceva timp, Cain a făcut o jertfă Domnului din roadele pământului;* »

Cain știe că Dumnezeu există și pentru a-i arăta că vrea să-l onoreze, îi face „*o jertfă din roadele pământului*”, adică lucruri pe care activitatea lui le-a produs. În acest rol, el ia imaginea multitudinii de religioși evrei, creștini sau musulmani care își evidentiază faptele bune fără a-și face griji să încerce să cunoască și să înțeleagă ce iubește și așteaptă Dumnezeu de la ei. Cadourile au sens doar dacă sunt apreciate de persoana care le primește.

Geneza 4:4: „Și Abel, la rândul său, a făcut-o una dintre întâi-născuții din turma lui și din grăsimea lor. YaHWéH a privit bine pe Abel și pe ofranda lui; »

Abel îl imită pe fratele său și, datorită profesiei sale de păstor, face o jertfă lui Dumnezeu „din întâiul născut din turma lui și din grăsimea lor”. Acest lucru este plăcut lui Dumnezeu pentru că El vede în jertfa acestor „**întâi născuți**” imaginea anticipată și profețită a propriei lui jertfe în Isus Hristos. În Apocalipsa 1:5 citim: „... și de la Isus Hristos, martor credincios, **întâiul născut dintre morți și prințul împăraților pământului! Aceluia care ne iubește, care ne-a izbăvit de păcatele noastre prin sângele Lui ...**”. Dumnezeu își vede proiectul salvator în oferta lui Abel și îl poate găsi doar plăcut.

Geneza 4:5: „Dar el nu a privit bine Cain și jertfa lui. Cain a fost foarte supărat și i-a căzut fața. »

În comparație cu oferta lui Abel, este logic ca Dumnezeu să acorde puțin interes ofertei lui Cain, care la fel de logic nu poate fi decât dezamăgit și întristat. „Fața lui este coborâtă”, dar să remarcăm că enervarea îl face să „**devină foarte iritat**” și acest lucru nu este normal pentru că această reacție este rodul mândriei dezamăgite. Iritația și mândria vor produce în curând un fruct mai serios: uciderea fratelui său Abel, subiectul geloziei sale.

Geneza 4:6: „Și Domnul a zis lui Cain: De ce ești supărat și de ce ți-ai doborât fața? »

Numai Dumnezeu știe motivul preferinței lui pentru oferta lui Abel. Cain poate găsi doar nedreaptă reacția lui Dumnezeu, dar în loc să se enerveze, ar trebui să-l roage pe Dumnezeu să-i permită să înțeleagă motivul acestei alegeri aparent nedreapte. Dumnezeu cunoaște deplina natura lui Cain, care în mod inconștient joacă pentru el rolul de slujitor rău al lui Matei 24:48-49: „Dar dacă este un slujitor rău, care zice în sinea lui: „Stăpânul meu întârzie să vină, **dacă începe să-și bată însoțitorii**, dacă mănâncă și bea cu bețivi,...”. Dumnezeu îi pune o întrebare la care știe perfect răspunsul, dar din nou, făcând acest lucru, îi dă lui Cain ocazia de a împărtăși cu el cauza suferinței sale. Aceste întrebări vor rămâne fără răspuns de către Cain, așa că Dumnezeu îl avertizează împotriva răului care îl va stăpâni.

Geneza 4:7: „Cu siguranță, dacă faci bine, îți vei ridica fața; și dacă faci rău, păcatul se culcă la ușă și **dorințele lui sunt pentru tine ; dar tu stăpânești asupra lui**. »

După ce Eva și Adam au mâncat și și-au luat statutul de diavol prin „a cunoscut binele și răul”, el re apare pentru a-l împinge pe Cain să-l omoare pe fratele său Abel. Cele două alegeri, „bine și rău”, sunt în fața lui; „binele” îl va determina să se resemneze și să accepte alegerea lui Dumnezeu, chiar dacă nu o înțelege. Dar alegerea „răului” îl va face să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, făcându-l să încalce a șasea sa poruncă: „Să nu ucizi”; și nu, „să nu ucizi” așa cum au prezentat-o traducătorii. Porunca lui Dumnezeu condamnă crima, nu uciderea criminalilor vinovați pe care el a legalizat-o prin ordonanță și, în acest caz, venirea lui Isus Hristos nu a schimbat nimic în această judecată dreaptă a lui Dumnezeu.

Observați forma în care Dumnezeu evocă „păcatul” de parcă ar vorbi despre o femeie, conform căreia îi spusese Evei în Geneza 3:16: „**dorintele tale**

vor fi către soțul tău, dar el va stăpâni asupra ta. ". Pentru Dumnezeu ispita „*păcatului*” este asemănătoare cu cea a unei femei care vrea să-și seducă soțul și acesta nu trebuie să se lase „*dominat*” de ea sau de el. În acest fel, Dumnezeu i-a dat omului ordinul să nu se lase sedus de „*păcatul*” reprezentat de femeie.

Gen.4:8: „*Cu toate acestea, Cain a vorbit fratelui său Abel; dar pe când erau pe câmp, Cain a căzut peste fratele său Abel și l-a omorât.* »

În ciuda acestui avertisment divin, natura lui Cain își va produce roadele. După un schimb de cuvinte cu Abel, Cain, un ucigaș în spiritul său de la început ca tatăl său spiritual, diavolul, „*s-a aruncat asupra fratelui său Abel și l-a omorât*”. Această experiență profetește destinul umanității în care fratele îl va ucide pe fratele, adesea din gelozie seculară sau religioasă până la sfârșitul lumii.

Gen.4:9: „*Domnul a zis lui Cain: Unde este fratele tău Abel? El a răspuns: Nu știu; sunt paznicul fratelui meu?* »

După cum îi spusese lui Adam, care se ascundea de el: „*Unde ești?* „, i-a spus Dumnezeu lui Cain „*Unde este fratele tău Abel?* », pentru a-i oferi mereu ocazia să-și mărturisească vina. Dar, proteste, pentru că nu poate ignora că Dumnezeu știe că l-a omorât, el răspunde cu nerăbdare „*nu știu*”, și cu o aroganță incredibilă, la rândul său îi pune lui Dumnezeu o întrebare: „*sunt eu pazitorul fratelui meu?* »

Geneza 4:10: „*Și Dumnezeu a zis: Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă de pe pământ către mine*”

Dumnezeu îi dă răspunsul său, ceea ce înseamnă: nu ești pazitorul lui pentru că ești ucigașul lui. Dumnezeu știe bine ce a făcut și i-l prezintă într-o poză: „*Glasul sângelui fratelui tău strigă de pe pământ către mine*”. Această formulă picturală care dă sânge vărsat un glas care strigă către Dumnezeu va fi folosită în Apo.6 pentru a evoca în „*pecetea a 5-a*”, strigătul martirilor uciși de persecuțiile papale romane asupra religiei catolice: Apo. 6:9-10: „*Când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră uciși din pricina cuvântului lui Dumnezeu și din cauza mărturiei pe care le-au dat-o. Ei au strigat cu glas tare, zicând: Până când, Sfinte și adevărate Stăpâne, întârzii să judeci și să ne răzbuni sângele asupra celor ce locuiesc pe pământ?*”. Astfel, sângele vărsat pe nedrept cere să se răzbune pe vinovați. Această răzbunare legitimă va veni, dar este ceva pe care Dumnezeu îl rezervă exclusiv pentru Sine. El declară în Deu.32:35: „*Răzbunarea și răzbunarea sunt ale mele, când piciorul lor se poticnește! Căci ziua morții lor este aproape și ceea ce îi așteaptă nu va întârzia.*” În Isaia 61:2, împreună cu „*anul harului*”, „*ziua răzbunării*” este în programul lui Mesia Iisus Hristos: „*... el m-a trimis... să proclam un an de har al YaHWéH, și o zi de răzbunare de la Dumnezeul nostru; a mângâia pe toți cei necăjiți; ...*”. Nimeni nu ar fi putut înțelege că „*publicarea*” acestui „*an de har*” a trebuit să fie separată de „*ziua răzbunării*” până la 2000 de ani.

Astfel, morții nu pot striga decât în memoria lui Dumnezeu a cărui amintire este nelimitată.

Crima comisă de Cain merită doar pedeapsa.

Geneza 4:11: „*Acum vei fi blestemat de pământul care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău.* »

Cain va fi blestemat de pe pământ și nu va fi ucis. Pentru a justifica această clemență divină, trebuie să admitem că această primă crimă nu a avut precedent. Cain nu știa ce însemna să ucidă și furia care a orbit orice raționament l-a condus la brutalitate fatală. Acum că fratele său este mort, omenirea nu va mai putea spune că nu știa ce este moartea. Legea stabilită de Dumnezeu în Exodul 21:12 va intra atunci în vigoare: „ *Cel ce lovește un om de moarte va fi pedepsit cu moartea* ”.

Acest verset prezintă și această expresie: „ *pământul care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău* ”. Dumnezeu personifică pământul dându-i o gură care absoarbe sângele vărsat pe el. Atunci această gură îi vorbește și îi amintește de actul muritor care a pângărit-o. Această imagine va fi luată în Deu.26:10: „ ***Pământul și-a deschis gura și i-a înghițit împreună cu Core, când cei care se adunaseră au murit și focul a mistuit cei două sute cincizeci de oameni; ei au slujit poporului de avertizare.*** ” Atunci va fi în Apocalipsa 12:16: „ *Și pământul a ajutat femeia și pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gura lui* ”. „ *Râul* ” simbolizează ligile monarhice catolice franceze ale căror corpuri militare special create de „dragoni” i-au persecutat pe protestanții credincioși și i-au gonit în munții țării. Acest vers are un dublu sens: rezistența armată protestantă, apoi sângeroasa Revoluție Franceză. În ambele cazuri, expresia „ *pământul și-a deschis gura* ” îl descrie ca primind sângele mulțimii de oameni.

Gen.4:12: „ *Când vei cultiva pământul, acesta nu-ți va mai oferi bogăția lui. Vei fi rătăcitor și rătăcitor pe pământ.* »

Pedeapsa lui Cain se limitează la pământul pe care a fost primul care l-a spurcat, vărsând sânge uman pe el; cea a omului care a fost creat la început după chipul lui Dumnezeu. Din moment ce păcatul, el își păstrează caracteristicile de la Dumnezeu, dar nu mai posedă puritatea sa perfectă. Activitatea omului consta în principal în producerea de alimente prin lucrul pământului. Prin urmare, Cain va trebui să găsească alte modalități de a fi hrănit.

Geneza 4:13: „ *Cain a spus lui YaHWéH: Pedeapsa mea este prea mare pentru a fi suportată* ”.

Ceea ce înseamnă: în aceste condiții, este mai bine să mă sinucid.

Geneza 4:14: „ *Iată, tu mă arunci de pe acest pământ astăzi; Voi fi ascuns de fața ta, voi fi rătăcitor și rătăcitor pe pământ și oricine mă va găsi mă va ucide* ”.

Iată-l acum foarte vorbăreț și își rezumă situația ca pe o condamnare la moarte.

Geneza 4:15: „ *Domnul i-a spus: Dacă l-ar ucide cineva pe Cain, Cain ar fi răzbunat de șapte ori. Și Domnul i-a pus un semn pe Cain, ca oricine l-a găsit să nu-l omoare.* ”

Hotărât să cruțe viața lui Cain din motivele deja văzute, Dumnezeu i-a spus că moartea lui va fi plătită, „ *răzbunată* ”, „ *de șapte ori* ”. Apoi menționează „ *un semn* ” care îl va proteja. În această măsură, Dumnezeu profetește valoarea simbolică a numărului „șapte” care va desemna Sabatul și sfințirea odihnei care, prorocită la sfârșitul săptămânilor, își va găsi deplina împlinire în mileniul al șaptelea al proiectului său mântuitor. Sabatul va fi semnul apartenenței la

Dumnezeul creator din Ezechiel 20:14-20. Și în Ezechiel.9 „ *un semn* ” este pus asupra celor care aparțin lui Dumnezeu, pentru ca ei să nu fie uciși în ceasul pedepsei divine. În cele din urmă, pentru a confirma acest principiu al **separării protejate** , în Apoc.7, „ *un semn* ”, „ *pecetea Dumnezeului celui viu* ”, vine să „ *pecetluiască fruntea* ” slujitorilor lui Dumnezeu, iar acest „ *pecete și semn* ” este Sabatul său din ziua a șaptea.

Geneza 4:16: „ *Atunci Cain s-a îndepărtat de fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden .* ”

Era deja la est de Eden că Adam și Eva se retrăseseră după ce fuseseră expulzați din grădina lui Dumnezeu. Acest pământ primește aici numele Nod care înseamnă: suferință. Viața lui Cain va fi astfel marcată de suferință psihică și fizică pentru că a fi respins departe de fața lui Dumnezeu lasă urme chiar și în inima aspră a lui Cain care spusese în versetul 13, temându-se de el: „Voi fi ascuns departe de prezența ta” . *fata* ”.

Geneza 4:17: „ *Cain și-a cunoscut soția; ea a rămas însărcinată și l-a născut pe Enoh. Apoi a zidit o cetate și i-a pus numele fiului său Enoh .* ”

Cain va deveni patriarhul populației unui oraș căruia îi dă numele primului său fiu: Enoh care înseamnă: a iniția, a instrui, a exercita și a începe să folosească un lucru. Acest nume rezumă tot ceea ce reprezintă aceste verbe și este potrivit pentru că Cain și urmașii săi inaugurează un tip de societate fără Dumnezeu care va continua până la sfârșitul lumii.

Geneza 4:18: „ *Enoh a născut pe Irad, Irad a născut pe Mehujael, Mehujael a născut pe Metuschael și Metuschael a născut pe Lameh .* »

Această scurtă genealogie se oprește în mod intenționat asupra personajului numit Lameh, al cărui sens exact rămâne necunoscut, dar cuvântul din această rădăcină se referă la instrucțiuni precum numele Enoh și, de asemenea, o noțiune de putere.

Geneza 4:19: „ *Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era Ada și numele celeilalte Zila .* »

Găsim în acest Lameh un prim semn al rupturii cu Dumnezeu conform căruia „ *omul își va lăsa tatăl și mama sa să se lipească de soția sa și cei doi vor deveni un singur trup* ” (vezi Geneza 2:24). Dar în Lameh bărbatul se atașează de două femei și cele trei vor deveni un singur trup. Evident, separarea de Dumnezeu este totală.

Geneza 4:20: „ *Ada l-a născut pe Iabal; el a fost tatăl celor ce locuiesc în corturi și lângă turme* ”.

Jabal este patriarhul păstorilor nomazi, așa cum sunt și astăzi anumite popoare arabe.

Geneza 4:21: „ *Numele fratelui său era Iubal; el a fost tatăl tuturor celor care cântă la harpă și la flaută .* »

Jubal a fost patriarhul tuturor muzicienilor care dețin un loc important în civilizațiile fără Dumnezeu, chiar și astăzi unde cultura, cunoașterea și artistul sunt bazele societăților noastre moderne.

Geneza 4:22: „ *Zilla, la rândul ei, a născut pe Tubal Cain, care a forjat toate instrumentele din aramă și fier. Sora lui Tubal Cain a fost Naama .* »

Acest verset contrazice învățăturile oficiale ale istoricilor care presupun o epocă a bronzului înainte de epoca fierului. În adevăr, după Dumnezeu, primii oameni au știut să forjeze fier și poate de la Adam însuși pentru că textul nu spune despre Tubal Cain că a fost tatăl celor care forjează fier. Dar aceste detalii revelate ne sunt date astfel încât să înțelegem că civilizația există încă de la primii oameni. Culturile lor lipsite de Dumnezeu nu au fost mai puțin rafinate decât a noastră astăzi.

Geneza 4:23: „*Lameh le-a spus soțiilor sale: Ada și Tilla, ascultați glasul meu! Femeile din Lameh, ascultați cuvântul meu! Am ucis un bărbat pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea.* »

Lameh se laudă față de cele două soții ale sale că au ucis un bărbat, ceea ce îl rănește la judecata lui Dumnezeu. Dar cu aroganță și batjocură, el adaugă că a ucis și un tânăr, ceea ce îi înrăutățește cazul în judecata lui Dumnezeu și care îl face un autentic „ucigaș” și recidivant.

Geneza 4:24: „*Cain va fi răzbunat de șapte ori și Lameh de șaptezeci și șapte de ori.* »

Apoi își bate joc de clemența pe care Dumnezeu a arătat-o față de Cain. Întrucât după uciderea unui om, moartea lui Cain urma să fie răzbunată „de șapte ori”, după ce a ucis un bărbat și un tânăr, Lameh va fi răzbunat de Dumnezeu „de șaptezeci și șapte de ori”. Nu ne putem imagina astfel de remarci abominabile. Și Dumnezeu a vrut să dezvăluie omenirii că primii săi reprezentanți din a doua generație, cea a lui Cain până la a șaptea, cea a lui Lameh, atinseseră cel mai înalt nivel de impietate. Și aceasta este demonstrația lui a consecințelor despărțirii de el.

Gen.4:25: „*Adam și-a cunoscut încă soția; și ea a născut un fiu și i-a pus numele Set, pentru că, a spus ea, Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.* ”

Numele Set pronunțat „cheth” în ebraică desemnează temelia corpului uman. Unii îl traduc ca „echivalent sau restituire”, dar nu am reușit să găsesc o justificare pentru această propoziție în ebraică. Prin urmare, rețin „fundamentul trupului”, deoarece Set va deveni rădăcina sau temelia de bază a descendenței credincioase pe care Gen.6 o va desemna prin expresia „*fii ai lui Dumnezeu*”, lăsând „femeilor” descendenți răzvrățiți din descendența lui. Cain care îi înșală, în opoziție, apelația de „*fice ale oamenilor*”.

În Set, Dumnezeu seamănă și ridică o nouă „*sămânță*” în care al șaptelea descendent, un alt Enoh, este dat ca exemplu în Geneza 5:21 până la 24. El a avut privilegiul de a intra în rai viu, fără a trece prin moarte, după 365 de ani de viață pământească trăiți în fidelitate față de Dumnezeul creator. Acest Enoh și-a purtat bine numele pentru că „educația” sa a fost spre slava lui Dumnezeu, spre deosebire de omonim, fiul lui Lameh, fiul liniei lui Cain. Și ambii, Lameh răzvrătitul și Enoh cel neprihănit au fost „al șaptelea” descendenți ai descendenței lor.

Geneza 4:26: „*Set a avut și un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci oamenii au început să cheme numele lui YaHWéH.* »

Enosch înseamnă: omul, muritorul, cel rău. Acest nume este legat de momentul în care oamenii au început să cheme numele lui YaHWéH. Ceea ce

vrea Dumnezeu să ne spună legând aceste două lucruri este că omul din descendența credincioasă a devenit conștient de răutatea naturii sale care, în plus, este muritoare. Și această conștientizare l-a determinat să-și caute Creatorul pentru a-l onora și a-i oferi cu credință o închinare care să-i fie plăcută.

Geneza 5

Despărtirea prin sfintire

În acest capitol 5, Dumnezeu a reunit descendența care i-a rămas credincioasă. Vă prezint studiul detaliat doar al primelor versete care ne permit să înțelegem motivul acestei enumerații care acoperă timpul dintre Adam și celebrul Noe.

Gen.5:1: „*Aceasta este cartea seminței lui Adam. Când Dumnezeu l-a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu.*”

Acest verset stabilește standardul pentru lista de nume ale bărbaților citați. Totul se bazează pe această reamintire: „*Când Dumnezeu l-a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu*”. Prin urmare, trebuie să înțelegem că pentru a intra în această listă omul trebuie să-și fi păstrat „*asemănarea lui Dumnezeu*”. Putem înțelege astfel de ce nume la fel de importante precum cel al lui Cain nu intră în această listă. Pentru că nu este vorba de o asemănare fizică, ci de o asemănare de caracter, iar capitolul 4 tocmai ne-a arătat pe aceea a lui Cain și a descendenților săi.

Geneza 5:2: „*El a creat bărbatul și femeia și i-a binecuvântat și i-a numit bărbat când au fost creați.*”

Și aici, amintirea binecuvântării de către Dumnezeu a bărbatului și femeii înseamnă că numele care vor fi citate au fost binecuvântate de Dumnezeu. Insistența creării lor de către Dumnezeu evidențiază importanța pe care el o acordă recunoașterii ca Dumnezeu creator care deosebește, sfințește slujitorii săi, prin semnul Sabatului, odihna respectată în ziua a șaptea din toate săptămânile lor. Menținerea binecuvântării lui Dumnezeu cu sfințirea Sabatului și asemănarea caracterului Său sunt condițiile cerute de Dumnezeu pentru ca o ființă umană să rămână demnă de a fi numită „*om*”. În afară de aceste fructe, ființa umană devine după părerea sa un „animal” mai dezvoltat și educat decât alte specii.

Geneza 5:3: „*Adam, în vârstă de o sută treizeci de ani, a născut un fiu după asemănarea lui, după chipul lui, și i-a pus numele Set.*”

Vizibil între Adam și Set lipsesc două nume: cele ale lui Cain (care nu este din descendența credincioasă) și Abel (care a murit fără urmași). Standardul selecției binecuvântate este astfel demonstrat. Același lucru se va aplica tuturor celorlalte nume menționate.

Geneza 5:4: „*Zilele lui Adam după nașterea lui Set au fost opt sute de ani; și a născut fii și fiice.*”

Ceea ce trebuie să înțelegem este că Adam „ a născut fii și fiice ”, înainte de nașterea lui „ Set ” și după aceasta, dar aceștia nu au manifestat credința tatălui sau a lui „Set”. Ei s-au alăturat „bărbaților animale” care au fost incredincioși și lipsiți de respect față de Dumnezeu cel viu. Astfel, dintre toți cei născuți din el, după moartea lui Abel, „ Set ” a fost primul care s-a remarcat prin credința sa și fidelitatea față de Dumnezeu YaHWéH care l-a creat și format pe tatăl său pământesc. Alții după el, rămânând anonimi, poate i-au urmat exemplul, dar rămân anonimi pentru că lista aleasă de Dumnezeu este construită pe succesiunea primilor bărbați credincioși ai fiecăruia dintre urmașii prezentați. Această explicație face de înțeles vârsta deja mare, „130 de ani” pentru Adam, când s-a născut fiul său „Seth”. Și acest principiu se aplică fiecăruia dintre aleșii menționați în lunga listă care se oprește asupra lui Noe, deoarece cei trei fii ai săi: Sem, Ham și Iafet nu vor fi aleși, nefiind în asemănarea lui spirituală.

Geneza 5:5: „ *Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost nouă sute treizeci de ani; apoi a murit .* ”

Mă duc direct la al șaptelea ales al cărui nume este Enoh; un Enoh al cărui caracter este opusul absolut al lui Enoh, fiul lui Cain.

Geneza 5:21: „ *Enoh, în vârstă de șaiszeci și cinci de ani, a născut pe Matusala* ”.

Geneza 5:22: „ *Enoh, după nașterea lui Matusala, a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice .* ”

Geneza 5:23: „ *Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șaiszeci și cinci de ani* ”.

Geneza 5:24: „ *Enoh a umblat cu Dumnezeu; atunci nu mai era, pentru că Dumnezeu l-a luat* ”.

Cu această expresie specifică din cazul Enoh, Dumnezeu ne-o dezvăluie: și antediluvienii au avut „Ilie” lor dus la cer fără să treacă prin moarte. Într-adevăr, formula acestui verset diferă de toate celelalte care se termină ca și pentru viața lui Adam, cu cuvintele „ *apoi a murit* ”.

Urmează Metushelah, omul care a trăit cel mai mult pe Pământ, 969 de ani; apoi un alt Lameh din această linie binecuvântat de Dumnezeu.

Geneza 5:28: „ *Lameh, în vârstă de o sută optzeci și doi de ani, a născut un fiu.* ”

Geneza 5:29: „ *I-a pus numele Noe, zicând: Acesta ne va mângâia pentru oboseala noastră și pentru munca grea a mâinilor noastre, venind din țara aceasta pe care DOMNUL a blestemat-o .* ”

Pentru a înțelege sensul acestui verset, trebuie să știi că numele Noe înseamnă: odihnă. Lameh cu siguranță nu și-a imaginat în ce măsură vor fi adevărate cuvintele sale, pentru că a văzut „ *pământul blestemat* ” doar din unghiul „ *oboselii noastre și muncii dureroase a mâinilor noastre* ”, a spus el. Dar pe vremea lui Noe, Dumnezeu o va distruge din cauza răutății oamenilor pe care îi poartă, așa cum ne va permite să înțelegem Geneza 6. Cu toate acestea, Lameh, tatăl lui Noe, a fost un ales căruia, la fel ca puținii aleși din vremea lui, trebuie să-i fi părut rău să vadă răutatea oamenilor din jurul lor crescând.

Geneza 5:30: „Lameh a trăit, după nașterea lui Noe, cinci sute nouăzeci și cinci de ani; și a născut fii și fiice”

Geneza 5:31: „Toate zilele lui Lameh au fost șapte sute șaptezeci și șapte de ani; apoi a murit »

Geneza 5:32: „Noe, în vârstă de cinci sute de ani, i-a născut pe Sem, Ham și Iafet”

Geneza 6

Separarea eșuează

Geneza 6:1: „Când oamenii au început să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fiice,”

Conform lecțiilor învățate anterior, această mulțime umană este norma animală care disprețuiește pe Dumnezeu care are astfel motive întemeiate să-i respingă și pe ei. Seducția lui Adam de către soția sa Eva este reprodusă în întreaga umanitate și este normală după trup: fetele seduc bărbații și obțin de la ei ceea ce își doresc.

Geneza 6:2: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor sunt frumoase și s-au luat de soții dintre toți cei pe care i-au ales”

Aici lucrurile devin complicate. **Separarea** dintre necredincioșii sfințiți și cei nereligioși dispăre în cele din urmă. Cei sfințiți aici numiți în mod logic „fiii lui Dumnezeu” cad sub seducția „fiicele oamenilor” sau, a grupului uman „animal”. Alianțele prin căsătorie devin astfel cauza prăbușirii despărțirii **dorite** și căutate de Dumnezeu. Această experiență de neuitat l-a determinat mai târziu să interzică fiilor lui Israel să ia femei străine drept soții. Potopul care va rezulta arată cât de mult trebuie respectată această interdicție. La fiecare regulă, există excepții, pentru că unele femei l-au luat pe adevăratul Dumnezeu cu soțul evreu ca Rut. Pericolul nu este că femeia este străină, ci că ea conduce un „fiu al lui Dumnezeu” la apostazia păgână făcându-l să adopte religia tradițională păgână a originilor sale. Mai mult, contrariul este interzis și pentru că o femeie „fiica lui Dumnezeu” se pune în pericol de moarte prin căsătoria cu „animale” „fiul omului” și de religie falsă, ceea ce este și mai periculos pentru ea. Căci fiecare „femeie” sau „fată” este „femeie” numai în timpul vieții ei pe pământ, iar aleșii dintre ei vor primi ca bărbații un corp ceresc asexuat asemănător îngerilor lui Dumnezeu. Eternitatea este unisex și imaginea caracterului lui Isus Hristos, modelul divin perfect.

Problema căsătoriei este încă prezentă. Căci cine se căsătorește cu cineva care nu este de religia lui, mărturisește împotriva propriei sale credințe, fie că este corectă sau greșită. Mai mult, această acțiune demonstrează indiferență față de religie și deci față de Dumnezeu însuși. Aleșii trebuie să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice pentru a fi vrednici de alegere. Oricum, alianța cu străinul îi este neplăcută, alesul care o contractă devine nedemn de ales și credința lui devine prezumtivă, iluzie care se va sfârși într-o teribilă deziluzie. Rămâne să tragem o deducere finală. Dacă căsătoria mai pune această problemă, este pentru că societatea umană modernă se află în aceeași stare de imoralitate ca și cea din

vremea lui Noe. Prin urmare, acest mesaj este pentru ultima noastră perioadă în care minciunile domină mințile umane care devin total închise față de „adevărul” divin.

Datorită importanței sale pentru „timpul de sfârșit”, Dumnezeu m-a condus să dezvolt în sfârșit acest mesaj revelat în această relatare a Genezei. Pentru că experiența aleșilor antediluvieni este rezumată printr-un „început” fericit și un „sfârșit” tragic în apostazie și urâciune. Totuși, această experiență o rezumă și pe cea a ultimei sale biserici în forma sa instituțională „Adventist de ziua a șaptea”, binecuvântată oficial și istoric în 1863, dar spiritual în 1873, în „Philadelphia”, în Apoc.3:7, pentru „începutul” ei . , și „vărsat” de Isus Hristos în Apocalipsa 3:14, în „Laodicea” în 1994, la „sfârșitul” lui, din cauza călceciei sale formaliste și din cauza alianței sale cu tabăra inamicului ecumenic în 1995. Aprobarea lui Dumnezeu pentru această instituție religioasă creștină este astfel fixată de „un început și un sfârșit”. Dar, așa cum legământul evreiesc a fost continuat de cei doisprezece apostoli aleși de Isus, tot așa lucrarea adventistă este continuată de mine și de toți cei care primesc această mărturie profetică și reproduc lucrările de credință pe care Dumnezeu le-a binecuvântat inițial în pionierii adventismului din 1843 și 1844. Precizez că Dumnezeu a binecuvântat motivațiile credinței lor și nu standardul interpretărilor lor profetice care mai târziu urma să fie pus în discuție. Practica Sabatului devenind posibil formalistă și tradițională, sîta judecății lui Dumnezeu nu mai binecuvântează altceva decât iubirea de adevăr remarcată la aleșii săi, „de la început până la sfârșit” sau, până la adevărata întoarcere glorioasă a lui Hristos, stabilită pentru ultima dată în primăvara anului 2030.

Prezentându-se în Apocalipsa 1:8 ca „*alfa și omega*”, Isus Hristos ne dezvăluie o cheie pentru înțelegerea structurii și aspectului în care ne dezvăluie prin Biblie, „*judecata*” sa, ea se bazează întotdeauna pe o observare a situației „începutului” și asupra celei care apare la „sfârșit”, a unei vieți, a unei alianțe sau a unei biserici. Acest principiu apare în Dan.5, unde cuvintele scrise pe perete de Dumnezeu, „*numărate, numărate*”, urmate de „*cântărit și împărțit*”, reprezintă „începutul” vieții regelui Belșatar și timpul „sfârșitului”. În acest fel, Dumnezeu confirmă că judecata lui se bazează pe controlul permanent al subiectului judecat. El a fost sub observația lui de la „începutul” sau „*alfa*” până la „sfârșitul” său, „*omega*”.

În cartea Apocalipsa și în tema scrisorilor adresate celor „*șapte Biserici*”, același principiu fixează „începutul și sfârșitul” tuturor „*Bisericilor*” în cauză. În primul rând, găsim Biserica apostolică, al cărei „început” glorios este amintit în solia transmisă la „*Efes*” și în care „sfârșitul” ei o pune sub amenințarea ca Duhul lui Dumnezeu să fie retras din cauza lipsei lui de zel. Din fericire, mesajul transmis în „*Smirna*” înainte de anul 303 mărturisește că chemarea lui Hristos la pocăință va fi fost auzită pentru slava lui Dumnezeu. Apoi, Biserica Romano Papal-Catolică începe în „*Pergam*”, în 538, și se termină în „*Tiatira*”, pe vremea Reformei protestante dar mai ales oficial cea a morții Papei Pius 6 ținut în închisoarea din Valencia, în orașul meu. , în Franța, în 1799. Apoi vine cazul credinței protestante, a cărei aprobare de către Dumnezeu este și ea limitată în timp. „*Începutul*” ei este menționat în „*Tiatira*”, iar „sfârșitul” său este

dezvăluit în „*Sardes*” în 1843 datorită practicii sale de duminică moștenite de la religia romană. Isus nu ar putea fi mai clar, mesajul său, „*ești mort*”, nu duce la confuzie. Iar al treilea sub „*Filadelfia și Laodiceea*” cazul adventismului instituțional pe care l-am văzut anterior închide tema mesajelor adresate celor „*șapte biserici*” și timpul erelor pe care acestea le simbolizează.

Dezvăluindu-ne astăzi cum a judecat lucrurile deja realizate și de la „*început*” precum Geneza, Dumnezeu ne dă cheile pentru a înțelege cum judecă El faptele și bisericile din timpul nostru. „*Judecata*” care iese din studiul nostru poartă astfel „*Pecetea*” Spiritului divinității sale.

Geneza 6:3: „*Atunci Domnul a spus: Duhul Meu nu va rămâne în om pentru totdeauna, căci omul este trup și zilele lui vor fi o sută douăzeci de ani .*»

Cu mai puțin de 10 ani înainte de întoarcerea lui Hristos, acest mesaj capătă astăzi o actualitate uluitoare. Spiritul de viață dat de Dumnezeu „*nu va rămâne în om pentru totdeauna, căci omul este trup și zilele lui vor fi o sută douăzeci și nouă de ani*”. De fapt, nu acesta a fost sensul pe care Dumnezeu l-a dat cuvintelor Sale. Înțelege-mă și înțelege-L: Dumnezeu nu renunță la proiectul Său de șase mii de ani de a chema și alege aleșii. Problema lui constă în durata enormă de viață pe care a dat-o antediluvienilor de când Adam a murit la 930 de ani, după el, un alt Methuschela va trăi până la 969 de ani. Dacă este vorba de 930 de ani de credincioșie, asta este suportabil și chiar plăcut lui Dumnezeu, dar dacă este un Lameh arogant și abominabil, Dumnezeu estimează că a-l îndura în medie 120 de ani va fi mai mult decât suficient. Această interpretare este confirmată de istorie, deoarece de la sfârșitul potopului, durata vieții umane a fost redusă la o medie de 80 de ani în timpul nostru.

Geneza 6:4: „*Uriașii erau pe pământ în acele zile și, de asemenea, după ce fiii lui Dumnezeu au venit la fiicele oamenilor, și le-au născut copii: aceștia sunt eroii care erau celebri în antichitate .*”

A trebuit să adaug precizia „*și de asemenea*” din textul ebraic, pentru că sensul mesajului se transformă. Dumnezeu ne dezvăluie că prima sa creație antediluviană a fost de un standard gigantic, Adam însuși trebuie să fi măsurat aproximativ 4 sau 5 metri înălțime. Gestionarea suprafeței pământului este schimbată și redusă. Un singur pas din acești „*giganți*” a valorat cinci dintre noi și a trebuit să obțină de cinci ori mai multă hrană de pe pământ decât un om de astăzi. Terenul inițial a fost așadar rapid populat și locuit pe întreaga sa suprafață. Precizia „*și, de asemenea,*” ne învață că acest standard al „*giganților*” nu a fost modificat de alianțele celor sfințiți și respinși, „*fiii lui Dumnezeu*” și „*fiicele oamenilor*”. Prin urmare, Noah era el însuși un gigant de 4 până la 5 metri, precum și copiii lui și soțiile lor. Pe vremea lui Moise, aceste norme antediluviene se mai găseau în țara Canaanului și acești uriași, „*anakimii*”, au fost cei care i-au îngrozit pe spionii evrei trimiși în țară.

Geneza 6:5: „*Domnul a văzut că răutatea oamenilor era mare pe pământ și că toate gândurile inimii lor erau zilnic numai spre rău .*”

O astfel de observație face decizia lui de înțeles. Vă reamintesc că el a creat pământul și omul pentru a dezvălui această răutate ascunsă în gândurile creaturilor sale cerești și pământești. Demonstrația dorită a fost, așadar, obținută

deoarece „ *toate gândurile inimii lor erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău* ”.

Geneza 6:6: „ *Domnul S-a pocăit că a făcut pe om pe pământ și s-a întristat în inima lui* ”.

A ști dinainte ce se va întâmpla este una, dar a-l experimenta în împlinirea lui este alta. Și confruntat cu realitatea de a domina răul, gândul de pocăință, sau mai precis de regret, poate să apară momentan în mintea lui Dumnezeu, atât de mare este suferința lui în fața acestui dezastru moral.

Geneza 6:7: „ *Și Domnul a spus: „Voi nimici de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat, de la om la vite, la târâtoare și la păsările cerului; căci mă pocăiesc că le-am făcut* ”.

Chiar înainte de potop, Dumnezeu observă triumful lui Satana și a demonilor săi pe pământ și pe locuitorii săi. Pentru el, calvarul a fost groaznic dar a obținut demonstrația pe care și-a dorit să o obțină. Tot ce rămâne este să distrugă această primă formă de viață în care bărbații trăiesc prea mult și sunt prea puternici în dimensiuni uriașe. Animalele terestre apropiate de oameni, cum ar fi animalele, reptilele și păsările din aer, vor trebui să dispară pentru totdeauna împreună cu ele.

Gen.6:8: „ *Dar Noe a găsit har în ochii lui YaHWéH.* ”

Și conform lui Ezé.14 el a fost singurul care a găsit har în fața lui Dumnezeu, copiii lui și soțiile lor nefiind vrednici să fie mântuiți.

Geneza 6:9: „ *Aceștia sunt sămânța lui Noe. Noe a fost un om **drept și drept** la vremea lui; Noe a umblat cu Dumnezeu.* ”

La fel ca Iov, Noe este judecat „ *drept și drept* ” de Dumnezeu. Și, asemenea dreptului Enoh înaintea lui, Dumnezeu îi atribuie „ *umblarea* ” cu el.

Geneza 6:10: „ *Noe a născut trei fii: Sem, Ham și Iafet* ”.

În vârstă de 500 de ani conform Gen.5:22, „ *Noe a născut trei fii: Sem, Ham și Iafet* ”. Acești fii vor crește, vor deveni bărbați și își vor lua neveste. Prin urmare, Noe va fi ajutat și ajutat de fiii săi atunci când va trebui să construiască chivotul. Între momentul nașterii lor și potop, vor trece 100 de ani. Aceasta dovedește că „120 de ani” din versetul 3 nu se referă la timpul acordat lui pentru a-și finaliza construcția.

Geneza 6:11: „ *Pământul era corupt înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de violență.* ”

Corupția nu este neapărat violentă, dar când violența o marchează și o caracterizează, suferința lui Dumnezeu iubitor devine intensă și insuportabilă. Această violență, care a atins apogeul, este de tipul cu care se lăuda Lameh în Geneza 4:23: „ *Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea* ”.

Geneza 6:12: „ *Și Dumnezeu a privit pământul și iată că era corupt; căci orice făptură își stricase calea pe pământ.* ”

În mai puțin de 10 ani, Dumnezeu va privi din nou pământul și îl va găsi în aceeași stare ca la vremea potopului, „ *toată făptura își va fi stricat calea* ”. Dar trebuie să înțelegem ce înseamnă Dumnezeu când vorbește despre corupție. Pentru că dacă referința acestui cuvânt este umană, răspunsurile sunt la fel de numeroase ca și opiniile pe subiect. Cu Dumnezeul Creator, răspunsul este simplu și precis.

El numește corupție toate perversiunile aduse de bărbat și femeie în ordinea și regulile pe care le-a stabilit: în corupție, bărbatul nu își mai asumă rolul său de bărbat, nici femeia rolul ei de femeie. Cazul lui Lameh, bigam, descendent al lui Cain, este un exemplu, deoarece norma divină îi spune: „ *omul își va lăsa tatăl și mama să se agațe de soția sa* ”. Aspectul structurii corpului lor dezvăluie rolurile bărbaților și femeilor. Dar pentru a înțelege mai bine rolul a ceea ce este dat ca „ *ajutor* ” lui Adam, imaginea sa simbolică a Bisericii lui Hristos ne oferă răspunsul. Ce „ *ajutor* ” îi poate oferi Biserica lui Hristos? Rolul lui constă în a crește numărul celor aleși salvați și a accepta să sufere pentru el. La fel este și pentru femeia dată lui Adam. Lipsită de puterea musculară a lui Adam, rolul ei este să-și nască și să-și crească copiii până când aceștia și-au găsit la rândul lor o familie și astfel pământul va fi populat, conform ordinului poruncit de Dumnezeu în Geneza 1:28: „*Și Dumnezeu i-a binecuvântat . . . și Dumnezeu le-a zis: Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l ; și stăpânește peste peștii mării și peste păsările cerului și asupra oricărei viețuitoare care se mișcă pe pământ .*” În perversia sa, viața modernă a întors spatele acestei norme. Viața urbană concentrată și ocuparea forței de muncă industriale împreună au creat nevoia din ce în ce mai mare de bani. Acest lucru le-a determinat pe femei să-și abandoneze rolul de mame pentru a lucra în fabrici sau în magazine. Creșterea prost, copiii au devenit capricioși și pretențioși și produc un rod al violenței în 2021 și se potrivesc complet cu descrierea dată de Pavel lui Timotei în 2 Tim.3:1-9. Vă îndemn să vă faceți timp să citiți , cu toată atenția pe care o merită, în întregime, cele două epistole pe care le adresează lui Timotei, pentru a găsi în aceste scrisori standardele puse de Dumnezeu, de la început, știind că nu se schimbă și nu se va schimba până la întoarcerea lui la glorie în primăvara anului 2030.

Geneza 6:13: „ *Atunci Dumnezeu i-a spus lui Noe: Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât de mine; pentru că au umplut pământul cu violență; iată, îi voi nimici împreună cu pământul .*”

Cu răul stabilit ireversibil, distrugerea locuitorilor pământului rămâne singurul lucru pe care Dumnezeu îl poate face. Dumnezeu îi face cunoscut singurului său prieten pământesc proiectul său teribil pentru că decizia lui a fost luată și hotărâtă definitiv. Trebuie să remarcăm soarta specială pe care Dumnezeu o dă lui Enoh, singurul care intră în veșnicie fără a trece prin moarte și lui Noe, singurul om găsit demn să supraviețuiască potopului exterminator. Căci în cuvintele Lui Dumnezeu spune „ *au ...*” și „ *eu îi voi nimici* ”. Pentru că a rămas credincios, Noe nu a fost afectat de decizia lui Dumnezeu.

Geneza 6:14: „ *Fă-ți un chivot din lemn de moale; veți aranja acest chivot în chilii și o veți acoperi cu smoală în interior și în exterior .*”

Noe trebuie să supraviețuiască și nu numai el pentru că Dumnezeu vrea ca viața creației sale să continue până la sfârșitul celor 6000 de ani de selecție a proiectului său. Pentru a păstra viața selectată în timpul potopului de ape, va trebui construită o arcă plutitoare. Dumnezeu îi dă instrucțiunile lui Noe. Se va folosi lemn de rasinoase rezistent la apa și arcul va fi impermeabilizat printr-un strat de smoala, rasina luata din pin sau brad. El va construi celule astfel încât fiecare specie să trăiască separat pentru a evita confruntările stresante pentru

animalele de la bord. Șederea în corabie va dura un an întreg, dar lucrarea este îndreptată de Dumnezeu, căruia nimic nu este imposibil.

Geneza 6:15: „ *Iată cum îl vei face: chivotul va avea trei sute de coți lungime, cincizeci de coți lățime și treizeci de coți înălțime* ”.

Dacă „ *cotul* ” era cel al unui uriaș, ar putea fi de cinci ori mai mare decât cel al evreilor, care avea aproximativ 55 cm. Dumnezeu a revelat aceste dimensiuni în standardul cunoscut de evrei și Moise care au primit această relatare de la Dumnezeu. Prin urmare, arcul construit avea 165 m lungime pe 27,5 m lățime și 16,5 m înălțime. Arcul în formă de cutie dreptunghiulară era așadar de o dimensiune impunătoare dar a fost construit de bărbați a căror dimensiune era legată de el. Pentru că găsim, pentru înălțimea sa, trei etaje de aproximativ cinci metri pentru bărbați care măsurau ei înșiși între 4 și 5 m înălțime.

Geneza 6:16: „ Să faci ***o fereastră*** pentru chivot , pe care o vei reduce la ***un cot*** în vârf; vei pune ***o ușă*** pe partea laterală a chivotului; și vei construi o poveste inferioară, o a doua și o a treia . »

Conform acestei descrieri, singura „ *ușă* ” a chivotului a fost plasată la nivelul primului etaj „ *pe partea laterală a chivotului* ”. Chivotul era complet închis, iar sub acoperișul celui de-al treilea nivel, o singură fereastră de 55 cm înălțime și lățime trebuia ținută închisă până la sfârșitul potopului, conform Gen.8:6. Locuitorii chivotului trăiau în întuneric și în lumina artificială a lămpilor cu ulei pe tot parcursul potopului.

Geneza 6:17: „ *Și voi aduce un potop de ape pe pământ, pentru a nimici orice făptură care are suflare de viață sub cer; totul de pe pământ va pieri .* ”

Dumnezeu vrea să lase cu această distrugere un mesaj de avertizare oamenilor care vor repopula pământul după potop și până la întoarcerea în slavă a lui Isus Hristos la sfârșitul celor 6000 de ani ai proiectului divin. Toată viața va dispărea cu norma ei antediluviană. Pentru că după potop, Dumnezeu va reduce treptat dimensiunea ființelor vii, bărbați și animale, până la dimensiunea pigmeilor africani.

Geneza 6:18: „ *Dar Eu voi încheia legământul Meu cu tine; vei intra în corabie, tu și fiii tăi, soția ta și soțiile fiilor tăi cu tine .* »

Există opt supraviețuitori ai potopului viitor, dar șapte dintre ei beneficiază în mod excepțional de binecuvântarea particulară și individuală a lui Noe. Dovada apare în Eze.14:19-20, unde Dumnezeu spune: „ *Sau dacă aș trimite o urgie în țara aceasta și îmi vărs mânia împotriva ei prin moarte, ca să nimicesc din ea oamenii și animalele, și ar fi fost printre el **Noe** , Daniel și Iov, eu trăiesc! zice Domnul, Domnul, **ei n-au mântuit fii sau fiice, ci și-ar mântui sufletele prin dreptatea lor** .* ” Vor fi de folos pentru repopularea pământului, dar nefiind de nivelul spiritual al lui Noe, ei aduc în lumea nouă imperfecțiunea lor care nu va întârzia să-și dea roadele rele.

Geneza 6:19: „ *Din orice ființă vie, din orice făptură, să aduci în corabie câte două din fiecare soi, ca să-i păstreze în viață cu tine: să fie un bărbat și o femeie.* ”

Un cuplu per specie „ *din tot ceea ce trăiește* ” este doar norma necesară pentru reproducere, aceștia vor fi singurii supraviețuitori dintre genul de animale terestre.

Geneza 6:20: „ Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor și din toate târâtoarele de pe pământ, după soiul lor, câte două din fiecare soi vor veni la tine, ca să păstrezi viața lor. ”

În acest verset, în enumerarea sa, Dumnezeu nu menționează animale sălbatice, dar ele vor fi menționate ca fiind luate la bordul chivotului în Gen.7:14.

Geneza 6:21: „ Și tu, ia din toată mâncarea care se mănâncă și depozitează-l la tine, ca să fie hrană pentru tine și pentru ei .”

Hrana necesară pentru hrănirea a opt oameni și toate animalele luate la bord timp de un an trebuiau să ocupe un loc mare în corabie.

Geneza 6:22: „ Iată ce a făcut Noe: a împlinit tot ce i-a poruncit Dumnezeu ”.

Cu credincioșie și sprijiniți de Dumnezeu, Noe și fiii săi și-au îndeplinit sarcina pe care i-o dăduse Dumnezeu. Și aici, trebuie să ne amintim că pământul este un singur continent irigat doar de râuri și râuri. În zona Muntelui Ararat, unde locuiesc Noe și fiii săi, există doar o câmpie și nu există mare. Contemporanii lui îl văd așadar pe Noe construind o construcție plutitoare în mijlocul unui continent fără foci. Ne putem imagina atunci, batjocura, sarcasmul și insulte cu care au fost nevoiți să ducă grupul mic binecuvântat de Dumnezeu. Dar batjocoritorii vor înceta curând să-l batjocorească pe ales și se vor îneca în apele potopului în care nu au vrut să creadă.

Geneza 7

Separarea finală a potopului

Geneza 7:1: „ Domnul a zis lui Noe: Intră în corabie, tu și toată casa ta; pentru că te-am văzut **chiar** înaintea mea în mijlocul acestei generații . »

Sosește momentul adevărului și se realizează **separarea finală a creației**. Prin „ *intrând în chivot* ”, viețile lui Noe și ale familiei sale vor fi salvate. Există o legătură între cuvântul „ *chivot* ” și „ *neprihănirea* ” pe care Dumnezeu o atribuie lui Noe. Această legătură trece prin viitorul „ *chivot al mărturiei* ” care va fi cufărul sacru care va conține „ *dreptatea* ” lui Dumnezeu, exprimată sub forma celor două tabele pe care degetul său își va grava „ **zece porunci** ”. În această comparație, Noe și tovarășii săi sunt arătați egali în măsura în care toți beneficiază de salvare la intrarea în corabie, chiar dacă Noe este singurul demn de a fi identificat cu această lege divină, așa cum este indicată de precizia divină: „ **Am văzut ai dreptate**. ” Prin urmare, Noe era în perfectă conformitate cu legea divină deja predată în principiile ei slujitorilor săi antediluvieni.

Geneza 7:2: „ Să iei șapte perechi din toate animalele curate, masculul și femela lui; o pereche de animale care nu sunt pure, masculul și femela lui; »

Ne aflăm într-un context antediluvian și Dumnezeu evocă distincția dintre animalul clasificat „ *pur sau impur* ”. Acest standard este așadar la fel de vechi ca și creația pământului și în Leviticul 11, Dumnezeu a reamintit doar aceste standarde pe care le-a stabilit de la început. Prin urmare, Dumnezeu are, la fel ca „

Sabatul ”, motive întemeiate să ceară aleșilor Săi, în zilele noastre, respect pentru acele lucruri care slăvesc ordinea sa stabilită pentru om. Selectând „*șapte cupluri pure*” pentru un singur „*necurat*”, Dumnezeu își arată preferința pentru puritatea pe care o marchează cu „pecetea”, numărul „7” al sfințirii timpului proiectului său pământesc.

Geneza 7:3: „*Șapte perechi de păsări ale cerului, mascul și femela, pentru a-și păstra neamul în viață pe fața întregului pământ*”.

Datorită imaginii lor despre viața cerească îngerească, „*șapte perechi*” de „*păsări ale cerului*” sunt de asemenea salvate.

Geneza 7:4: „*Încă șapte zile și voi trimite ploaie pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi nimici de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut*.”

Numărul „*șapte*” (7) este încă menționat desemnând „*șapte zile*” care **separă** momentul intrării animalelor și a oamenilor în corabie, de primele căderi de apă. Dumnezeu va provoca ploaie neîncetată timp de „*40 de zile și 40 de nopți*”. Acest număr „40” este cel al testului. Se va referi la „*40 de zile*” ale trimiterii spionilor evrei în țara Canaanului și la „*40 de ani*” de viață și moarte în deșert ca urmare a refuzului lor de a intra în țara populată de uriași. Și la intrarea în lucrarea sa pământescă, Isus va fi eliberat în ispita diavolului după „*40 de zile și 40 de nopți*” de post. Vor fi, de asemenea, „*40 de zile*” între învierea lui Hristos și revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii.

Pentru Dumnezeu, scopul acestei ploi torențiale este să distrugă „*fiițele pe care le-a făcut*”. El amintește astfel că, în calitate de Dumnezeu creator, viețile tuturor creaturilor sale îi aparțin lui, pentru a le salva sau a le distruge. El vrea să dea generațiilor viitoare o lecție amară pe care nu trebuie să o uite.

Geneza 7:5: „*Noe a împlinit tot ce i-a poruncit Domnul*.”

Credincios și ascultător, Noe nu l-a dezamăgit pe Dumnezeu și a îndeplinit tot ce i-a poruncit să facă.

Geneza 7:6: „*Noe avea șase sute de ani când potopul de ape a venit pe pământ*. »

Alte detalii despre timp vor fi date, dar deja acest verset plasează potopul în al 600-lea^{an} al vieții lui Noe. De la nașterea primului său fiu în 500 de^{ani}, au trecut 100 de ani.

Geneza 7:7: „*Și Noe a intrat în corabie cu fiii săi, soția sa și soțiile fiilor săi, ca să scape de apele potopului*.”

Doar opt oameni vor scăpa de inundație.

Geneza 7:8: „*Între fiarele curate și fiarele care nu sunt curate, păsările și tot ce se mișcă pe pământ*, ”

Dumnezeu este afirmativ. Intrați în corabie, câteva „*tot ce se mișcă pe pământ*” pentru a fi mântuiți. Dar din care „*pământ*”, antediluvian sau postdiluvian? Timpul prezent al verbului „*se mișcă*” sugerează pământul postdiluvian al timpului lui Moise căruia Dumnezeu i se adresează în povestea sa. Această subtilitate ar putea justifica abandonarea și exterminarea completă a anumitor specii monstruoase, nedorite pe pământul repopulat, dacă ar exista înainte de potop.

Geneza 7:9: „ a intrat în chivot cu Noe, doi câte doi, un bărbat și o femeie, așa cum îi poruncise Dumnezeu lui Noe ”

Principiul vizează animalele dar și cele trei cupluri umane formate din cei trei fii ai săi și soțiile lor și ale lui care îl privește pe el și pe soția lui. Alegerea lui Dumnezeu de a selecta doar cupluri ne dezvăluie rolul pe care Dumnezeu le va da acestora: să se reproducă și să se înmulțească.

Geneza 7:10: „ Șapte zile mai târziu, apele potopului au fost pe pământ ”.

Conform acestei lămuriri, intrarea în corabie a avut loc în a zecea zi a lunii a doua a celui de-al 600-lea^{an} al vieții lui Noe, adică cu 7 zile înainte de al 17-lea^{indicat} în versetul 11 care urmează. În această a zecea zi, Dumnezeu însuși a închis „ ușa ” chivotului asupra tuturor ocupanților ei, conform preciziei citate în versetul 16 al acestui capitol 7.

Geneza 7:11: „ În anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea au izbucnit toate izvoarele adâncului mare și s-au vărsat porțile cerului. deschis »

Dumnezeu a ales „ a șaptesprezecea zi a lunii a doua ” din anul⁶⁰⁰ al lui Noe pentru a „ deschide ferestrele cerului ”. Numărul **17** simbolizează **judicata** în codul său numeric al Bibliei și al profețiilor sale.

Calculul stabilit prin succesiunile aleșilor din Gen.6 plasează potopul în 1656, de la păcatul Evei și lui Adam, adică cu 4345 de ani înainte de primăvara anului 6001 a sfârșitului lumii care se va împlini în calendarul nostru obișnuit în primăvara anului 2030 și cu 2345 de ani înainte de moartea ispășitoare a lui Isus Hristos care a avut loc la 3 aprilie 30 a calendarului nostru uman fals și înșelător.

Următoarea explicație va fi reînnoită în Gen.8:2. Evocând rolul complementar al „ surselor adâncului ”, în acest verset, Dumnezeu ne dezvăluie că potopul nu a fost cauzat doar de ploaia venită din cer. Știind că „ abisul ” desemnează pământul acoperit în întregime de apă din prima zi a creației, „ sursele ” sale sugerează o creștere a nivelului apei cauzată de marea însăși. Acest fenomen se obtine printr-o modificare a nivelului fundului oceanului care, mergand in sus, ridica nivelul apei pana ajunge la nivelul care a acoperit intregul pamant in prima zi. Prin scufundarea abisurilor oceanelor uscatul a ieșit din apă în a 3-a^{zi} și printr-o acțiune inversă uscatul a fost acoperit de apele potopului. Ploaia numită „ porțile raiului ” a fost utilă doar pentru a indica faptul că pedeapsa a venit din cer, de la Dumnezeu ceresc. Mai târziu, această imagine „ încuietoearea cerului ” va prelua rolul opus de binecuvântări care vin de la același Dumnezeu ceresc.

Geneza 7:12: „ Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți ”.

Acest fenomen trebuie să-i fi surprins pe păcătoșii necredincioși. Mai ales că ploaia era inexistentă înainte de acest potop. Pământul antediluvian era irigat și udat de pâraiele și pâraiele sale; Prin urmare, ploaia nu era necesară, o rouă de dimineață a înlocuit-o. Și aceasta explică de ce necredincioșii au avut dificultăți să creadă în potopul de ape anunțat de Noe, atât în cuvinte, cât și în fapte, de când a construit chivotul pe pământ uscat.

Timpul de „ 40 de zile și 40 de nopți ” vizează un timp de încercare. La rândul său, Israelul trupesc abia ieșit din Egipt va fi pus la încercare în timpul

absenței lui Moise ținut de Dumnezeu cu el în această perioadă. Rezultatul va fi „vițelul de aur” topit cu acordul lui Aaron, fratele trupesc al lui Moise. Vor urma apoi „40 de zile și 40 de nopți” de explorare a țării Canaanului, cu, ca urmare, refuzul oamenilor de a intra în el din cauza uriașilor care îl locuiesc. La rândul său, Iisus va fi pus la încercare „40 de zile și 40 de nopți”, dar de data aceasta, deși slăbit de acest post lung, va rezista diavolului care îl va ispiti și va ajunge să-l părăsească fără să-și fi obținut biruința. Pentru Isus, aceasta a făcut slujirea lui pământească posibilă și legitimă.

Geneza 7:13: „*În aceeași zi au intrat în corabie Noe, Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe și soția lui Noe și cele trei neveste ale fiilor săi împreună cu ei.*”

Acest verset evidențiază selecția ambelor sexe de creaturi pământești umane. Fiecare bărbat uman este însoțit de „ajutorul său”, femela lui numită „soție”. În acest fel, fiecare cuplu se prezintă după chipul lui Hristos și al Bisericii sale, „ajutorul său”, Alesul său pe care îl va mântui. Pentru că adăpostul „chivotului” este prima imagine a mântuirii pe care o va dezvălui ființelor umane.

Geneza 7:14: „*Ei și fiecare fiară după soiul ei, toate vitele după soiul ei, orice târâtor care se târâște pe pământ după soiul ei, fiecare pasăre după soiul ei, fiecare pasăre, tot ce are aripi.*”

Subliniind cuvântul „specie”, Dumnezeu reamintește legile naturii sale pe care omenirea din timpul nostru final își face plăcere să contestă, să încalce și să pună sub semnul întrebării animalele și chiar omenirea. Nu poate exista un apărător mai mare al purității speciei decât el. Și el cere aleșilor săi să-și împărtășească părerea divină despre acest subiect, deoarece perfecțiunea creației sale originale a fost în această puritate și această **separare absolută** a speciilor.

Subliniind puternic specia înaripată, Dumnezeu sugerează pământul și aerul păcatului ca pe o împărăție supusă Diavolului, numit însuși „*prinț al puterii aerului*” în Efes. 2:2.

Geneza 7:15: „*Au intrat în chivot la Noe, doi câte doi, din toată firea care avea suflare de viață.*”

Fiecare cuplu ales de Dumnezeu **se separă** de cei de felul său, astfel încât viața lui să continue și după potop. În această **separare** definitivă, Dumnezeu pune în acțiune principiul celor două căi pe care le pune înaintea liberei alegeri umane: cea a binelui duce la viață, iar cea a răului duce la moarte.

Geneza 7:16: „*Și au intrat bărbat și femeie, din orice făptură, așa cum i-a poruncit Dumnezeu lui Noe. Apoi YaHWéH a închis ușa asupra lui.*»

Scopul reproducerii „speciei” este confirmat aici de mențiunea „*mascul și femela*”.

Iată acțiunea care dă acestei experiențe toată importanța și caracterul ei profetic al sfârșitului timpului harului divin: „*Atunci YaHWéH i-a închis ușa*”. Este momentul în care destinul vieții și cel al morții se despart **fără** posibilă schimbare. La fel va fi și în 2029, când supraviețuitorii vremii vor fi ales să-L onoreze pe Dumnezeu și Sabatul său de ziua a șaptea, și anume sâmbăta, sau să onoreze Roma și duminica ei din prima zi, conform ultimatumului prezentat sub forma unui decret al omenirii rebele. Din nou, „*ușa harului*” va fi închisă de Dumnezeu, „*cel care deschide și cel care închide*” conform Apoc.3:7.

Geneza 7:17: „ Potopul a fost patruzeci de zile pe pământ. Apele au crescut și au înălțat chivotul și s-a ridicat deasupra pământului .”

Arcul este ridicat.

Geneza 7:18: „ Apele au crescut și au crescut foarte mult pe pământ și chivotul a plutit la suprafața apelor .”

Chivotul plutește.

Geneza 7:19: „ Apele au crescut din ce în ce mai mult și toți munții înalți de sub tot cerul au fost acoperiți .”

Solul uscat dispare universal scufundat de apă.

Geneza 7:20: „ Apele s-au ridicat la cincisprezece coți deasupra munților și au fost acoperite .”

Cel mai înalt munte al vremii este acoperit de aproximativ 8 m de apă.

Geneza 7:21: „ Tot ce se mișca pe pământ a pierit, deopotrivă păsări și vite și animale, tot ce se târa pe pământ și toți oamenii. ”

Toate animalele care respiră aer se îneacă. Precizia referitoare la păsări este cu atât mai interesantă cu cât potopul este o imagine profetică a judecății de apoi, în care ființele cerești, precum Satana, vor fi anihilate împreună cu ființele terestre.

Geneza 7:22: „ Tot ce avea suflare, suflare de viață în nări și ce era pe pământ uscat, a murit .”

Toate ființele vii create ca un om a căror viață depinde de respirația lui mor înecate. Aceasta este singura umbră asupra pedepsei potopului, deoarece vinovăția este strict asupra omului și undeva, moartea animalelor nevinovate este nedreaptă. Dar pentru a îneca complet umanitatea răzvrătită, Dumnezeu este nevoit să distrugă împreună cu ele acele animale care ca ei respiră aerul atmosferei pământului. În fine, pentru a înțelege această decizie, ține cont de faptul că Dumnezeu a creat pământul pentru om făcut după chipul lui și nu pentru animalul creat să-l înconjoare, să-l însoțească și, în cazul vitelor, să-l slujească.

Geneza 7:23: „ Orice făptură care era pe fața pământului a fost nimicită, de la oameni și vite și târătoare și păsări ale cerului; au fost rupte de pe pământ. Au rămas numai Noe și cei care erau cu el în corabie .”

Acest verset confirmă diferența pe care o face Dumnezeu între Noe și tovarășii săi umani care se găsesc grupați cu animalele, toate evocate și preocupate de „ ceea ce a fost cu el. în chivot .”

Geneza 7:24: „ Apele au fost mari pe pământ timp de o sută cincizeci de zile ”.

Cele „ o sută cincizeci de zile ” au început după cele 40 de zile și 40 de nopți de ploaie neîncetată care au creat potopul. După ce a atins înălțimea maximă de „ 15 coți ” sau aproximativ 8 m deasupra „ cei mai înalți munți ” ai vremii, nivelul apei a rămas stabil timp de „ 150 de zile ”. Apoi va scădea treptat până la uscarea dorită de Dumnezeu.

Notă : Dumnezeu a creat viața într-un standard uriaș care privea oamenii și animalele antediluviane. Dar, după potop, proiectul său își propune să reducă proporțional dimensiunea tuturor creaturilor sale, astfel viețile se vor naște în norma postdiluviană. La intrarea în Canaan, spionii evrei mărturisesc că au văzut

cu proprii lor ochi ciorchini de struguri atât de mari încât a fost nevoie de doi bărbați de mărimea lor ca să-i poarte. Prin urmare, reducerea dimensiunii se referă în mod necesar și la copacii, fructele și legumele. Astfel, Creatorul nu încetează niciodată să creeze, pentru că, în timp, își modifică și își adaptează creația pământescă la noile condiții de viață care apar. El a creat pigmentarea neagră a pielii oamenilor care trăiesc expuși la radiații solare puternice în regiunile tropicale și ecuatoriale ale pământului, unde razele solare lovesc pământul la 90 de grade. Alte culori ale pielii sunt mai mult sau mai puțin albe sau palide și mai mult sau mai puțin arămii în funcție de cantitatea de lumină solară. Dar roșul de bază al lui Adam (roșu) datorat sângelei se găsește în toate ființele umane.

Biblia nu specifică denumirile detaliate ale speciilor de animale antediluviane vii. Lăsând Dumnezeu acest subiect misterios, fără nicio revelație anume, fiecare este liber în felul său de a-și imagina lucrurile. Am înaintat însă ipoteza că, dorind să confere acestei prime forme de viață terestră un caracter perfect, Dumnezeu nu crease, la acea vreme, monștrii preistorici ale căror oase se găsesc astăzi, de către cercetătorii științifici, în solul Pământ. De asemenea, am înaintat această posibilitate că au fost creați de Dumnezeu după potop, pentru a intensifica blestemul pământului pentru ființele umane care, repede, se vor îndepărta din nou de el. Despărțindu-se de el, ei își vor pierde inteligența și marea cunoaștere pe care Dumnezeu le-a dat-o de la Adam lui Noe. Aceasta, până în punctul în care în anumite locuri de pe pământ, omul se va regăsi în starea degradată a „omului cavernelor” atacat și amenințat de animale feroce, pe care în grupuri, le va putea totuși să le distrugă cu ajutorul prețios al naturii. vremea rea și bunăvoința plină de compasiune a lui Dumnezeu.

Geneza 8

Separarea momentană a ocupanților chivotului

Geneza 8:1: „ *Dumnezeu și-a adus aminte de Noe și de toate animalele și de toate vitele care erau cu el în corabie; și Dumnezeu a făcut să treacă un vânt peste pământ și apele au fost liniștite .*”

Fii liniștit, nu a uitat-o niciodată, dar este adevărat că această adunare unică de vieți închise în arca plutitoare oferă omenirii și speciilor de animale un aspect atât de redus încât par abandonate de Dumnezeu. De fapt, aceste vieți sunt perfect sigure pentru că Dumnezeu le veghează ca pe o comoară. Ele sunt ceea ce este cel mai de preț: primele fructe care repopulează pământul și se răspândesc pe suprafața lui.

Geneza 8:2: „ *Fântânile adâncului și ferestrele cerului s-au închis și ploaia nu a mai căzut din cer*”

Dumnezeu creează apele potopului după nevoia lui. De unde vin ei? Din cer, dar mai ales din puterea creatoare a lui Dumnezeu. Luând imaginea unui paznic de lacăt, el a deschis porțile simbolice cerești și vine momentul când le închide din nou.

Evocând rolul complementar al „*surselor adâncului*”, în acest verset, Dumnezeu ne dezvăluie că potopul nu a fost cauzat doar de ploaia venită din cer. Știind că „*abisul*” desemnează pământul acoperit în întregime de apă din prima zi a creației, „*sursele*” sale sugerează o creștere a nivelului apei cauzată de marea însăși. Acest fenomen se obține printr-o modificare a nivelului fundului oceanului care, mergând în sus, ridică nivelul apei până ajunge la nivelul care a acoperit întregul pamant în prima zi. Prin scufundarea abisurilor oceanelor uscatul a ieșit din apă în a 3-a^{zi} și printr-o acțiune inversă uscatul a fost acoperit de apele potopului. Ploaia numită „*porțile raiului*” a fost utilă doar pentru a indica faptul că pedeapsa a venit din cer, de la Dumnezeu ceresc. Mai târziu, această imagine „*încuietarea cerului*” va prelua rolul opus de binecuvântări care vin de la același Dumnezeu ceresc.

Fiind un creator, Dumnezeu ar fi putut crea potopul cât ai clipi, după bunul plac. Cu toate acestea, a preferat să acționeze treptat asupra creației sale deja create. El arată astfel omenirii că natura este în mâinile sale o armă puternică, un mijloc puternic pe care îl manipulează pentru a-și oferi binecuvântarea sau blestemul, în funcție de faptul că merge în bine sau în rău.

Geneza 8:3: „*Apele s-au îndepărtat de pe pământ, s-au dus și s-au dus și apele s-au diminuat la sfârșitul a o sută cincizeci de zile.*”

După 40 de zile și 40 de nopți de ploaie neîncetată urmate de 150 de zile de stabilitate la cel mai înalt nivel al apei, începe recesiunea. Încet, nivelul abisului marin coboară dar nu coboară la fel de adânc ca înainte de potop.

Geneza 8:4: „*În luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, chivotul s-a odihnit pe munții Ararat.*”

La sfârșitul a cinci luni, până în ziua „*a șaptesprezecea a lunii a șaptea*”, chivotul încetează să plutească; se sprijină pe cel mai înalt munte al Ararat. Acest număr „șaptesprezece” confirmă sfârșitul actului judecății divine. Din această precizare reiese că, în timpul potopului, chivotul nu s-a deplasat departe de zona în care a fost construită de Noe și fiii săi. Și Dumnezeu a vrut ca această dovadă a potopului să rămână vizibilă până la sfârșitul lumii, pe același vârf al Muntelui Ararat la care accesul a fost și a rămas interzis de autoritățile ruse și turcești. Dar la momentul ales de El, Dumnezeu a favorizat realizarea de fotografii aeriene care confirmau prezența unei bucăți din chivot prinsă în gheață și zăpadă. Astăzi, observarea prin satelit ar putea confirma puternic această prezență. Dar autoritățile pământești nu caută tocmai să-l glorifice pe Dumnezeuul creator; se comportă ca dușmani față de el și, în toată dreptatea, Dumnezeu îi răsplătește, lovindu-i cu o epidemie și atacuri teroriste.

Gen.8:5: „*Apele au continuat să scadă până în luna a zecea. În luna a zecea, în prima zi a lunii, au apărut vârfulurile munților.*”

Reducerea apei este limitată deoarece după viitură nivelul apei va fi mai mare decât cel al pământului antediluvian. Văile antice vor rămâne scufundate și vor căpăta înfățișarea mărilor interioare actuale precum Marea Mediterană, Marea Caspică, Marea Roșie, Marea Neagră etc.

Geneza 8:6: „*La sfârșitul a patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra pe care o făcuse pentru chivot.*”

După 150 de zile de stabilitate și 40 de zile de așteptare, pentru prima dată, Noah deschide fereastra mică. Dimensiunea sa mică, de un cot sau 55 cm, era justificată, deoarece singura sa folosea era să elibereze păsările care puteau astfel scăpa din chivotul vieții.

Geneza 8:7: „ *A eliberat corbul, care a ieșit și s-a întors, până când apele au secat pe pământ .* ”

Descoperirea pământului uscat este evocată după ordinea „ *întunericului și luminii* ” sau „ *noptii și zilei* ” la începutul creației. De asemenea, primul descoperitor trimis este „ *corbul* ” **impur** , cu penaj „ **negru** ” ca „ *noapte* ”. El acționează liber și independent față de Noe, alesul lui Dumnezeu. Prin urmare, simbolizează religiile întunecate care se vor activa fără nicio relație cu Dumnezeu.

Într-un mod mai precis, simbolizează Israelul trupesc al vechiului legământ la care Dumnezeu și-a trimis profeții în mai multe ocazii, precum venirea și plecările corbului, pentru a încerca să-și salveze poporul de practicile păcatului. Ca „ *corbul* ”, acest Israel respins în cele din urmă de Dumnezeu și-a continuat istoria **separat** de el.

Geneza 8:8: „ *El a dat drumul porumbelului, ca să vadă dacă apele s-au diminuat de pe fața pământului .* ”

În aceeași ordine, „ *porumbelul* ” **pur** , cu penaj „ **alb** ” ca zăpada, este trimis la recunoaștere. Este plasat sub semnul „ *zi și lumină* ”. Ca atare, ea profetizează noul legământ bazat pe sângele vărsat de Isus Hristos.

Geneza 8:9: „ *Dar porumbelul nu a găsit unde să-și aseze talpa piciorului și s-a întors la el în corabie, căci erau ape pe toată suprafața pământului. El a întins mâna, a luat-o și a adus-o cu el în corabie .* ”

corbul ” **negru** independent , „ *porumbelul* ” **alb** este în strânsă relație cu Noe, care îi oferă „ *mâna să o ia și să o aducă în corabie* ” cu el. Este o imagine a legăturii care leagă pe cel ales de Dumnezeul cerului. „ *Porumbelul* ” va ateriza într-o zi pe Isus Hristos, când se va prezenta înaintea lui Ioan Botezătorul pentru a fi botezat de el.

Vă sugerez să comparați aceste două citate biblice; cel din acest verset: „ *Dar porumbelul nu a găsit loc să-și odihnească talpa piciorului* ” cu acest verset din Mat.8:20: „ *Iisus i-a răspuns: Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului nu are unde să-și pună capul* ”; și aceste versete din Ioan 1:5 și 11, unde vorbind despre Hristos, întruparea „ *luminii* ” *divine a vieții* , el spune: „ *Lumina strălucește în întuneric și întunericul n-a primit-o ... / ...Ea a venit propriului ei popor, iar propriul ei popor nu a primit-o .* ” Așa cum „ *porumbelul* ” s-a întors la Noe lăsându-se luat de el, în „ *mâna lui* ”, înviat, Răscumpărătorul Iisus Hristos s-a înălțat la ceruri spre divinitatea sa ca Tată ceresc, după ce a lăsat solia în urmă pe pământ. despre răscumpărarea aleșilor săi, vestea lui bună numită „ *Evanghelia veșnică* ” în Apocalipsa 14:6. Și în Apocalipsa 1:20: el îi va ține „ *în mâna Lui* ” în „ *șapte ere* ” profetite de „ *șapte Biserici* ” unde le face să participe la sfințirea divină „ *lumina* ” lui imaginea „ *șapte sfeșnice* ”.

Geneza 8:10: „ *Și a mai așteptat încă șapte zile și a scos din nou porumbelul din corabie .* ”

Această dublă amintire a celor „ *șapte zile* ” ne învață că pentru Noe, ca și pentru noi astăzi, viața a fost stabilită și ordonată de Dumnezeu pe unitatea

săptămânii de „*șapte zile*”, de asemenea, unitatea simbolică a celor „*șapte mii*” de ani . a marelui său proiect salvator. Această insistență asupra menționării acestui număr „*șapte*” ne permite să înțelegem importanța pe care Dumnezeu i-o acordă; ceea ce va justifica să fie atacat în mod deosebit de diavol până la întoarcerea în slavă a lui Hristos care va pune capăt stăpânirii sale pământești.

Gen.8:11: „*Porumbelul s-a întors la el seara; și, iată, o frunză de măslin ruptă era în cioc. Deci Noe a știut că apele s-au diminuat de pe pământ .*”

După lungi timpuri de „*întuneric*” anunțate prin cuvântul „*seară*”, speranța mântuirii și bucuria eliberării de păcat vor veni sub imaginea „*măslinului*”, succesiv vechea apoi noua alianță. Așa cum Noe știa printr-o „*frunză de măslin*” că pământul sperat și așteptat va fi gata să-l primească, „*fiii lui Dumnezeu*” vor învăța și vor înțelege că împărăția cerurilor le-a fost deschisă de către **trimisul cerul** Iisus Hristos.

Această „*frunză de măslin*” i-a mărturisit lui Noe că germinarea și creșterea copacilor devenea din nou posibilă.

Geneza 8:12: „*Și a mai așteptat șapte zile; și a dat drumul porumbelului. Dar nu s-a mai întors niciodată la el .*”

Acest semn a fost decisiv, deoarece dovedea că „*porumbelul*” a ales să rămână în natură, care i-a oferit din nou hrană.

Așa cum „*porumbelul*” dispăre după ce și-a transmis mesajul de speranță, după ce și-a dat viața pe pământ pentru a-și răscumpăra aleșii, Isus Hristos, „*Prințul păcii*”, va părăsi pământul și discipolii săi, lăsându-i liberi și independenți. să-și conducă viața până la întoarcerea sa glorioasă finală.

Geneza 8:13: „*În anul șase sute unu, în prima lună, în prima zi a lunii, apele au secat pe pământ. Noe a scos învelișul de pe chivot și s-a uitat și iată că suprafața pământului era uscată .*”

Uscarea pământului este încă parțială, dar promițătoare, așa că Noe începe să deschidă acoperișul chivotului pentru a se uita la exteriorul chivotului și știind că acesta a fost blocat la vârful Muntelui Ararat, viziunea sa s-a extins foarte departe și foarte mult. larg peste orizont. În experiența inundațiilor, arca ia imaginea unui ou care clocotește. Când eclozează, puiul însuși sparge coaja în care a fost închis. Noe face la fel; el „*îndepărtează învelișul din chivot*” care nu va mai fi de folos pentru a-l proteja de ploaia torențială. Rețineți că Dumnezeu nu vine să deschidă ușa chivotului pe care el însuși o închisese; aceasta înseamnă că el nu pune la îndoială și nu schimbă standardul judecății sale față de rebelii pământești pentru care ușa către mântuire și cer va fi întotdeauna închisă.

Geneza 8:14: „*În luna a doua, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, pământul era uscat .*”

Pământul devine din nou locuibil după închiderea totală în corabie timp de 377 de zile din ziua îmbarcării și închiderea ușii de către Dumnezeu.

Geneza 8:15: „*Atunci Dumnezeu i-a vorbit lui Noe, zicând:*”

Geneza 8:16: „*Leșiți din corabie, tu și soția ta, fiii tăi și soțiile fiilor tăi cu tine .*”

Din nou Dumnezeu este cel care dă semnalul pentru ieșirea din „*chivot*”, cel care închisese singura „*ușă*” asupra ocupanților ei înainte de potop.

Geneza 8:17: „*Scoateți cu voi orice făptură vie din orice făptură care este cu voi, deopotrivă păsări și vite și orice târâtor care se târăște pe pământ; fiți roditori și înmulțiți-vă pe pământ .*”

Scena seamănă cu cea din a cincea zi a săptămânii creației, dar nu este vorba de o nouă creație, pentru că după potop, repopularea pământului este o fază a proiectului profetizat pentru primii 6000 de ani de istorie pământească. . Dumnezeu a vrut ca această fază să fie teribilă și disuasivă. El a dat omenirii o dovadă mortală a efectelor judecății Sale divine. O dovadă care va fi amintită în 2 Petru 3:5-8: „*Ei vor să ignore, de fapt, că cerurile au existat cândva prin cuvântul lui Dumnezeu, la fel ca un pământ luat din apă și format prin apă, și prin aceste lucruri a pierit lumea de atunci, scufundată de apă, în timp ce prin același cuvânt cerurile și pământul de acum sunt păstrate și păstrate pentru foc, pentru ziua judecății și a ruinei oamenilor nelegiuiți. Dar este un lucru, iubiților, pe care nu trebuie să-l ignorați, că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi.*” Potopul de foc prezis se va realiza la sfârșitul mileniului al șaptelea cu ocazia judecății de apoi, prin deschiderea surselor de flăcări ale magmei subterane care vor acoperi întreaga suprafață a pământului. Acest „*lac de foc*” citat în Apocalipsa 20:14-15, va mistui suprafața pământului cu locuitorii săi necredincioși răzvrățiți, precum și lucrările lor pe care ei au vrut să le privilegieze disprețuind dragostea demonstrată a lui Dumnezeu. Și acest mileniu al șaptelea a fost profetizat de a șaptea zi a săptămânii, aceasta conform definiției „*o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi*”.

Geneza 8:18: „*Și Noe a ieșit cu fiii săi, soția lui și soțiile fiilor săi .*”

Odată ce animalele au fost eliberate, reprezentanții noii umanități ies la rândul lor din arcă. Ei găsesc lumina soarelui și spațiul vast și aproape nelimitat pe care le oferă natura, după 377 de zile și nopți de izolare într-un spațiu închis și întunecat.

Geneza 8:19: „*Orice animal, orice târâtor, orice pasăre, tot ce se mișcă pe pământ, după felul lor, a ieșit din chivot .*”

Ieșirea din chivot profetește intrarea aleșilor în împărăția cerurilor, dar vor intra numai cei care sunt judecați curați de Dumnezeu. Pe vremea lui Noe, acesta nu este încă cazul, din moment ce pur și necurat vor trăi împreună, pe același pământ, luptând unul împotriva celuilalt până la sfârșitul lumii.

Geneza 8:20: „*Noe a construit un altar Domnului; a luat din toate fiarele curate și din toate păsările curate și a adus arderi de tot pe altar .*”

Arderea de tot este un act prin care alesul Noe îi arată lui Dumnezeu recunoștința sa. Moartea unei victime nevinovate, în acest caz un animal, îi amintește Dumnezeului creator de mijloacele prin care, în Isus Hristos, va veni să răscumpere sufletele aleșilor săi. Animalele curate sunt demne să-și imagineze jertfa lui Hristos, care va întruchipa puritatea desăvârșită în întregul său suflet, trup și spirit.

Geneza 8:21: „*Și DOMNUL a mirosit un miros plăcut și Domnul a zis în inima lui: „Nu voi mai blestema pământul din cauza omului, pentru că gândurile inimii omului sunt rele de la început. și nu voi mai lovi orice ființă vie, așa cum am făcut .*”

Arderea de tot oferită de Noe este un act autentic de credință și de credință ascultătoare. Pentru că, dacă oferă o jertfă lui Dumnezeu, este ca răspuns la un ritual de jertfă pe care i l-a ordonat, cu mult înainte de a-l învăța pe evreii care au ieșit din Egipt. Expresia „ *miros plăcut* ” nu se referă la simțul divin al mirosului, ci la Spiritul său divin care apreciază atât ascultarea aleșilor săi credincioși, cât și viziunea profetică pe care acest rit o dă viitorului său sacrificiu plin de compasiune, în Isus Hristos.

Până la judecata de apoi, nu va mai fi un potop distrugător. Experiența tocmai a demonstrat că omul este în mod natural și ereditar „ *rău* ” în trup, așa cum a spus Isus despre apostolii săi în Matei 7:11: „ *Dacă, așa cum ești rău , știi să dai daruri bune copiilor tăi. , cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da daruri bune celor ce îi cer .* ” Prin urmare, Dumnezeu va trebui să îmblânzească acest „ animal ” „ *rău* ”, o opinie împărtășită de Pavel în 1 Corinteni 2:14 și, demonstrând în Isus Hristos puterea iubirii Sale pentru ei, unii dintre cei numiți „ *rău* ” vor deveni aleșii.oameni *credincioși* și ascultători.

Geneza 8:22: „ *Cât timp va rezista pământul, semănatul și recolta, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea, nu vor înceta .* ”

Acest al optulea capitol se încheie cu amintirea alternanțelor contrariilor absolute care guvernează condițiile vieții pământești încă din prima zi a creației în care, prin constituirea ei „noapte și zi”, Dumnezeu a dezvăluit lupta pământească dintre „ *întuneric* ” și „ *lumina* ” care în cele din urmă va birui prin Isus Hristos. În acest verset el enumeră aceste alternanțe extreme care se datorează faptului că păcatul însuși este consecința liberei alegeri date acestor creaturi cerești și terestre care sunt astfel libere să-l iubească și să-l slujească sau să-l respingă până la a-l urî. Dar consecința acestei libertăți va fi viața pentru partizanii binelui și moartea și anihilarea pentru cei ai răului, așa cum tocmai a demonstrat potopul.

Subiectele citate poartă toate un mesaj spiritual:

„ *Semănatul și secerișul* ”: sugerează începutul Evanghelizării și sfârșitul lumii; imagini preluate de Isus Hristos în pildele sale, în special în Matei 13:37 până la 39: „ *El a răspuns: Cel ce seamănă sămânță bună este Fiul omului; câmpul este lumea; sămânța bună sunt fiii împărăției; neghina sunt fiii celui rău; dușmanul care a semănat-o este diavolul; recolta este sfârșitul lumii ; secerătorii sunt îngerii .* ”

„ *Freg și căldură* ”: „ *căldura* ” este citată în Apocalipsa 7:16: „ *Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai fi sete, nici soarele nu-i va mai lovi, nici nicio căldură .* ”. Dar, dimpotrivă, „ *rece* ” este și o consecință a blestemului păcatului.

„ *Vara și iarna* ”: acestea sunt cele două anotimpuri de extreme, ambele la fel de neplăcute ca și celelalte în excesul lor.

„ *Ziua și noaptea* ”: Dumnezeu le citează în ordinea pe care i-o dă omul, pentru că în proiectul său, în Hristos vine timpul zilei, cel al chemării de a intra în harul său, dar după acest timp vine cel al „ *noaptea în care nimeni nu poate lucra* ” după Ioan 9:4, adică să-și schimbe destinul pentru că este fixat definitiv pentru viață sau pentru moarte de la sfârșitul timpului harului.

Geneza 9

Separarea de norma de viață

Geneza 9:1: „ *Și Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a spus: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul. »*

Acesta va fi primul rol pe care Dumnezeu îl va acorda ființelor vii alese și salvate de chivotul construit de oameni: Noe și cei trei fii ai săi.

Geneza 9:2: „ *Veți fi o frică și o înfricoșare pentru toate fiarele pământului, pentru fiecare pasăre a cerului și pentru orice făptură care se mișcă pe pământ și pentru toți peștii mării: ei sunt eliberați. în mâinile tale .”*

Viața animală își datorează supraviețuirea omului, motiv pentru care, chiar mai mult decât înainte de potop, omul va putea domina animalele. Cu excepția cazului în care din frică sau iritare un animal își pierde controlul, ca regulă generală, toate animalele se tem de om și încearcă să fugă de el atunci când îl întâlnesc.

Geneza 9:3: „ *Tot ce se mișcă și are viață vă va fi hrană ; toate acestea vi le voi da ca iarbă verde .”*

Această schimbare a dietei are mai multe justificări. Fără a acorda prea multă importanță ordinii prezentate, mai întâi, citez absența imediată a hranei vegetale epuizate în timpul inundației și pământul acoperit cu apă sărată devenind parțial steril nu va recăpăta decât treptat fertilitatea deplină și completă și productivitatea sa. Mai mult, stabilirea ritualurilor de jertfă ebraică va necesita, la vremea sa, consumul cărnii victimei sacrificate într-o viziune profetică a Sfintei Cinei, unde pâinea va fi mâncată ca simbol al trupului lui Isus Hristos, și suc de struguri băut ca simbol al sângelui său. Un al treilea motiv, mai puțin admisibil, dar nu mai puțin adevărat, este că Dumnezeu vrea să scurteze durata de viață a omului; iar consumul cărnii care se corupe și aduce în corpul uman elemente distructive ale vieții va sta la baza succesului dorinței și deciziei cuiva. Doar experiența cu o dietă vegetariană sau vegană oferă o confirmare personală. Pentru a întări acest gând, rețineți că Dumnezeu nu interzice omului să consume animale **impure** , chiar dacă acestea sunt dăunătoare sănătății sale.

Geneza 9:4: „ *Numai să nu mâncați carne cu sufletul ei, cu sângele ei .”*

Această interdicție va rămâne valabilă în vechiul legământ, conform Lev.17:10-11: „ *Dacă un om din casa lui Israel sau dintre străinii care locuiesc printre ei mănâncă orice fel de sânge , **Îmi voi întoarce fața împotriva celui care mănâncă. sânge și îl voi nimici din mijlocul poporului său** . „și în știri, conform Fapte 15:19 până la 21: „ *De aceea, eu sunt de părere că nu creăm greutate celor dintre neamuri care se convertesc la Dumnezeu, ci că le scriem că se abțin de la murdăria idolilor. , din curvie, **din lucruri sugrumate și din sânge** . Căci, de multe generații, Moise a avut oameni în fiecare oraș care îl propovăduiesc, **deoarece se citește în fiecare zi de Sabat în sinagogi** .”**

Dumnezeu numește „ *suflet* ” întreaga făptură alcătuită dintr-un corp de carne și un spirit dependent în întregime de trup. În această carne, organul motor este creierul furnizat de sângele însuși, care este purificat cu fiecare respirație de oxigenul absorbit de plămâni. În starea de viață, creierul creează semnalele

electrice care generează gândirea și memoria și gestionează funcționarea tuturor celorlalte organe carnale care alcătuiesc corpul fizic. Rolul de „sânge” care este de altfel, după genom, unic pentru fiecare suflet viu, nu trebuie consumat din motive de sănătate, deoarece poartă deșeuri și impurități create în tot corpul, și dintr-un motiv spiritual. Dumnezeu a rezervat într-o manieră absolută exclusivă, pentru învățătura sa religioasă, principiul berii sângelui lui Hristos, dar numai în forma simbolizată a sucului strugurilor. Dacă viața este în sânge, cel care bea sângele lui Hristos este refăcut în natura Sa sfântă și desăvârșită, după principiul real care spune că trupul este făcut din ceea ce hrănește.

Geneza 9:5: „ *Să știți și aceasta: voi cere sângele sufletelor voastre, voi cere de la orice animal; și voi cere sufletul omului de la om, de la omul care este fratele lui .* ”

Viața este cel mai important lucru pentru Dumnezeu Creator care a creat-o. Trebuie să-l ascultăm pentru a ne da seama de indignarea pe care o constituie crima față de el, adevăratul proprietar al vieții luate. Ca atare, el este singurul care poate legitima ordinul de a lua viața. În versetul precedent, Dumnezeu a autorizat omul să ia viața animală pentru a-și face hrana, dar aici este vorba de crimă, de crimă care pune capăt definitiv unei vieți omenești. Această viață îndepărtată nu va mai avea ocazia să se apropie de Dumnezeu și nici să asista la o schimbare de conduită dacă până atunci nu s-ar fi conformat standardului său de mântuire. Aici Dumnezeu pune bazele legii răzbunării, „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte și viață pentru viață”. Animalul va plăti pentru uciderea unui om cu propria sa moarte, iar omul în stil Cain va fi ucis dacă își ucide propriul „**frate** ” de sânge de tipul Abel.

Geneza 9:6: „ *Dacă cineva vărsă sângele omului, sângele lui va fi vărsat de om; căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său .* ”

Dumnezeu nu caută să mărească numărul deceselor pentru că, dimpotrivă, prin autorizarea uciderii unui ucigaș, el mizează pe un efect descurajant și că, din cauza riscului asumat, cel mai mare număr de ființe umane învață să controlează comportamentul lor. Agresivitatea, pentru a nu deveni un asasin, la rândul său, demn de moarte.

Doar cel care este însuflețit de credință reală și autentică poate realiza ce înseamnă „ *Dumnezeu a făcut om după chipul Său* ”. Mai ales când omenirea devine monstruoasă și abominabilă, așa cum este cazul astăzi în lumea occidentală și peste tot pe pământ sedusă de cunoștințele științifice.

Geneza 9:7: „ *Și tu, fii roditor și înmulțiți-vă, întindeți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el .* ”

Dumnezeu dorește cu adevărat această înmulțire și, pe bună dreptate, numărul aleșilor este atât de mic, chiar și în raport cu cei chemați care cad pe drum, încât cu cât este mai mare numărul făpturilor sale, cu atât va putea mai multe dintre ele. să găsească și să aleagă aleșii săi; pentru că, conform preciziei observate în Dan.7:9, proporția este de un milion ales pentru zece miliarde de chemați, sau 1 pentru 10.000.

Geneza 9:8: „ *Dumnezeu a vorbit din nou lui Noe și fiilor săi împreună cu el, spunând: ”*

Dumnezeu se adresează celor patru bărbați pentru că dând dominație reprezentantului masculin al speciei umane, ei vor fi considerați responsabili pentru ceea ce au permis să facă de către femeile și copiii care sunt puși sub autoritatea lor. Dominarea este un semn al încrederii oferit de Dumnezeu oamenilor, dar îi face pe deplin responsabili în fața feței și a judecății Lui.

Geneza 9:9: „ *Iată, Eu stabilesc legământul Meu cu tine și cu urmașii tăi după tine;* »

Este important pentru noi astăzi să realizăm că suntem acea „ *sămânță* ” cu care Dumnezeu și-a stabilit „ *legământul* ”. Viața modernă și invențiile sale atractive nu schimbă nimic despre originile noastre umane. Suntem moștenitorii noului început pe care Dumnezeu l-a dat omenirii după groaznicul potop. Legământul stabilit cu Noe și cei trei fii ai săi este specific. Îl angajează pe Dumnezeu să nu mai distrugă întreaga umanitate cu apele potopului. După ea va veni alianța pe care Dumnezeu o va stabili cu Avraam, care se va împlini în cele două aspecte succesive ale ei concentrate, literal în timp și spiritual, pe slujirea răscumpărătoare a lui Isus Hristos. Această alianță va fi fundamental individuală, precum statutul de mântuire care este în discuție. Pe parcursul celor 16 secole care vor preceda prima Sa venire, Dumnezeu își va dezvălui planul de mântuire prin riturile religioase ordonate poporului evreu. Apoi, după împlinirea în Iisus Hristos a acestui plan revelat în toată lumina lui, aproximativ încă 16 secole infidelitatea va urma fidelității și timp de 1260 de ani, cel mai întunecat întuneric va domni sub egida papei Romane. Din anul 1170, când Petru Valdo a putut să practice din nou credința creștină curată și credincioasă cu respectarea adevăratului Sabat inclusă, aleșii mai puțin luminați au fost, după el, aleși în lucrarea Reformei angajate, dar nefinalizate. De asemenea, abia din 1843, printr-o dublă încercare a credinței, Dumnezeu a putut găsi printre pionierii adventismului, aleși credincioși. Dar era încă prea devreme pentru ei să înțeleagă pe deplin misterele revelate în profețiile sale. Semnul alianței cu Dumnezeu este în orice moment aducerea și primirea luminii sale, de aceea lucrarea pe care o scriu în numele lui, de a-i lumina pe aleșii săi, constituie o „ *mărturie a lui Isus*”, ultima sa *formă*, semnul că alianța lui este foarte reală și confirmată.

Geneza 9:10: „ *cu orice făptură vie care este cu tine, deopotrivă păsări și vite și orice fiare de pe pământ, fie cu toate cele care au ieșit din chivot, fie cu toate fiarele pământului.* ”

Alianța prezentată de Dumnezeu privește și animalele, tot ceea ce trăiește și se va înmulți pe pământ.

Geneza 9:11: „ *Îmi stabilesc legământul cu voi: nicio carne nu va mai fi nimicită de apele potopului și nici un potop nu va mai nimici pământul .* ”

Lecția dată de potop trebuie să rămână unică. Dumnezeu va intra acum în luptă strânsă pentru că scopul lui este să cucerească inimile aleșilor Săi.

Geneza 9:12: „ *Și Dumnezeu a spus: Acesta este semnul legământului pe care îl stabilesc între Mine și voi și orice făptură vie care este cu voi, pentru toate neamurile.* ”

Acest semn pe care Dumnezeu îl dă privește tot ceea ce trăiește, pur și necurat. Nu este încă semnul apartenenței la persoana lui, care va fi Sabatul zilei a

șaptea. Acest semn le amintește ființelor vii de angajamentul pe care l-a luat niciodată de a le distruge cu apele potopului; asta este limita lui.

Geneza 9:13: „ *Mi-am pus arcul în nori și va fi un semn al legământului dintre mine și pământ* ”

Știința va explica cauza fizică a existenței curcubeului. Este o defalcare a spectrului de lumină al luminii solare care cade pe straturi subțiri de apă sau umiditate ridicată. Toată lumea a observat că curcubeul apare atunci când plouă și soarele își aruncă razele de lumină. Faptul rămâne că ploaia amintește de potop, iar lumina soarelui este o imagine a luminii apreciabile, benefice și liniștitoare a lui Dumnezeu.

Geneza 9:14: „ *Când voi aduna nori deasupra pământului, arcul va apărea în nori;* »

Norii au fost așadar inventați de Dumnezeu pentru a crea ploaia numai după potop și în același timp cu principiul curcubeului. Cu toate acestea, în vremurile noastre abominabile, bărbații și femeile necredincioși au distorsionat și pângărit acest subiect al curcubeului, preluând acest simbol al alianței divine pentru a-l face acronimul și emblema adunării pervertiților sexuali. Dumnezeu trebuie să găsească în aceasta un motiv bun pentru a lovi această umanitate odioasă și lipsită de respect față de el și specia umană. Ultimele semne ale mâniei sale vor apărea în curând, arzând ca focul și distructive ca moartea.

Geneza 9:15: „ *Și îmi voi aduce aminte de legământul Meu între mine și voi și orice făptură vie din orice făptură, și apele nu vor mai deveni potop care să nimicească orice făptură .* ”

Citind aceste cuvinte de bunătate care ies din gura lui Dumnezeu, mășor paradoxul gândindu-mă la cuvintele pe care le poate spune astăzi din cauza perversității umane care a ajuns la nivelul antediluvienilor.

Dumnezeu își va ține cuvântul, nu va mai fi potop de apă, dar pentru toți răzvrătiții, un potop de foc este rezervat pentru ziua judecății; de care ne-a amintit apostolul Petru în 2 Petru 3:7. Dar înainte de această ultimă judecată, și înainte de întoarcerea lui Hristos, va veni focul nuclear al celui de-al Treilea Război Mondial sau „a șasea ^{trămbiță} ” din Apoc.9:13-21, sub forma unor „ciuperci” mortale multiple și sinistre. , înlătură refugiile inechității în care au devenit marile orașe, capitale sau nu, ale planetei Pământ.

Geneza 9:16: „ *Arcul va fi în nor; și mă voi uita la el, ca să-mi aduc aminte de legământul veșnic dintre Dumnezeu și orice făptură vie, chiar și din toată firea care este pe pământ.* ”

Acel timp este departe de noi și i-ar putea lăsa pe noii reprezentanți ai umanității cu marea speranță de a evita erorile comise de antediluvieni. Dar astăzi speranța nu mai este îngăduită pentru că rodul antediluvienilor apare peste tot printre noi.

Geneza 9:17: „ *Și Dumnezeu i-a spus lui Noe: Acesta este semnul legământului pe care îl stabilesc între mine și orice făptură care este pe pământ* ”.

Dumnezeu subliniază caracterul acestui legământ care este stabilit cu „toată firea”. Aceasta este o alianță care va preocupa întotdeauna umanitatea în sens colectiv.

Geneza 9:18: „*Fiii lui Noe, care au ieșit din corabie, au fost Sem, Ham și Iafet. Ham a fost tatăl lui Canaan.*”

Ne este dată o precizare: „*Ham a fost tatăl lui Canaan*”. Amintiți-vă, Noe și fiii săi sunt toți uriași care au rămas de dimensiunea antediluvienilor. Astfel, uriașii vor continua să se înmulțească, în special în țara „Canaanului”, pe care evreii care părăsesc Egiptul îi vor descoperi spre nenorocirea lor, întrucât frica provocată de mărimea lor îi va condamna să rătăcească timp de 40 de ani în deșert. și mor acolo.

Geneza 9:19: „*Aceștia sunt cei trei fii ai lui Noe și urmașii lor au populat tot pământul.*”

Rețineți că inițial, antediluvienii aveau toți un singur om ca origine: Adam. Noua viață post-diluviană este construită pe trei oameni, Shem, Cham și Japhet. Popoarele urmașilor lor vor fi așadar **separate și împărțite**. Fiecare nouă naștere va fi legată de patriarhul său, Sem, Ham sau Iafet. Spiritul de diviziune se va baza pe aceste origini diferite pentru a pune oamenii atașați de tradițiile lor ancestrale unul împotriva celuilalt.

Geneza 9:20: „*Noe a început să cultive pământul și a sădit viță de vie.*”

Această activitate, una peste alta, în normalitate, va avea totuși consecințe grave. Pentru că la sfârșitul cultivării, Noah culege strugurii și sucul presat s-a oxidat, a băut alcool.

Geneza 9:21: „*El a băut vin și s-a îmbătat și s-a descoperit în mijlocul cortului său.*»

Pierzând controlul asupra acțiunilor sale, Noé se crede singur, se descoperă și se dezbracă complet.

Geneza 9:22: „*Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și l-a spus afară celor doi frați ai săi.*»

La acea vreme, mintea omenească era încă foarte sensibilă la această nuditate descoperită de Adam păcătos. Iar Cham, amuzat și cu siguranță puțin batjocoritor, are ideea proastă de a raporta experiența sa vizuală celor doi frați ai săi.

Geneza 9:23: „*Atunci Sem și Iafet au luat mantia și au pus-o pe umeri și au mers cu spatele și au acoperit goliciunea tatălui lor; pe când fețele lor erau întoarse, nu au văzut goliciunea tatălui lor.*”

Cu toate măsurile de precauție necesare, cei doi frați au acoperit trupul gol al tatălui lor.

Geneza 9:24: „*Când Noe s-a trezit din vinul său, a auzit ce i-a făcut fiul său mai mic.*”

Așa că cei doi frați au trebuit să-l învețe. Și acest denunț îl va entuziasma pe Noe, care își simte onoarea de Tată încălcată. Nu băuse de bunăvoie alcool și fusese victima unei reacții naturale din suc de struguri care se oxidează în timp și al cărui zahăr se transformă în alcool.

Geneza 9:25: „*Și el a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie sclavul sclavilor fraților săi!”*»

De fapt, această experiență servește doar ca pretext pentru ca Dumnezeu creator să profetească despre descendenții fiilor lui Noe. Căci Canaan însuși nu avea nimic de-a face cu acțiunea tatălui său Ham; era deci nevinovat de vina lui.

Și Noe l-a blestemat, care nu făcuse nimic. Situația stabilită începe să ne dezvăluie un principiu al judecății lui Dumnezeu care apare în a doua dintre cele zece porunci ale sale citite în Exodul 20:5: „Să nu te închini *înaintea lor și să nu le slujești*; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, **sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților asupra copiilor până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc**.” În această aparentă nedreptate stă toată înțelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că, gândiți-vă bine, legătura dintre fiu și tată este firească și fiul va lua întotdeauna partea tatălui său atunci când este atacat; cu rare excepții. Dacă Dumnezeu îl lovește pe tată, fiul îl va ura și îl va apăra pe tatăl său. Blestemul pe fiul Canaan, Noe îl pedepsește pe Ham, tatăl preocupat de succesul urmașilor săi. Și Canaan, la rândul său, va suporta cu el consecințele de a fi fiul lui Ham. Prin urmare, el va experimenta resentimente de durată împotriva lui Noe și a celor doi fii pe care îi binecuvântează: Sem și Iafet. Știm deja că urmașii Canaanului vor fi distruși de Dumnezeu pentru a oferi Israelului, poporului său eliberat din sclavia egipteană (un alt fiu al lui Ham: Mizraim), teritoriul lor național.

Geneza 9:26: „*Și a zis din nou: Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, și Canaan să fie sclavul lor!*»

Noe profetizează asupra fiilor săi planul pe care Dumnezeu îl are pentru fiecare dintre ei. Deci, urmașii lui Canaan vor fi sclavii urmașilor lui Sem. Cham se va extinde spre sud și va popula continentul african până în actuala țară a Israelului. Sem se va extinde spre est și sud-est, populând actualele țări arabe musulmane. Din Caldeea, Irakul de astăzi, Avraam va ieși un semit pur. Istoria o confirmă, Africa Canaanului a fost într-adevăr sclava arabilor descendenți din Sem.

Geneza 9:27: „*Fie ca Dumnezeu să extindă stăpânirea lui Iafet și să locuiască în corturile lui Sem și Canaan să fie sclavul lor!*»

Iafet se va extinde spre nord, est și vest. Multă vreme, nordul va domina sudul. Țările creștinizate din nord vor experimenta o dezvoltare tehnică și științifică care le va permite să exploateze țările arabe din sud și să înrobească popoarele Africii, descendenți ai Canaanului.

Geneza 9:28: „*Noe a trăit după potop trei sute cincizeci de ani*”.

Timp de 350 de ani, Noe a putut să dea mărturie despre potop contemporanilor săi și să-i avertizeze împotriva greșelilor antediluvienilor.

Geneza 9:29: „*Toate zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani; apoi a murit*.”

În 1656, anul potopului de la Adam, Noe avea 600 de ani, așa că a murit în 2006 de la păcatul lui Adam, având 950 de ani. Conform Gen.10:25, la nașterea lui „*Peleg*”, în 1757, „*pământul a fost împărțit*”, de Dumnezeu din cauza experienței răzvrătirii regelui Nimrod și a Turnului său Babel. Împărțirea, sau **separarea**, a fost consecința diferitelor limbi pe care Dumnezeu le-a dat popoarelor pentru ca acestea să se **despartă** și să nu mai formeze un bloc unit în fața feței și a voinței sale. Prin urmare, Noe a experimentat evenimentul și avea la acea vreme 757 de ani.

Când a murit Noe, Avram s-a născut deja (în 1948, cu 2052 de ani înainte de moartea lui Isus Hristos situat în anul 30 al calendarului nostru fals comun), dar se afla în Ur, în Caldeea, departe de Noe care locuia la nord spre Muntele Ararat.

Născut în 1948, când tatăl său Térach avea 70 de ani, Avram a părăsit Haranul, pentru a răspunde ordinului lui Dumnezeu, la vârsta de 75 de ani în 2023, adică la 17 ani după moartea lui Noe în 2006. Releul spiritual al alianței este astfel asigurat și realizat.

La 100 de ani, în 2048, Avram devine tatăl lui Isaac. A murit la 175 de ani în 2123.

În vârstă de 60 de ani, în 2108, Isaac a devenit tatăl gemenilor Esau și Iacov, conform Gen.25:26.

Geneza 10

Separarea popoarelor

Acest capitol ne prezintă descendenții celor trei fii ai lui Noe. Această revelație va fi utilă deoarece în profețiile sale, Dumnezeu se va referi întotdeauna la numele originale ale teritoriilor în cauză. Unele dintre aceste nume sunt ușor identificabile ca nume actuale, deoarece și-au păstrat rădăcinile principale, exemple: „*Madai*” pentru Mede, „*Tubal*” pentru Tobolsk, „*Meșech*” pentru Moscova.

Geneza 10:1: „*Aceștia sunt descendenții fiilor lui Noe, Sem, Ham și Iafet. Li s-au născut fii după potop.* »

fiii lui Iafet

Geneza 10:2: „*Fiii lui Iafet au fost: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meșec și Tiras.* »

„*Madai*” este Media; „*Javan*”, Grecia; „*Tubal*”, Tobolsk, „*Meșech*”, Moscova.

Geneza 10:3: „*Fiii lui Gomer: Așkenaz, Rifat și Togarma.* »

Geneza 10:4: „*Fiii lui Iavan: Elisei, Tarsis, Chitim și Dodanim.* »

„*Tarsis*” înseamnă Tars; „*Kittim*”, Cipru.

Geneza 10:5: „*Prin ele au fost populate insulele popoarelor după țările lor, **după limba lor**, după familiile lor, după națiunile lor.* »

Expresia „*insulele națiunilor*” se referă la națiunile vestice ale Europei de astăzi și la marile lor extinderi, cum ar fi America și Australia.

Precizia „*după limba fiecărei persoane*” își va găsi explicația în experiența Turnului Babel revelată în Gen.11.

fiii lui Ham

Geneza 10:6: „*Fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan.* »

Cush desemnează Etiopia; „*Mitzraim*”, Egipt; „*Puth*”, Libia; și „*Canaan*”, Israelul de astăzi sau Palestina antică.

Geneza 10:7: „*Fiii lui Cuș: Șeba, Havila, Sabta, Raema și Sabteca. Fiii lui Raema: Seba și Dedan.* »

Gen.10:8: „*Cuș a născut și pe Nimrod; el a fost cel care a început să fie puternic pe pământ.* »

Acest rege „*Nimrod*” va fi constructorul „*Turnului Babel*”, cauza separării **limbilor** de către Dumnezeu care **separă** și izolează oamenii în popoare și națiuni conform Gen.11.

Geneza 10:9: „*El a fost un vânător viteaz înaintea Domnului; de aceea se spune: Ca Nimrod, un vânător viteaz înaintea lui YaHWéH.* »

Geneza 10:10: „*El a domnit mai întâi peste Babel, Ereh, Accad și Calne, în țara Șinear.* »

„*Babel*” desemnează Babilonul antic; „*Accad*”, vechiul Akkadia și actualul oraș Bagdad; „*Strălucire*”, Irak.

Geneza 10:11: „*Din țara aceea a venit Așur; a zidit Ninive, Rehobot Hir, Calach.*”

„*Asur*” se referă la Asiria. „*Ninive*” a devenit ceea ce este acum Mosul.

Gen.10:12: „*și Resen între Ninive și Calah; este marele oraș.* »

Aceste trei orașe erau situate în actualul Irak, în nord și de-a lungul râului „*Tigru*”.

Geneza 10:13: „*Mitzraim a născut pe Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim.*”

Gen.10:14: „*Patrusim, Casluhim, din care au venit filistenii, și Caphtorim.* »

„*Filistenii*” desemnează actualii palestinieni, încă în război împotriva Israelului, ca în vechea alianță. Ei sunt fiii Egiptului, un alt dușman istoric al Israelului până în 1979 când Egiptul a făcut o alianță cu Israelul.

Geneza 10:15: „*Canan a născut pe Sidon, întâiul său născut, și pe Het;* »

Geneza 10:16: „*și iebusiții, și amoriții și ghirgasiții,*”

„*Iebus*” desemnează Ierusalimul; „*Amoriții*” au fost primii locuitori ai teritoriului dat de Dumnezeu lui Israel. Deși au rămas în norma uriașă, Dumnezeu i-a omorât și i-a șters de viespi otrăvitori în fața poporului său pentru a elibera locul.

Geneza 10:17: „*heviții, arhiții, siniții*”

„*Păcat*” se referă la China.

Geneza 10:18: „*arvadienii, zemariții, hamatiții. Atunci familiile canaaniților au fost împrăștiate.* »

Geneza 10:19: „*Hotarele canaaniților erau de la Sidon, de la Gherar, până la Gaza și de la Sodoma, Gomora, Adma și Teboim, până la Lesa.* »

Aceste nume străvechi delimitează țara lui Israel pe latura de vest de la nord, unde se află Sidon la sud, unde este încă situată Gaza de astăzi, și pe latura de est de la sud, conform stabilirii Sodomei și Gomorei pe loc. al „*Mării Moarte*”, la nord, unde se află Zeboim.

Geneza 10:20: „*Aceștia sunt fiii lui Ham, după familiile lor, după limbile lor, după țările lor, după națiunile lor.* »

fiii lui Sem

Geneza 10:21: „ Fii i s-au născut și lui Sem, tatăl tuturor fiilor lui Heber și fratele lui Iafet cel mai mare. »

Geneza 10:22: „ Fiii lui Sem au fost: Elam, Asur, Arpacșad, Lud și Aram. »

„ Elam ” desemnează vechiul popor persan din Iranul actual, precum și arienii din nordul Indiei; „ Asur ”, vechea Asirie a Irakului de astăzi; „ Lud ”, poate Lod în Israel; „ Aram ”, arameii din Siria.

Geneza 10:23: „ Fiii lui Aram: Uz, Hul, Geter și Mash. »

Geneza 10:24: „ Arpacșad a născut pe Șelac; și Șelac a născut pe Heber. »

Geneza 10:25: „ Lui Heber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg, pentru că în zilele lui țara era împărțită și numele fratelui său era Ioctan. »

Găsim în acest verset precizia: „ pentru că pe vremea lui pământul era împărțit ”. Lui îi datorăm posibilitatea de a data, în anul 1757 al păcatului lui Adam, separarea **limbilor** rezultată din încercarea de unificare rebelă prin ridicarea Turnului Babel. Este deci vremea domniei regelui Nimrod.

Geneza 10:26: „ Ioctan i-a născut pe Almodad, Șelef, Hazarmavet, Iera. ”

Geneza 10:27: „ Hadoram, Uzal, Diklah, ”

Geneza 10:28: „ Obal, Abimael, Sheba ”

Geneza 10:29: „ Ofir, Havila și Iobab. Toți aceștia erau fiii lui Ioctan. »

Geneza 10:30: „ Ei au locuit de la Meșă, pe partea lui Sefar, până la muntele de la răsărit. »

Geneza 10:31: „ Aceștia sunt fiii lui Sem, după familiile lor, după limbile lor, după țările lor, după națiunile lor. »

Geneza 10:32: „ Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după neamurile lor, după neamurile lor. **Și de la ei au venit neamurile care s-au răspândit peste pământ după potop.** »

Geneza 11

Separarea pe limbi

Gen.11:1: „ Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. ”

Dumnezeu reamintește aici consecința logică a faptului că întreaga umanitate descinde dintr-un singur cuplu: Adam și Eva. Limba vorbită a fost așadar transmisă tuturor descendenților.

Geneza 11:2: „ Pe când au plecat de la răsărit, au găsit o câmpie în țara Sinar și au locuit acolo. ”

La „est” a țării „Shinear” din Irakul actual se afla Iranul de astăzi. Părăsind zonele mai înalte, bărbații se adună într-o câmpie, bine udată de cele două mari râuri, „Eufratul și Tigru” (ebraică: Phrat și Hiddekel) și fertilă. Pe vremea lui, Lot, nepotul lui Avraam, a ales și el acest loc pentru a se stabili acolo, când s-a despărțit de unchiul său. Marea câmpie va favoriza construirea unui mare oraș, „ Babel ”, care va rămâne celebru până la sfârșitul lumii.

Gen.11:3: „ *Ei au zis unul altuia: Veniți! Să facem cărămizi și să le coacem în foc. Și cărămida le-a servit ca piatră, iar bitumul le-a servit ca ciment .*

Bărbații adunați nu mai locuiesc în corturi, descoperă fabricarea cărămizilor arse care fac posibilă ridicarea unor construcții permanente de locuințe. Această descoperire este la originea tuturor orașelor. În timpul sclaviei lor în Egipt, fabricarea acestor cărămizi, pentru a construi Ramses pentru Faraon, va fi cauza suferinței evreilor. Cu deosebirea că cărămizile lor nu vor fi coapte în foc, ci făcute din pământ și paie, vor fi uscate în soarele arzător al Egiptului.

Gen.11:4: „ *Și au zis iarăși: Să mergem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf ajunge până la cer și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului .* ”

Fiii lui Noe și urmașii săi trăiau împrăștiați pe pământ, ca nomazi și întotdeauna în corturi adaptate călătoriilor lor. Dumnezeu vizează în această revelație momentul în care pentru prima dată în istoria omenirii, oamenii decid să se stabilească într-un loc și în locuințe permanente, constituind astfel primul popor sedentar. Și această primă adunare îi face să se unească pentru a încerca să scape de **despărțirea** care dă naștere la certuri, lupte și morți. Ei au aflat de la Noe răutatea și violența antediluvienilor; până în punctul în care Dumnezeu a trebuit să-i distrugă. Și pentru a controla mai bine riscul de a face din nou aceleași greșeli, ei cred că, adunându-se strâns într-un singur loc, vor reuși să evite această violență. Se spune: există putere în numere. Din vremea lui Babel, toți marii conducători și marile dominații și-au bazat puterea pe unire și adunare. Capitolul anterior l-a citat pe regele Nimrod care a fost, aparent, primul conducător unificator al umanității din timpul său, tocmai prin construirea Babel și a turnului său.

Textul specifică: „ **un turn al cărui vârf atinge cerul** ”. Această idee de „atingerea raiului” indică intenția de a se alătura lui Dumnezeu în cer pentru a-i arăta că oamenii se pot descurca fără el și că au idei pentru a evita și a-și rezolva singuri problemele. Nu este nimic mai mult și nimic mai puțin decât o provocare pentru Dumnezeul creator.

Geneza 11:5: „ *Domnul s-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care le construiau fiii oamenilor .* ”

Este doar o imagine care ne dezvăluie că Dumnezeu cunoaște proiectul unei umanități animate din nou de gânduri rebele.

Gen.11:6: „ *Și Domnul a spus: Iată, ei sunt un singur popor și toți au o singură limbă, și aceasta este ceea ce au întreprins; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au plănuit .* ”

Situația din vremea lui Babel este invidiată de universalității contemporani care visează la acest ideal: formarea unui singur popor și vorbirea unei singure limbi. Iar universalistilor noștri, ca cei adunați de Nimrod, nu le pasă ce crede Dumnezeu despre acest subiect. Cu toate acestea, în 1747 de la păcatul lui Adam, Dumnezeu a vorbit și și-a exprimat părerea. După cum indică cuvintele sale, ideea proiectului uman nu-l mulțumește și îl enervează. Cu toate acestea, nu se pune problema să le anihilăm din nou. Dar să observăm că Dumnezeu nu contestă eficiența abordării umanității rebele. Ea are un singur dezavantaj și este pentru el:

cu cât se adună mai mult, cu atât îl resping mai mult, nu-l mai slujesc sau, mai rău, slujesc zeități false în fața lui.

Gen.11:7: „ *Hai! Să coborâm și acolo să le încurcăm limbajul, ca să nu mai audă limbajul celuilalt .* ”

Dumnezeu are soluția lui: „ *să le confundăm limba, ca să nu mai audă limbajul celuilalt* ”. Această acțiune urmărește să realizeze un miracol divin. Într-o clipă, bărbații se exprimă în diferite limbi și nemaiînțelegându-se, sunt forțați să se îndepărteze unul de celălalt. Unitatea dorită este **spartă** . Despărțirea bărbaților, tema acestui studiu, este încă acolo, bine realizată .

Geneza 11:8: „ *Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; și au încetat să construiască orașul .* ”

Cei care vorbesc aceeași limbă se grupează și se îndepărtează de ceilalți. Prin urmare, după această experiență „ *a limbilor* ”, oamenii se vor stabili în diferite locuri unde vor întemeia orașe din pietre și cărămizi. Națiunile vor fi formate și pentru a-și pedepsi greșelile, Dumnezeu le va putea pune unul împotriva celuilalt. Încercarea lui „ *Babel* ” de a stabili pacea universală a eșuat.

Geneza 11:9: „ *De aceea numele lor a fost numit Babel, pentru că acolo Domnul a încurcat limba întregului pământ și de acolo Domnul i-a împrăștiat pe toată suprafața pământului* ” .

Numele „Babel” care înseamnă „confuzie” merită cunoscut pentru că mărturisește oamenilor cum a reacționat Dumnezeu la încercarea lor de unire universală: „ *confuzia limbilor* ”. Lecția a fost menită să avertizeze omenirea, până la sfârșitul lumii, întrucât Dumnezeu a vrut să dezvăluie această experiență în mărturia sa, dictată lui Moise care a scris astfel primele cărți ale sfintei sale Biblii pe care le citim și astăzi „azi”. Astfel, Dumnezeu nu a trebuit să folosească violența împotriva rebelilor din acea vreme. Dar nu va mai fi la fel, la sfârșitul lumii unde, reproducând această adunare universală condamnată de Dumnezeu, ultimii răzvrățiți supraviețuitori după cel de-al treilea război mondial vor fi distruși de întoarcerea glorioasă a lui Isus Hristos. Ei vor trebui apoi să se confrunte cu „mânia lui”, după ce au luat, în plus, decizia de a-i ucide pe ultimii săi aleși, deoarece ei vor fi rămas credincioși Sabatului său sfințit de la crearea lumii. Lecția dată de Dumnezeu nu a fost niciodată respectată de omenire și în mod constant pe tot pământul s-au format mari orașe până când Dumnezeu a făcut ca ele să fie distruse de alte popoare sau de epidemii mortale pe scară largă.

Descendenții lui Sem

Față de Avraam tatăl credincioșilor și al religiilor monoteiste actuale

Gen.11:10: „ *Aceștia sunt sămânța lui Sem. Sem, în vârstă de o sută de ani, a născut pe Arpacchad, la doi ani după potop .* ”

Fiul lui Sem, Arpacshad s-a născut în 1658 (1656 + 2)

Geneza 11:11: „ *Sem a trăit după nașterea lui Arpacchad cinci sute de ani; și a născut fii și fiice .* ”

Shem a murit în 2158 la vârsta de 600 (100 + 500)

Geneza 11:12: „ *Arpacchad, în vârstă de treizeci și cinci de ani, a născut pe Șelac .* ”

Fiul lui Arpacschad, Schélach s-a născut în 1693 (1658 + 35).
Geneza 11:13: „ *Arpachad a trăit după nașterea lui Șelac patru sute trei ani; și a născut fii și fiice .* ”
Arpacschad a murit în 2096 la vârsta de 438 (35 + 403)
Geneza 11:14: „ *Șelac, în vârstă de treizeci de ani, a născut pe Heber .* ”
Héber s-a născut în 1723 (1693 + 30)
Geneza 11:15: „ *Șelac a trăit după nașterea lui Heber patru sute trei ani; și a născut fii și fiice .* ”
Schélach a murit în 2126 (1723 + 403) la vârsta de 433 (30 + 403)
Geneza 11:16: „ *Heber, în vârstă de treizeci și patru de ani, a născut pe Peleg .* ”
Péleg s-a născut în 1757 (1723 + 34). **La momentul nașterii sale, conform Gen.10:25, „ pământul a fost împărțit ” de limbile vorbite create de Dumnezeu pentru a împărți și separa oamenii adunați în Babel.**
Geneza 11:17: „ *După nașterea lui Peleg, Heber a trăit patru sute treizeci de ani; și a născut fii și fiice .* ”
Héber a murit în 2187 (1757 + 430) la vârsta de 464 (34 + 430)
Geneza 11:18: „ *Peleg, în vârstă de treizeci de ani, a născut pe Rehu .* ”
Rehu s-a născut în 1787 (1757 + 30)
Geneza 11:19: „ *Peleg a trăit după nașterea lui Rehu două sute nouă ani; și a născut fii și fiice .* ”
Péleg a murit în 1996 (1787 + 209) la vârsta de 239 (30 + 209). Remarcă scurtarea brutală a vieții, probabil din cauza rebeliunii Turnului Babel realizată în timpul său.
Geneza 11:20: „ *Rehu, în vârstă de treizeci și doi de ani, a născut pe Serug .* ”
Serug s-a născut în 1819 (1787 + 32)
Geneza 11:21: „ *Rehu a trăit după nașterea lui Serug două sute șapte ani; și a născut fii și fiice .* ”
Rehu a murit în 2096 (1819 + 207) la vârsta de 239 (32 + 207)
Geneza 11:22: „ *Serug, în vârstă de treizeci de ani, l-a născut pe Nahor .* ”
Nahor s-a născut în 1849 (1819 + 30)
Geneza 11:23: „ *Serug a trăit după nașterea lui Nahor două sute de ani; și a născut fii și fiice .* ”
Serug a murit în 2049 (1849 + 200) la vârsta de 230 (30 + 200)
Geneza 11:24: „ *Nahor, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, a născut pe Terah .* ”
Térach s-a născut în 1878 (1849 + 29)
Geneza 11:25: „ *După nașterea lui Terah, Nahor a trăit o sută nouăsprezece ani; și a născut fii și fiice .* ”
Nahor a murit în 1968 (1849 + 119) la vârsta de 148 (29 + 119)
Geneza 11:26: „ *Terah, în vârstă de șaptezeci de ani, a născut pe Avram, Nahor și Haran ” .*
Avram s-a născut în 1948 (1878 + 70)

Avram va avea primul său fiu legitim, Isaac, când va împlini 100 de ani, în 2048, conform Gen.21:5: „*Abraam avea o sută de ani când s-a născut fiul său Isaac*”.

Avram va muri în 2123 la vârsta de 175 de ani, conform Gen.25:7: „*Acestea sunt zilele anilor vieții lui Avraam: el a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani*».

Geneza 11:27: „*Aceștia sunt descendenții lui Terah. Terah a născut pe Avram, Nahor și Haran. Haran l-a născut pe Lot* .

Rețineți că Avram este cel mai mare dintre cei trei fii ai lui Terah. Prin urmare, el este cel care s-a născut când tatăl său Terah avea 70 de ani, așa cum este specificat în versetul 26 de mai sus.

Geneza 11:28: „*Și Haran a murit în fața tatălui său Terah, în țara natală a lui, în Ur din Haldei* .”

Această moarte explică de ce Lot îl va însoți mai târziu pe Avram în călătoriile sale. Avram l-a luat sub protecția lui.

În Ur, în Caldeea, s-a născut Avram și în Babilonul din Haldeea Israelul răzvrătit va fi dus în robie pe vremea profetului Ieremia și a profetului Daniel.

Geneza 11:29: „*Avram și Nahor și-au luat neveste: numele nevestei lui Avram era Sarai, iar numele soției lui Nahor era Milca, fiica lui Haran, tatăl lui Milca și tatăl lui Jisca*” .

Alianțele din acest timp sunt foarte consangvine: Nachor s-a căsătorit cu Milcah, fiica fratelui său Haran. Era norma și supunerea față de o îndatorire care era menită să păstreze puritatea rasei descendenților. La rândul său, Isaac își va trimite slujitorul să găsească o soție pentru fiul său Isaac în familia apropiată a lui Laban Aramaicul.

Gen.11:30: „*Sarai era stearpă și nu avea copii* .”

Această sterilitate va permite Dumnezeuului creator să-și dezvăluie puterea creatoare; aceasta făcând-o capabilă să dea naștere unui copil când va împlini aproape o sută de ani ca și soțul ei Avram. Această sterilitate a fost necesară la nivel profetic, deoarece Isaac este prezentat ca tipul noului Adam pe care Iisus Hristos îl va întrupa în timpul său; ambii bărbați au fost la vremea lor „*fiii făgăduinței divine*”. Prin urmare, întotdeauna din cauza rolului său profetic de „*fiu al lui Dumnezeu*”, el nu își va alege el însuși soția, deoarece în trupul lui Isus, Dumnezeu este cel care își alege apostolii și ucenicii Săi, și anume, Duhul Tatăl care este în el. și cine îl anima.

Geneza 11:31: „*Terah a luat pe fiul său Avram și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai nora sa, soția fiului său Avram. Au mers împreună din Ur din Haldei în țara Canaanului. Au venit la Haran și au locuit acolo* .

Întreaga familie, inclusiv Avram, s-a stabilit în nordul țării, la Charan. Această primă mișcare îi conduce să se apropie de locul nașterii omenirii. **Se separă** de orașele mari, deja foarte populate și deja foarte răzvrățite, de câmpia fertilă și prosperă.

Geneza 11:32: „*Zilele lui Terah au fost două sute cinci ani; iar Terah a murit în Haran* .

Născut în 1878, Térach a murit la 205 de ani în 2083.

La sfârșitul studiului acestui capitol, să remarcăm că proiectul de reducere a speranței de viață la 120 de ani este pe drumul său spre succes. Între „600 de ani” ai lui Sem și „148 de ani” ai lui Nahor sau „175 de ani” ai lui Avraam, scurtarea vieții este evidentă. Aproximativ 4 secole mai târziu, Moise va trăi exact 120 de ani. Numărul citat de Dumnezeu va fi obținut ca model finalizat.

În experiența trăită de Avraam, Dumnezeu arată ceea ce El însuși este gata să facă pentru a răscumpăra viețile aleșilor Săi, pe care îi alege dintre toate creaturile sale umane, în funcție de faptul dacă își păstrează imaginea despre El. În această scenă istorică, Avraam este Dumnezeu în Tată, Isaac, Dumnezeu în Fiu și împlinirea se va face în Isus Hristos și din jertfa lui de bunăvoie se va naște noul legământ.

Geneza 12

Separarea de Familia Pământească

Geneza 12:1: „ *Domnul a zis lui Avram: Du-te din țara ta, din patria ta și din casa tatălui tău, în țara pe care ți-o voi arăta .* ”

Din ordinul lui Dumnezeu, Avram va părăsi familia lui pământească, casa tatălui său, și trebuie să vedem în această ordine sensul spiritual pe care Dumnezeu l-a dat în Geneza 2:24, cuvintelor sale care spuneau: „C „De aceea omul va lăsa pe tatăl sau și pe mama lui și se va lipi de soția lui și vor deveni un singur trup .’ Avram trebuie să „ își părăsească tatăl și mama ” pentru a intra în rolul spiritual profetic al lui Hristos pentru care doar „Mireasă ”, adunarea aleșilor lui, contează. Legăturile carnale sunt obstacole în calea progresului spiritual pe care aleșii trebuie să le evite, pentru a reuși să facă, într-o imagine simbolică, „ un singur trup ” cu Isus Hristos, Dumnezeul creator YaHWÉH.

Geneza 12:2: „ *Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; Îți voi face numele mare și vei fi o sursă de binecuvântare .* ”

Avram va deveni primul dintre patriarhii Bibliei, recunoscut de monoteiști drept „părintele credincioșilor”. El este, de asemenea, în Biblie, primul slujitor al lui Dumnezeu ale cărui detalii din viața lui vor fi urmărite și revelate pe larg.

Gen.12:3: „ *Voi binecuvânta pe cei care te vor binecuvânta, iar pe cei care te vor blestema îi voi blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în voi .* ”

Călătoriile și întâlnirile lui Avram vor oferi o dovadă în acest sens și deja în Egipt când Faraon a vrut să se culce cu Sarai, crezând că ea era sora lui conform celor spuse Avram pentru a-și proteja viața. Într-o viziune, Dumnezeu i-a făcut să știe că Sara era soția unui profet și aproape că a murit.

A doua parte a acestui verset, „ *toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine* ”, își va găsi împlinirea în Isus Hristos, fiul lui David din seminția lui Iuda, fiul lui Israel, fiul lui Isaac, fiul lui Avram. Pe Avram Dumnezeu își va construi cele două alianțe succesive care prezintă standardele mântuirii sale. Pentru că aceste standarde au trebuit să evolueze pentru a trece de

la tipul simbolic la tipul real; după ce omul păcătos trăiește înaintea lui Hristos sau după el.

Geneza 12:4: „ *Avram s-a dus, după cum i-a spus Domnul, și Lot a mers cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran .* ”

La 75 de ani, Avram are deja o lungă experiență de viață. Trebuie să dobândim această experiență pentru a-L asculta și a-L căuta pe Dumnezeu; care se face după descoperirea blestemelor umanității despărțite de el. Dacă Dumnezeu l-a chemat, este pentru că Avram îl căuta, așa că atunci când Dumnezeu i se descoperă, el se grăbește să-i asculte. Și această ascultare salutară va fi confirmată și amintită fiului său Isaac în acest verset citat în Geneza 26:5: „ **pentru că Avraam a ascultat de glasul meu și a păzit poruncile mele, poruncile mele, legile mele și legile mele** ”. Avram ar fi putut păstra aceste lucruri numai dacă Dumnezeu i le-ar fi prezentat. Această mărturie de la Dumnezeu ne dezvăluie că multe lucruri care nu sunt menționate în Biblie au fost îndeplinite. Biblia ne prezintă doar un rezumat al existențelor lungi ale vieților umane. Și viața unui bărbat de 175 de ani, numai Dumnezeu poate spune ce a trăit ea minut de minut, secundă de secundă, dar pentru noi este suficient un rezumat al esențialului.

Astfel, binecuvântarea lui Dumnezeu dată lui Avram se bazează pe ascultarea lui și tot studiul nostru al Bibliei și al profețiilor ei ar fi în zadar dacă nu am înțelege importanța acestei ascultări, deoarece Isus Hristos ne-a dat-o ca exemplu spunând în Ioan. 8:29: „ *Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu m-a lăsat în pace, pentru că întotdeauna fac ceea ce-i place .* ” Este la fel cu oricine; orice relație bună se realizează făcând „ *ceea ce este plăcut* ” celui pe care vrei să-l faci pe plac. Prin urmare, credința fie ea, adevărata religie, nu este un lucru complex, ci un simplu tip de relație făcută plăcută lui Dumnezeu și față de sine.

În vremurile noastre de sfârșit, semnul care apare este acela al neascultării copiilor față de părinții lor și față de autoritățile naționale. Dumnezeu organizează aceste lucruri pentru a-i face pe adulții care sunt răzvrățiți, nerecunoscători sau indiferenți față de el să descopere ceea ce el însuși experimentează din cauza răutății lor . Astfel, acțiunile create de Dumnezeu țipă mult mai tare decât strigătele și discursurile, pentru a-și exprima indignarea dreaptă și reproșurile drepte.

Geneza 12:5: „ *Avram a luat pe Sarai pe soția sa și pe Lot, fiul fratelui său, cu toate bunurile pe care le aveau și slujitorii pe care i-au dobândit în Haran. Au plecat să meargă în țara Canaanului și au venit în țara Canaanului .* ”

Charan este situat la nord-est de Canaan. Avram deci merge de la Haran la apus, apoi la sud, și intră în Canaan.

Geneza 12:6: „ *Avram a străbătut țara până la un loc numit Sihem, până la stejarii lui More. Canaanii erau atunci în țară .* ”

Ar trebui să ne amintim? „ *Canaanii* ” sunt uriași, dar atunci cum rămâne cu Avram însuși? Căci potopul era încă foarte aproape și Avram ar fi putut foarte bine să fie de mărimea unui uriaș. La intrarea în Canaan, el nu raportează prezența acestor uriași, ceea ce este logic dacă el însuși se află încă în această normă. Coborând spre sud, Avram traversează Galileea de astăzi și ajunge în Samaria de astăzi, la Sihem. Acest pământ al Samariei va fi un loc de evanghelizare favorizat

de Isus Hristos. Acolo, el va găsi credință în „samarineanca” și familia ei, în care, pentru prima dată, spre marea lor surprindere, i s-a permis să intre unui evreu.

Geneza 12:7: „ *Domnul i s-a arătat lui Avram și i-a zis: „Semințiilor tăi le voi da țara aceasta. Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i s-a arătat .”*

Dumnezeu a ales mai întâi Samaria de astăzi pentru a se arăta lui Avram, care va sfinți această întâlnire prin construirea unui altar acolo, un simbol profetic al crucii torturii lui Hristos. Această alegere sugerează o legătură cu viitoarea evanghelizare a țării de către Isus Hristos și apostolii săi. Din acest loc Dumnezeu îl anunță că va da această țară posterității sale. Dar care, evreul sau creștinul? În ciuda faptelor istorice în favoarea evreilor, această promisiune pare să-i privească pe aleșii lui Hristos pentru împlinirea pe noul pământ; căci aleșii lui Hristos sunt și, conform principiului îndreptării prin credință, sămânța promisă lui Avram.

Geneza 12:8: „ *S-a mutat de acolo pe muntele de la est de Betel și și-a întins corturile, având Betel la apus și Ai la est. A zidit acolo un altar Domnului și a chemat numele Domnului .”*

Coborând spre sud, Avram a tăbărât în munții dintre Betel și Ai. Dumnezeu precizează orientarea celor două orașe. Betel înseamnă „casă a lui Dumnezeu” iar Avram o așează la apus, în orientarea care va fi dată cortului și templului Ierusalimului, astfel încât la intrarea spre sfînțenia lui Dumnezeu, casa lui, slujitorii îi întorc spatele. soarele răsărit care răsare în est, est. În est se află orașul Ai a cărui rădăcină înseamnă: morman de piatră, ruină sau deal și monument. Dumnezeu ne descoperă judecata Sa: vizavi de intrarea aleșilor în casa lui Dumnezeu sunt la răsărit numai ruine și grămezi de pietre. În această imagine, Avram avea cele două căi spre libertate deschise în fața lui: spre apus, Betel și viață sau, spre răsărit, Ai și moarte. Din fericire, el deja alesese viața cu YaHWéH.

Geneza 12:9: „ *Avram și-a continuat călătoriile, înaintând spre sud”*.

Rețineți că în această primă trecere a Canaanului, Avram nu merge la „Jebus”, numele viitorului oraș al lui David: Ierusalim, care este astfel total ignorat de el.

Geneza 12:10: „ *A fost o foamete în țară; și Avram s-a coborât în Egipt să locuiască acolo, pentru că foametea era mare în țară .”*

După cum ar fi cazul, pe vremea când Iosif, fiul lui Iacov, Israel, a devenit primul vizir al Egiptului, foametea a fost cea care l-a adus pe Avram în Egipt. Experiențele pe care le-a avut acolo sunt povestite în restul versetelor acestui capitol.

Avram este un om pașnic și chiar fricos. Temându-se să fie ucis pentru a-și lua soția Saraï, care era foarte frumoasă, a hotărât să o prezinte ca pe sora lui, un adevăr pe jumătate. Prin această stratagemă, Faraon i-a făcut plăcere și l-a acoperit cu bunuri care îi vor da bogăție și putere. Acest lucru obținut, Dumnezeu îl lovește pe Faraon cu plăgi și află că Saraï este soția lui. Apoi îl urmărește pe Avram care părăsește Egiptul bogat și puternic. Această experiență profetește șederea evreilor care, după ce au fost sclavii Egiptului, îl vor lăsa să-și ia aurul și bogățiile. Și această putere îi va fi în curând de mare folos.

Geneza 13

despărțirea lui Avram de Lot

Întorcându-se din Egipt, Avram, familia lui și Lot, nepotul său, s-au întors la Betel, la locul unde ridicase un altar pentru a-L învoca pe Dumnezeu. În timp ce toți sunt în acest loc între Betel și Aibe, între „casa lui Dumnezeu” și „ruina”. În urma certurilor dintre slujitorii lor, Avram se desparte de Lot căruia îi dă alegerea direcției pe care dorește să o ia. Și Lot a profitat de ocazie pentru a alege câmpia și fertilitatea ei promițând prosperitate. Versetul 10 spune: „ *Lot și-a ridicat ochii și a văzut toată câmpia Iordanului, care era complet udată. Înainte ca Domnul să nimicească Sodoma și Gomora, până la Țoar era o grădină a Domnului, ca țara Egiptului . Făcând acest lucru, el alege „ruina” și o va descoperi când Dumnezeu va lovi cu foc și sulf orașele din această vale astăzi parțial acoperite de „Marea Moartă”; pedeapsă din care va scăpa împreună cu cele două fiice ale sale, datorită milostivirii lui Dumnezeu care va trimite doi îngeri să-l avertizeze și să-l facă să părăsească Sodoma unde va locui. Citim în versetul 13: „ Oamenii din Sodoma erau răi și mari păcătoși împotriva Domnului .”*

Avram rămâne așadar, lângă Betel, „casa lui Dumnezeu” pe munte.

Geneza 13:14 până la 18: „ *Domnul a zis lui Avram, după ce Lot s-a despărțit de el: Ridică-ți ochii și de unde ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi și-o voi da ție și urmașilor tăi pentru totdeauna. Voi face sămânța voastră ca țărâna pământului , astfel încât, dacă cineva poate număra țărâna pământului , sămânța voastră să fie numărată. Ridică-te, călătorește în lungime și în lat; căci ți-o voi da . Avram și-a întins corturile și a venit să locuiască printre stejarii din Mamre, care sunt lângă Hebron. Și a zidit acolo un altar Domnului .”*

Lăsând alegerea lui Lot, Avram primește partea pe care Dumnezeu vrea să i-o dea și acolo, din nou, își reînnoiește binecuvântările și promisiunile. Compararea „ sămânței ” sale cu „ praful pământului ”, originea și sfârșitul sufletului, trupului și spiritului uman, conform Gen.2:7, va fi confirmată de cea a „stelelor cerului ” din Gen. .15: 5.

Geneza 14

Separarea prin putere

Patru regi din est vin să facă război împotriva celor cinci regi ai văii în care se află Sodoma, în care locuiește Lot. Cei cinci regi sunt bătuti și luați prizonieri, la fel ca și Lot. Avertizat, Avram îi vine în ajutor și îi eliberează pe toți ostaticii captivi. Să remarcăm interesul versetului care urmează.

Gen.14:16: „ *El a adus înapoi toate bogățiile; a adus înapoi și pe Lot, fratele său, cu bunurile sale, precum și pe femei și pe oameni .”*

În realitate, Avram a intervenit doar pentru Lot. Dar, relatând faptele, Dumnezeu maschează această realitate pentru a-și evoca reproșul față de Lot, care a făcut alegerea proastă de a trăi în orașul celor răi.

Geneza 14:17: „*După ce Avram s-a întors biruitor din Chedorlaomer și dintre regii care erau cu el, regele Sodomei i-a ieșit în întâmpinarea în valea Shaweh, care este valea împăratului.*”

Câștigătorul trebuie mulțumit. Cuvântul „Shavéh” înseamnă: simplu; tocmai ceea ce l-a sedus pe Lot și i-a influențat alegerea.

Geneza 14:18: „*Melhisedec, regele Salemului, a adus pâine și vin: era preot al Dumnezeului Prea Înalt*”.

Acest rege din Salem a fost „*preot al Dumnezeului Prea Înalt*”. Numele lui înseamnă: „Regele meu este Justiția”. Prezența și intervenția sa oferă dovada unei continuități a închinării adevăratului Dumnezeu pe pământ de la sfârșitul potopului care rămâne încă foarte prezent în gândurile oamenilor din vremea lui Avram. Dar acești închinători ai adevăratului Dumnezeu nu știu nimic despre proiectul mântuitor pe care Dumnezeu îl va dezvălui prin experiențele profetice trăite de Avram și descendenții săi.

Geneza 14:19: „*Și a binecuvântat pe Avram și a zis: Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Prea Înalt, Domnul cerului și al pământului!*»

Binecuvântarea acestui reprezentant oficial al lui Dumnezeu confirmă și mai mult binecuvântarea pe care Dumnezeu i-a dat-o direct lui Avram în persoană.

Geneza 14:20: „*Binecuvântat să fie Dumnezeul Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale! Și Avram i-a dat zeciuială din toate.*”

Melhisedec îl binecuvântează pe Avram, dar are grijă să nu-i atribuie victoria lui; el o atribuie „*Dumnezeului Preaînalt care și-a dat dușmanii în mâinile lui*”. Și, avem un exemplu concret de supunere a lui Avram față de legile lui Dumnezeu, deoarece el „*a dat zecime din toate*” lui Melhisedec al cărui nume înseamnă: „Regele Meu este Dreptatea”. Prin urmare, această lege a zeciuiei a existat deja de la sfârșitul potopului pe pământ și probabil chiar înainte de „*potop*”.

Geneza 14:21: „*Împăratul Sodomei i-a spus lui Avram: Dă-mi oameni și ia pentru tine bogățiile.*”

Regele Sodomei este îndatorat lui Avram, care și-a eliberat poporul. Așa că vrea să plătească regal pentru serviciul său.

Geneza 14:22: „*Avram a răspuns împăratului Sodomei: „Îmi ridic mâna către Domnul, Dumnezeul Prea Înalt, stăpânul cerului și al pământului:”*

Avram profită de situație pentru a-i aminti regelui pervers de existența lui „*YHwéH Dumnezeul Prea Înalt*”, unicul „*Stăpân al cerului și al pământului*”; ceea ce îl face singurul proprietar al tuturor averilor pe care regele le obține prin răutatea sa.

Geneza 14:23: „*Nu voi lua nimic din ceea ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici un șnur, ca să nu spui: L-am îmbogățit pe Avram. Nimic pentru mine!*»

În această atitudine, Avram îi mărturisește împăratului Sodomei că a venit la acest război doar pentru a-și salva nepotul Lot. Avram condamnă ca Dumnezeu

pe acest rege care trăiește în rău, perversiune și violență. Și îi explică acest lucru refuzând bogățiile lui obținute cu nevreddnicie.

Geneza 14:24: „ *Numai ce au mâncat tinerii și partea bărbaților care au umblat cu mine, Aner, Eșcol și Mamre: ei își vor lua partea .* ”

Dar această alegere a lui Avram îl privește doar pe el, omul slujitor al lui Dumnezeu, iar slujitorii săi își pot lua partea din bogățiile oferite.

Geneza 15

Despărțirea prin legământ

Gen.15:1: „ *După aceste evenimente, cuvântul Domnului a venit lui Avram într-o vedenie și i-a zis: Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare .* ”

Avram este un om pașnic care trăiește într-o lume brutală, tot într-o viziune Dumnezeu, prietenul său YaHWéH, vine să-l liniștească: „*Eu sunt scutul tău, iar răsplata ta va fi foarte mare* ”.

Geneza 15:2: „ *Avram a răspuns: Doamne, ce-mi vei da? plec fara copii; iar moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc* ”.

De multă vreme, Avram a suferit că nu a putut fi tată din cauza sterilității lui Sarai, soția sa legitimă. Și știe că atunci când va muri, o rudă apropiată îi va moșteni proprietatea: „ *Eliezer din Damasc* ”. Să notăm în treacăt cât de vechi este acest oraș „ *Damasc* ” din Siria.

Geneza 15:3: „ *Și Avram a spus: Iată, nu mi-ai dat sămânță, și cel care se va naște în casa mea va fi moștenitorul meu .* ”

Avram nu înțelege promisiunile făcute pentru urmașii lui, deoarece nu le are, fiind fără copii.

Geneza 15:4: „ *Atunci cuvântul Domnului i-a venit: El nu va fi moștenitorul tău, dar cel care vine din trupul tău va fi moștenitorul tău .* ”

Dumnezeu îi spune că va deveni cu adevărat tatăl unui copil.

Gen.15:5: „ *Și după ce l-a scos afară, a zis: Privește spre cer și numără stelele, dacă le poți număra. Și i-a spus: Aceasta va fi sămânța ta* ”.

Cu ocazia acestei viziuni date lui Avram, Dumnezeu ne dezvăluie o cheie simbolică a sensului pe care îl dă spiritual cuvântului „ *stea* ”. Citată inițial în Geneza 1:15, „ *steaua* ” are rolul de a „ *lumina pământul* ” și acest rol este deja cel al lui Avram pe care Dumnezeu l-a chemat și l-a pus deoparte în acest scop, dar va fi și al tuturor credincioșilor care își va pretinde credința și slujirea lui pentru Dumnezeu. Rețineți că, conform Dan.12:3, statutul de „ *stele* ” va fi acordat celor aleși la intrarea lor în eternitate: „ *Cei inteligenți vor străluci ca splendoarea cerului, iar cei care învață dreptatea, mulțimii. va străluci ca stelele, în vecii vecilor .* ” Imaginea „ *stelei* ” le este pur și simplu atribuită datorită selecției lor de către Dumnezeu.

Geneza 15:6: „ *Avram s-a încrezut în YaHWéH, care i-a socotit asta drept neprihănire* ”.

Acest curs de versuri constituie elementul oficial al definiției credinței și principiul îndreptățirii prin credință. Pentru că credința nu este altceva decât încredere luminată, îndreptățită și demnă. Încrederea în Dumnezeu este legitimă doar în cunoașterea luminată a voinței sale și a tot ceea ce îi este plăcut, fără de care devine ilegală. A avea încredere în Dumnezeu înseamnă a crede că El îi binecuvântează numai pe cei care Îi ascultă, urmând exemplul lui Avram și exemplul perfect al lui Isus Hristos.

Această judecată a lui Dumnezeu asupra lui Avram o profețește pe cea pe care o va aduce tuturor celor care se vor comporta ca el, în aceeași supunere față de adevărul divin propus și cerut la vremea lor.

*Geneza 15:7: „Domnul i-a zis din nou: **Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur al caldeenilor, ca să-ți dau stăpânirea ținutului acesta**”.*

Ca preambul la prezentarea legământului său cu Avram, Dumnezeu îi reamintește lui Avram că l-a scos din Ur din Haldei. Această formulă este modelată după prezentarea primei dintre cele „zece porunci” ale lui Dumnezeu citate în Exo.20:2: „**Eu sunt YaHWéH, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei**”.

Geneza 15:8: „Avram a răspuns: Doamne, Domnul, prin ce voi ști că o voi stăpâni? »

Avram îi cere lui YaHWéH un semn.

Geneza 15:9: „Și Domnul i-a zis: Ia o junincă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, un turturel și un porumbel tânăr .”

Geneza 15:10: „Avram a luat toate aceste animale, le-a tăiat la mijloc și a pus fiecare bucată una față de alta; dar nu împărțea păsările .

Răspunsul lui Dumnezeu și acțiunea lui Avram necesită explicații. Această ceremonie de sacrificiu se bazează pe ideea de împărțire care privește cele două părți care se angajează într-o alianță, adică: să împărțim împreună. Animalele tăiate la mijloc simbolizează trupul lui Hristos care, fiind unul, va fi împărțit spiritual între Dumnezeu și aleșii săi. Oile sunt chipul omului și al lui Hristos, dar păsările nu au această imagine a omului care va fi Hristosul trimis de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care, ca simbol ceresc, ei apar în legământ, dar nu sunt tăiați. Ispășirea lui Isus pentru păcat va fi favorabilă numai aleșilor pământești, nu îngerilor cerești.

Geneza 15:11: „Păsările de pradă au căzut peste cadavre; iar Avram i-a izgonit afară .”

În proiectul profețit de Dumnezeu, doar cadavrele celor răi și răzvrățiți vor fi livrate ca hrană păsărilor de pradă la întoarcerea în slavă a Mântuitorului Hristos. În timpul sfârșitului, această soartă nu îi va preocupa pe cei care fac un legământ cu Dumnezeu în Hristos și prin legile Lui. Pentru că cadavrele animalelor astfel expuse sunt de o foarte mare sfințenie pentru Dumnezeu și pentru Avram. Gestul lui Avram este justificat pentru că faptele nu trebuie să contrazică profeția care privește soarta viitoare și finală a sfințeniei lui Hristos.

Gen.15:12: „ La apusul soarelui, un somn adânc a căzut asupra lui Avram; și iată, frica și întuneric mare s-au abătut asupra lui .”

Acest somn nu este normal. Este un „ somn adânc ”, ca cel în care Dumnezeu l-a cufundat pe Adam pentru a forma o femeie, „ ajutorul ” lui, dintr-o

coastă. Ca parte a alianței pe care o face cu Avram, Dumnezeu îi va dezvălui sensul profetic dat acestui „*ajutor*” care va fi obiectul iubirii lui Dumnezeu în Hristos. De fapt, numai în aparență, Dumnezeu îl face să moară pentru a intra în prezența lui veșnică, anticipând astfel intrarea lui în viața veșnică, adică în viața adevărată, după principiul că niciun om nu poate să-L vadă pe Dumnezeu și să trăiască.

„*Marele întuneric*” înseamnă că Dumnezeu îl orbește față de viața pământească pentru a construi în mintea lui imagini virtuale de natură profetică, inclusiv apariția și prezența lui Dumnezeu însuși. Cufundat astfel în întuneric, Avram simte o „*frică*” legitimă. Mai mult, ea subliniază caracterul formidabil al Dumnezeului creator care îi vorbește.

Geneza 15:13: „*Și Domnul a zis lui Avram: Să știe că urmașii tăi vor fi străini într-o țară care nu va fi a lor; acolo vor fi sclavi și vor fi asuprași timp de patru sute de ani.*”

Dumnezeu îi anunță lui Avram viitorul, destinul rezervat urmașilor săi.

„... *urmașii tăi vor fi străini într-o țară care nu va fi a lor*”: acesta este Egiptul.

„... *ei vor fi înrobiți acolo*”: la schimbarea unui nou faraon care nu-l cunoscuse pe Iosif, evreul devenit mare vizir al predecesorului său. Această înrobire va fi împlinită pe vremea lui Moise.

„... *și ei vor fi asuprași timp de patru sute de ani*”: Nu este vorba doar despre asuprașirea egipteană, ci mai larg despre asuprașirea care va afecta descendenții lui Avram până când vor avea posesiuni în Canaan, țara lor națională promisă de Dumnezeu.

Geneza 15:14: „*Dar eu voi judeca națiunea căreia îi slujesc și atunci vor ieși cu bogății mari.*”

Națiunea vizată de această dată este doar Egiptul, pe care îl vor părăsi, luând efectiv cu ei toată bogăția sa. Rețineți că în acest verset, Dumnezeu nu atribuie Egiptului „*asuprașirea*” citată în versetul precedent. Acest lucru confirmă faptul că cei „*patru sute de ani*” menționați nu se aplică numai Egiptului.

Gen.15:15: „*Veți merge în pace la părinții voștri, veți fi îngropați după o bătrânețe fericită.*”

Totul se va întâmpla așa cum i-a spus Dumnezeu. El va fi îngropat la Hebron, în peștera Macpela, pe un teren cumpărat de Avram în timpul vieții sale de la un hitit.

Geneza 15:16: „*În generația a patra se vor întoarce aici; pentru că nelegiuirea amoriiților nu este încă la apogeu.*”

Printre acești amoriiți, hitiții au relații bune cu Avram pe care îl consideră a fi un reprezentant al marelui Dumnezeu. Așa că au convenit să-i vândă pământul pentru mormântul său. Dar în „*patru generații*” sau „*patru sute de ani*”, situația va fi diferită și popoarele canaanite vor fi atins pragul răzvrătirii nesprijinite de Dumnezeu și toți vor fi anihilați pentru a-și lăsa pământul evreilor care îl vor face pământul lor național...

Pentru a înțelege mai bine acest proiect dezastruos pentru canaaniți, trebuie să ne amintim că Noe l-a blestemat pe Canaan, care era primul fiu al fiului său Ham. Țara făgăduită a fost deci populată de acest descendent al lui Ham

blestemat de Noe și de Dumnezeu. Distrugerea lor a fost doar o chestiune de timp stabilită de Dumnezeu pentru a-și îndeplini scopurile pe pământ.

Geneza 15:17: „ *Când soarele a apus, sa făcut întuneric adânc; și iată, era un cuptor care fumea și flăcări treceau printre animalele împărțite .*”

În această ceremonie, focul aprins de om este interzis. Pentru că au îndrăznit să încalce acest principiu, cei doi fii ai lui Aaron vor fi într-o zi mistuiți de Dumnezeu. Avram i-a cerut lui Dumnezeu un semn și acesta a venit sub forma unui foc ceresc care a trecut între animalele tăiate în două. Așa mărturisește Dumnezeu pentru slujitorii săi, cum ar fi profetul Ilie, înaintea profeților Baalilor sprijiniți de regina străină și soția regelui Ahab, pe nume Izabela. Altarul său înecat în apă, focul trimis de Dumnezeu va mistui altarul și apa pregătită de Ilie, dar altarul profeților mincinoși va fi ignorat de focul său.

Geneza 15:18: „ *În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și a zis: „Va dau urmașilor tăi această țară, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat.*”

La sfârșitul acestui capitol 15, acest verset confirmă, subiectul său principal este într-adevăr acela al **alianței care separă pe cei aleși de ceilalți oameni**, astfel încât ei să împărtășească această alianță cu Dumnezeu și să-I slujească.

Granițele țării promise evreilor le depășesc pe cele pe care le va ocupa națiunea după cucerirea Canaanului. Dar Dumnezeu include în oferta Sa imensele deșerturi ale Siriei și Arabiei care se unesc cu „*Eufratul*” spre est, precum și deșertul Shur care desparte „*Egiptul*” de Israel. Între aceste pustii, pământul promis capătă înfățișarea unei grădini a lui Dumnezeu.

În lectura spirituală profetică, „*râurile*” simbolizează popoarele, așa că Dumnezeu poate profeti despre posteritatea lui Avram, despre Hristos care își va găsi închinătorii și aleșii săi dincolo de Israel și Egipt, la vest în „Europa” simbolizat în Apocalipsa 9: 14 sub numele de „*marele fluviu Eufrat*”.

Geneza 15:19: „ *Țara cheniților, a chenițiilor și a cadmoniților,*”

Geneza 15:20: „ *din hetiti, dintre periziți și refaimi,*”

Geneza 15:21: „ *din amoriți, canaaniți, ghirgasiți și iebusiți*”.

Pe vremea lui Avram, aceste nume desemnează familiile adunate în cetățile care alcătuiesc și populează țara Canaanului. Printre ei, se numără refaimii care vor fi păstrat mai mult decât ceilalți standardul uriaș al antediluvienilor când Iosua a luat teritoriul „*patru generații*” sau „*patru sute de ani*” mai târziu.

Avram este patriarhul celor două legăminte ale planului lui Dumnezeu. Coborârea lui prin trup va genera numeroși descendenți care se vor naște în poporul ales de Dumnezeu, dar nu ales de el. Drept urmare, această primă alianță bazată pe trup îi denaturează proiectul salvator și îi încurcă înțelegerea, pentru că mântuirea se va baza doar pe actul de credință în cele două alianțe. Tăierea împrejur a cărnii nu l-a salvat pe omul evreu, chiar dacă a fost cerută de Dumnezeu. Ceea ce i-a permis să fie mântuit au fost faptele sale ascultătoare care i-au descoperit și confirmat credința și încrederea în Dumnezeu. Și este același lucru care condiționează mântuirea în noul legământ, în care credința în Hristos este făcută vie prin lucrările de ascultare față de poruncile, rânduielile și principiile divine revelate de Dumnezeu, în întreaga Biblie. Într-o relație împlinită

cu Dumnezeu, învățătura literei este luminată de inteligența spiritului; Acesta este motivul pentru care Isus a spus: „ *Scrisoarea ucide, dar Duhul dă viață* ”.

Geneza 16

Separarea prin legitimitate

Geneza 16:1: „ *Sarai, soția lui Avram, nu i-a născut copii. Ea avea o slugă egipteană pe nume Agar* .

Geneza 16:2: „ *Și Sarai a zis lui Avram: Iată, Domnul m-a făcut steril; vino, te rog, la robul meu; poate voi avea copii prin ea. Avram a ascultat glasul lui Sarai* .”

Geneza 16:3: „ *Așadar, Sarai, soția lui Avram, a luat pe Agar Egipteanca, roaba ei, și a dat-o de soție soțului ei Avram, după ce Avram locuise zece ani în țara Canaanului*” .

Ne este ușor să criticăm această alegere nefericită din cauza inițiativei lui Sarai, dar privim situația așa cum s-a prezentat binecuvântatului cuplu.

lui se va naște un copil . Dar el nu i-a spus despre Sarai, soția lui, care era stearpă. Mai mult, Avram nu l-a chestionat pe Creatorul său pentru detalii despre anunțurile sale. El aștepta ca Dumnezeu să-i vorbească conform voinței sale suverane. Și acolo, trebuie să înțelegem că această lipsă de explicație a fost tocmai menită să provoace această inițiativă umană prin care Dumnezeu își creează un corespondent ilegal în ceea ce privește promisiunea de binecuvântare, dar utilă, pe care să-l așeze în fața viitorului Israel construit pe Isaac, o competiție războinică și protestantă, adversar și chiar inamic. Dumnezeu a înțeles că pe lângă cele două căi, binele și răul puse înaintea alegerilor omului, „morcovul și bastonul” erau la fel de necesare unul ca celălalt, pentru a duce „măgarul” înainte.” recalcitrant. Nașterea lui Ismael, tot fiul lui Avram, va promova formarea personalului arab până la ultima sa formă din istorie, religioasă, islamică (supunere; o înălțime pentru acest popor răzvrătit natural și ereditar).

Geneza 16:4: „ *S-a dus la Agar și ea a rămas însărcinată. Când s-a văzut însărcinată, s-a uitat la amanta ei cu dispreț* .

Această atitudine disprețuitoare a Agarului, egipteanul față de amanta ei, caracterizează și astăzi popoarele arabe musulmane. Și făcând acest lucru, ei nu greșesc în totalitate, deoarece lumea occidentală a ignorat imensul privilegiu de a fi evanghelizat în numele divinului Hristos Isus. Pentru ca această falsă religie arabă să continue să proclame că Dumnezeu este mare atunci când Occidentul l-a șters din registrele gândurilor sale.

Imaginea dată în acest verset înfățișează situația exactă a timpului nostru de sfârșit, pentru că creștinismul occidental, chiar distorsionat, precum Sarai nu mai naște fii și se scufundă în sterilitatea spirituală a întinericului. Și spune vorba: în țara orbilor, cei cu un ochi sunt regi.

Geneza 16:5: „ *Și Sarai i-a zis lui Avram: „Jesirea care mi-a fost făcută este asupra ta. Mi-am pus robul în sânul tău; iar când a văzut că este însărcinată, s-a uitat la mine cu dispreț. Domnul să fie judecător între mine și tine!* »

Geneza 16:6: „Avram i-a zis Sarai: „Iată, roaba ta este în puterea ta; fă cu ea cum crezi de cuviință. Atunci Sarai a tratat-o rău; iar Agar a fugit de ea .”

Avram își asumă responsabilitatea și nu o reproșează pe Sarai că a fost inspirația acestei nașteri nelegitime. Astfel, de la început, legitimitatea își impune legea asupra ilegitimității și în urma acestei lecții, de acum încolo căsătoriile nu vor uni decât oameni din aceeași familie imediată până la Israelul viitorului și forma sa națională obținută după ieșirea din Israel.Sclavia Egipt.

Geneza 16:7: „Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustie, lângă izvorul care este pe drumul spre Shur .”

Acest schimb direct între Dumnezeu și Agar este posibil doar în virtutea statutului binecuvântat al lui Avram. Dumnezeu o găsește în deșertul Schur, care va deveni casa arabilor nomazi care locuiesc în corturi în căutare constantă de hrană pentru oile și cămilele lor. Sursa de apă a fost mijlocul de supraviețuire al lui Agar și ea întâlnește „izvorul apelor vieții”, care vine să o încurajeze să-și accepte statutul de slujitoare și destinul ei prolific.

Geneza 16:8: „El a spus: Agar, roaba lui Sarai, de unde ai venit și unde te duci? Ea a răspuns: Fug de Sarai, stăpâna mea .

Hagar răspunde la cele două întrebări: unde mergi? Răspuns: Fug. De unde ești ? Răspuns: de la Sarai, stăpâna mea.

Geneza 16:9: „Îngerul Domnului i-a spus: Întoarce-te la stăpâna ta și smerește-te sub mâna ei .”

Marele judecător nu-i lasă de ales, ordonă întoarcerea și smerenia, pentru că adevărata problemă a fost cauzată într-adevăr de disprețul arătat amantei sale care, în afară de sterilitatea ei, rămâne amanta lui legitimă și trebuie slujită și respectată.

Geneza 16:10: „Îngerul Domnului i-a spus: Îți voi înmulți urmașii și vor fi atât de mulți, încât nu pot fi numărați .”

YaHWéH îl încurajează oferindu-i un „morcov”. El îi promite o posteritate „atât de numeroasă încât nu le putem număra ”. Nu vă înșelați, această mulțime va fi trupească și nu spirituală. Căci oracolele lui Dumnezeu vor fi purtate până la stabilirea noului legământ, numai de descendenții evrei. Dar, desigur, orice arab sincer poate intra în legământul lui Dumnezeu acceptând standardele Lui scrise de evrei în Biblie. Și de la apariția sa, Coranul musulman nu a îndeplinit acest criteriu. El acuză, critică și denaturează adevărurile biblice autentificate de Isus Hristos.

Folosind pentru Ismael expresia folosită deja pentru Avram, „atât de numeroși încât nu pot fi numărați ”, înțelegem că este vorba doar de proliferări umane și nu de aleșii aleși pentru viața veșnică. Comparațiile propuse de Dumnezeu sunt întotdeauna supuse unor condiții care trebuie îndeplinite. Exemplu: „stelele cerului ” se referă la orice activitate religioasă care constă în „luminarea pământului ”. Dar ce luminează? Numai lumina adevărului legitimată de Dumnezeu face o „stea ” demnă să „strălucească pentru totdeauna ” în ceruri, conform Dan.12:3, pentru că ei vor fi fost **cu adevărat** „intelenți ” și vor fi **cu adevărat** „învățați dreptatea ” conform lui. Dumnezeu.

Geneza 16:11: „Îngerul Domnului i-a spus: Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu și îi vei pune numele Ismael; căci Domnul te-a auzit în necazul tău .”

Geneza 16:12: „ *El va fi ca un măgar sălbatic; mâna lui va fi împotriva tuturor și mâna tuturor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi .* ”

Dumnezeu îl compară pe Ismael și descendenții săi arabi cu un „ *măgar sălbatic* ”, animal renumit pentru caracterul său recalcitrant și încăpățânat; și mai mult decât atât, brutal de atunci numit „ *sălbatic* ”. Prin urmare, nu se lasă înlănzit, domesticit sau convins. Pe scurt, nu iubește și nu se lasă iubit și poartă în gene o ereditate agresivă față de propriii frați și străini. Această judecată stabilită și revelată de Dumnezeu este de mare importanță, în acest timp al sfârșitului, pentru a înțelege rolul pedepsitor, pentru Dumnezeu, al religiei islamului care a fost combătută de falsul creștinism în vremurile în care „lumina” creștină era doar „ *întunericul* ”. De la întoarcerea sa pe pământul strămoșilor săi, Israelul a devenit din nou ținta sa, la fel ca Occidentul creștin protejat de puterea americană, pe care ei o numesc, fără să se înșele prea mult, „marele Satan”. Este adevărat că un mic „Satana” îl poate recunoaște pe „cel mare”.

Prin nașterea lui Ismael, nume care înseamnă „Dumnezeu a auzit”, copilul disputei, Dumnezeu creează o **separare suplimentară** în cadrul familiei lui Avram. Se adaugă la blestemul limbilor create în experiența Babel. Dar dacă pregătește mijloacele pentru a pedepsi, este pentru că cunoaște dinainte comportamentul rebel al oamenilor în cele două alianțe succesive până la sfârșitul lumii.

Geneza 16:13: „ *Ea a numit Atta El roi numele Domnului care i-a vorbit; căci ea a spus: Am văzut ceva aici, după ce m-a văzut? »*

Numele Atta El Roî înseamnă: Tu ești Dumnezeu care vede. Dar deja, această inițiativă de a-i da un nume lui Dumnezeu este un scandal împotriva superiorității sale. Restul acestui verset tradus în multe moduri diferite se rezumă la acest gând. Hagar nu-i vine să creadă. Ea, micul servitor, a fost obiectul atenției marelui Dumnezeu creator care vede destinul și îl dezvoltă. După această experiență, de ce se poate teme?

Geneza 16:14 „ *De aceea această fântână a fost numită fântâna împăratului Lahai; este între Kadès și Bared .* ”

Locurile pământești în care Dumnezeu S-a manifestat sunt prestigioase, dar onorurile pe care le plătesc oamenii sunt adesea cauzate de spiritul lor idolatru, care nu-i împacă cu El.

Geneza 16:15 „ *Agar i-a născut lui Avram un fiu; și Avram a pus numele Ismael fiului pe care i-a născut Agar .* ”

Ismael este într-adevăr fiul autentic al lui Avram și mai ales primul său copil de care se va atașa în mod natural. Dar el nu este fiul făgăduinței anunțat de Dumnezeu înainte. Totuși, ales de Dumnezeu, numele „ *Ismael* ” care i se dă sau „ *Dumnezeu a auzit* ” se bazează pe necazul Agarului, mai presus de toate, victimă a deciziilor luate de stăpâna sa și de stăpânul său. Dar, în al doilea sens, se bazează și pe eroarea lui Avram și a lui Sarai de a fi crezut momentan că acest fiu conceput de Agar, Egipteanca, a fost confirmarea „răspunsul” și împlinirea anunțului lui Dumnezeu. Eroarea va avea consecințe sângeroase până la sfârșitul lumii.

Dumnezeu a intrat în jocul gândirii umane și pentru el esențialul este împlinit: copilul disputei și al **separării conflictuale** este viu.

Geneza 16:16: „ Avram avea optzeci și șase de ani când Agar l-a născut pe Avram Ismael .”

„Ismael” s-a născut așadar în 2034 (1948 + 86), când Avram avea 86 de ani.

Geneza 17

Despărțirea prin circumcizie: un semn în trup

Gen.17:1: „ Când Avram avea nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s-a arătat lui Avram și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeuul Atotputernic”. Mergeți înaintea feței mele și fiți fără vină .”

În 2047, în vârstă de 99 de ani și Ismael de 13 ani, Avram este vizitat în spirit de Dumnezeu, care i se prezintă pentru prima dată drept „ Dumnezeuul Atotputernic ”. Dumnezeu pregătește o acțiune care va dezvălui acest caracter „totputernic”. Apariția lui Dumnezeu este în principal de ordin verbal și auditiv, deoarece gloria lui rămâne invizibilă, dar o imagine asemănătoare a persoanei sale poate fi văzută fără a muri.

Geneza 17:2: „ Voi stabili legământul Meu între mine și tine și te voi înmulți la nesfârșit .”

Dumnezeu reînnoiește promisiunea înmulțirii sale, de data aceasta specificând „ la infinit ” fie el, ca „ praful pământului ” și „ stelele cerului ” pe care „ nimeni nu le poate număra ”.

Geneza 17:3: „ Avram a căzut cu fața la pământ; și Dumnezeu i-a vorbit, zicând :

Dându-și seama că cel care îi vorbește este „Dumnezeul Atotputernic”, Avram cade cu fața la pământ pentru a nu se uita la Dumnezeu, dar el ascultă cuvintele lui care îi încântă întregul suflet.

Geneza 17:4: „ Acesta este legământul Meu pe care îl fac cu tine. Vei deveni tatăl unei mulțimi de națiuni . »

Legământul făcut între Dumnezeu și Avram a fost întărit în acea zi: „ Vei deveni tatăl unei mulțimi de neamuri ”.

Geneza 17:5: „ Nu vei mai fi numit Avram; dar numele tău va fi Avraam, căci te-am făcut tatăl multor neamuri . »

Schimbarea numelui din Avram în Avraam este decisivă și la vremea lui Isus va face același lucru schimbând numele apostolilor săi.

Geneza 17:6: „ Vă voi face din belșug roditori, voi face neamuri din voi; si regi vor iesi din tine . »

Avram este primul tată al națiunilor arabe în Ismael, în Isaac, el va fi tatăl evreilor, fiilor lui Israel; și în Madian va fi tatăl urmașilor lui Madian; unde Moise o va găsi pe soția sa Sefora, fiica lui Ietro.

Geneza 17:7: „ Voi stabili legământul Meu între mine și tine și urmașii tăi după tine, în generațiile lor; va fi un legământ veșnic, că Eu voi fi Dumnezeu pentru tine și pentru urmașii tăi după tine. ”

Dumnezeu alege subtil cuvintele legământului Său care vor fi „perpetue”, dar nu veșnice. Aceasta înseamnă că alianța încheiată cu descendenții săi carnali va avea o durată limitată. Și această limită va fi atinsă atunci când, în prima Sa venire și întruparea sa umană, Hristosul divin va stabili pe moartea sa ispășitoare voluntară, baza noii alianțe care va avea consecințe eterne.

În acest moment, trebuie realizat, toți primii născuți umani vizați și numiți de la început își pierd legitimitatea. Acesta a fost cazul lui Cain, întâiul născut al lui Adam, al lui Ismael, primul născut dar nelegitim fiu al lui Avram, iar după el, va fi cazul lui Esau, întâiul născut al lui Isaac. Acest principiu al eșecului primului născut profetizează eșecul alianței carnale evreiești. Al doilea legământ va fi spiritual și va beneficia numai păgânilor cu adevărat convertiți, în ciuda aparențelor înșelătoare cauzate de falsele pretenții umane.

Geneza 17:8: „ *Îți voi da ție și urmașilor tăi după tine țara în care locuiești ca străin, toată țara Canaanului, ca stăpânire **perpetuă** , și voi fi Dumnezeu lor.*

La fel, țara Canaanului va fi dată „ *în stăpânire **perpetuă** ”*, atâta timp cât Dumnezeu este legat de legământul Său. Iar respingerea lui Mesia Iisus o va face nula, de asemenea, la 40 de ani de la acest scandal, națiunea și capitala sa Ierusalimul vor fi distruse de soldații romani, iar evreii supraviețuitori vor fi împrăștiați în diferitele țări ale lumii. Pentru că Dumnezeu specifică o condiție a legământului: „ *Eu voi fi Dumnezeu lor* ”. De asemenea, când, așa cum a fost trimis de Dumnezeu, Isus este respins oficial de națiune, Dumnezeu își va putea rupe alianța cu o legitimitate deplină.

Geneza 17:9: „ *Dumnezeu i-a spus lui Avraam: Vei păzi legământul Meu, tu și urmașii tăi după tine, în generațiile lor .* ”

Acest verset răsuțește gâtul tuturor acestor pretenții religioase care îl fac pe Dumnezeu Dumnezeul religiilor monoteiste adunate în alianța ecumenică, în ciuda învățăturilor lor incompatibile și opuse. Dumnezeu este legat doar de propriile sale cuvinte care stabilesc baza legământului Său, un fel de contract încheiat cu cei care îi ascultă exclusiv. Dacă un om își păstrează legământul, îl validează și îl extinde. Dar omul trebuie să-L urmeze pe Dumnezeu în proiectul său construit pe două faze succesive; primul fiind carnal, al doilea fiind spiritual. Iar acest pasaj de la primul la al doilea testează credința individuală a oamenilor și, în primul rând, cea a evreilor. Respingându-L pe Hristos, națiunea evreiască își rupe legământul cu Dumnezeu care deschide ușa păgânilor și printre care cei care se convertesc la Hristos sunt înfiați de el și numiți ca fii spirituali ai lui Avraam. Astfel, toți cei care țin legământul său sunt fii sau fiicele lui Avraam din punct de vedere trupesc sau spiritual.

În acest verset, vedem că Israelul, viitoarea națiune cu acest nume, își are sursa în Avraam. Dumnezeu decide să facă din descendenții săi un popor „pus deoparte” pentru o demonstrație pământească. Nu este vorba de un popor mântuit, ci de constituirea unei adunări umane care reprezintă candidații pământești pentru alegerea aleșilor mântuiți prin harul viitor al lui Dumnezeu care va fi obținut de Isus Hristos.

Geneza 17:10: „ *Acesta este legământul Meu, pe care îl vei ține între Mine și tine și urmașii tăi după tine: fiecare bărbat dintre voi să fie tăiat împrejur .* ”

Tăierea împrejur este un semn al legământului încheiat între Dumnezeu, Avraam și urmașii lui, descendenții săi trupești. Slăbiciunea sa este forma sa colectivă care se aplică tuturor descendenților săi, animați de credință sau nu, ascultători sau nu. Pe de altă parte, în noua alianță, selecția prin credință pusă la încercare va fi experimentată individual de către aleșii care vor obține apoi viața veșnică pusă în joc în această alianță. Trebuie să adăugăm circumciziei, o consecință nefericită: musulmanii au fost și ei tăiați împrejur încă de la patriarhul lor Ismael și dau acestei circumcizii o valoare spirituală care îi determină să revendice dreptul la eternitate. Cu toate acestea, circumcizia are doar efecte carnale perpetue, nu eterne.

Geneza 17:11: „ *Veți tăia împrejur; și va fi un semn de alianță între mine și tine* .

Este într-adevăr un semn al alianței cu Dumnezeu, dar eficiența lui este doar trupească și versetele 7, 8 și următorul verset 13 confirmă singura sa aplicare „ *perpetuă* ”.

Geneza 17:12: „ *Când fiecare bărbat este în vârstă de opt zile, după generațiile voastre, fiecare bărbat dintre voi să fie tăiat împrejur, fie că este născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la vreun fiu de străin, fără să aparțină rasei tale* ' .

Ceva încă foarte surprinzător, dar în ciuda naturii sale perpetue, ea constituie totuși o profeție care dezvăluie proiectul lui Dumnezeu pentru ^{mileniul al VIII-lea} . Acesta este motivul alegerii „opt zile”, deoarece primele șapte zile simbolizează timpul pământesc al selecției aleșilor de șase mii de ani și judecata mileniului al șaptelea. Organizând, pe pământ, o alianță strânsă cu națiunea evreiască și cu embrionul său inițial, Avram, Dumnezeu dezvăluie imaginea eternității viitoare a aleșilor eliberați de slăbiciunea sexuală carnală concentrată pe prepuțul tăiat de la bărbați. Apoi, precum aleșii vor veni din toate originile popoarelor pământului, dar numai în Hristos, în vechiul legământ, tăierea împrejur trebuie aplicată chiar și străinilor atunci când vor să trăiască cu partea aleasă de Dumnezeu.

Idea principală a circumciziei este de a învăța că în împărăția veșnică a lui Dumnezeu oamenii nu se vor mai reproduce și dorințele trupești nu vor mai fi posibile. Mai mult, apostolul Pavel compară circumcizia cărnii în vechiul legământ cu cea a inimilor aleșilor în noul. În această perspectivă, ea sugerează curăția cărnii și cea a inimii care se dăruiește lui Hristos.

A tăia împrejur înseamnă **a tăia** și această idee dezvăluie că Dumnezeu vrea să stabilească o relație unică cu creatura sa. Într-un Dumnezeu „gelos”, el cere exclusivitatea și prioritatea iubirii aleșilor săi care, dacă este necesar, trebuie să întrerupă relațiile umane din jurul lor care sunt dăunătoare mântuirii lor și să rupă legăturile cu lucrurile și oamenii care le dăunează relației cu I. Ca imagine profetică pedagogică, acest principiu se referă la Israelul său trupesc, mai întâi, și Israelul său spiritual din toate timpurile, care este revelat în Isus Hristos în desăvârșirea Sa.

Geneza 17:13: „ *Cel născut în casă și cine este cumpărat cu bani trebuie tăiat împrejur; și legământul Meu va fi în trupul vostru un legământ **veșnic*** » .

Dumnezeu insistă asupra acestei idei: copilul legitim și copilul nelegitim se pot atașa de el pentru că astfel profetește cele două alianțe ale proiectului său salvator... Apoi, insistența marcată de revenirea expresiei „a dobândit a luat bani” profetește *Iisus*. Hristos care va fi estimat la 30 de denari de către evreii religioși răzvrățiți. Și astfel, pentru 30 de denari, Dumnezeu își va oferi viața umană în răscumpărarea aleșilor evrei și păgâni în numele sfintei sale alianțe. *Dar natura „perpetuă”* a semnului circumciziei este reamintită, iar precizia „*în carnea ta*” confirmă caracterul său momentan. Căci acest legământ care începe aici se va sfârși când Mesia va apărea „*pentru a pune capăt păcatului*”, conform Dan.7:24.

Geneza 17:14: „*Un bărbat netăiat împrejur, care nu a fost tăiat împrejur în trup, va fi nimicit din mijlocul poporului său; va fi încălcat legământul Meu*”

Respectul pentru regulile stabilite de Dumnezeu este foarte strict și nu admite excepții, deoarece încălcările lor denaturează proiectul lui profetic și el va arăta, împiedicându-l pe Moise să intre în Canaan, că această greșală este foarte mare. Cei netăiați împrejur în trup nu sunt mai legitimi să trăiască în poporul evreu pământesc decât ar fi cei netăiați împrejur în inimă în viitoarea împărăție veșnică cerească a lui Dumnezeu.

Geneza 17:15: „*Dumnezeu i-a spus lui Avraam: Să nu o mai numești pe Sarai, soția ta, Sarai; dar numele ei va fi Sarah.*”

Avram înseamnă tatăl unui popor, dar Avraam înseamnă tatăl unei mulțimi. În mod similar, Sarai înseamnă nobil, dar Sarah înseamnă prințesă.

Avram este deja tatăl lui Ismael, dar schimbarea numelui său Avraam este justificată prin înmulțirea urmașilor lui în Isaac, fiul pe care Dumnezeu îl va vesti lui, nu asupra lui Ismael. Din același motiv, sterpa Sarai va procrea și va naște mulțimi prin Isaac și numele ei devine Sara.

Geneza 17:16: „*O voi binecuvânta și-ți voi da un fiu prin ea; Îl voi binecuvânta și va deveni neamuri; de la ea vor veni regi ai popoarelor.*”

Avram umblă cu Dumnezeu, dar viața lui de zi cu zi este pământescă și se bazează pe condiții naturale pământești, nu pe minuni divine. De asemenea, în gândul său, el dă cuvintelor lui Dumnezeu sensul unei binecuvântări prin mijloacele prin care Sarai a obținut un fiu prin Agar roaba ei.

Gen.17:17: „*Abraam a căzut cu fața la pământ; el a râs și a zis în inima lui: Să se naște un fiu unui om de o sută de ani? și Sara, în vârstă de nouăzeci de ani, va naște?*»

Dându-și seama că Dumnezeu ar putea însemna că Sarai va deveni capabilă să aibă copii, chiar dacă este stearpă și are deja 99 de ani, el a râs în inima lui. Situația este atât de inimaginabilă la nivel uman pământesc, încât acest reflex al gândirii sale pare firesc. Și dă sens gândurilor sale.

Gen.17:18: „*Și Avraam a zis lui Dumnezeu: O! Ismael să trăiască înaintea feței tale!*»

Este clar că Avraam raționează carnal și că nu înțelege înmulțirea sa decât prin Ismael, fiul deja născut și în vârstă de 13 ani.

Geneza 17:19: „*Dumnezeu a spus: Sara, soția ta, cu siguranță îți va naște un fiu; și îi vei pune numele Isaac. Îmi voi încheia legământul cu el, ca un legământ veșnic pentru urmașii lui după el.*”

Cunoscând gândurile lui Avraam, Dumnezeu îl muștră și reînnoiește anunțul fără a lăsa nici cea mai mică șansă pentru o eroare de interpretare.

Îndoiala exprimată de Avraam cu privire la nașterea miraculoasă a lui Isaac profetește îndoiala și necredința că omenirea se va manifesta față de Isus Hristos. Și îndoiala va lua forma unei respingeri oficiale din partea posterității carnale a lui Avraam.

Geneza 17:20 *Te-am auzit despre Ismael. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face rod și îl voi înmulți nespus de mult; va naște doisprezece prinți și voi face din el o națiune mare .”*

Ismael înseamnă că Dumnezeu a auzit, de asemenea, în această intervenție, Dumnezeu încă justifică numele pe care i-a dat. Dumnezeu o va face rodnică, se va înmulți și va forma marea națiune arabă formată din „doisprezece prinți”. Acest număr 12 este asemănător cu cei 12 fii ai lui Iacov ai sfintei sale alianțe care vor fi urmași de cei 12 apostoli ai lui Isus Hristos, dar similar nu înseamnă identic deoarece confirmă ajutorul divin, dar nu o alianță mântuitoare în ceea ce privește proiectul său de viață veșnică. Mai mult, Ismael și urmașii săi vor fi ostili față de toți cei care intră în alianța sfântă a lui Dumnezeu, succesiv evrei și apoi creștini. Acest rol nociv va sancționa o naștere nelegitimă prin procese la fel de ilegite imaginare de mama sterilă și de tatăl excesiv de mulțumit. Acesta este motivul pentru care fiii trupești ai lui Avraam vor purta același blestem și vor suferi în cele din urmă aceeași respingere din partea lui Dumnezeu.

Cunoscându-L pe Dumnezeu și valorile sale, urmașii lui Ismael pot alege să trăiască după regulile sale până la intrarea în alianța evreiască, dar această alegere va rămâne individuală ca și mântuirea veșnică care va fi oferită celor aleși. La fel, ca și altor oameni de toate originile, le va fi oferită mântuirea în Hristos și li se va deschide calea către veșnicie, dar numai pe standardul ascultător al lui Hristos Mântuitorul, răstignit, mort și înviat.

Geneza 17:21: *„ Voi încheia legământul Meu cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara în această perioadă anul viitor .”*

Ismael fiind în vârstă de 13 ani la momentul acestei vedenii conform versetului 27, el va avea deci 14 ani când se va naște Isaac. Dar Dumnezeu insistă asupra acestui punct: legământul lui va fi stabilit cu Isaac, nu cu Ismael. Și se va naște de Sara.

Geneza 17:22: *„ Când a terminat de vorbit cu el, Dumnezeu S-a înălțat mai presus de Avraam .”*

Aparițiile lui Dumnezeu sunt rare și excepționale, iar asta explică de ce ființele umane nu se obișnuiesc cu miracolele divine și de ce, la fel ca Avraam, raționamentul lor rămâne condiționat de legile naturale ale vieții pământești. Solia Sa transmisă, Dumnezeu se retrage.

Geneza 17:23: *„ Avraam a luat pe Ismael pe fiul său și pe toți cei născuți în casa lui și pe toți cei pe care îi cumpăraseră cu bani, pe toți bărbații din poporul casei lui Avraam; și i-a tăiat împrejur în aceeași zi, după porunca pe care i-o dăduse Dumnezeu .”*

Ordinul dat de Dumnezeu este imediat executat. Ascultarea lui justifică legământul său cu Dumnezeu. Acest puternic stăpân al antichității a cumpărat servitori și statutul de sclav a existat și nu a fost contestat. De fapt, ceea ce va face

subiectul discutabil este folosirea violenței și maltratarea servitorilor. **Statutul de sclav este și cel al tuturor răscumpăraților lui Isus Hristos, chiar și astăzi .**

Geneza 17:24: „ *Avraam avea nouăzeci și nouă de ani când a fost tăiat împrejur .* ”

Această clarificare ne amintește că ascultarea este cerută de Dumnezeu de la oameni, indiferent de vârsta lor; de la cel mai mic până la cel mai în vârstă.

Geneza 17:25: „ *Fiul său Ismael avea treisprezece ani când a fost tăiat împrejur .* ”

Va fi așadar cu 14 ani mai mare decât fratele său Isaac, ceea ce îi va asigura capacitatea de a provoca un rău real fratelui său mai mic, fiul soției legitime.

Geneza 17:26: „ *În aceeași zi, Avraam a fost tăiat împrejur, precum și fiul său Ismael .* ”

Dumnezeu reamintește legitimitatea lui Ismael față de Avraam, care este tatăl său. Circumcizia lor comună este la fel de înșelătoare ca și pretențiile descendenților lor care pretind că sunt de la același Dumnezeu. Pentru că pentru a-L revendica pe Dumnezeu, nu este suficient să ai același tată trupesc strămoșesc. Și când evreii necredincioși pretind această legătură cu Dumnezeu din cauza tatălui lor Avraam, Isus va refuza acest argument și le va imputa pe diavolul, Satana, tatăl minciunii și ucigașul de la început. Ceea ce le-a spus Isus evreilor răzvrățiți ai timpului său se aplică la fel de mult și pretențiilor noastre arabe și musulmane.

Geneza 17:27: „ *Și toți bărbații din casa lui, fie născuți în casa lui, fie dobândiți cu bani de la străini, au fost tăiați împrejur împreună cu el .* ”

După acest model de ascultare, vom vedea că nenorocirile evreilor care părăsesc Egiptul vor veni întotdeauna din subestimarea de către ei a acestei ascultări pe care Dumnezeu o cere în mod absolut, în toate timpurile și până la sfârșitul lumii.

Geneza 18

Separarea fraților inamici

Geneza 18:1 : „ *Domnul i s-a arătat printre stejarii lui Mamre, când stătea la intrarea cortului său, în căldura zilei .* ”

Geneza 18:2: „ *Și și-a ridicat ochii și s-a uitat și, iată, trei bărbați stăteau lângă el. Când i-a văzut, a alergat să le întâmpine de la intrarea cortului său și s-a închinat până la pământ .* ”

Avraam este un bărbat de o sută de ani, știe că este bătrân acum, dar își menține o formă fizică bună, deoarece „aleargă să-și întâlnească ” vizitatorii. I-a recunoscut el ca mesageri cerești? Putem presupune că așa este, deoarece el „ se prosternază pe pământ ” înaintea lor. Dar ceea ce vede el sunt „trei bărbați” și apoi putem vedea în reacția lui, simțul său de ospitalitate spontană care este rodul caracterului său natural iubitor.

Geneza 18:3: „*Și el a spus: Doamne, dacă am găsit har înaintea Ta, te rog, nu te depărta de robul Tău*”.

Numirea unui vizitator „domn” a fost rezultatul mării smerenii a lui Avraam și, din nou, nu există nicio dovadă că el credea că se adresează lui Dumnezeu. Pentru că această vizită a lui Dumnezeu într-o înfățișare umană totală este excepțională, deoarece nici măcar Moise nu va fi autorizat să vadă „slava” feței lui Dumnezeu conform Exo.33:20-23: „*IahveH spune: Nu vei putea să-mi vadă fața, căci omul nu mă poate vedea și nu poate trăi. Domnul a spus: Iată un loc lângă mine; vei sta pe stâncă. Când slava mea va trece, te voi pune într-o scobitură a stâncii și te voi acoperi cu mâna mea până voi trece peste. Și când îmi voi întoarce mâna, mă vei vedea în spate, dar fața mea nu se va vedea.*” Dacă viziunea „slavei” lui Dumnezeu este interzisă, el nu se interzice să ia o înfățișare umană pentru a se apropia de creaturile sale. Dumnezeu o face pentru a-l vizita pe Avraam, prietenul său, și o va face din nou sub forma lui Isus Hristos de la concepția sa embrionară și până la moartea sa ispășitoare.

Gen.18:4: „*Să aducă cineva puțină apă ca să-ți spele picioarele; și odihnește-te sub acest copac.*”

Versetul 1 a spus clar, este cald și transpirația picioarelor acoperite cu praf de pământ justifică spălarea picioarelor vizitatorilor. Este o ofertă plăcută făcută lor. Și această atenție este pe meritul lui Avraam.

Gen.18:5: „*Mă voi duce și voi lua o bucată de pâine, ca să-ți întărească inima; după care, îți vei continua călătoria; căci de aceea treci pe lângă robul tău. Ei au răspuns: Fă cum ai spus.*”

Aici vedem că Avraam nu i-a identificat pe acești vizitatori ca fiind ființe cerești. Atenția pe care o arată față de ei este, așadar, o mărturie a calităților sale naturale umane. Este umil, iubitor, blând, generos, de ajutor și ospitalier; lucruri care-l iubesc lui Dumnezeu. Sub acest aspect uman, Dumnezeu aprobă și acceptă toate propunerile sale.

Geneza 18:6: „*Avraam a intrat repede în cortul său la Sara și a zis: Iute, trei măsurii de făină fină, frământați-o și faceți turte.*”

Mâncarea este de folos trupului trupesc și văzând trei trupuri de carne înaintea lui, Avraam a pregătit mâncare pentru a reinnoi puterea fizică a vizitatorilor săi.

Geneza 18:7: „*Și Avraam a alergat la turma lui, a luat un vițel fraged și bun și l-a dat unui slujitor, care s-a grăbit să-l pregătească.*”

Alegerea unui vițel fraged arată în continuare generozitatea și bunăvoința naturală a acestuia; plăcerea lui de a-i face pe plac aproapelui său. Pentru a obține acest rezultat, oferă ce este mai bun vizitatorilor săi.

Geneza 18:8: „*Și a mai luat smântână și lapte, împreună cu vițelul care fusese pregătit, și le-a pus înaintea lor. El însuși stătea lângă ei, sub copac. Și au mâncat.*”

Aceste alimente apetisante sunt prezentate unor străini trecători, oameni pe care nu îi cunoaște, dar pe care îi tratează ca pe membri ai propriei sale familii. Încarnarea vizitatorilor este foarte reală, deoarece ei mănâncă mâncare făcută pentru om.

Geneza 18:9: „*Atunci ei i-au spus: Unde este Sara, soția ta? El a răspuns: Ea este acolo, în cort .*”

Odată cu încercarea gazdei un succes pentru gloria lui Dumnezeu și a lui, vizitatorii își dezvăluie adevărata natură numind numele soției sale, „Sarah”, pe care Dumnezeu i l-a dăruit în viziunea sa anterioară.

Geneza 18:10: „*Unul dintre ei a spus: Mă voi întoarce la tine în același timp; și iată, Sara, soția ta, va avea un fiu. Sarah asculta la intrarea în cort, care era în spatele lui .*”

Să remarcăm că în înfățișarea celor trei vizitatori, nu există nimic care să-l identifice pe YaHWéH de cei doi îngeri care îl însoțesc. Viața cerească se manifestă aici și dezvăluie sensul egalitar care domnește acolo.

În timp ce unul dintre cei trei vizitatori anunță nașterea iminentă a Sarei, aceasta ascultă de la intrarea în cort ce se spune și textul precizează cine „*a fost în spatele lui*”; ceea ce înseamnă că el nu a văzut-o și uman nu putea fi conștient de prezența ei. Dar ei nu erau bărbați.

Geneza 18:11: „*Avraam și Sara erau bătrâni și înaintați în vârstă și Sara nu mai putea spera să aibă copii .*”

Versetul definește condițiile umane normale comune întregii omeniri.

Geneza 18:12: „*Și ea a râs în ea însăși , zicând: Acum că sunt bătrân, să mai vreau? Domnul meu este și el bătrân .*”

Observați din nou precizia: „*Ea a râs în ea însăși*”; încât nimeni nu l-a auzit râzând decât pe Dumnezeu cel viu care cercetează gândurile și inimile.

Geneza 18:13: „*Domnul a zis lui Avraam: Atunci de ce a râs Sara, zicând: Să am cu adevărat un copil, chiar dacă sunt bătrân? »*”

Dumnezeu profită de ocazie pentru a-și dezvălui identitatea divină, ceea ce justifică mențiunea lui YaHWéH pentru că el îi vorbește în această înfățișare umană lui Avraam. Numai Dumnezeu poate cunoaște gândurile ascunse ale Sarei și acum Avraam știe că Dumnezeu îi vorbește.

Gen.18:14: „*Este ceva uimitor din partea lui YaHWéH? La timpul hotărât mă voi întoarce la tine, în același timp; iar Sara va avea un fiu .*”

Dumnezeu devine autoritar și își reînnoiește predicția clar în numele YaHWéH al divinității sale.

Geneza 18:15: „*Sara a mințit, zicând: N-am râs. Pentru că îi era frică. Dar el a spus: Dimpotrivă, ai râs .*”

„*Sara a mințit*”, spune textul pentru că Dumnezeu i-a auzit gândul secret, dar din gura ei nu ieșea niciun râs; deci a fost doar o mică minciună pentru Dumnezeu, dar nu pentru om. Și dacă Dumnezeu o muștră, este pentru că ea nu admite că Dumnezeu deține controlul asupra gândurilor ei. Ea dă dovezi, ajungând până acolo încât să-l mintă. De aceea insistă spunând: „*Dimpotrivă (este fals), ai râs*”. Să nu uităm că ființa umană binecuvântată de Dumnezeu este Avraam și nu Sara, soția sa legitimă, care beneficiază doar de binecuvântarea soțului ei. Ideile lui au avut deja ca rezultat blestemul nașterii lui Ismael, viitorul inamic ereditar și concurent al lui Israel; este adevărat să realizezi un proiect divin.

Geneza 18:16: „ *Și oamenii aceștia s-au sculat să plece și s-au uitat spre Sodoma. Avraam a mers cu ei să-i însoțească .* ”

Stingiți, hrăniți și reînnoind lui Avraam și Sarei viitoarea naștere a fiului legitim Isaac, vizitatorii cerești îi dezvăluie lui Avraam că vizita lor pe pământ are în vedere și o altă misiune: se referă la Sodoma.

Gen.18:17: „ *Atunci Domnul a zis: Să ascund de Avraam ce voi face?... ”* ”

Aici avem aplicarea precisă a acestui verset din Amos 3:7: „ *Căci Domnul, YaHWéH, nu face nimic fără să fi dezvăluit taina Sa slujitorilor Săi, proorocii ”.* ”

Geneza 18:18: „ *Cu siguranță Avraam va deveni o națiune mare și puternică și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului .”* ”

Din cauza pierderii obișnuite de sens care se aplică adverbului „ *cu siguranță* ”, îmi amintesc că înseamnă: într-un mod cert și absolut. Înainte de a-și dezvălui proiectul distructiv, Dumnezeu se grăbește să-l liniștească pe Avraam cu privire la propriul statut în fața lui și reînnoiește binecuvântările pe care i le va acorda. Dumnezeu începe să vorbească despre Avraam la persoana a treia pentru a-l ridica la rangul de mare personaj istoric al umanității. Acționând astfel, el arată descendenților săi trupești și spirituali modelul pe care îl binecuvântează și pe care îl amintește și îl definește în versetul care vine.

Geneza 18:19: „ *Căci l-am ales, ca să poruncească fiilor săi și casei lui după el să păzească calea Domnului, în dreptate și dreptate; favoarea lui Avraam, făgăduințele pe care i le-a făcut... ”* ”

Ceea ce Dumnezeu descrie în acest verset face toată diferența cu Sodoma pe care El o va distruge. Până la sfârșitul lumii, aleșii ei vor fi ca această descriere: păstrarea căii lui YaHWéH constă în practicarea dreptății și dreptății; adevărata neprihănire și adevărata dreptate pe care Dumnezeu le va construi pe textele legii pentru a-l învăța pe poporul său Israel. Respectul pentru aceste lucruri va fi condiția ca Dumnezeu să-și respecte promisiunile de binecuvântări.

Geneza 18:20: „ *Și Domnul a spus: Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei a crescut și păcatul lor este mare .”* ”

Dumnezeu aduce această judecată împotriva Sodomei și Gomora, cetățile regilor pe care Avraam a venit să le ajute când au fost atacate. Dar tot în Sodoma alesese să se stabilească nepotul său Lot, împreună cu familia și slujitorii săi. Cunoscând legătura de atașament pe care Avraam o are față de nepotul său, Dumnezeu înmulțește formele de atenție față de bătrân pentru a-i anunța intențiile sale. Iar pentru a face aceasta, se coboară la nivelul omului pentru a se umaniza cât mai mult pentru a se pune la nivelul raționamentului uman al slujitorului său Avraam.

Geneza 18:21: „ *De aceea mă voi coborî și voi vedea dacă au procedat în întregime conform raportului care mi-a venit; iar dacă nu este, voi ști .”* ”

Aceste cuvinte contrastează cu cunoașterea gândurilor Sarei, căci Dumnezeu nu poate ignora nivelul de imoralitate atins în aceste două orașe ale câmpiei și prosperitatea lor abundentă. Această reacție dezvăluie grija pe care o are pentru ca slujitorul său credincios să accepte sentința dreaptă a judecății sale.

Geneza 18:22: „ *Și oamenii au plecat și s-au dus la Sodoma. Dar Avraam încă stătea în prezența lui YaHWéH .”* ”

Aici, separarea vizitatorilor îi permite lui Avraam să identifice printre ei pe Dumnezeu viu, YaHWÉH, prezent cu el într-o simplă înfățișare umană care încurajează schimbul de cuvinte. Avraam se va încuraja până la punctul de a se angaja cu Dumnezeu într-un fel de târg pentru a obține mântuirea celor două orașe, dintre care una este locuită de nepotul său drag, Lot.

Geneza 18:23: „ *Avraam s-a apropiat și a zis: „Vrei să nimicești și tu pe cel drept împreună cu cei răi? »*

Întrebarea pusă de Avraam este justificată, deoarece în acțiunile sale colective de justiție, umanitatea provoacă moartea unor victime nevinovate numite daune colaterale. Dar dacă omenirea nu poate face diferența, Dumnezeu poate. Și el va oferi dovada acestui lucru lui Avraam și nouă, care îi citim mărturia biblică.

Geneza 18:24: „ *Poate că sunt cincizeci de oameni drepti în mijlocul cetății: îi vei nimici și pe ei și nu vei ierta cetatea din cauza celor cincizeci de drepti care sunt în mijlocul ei? »*

În sufletul său blând și iubitor, Avraam este plin de iluzie și își închipuie că este posibil să găsești cel puțin 50 de oameni drepti în aceste două orașe și îi invocă pe acești 50 de posibili oameni drepti pentru a obține de la Dumnezeu harul celor două orașe din chiar numele dreptății sale desăvârșite care nu poate lovi pe nevinovat cu vina sa.

Geneza 18:25: „ *Să-l omoare pe cel drept împreună cu cei răi, ca să fie cu cei drepti ca și cu cei răi, departe de tine! Departe de tine ! Cel ce judecă tot pământul nu va face dreptate? »*

Avraam se gândește astfel să rezolve problema amintindu-i lui Dumnezeu ce nu poate face fără a-și nega personalitatea care este atât de atașată de simțul dreptății perfecte.

Geneza 18:26: „ *Și Domnul a spus: Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni drepti în mijlocul cetății, voi ierta toată cetatea pentru ei .”*

Cu răbdare și bunătate, YaHWÉH l-a lăsat pe Avraam să vorbească și, în răspunsul său, i-a dat dreptate: pentru 50 de oameni drepti, cetățile nu vor fi distruse.

Geneza 18:27: „ *Abraam a răspuns și a zis: Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care sunt țărână și cenușă ”.*

Este gândul la „ *praf și cenușă* ” că vor rămâne oameni nelegiuți după distrugerea celor două orașe din vale? Cu toate acestea, Avraam mărturisește că el însuși nu este altceva decât „ *praf și cenușă* ”.

Geneza 18:28: „ *Poate că cinci din cei cincizeci de drepti vor lipsi; căci cinci vei nimici toată cetatea? Și Domnul a zis: „Nu o vei nimici, dacă voi găsi acolo patruzeci și cinci de oameni drepti” .*

Îndrăzneala lui Avraam îl va determina să-și continue târgul prin scăderea de fiecare dată când numărul aleșilor eventual găsiți și se va opri în versetul 32 asupra numărului de zece drepti. Și de fiecare dată Dumnezeu își va acorda harul datorită numărului propus de Avraam.

Geneza 18:29: „ *Avraam a continuat să-i vorbească și a spus: Poate că vor fi acolo patruzeci de oameni drepti. Iar Domnul a zis: Nu voi face nimic din pricina acestor patruzeci .*

Geneza 18:30: „ *Abraam a spus: Domnul să nu se mânie, și voi vorbi. Poate că acolo vor fi treizeci de oameni drepti. Și DOMNUL a spus: Nu voi face nimic dacă voi găsi acolo treizeci de oameni drepti .*

Gen.18:31: „ *Abraam a spus: Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului. Poate că acolo vor fi douăzeci de oameni drepti. Și DOMNUL a spus: Nu o voi nimici din pricina acestor douăzeci .*

Geneza 18:32: „ *Abraam a spus: Domnul să nu se mânie și nu voi vorbi mai mult decât de data aceasta. Poate că acolo vor fi zece oameni drepti. Și DOMNUL a spus: Nu o voi nimici din pricina acestor zece drepti .*

Aici se termină târgul lui Avraam, care înțelege că trebuie stabilită o limită dincolo de care insistența lui ar fi nerezonabilă. El se oprește la numărul de zece oameni drepti. El crede cu optimism că acest număr de oameni neprihăniți trebuie să fie găsit în aceste două orașe corupte, dacă nu-i numără decât pe Lot și rudele lui.

Gen.18:33: „ *Domnul a plecat când a terminat de vorbit lui Avraam. Și Avraam s-a întors la locuința lui .*”

Întâlnirea pământească a doi prieteni, unul ceresc și Atotputernic Dumnezeu și celălalt, om, țărână de pământ, se încheie și fiecare se întoarce la ocupațiile lor. Avraam față de locuința lui și YaHWéH față de Sodoma și Gomora asupra cărora va cădea judecata lui distructivă.

În schimbul său cu Dumnezeu, Avraam și-a dezvăluit caracterul său, care este după chipul lui Dumnezeu, preocupat să vadă adevărata dreptate împlinită, dând vieții valoarea sa puternică și prețioasă. Acesta este motivul pentru care târguiala slujitorului său nu putea decât să încânte și să bucure inima lui Dumnezeu care împărtășește pe deplin sentimentele sale.

Geneza 19

Separarea în caz de urgență

Gen.19:1: „ *Cei doi îngeri au venit la Sodoma seara; iar Lot a stat la poarta Sodomei. Când i-a văzut Lot, s-a ridicat în întâmpinarea lor și a căzut cu fața la pământ .*”

Recunoaștem în acest comportament influența bună a lui Avraam asupra nepotului său Lot, deoarece el arată aceeași atenție față de vizitatorii trecători. Și o face cu atât mai multă atenție, cu cât cunoaște moravurile proaste ale locuitorilor orașului Sodoma în care s-a stabilit să locuiască.

Geneza 19:2: „ *Atunci el a zis: Iată, domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru și petreceți noaptea acolo; spălați-vă picioarele; te vei trezi dimineața devreme și îți vei continua călătoria. Nu, au răspuns ei, vom petrece noaptea în stradă .*”

Lot își face datoria să primească oamenii care trec prin casa lui pentru a-i proteja de acțiunile nerușinate și răutăcioase ale locuitorilor corupți. Găsim aceleași cuvinte de bun venit pe care le rostise Avram față de cei trei vizitatori ai săi. Lot este într-adevăr un om neprihănit care nu s-a lăsat corupt prin coabitarea

sa cu ființele perverse ale acestui oraș. Cei doi îngeri au venit să distrugă orașul, dar înainte de a-l distruge, vor să încurce răutatea locuitorilor prinzându-i în flagrant, în demonstrație activă a răutății lor. Și pentru a obține acest rezultat, le este suficient să petreacă noaptea în stradă pentru a fi atacați de sodomiți.

Gen 19:3: „Dar Lot i-a îndemnat atât de mult încât au venit la el și au intrat în casa lui. Le-a dat un ospăț și a copt pâine nedospită. Și au mâncat .”

Prin urmare, Lot reușește să-i convingă, iar ei îi acceptă ospitalitatea; care încă îi oferă ocazia să-și demonstreze generozitatea așa cum făcuse Avraam înaintea lui. Experiența îi învață să descopere frumosul suflet al lui Lot, un om drept în mijlocul celor nedrepti.

Geneza 19:4: „ Încă nu se culcaseră când oamenii din cetate, cei din Sodoma, au înconjurat casa, de la copii până la bătrâni; toată populația a venit în fugă .”

Demonstrarea răutății locuitorilor depășește așteptările celor doi îngeri, din moment ce vin să-i caute chiar și în casa unde i-a primit Lot. Observați nivelul de contagiune al acestei răutăți: „ de la copii la bătrâni ”. Judecata lui YaHWéH este, prin urmare, pe deplin justificată.

Geneza 19:5: „Și au chemat pe Lot și i-au spus: Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Adu-le la noi, ca să le cunoaștem .”

Oamenii naivi pot fi înșelați de intențiile sodomiților, pentru că nu este o cerere de cunoaștere ci de cunoaștere în sensul biblic al termenului din exemplul „Adam și-a cunoscut soția și ea a născut un fiu”. Depravarea acestor oameni este deci totală și fără remediu.

Geneza 19:6: „ Lot a ieșit la ei la ușa casei și a închis ușa în urma lui .”

Lot curajos care se grăbește să meargă el însuși în întâmpinarea ființelor abominabile și care are grijă să-și închidă ușa casei în urma lui pentru a-și proteja vizitatorii.

Geneza 19:7: „ Și el a spus: Frații mei, vă rog, să nu faceți rău; »

Om bun îi îndeamnă pe cei răi să nu facă rău. El îi numește „frați” pentru că sunt oameni ca el și a păstrat în sine speranța de a-i salva pe unii dintre ei de la moartea către care îi îndreaptă purtarea lor.

Geneza 19:8: „Iată, am două fiice care nu au cunoscut niciodată bărbat; Îți voi aduce afară, iar tu poți să le faci ce vrei. Nu face nimic acestor oameni de când au ajuns la umbra acoperișului meu .”

Pentru Lot, comportamentul sodomiților a atins înălțimi niciodată atinse în această experiență. Și pentru a-și proteja cei doi vizitatori, vine să-și ofere cele două fiice încă fecioare în locul lor.

Gen.19:9: „ Ei au spus: Pleacă! Au spus din nou: Acesta a venit ca un străin și vrea să fie judecător! Ei bine, vă vom face mai rău decât ei. Și apăsându-l cu putere pe Lot, au venit să spargă ușa .”

Cuvintele lui Lot nu liniștesc haita adunată, iar aceste ființe monstruoase, spun ei, se pregătesc să-i facă mai rău lui decât lor. Apoi încearcă să spargă ușa.

Geneza 19:10: „ Și bărbații și-au întins mâinile și l-au adus pe Lot în casă la ei și au închis ușa .”

Cu însuși curajosul Lot în pericol, îngerii intervin și îl aduc pe Lot în casă.

Geneza 19:11: „Și au orbi pe cei care erau la ușa casei, de la cel mai mic până la cel mai mare, încât s-au chinuit în zadar să găsească ușa ”.

Afară, cei mai apropiați oameni entuziasmați sunt orbiți; locatarii casei sunt deci protejați.

Gen.19:12: „Bărbații i-au spus lui Lot: Pe cine mai ai aici? Ginerii, fiii și fiucele și tot ce vă aparține în cetate, **scoateți-i din acest loc** .”

Lot a găsit favoare în ochii îngerilor și ai lui Dumnezeu care i-a trimis. Pentru ca viața lui să fie salvată, el trebuie să „**iasă afară** » a orașului și a văii câmpiei pentru că îngerii vor distruge locuitorii acestei văi care va deveni o zonă de ruine precum orașul Ai. Jertfa îngerilor se extinde la tot ceea ce îi aparține în creaturile umane vii.

În această temă a **separării** porunca divină de a „**ieși** ” este permanentă. Pentru că el îndeamnă creaturile sale să **se separe** de rău în toate formele lui, cum ar fi bisericile creștine false. În Apocalipsa 18:4 el le poruncește aleșilor săi „să **iasă afară** » al „*Babilonului cel mare* ”, care privește în primul rând religia catolică și în al doilea rând religia protestantă multiformă, sub influența căreia au rămas până în acest moment. Și la fel ca și în cazul lui Lot, viețile lor vor fi salvate doar prin ascultarea imediată a poruncii lui Dumnezeu. Pentru că, de îndată ce va fi promulgată legea care va face obligatorie odihna duminicii în prima zi, sfârșitul timpului de har se va sfârși. Și atunci va fi prea târziu să vă schimbați părerea și poziția față de această problemă.

Aici vă atrag atenția asupra pericolului reprezentat de amânarea pentru mai târziu a luării deciziilor necesare. Viața noastră este fragilă, putem muri printr-o boală, un accident sau un atac, lucruri care se pot întâmpla dacă Dumnezeu nu apreciază încetineala noastră de a reacționa, iar în acest caz, sfârșitul timpului harului colectiv își pierde toată importanța. , pentru că cel care moare înaintea ei, moare în nedreptatea lui și în condamnarea lui de către Dumnezeu. Conștient de această problemă, Pavel spune în Evrei 3:7-8: „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în răzvrătire...* ”. Prin urmare, există întotdeauna o urgență de a răspunde la oferta făcută de Dumnezeu, iar Pavel este de această părere conform Evrei 4:1: „*Să ne temem deci, cât timp rămâne încă promisiunea de a intra în odihna Lui, că niciunul dintre voi nu este nu par să fi venit prea târziu* .”

Geneza 19:13: „*Căci vom nimici acest loc, pentru că strigătul împotriva locuitorilor lui este mare înaintea Domnului. YaHWéH ne-a trimis să-l distrugem* .”

De data aceasta, timpul se scurge, îngerii i-au spus lui Lot motivul prezenței lor la casa lui. Orașul trebuie distrus rapid prin decizia lui YaHWéH.

Geneza 19:14: „*Lot a ieșit și a zis ginerilor săi care își luase fiucele: „Scoală-te, a zis el, ieșiți din locul acesta; căci Domnul va nimici cetatea. Dar, în ochii ginerilor săi, părea că glumește* .”

Cu siguranță ginerii lui Lot nu erau la nivelul răutății celorlalți sodomiți, dar pentru mântuire contează doar credința. Și clar, ei nu l-au avut. Credințele socrului lor nu-i interesaseră, iar ideea bruscă că Dumnezeu YaHWéH era gata să distrugă orașul era pur și simplu incredibilă pentru ei.

Geneza 19:15: „ *Din zorii zilei, îngerii l-au îndemnat pe Lot, zicând: Scoală-te, ia-ți nevasta și cele două fiice ale tale care sunt aici, ca să nu pieri în ruina cetății* ”.

Distrugerea Sodomei dă naștere la **despărțiri sfâșietoare** care dezvăluie credința și absența credinței. Fiicele lui Lot trebuie să aleagă între a-și urma tatăl sau a-și urma soțul.

Geneza 19:16: „ *În timp ce a întârziat, bărbații l-au luat de mână, pe el, pe soția lui și pe cele două fiice ale lui, pentru că Domnul îl cruța; L-au luat și l-au lăsat în afara orașului* .

În această acțiune, Dumnezeu ne arată „ *un brand luat din foc* ”. Din nou, pentru neprihănitul Lot, Dumnezeu îl salvează, împreună cu el, pe cele două fiice și pe soția lui. Astfel, smulși din oraș, se trezesc afară, liberi și vii.

Geneza 19:17: „ *Când i-a scos afară, unul dintre ei a zis: „Salvează-ți viața; nu te uita în urma ta, nici nu te opri în toată câmpia; fugi la munte, ca să nu pierzi* .”

Mântuirea va fi pe munte, alegerea lăsată lui Avraam. Lot poate astfel să înțeleagă și să regrete greșeala sa de a fi ales câmpia și prosperitatea ei. Viața lui este în joc și va trebui să se grăbească dacă vrea să fie în siguranță când focul lui Dumnezeu va lovi valea. I se ordonă să nu se uite înapoi. Ordinea trebuie luată la propriu și la figurat. Viitorul și viața se află în fața supraviețuitorilor Sodomei, pentru că în spatele lor, nu vor fi în curând decât ruine incandescente aprinse de pietrele de sulf aruncate din cer.

Gen.19:18: „ *Lot le-a spus: O! nu, Doamne!* »

Ordinul dat de înger îl îngrozește pe Lot.

Geneza 19:19: „ *Iată, am găsit har înaintea ta și ai arătat măreția milei Tale față de mine, păstrându-mi viața; dar nu pot scăpa pe munte înainte de a mă atinge nenorocirea și voi pieri* .”

Lot cunoaște această regiune în care locuiește și știe că pentru a ajunge la munte îi va lua mult timp. De aceea îl imploră pe înger și îi oferă o altă soluție.

Geneza 19:20: „ *Iată, această cetate este destul de aproape ca să mă adăpostesc și este mică. Oh! că pot scăpa acolo... nu e mic?... și că sufletul meu trăiește!* »

La capătul văii se află Tsoar, cuvânt care înseamnă mic. Ea a supraviețuit tragediei văii pentru a servi drept refugiu pentru Lot și familia lui.

Geneza 19:21: „ *Și el i-a spus: Iată, și eu îți dau acest har și nu voi nimici cetatea despre care vorbești* .”

Prezența acestui oraș încă mărturisește acest episod dramatic care a afectat orașele din valea câmpiei unde se aflau cele două orașe Sodoma și Gomora.

Geneza 19:22: „ *Grăbește-te și refugiază-te acolo, căci nu pot face nimic până când vei ajunge acolo. Acesta este motivul pentru care numele Tsoar a fost dat acestui oraș* .

Îngerul depinde acum de acordul său și va aștepta până când Lot va intra în Zoar pentru a lovi valea.

Geneza 19:23: „ *Soarele răsare pe pământ când Lot a intrat în Tsoar* ”.

Pentru sodomiti o nouă zi părea să fie anunțată sub un răsărit frumos; o zi ca oricare alta...

Geneza 19:24: „ *Atunci Domnul a plouat pucioasă și foc din cer peste Sodoma și peste Gomora de la Domnul .* ”

Această acțiune divină miraculoasă a primit mărturie puternică prin descoperirile arheologului adventist Ron Wyatt. El a identificat locul orașului Gomora ale cărui locuințe se sprijineau una de cealaltă de versantul vestic al muntelui care mărginește această vale. Pământul acestui loc este alcătuit din pietre de sulf care, atunci când sunt expuse focului, se aprind și astăzi. Minunea divină este astfel pe deplin confirmată și vrednică de credința aleșilor.

Contrar a ceea ce s-a crezut și spus adesea, Dumnezeu nu a chemat la energia nucleară pentru a distruge această vale, ci la pietre de sulf și sulf pur, estimate la o puritate de 90%, ceea ce este excepțional în opinia specialiștilor. Cerul nu poartă nori de sulf, așa că pot spune că această distrugere este opera Dumnezeului creator. El poate crea orice materie în funcție de nevoia lui, deoarece a creat pământul, cerul și tot ceea ce conțin ele.

Geneza 19:25: „ *El a nimicit acele cetăți și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și plantele pământului .* ”

Ce poate supraviețui într-un loc supus unei ploii de pietre de sulf în flăcări? Nimic, în afară de roci și pietre de sulf încă prezente.

Geneza 19:26: „ *Soția lui Lot s-a uitat înapoi și a devenit un stâlp de sare* ”

Această privire înapoi de la soția lui Lot dezvăluie regrete și un interes păstrat pentru acest loc blestemat. Această stare de spirit nu îi place lui Dumnezeu și o face cunoscută transformându-și trupul într-un stâlp de sare, imaginea sterilității spirituale absolute.

Geneza 19:27: „ *Abraam s-a sculat dis-de-diminează pentru a merge la locul unde stătuse în prezența Domnului .* ”

Neconștient de drama care a avut loc, Abraham vine la stejarul din Mamre unde și-a întâmpinat cei trei vizitatori.

Geneza 19:28: „ *Și a privit spre Sodoma și Gomora și peste tot ținutul câmpiei; și iată că a văzut fum ridicându-se de pe pământ, ca fumul unui cuptor .* ”

Muntele este un observator excelent. De la înălțimea lui, Avraam domină regiunea și știe unde se află valea Sodomei și Gomorei. Dacă pământul locului este încă un brazier incandescent, deasupra se ridică un fum acru provocat de sulf și de consumul tuturor materialelor adunate într-un oraș de către om. Locul este condamnat la sterilitate până la sfârșitul lumii. Acolo găsim doar roci, pietre, pietre de sulf și sare, multă sare care favorizează sterilitatea solului.

Geneza 19:29: „ *Când Dumnezeu a nimicit cetățile câmpiei, și-a adus aminte de Avraam; și l-a făcut pe Lot să scape din mijlocul nenorocirii, prin care a răsturnat cetățile în care și-a făcut Lot locuința .* ”

Această clarificare este importantă pentru că ne dezvăluie că Dumnezeu l-a salvat pe Lot doar pentru a-i plăcea lui Avraam, slujitorul său credincios. Prin urmare, nu a încetat să-i reproșeze alegerea pentru valea prosperă și orașele ei corupte. Și asta confirmă că a fost într-adevăr salvat de soarta cunoscută de Sodoma drept „un brand smuls din foc” sau, extrem de exact.

Geneza 19:30: „*Lot a părăsit Țoarul spre înălțimi și s-a așezat pe munte cu cele două fiice ale sale, pentru că îi era frică să rămână în Țoar. A trăit într-o peșteră, el și cele două fiice ale lui .*”

Necesitatea **despărțirii** devine acum clară pentru Lot. Și el este cel care decide să nu rămână în Țoar care, deși „mic” era populat și de oameni care erau corupți și păcătoși înaintea lui Dumnezeu. La rândul său, merge la munte și, departe de orice mângâiere, locuiește cu cele două fiice ale sale într-o peșteră, un adăpost natural sigur oferit de creația lui Dumnezeu.

Geneza 19:31: „*Cel mai mare i-a spus celui mic: Tatăl nostru este bătrân; și nu este nimeni în țară să vină la noi, după obiceiul tuturor țărilor .*”

Nu este nimic scandalos în inițiativele luate de cele două fiice ale lui Lot. Motivația lor este justificată și aprobată de Dumnezeu pentru că aceștia acționează cu scopul de a da posteritate tatălui lor. Fără această motivație inițiativa ar fi incestuoasă.

Geneza 19:32: „*Veniți, să-l facem pe tatăl nostru să bea vin și să ne culcăm cu el, ca să păstrăm neamul tatălui nostru .*”

Geneza 19:33: „*Așa că au făcut pe tatăl lor să bea vin în noaptea aceea; iar cea mai mare s-a culcat cu tatăl ei: el nu a observat nici când s-a culcat, nici când s-a sculat .*”

Geneza 19:34: „*A doua zi, bătrânul i-a spus celui mic: Iată, m-am culcat aseară cu tatăl meu; să-l facem să bea din nou vin în noaptea asta și să mergem să dormim cu el, ca să păstrăm neamul tatălui nostru .*”

Gen.19:35: „*Ei l-au făcut pe tatăl lor să bea din nou vin în noaptea aceea; iar cel mai mic s-a culcat cu el: nu a băgat de seamă nici când s-a culcat, nici când s-a sculat .*”

Inconștientizarea totală a lui Lot în această acțiune conferă abordării imaginea de inseminare artificială aplicată animalelor și ființelor umane în timpul nostru final. Nu există nici cea mai mică căutare a plăcerii și lucrul nu este mai șocant decât cuplarea fraților și a surorilor la începutul umanității.

Geneza 19:36: „*Cele două fiice ale lui Lot au rămas însărcinate de tatăl lor*”.

Remarcăm în aceste două fiice ale lui Lot calități excepționale de sacrificiu de sine în beneficiul onoarei tatălui lor. Ca mame necăsătorite, își vor crește singur copilul, oficial fără tată, și renunță astfel să-și ia un soț, un soț, un tovarăș.

Geneza 19:37: „*Primul născut a născut un fiu și i-a pus numele Moab; el este tatăl moabiților până în ziua de azi*”.

Geneza 19:38: „*Cea mai tânără a născut și un fiu și i-a pus numele Ben Ammi; el este tatăl amoniților până în ziua de azi .*”

Găsim, în profeția din Daniel 11:41, pomenirea urmașilor celor doi fii: „*El va intra în țara cea mai frumoasă și mulți vor cădea; dar Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon vor fi scăpați din mâna lui .*” Prin urmare, o legătură trupească și spirituală îi va uni pe acești urmași cu Israelul întemeiat pe Avraam, rădăcina după Heber a poporului evreu. Dar aceste rădăcini comune vor stârni certuri și vor pune pe acești urmași împotriva națiunii Israel. În Țefania 2:8 și 9, Dumnezeu profetește un dezastru pentru Moab și pentru copiii lui Amon: „*Am auzit jignirea lui Moab și insultele fiilor lui Amon, când au insultat poporul Meu*

și s-au ridicat cu trufie împotriva hotarelor lui. De aceea sunt în viață! zice Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel, Moab va fi ca Sodoma și fiii lui Amon ca Gomora, un loc acoperit de spini, o mină de sare, un pustiu pentru totdeauna; restul poporului meu îi va jefui, restul neamului meu îi va stăpâni .”

Aceasta dovedește că binecuvântarea lui Dumnezeu a fost numai asupra lui Avraam și că nu a fost împărtășită de frații săi născuți din același tată, Terah. Dacă Lot a putut beneficia de exemplul lui Avraam, acesta nu va fi cazul descendenților săi născuți din cele două fiice ale sale.

Geneza 20

Separarea prin statutul de profet al lui Dumnezeu

Reînnoind experiența cu Faraon relatată în Geneza 12, Avraam o prezintă pe soția sa Sara ca soră lui Abimelec, regele Gherarului (Palestina de astăzi, lângă Gaza). Încă o dată, reacția lui Dumnezeu care îl pedepsește îl face să descopere că soțul Sarei este profetul lui. Puterea și frica lui Avraam s-au răspândit astfel în toată regiunea.

Geneza 21

Separarea dintre legitim și nelegitim

Separarea prin **sacrificiul** a ceea ce iubim

Geneza 21:1: *„ Și Domnul a cercetat-o pe Sara, așa cum spusese, și Domnul a făcut Sarei așa cum spusese. »*

În această vizită, Dumnezeu pune capăt lungii sterile a Sarei.

Geneza 21:2: *„ Și Sara a rămas însărcinată și i-a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la timpul hotărât despre care i-a vorbit Dumnezeu. »*

Isaia 55:11 confirmă acest lucru: *„ Așa este cu cuvântul Meu care iese din gura mea: nu se întoarce la mine fără stăpânire, fără să fi făcut voia mea și să-mi împlinescă planurile ”*; promisiunea făcută lui Avraam este ținută, versetul este deci justificat. Acest fiu vine pe lume după ce Dumnezeu își anunță nașterea. Biblia îl prezintă drept „fiul făgăduinței”, ceea ce face din Isaac un tip profetic al „Fiului lui Dumnezeu” mesianic: Isus.

Gen.21:3: *„ Și Avraam a pus numele fiului său, care i s-a născut, pe care i-a născut Sara, Isaac. »*

Numele Isaac înseamnă: el râde. Atât Avraam, cât și Sara au râs când l-au auzit pe Dumnezeu anunțând viitorul lor fiu. Dacă râsul de bucurie este pozitiv, nu este cazul râsului batjocoritor. De fapt, ambii soți au avut aceeași reacție fiind victime ale prejudecăților umane. Pentru că râdeau la gândul la reacțiile umane ale celor din jur. De la inundație, durata de viață a fost mult scurtată, iar pentru oameni, vârsta de 100 de ani a înaintat bătrânețea; cea la care ne așteptăm puțin de

la viață. Dar vârsta nu înseamnă nimic în contextul unei relații cu Dumnezeu creator care stabilește limitele tuturor lucrurilor. Și Avraam descoperă acest lucru în experiența sa și primește, prin Dumnezeu, bogăție, onoare și paternitate, de data aceasta, legitime.

Gen.21:4: „*Și Avraam l-a tăiat împrejur pe fiul său Isaac, când avea opt zile, așa cum i-a poruncit Dumnezeu.* »

La rândul său, fiul legitim este circumcis. Porunca lui Dumnezeu este respectată.

Gen.21:5: „*Și Avraam avea o sută de ani când i s-a născut Isaac, fiul său.* »

Lucrul este remarcabil, dar nu după standardele antediluviane.

Geneza 21:6: „*Și Sara a spus: Dumnezeu mi-a dat să râd; cine o va auzi va râde cu mine.* »

Sarah consideră situația de răs pentru că este umană și o victimă a prejudecăților umane. Dar această dorință de a râde reflectă și o bucurie neașteptată. La fel ca și soțul ei Avraam, ea obține posibilitatea de a naște la o vârstă la care acest lucru nu mai este imaginabil din punct de vedere al normalității umane.

Gen.21:7: „*Și ea a spus: Cine i-ar fi spus lui Avraam: Sara va alăpta fii? Căci i-am născut un fiu la bătrânețea lui.* »

Lucrul este cu adevărat excepțional și cu totul miraculos. Privind aceste cuvinte ale Sarei la nivel profetic, putem vedea în Isaac fiul care proorocește noul legământ în Hristos, în timp ce Ismael proorocește pe fiul primului legământ. Prin refuzul lui Hristos Isus, acest fiu natural născut după trup prin semnul tăierii împrejur va fi respins de Dumnezeu în favoarea fiului creștin ales prin credință. Asemenea lui Isaac, Hristos întemeietorul noului legământ se va naște în mod miraculos pentru a-L dezvălui și a reprezenta pe Dumnezeu în înfățișarea umană. În schimb, Ismael este conceput numai pe baze carnale și pe înțelegeri strict umane.

Geneza 21:8: „*Și copilul a crescut și a fost înțărcat; și Avraam a făcut un mare ospăț în ziua în care Isaac a fost înțărcat.* »

Bebelușul alăptat va deveni un adolescent, iar părintelui Avraam se deschide un viitor plin de făgăduințe și fericire pe care o sărbătorește cu bucurie.

Geneza 21:9: „*Și Sara l-a văzut râzând pe fiul lui Agar Egipteanca, pe care ea îl născuse lui Avraam; iar ea i-a spus lui Avraam:* „

Râsul ocupă în mod clar un loc important în viața cuplului binecuvântat. Animositatea și gelozia lui Ismael față de Isaac, fiul legitim, îl determină să râdă, batjocorindu-l. Pentru Sara s-a atins limita a ceea ce este suportabil: după batjocura mamei vine cea a fiului; aceasta este prea mult.

Geneza 21:10: „*Alungă această roabă și fiul ei; căci fiul acestei roabe nu va moșteni cu fiul meu, cu Isaac.* »

Putem înțelege exasperarea lui Sarah, dar uită-te cu mine mai sus. Sara proorocește nevrednicia primei alianțe care nu o va moșteni cu aleșii pe cea nouă, bazată pe credința în dreptatea lui Hristos Isus.

Gen.21:11: „*Și a fost foarte rău în ochii lui Avraam, din cauza fiului său.* »

Avraam nu reacționează ca Sarah pentru că sentimentele lui sunt împărtășite între cei doi fii ai săi. Nașterea lui Isaac nu elimină cei 14 ani de afecțiune care îl leagă de Ismael.

Geneza 21:12: „ *Și Dumnezeu a zis lui Avraam: Să nu fie rău înaintea ochilor tăi din cauza copilului și din cauza roabei tale. În tot ce ți-a spus Sara, ascultă-i glasul, căci în Isaac vei fi numit sămânță.* »

În acest mesaj, Dumnezeu îl pregătește pe Avraam să accepte înstrăinarea lui Ismael, fiul său cel mare. Această **separare** este în proiectul profetic al lui Dumnezeu; din moment ce profețește eșecul vechiului legământ mozaic. Ca o mângâiere, în Isaac, El își va înmulți urmașii. Iar împlinirea acestui cuvânt divin va fi prin stabilirea noului legământ în care „aleșii ” vor fi „ *chemați* ” prin mesajul Evangheliei veșnice a lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Astfel, în mod paradoxal, Isaac va fi patriarhul vechiului legământ și mai ales în Iacov, fiul său, după trup și semnul tăierii împrejur, Israelul lui Dumnezeu se va întemeia pe temelii. Dar paradoxul este că același Isaac doar profețește lecții referitoare la noul legământ în Hristos.

Geneza 21:13: „ *Și voi face și pe fiul roabei un neam, căci el este sămânța ta.* »

Ismael este patriarhul multor popoare din Orientul Mijlociu. Până la apariția lui Hristos pentru lucrarea sa de mântuire pământească, legitimitatea spirituală a aparținut numai descendenților acestor doi fii ai lui Avraam. Lumea occidentală a trăit în multiple forme de păgânism, ignorând existența marelui Dumnezeu creator.

Geneza 21:14: „ *Și Avraam s-a sculat dis-de-diminează și a luat pâine și o piele de apă și i le-a dat Agarei, punându-le pe umărul ei, iar el i-a dat copilul și a trimis-o departe. Și ea a mers și a rătăcit în pustia Beer-Șeba.* »

Intervenția lui Dumnezeu l-a liniștit pe Avraam. El știe că Dumnezeu însuși va veghea asupra Agarului și a lui Ismael și acceptă să se **despartă** de ei, pentru că are încredere în Dumnezeu să-i protejeze și să-i călăuzească. Căci el însuși a fost protejat și călăuzit până acum de El.

Geneza 21:15: „ *Și când apa din burduf s-a epuizat, ea a aruncat copilul sub unul dintre tufișuri.* ”

În deșertul Beer-Șeba, apa dusă este consumată rapid și fără apă, Agar vede moartea doar ca rezultat final al situației ei nefericite.

Geneza 21:16: „ *S-a dus și s-a așezat vizavi, la îndemâna unui arc; căci ea a spus: Să nu văd copilul murind. Și ea a stat vizavi, și-a ridicat glasul și a plâns.* »

În această situație extremă, pentru a doua oară, Agar își vărsă lacrimile în fața lui Dumnezeu.

Geneza 21:17: „ *Dumnezeu a auzit glasul copilului și îngerul lui Dumnezeu a chemat-o din cer pe Agar și i-a zis: „Ce este cu tine, Agar? Nu vă temeți, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului unde se află.* »

Și pentru a doua oară, Dumnezeu intervine și îi vorbește pentru a o liniști.

Geneza 21:18: „ *Ridică-te, ia copilul și ia-l în mână; căci voi face din ea un neam mare.* »

Vă reamintesc, copilul Ismael este un adolescent cu vârsta cuprinsă între 15 și 17 ani, dar este totuși un copil supus mamei sale Hagar și cei doi nu mai au apă de băut. Dumnezeu vrea ca ea să-și sprijine fiul pentru că îi este pregătit un destin puternic.

Geneza 21:19: „ *Și Dumnezeu i-a deschis ochii și a văzut o fântână cu apă; și ea s-a dus și a umplut pielea cu apă și a pus copilul să bea.* »

Rezultat al unei minuni sau nu, această fântână de apă apare în momentul necesar pentru a da Agar și fiului ei gustul pentru viață. Și își datorează viața puternicului Creator care deschide sau închide viziunea și inteligența lucrurilor.

Geneza 21:20: „ *Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut, a locuit în pustie și a devenit arcaș.* »

Prin urmare, deșertul nu era gol, deoarece Ismael vâna animale pe care le ucide cu arcul pentru a le mânca.

Geneza 21:21: „ *Și a locuit în pustiul Paran; și mama lui i-a luat de nevastă din țara Egiptului.* »

Legătura dintre ismaeliți și egipteni se va întări așadar și, în timp, rivalitatea lui Ismael cu Isaac va crește până la punctul de a-i face dușmani naturali permanenți.

Gen.21:22: „ *În vremea aceea, Abimelec și Picol, căpetenia armatei sale, i-au vorbit lui Avraam, spunând: Dumnezeu este cu tine în tot ceea ce faci.* »

Experiențele cauzate de prezentarea Sarei ca soră a lui, lucruri consemnate în Gen.20, l-au învățat pe Abimelec că Avraam era profetul lui Dumnezeu. El este acum temut și temut.

Geneza 21:23: „ *Și acum jură-mi aici pe Dumnezeu că nu vei face minciună cu mine, nici cu copiii mei, nici cu nepoții mei, după bunătatea pe care ți-am arătat-o, vei acționa față de mine și spre țara în care ai stat.* »

Abimelec nu mai vrea să fie o victimă a trucurilor lui Avraam și dorește să obțină de la el angajamente ferme și hotărâte pentru o alianță pașnică.

Geneza 21:24: „ *Și Avraam a spus: Voi jura.* »

Avraam nu are nicio intenție rea față de Abimelec și poate astfel să fie de acord cu acest pact.

Geneza 21:25: „ *Și Avraam l-a certat pe Abimelec din cauza fântânii de apă pe care slujitorii lui Abimelec îl luaseră cu forța.* »

Geneza 21:26: „ *Și Abimelec a zis: „Nu știu cine a făcut acest lucru și nu m-ai avertizat despre el și am auzit despre el abia astăzi.* »

Geneza 21:27: „ *Și Avraam a luat oi și boi și le-a dat lui Abimelec și ei doi au făcut un legământ.* »

Gen.21:28: „ *Și Avraam a despărțit șapte oi tinere din turmă;* »

Alegerea făcută de Avraam a „șapte oi” mărturisește legătura lui cu Dumnezeul creator pe care dorește astfel să-l asocieze cu lucrarea sa. Avraam s-a stabilit într-o țară străină, dar vrea ca rodul muncii sale să rămână proprietatea sa.

Geneza 21:29: „ *Și Abimelec a zis lui Avraam: „Ce sunt aceste șapte oi tinere pe care le-ai pus deoparte?”* »

Geneza 21:30: „ *Și el a spus: Vei lua aceste șapte oi tinere din mâna mea, ca să-mi fie mărturie că am săpat această fântână.* »

Gen.21:31: „ *De aceea au numit acel loc Beer-Şeba, pentru că amândoi au jurat acolo.* »

Fântâna în litigiu a fost numită după cuvântul „seba” care este rădăcina numărului „şapte” în ebraică și pe care îl găsim în cuvântul „şabat” care desemnează ziua a şaptea, sâmbăta noastră sfințită la odihna săptămânală de Dumnezeu. încă de la începutul creației sale pământești. Pentru a păstra amintirea acestei alianțe, fântâna a fost astfel numită „fântâna celor şapte”.

Geneza 21:32: „ *Și au făcut un legământ la Beer-Şeba. Și Abimelec s-a sculat și Picol, căpetenia armatei sale, și s-au întors în țara filistenilor.* »

Gen.21:33: „ *Și Avraam a sădit un tamarisc în Beer-Şeba; și acolo a chemat numele Domnului, Dumnezeului veșnic.* »

Geneza 21:34: „ *Și Avraam a locuit multă vreme în țara filistenilor.* »

Dumnezeu a organizat condiții de pace și liniște pentru slujitorul său.

Geneza 22

Despărțirea tatălui și a singurului fiu sacrificat

Acest capitol 22 prezintă tema profetică a lui Hristos oferită ca jertfă de Dumnezeu ca Tată. Înfățișează principiul mântuirii pregătit în secret de Dumnezeu de la începutul deciziei sale de a crea în fața lui omologi liberi, inteligenți și autonomi. Acest sacrificiu va fi prețul de plătit pentru a obține o întoarcere a iubirii de la creaturile sale. Aleșii vor fi cei care au răspuns așteptărilor lui Dumnezeu cu libertate deplină de alegere.

Gen.22:1: „ *După acestea, Dumnezeu l-a încercat pe Avraam și i-a zis: Avraam! Iar el a răspuns: Iată-mă!* »

Avraam este foarte ascultător de Dumnezeu, dar până unde poate merge această ascultare? Dumnezeu știe deja răspunsul, dar Avraam trebuie să lase în urma lui, ca mărturie pentru toți aleșii, dovada concretă a ascultării sale exemplare care îl face atât de demn de iubirea Dumnezeului său care îl face patriarhul a cărui posteritate va fi sublimată de către nașterea lui Hristos Isus.

Gen.22:2: „ *Dumnezeu a spus: Ia-ți pe fiul tău, singurul tău fiu, pe cel pe care-l iubești, Isaac; du-te în țara Moria și adu-l acolo ca ardere de tot pe unul dintre munții despre care vă voi spune.* »

Dumnezeu apasă în mod deliberat pe ceea ce doare, până la limita suportabilului pentru acest bătrân de peste o sută de ani. Dumnezeu i-a dat în mod miraculos bucuria de a avea un fiu născut lui el și Sara, soția sa legitimă. De asemenea, va ascunde de cei din jur incredibila cerere a lui Dumnezeu: „ *Oferă-ți singurul tău fiu ca jertfă* ”. Și răspunsul pozitiv al lui Avraam va avea consecințe eterne pentru întreaga umanitate. Căci, după ce Avraam a consimțit să-și ofere fiul, Dumnezeu însuși nu va mai putea renunța la proiectul său mântuitor; dacă s-ar fi putut gândi să renunțe la el.

Să remarcăm interesul preciziei: „*pe unul din munții pe care vă voi spune*”. Acest loc precis este programat să primească sângele lui Hristos.

Geneza 22:3: „*Avraam s-a sculat dis-de-diminează, și-a înșeuat măgarul și a luat cu el doi slujitori și pe fiul său Isaac. El a despiciat lemne pentru arderea de tot și a pornit să meargă la locul pe care i-a spus Dumnezeu.* »

Avraam s-a hotărât să se supună acestui exces și cu moartea în suflet, a organizat pregătirea ceremoniei sângeroase rânduite de Dumnezeu.

Gen.22:4: „*A treia zi Avraam și-a ridicat ochii și a văzut locul de departe.* »

Țara Moriia se află la trei zile de mers pe jos de locul în care locuiește.

Gen.22:5: „*Și Avraam a zis slujitorilor săi: Rămâi aici cu măgarul; Eu și tânărul vom merge atât de departe pentru a ne închina și ne vom întoarce la tine.* »

»

Acțiunea teribilă pe care urmează să o comită nu are nevoie de martori. el _ prin urmare **se desparte** de cei doi servitori ai săi care vor trebui să aștepte întoarcerea lui.

Geneza 22:6: „*Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot și le-a încărcat peste fiul său Isaac și a luat focul și cuțitul în mână. Și au mers amândoi împreună.* »

În această scenă profetică, așa cum Hristos va trebui să ducă „patibulumul” greu în care îi vor fi bătute încheieturile, Isaac este încărcat cu lemnele care, aprinse, îi vor mistui trupul sacrificat.

Gen.22:7: „*Atunci Isaac a vorbit lui Avraam tatălui său, zicând: Tatăl meu! Iar el a răspuns: Iată-mă, fiul meu! Isaac a răspuns: Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?* »

Isaac a fost martor la multe sacrificii religioase și are dreptate să fie surprins de absența animalului care urmează să fie sacrificat.

Geneza 22:8: „*Abraam a spus: Fiul meu, Dumnezeu se va asigura cu mielul pentru arderea de tot. Și au mers amândoi împreună.* »

Acest răspuns din partea lui Avraam a fost inspirat în mod direct de Dumnezeu, deoarece profețește în mod magnific sacrificiul enorm pe care Dumnezeu îl va face oferindu-se răstignirii în trup uman, asigurând astfel nevoia păcătoșilor aleși de un Mântuitor eficient și drept în perfecțiunea divină. Dar Avraam nu vede acest viitor mântuitor, acest rol al Mântuitorului Hristos proorocit de animalul sacrificat lui YaHWÉH, Dumnezeul atotputernic creator. Pentru el, acest răspuns îi permite pur și simplu să câștige timp, întrucât privește cu groază crima pe care va trebui să o comită.

Geneza 22:9: „*Când au ajuns la locul pe care i-a spus Dumnezeu, Avraam a construit acolo un altar și a aranjat lemnele. El l-a legat pe fiul său Isaac și l-a așezat pe altar, deasupra lemnului.* »

Din nefericire pentru Avraam în fața altarului, nu mai există nicio modalitate de a ascunde de Isaac că el este cel care va fi oaia jertfei. Dacă Părintele Avraam s-a arătat a fi sublim în această acceptare extraordinară, comportamentul docil al lui Isaac este o reflectare a ceea ce va fi Isus Hristos la vremea lui: sublim în ascultarea și jertfa de sine.

Gen.22:10: „ Atunci Avraam și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să-și omoare fiul. »

Rețineți că pentru a reacționa, Dumnezeu așteaptă până la ultimul sfârșit al testului pentru a da mărturiei aleșilor săi valoarea și autenticitatea reală. „ *Cuțitul în mână* ”; tot ce rămâne este să-l măcești pe Isaac ca multe oi sacrificate deja.

Geneza 22:11: „ Atunci îngerul Domnului l-a chemat din ceruri și a zis: Avraam! Avraam! Iar el a răspuns: *Iată-mă!* »

Demonstrarea credinței ascultătoare a lui Avraam este făcută și realizată perfect. Dumnezeu pune capăt încercării bătrânului și a fiului său atât de vrednic de el și dragostea lui.

Rețineți că, ori de câte ori este chemat de Dumnezeu sau de fiul său, Avraam răspunde întotdeauna spunând: „ *Iată-mă* .” Acest răspuns spontan care izvorăște din el mărturisește natura lui generoasă și deschisă față de aproapele său. Mai mult, ea contrastează cu atitudinea lui Adam prins într-o situație de păcat care s-a ascuns de Dumnezeu, până în punctul în care Dumnezeu a fost obligat să-i spună: „ *Unde ești?* ”.

Gen.22:12: „ Și îngerul a zis: *Nu-ți întinde mâna asupra copilului și nu-i face nimic; căci acum știi că te temi de Dumnezeu și nu mi-ai ascuns singurul tău fiu.* »

Odată cu demonstrarea credinței sale credincioase și ascultătoare, Avraam poate fi în ochii tuturor și, până la sfârșitul lumii, să fie arătat ca un model de credință adevărată, de către Dumnezeu, până la venirea lui Hristos care îl va întrupa. transforma în perfectiunea divină. În acest model de ascultare impecabilă, Avraam devine părintele spiritual al credincioșilor adevărați mântuiți prin sângele vărsat al lui Isus Hristos. În această experiență, Avraam tocmai a jucat rolul lui Dumnezeu Tatăl care va oferi ca sacrificiu real și muritor, singurul său fiu pe nume Isus din Nazaret.

Geneza 22:13: „, *Abraam și-a ridicat ochii și a văzut în spatele lui un berbec ținut într-un tufiș de coarne; și Avraam s-a dus și a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.* »

În acest moment, Avraam își poate da seama că răspunsul lui către Isaac, „ *fiul meu, Dumnezeu își va asigura pentru sine mielul pentru arderea de tot* ”, a fost inspirat de Dumnezeu, deoarece „*mielul* ”, *de fapt*, „ *berbecul tânăr* ”, este într-adevăr „ *prevăzut* ” de Dumnezeu și oferit de el. Rețineți că animalele sacrificate lui YaHWéH sunt întotdeauna masculi din cauza responsabilității și stăpânirii date omului, bărbatul Adam. Hristos Răscumpărătorul va fi și el bărbat.

Gen.22:14: „, *Avraam a numit acest loc YaHWéH Jireh. De aceea se spune astăzi: În muntele lui YaHWéH va fi văzut.* »

Numele „ *YHWéH Jireh* ” înseamnă: YaHWéH va fi văzut. Adoptarea acestui nume este o adevărată profeție care anunță că în țara lui Moria, marele Dumnezeu invizibil care inspiră frică și venerație va fi văzut într-o înfățișare umană mai puțin formidabilă, pentru a aduce și obține mântuirea celor aleși. Iar originea acestei numiri, jertfa lui Isaac ca jertfă, confirmă slujirea pământească a „ *Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii* ”. Cunoscând interesul lui Dumnezeu pentru respectul său pentru tipurile și modelele reproduse și repetate, este probabil și aproape sigur că Avraam și-a oferit jertfa chiar în locul în care, 19

secole mai târziu, Iisus urma să fie răstignit, la poalele Muntelui Golgota. , în afara Ierusalimului, cetatea, numai pentru o vreme, sfântă.

Geneza 22:15: „ *Îngerul lui YaHWéH l-a chemat pe Avraam din cer a doua oară,* ”

Această încercare cumplită va fi ultima pe care Avraam va trebui să o treacă. Dumnezeu a găsit în el pe vrednicul patriarh model al credinței ascultătoare și i-a făcut-o cunoscut.

Gen.22:16: „ *și a spus: Pe mine însumi jur, cuvântul lui YaHWéH! Pentru că ai făcut aceasta și nu l-ai reținut pe fiul tău, singurul tău fiu.* ”

Dumnezeu subliniază aceste cuvinte „ singurul tău fiu ”, pentru că ele proorocesc jertfa Sa viitoare în Isus Hristos, conform Ioan 3:16: „ *Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu creadă. pieri, dar să ai viață veșnică .* ”

Geneza 22:17: „ *Te voi binecuvânta și te voi înmulți pe urmașii tăi, ca stelele cerului și ca nisipul care este pe malul mării; iar urmașii tăi vor stăpâni poarta vrăjmașilor lor. »*

Atentie! Binecuvântarea lui Avraam nu este moștenită, este numai pentru el și fiecare bărbat sau femeie din urmașii săi trebuie, la rândul său, să merite binecuvântarea lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu îi promite o posteritate numeroasă, dar în rândul acestei posterități, numai aleșii care vor acționa cu aceeași fidelitate și aceeași ascultare vor fi binecuvântați de Dumnezeu. Puteți măsura atunci toată ignoranța spirituală a evreilor care pretindeau cu mândrie că sunt fii ai lui Avraam și, prin urmare, fii care meritau moștenirea binecuvântărilor sale. Isus i-a respins arătându-le pietre și spunând că din aceste pietre Dumnezeu îi poate da descendenți lui Avraam. Și i-a considerat tatăl lor, nu Avraam, ci diavolul.

În cucerirea țării Canaanului, Iosua va stăpâni poarta dușmanilor săi, dintre care prima care a căzut a fost orașul Ierihon. În sfârșit, împreună cu Dumnezeu, sfinții aleși vor stăpâni ușa celui din urmă dușman: „ *Babilonul cel Mare* ”, conform diferitelor învățături revelate în Apocalipsa lui Isus Hristos.

Geneza 22:18: „ *Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în urmașii tăi, pentru că ai ascultat de glasul Meu. »*

Este într-adevăr „ *toate națiunile pământului* ”, pentru că oferta mântuirii în Hristos este oferită tuturor ființelor umane, de toate originile și tuturor popoarelor. Dar aceste națiuni îi datorează lui Avraam și faptul că au putut descoperi oracolele divine revelate poporului evreu care iese din țara Egiptului. Mântuirea în Hristos este obținută prin dubla binecuvântare a lui Avraam și a posterității sale reprezentate de poporul evreu și de Isus din Nazaret, Isus Hristos.

Este de dorit să notăm clar, în acest verset, binecuvântarea și cauza ei: ascultarea aprobată de Dumnezeu.

Geneza 22:19: „ *Când Avraam s-a întors la slujitorii săi, ei s-au ridicat și au mers împreună la Beer-Șeba; căci Avraam locuia în Beer-Șeba. »*

Gen.22:20: „ *După aceste lucruri i s-a spus lui Avraam: „Iată, Milca i-a născut și fii lui Nahor, fratele tău. ”*

Versetele care urmează sunt menite să pregătească legătura cu „ *Rebeca* ”, care va deveni soția ideală aleasă de Dumnezeu pentru credinciosul și docilul

Isaac. Ea va fi luată din familia apropiată a lui Avraam din urmașii fratelui său Nahor.

Geneza 22:21: „ Uz, întâiul său născut, Buz, fratele său, Kemuel, tatăl lui Aram ,”

Geneza 22:22: „ Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaf și Betuel. »

Gen.22:23: „ Betuel a născut pe **Rebeca** . Aceștia sunt cei opt fii pe care Milca i-a născut lui Nahor, fratele lui Avraam . »

Gen.22:24: „ Concubina lui, numită Reuma, a născut și pe Tebach, Gaham, Tahaș și Maaca. ”.

împlinirea promisiunilor făcute lui Avraam

Geneza 23 relatează moartea și înmormântarea soției sale Sara la Hebron, în peștera Macpela. Avraam a luat în stăpânire un loc de înmormântare pe pământul Canaanului în timp ce aștepta ca Dumnezeu să dea întreg pământul urmașilor săi aproximativ 400 de ani mai târziu.

Apoi, în Gen.24, Avraam încă mai păstrează rolul lui Dumnezeu. Pentru a rămâne **separat** de popoarele păgâne locale, el își va trimite slujitorul într-un loc îndepărtat, la familia lui imediată, pentru a găsi o soție pentru fiul său Isaac și ei îl vor lăsa pe Dumnezeu să aleagă pentru ei. În același mod, Dumnezeu îi va alege pe aleșii care vor constitui mireasa lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu. În această selecție, omul nu are nimic de-a face cu asta pentru că inițiativa și judecata îi aparțin lui Dumnezeu. Alegerea lui Dumnezeu este desăvârșită, ireproșabilă și eficientă, ca și Rebeca soția aleasă, iubitoare, inteligentă și frumoasă în aparență și mai presus de toate, spirituală și credincioasă; perla pe care ar trebui să o caute toți bărbații spirituali care vor să-și ia o soție.

Iacov și Esau

Mai târziu, conform Gen.25, Rebeca este inițial stearpă ca soția lui Avram, Sarai, înaintea ei. Această sterilitate împărtășită se datorează faptului că cele două femei vor purta posteritate binecuvântată către Hristos, care va fi însuși format de Dumnezeu în pântecele unei tinere fecioare numită Maria. În acest fel, descendența proiectului mântuitor al lui Dumnezeu este marcată de acțiunea sa miraculoasă. Suferind de această sterilitate naturală, Rebekah face apel la YaHWéH și obține de la el doi gemeni care se luptă în pântecele ei. Îngrijorată, ea îl întreabă pe Dumnezeu despre acest lucru: „*Și i-a spus YaHWéH : Două neamuri sunt în pântecele tău și două popoare se vor despărți din pântecele tău; unul dintre acești oameni va fi mai puternic decât celălalt, iar cel mai mare va fi supus celui mai mic .* » Ea naste doi gemeni. Din cauza părului său intens, și era în întregime „roșu”, de unde și numele „Edom” dat posterității sale, cel mai mare este numit „Esau”, nume care înseamnă „păros”. Cel mai tânăr se numește „Iacov”, nume care înseamnă: „Înșelător”. Deja cele două nume le prorocesc destinele. „Velu” își va vinde dreptul de naștere celui mai mic pentru un fel de mâncare succulent de „roux” sau linte roșie. El vinde acest drept de naștere pentru că îi subestimează valoarea justă. Dimpotrivă, „înșelătorul” spiritual râvnește acest titlu care nu este doar onorific, pentru că îi este atașată binecuvântarea lui Dumnezeu. „Înșelătorul” este de tipul acelor oameni violenți care vor cu orice preț să forțeze împărăția cerurilor să o ia în stăpânire și tocmai cu el în minte a vorbit Isus despre acest subiect. Și văzând această râvnă clocotită, inima lui Dumnezeu se bucură foarte mult. De asemenea, cu atât mai rău pentru „Păros” și cu atât mai bine pentru „Înșelător”, pentru că el este cel care va deveni „Israel”, prin decizia lui Dumnezeu. Nu vă înșelați, Iacov nu este un înșel obișnuit și este un om remarcabil, căci nu există un alt exemplu biblic al hotărârii sale de a obține binecuvântarea lui Dumnezeu și doar pentru a atinge acest scop el înșeală”. Așa că toți îl putem imita și cerul credincios se va bucura. La rândul său, Esau va avea drept urmași poporul „Edom”, nume care înseamnă „roșu”, cu aceeași rădăcină și sens ca Adam, acest popor va fi un adversar al lui Israel așa cum a anunțat profeția divină.

Precizez că culoarea „roșu” desemnează păcatul, doar, în imaginile profetice ale proiectului mântuitor revelat de Dumnezeu și acest criteriu se aplică, doar, actorilor producțiilor sale, precum „Esau”. În vremurile întunecate ale Evului Mediu, copiii cu păr roșu considerați răi erau uciși. Iată de ce, subliniez, culoarea roșie nu-l face pe omul obișnuit mai păcătos decât bruneta sau blondă, pentru că păcătosul este identificat prin faptele rele ale credinței sale. Prin urmare, doar, ca valoare simbolică, „roșul”, culoarea sângelui uman, este un simbol al păcatului, conform Isaiei 1:18: „*Veniți și să pledăm! spune YaHWéH. Dacă păcatele tale sunt ca stacojiu, vor fi albe ca zăpada; dacă sunt roșii ca violetul, vor deveni ca lâna .* » La fel, în Apocalipsa sa, Revelația sa, Isus leagă culoarea roșie de instrumentele umane care servesc, inconștient sau nu, diavolului, Satana primul păcătos al vieții creat de Dumnezeu; exemple: „*calul roșu*” din Apocalipsa 6:4, „*balaurul roșu sau roșu de foc*” din Apocalipsa 12:3 și „*fiara stacojie*” din Apocalipsa 17:3.

Acum că are acest drept din naștere, Iacov va trăi, la rândul său, experiențe de viață care prorocesc planurile lui Dumnezeu, ca succesor al lui Avraam.

Și-a părăsit familia de frica mâniei fratelui său Esau, pe bună dreptate, conform Gen.27:24, pentru că hotărâse să-l omoare, ca urmare a deturnării binecuvântării tatălui său muribund, „înșelat” de un a ieșit din mintea lui Rebecca soției sale. În această răpire, cele două nume ale gemenilor dezvăluie importanța lor. Pentru că „Tempeur” a folosit o piele păroasă pentru a-l înșela pe Isaac, care devenise orb, pretinzându-se astfel drept fratele său mai mare, în mod natural „Păros”. Oamenii spirituali se susțin unii pe alții, iar Rebeca semăna mai mult cu Iacov decât cu Esau. În această acțiune, Dumnezeu contrazice alegerea umană și carnală a lui Isaac care l-a preferat pe Esau vânătorul care i-a adus vânat pe care îl aprecia. Iar Dumnezeu dă dreptul de întâi născut celui care este cel mai vrednic de el: Iacov Înșelătorul.

Ajuns la Laban, unchiul său aramaic, fratele Rebecăi, pentru a lucra pentru el, Iacov se îndrăgostește de Rahela, cea mai mică, dar cea mai frumoasă dintre fiicele lui Laban. Ceea ce nu știe este că, în viața sa reală, Dumnezeu îl face să joace un rol profetic care trebuie să profetească proiectul lui mântuitor. De asemenea, după „șapte ani” de muncă pentru a-și obține iubita Rahela, Laban îi impune fiica sa cea mare „Lea” și i-o dă drept soție. Pentru a obține și a se căsători cu Rachel, va trebui să lucreze „încă șapte ani” pentru unchiul său. În această experiență, „Jacob” profetește ceea ce va trebui să treacă Dumnezeu în proiectul său salvator. Căci și el va face o primă alianță neconformă cu dorința inimii sale, pentru că experiența unui Israel trupesc și național nu va fi marcată de succesul și gloria pe care le merită bunătatea lui. Succesiunile de „Judecători” și „regi” se termină întotdeauna prost, în ciuda câtorva excepții rare. Iar soția dorită demnă de dragostea lui, o va obține ca a doua alianță numai după ce și-a demonstrat dragostea și și-a dezvăluit planul de mântuire în slujirea lui Isus Hristos; învățătura lui, moartea și învierea lui. Rețineți că preferințele umane și divine sunt complet inversate. Iubita lui Iacov este Rahela stearpă, dar a lui Dumnezeu este Lea prolifică. Dându-i lui Iacov, mai întâi, Lea ca soție, Dumnezeu îl face pe profetul său să experimenteze dezamăgirea pe care o vor experimenta amândoi în prima lor alianță. În această experiență, Dumnezeu anunță că prima sa alianță va fi un eșec teribil. Iar respingerea lui Mesia Isus de către descendenții săi a confirmat acest mesaj profetic. Lia, care nu a fost iubita aleasă de mire, este o imagine care profetește aleșii noii alianțe care, de origine păgână, au trăit multă vreme în necunoașterea existenței unicului Dumnezeu creator. Cu toate acestea, natura prolifică a Leei a profetit un legământ care avea să aducă multe roade spre slava lui Dumnezeu. Și Isaia 54:1 confirmă, spunând: „*Bucură-te, stearpă, cel ce nu mai naști! Lasă-ți să izbucnească bucuria și bucuria ta, tu care nu mai ai durere! Căci fiii celor părăsiți vor fi mai mulți decât fiii celui căsătorit, zice Domnul .*” Aici cel părăsit proorocește, prin Lea, noul legământ, iar cel căsătorit, prin Rahela, vechiul legământ ebraic.

Iacov devine Israel

După ce l-a părăsit pe bogatul și prosperul Laban, Iacov și cei care îi aparțin se întorc la fratele său Esau, de a cărui mânie dreaptă și răzbunătoare se

teme. Într-o noapte, Dumnezeu îi apare și se luptă unul împotriva celuilalt până în zori. Dumnezeu îl rănește în cele din urmă la șold și îi spune că de acum înainte se va numi „Israel”, pentru că a ieșit învingător luptând cu Dumnezeu și cu oamenii. În această experiență, Dumnezeu a vrut să înfățișeze imaginea sufletului luptător al lui Iacov în lupta sa de credință. Numit de Dumnezeu Israel, el obține ceea ce a dorit și a căutat cu disperare: binecuvântarea lui de la Dumnezeu. Binecuvântarea lui Avraam în Isaac s-a conturat astfel prin constituirea Israelului trupesc care, construit pe Iacov devenit Israel, avea să devină în curând o națiune de temut, după ieșirea din sclavia Egiptului. Harul lui Dumnezeu l-a pregătit pe Esau, cei doi frați se găsesc în pace și bucurie.

Împreună cu cele două soții ale sale și cei doi slujitori ai lor, Iacov s-a găsit tatăl a 12 băieți și a unei singure fete. Sterilă la început ca Sarai și Rebeca, dar idolatră, Rahela obține de la Dumnezeu doi copii, Iosif cel mai mare și Benjamin cel mai mic. Ea a murit dând naștere celui de-al doilea copil. Ea profetizează astfel sfârșitul vechiului legământ care va înceta odată cu stabilirea celui nou bazat pe sângele ispășitor al lui Isus Hristos. Dar, în a doua aplicație, aceste circumstanțe muritoare profetesc soarta finală a aleșilor săi, care vor fi mântuiți prin intervenția sa fericită când se va întoarce în aspectul său divin glorios în Mihail Isus Hristos. Această inversare a situației ultimilor aleși este profetită de schimbarea numelui copilului care a numit „*Ben-Oni*” sau „fiul durerii mele”, de către mama muribundă, este redenumit de Iacov, tatăl, „*Benjamin*» fie, „fiu drept” (partea dreaptă), fie, fiu binecuvântat. În confirmare, în Matei 25:33, Iisus Hristos va așeza „*oile Sale la dreapta Lui și caprele la stânga Lui*”. Acest nume „*Biaiamin*” a fost ales de Dumnezeu, numai pentru proiectul său profetic, deci pentru noi, pentru că pentru Iacov avea puțină semnificație; iar pentru Dumnezeu, idolatra Rahela nu merita calificativul „*drept*”. Aceste lucruri referitoare la sfârșitul lumii sunt dezvoltate în explicațiile din Apocalipsa 7:8.

Admirabilul Iosif

În istoria Israelului, rolul pe care Dumnezeu îl dă lui Iosif îl va determina să-și domine frații care, exasperați de dominația sa spirituală, îl vând negustorilor arabi. În Egipt, onestitatea și loialitatea lui l-au făcut să fie apreciat, dar soția stăpânului său a vrut să-l abuzeze, împotrivindu-i, Iosif s-a trezit în închisoare. Acolo, explicând vise, evenimentele îl vor duce la cel mai înalt rang sub faraon: primul vizir. Această înălțare se bazează pe darul său profetic ca și pentru Daniel după el. Acest dar l-a făcut să fie apreciat de faraonul care i-a încredințat Egiptul. În timpul foametei, frații lui Iacov vor merge în Egipt și acolo, Iosif se va împăca cu frații săi răi. Iacov și Benjamin li se vor alătura și așa se stabilesc evreii în Egipt în regiunea Gosen.

Ieșirea și credinciosul Moise

Robi, evreii îl vor găsi în Moise, copilul evreu al cărui nume înseamnă „mântuit din apele” Nilului, crescut și adoptat de fiica lui Faraon, eliberatorul pregătit de Dumnezeu.

În timp ce condițiile sclaviei lor se întăresc și cresc, pentru a apăra un evreu, Moise ucide un egiptean, iar acesta fuge din Egipt. Călătoria lui îl duce în Madian, în Arabia Saudită, unde locuiesc descendenții lui Avraam și Keturah, a doua soție a lui, s-a căsătorit după moartea Sarei. Căsătorindu-se cu Sefora, fiica cea mai mare a socrului său Ietro, 40 de ani mai târziu, Moise l-a întâlnit pe Dumnezeu în timp ce își păștea turmele spre muntele Horeb. Creatorul îi apare sub forma unui tufiș incandescent care arde, dar nu se consumă. El îi dezvăluie planul său pentru Israel și îl trimite în Egipt pentru a ghida ieșirea poporului său.

Vor fi necesare zece plăgi pentru a-l forța pe Faraon să-și lase sclavii prețioși să plece în libertate. Dar este al zecelea care va căpăta o importanță profetică majoră. Căci Dumnezeu a ucis pe toți întâii născuți ai Egiptului, atât oameni, cât și animale. Și în aceeași zi, evreii au sărbătorit primul Paște din istoria lor. Paștele a profețit moartea lui Mesia Iisus, „*întâiul născut*” și „*Mielul lui Dumnezeu*” curat și fără pată, oferit în jertfă ca „*mielul*” înjunghiat în ziua ieșirii din Egipt. După jertfa lui Isaac cerută de Dumnezeu lui Avraam, Paștele Ieșirii din Egipt este al doilea anunț profetic al morții lui Mesia (Unsul) Isus, sau, în termeni greci, a lui Iisus Hristos. Ieșirea din Egipt s-a realizat în a 14-a^{zi} a primei luni a anului, în jurul ^{secolului al XV-lea} î.Hr., la aproximativ 2500 de ani după păcatul Evei și al lui Adam. Aceste cifre confirmă timpul de „400 de ani” a celor „*patru generații*” date de Dumnezeu amoriților, locuitori ai țării Canaanului.

Mândria și spiritul răzvrătit al Faraonului vor dispărea împreună cu armata sa în apele „mării roșii” care își găsește astfel sensul, pentru că se închide asupra lor după ce s-a deschis pentru a permite evreilor să intre pe pământul Arabiei Saudite, prin capătul sudic al peninsulei egiptene. Evitând Madian, Dumnezeu își conduce poporul prin deșert spre Muntele Sinai, unde le va prezenta legea lui „cele zece porunci”. Înaintea singurului Dumnezeu adevărat, Israel este acum o națiune învățată care trebuie pusă la încercare. În acest scop, Moise este chemat la el, pe muntele Sinai și Dumnezeu îl ține acolo 40 de zile și nopți. Îi dă cele două table ale legii gravate cu degetul său divin. În tabăra poporului evreu, absența prelungită a lui Moise favorizează spiritele răzvrătite care pun presiune asupra lui Aaron și ajung să-l facă să accepte turnarea și modelarea unui „vițel de aur”. Doar această experiență rezumă comportamentul față de Dumnezeu al oamenilor răzvrățiți din toate timpurile. Refuzul lor de a se supune autorității sale îi face să prefere să se îndoiască de existența ei. Și multiplele pedepse ale lui Dumnezeu nu schimbă nimic. După aceste 40 de zile și nopți de încercare, frica uriașilor Canaanului va condamna poporul să rătăcească în deșert timp de 40 de ani și, numai din această generație încercată, Iosua și Caleb vor putea intra în țara promisă oferită de Dumnezeu. pe la 2540 de la păcatul lui Adam.

Personajele principale din povestea Genezei sunt actorii unei producții organizate de Dumnezeu creator. Fiecare dintre ele transmite, cu scop profetic sau nu, o lecție, iar această idee de spectacol a fost confirmată de apostolul Pavel care spunea în 1 Cor.4:9: „Căci Dumnezeu, mi se pare, ne-a făcut . . . *apostoli*,

ultimul dintre oameni, condamnat într-un fel la moarte, întrucât am fost un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni . » De atunci, mesagerul Domnului, Ellen G. White, a scris faimoasa ei carte intitulată „Tragedia veacurilor”. Ideea „*spectacolului*” este așadar confirmată, dar după „stelele, stelele” cărții sfinte, este rândul fiecăruia dintre noi să ne jucăm propriul rol, știind că instruiți de experiențele lor, suntem pus în datoria de a imita faptele lor bune, fără a le reproduce erorile. Pentru noi, ca și pentru Daniel (Judecătorul meu este Dumnezeu), Dumnezeu rămâne „Judecătorul nostru”, plin de compasiune, cu siguranță, dar „Judecătorul” care nu face excepție pentru nimeni.

Experiența Israelului național evreiesc este dezastruoasă, dar nu este mai mult decât aceea a credinței creștine a erei noastre care se termină într-o apostazie larg răspândită. Nu trebuie să fim surprinși de această asemănare, pentru că Israelul vechiului legământ nu era decât un microcosmos, o mostră, a ființelor umane care populează întregul pământ. Acesta este motivul pentru care credința adevărată era la fel de rară acolo ca și în noul legământ construit pe Mântuitorul și „*Martorul credincios*” Isus Hristos.

Din Biblie în general

Întreaga Biblie, dictată și apoi inspirată de Dumnezeu slujitorilor săi umani, poartă lecții profetice; de la Geneza la Apocalipsa. Actorii aleși de Dumnezeu ne sunt prezentați așa cum sunt cu adevărat în adevărata lor natură. Dar pentru a construi mesaje profetice în acest spectacol perpetuu, Dumnezeu creator devine Organizatorul evenimentelor. După ieșirea din Egipt, Dumnezeu dă lui Israel aspectul liber al legii sale cerești timp de 300 de ani, vremea „judecătorilor” care se încheie în jurul anului 2840. Și în această libertate, întoarcerea la păcat, îl obligă pe Dumnezeu să-și pedepsească poporul „șapte” ori” pe care în cele din urmă îi predă filistenilor, dușmanii lor ereditari. Și „de șapte ori” ridică „eliberatori”. Biblia spune că în acele zile, „*fiecare făcea ce a vrut*”. Și acest timp de libertate totală a fost necesar pentru ca roadele aduse de fiecare persoană să se dezvăluie. La fel este și în „*timpul nostru de sfârșit*”. Acești trei sute de ani de libertate marcați de întoarcerea constantă a evreilor la păcat, Dumnezeu ne invită să-i comparăm cu cei trei sute de ani din viața dreptului Enoh pe care ni-l prezintă ca un model exemplar al aleșilor săi, spunând: „*Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani, apoi n-a mai fost pentru că Dumnezeu l-a luat*”; cu el, făcându-l să intre întâi în veșnicia lui ca, după el, Moise și Ilie și sfinții înviați la moartea lui Isus, înaintea tuturor celorlalți aleși, inclusiv apostolii lui Isus Hristos; toți vor fi transmutați sau înviați în ultima zi.

După cea a „judecătorilor”, a venit vremea regilor și acolo, din nou, Dumnezeu dă primilor săi doi actori un rol profetic care confirmă mesajul progresului răului spre binele final, adică din noapte, sau din întuneric, spre lumină. Așa au profețit acești doi bărbați, Saul și David, proiectul de ansamblu al planului de mântuire pregătit pentru aleșii pământești, adică cele două faze sau două alianțe sfinte succesive. Luați-o cu mine, David devine rege numai după moartea regelui Saul, la fel cum moartea vechiului legământ perpetuu îi permite lui Hristos să-și stabilească noul legământ, domnia și stăpânirea sa veșnică.

Am menționat deja acest subiect, dar aș vrea să vă amintesc că monarhiile pământești nu au legitimitate divină pentru că evreii i-au cerut lui Dumnezeu să aibă un rege „ *ca și celelalte neamuri pământești*”, ei, „păgân”. Ceea ce înseamnă că modelul acestor regi este de tipul valorilor satanice și nu divin. Oricât, pentru Dumnezeu, regele este blând, smerit la inimă, plin de lepădare de sine și de compasiune, făcându-se slujitorul tuturor, cu atât că al diavolului este aspru, mândru, egoist și disprețuitor și cere să fie deservite de toți. Rănit pe nedrept de respingerea sa de către poporul său, Dumnezeu i-a îndeplinit cererea și, pentru nenorocirea lui, i-a dat un rege după standardele diavolului și toate nedreptățile lui. De atunci, pentru poporul său Israel, **dar numai pentru el**, regalitatea și-a obținut legitimitatea divină.

Discursul verbal sau scris este mijlocul de schimb între două persoane individuale. Biblia este cuvântul lui Dumnezeu în sensul că pentru a-și transmite lecțiile creaturilor sale pământești, Dumnezeu a adunat mărturii dictate sau inspirate slujitorilor săi; mărturii sortate, selectate și grupate de el în timp. Nu ar trebui să fim surprinși când observăm imperfecțiunea dreptății instaurată pe pământ, pentru că despărțiți de Dumnezeu, oamenii își pot stabili dreptatea doar pe litera legii. Acum, Dumnezeu ne spune prin Isus că „ *litera ucide, dar duhul dă viață* ”, această scrisoare. Prin urmare, sfintele scripturi ale Bibliei pot fi doar „ *martori* ” așa cum este indicat în Apocalipsa 11:3, dar în niciun caz „ *judecători* ”. Recunoscând că litera legii este incapabilă să pronunțe o judecată dreaptă, Dumnezeu dezvăluie un adevăr care se bazează numai pe natura divină a persoanei sale. Numai el poate da o judecată justă, deoarece capacitatea sa de a analiza gândurile secrete ale minții creaturilor sale îi permite să cunoască motivațiile celor pe care îi judecă, lucruri ascunse și ignorate de alte creaturi. Prin urmare, Biblia oferă doar baza pentru mărturiile folosite pentru judecată. Pe parcursul celor „ *mii de ani* ” ai judecății cerești, sfinții aleși vor avea acces la motivațiile sufletelor judecate. Cu Isus Hristos, ei vor putea astfel să pronunțe o judecată perfectă, făcută necesară, deoarece verdictul final stabilește durata timpului de suferință suferită în cea de-a doua moarte. Această cunoaștere a motivației reale a vinovatului ne permite să înțelegem mai bine clemența lui Dumnezeu față de Cain, primul ucigaș pământesc. Conform singurei mărturii prezentate în scris în Biblie, Cain a fost împins spre gelozie de alegerea lui Dumnezeu de a binecuvânta jertfa lui Abel și de a o disprețui pe cea a lui Cain, fără ca acesta din urmă să cunoască motivul acestei diferențe care era spirituală și încă ignorată. Așa stau lucrurile, viața este alcătuită din nenumărați parametri și condiții pe care numai Dumnezeu le poate identifica și judeca cu deplină cunoaștere a faptelor. Acestea fiind spuse, Biblia rămâne pentru oameni, singura carte care prezintă în scrisori temeiurile legii care judecă acțiunile lor, în așteptarea ca gândurile lor secrete să fie descoperite sfinților aleși din ceruri. Cu toate acestea, rolul scrisorii este de a condamna sau judeca acțiunea. Acesta este motivul pentru care, în Apocalipsa sa, Isus le amintește oamenilor de importanța „ *lucrărilor* ” lor și rareori vorbește despre credința lor. În Iacov 2:17, apostolul Iacov a amintit că „ *fără fapte credința este moartă* ”, *confirmând și această părere, Isus vorbește doar despre „ faptele ”* bune sau rele generate de credință. Și pentru a fi generate prin credință, aceste lucrări sunt exclusiv acelea pe care

Biblia le învață sub legile divine. Faptele bune apreciate de Biserica Catolică nu sunt luate în considerare, deoarece sunt lucrări cu caracter umanist și inspirație.

În timpul sfârșitului, Biblia este total disprețuită, iar societatea umană prezintă un aspect globalizat mistifiant și mincinos. Atunci cuvântul „ *adevăr* ” care caracterizează Sfânta Biblie, cuvântul Dumnezeului celui viu și, mai larg, proiectul său universal global, capătă întreaga sa importanță. Pentru că disprețul pentru acest „ *adevăr* ” unic face umanitatea să se construiască pe minciuni în toate domeniile relaționale, laice, religioase, politice sau economice.

Acest articol fiind scris în Sabatul din 14 august 2021, mâine, 15 august, în adunări mari, victimele înșelate de religia falsă vor aduce un omagiu celei mai reușite mistificări sataniste din cariera sa, de când a folosit „șarpele ” ca un medium în „ *Eden* ”: apariția ei sub imaginea „Fecioarei Maria”. Cea adevărată nu mai era fecioară, deoarece după Isus a născut fii și fiice; frații și surorile lui Isus. Dar minciunile mor greu și rezistă chiar și celor mai bune argumente biblice. Indiferent, după acest 15 august, nu vor mai rămâne decât pentru această ultraj, cel mult opt sărbători care să-L irită pe Dumnezeu și să-i stârnească mânia dreaptă care va cădea pe capul celor vinovați. Rețineți că în această apariție, copiii au fost aleși pentru a autentifica viziunea „fecioarei”. Sunt ei la fel de nevinovați pe cât spun și prefac oamenii? Păcătoși născuți, li se atribuie greșit inocența, dar nu putem deci să-i acuzăm de complicitate. Viziunea pe care au primit-o acești copii a fost foarte reală, dar diavolul este și un spirit răzvrătit foarte real și Isus Hristos i-a dedicat multe dintre cuvintele sale pentru a-și avertiza slujitorii despre el. Istoria mărturisește puterea sa seducătoare înșelătoare, care își conduce victimele seduse și înșelate la „ *moartea a doua* ”. Închinarea diavolului în întreaga biserică papală și romano-catolică este denunțată de Dumnezeu, în acest verset din Apoc. 13:4: „ **Și s-au închinat balaurului, pentru că dăduse putere fiarei ; s-au închinat fiarei, zicând: Cine este ca fiara și cine poate lupta împotriva ei?** ”. În realitate, numai după încheierea acestei „ *adorări* ” a „ *fiarei* ” constrângătoare și persecutoare a adevăraților sfinți aleși ai lui Isus Hristos, într-un timp de toleranță pe care împrejurările i-au impus-o, începe această adorație. prin mijloacele seducătoare ale aparițiilor „fecioarei” diabolice; o „ *femeie* ” pentru a înlocui „ *șarpele* ” după ce „ *șarpele* ” a sedus „ *femeia* ” care și-a sedus soțul. Principiul rămâne același și este în continuare la fel de eficient.

Timp de ultima alegere

Acest studiu al revelațiilor divine se încheie cu analiza cărții Genezei care ne-a descoperit cine este Dumnezeu în toate aspectele sale de caracter. Tocmai am văzut cât de hotărât este el în cererea sa de ascultare din partea creaturilor sale, supunându-l pe Avram la o încercare extraordinară de credință când avea aproape o sută de ani; de aceea această cerință divină nu mai trebuie demonstrată.

În momentul ultimei alegeri propuse de Dumnezeu încă din primăvara anului 1843, și mai precis cerută din 22 octombrie 1844, respectarea Sabatului este cerută de Dumnezeu ca dovadă a dragostei pe care i-au adus-o adevărații sfinți aleși. Situația spirituală universală este astfel prezentată sub forma unei

singure întrebări care se adresează exclusiv tuturor membrilor organizațiilor religioase, creștine.

Întrebarea care te ucide sau te face să trăiești pentru totdeauna

Este un împărat, un rege sau un papă împuternicit și autorizat să schimbe cuvintele rostite și scrise de Dumnezeu, sau sub dictarea lui, așa cum a făcut Moise?

Prevăzut totul, chiar și această întrebare, Isus și-a dat răspunsul dinainte, spunând în Mat.5:17-18: „Să nu credeți că am venit să desființez legea sau proorocii; Nu am venit să desființez, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că până nu vor trece cerul și pământul, **nu va trece nici o iotă sau o stropire din lege până când totul se va împlini** . » Același Isus a mai anunțat că cuvintele Lui pe care le-a rostit ne vor judeca, în Ioan 12:47 până la 49: „ *Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu eu îl judec; căci nu am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Cine mă respinge și nu primește cuvintele mele, are judecătorul său; **cuvântul pe care l-am rostit îl va judeca în ziua de pe urmă** . Căci nu am vorbit despre mine; dar Tatăl, care M-a trimis, mi-a prescris însuși ceea ce trebuie să spun și să vestesc.* »

Aceasta este concepția lui Dumnezeu despre legea Sa. Dar Dan.7:25 a dezvăluit că **intenția de a „schimba”** trebuia să apară în epoca creștină, spunând despre paparia romano-catolică: „ *El va rosti cuvinte împotriva Celui Prea Înalt, îi va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt*”. -Sunt, **și va spera să schimbe vremurile și legea** ; și sfinții vor fi predați în mâinile lui pentru un timp, timpuri și jumătate de timp. » O ultraj care va înceta și pe care va ști să-l pedepsească pe dreptate conform versetului 26 care urmează: „ *Atunci va veni judecata și stăpânirea lui va fi luată de la el, care va fi nimicită și nimicită pentru totdeauna.* » Aceste „timpuri” sau ani profetici anunță domnia lui persecutoare împlinită timp de 1260 de ani, din 538 până în 1798.

Această „**judecată**” se realizează în mai multe faze.

Prima fază este pregătitoare; este opera despărțirii și sfințirii credinței „adventiste” stabilite de Dumnezeu încă din primăvara anului 1843. Adventismul este **separat** de religiile catolică și protestantă. În Apocalipsa, această fază se referă la erele „ *Sardes, Philadelphia și Laodicea* ” din Apocalipsa 3:1-7-14.

A doua fază este executorie: „ *îi vom lua dominația* ”. Este revenirea glorioasă a lui Isus Hristos așteptată în primăvara anului 2030. Adventiștii aleși intră în eternitate **despărțiți** de rebelii nevrednici catolici, protestanți și adventiști care mor pe pământ. Acțiunea este realizată la sfârșitul erei „ *Laodiceane* ” din Apocalipsa 3:14.

A treia fază este cea a judecății morților căzuți, pusă în acțiune de către aleșii care au intrat în împărăția cerească a lui Dumnezeu. Victimele au devenit judecători și separat , se judecă viața fiecăruia dintre rebeli și se pronunță o sentință definitivă proporțională cu vinovăția lor. Aceste sentințe determină durata de „ *chin* ” pe care o va provoca acțiunea „ *a doua moarte* ” a acestora. În Apocalipsa, această temă este subiectul Apoc.4; 11:18 și 20:4; aceasta din Dan.7:9-10.

În al patrulea rând, la sfârșitul mileniului al șaptelea, marele Sabat pentru Dumnezeu și aleșii Săi în Hristos, vine faza executivă a sentințelor pronunțate de Hristos și aleșii Săi. În țara păcatului unde sunt înviați, rebelii condamnați sunt anihilați, „ *pentru totdeauna* ”, de „ *focul lui a doua moarte* ”. În Apocalipsa, această judecată executivă sau „judecata de apoi” este tema din Apocalipsa 20:11-15.

La momentul ultimei alegeri, două concepții religioase ireconciliabile se **despart** definitiv, pentru că sunt extrem de opuse una cu cealaltă. Aleșii lui Hristos aud vocea Lui și se adaptează la cerințele Lui în momentul în care le vorbește și îi cheamă. În cealaltă poziție sunt creștinii care urmează tradiții religioase vechi de secole, ca și cum adevărul ar fi o chestiune de timp și nu de inteligență, raționament și mărturie. Acești oameni nu au înțeles ce a reprezentat „ *noul legământ* ” de către profetul Ieremia în Ieremia 31:31 până la 34: „ *Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda. un legământ nou, nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua în care i-am luat de mână ca să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au încălcat, deși eu eram stăpânul lor, spune YahWéH. Dar acesta este legământul pe care îl voi încheia cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: „ **Voi pune legea Mea în ei, o voi scrie în inimile lor** ; iar eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu. Acesta nu va mai învăța pe aproapele său, nici pe fratele său, zicând: *Cunoaște-L pe YHWH! Căci toată lumea Mă va cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; Căci le voi ierta fărădelegile și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor* . » Cum poate reuși Dumnezeu să „ *scrie în inimă* » a omului dragostea legii sale sfinte, lucru pe care norma vechiului legământ nu reușise să-l obțină? Răspunsul la această întrebare, și singura diferență dintre cele două alianțe, vine sub aspectul demonstrației iubirii divine realizată prin moartea ispășitoare a înlocuitorului Iisus Hristos în care a fost întrupat și revelat. Cu toate acestea, moartea lui Isus nu a venit să pună capăt ascultării, ci dimpotrivă, le-a dat aleșilor motive să fie și mai ascultători față de Dumnezeu capabil să iubească atât de puternic. Și când câștigă inima omului, scopul căutat de Dumnezeu este atins; el obține un ales potrivit și demn să-și împărtășească eternitatea.*

Ultimul mesaj pe care Dumnezeu vi l-a prezentat în această lucrare este subiectul **separării** . Acesta este punctul vital care face toată diferența dintre cei aleși și cei chemați. În natura sa normală, omului nu îi place să fie deranjat în obiceiurile și concepțiile sale despre lucruri. Totuși, această tulburare se face necesară întrucât obișnuit cu minciuna stabilită, pentru a deveni alesul ei, omul trebuie să fie dezrădăcinat și deturnat pentru a se adapta la adevărul pe care i-l arată Dumnezeu. Atunci devine **necesară separarea de cei pe care Dumnezeu nu-i aprobă** . Alesul trebuie să-și demonstreze capacitatea de a-și contesta în mod concret ideile, obiceiurile și legăturile sale carnale cu ființe al căror destin nu va fi niciodată viața veșnică.

Pentru aleșii, prioritatea religioasă este verticală; scopul este de a crea o legătură solidă cu Dumnezeul creator, chiar dacă este în detrimentul relațiilor umane. Pentru cei căzuți, religia este orizontală; ele acordă prioritate conexiunii stabilite cu alți oameni, chiar dacă este în detrimentul lui Dumnezeu.

Adventismul de ziua a șaptea: o separare, un nume, o istorie

Ultimii aleși ai credinței creștine sunt adunați spiritual pentru a forma Israelul celor „12 triburi” din Apoc.7. Selecția lor s-a realizat printr-o serie de teste de credință bazate pe interesul manifestat față de cuvântul profetic care anunță în Dan.8:14 data 1843. Era să marcheze reluarea de către Dumnezeu a creștinismului, până acolo reprezentat de credința catolică. din 538 și de credința protestantă rezultată din timpul Reformei din 1170. Versetul din Dan. 8:14 a fost interpretat ca anunțând întoarcerea glorioasă a lui Hristos, venirea lui care a provocat „așteptarea” lui, în latină „adventus”, deci numele adventist care a fost dat experienței și adepților ei între 1843 și 1844. Aparent, acest mesaj nu vorbea despre Sabat, ci doar în aparență, deoarece întoarcerea lui Hristos va marca intrarea în mileniul al șaptelea, marele Sabat. profețit, în fiecare săptămână, de Sabatul zilei a șaptea: sâmbăta iudeilor. Neștiind această legătură, primii adventiști nu au descoperit importanța pe care Dumnezeu o acordă Sabatului decât după acest timp de încercare. Și când au înțeles acest lucru, pionierii au predat cu fermitate adevărul Sabatului amintit în numele bisericii formate, „din ziua a șaptea”. Dar, de-a lungul timpului, moștenitorii lucrării nu au mai acordat Sabatului importanța pe care i-o acordă Dumnezeu, atașând exigibilitatea lui timpului întoarcerii lui Iisus Hristos în loc să o atașeze la data 1843 indicată de profeția lui Daniel. Amânarea unei astfel de cerințe divine fundamentale a constituit o vină a cărei consecință a fost, în 1994, respingerea de către Dumnezeu a organizației și a membrilor ei pe care i-a predat lagărului de rebeli, condamnat deja de el încă din 1843. Această experiență tristă și acest eșec al ultimului oficial. instituția credinței creștine mărturisește această incapacitate a creștinismului fals de a accepta **separarea legăturilor umane**. Absența iubirii pentru adevărul divin și, prin urmare, pentru Dumnezeu însuși este în discuție, iar aceasta este lecția supremă din istoria credinței creștine pe care ți-o pot explica, să te înveți și să te avertizez, în numele Atotputernicului Dumnezeu. , YaHWéH-Mihael-Iisus Hristos.

În cele din urmă, tot în această temă, pentru că m-a costat prețul unei despărțiri spirituale dureroase, vă amintesc de acest verset din Matei 10:37 și, pentru că versetele care îl preced rezumă clar caracterul separator al adevăratei credințe creștine. , le menționez pe toate de la versetul 34 la versetul 38:

„ Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; Nu am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să pun o dezbinare între bărbat și tatăl lui, între fiică și mama ei și între noră și soacra ei; și dușmanii unui om vor fi cei ai casei sale. Cine iubește pe tatăl său sau pe mama sa mai mult decât pe mine nu este vrednic de Mine , iar cine își iubește pe fiul sau pe fiica sa mai mult decât pe mine nu este vrednic de Mine ; cine nu-și ia crucea și nu-Mi urmează, nu este vrednic de Mine. » Acest verset 37 justifică binecuvântarea lui Avraam; a mărturisit că l-a iubit pe Dumnezeu mai mult decât pe fiul său trupesc. Și amintindu-i unui frate adventist de datoria lui, citându-i acest verset, drumurile noastre s-au despărțit și am primit o binecuvântare specială de la Dumnezeu. Atunci am fost numit fanatic de către acest „frate” și de la această experiență, el a

urmat calea tradițională adventistă. Cel care m-a introdus în adventism și în beneficiile vegetarianismului a murit mai târziu de boala lui Alseimer, în timp ce eu sunt încă sănătos, în viață și activ în slujba Dumnezeului meu, în vârstă de 77 de ani, și n-am apelat nici la medici, nici la medicamente. Toată gloria îi revine Dumnezeului creator și sfatului său prețios. Întrădevăr !

Pentru a rezuma **istoria adventismului** trebuie să ne amintim următoarele fapte. Sub acest nume „adventist”, Dumnezeu își grupează ultimii sfinți după o îndelungată dominație a credinței catolice care a legitimat, **religios**, duminica instituită sub numele său păgân „ziua soarelui necucerit” de către Constantin I^{la} 7 martie 321. Dar primii adventiști au fost protestanți sau catolici care au onorat cu devotament duminica creștină moștenită. Prin urmare, ei au fost aleși de Dumnezeu prin comportamentul lor, fiind bucurați de revenirea lui Isus Hristos, care le-a fost anunțată succesiv pentru primăvara anului 1843 și 22 octombrie 1844. Abia după această selecție, lumina Sabatului le-a dat-o. prezentat. De asemenea, interpretările lor despre profetiile lui Daniel și Apocalipsa conțineau erori enorme pe care le corectez în această lucrare. Fără cunoaștere a Sabatului, pionierii au construit teoria așa-numitei judecăți „investigative” pe care nu au fost niciodată capabili să o pună la îndoială; chiar și după ce li s-a dat lumina în ziua Sabatului. Pentru cei care nu știu, vă reamintesc că conform acestei teorii, din 1843, apoi 1844, în cer Isus examinează cărțile de mărturie pentru a-și alege ultimii săi aleși care trebuie să fie mântuiți. Totuși, identificarea clară a păcatului de duminică a dat un sens precis mesajului din Dan.8:14, chiar și în forma sa prost tradusă de „ **curățire a sanctuarului** ”. Iar această traducere proastă a creat controverse insolubile, deoarece această expresie se referea în primul rând la împlinirea prin moartea ispășitoare a lui Isus Hristos conform Evrei 9:23: „A fost deci *necesar, deoarece imaginile lucrurilor care sunt în ceruri trebuiau să fie purificate în acest fel, dacă lucrurile cerești însele au fost purificate prin jertfe mai excelente decât acestea* . Căci Hristos nu a intrat într-un **sanctuar** făcut de mâini, ca o imitare a celui adevărat, ci în cerul însuși, pentru ca acum să se înfățișeze înaintea feței lui Dumnezeu pentru noi .” Astfel, tot ceea ce urma să fie purificat în cer a fost purificat prin moartea lui Iisus Hristos: judecata de cercetare nu mai are deci nici un sens logic. După moartea și învierea lui Isus, niciun păcat sau păcătos nu intră în cer pentru a-l pângări din nou, pentru că Isus și-a curățat zona cerească împingând pe Satana și pe urmașii săi îngerești pe pământ, conform Apoc.12:7 la 12 și mai ales în versetul 9: „ **Și marele balaur a fost aruncat afară, șarpele vechi, numit diavolul și Satana, care înșală tot pământul, a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.** »

A doua eroare a adventismului oficial a venit și din ignoranța inițială a rolului Sabatului și a căpătat o mare importanță mult mai târziu. Adventiștii și-au concentrat în mod greșit atenția asupra timpului ultimului, ultim, test al credinței care, în realitate, îi va preocupa doar pe cei care vor fi încă în viață la momentul adevăratei întoarceri a lui Isus Hristos. În special, ei au crezut în mod greșit că duminica va deveni „ *semnul fiarei* ” abia la momentul acestui ultim test, iar aceasta explică căutarea prieteniei cu practicanții duminicii blestimate de către Dumnezeu, în realitate, de la originea ei. Dovada pe care o dau este existența celor „șapte trâmbițe” din Apocalipsa 8, 9 și 11, dintre care primele șase avertizează

după 321, de-a lungul erei creștine, oamenii asupra practicii lor a păcatului Duminicii condamnate prin Dumnezeu. Ceea ce Dan.8:12 o revelase deja spunând: „ *Oastea a fost predată cu jertfa veșnică , din cauza păcatului ; cornul a aruncat adevărul la pământ și a reușit în angajamentele lui.* » Acest „ **păcat** ” era deja, practica duminicii moștenită civil de la Constantin I^{din} 321 și justificată religios de Roma papală din 538, „ **semnul fiarei** ” citat în Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. În 1995, după ce am manifestat o respingere a luminii profetice pe care am propus-o între 1982 și 1991, adventismul oficial a comis eroarea gravă de a face o alianță cu dușmanii declarați și revelați ai lui Dumnezeu. Exemplul numeroaselor reproșuri pe care Dumnezeu le-a adresat vechiului Israel pentru alianțele sale cu Egiptul, imagine simbolică a păcatului tipic, este, în această acțiune, cu totul ignorat; ceea ce face păcatul adventist și mai mare.

De fapt, la conștientizarea rolului Sabatului și a importanței pe care acesta o acordă titlului de Dumnezeu Creator, poporul adventist ar fi trebuit să-și identifice clar dușmanii religioși și să evite orice alianță fraternală cu aceștia. Căci, Sabatul **de sâmbătă** fiind „ *sigiliul Dumnezeului celui viu* ” din Apocalipsa 7:2, semnul regal al Dumnezeului creator, adversarul său, Duminica , nu putea fi decât „ *semnul fiarei* ” din Apocalipsa 13:15. .

Îmi amintesc aici că cauzele căderii adventismului oficial instituțional sunt multiple, dar principala și cea mai serioasă se referă la refuzul luminii aruncate asupra adevăratei traduceri a lui Daniel 8:14 și disprețul arătat față de noua explicație a lui Daniel 12. , a cărei lecție este de a evidenția legitimitatea divină a adventismului de ^{ziua a șaptea}. Apoi vine vina că nu și-au pus speranța în întoarcerea lui Isus Hristos anunțată pentru 1994; așa cum făcuseră pionierii lucrării în 1843 și 1844.

Principalele judecăți ale lui Dumnezeu

Crearea Sa a pământului și a cerurilor s-a încheiat, în a șasea zi Dumnezeu așează pe om pe pământ. Și tocmai din cauza comportamentului neascultător al omenirii și, prin urmare, al păcatului, Dumnezeu o va supune, succesiv, pe parcursul istoriei sale de șapte mii de ani, numeroaselor sale judecăți. Cu fiecare dintre aceste judecăți, schimbările sunt făcute și percepute într-un mod concret și vizibil. Excesele urmate de umanitate impun aceste intervenții divine care au ca scop readucerea ei pe calea adevărului aprobat de judecata sa suverană.

Judecățile Vechiului Legământ .

Prima judecată: Dumnezeu judecă păcatul comis de Eva și Adam, care sunt blestemați și alungați din „ ^{Grădina} *Edenului* ”.

A doua judecată: Dumnezeu distruge umanitatea răzvrătită prin apele „ ^{potopului} ” *global* .

a 3-a : Dumnezeu **separă** oamenii prin diferite limbi după ridicarea lor de la „ ^{Turul} *Babel* ”.

Judecata a patra : Dumnezeu face o alianță cu Avram, care devine apoi Avraam. În acest moment, Dumnezeu distruge **Sodoma** și Gomora, orașele în care se practică păcatul extrem; „*cunoașterea*” odioasă și abominabilă .

a 5-a : Dumnezeu eliberează Israelul din sclavia Egiptului, Israelul devine o națiune liberă și independentă căreia Dumnezeu îi prezintă legile .

a 6-a : Timp de 300 de ani, sub îndrumarea sa și prin acțiunea a 7 judecători ^{eliberatori} , Dumnezeu eliberează Israelul invadat de dușmanii săi din cauza păcatului.

a 7-a : La cererea poporului și pentru blestemul lor, Dumnezeu este înlocuit de regi pământeni și dinastiile lor lungi (regi ai lui Iuda și regi ai Israelului) .

Judecata a 8-a : Israelul este deportat în Babilon.

Judecata a 9-a : Israel îl respinge pe divinul „Mesia” Isus – Sfârșitul vechiului legământ. Noul legământ începe pe baze doctrinare perfecte.

A 10-a judecată: Statul național Israel ^{este} distrus de romani în anul 70.

Judecățile Noului Legământ .

Ele sunt menționate în Apocalipsa prin „*șapte trâmbițe*” .

Prima ^{judecată} : Invazii barbare după 321 între 395 și 538.

A doua judecată: Stabilirea regimului religios papal dominant ^{în} 538.

a 3-a : Războaiele religiilor: ei îi opun pe catolici reformatorilor protestanți dezapropați de Dumnezeu: „*ipocriții*” din Dan.11:34.

A patra judecată: ateismul revoluționar francez răstoarnă monarhia și pune capăt despotismului romano-catolic .

Hotărârea a 5-a : 1843-1844 și 1994.

– Începutul: Intră în vigoare decretul din Dan.8:14 – cere finalizarea lucrării inițiate de Reformă de la Petru Valdo, exemplul perfect, din 1170. Credința protestantă cade și adventismul se naște victorios : Religia practica duminicii romane este condamnată, iar cea a Sabatului de sâmbătă este justificată și cerută de Dumnezeu în Isus Hristos din 1843. Lucrarea reformei este astfel finalizată și finalizată.

– Sfârșitul: „*vărsată*” de Isus, ea a murit instituțional în 1994, în conformitate cu mesajul adresat „*Laodiceei*” . Judecata lui Dumnezeu a început cu casa Lui care a trecut printr-un test fatal al credinței profetice. Dezaprobat, fostul ales s-a alăturat taberei rebelilor catolici și protestanți.

a șasea : „*Trâmbița a șasea*” este realizată sub forma celui de-al treilea război mondial, de data aceasta nuclear, descris în Dan. 11:40 până la 45. Supraviețuitorii organizează guvernarea universală supremă și restaurează restul primei zile obligatorii prin decret. În consecință, odihna în Sabatul zilei a șaptea, sâmbăta, a fost interzisă, interzisă sub pedeapsa sancțiunilor sociale la început, apoi, în cele din urmă, pedepsită cu moartea printr-un nou decret.

a 7-a : precedată de timpul ultimelor șapte plăgi descrise în Apocalipsa 16, în primăvara anului 2030, întoarcerea glorioasă a lui Hristos pune capăt prezenței civilizației umane pământești . Omenirea este exterminată. Doar Satana va rămâne prizonier pe pământul pustiu, „abisul” din Apocalipsa 20, timp de „*o mie de ani*” .

a 8-a : Înălțați la cer de Isus Hristos, aleșii Săi continuă să judece morții răi
· Aceasta este judecata citată în Apocalipsa 11:18.

^{Judecata} a 9-a : Judecata de apoi; morții răi sunt înviați pentru a suferi
standardul „*moartei a doua*” din cauza „*lacului de foc*” care acoperă pământul
și consumă odată cu ei orice urmă a faptelor datorate păcatului.

^{Judecata} a 10-a : Pământul și cerurile întinate sunt reînnoite și glorificate.
Bun venit celor aleși în noua împărăție veșnică a lui Dumnezeu!

Divin de la A la Z, de la Aleph la Tav, de la alfa la omega

Biblia nu are nimic în comun cu alte cărți scrise de ființe umane, cu excepția aspectului vizual de suprafață. Pentru că, în realitate, îi vedem doar suprafața pe care o citim conform convențiilor de scriere specifice limbilor ebraică și greacă, în care ni-au fost transmise textele originale. Dar în scrierea sa despre Biblie, Moise a folosit ebraica arhaică ale cărei litere ale alfabetului erau diferite de literele actuale, acestea fiind înlocuite literă cu literă în timpul exilului în Babilon, fără a crea probleme. Dar literele s-au lipit între ele fără a spația cuvintele, ceea ce nu le-a făcut ușor de citit. Dar în spatele acestui dezavantaj se află avantajul formării unor cuvinte diferite în funcție de alegerea literei alese pentru a-și marca începutul. Acest lucru este posibil și a fost demonstrat, ceea ce demonstrează că Biblia este cu adevărat dincolo de posibilitățile imaginației și realizării umane. Numai gândul și memoria Creatorului nelimitat Dumnezeu poate să fi conceput o astfel de lucrare. Pentru că această observare a lecturilor multiple ale Bibliei dezvăluie că fiecare cuvânt care apare acolo a fost ales și inspirat de Dumnezeu diferiților scriitori ai cărților sale de-a lungul timpului până la ultima, Apocalipsa sau Apocalipsa sa.

În jurul anului 1890, matematicianul rus Yvan Panin a demonstrat existența cifrelor numerice în diverse aspecte ale construcției textelor biblice. Pentru că ebraica și greaca au în comun faptul că literele alfabetului lor sunt folosite și ca cifre și numere. Demonstrațiile făcute de Yvan Panin au agravat considerabil vinovăția oamenilor care nu iau în serios Biblia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă aceste descoperiri nu au niciun impact în a-i face pe oameni capabili să-L iubească pe Dumnezeu, ele totuși iau orice legitimitate de a nu crede în existența lui. Yvan Panin a demonstrat cum numărul „șapte” a fost omniprezent în întreaga construcție a Bibliei, în special chiar în primul verset al acesteia, în Gen.1:1. După ce am demonstrat că Sabatul zilei a șaptea este „*pecetea Dumnezeului celui viu*” din Apocalipsa 7:2, această lucrare nu face decât să confirme dovezile descoperite de acest matematician strălucit care a oferit oamenilor de știință pretențioși, ai timpului său și al nostru, dovezi științifice incontestabile. .

De la Yvan Panin, computerul modern a analizat cele 304.805 semne ale literelor care alcătuiesc Scriptura singurei alianțe antice și software-ul oferă nenumărate lecturi diferite, plasând fiecare literă pe o tablă imensă de șah ale cărei posibilități de aliniere încep cu o singură linie orizontală a 304805 litere până la obținerea în final a unei singure linii verticale din aceste 304805 litere; iar între aceste două aliniamente extreme toate nenumăratele combinații intermediare. Descoperim mesaje referitoare la lumea terestră, la evenimentele sale

internaționale și la numele oamenilor antici și moderni, iar posibilitățile sunt imense pentru că singurul imperativ este păstrarea unui spațiu identic (de la 1 la n...) între fiecare literă a cuvintelor formate. Pe lângă aliniamentele orizontale și verticale, există multitudinea de aliniamente oblice, de sus în jos și de jos în sus, de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta.

Prin urmare, luând imaginea oceanului, confirm că cunoștințele noastre despre Biblie se află la nivelul suprafeței sale. Ceea ce a fost ascuns va fi descoperit aleșilor în timpul eternității în care vor intra. Și Dumnezeu încă îi va uimi pe cei dragi cu puterea Sa imensă, nelimitată.

Aceste demonstrații uluitoare sunt, din păcate, incapabile să schimbe inimile ființelor umane, astfel încât ei să ajungă să-L iubească pe Dumnezeu „*din toată inima, din tot sufletul, din toată puterea, din toată mintea*” (Deu.6:5; Mat . 22:37); conform justei sale cereri. Experiența pământească o va fi dovedit, reproșurile, muștrările și pedepsele nu schimbă oamenii, motiv pentru care proiectul mântuitor al lui Dumnezeu s-a bazat încă de la începutul vieții libere pe acest verset: „dragostea perfectă alungă frica” (1 Ioan 4:18). Alegerea aleșilor se bazează pe demonstrația lor de iubire perfectă pentru Dumnezeu, Tatăl lor Ceresc. În această „*iubire desăvârșită*”, nu mai este nevoie de lege sau de porunci, iar primul care a înțeles acest lucru a fost bătrânul Enoh, care și-a arătat lui Dumnezeu dragostea „*mergând cu*” el, având grijă să nu facă nimic pentru a-i nemulțumi. Pentru că a asculta înseamnă a iubi și a iubi constă în a asculta cu scopul de a oferi plăcere și bucurie persoanei iubite. În perfecțiunea sa divină, Isus a venit la rândul său să confirme această lecție de iubire „*adevărată*” după primele modele umane, Avraam, Moise, Ilie, Daniel, Iov și mulți alții ale căror nume numai Dumnezeu le cunoaște.

Deformari datorate timpului

Nu există o singură limbă pe pământ care să nu fi suferit evoluții și transformări cauzate de spiritul pervers al umanității. Și în această chestiune, ebraica nu a scăpat de această perversiune umană, astfel încât textul ebraic pe care îl considerăm original nu este deja altceva decât originalul scrierilor lui Moise într-o stare parțial distorsionată. Această descoperire o datorez lucrării lui Ivan Panin și faptului că în versiunea textului ebraic pe care a folosit-o în 1890, în Gen.1:1, el a digitizat cuvântul Dumnezeu cu termenul ebraic „*elohim*”. În ebraică, „*elohim*” este pluralul lui „*eloha*”, care înseamnă Dumnezeu la singular. Există o a treia formă: „*Él*”. Este folosit pentru a lega cuvântul Dumnezeu de nume: Daniel; Samuel; Betel; etc... Acești termeni care îl desemnează pe adevăratul Dumnezeu primesc o literă mare în traducerile noastre pentru a marca diferența dintre adevăratul Dumnezeu și falșii zei păgâni ai oamenilor.

Biblia subliniază pe bună dreptate și insistent faptul că Dumnezeu este „*unul*” ceea ce îl face un „*eloha*”, singurul „*eloha*” adevărat. Iată de ce, atribuindu-și cuvântul plural „*elohim*”, în Geneza 1 și în alte părți, Dumnezeu ne trimite un mesaj prin care pretinde, pe bună dreptate, că este deja Tatăl unei mulțimi de vieți care preexistă creării sistemului nostru terestru. sau dimensiune, și a tuturor vieților care vor apărea pe pământ. Aceste vieți cerești deja create erau

deja împărțite de păcatul care a apărut în prima sa creatură liberă. Desemnându-se prin cuvântul „elohim”, Dumnezeu creator își afirmă autoritatea asupra a tot ceea ce trăiește și se naște din el. În această calitate, el va putea mai târziu, în Isus Hristos, să poarte păcatele mulțimii aleșilor săi și să salveze, numai prin moartea sa ispășitoare, mulțimi de vieți omenești. Cuvântul „elohim”, la plural, îl desemnează prin urmare pe Dumnezeu în puterea sa creatoare a tot ceea ce trăiește. Acest termen profetizează și multiplele roluri pe care le va juca în proiectul său de mântuire în care el este deja în principal și succesiv, „*Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt*” care va acționa după botez pentru a purifica și sfinți viața aleșilor săi. Acest plural se referă și la diferitele nume pe care le va purta Dumnezeu: Mihail pentru îngerii săi; Iisus Hristos pentru ființele Sale umane alese cumpărate prin sângele Său.

Ca exemplu al distorsiunilor datorate perversiunii umane o dau pe cea a verbului „binecuvântează”, exprimat în ebraică prin rădăcina „brq” și a cărei alegere a vocalelor folosite va ajunge să fie tradusă prin „binecuvântare” sau „blestem”. Această distorsiune perversă denaturează sensul mesajului cu privire la Iov, căruia soția lui îi spune de fapt „*binecuvântează pe Dumnezeu și mori*”, și nu „*blestemă-L pe Dumnezeu și mori*”, așa cum propun traducătorii. Un alt exemplu de schimbare perversă insidioasă, în limba franceză expresia „cu siguranță” care înseamnă inițial cert și absolut a căpătat în gândirea umană sensul de „poate”, total opus. Și acest ultim exemplu merită să fie citat pentru că va câștiga importanță și va avea consecințe grave. În dicționarul „petit Larousse” am observat o schimbare în ceea ce privește definiția cuvântului „duminică”. Introdusă ca prima zi a săptămânii în versiunea din 1980, a devenit a șaptea zi în versiunea din anul următor. Copiii Dumnezeului adevărului trebuie deci să se ferească de convențiile evolutive stabilite de oameni pentru că, la rândul lui, spre deosebire de ei, marele Dumnezeu creator nu se schimbă și valorile lui nu variază, la fel ca ordinea lucrurilor și a timpul pe care l-a stabilit de la întemeierea lumii.

Lucrările perverse ale umanității au marcat chiar și textul ebraic al Bibliei, unde vocalele sunt atribuite pe nedrept, fără consecințe pentru mântuire, dar pentru a proteja versiunea sa oficială, Dumnezeu a pregătit, prin metoda numerică, mijloacele de identificare a textului real de fals. Acest lucru ne va permite să verificăm și să constatăm existența a numeroase cifre numerice care caracterizează în mod unic versiunea biblică autentică, în ebraică ca și în greacă, ale căror semne nu au fost modificate din secolul al II-lea î.Hr.

Duhul restaurează adevărul despre îndreptățirea prin credință (prin credința cuiva)

Tocmai am menționat distorsiunile textului biblic; lucruri datorate multiplilor traducători ai scrierilor originale. Pentru a-i lumina pe poporul din timpul sfârșitului, Spiritul adevărului le restaurează adevărul, îndreptând mințile aleșilor săi către textele în care încă mai rămân distorsiuni semnificative. Acesta este ceea ce tocmai s-a realizat în acest Sabat din 4 septembrie 2021, până la punctul în care i-am dat numele de „sabat de cristal”. Am lăsat alegerea temei de studiat unei surori din Rwanda cu care împărtășim online progresul Sabatelor

noastre. Ea a propus „îndreptățirea prin credință”. Studiul ne-a adus câteva descoperiri reale importante care ne fac foarte clară înțelegerea acestui subiect.

În Biblie, în 1 Petru 1:7, Duhul simbolizează credința prin aur purificat: „*că testul credinței voastre, care este mai de preț decât aurul care piere, deși este încercat prin foc, are ca rezultat laudă, slavă și onoare atunci când Iisus Hristos apare.*” Înțelegem deja din această comparație că credința, adevărata credință, este un lucru extrem de rar; găsim pietricele și pietre peste tot, ceea ce nu este cazul cu aurul.

Apoi, din verset în verset, am reținut mai întâi că: „*fără credință este cu neputință să-I plăci lui Dumnezeu*”, conform Evrei 11:6: „*Și fără credință este cu neputință să-I plăci; căci cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că Dumnezeu există și că el este răsplătitorul celor care îl caută.*» De credință se leagă două învățături: credința în existența ei, dar și certitudinea că ea binecuvântează „*pe cei care o caută*”, sincer, un detaliu important asupra căruia nu poate fi înșelat. Și întrucât scopul credinței este să-I fie plăcut, cel ales va răspunde iubirii lui Dumnezeu ascultând de toate rânduieșile și poruncile Sale pe care El le prezintă în chiar numele iubirii Sale pentru creaturile Sale. Rodul acestei legături de iubire, care îi unește ca un magnet pe cei care se iubesc unii pe alții și îl iubesc pe Dumnezeu în Hristos, ne este prezentat în celebra învățătură citată în 1 Cor.13 care descrie dragostea adevărată plăcută lui Dumnezeu. În urma acestei lecturi, m-am gândit la mesajul, nu mai puțin faimos, dat în Habacuc 2:4: „*... cel drept va trăi prin credința lui*”. Dar, în acest vers traducerea propusă de Louis Segond ne spune: „*Iată, sufletul lui este umflat, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui.*» Multă vreme, acest verset mi-a pus o problemă pe care nu încercasem să o rezolv. Cum poate un om „*umflat*” de mândrie să fie judecat „*drept*” de Dumnezeu? El care, conform Pro.3:34, Iacov 4:6 și 1 Petru 5:5, „*se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți*”? Soluția a apărut prin găsirea în textul ebraic a cuvântului „*necredincios*” în locul cuvântului „*umflat*” citat în Segond și cu surprindere am găsit, într-o versiune „catolică” Vigouroux, traducerea bună și atât de logică care face perfect clară. mesaj de la Duhul. Căci, de fapt, Duhul inspiră lui Habacuc un mesaj într-un stil deja inspirat de regele Solomon sub forma proverbelor sale în care el pune în opoziție parametri de contrarii absolute; aici, în Habacuc, „*necredință*” și „*credință*”. Și conform Vigouroux și baza traducerii sale latine Vulgate, versetul spune: „*Iată, cel necredincios nu are (un) suflet drept în el; dar cel drept va trăi **prin credința lui**.*» Atribuind ambele părți ale versetului aceluiași subiect, Louis Segond denaturează mesajul Duhului, iar cititorii săi sunt împiedicați să înțeleagă adevăratul mesaj dat de Dumnezeu. Lucrul fiind reparat, vom descoperi acum cum Habacuc descrie cu exactitate încercările „adventiste” din 1843-1844, 1994 și data finală care se referă la adevărata întoarcere finală a lui Hristos, primăvara anului 2030. Într-adevăr, această nouă lumină recentă care fixează întoarcerea lui Hristos pentru 2030 ne permite să înțelegem și să autentificăm mai bine experiențele adventiste succesive deja confirmate, în Apoc. 10:6-7, prin expresia: „*nu va mai fi întârziere... dar misterul lui Dumnezeu va fi realizat.*” Pentru această demonstrație, preiau textul lui Habacuc 2 de la început, intercalând comentariile explicative.

Versiunea L.Segond modificată de mine

Versetul 1: „ *Voi fi la postul meu și voi sta pe turn; Mă voi uita să văd ce îmi va spune YaHWéH și ce voi răspunde în argumentul meu.* »

Observați atitudinea de „așteptare” a profetului care va caracteriza procesul adventist, Duhul spunându-ne în mesajul din Dan.12:12: „ *Ferice de cel care așteaptă până la 1335 de zile* ”. Pentru a înțelege clar, sensul acestui „argument” ne este dat în capitolul precedent, unde problema ridicată de Habacuc este prelungirea prosperității celor răi pe pământ: „*Își va goli năvodul pentru aceasta și va măcelări... el neamuri mereu, fără cruțare?* » (Hab 1:17). În această reflecție și această întrebare, Habacuc își imaginează comportamentul tuturor bărbaților care fac aceeași observație până la sfârșitul lumii. De asemenea, Dumnezeu își va prezenta răspunsul sugerând profetic subiectul întoarcerii lui Iisus Hristos, care va pune capăt, definitiv, stăpânirii celor răi, disprețuitori, necredincioși, necredincioși și răzvrățiți.

Versetul 2: „ *Domnul mi-a vorbit și a zis: Scrie profeția; grava-o pe table, ca să fie citită obișnuit.* »

Între 1831 și 1844, William Miller a prezentat tabele care rezumă anunțurile sale care profeteau revenirea lui Isus Hristos mai întâi în primăvara lui 1843, apoi în toamna lui 1844. Între 1982 și 1994, am propus și le-am propus și încă adventiștilor și altor oameni. , pe patru tabele, rezumatul noilor lumini profetice inspirate de Domnul Adevărului pentru „ *timpul nostru de sfârșit* ”. Dacă consecințele reale atașate acestui calvar din 1994 au fost înțelese numai după timpul marcat, așa cum a fost cazul în 1844, data și calculul ei sunt până astăzi autentificate de Duhul Dumnezeului celui viu.

Versetul 3: „ *Căci este o profeție al cărei timp este deja hotărât.* ”

Acest timp stabilit de Dumnezeu a fost dezvăluit din 2018. Vizând data întoarcerii lui Isus Hristos, acest timp stabilit este primăvara anului 2030.

„ *Ea merge spre capătul ei și nu va minți;* »

Întoarcerea lui Hristos biruitor se va realiza la timpul convenit, iar profeția care o anunță „ *nu va minți* ”. Iisus Hristos se va întoarce cu siguranță în primăvara lui 2030.

„ *Dacă întârzie, așteptați, căci se va întâmpla, cu siguranță se va întâmpla.* »

Dacă data a fost fixată de Dumnezeu, pentru el, adevărata întoarcere a lui Hristos se va realiza la acest timp fix pe care numai el l-a cunoscut până în 2018. Întârzierea sugerată, „dacă întârzie”, poate deci să privească doar pe oameni, pentru că Dumnezeu *își* rezervă dreptul de a folosi anunțuri false despre întoarcerea lui Isus Hristos care îi vor permite să testeze, succesiv, în 1843, 1844, 1994 și până la vremea noastră finală, credința creștinilor care pretind a fi mântuirea lui, ceea ce îi permite să-și aleagă aleșii. . Aceste anunțuri false anticipate despre întoarcerea lui Isus Hristos sunt folosite de Dumnezeu, pentru a **despărți până la sfârșitul lumii „grâul de pleavă, oile de capre”**, credincioșii de necredincioși, „ *credincioșii de necredincioși* ”. » „alesul celor căzuți.”

Versetul confirmă parametrul „ *așteptării* ” adventiste, care rămâne un element descriptiv al ultimilor sfinți puși deoparte și pecetluiți de practica adevăratului Sabat al zilei a șaptea încă din toamna anului 1844, sfârșitul celui de-

al doilea test adventist. În acest verset, Duhul subliniază noțiunea de **certitudine** care caracterizează această întoarcere a lui Hristos, biruitorul, eliberatorul și răzbunătorul.

Varianta Vigouroux

Versetul 4: „*Iată, cine este necredincios nu are în el un suflet drept; dar cel drept va trăi **prin credința lui**.* »

Acest mesaj dezvăluie judecata pe care Dumnezeu o poartă asupra oamenilor supuși celor patru procese adventiste legate de datele 1843, 1844, 1994 și 2030. Verdictul lui Dumnezeu este ascutit în fiecare dintre epoci. Prin anunțul profetic Dumnezeu îi demască pe creștinii „*ipocriți*” care își dezvăluie natura „*necredincioasă*”, disprețuind anunțurile profetice ale solilor săi aleși sau ale profeților săi. În contrast puternic, aleșii dau slavă lui Dumnezeu primind mesajele Sale profetice și ascultând de noile direcții pe care le dezvăluie. Această ascultare, judecată de Dumnezeu ca fiind „*plăcută*”, este, în același timp, considerată demnă de a păstra neprihănirea atribuită Numelui lui Isus Hristos.

Numai această credință ascultătoare „din dragoste” pentru Dumnezeu este considerată vrednică de a intra în veșnicia viitoare. Numai cel pe care sângele lui Hristos îl curăță de păcatele sale este mântuit „**prin credința lui**”. Deoarece răspunsul credinței este personal, de aceea Isus adresează mesajele sale, în mod individual, aleșilor Săi, exemplu: Matei 24:13: „*Dar **cel** ce stăruie până la sfârșit va fi salvat.*” Credința poate deveni colectivă dacă îndeplinește un singur standard. Dar atenție! Afirmațiile umane sunt înșelătoare, pentru că numai Isus decide cine va fi mântuit sau pierdut, conform judecății Lui asupra credinței demonstrate de candidații care doresc să intre în rai.

În rezumat, în aceste versete ale lui Habacuc, Duhul dezvăluie și confirmă legătura strânsă și **inseparabilă** a „*credinței*” și a „*faptelor*” pe care le generează; ceva deja ridicat de apostolul Iacov (Iac. 2:17: „*Așa este cu credința: dacă nu are fapte, este mort în sine.*”); ceea ce presupune faptul că încă de la începutul evanghelizării subiectul credinței a fost greșit înțeles și interpretat greșit. Unii, ca și astăzi, i-au atașat doar aspectul de credință, ignorând mărturia lucrărilor care îi dau valoare și viață. Comportamentul oamenilor, cărora Dumnezeu le face cunoscute anunțurile sale despre întoarcerea lui Isus Hristos, dezvăluie adevărata natură a credinței lor. Și într-un moment în care Dumnezeu își revarsă marea Sa lumină asupra ultimilor săi slujitori, nu mai există nicio scuză pentru cineva care nu înțelege noile cerințe stabilite de Dumnezeu din 1843. Mântuirea prin har continuă, dar de la această dată, doar folosește aleșii aleși de Isus Hristos, prin mărturia demonstrațiilor reale ale iubirii pe care ei i-o oferă. La început Sabatul a fost semnul acestei binecuvântări divine, dar din 1844 nu a mai fost niciodată suficientă în sine, pentru că dragostea adevărului său profetic, revelată între 1843 și până în 2030, a fost totdeauna cerută de Dumnezeu. De fapt, noile lumini primite din 2018 au o strânsă legătură cu Sabatul zilei a șaptea care a devenit imaginea profetică a mileniului al șaptelea care va începe cu revenirea lui Isus Hristos în primăvara anului 2030. Din 2018, „justificarea prin credință » se realizează și aduce beneficii celor chemați care devin aleși prin manifestarea dragostei lor pentru Dumnezeu și pentru toate luminile Sale vechi și noi revelate în numele lui Isus Hristos, așa cum este învățat în Matei 13:52: „Și le-a zis: *Prin*

urmare, fiecare cărturar care învață despre Împărăția cerurilor este ca un stăpân de casă care scoate din comoara lui lucruri noi și lucruri vechi . Oricine îl iubește pe Dumnezeu nu poate decât să-și descopere proiectele și secretele sale care au rămas mult timp ascunse și ignorate de oameni.

Habacuc și prima venire a lui Mesia

Această profeție a găsit împlinire și pentru Israelul național evreu, căruia ia anunțat prima venire a lui Mesia. Timpul acestei veniri a fost fixat și anunțat în Dan.9:25. Iar cheia calculului ei a fost găsită în cartea lui Ezra, în capitolul 7. Se dovedește că evreii au plasat cartea lui Daniel printre cărțile istorice și a precedat cartea lui Ezra. Dar în acest fel rolul său profetic a fost redus și mai puțin vizibil pentru cititor. Isus a fost primul profet care a atras atenția apostolilor și ucenicilor săi asupra profețiilor lui Daniel.

Întârzierea anunțată, „ *dacă întârzie, așteaptă-o* ”, și-a avut și împlinirea, pentru că evreii așteptau un mesia răzbunător și eliberator al romanilor, bizuindu-se pe Isaia 61 unde Duhul spune despre Hristos în versetul 1. : „ *Duhul Domnului, YaHWéH, este peste mine, căci Domnul m-a uns să aduc vești bune săracilor; El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor libertatea și eliberarea prizonierilor; ”*. În versetul 2, Duhul specifică: „ *Să proclamăm un an de har de la YaHWéH și o zi de răzbunare de la Dumnezeul nostru ; Să mângâie pe toți cei necăjiți; ”*. Evreii nu știau că între „ *anul harului* ” și „ *ziua răzbunării* ”, mai trebuiau să treacă 2000 de ani pentru a conduce poporul la întoarcerea lui Hristos, biruitorul, eliberatorul și răzbunătorul, conform Isaia 61:2. Această lecție se vede clar în mărturia citată în Luca 4:16-21: „ *S-a dus la Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul lui, a intrat în sinagogă în ziua Sabatului. S-a ridicat să citească și i s-a dat cartea profetului Isaia. Desfăcând-o, a găsit locul unde era scris: Duhul Domnului este peste mine, pentru că m-a uns să propovăduiesc săracilor vestea bună; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor eliberarea și orbilor redarea vederii, să eliberez pe cei asupriți, să vestesc anul harului Domnului. Apoi a rostogolit cartea, i-a întins-o servitorului și s-a așezat. »* Oprindu-și lectura aici, el a confirmat că prima sa venire a vizat doar acest „ *an de har* ” anunțat de profetul Isaia. Versetul 21 continuă, spunând: „ *Toți cei care erau în sinagogă se uitau la El. Apoi a început să le spună: „Azi s-a împlinit Scriptura pe care tocmai ați auzit-o”*. » „ *Ziua răzbunării* ” ignorată și necităta a fost stabilită de Dumnezeu, pentru primăvara lui 2030, pentru a doua Sa venire, de data aceasta, în toată puterea Sa divină. Dar înainte de această întoarcere, profeția lui Habacuc trebuia împlinită prin „ *întârziere* ”, prin procesele „adventiste”, în 1843-1844 și 1994, așa cum tocmai am văzut.

Dedicația finală

Infrunta adevarul

În primăvara lui 2021, începutul anului divin, umanitatea occidentală bogată, dar fals creștină, tocmai și-a demonstrat dorința de a păstra viața bătrânilor, chiar dacă cu prețul ruinei economice naționale. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu o va preda celui de-al Treilea Război Mondial care va lua o mulțime de vieți de oameni de toate vârstele, știind că nu există leac sau vaccin pentru această a doua pedeapsă divină. În fața noastră, peste 8 ani, va fi anul 6000 al creației pământești, al cărui sfârșit va fi marcat de întoarcerea lui Iisus Hristos. Triumfător și biruitor, el îi va conduce pe cei răscumpărați, aleșii săi vii și pe cei pe care îi va învia, în împărăția sa a cerurilor și va distruge toată viața omenească de pe pământ pe care va lăsa singur, izolat în întuneric, îngerul răzvrătit de la început. , Satana, diavolul.

Credința în principiul celor 6000 de ani este esențială pentru a accepta acest program. Calculele precise din cifrele date în Biblie au fost făcute imposibile din cauza unei „neclarități” cu privire la data nașterii lui Avraam (o singură dată pentru cei trei fii ai lui Terah: Gen.11:26). Însă, succesiunea de succesiuni ale generațiilor umane de la Adam până la întoarcerea lui Hristos confirmă apropierea acestui număr 6000. Dându-ne credința acestui număr rotund, precis, atribuim această alegere unei ființe „inteligente”, adică Dumnezeu creator, izvor al tuturor inteligenței și vieții. Conform principiului „sabatului” citat în a patra poruncă a sa, Dumnezeu a dat omului „șase zile” și șase mii de ani pentru a-și face toată lucrarea, dar ziua a șaptea și mileniul al șaptelea sunt timpuri de odihnă „sfințite”. în afară) pentru Dumnezeu și aleșii Săi.

comportamentul „ *inteligent* sau *înțelept* ” al aleșilor Săi, care beneficiază de tot ceea ce spune, profetește sau gândește Dumnezeu (vezi Daniel 12:3: „ *Și cei înțelepți vor străluci ca splendoarea ". din întindere și pe cei care au învățat neprihănirea mulțimii, ca stelele, în vecii vecilor.* ” Acționând astfel, ei justifică alegerea lui Dumnezeu de a-i face să beneficieze de dreptatea Lui răscumpărătoare manifestată în Isus Hristos.

Pentru a încheia această lucrare, chiar înainte de drama viitoare, aș vrea să dedic, la rândul meu, tuturor adevăraților copii ai lui Dumnezeu care o vor citi și o vor primi cu credință și bucurie, acest verset din Ioan 16:33 care a fost dedicată de două surse diferite cu ocazia botezului meu din 14 iunie 1980; unul pe certificatul meu de botez de la instituție, celălalt pe prefața cărții „Iisus Hristos” care mi-a fost oferită cu această ocazie de tovarășul meu slujitor din acea vreme, aproape până la vârsta când Isus și-a oferit viața ca jertfă: „ *V-am spus aceste lucruri, ca să aveți pace în Mine. Vei avea neazuri în lume; dar îndrăznește, am cucerit lumea .*”

Samuel, slujitorul binecuvântat al lui Isus Hristos, „Cu adevărat”!

Ultimul apel

În timp ce scriu acest mesaj, la sfârșitul anului 2021, lumea încă se bucură de o pace religioasă universală apreciabilă și apreciată. Cu toate acestea, pe baza cunoștințelor mele despre revelațiile profetice descifrate pregătite de Dumnezeu, afirm, fără nici cea mai mică îndoială, că un război mondial îngrozitor este în pregătire și pe cale de a fi realizat în următorii 3-5 ani. Prezentându-l sub numele simbolic de „*a șasea trâmbiță*” în Apocalipsa 9, Duhul ne reamintește că deja cinci pedepse teribile au venit pentru a pedepsi abandonarea fidelității față de sfântul său Sabat și a celorlalte rânduieli nerespsectate din 7 martie 321. Acestea pedepsele zeului nemuritor s-au întins pe 1600 de ani de istorie umană organizată pe un program religios divin. A șasea sa pedeapsă vine să avertizeze, pentru ultima oară, creștinismul vinovat de infidelitate față de el. În afară de Dumnezeu și de proiectul său mântuitor, viața umană nu are sens. De aceea, „*trâmbițele*” având un caracter treptat revelat prin analogie în Levitic 26, intensitatea ucigașă a „*al șaselea*” va atinge culmi ale ororilor de care omenirea s-a temut și le-a temut de mult timp. „*A șasea trâmbiță*” se referă la ultimul război mondial care va nimici mulțimi de ființe umane, „*o treime din oameni*” conform Apoc.9:15. Și această proporție poate fi atinsă literalmente într-un război în care 200.000.000 de luptători profesioniști înarmați, antrenați și echipați se vor confrunta între ei, conform preciziei date în Apocalipsa 9:16: „Numărul de călăreți din armată era de două miriade de miriade : *Am auzit numărul lor*”; adică 2 x 10000 x 10000. Înainte de acest ultim conflict, în timpul ^{secolului al XX}-lea, cele două războaie mondiale din 1914-1918 și 1939-1945 au fost prevestitoare ale marii pedepse care se apropie să pună capăt timpului națiunilor libere și independente. Dumnezeu nu a oferit cetăți de refugiu aleșilor Săi, dar ne-a lăsat indicii suficient de clare pentru ca noi să fugim din zonele vizate în mod prioritar de mânia sa divină. El va îndrepta loviturile care trebuie să fie date de ființele umane chemate pentru această sarcină. Dar niciunul dintre ei nu va fi unul dintre aleșii lui. Rebelii necredincioși sau necredincioșii împrăștiati pe pământ vor fi instrumentele și victimele mâniei sale divine. Al Doilea Război Mondial a fost purtat între popoare occidentale ale căror religii erau creștine și concurente. Dar în cea de-a treia viitoare, motivul ciocnirilor va fi esențial religios, punând religiile concurente unele împotriva altora, care nu au fost niciodată compatibile doctrinar unele cu altele. Doar pacea și comerțul au permis această iluzie să crească. Dar la timpul ales de Dumnezeu, conform Apoc.7:2-3, universalitatea demonică deținută de îngerii lui Dumnezeu va fi eliberată pentru a „face rău pământului și mării” sau, simbolurile fiind decodificate, „pentru a face rău pământului și mării” . *rău* ” „Protestanți și catolici” care sunt necredincioși lui Isus Hristos. Foarte logic, credința creștină infidelă constituie ținta principală a mâniei dreptului Judecător Iisus Hristos; la fel ca în vechiul legământ, Israel a fost pedepsit pentru infidelitățile sale constante până la distrugerea sa națională în anul 70. În paralel cu această „*a șasea trâmbiță*”, profeția din Dan.11:40-45, confirmă, evocând „

trei regi ”. ”, implicarea celor trei religii ale monoteismului: catolicismul european, islamul arab și nord-african și ortodoxia rusă. Conflictul s-a încheiat cu o inversare a situației datorită intervenției protestantismului american, nenumit rege, dar sugerat ca un potențial inamic tradițional al Rusiei. Eliminarea puterilor concurente deschide accesul la ultima sa dominație sub titlul de „ *the fiară care se ridică de pe pământ* ”, descrisă în Apocalipsa 13:11. Să precizăm că în acest context final, credința protestantă americană a devenit minoritară, credința romano-catolică fiind majoritară, datorită imigrărilor hispanice succesive. În 2022, președintele său de origine irlandeză este el însuși catolic, la fel ca președintele asasinat John Kennedy.

În Apocalipsa 18:4, în Dumnezeu Atotputernic, Isus Hristos poruncește tuturor celor care cred și nădăjduiesc în El, aleșii Săi, să „ *iasă din Babilonul cel Mare* ”. Identificat cu dovezi în această lucrare pentru Biserica Romano-Catolică Papală, „ *Babilonul* ” este judecat și condamnat din cauza „ *păcatelor ei* ”. Prin moștenirea istorică a „ *păcatelor sale* ”, vinovăția catolicismului se extinde asupra protestanților și ortodocșilor care justifică, prin practica lor religioasă, odihna duminicală moștenită de la Roma. Ieșirea din Babilon presupune renunțarea la „ *păcatele cuiva* ”, dintre care cea mai importantă, pentru că Dumnezeu îl face un „ *semn* ” identificator: ziua săptămânală de odihnă, prima zi a săptămânii de ordinul divin, Duminica Romană.

În acest mesaj, având în vedere urgența vremurilor, îi îndemn pe fiii și fiicele lui Dumnezeu să părăsească zona de nord a Franței centrată pe capitala ei, Paris. Pentru că în curând va fi lovit de mânia lui Dumnezeu, suferind „*focul din cer*”, de data aceasta nuclear, ca cetatea „*Sodoma*” cu care o compară, în Apocalipsa sa, în Apoc. 11:8. El îl desemnează și cu numele „*Egipt*”, o imagine simbolică a „*păcatului*”, din cauza atitudinii rebele a angajamentului său ireligios care se opune lui Dumnezeu, precum faraonul din relatarea istorică a Exodului poporului evreu. Într-o situație de război, cu drumuri tăiate și interzise, va fi imposibil să părăsești zona vizată și să scapi de tragedia mortală.

Samuel, slujitorul Dumnezeului celui viu, Isus Hristos

Cei care vor să descopere, mai întâi, ce este prezentat la finalul acestei lucrări, vor avea dificultăți să înțeleagă de ce sunt atât de convins de caracterul irevocabil al distrugerii iminente a Franței și a Europei. Dar cei care l-au citit, de la început până la sfârșit, vor fi adunat, în cursul lecturii, dovezile care se adună continuu, până la punctul de a le permite să împărtășească în cele din urmă convingerea de nezdruncinat că „Duhul lui Dumnezeu”. a zidit în mine și în toți cei ce îi aparțin; întradevăr. Îi aparține toată slava.

Surprizele proaste vor veni doar de la cei care refuză cu încăpățănare să-i recunoască puterea incomparabilă, cea mai numeroasă, și capacitatea lui de a conduce totul conform planului său până la realizarea lui perfectă.

Închei această lucrare aici, dar inspirația pe care Isus continuă să mi-o dea este notă și înregistrată perpetuu sub forma unor mesaje prezentate în lucrarea „ **Mana cerească a ultimilor umblători adventiști** ”.